

De Apocriefen van Het Eeuwig Evangelie
NL Versie

MBT – Mother Bible Temple

1970-2014

De Tweede Bijbel Bibliotheek, 2019

Inhoudsopgave

Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Metensia.....	5
Afsluiting van de Canon.....	5
De Draagster van de Canon.....	6
De Herauten van de Canon.....	13
De Heraut van de Canon.....	13
De Tweede Heraut van de Canon.....	20
De Derde Heraut van de Canon.....	21
De Vierde Heraut van de Canon.....	22
De Vijfde Heraut van de Canon.....	22
De Zesde Heraut van de Canon.....	24
De Zevende Heraut van de Canon.....	26
Metensia.....	27
Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Karazuur.....	35
Koning van de Canon – Sleutel van de Canon.....	35
Koningin van de Canon - Tweede Sleutel van de Canon.....	37
Prins van de Canon.....	37
De Nieuwe Petrus.....	39
De Nieuwe Efeziërs.....	43
De Nieuwe Leviticus.....	44
David.....	45
De Nieuwe Henoch.....	47
Het Getuigenis van Jezus Christus.....	50
Karazuur.....	60
Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie III - De Steen van Sarsia.....	77
Prinses van de Canon.....	77
Keizer van de Canon - Derde Sleutel van de Canon.....	78
Keizerin van de Canon - Vierde Sleutel van de Canon.....	79
De Ridder van de Canon.....	80
De Tweede Ridder van de Canon.....	81
Christus.....	83
Takalan.....	85
De Nieuwe Romeinen.....	104
De Nieuwe Exodus.....	106
De Nieuwe Psalmen.....	108
Achtergrond-geschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Torio.....	109
Het Indiaanse Boek van de Openingen.....	109
Het Indiaanse Boek van de Geheime Kamer.....	111
Het Indiaanse Boek van de Nacht.....	112
De Indiaanse Hondenreis.....	113
Mitlas.....	114
Raakslik.....	115
Het Boek der Engelen.....	116
Het Boek der Tepelen.....	119
Het Boek der Paradijzen.....	121
Boek der Engelen der Prometheus.....	123
Het Boek van de Putten.....	125
Het Boek der Bomen.....	126

Vokolkus.....	128
Achtergrond-geschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Indianen.....	166
De Openbaring van de Steen der Indianen.....	166
Sorsol.....	178
Inaput.....	196
Buiten-geschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Zurastael.....	209
Het Boek van Zurastael.....	209
Kabouters.....	209
II Kabouters.....	211
III Kabouters.....	212
Karsuiken.....	212
II Karsuiken.....	224
Initiatie.....	227
II Initiatie.....	228
Scarabeen.....	230
II Scarabeen.....	231
Sobek.....	233
Het Derde Kruis.....	237
Isis-Sekmeth.....	240
Wadjet.....	241
Sobek Amduat.....	245
Doodsliederen.....	250
Tifiaf.....	256
II Tifiaf.....	258
III Tifiaf.....	259
Thoth.....	261
II Thoth.....	264
III Thoth.....	265
Isis.....	268
Seth.....	275
Emerius.....	277
Roodvier.....	282
Log.....	287
Khnunieten.....	290
II Khnunieten.....	294
III Khnunieten.....	296
Robhold.....	300
Tefnut.....	305
II Tefnut.....	306
III Tefnut.....	307
IV Tefnut.....	309
Farewelcome.....	312
Sekhmet.....	314
II Sekhmet.....	315
III Sekhmet.....	316
IV Sekhmet.....	317
Anubis.....	319
II Anubis.....	321
Mispulsius.....	324
II Mispulsius.....	326

Tulup.....	329
Toverplassers.....	330
Toermalijn.....	333
Slurpup.....	335
Rode Anubis.....	338
Groene Diamant Anubis.....	340
Anubis-Geb.....	342
Druivenkoning.....	344
Witte Chocolate Elf.....	344
Witte Chocolate Elf II.....	345
Witte Hond.....	346
Brief aan Sebek.....	346
Lofzangen en Gebeden tot Sebek.....	348
Milaph.....	349
II Milaph.....	349
Buiten-geschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Hyena's.....	406
Bilha.....	406
II Bilha.....	412
III Bilha.....	415
De Gnostische Tweede Bijbel.....	420
1. De Skelettenrijder.....	420
2. De Skelettenrijder II.....	423
3. De Skelettenrijder III.....	424
4. De Terugkeer van de Skelettenrijder.....	427
5. Het Skelettenleger.....	430
6. D e K o o i.....	434
7. D e K o o i II.....	438
8. D e K o o i III.....	443
9. Bloedgeld.....	448
10. Robot X.....	451
11. Robot X De Terugkeer.....	452
12. Robot X Supplemento.....	453
13. Het Rode Zaad.....	455
14. De Trollenspiegel.....	459
15. Mijn Vriend, de Slang.....	459
16. Dragodan.....	463
17. De Trollenkoning.....	464
18. Eén van Hen.....	465
19. Het Toverwapen.....	471
20. Honing.....	474
21. II Honing.....	480
22. Zijn Huis Stond In De Weg.....	488
23. De Ring van de Leprechaun.....	505
24. De Eeuwige Jachtvelden.....	509
25. De Roze Stad.....	510
26. De Machine.....	512
27. Het Bruine Boek.....	513

Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Metensia

Afsluiting van de Canon

1. Dit dan zijn de woorden van de afsluiting van de canon. Deze woorden zijn getrouw en waarachtig. 2. Ziet, Hij die op het witte paard zit komt, om levenden en doden te oordelen, en ook de lijdenden. Ja, Hij wordt gevolgd door een duizendtal martelaren, zij die hem getrouw zijn gebleven tot het einde. Volgt dan ook Hem die op het rode paard zit. Amen. Metensia Eminus, de getrouwe. Laat dan de zegen des Heeren met u zijn. Hij laat Zijn belofte niet verloren gaan. 3. Hij kome spoedig. Zie dan niet om, maar richt u voorwaarts, want Hij die aan de deur staat klopt. Doet dan open voor Hem opdat Hij maaltijd met u houde. Zo zijn dan deze woorden ter afsluiting van de canon. Ziet dan, deze is de zuivere canon, die u openstelt voor de heilige boeken des hemels. Laat dit dan u tot geheimenis wezen. Gij dan hebt gehoord van lieden die zeggen dat er geen canon is. 4. Gaat met zulke lieden niet om, want zij vrezen de Heere niet. Maar is de canon dan niet onzuiver? De eerste canon was dat zeker, maar deze was gemaakt door mensenhanden die de Heere niet kenden. De tweede canon dan is zuiver, en ziet, deze is eeuwig en raadselachtig. Maar zegt de schrift dan niet dat er geen canon is? 5. Welaan lieden, wanneer gij de schriften bestudeert zult gij zien dat er geen canon is naar het vlees, maar naar de Geest, welke is de Geest des Heeren. En zij is gegeven als een zuiver zwaard om uw harten te zuiveren.

6. Zo zijn dan deze woorden eeuwig en heilig. Laat dan niemand toevoegen aan het Woord des Heeren opdat de Heere u niet geve van Zijn plagen. Ziet dan, aan het einde der tijden zullen er vele lieden opstaan die de schrift zullen verdraaien, en zij zullen u trachten te verleiden door holle klanken. Gaat met zulke lieden niet om. De Heere zal zwaar straffen hen die eigenmachtig de Schrift zal aanpassen. Neemt ook niet af van het Woord des Heeren, want de Heere zal uw deel afnemen van de boom des levens, de witte steen en het heilig paradijs. Zo zijn er dan vele boeken geschreven, maar niet allen zijn des Heeren. Weest daarom waakzaam opdat de satan uw deel niet zal ontnemen. 7. Velen hebben zich door vele boeken laten afleiden van de Waarheid. Weest daarom gewaarschuwd, kindkens. Wat dan, zullen wij niet meer lezen en niet de schriften onderzoeken? Wanneer gij door de Geest geleid wordt zal Hij u leiden door het Woord en ook door geschriften buiten het Woord, daar de Heere ook met een kromme staf recht slaat. Maar laat u niet misleiden door een veelheid van woorden. Zo was dan de eerste canon onzuiver, maar de nieuwe canon is zuiver, en zij is opgesteld tot het slaan der harten, door rechte en kromme staven. Zo zijn er dan ook apokriefe geschriften en bijgeschriften buiten de tweede canon, waardoor de Heere ook kan spreken. Laat u daarom tuchtigen, en onderzoekt de profetieën.

8. Zo zijn er dan ook vele hemelse boeken die tot het Eeuwig Evangelie behoren en waarin profeten blikken kunnen slaan, maar zij zijn geenszins van de tweede canon. Zij moeten beschouwd worden als apocrief en als bijgeschriften, en zij zijn voor de engelen als een leidraad. Ook grote profetieën zijn opgetekend zoals de Risgamen, de Lokogamen en de Takalan, en zij zijn door engelen opgetekend, maar zij behoren geenszins tot de tweede canon. Zij behoren tot het Eeuwig Evangelie en zijn als de boeken der hemelen, de apocriefen en de bijgeschriften die slechts de tweede canon ondersteunen. Maar de Heere heeft de deuterocanonieke boeken lief, en Hij heeft ze beloofd in Zijn Woord. Ja, zij zijn verborgen geschenken die Hij geeft aan Zijn kinderen. Daarom: Laat de kindkens tot mij komen en verhindert hen niet. Laat hen de verschillende geschriften bespreken, maar weet ook dat zij een valstrik zijn voor de dwazen.

9. Hoort dan deze woorden, en laat het zijn tot afsluiting van de canon. Ziet dan, de Heere is vlees geworden door de tweede canon, om zo de eerste canon ongeldig te verklaren en onwaardig. Ja, niet

verre van verwijdering is het eerste. Laat daarom zuivere lieden het eerste zuiveren, opdat het de Heere waardig zal zijn. Zo beschouwt de Heere dan ook het eerste tot apokrief, en spreekt Hij erdoor als door verborgen talen. Hij die op het witte paard zit komt, en zal de valse canon straffen. Ja, ik zag de valse canon, de eerste, geworpen worden in een put van vuur, en hij krijste tot de heiligen, maar de hand des Heeren kwam over zijn mond om deze te sluiten. Zo dan waren dit de laatste woorden van de eerste canon : een vals gebrul en gekrijs. En zo bracht de Heere een einde aan de verschrikkingen van de eerste canon, maar zijn staart nam vele van de heiligen mee, tot een eeuwig verderf.

10. Dit zijn dan de laatste woorden van de tweede en zuivere canon : Hij die komt kome spoedig. Bewaar daarom uw harten in reinheid. Veracht de apocriefen niet, en ook niet de bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie, want zij zijn u gegeven tot gidsen. Laat het u tot een leidraad zijn. En zo sloot de Heere de canon, en verzegelde het met een onverbreekbaar koord. En ziet, engelen daalden neer, en zij zongen de verborgen liederen uit Zijn Woord. En de Heere maakte de nieuwe canon groot als een richtsnoer, om de heiligen te binden in Zijn Geest door eeuwige banden en ketenen. En ik zag duizenden heiligen opstaan die het martelaarsschap des Heeren droegen, en zij gingen in door een grote poort. En ik zag vele buitengeworpenen die tot de Heere weenden, maar Hij hoorde naar hen niet omdat zij Hem niet hadden bijgestaan in Zijn lijden en zich voor lange tijd doof hadden gehouden voor Hem.

De Draagster van de Canon

1. Dit dan is het heilige boek door engelen gegeven tot draagster en zwaard van de canon. Zij is dan niet zelf de canon, maar de bewaakster van de canon, de tweede, die de zuivere is. En zo draagt zij dan het zwaard om de oude canon te doorspietsen. Amen Metensia Eminius. Hij die komt kome spoedig.

2. Zo is zij dan als een muur opgesteld rondom de canon, de zuivere. Amen Metensia Eminius, kom spoedig. Zij draagt het mes des Heeren. Zo is dan de Lokogamen opgesteld door engelen als de omhulster van de canon. En ik zag haar een kind baren, en het kind groeide op in de wildernis, tussen de slangen. En het kind leerde de boog des Heeren te gebruiken, en de Heere gaf hem grote macht. En ziet, hij was als rechter aangesteld over de dieren des velds, en mat hun tijden uit. En de Heere gaf hem de macht over dood en leven. En hij maakte het boek des Heeren groot, het boek dat de parel in zich droeg. En hij groeide op voor de Heere als een reus. En hij gaf zijn moeder eer, en werd een groot strijder des Heeren. Zo zijn dan de lokogamen de sieraden des Heeren.

3. En ik zag hem opstaan als een held, neervellende grote reuzen. En die reuzen vreesden hem, omdat zij tegen de Heere hadden gezondigd en hij als hun rechter was opgesteld. En zo oordeelde hij op een dag de levenden en de doden, en ook de lijdenden. En hij bracht de schapen van het veld naar de wildernis, waar hij hen scheerde voor hun wol, en ook oordeelde hij hen. En hij droeg de bokken der duisternis tot het altaar. Maak daarom de lokogamen niet kwaad, want ziet, zij zijn wreed, en dragen de wreedheid des Heeren in zich. De lokogamen dan zijn de sieraden des kruizes, en zij staan aan de weg om voorbijgangers te bespotten.

4. Diep in de wildernissen hebben zij hun hutten van vlees. Weet dat zij bloeddorstig zijn, want zij dragen de wraak des Heeren in hun binnenste. Oh pelgrims van het woord des Heeren die tot de lokogamen genaderd zijn : Volgt u alleen een vertaling van het Woord des Heeren, of volgt u de zuivere grondtekst. Want vele lieden hebben het Woord des Heeren vertaald om hun eigen lusten daarin weer te geven. Houd uzelf daarom dicht bij de grondtekst opdat uw ziel niet zal afdwalen. Wie heeft u dan betoverd en Christus als gekruisigd afgeschilderd ? Werd zijn ziel dan niet

verscheurd en gebroken ? Zo is God in de grondtekst elohim wat goden betekent. En gij dient deze goden te kennen om zalig te worden. Ook is elohim vrouwelijk, dus waarom zijn sommigen ertoe gekomen alleen het mannelijke te aanbidden.

5. Alleen door de Lokogamen komt gij tot God. Kunt gij met de lokogamen worstelen en overwinnen ? Zij zijn dan de delen van de ziel van Christus toen Hij uiteen werd gescheurd. Kunt gij langs deze woedende delen van Christus komen ? Ziet, zij zijn als wilden.

De verscheuring van het Verstand

6. En ik zag lichten vallen op het verstand van Christus toen Hij in het dodenrijk was om het te verscheuren. En de lichten waren als bloeddorstige roofdieren. En het verstand van Christus droeg de naam Debich, en toen zij verscheurd was, was zij Na'in, dronkenschap, en Nergun, bloeddorst. En ik zag Christus vele krijgsgevangenen omhoog nemen, en ook Na'in en Nergun werden verscheurd, en zij werden genoemd : de lokogamen. En ik zag vele verborgen en verloren lokogamen, en zij droegen het bloed van Christus. En ik zag het bloed van Christus door ringen vloeien, en vele roofgeesten van de oude canon werden door Christus omhoog genomen, en zie, hij hing ze op. En het andere deel van zijn ziel was de Haftlich, de sexualiteit, en ook deze werd verscheurd, en de afzonderlijke delen waren angst en depressie. En angst werd verscheurd en werd gevoel en wreedheid, en depressie werd verscheurd en werd spot en pijn. En ook zij werden verscheurd, en zij werden genoemd : de lokogamen. En ik zag vele verborgen en verloren lokogamen, en zij droegen het bloed van Christus. En ik zag de lokogamen die de wonderschoonste verhalen vertelden die sinds de grondlegging der wereld verborgen waren gebleven. En ik zag een geest genaamd schaamte die veel macht verloor en begon te smelten. En het bloed van de wildernis begon te vloeien, en de wildernis begon te bloeien, maar daar omheen begon een nog grotere wildernis te groeien. En ziet, deze wildernis was droog en dor. En zie, de buitenste wildernissen waren duister en diep, en zij werden genoemd : de alverzoening der lokogamen. En ik zag de verborgen en verloren lokogamen uit hun holen komen en zij omsingelden de grote stad, Babylon. En zij riepen de namen van hen die zich in de stad bevonden, en zij maakten van de stad een wildernis. En in de dieptes van de stad vonden zij terug dat wat verloren was.

7. En ik hoorde een bazuin klinken, en de stemmen van de lokogamen begonnen voort te komen, en ik zag zeven stemmen. En ik hoorde een stem zeggen : Kom. En ook een andere stem sprak : Kom. En toen de eerste stem der lokogamen sprak zag ik de Risgamen, de Geest van Christus, aan het kruis verbroken worden, en zij werd tot sieraden, die der bedieningen. En toen hoorde ik de tweede stem der lokogamen spreken, en ik zag de Beker van Christus aan het kruis verbroken worden, de Talgamen, en ziet, het werd tot sieraden, die der sacramenten. En ik hoorde de derde stem der lokogamen spreken, en ik zag de delen van de verscheurde Risgamen : de criptiek en het orakel. En ook deze delen waren verscheurd. De criptiek was verscheurd in twee delen : gebondenheid en slavernij. En ook deze delen werden verder verscheurd, en ik zag de verborgen en verloren risgamen. Ook het orakel was verscheurd in twee delen : vuur en ijs, en ook deze delen werden verder verscheurd. Het vuur tot woede en macht, en later werden die delen ook verscheurd. En ik zag de Beker van Christus in twee delen verscheurd, genaamd strijd en arena. En strijd werd verder verscheurd in lamheid en kracht, en arena werd verscheurd in verslinding en wacht. En ik hoorde een vierde stem van de lokogamen spreken, en ik zag verslinding en wacht verder verscheurd worden. En zij werden talgamen genoemd, en ik zag vele verborgen en verloren talgamen, en zij omsingelden de grote stad. En met Babylon gebeurde wat met Sodom en Gomorah gebeurde. En dit werd de alverzoening van risgamen en talgamen genoemd. En ik hoorde een vijfde stem der lokogamen spreken. En ik zag dat grote botten werden gebroken, en van de delen werden sieraden gemaakt. Toen de zesde stem der lokogamen sprak zag ik het vlees van Christus verbroken worden.

En aan het kruis werden de stukken verdeeld, en dit waren de namen der stukken : illusie en visioen. En illusie werd verscheurd in groei en wortel, en groei werd verscheurd in grootheid, en wortel werd verscheurd in licht. En visioen werd verscheurd in reuk in smaak. En reuk werd verscheurd in aantal, en aantal in groen. En smaak werd verscheurd in binnenste en controle, en controle werd verscheurd in traan. En bij het horen van de zevende stem werden de delen verder verscheurd, en zij werden genoemd inaputen, sieraden des doods. Daarna zag ik de wapenrusting van Christus aan het kruis doorboort worden en verbroken, en de delen werden sorsollen genoemd, sieraden van de hel. Daarna zag ik het Bloed van Christus verstrooid worden. En ik hoorde een stem zeggen : Kom, en een andere stem sprak : Kom hogerop, en ik zag de sieraden van de armoe, en zij waren het verstrooide bloed van Christus, de Tokon. En ik hoorde het geluid als van duizend stemmen, en ik keek achterom en zag velen ontwaken, en zij kwamen voort uit het stof. En zij droegen messen. En zij werden gedoopt in een rivier des doods, en ik zag een man opstaan die een jong schaap als een lam op zijn schouders droeg. En de man werd groot voor het aangezicht des Heeren, en droeg de wol der wildernis, en leerde met de boog des Heeren te schieten. En hij had het merkteken van de boog op zijn arm.

8. En ik zag een groot leger oprijzen tegen het oude Rome om deze stad te omsingelen. En ik zag verschrikkelijke insecten de oude stad binnengaan om deze kaal te vreten. Daarna zag ik het leger optrekken naar het oude Jeruzalem, en zij was als een korenveld, rijp om geoogst te worden. En een nieuw Jeruzalem daalde uit de hemel neer om het oude te verslinden. En ik zag grote mannen opkomen die in hun armen merktekens hadden van het laatste oordeel. En Assur was niet meer, en Egypte was als een zucht. En ook kwam het oordeel tot de tafel van Moab, en ziet, zij was niet meer. En in die dagen bevolkten grote spinnen de aarde, en zij brachten vliegen voort. En er was een man met het hart als van een ekster en een meeuw, en hij bespeelde vele instrumenten, en zijn naam werd groot op de aarde. En ik zag een ster vallen op de aarde om de wateren te bezoedelen, en ziet, de bomen van het oude Rome werden bloed, en ook haar bouwwerken. En ik zag de man tot het oude Rome komen en zie, zij was niet meer.

9. En door de alverzoeningen der lokogamen, risgamen en talgamen hebben wij ook hoop op de alverzoening van het bloed van Christus. Is dat niet de burcht Perlottia ? Want door de risgamen wordt het bloed van Christus gedronken, en door de talgamen heeft het zijn werkingen. Weest dan aan nek, handen en voeten gebonden, opdat gij in kunt gaan.

10. En ik zag een rode troon als van bloed, met daaromheen vierentwintig lokogamen. Ook stonden er vier dieren voor de troon waaronder een kip en een paradijsvogel. En ik zag de Beker van Christus, de Talgamen, verzegeld met zeven zegels. En ik hoorde een stem zeggende : Opent nu de zegels die het bloed van Christus achterhouden. En ik zag een van de dieren naar voren komen, en het dier was van voren en achteren vol van ogen. En toen het dier het eerste zegel had losgekauwd zag ik een groene haan, en die haan kreeg grote macht. En de haan sprak : Laten we ons een stad op aarde bouwen en een grote naam, opdat onze stem ter hemel reikt. Maar zonder mensenhanden werd het dier weggenomen, en ik hoorde een groot gewezen. En toen kwam het tweede dier naar voren, en zie, het had neuzen van voren en achteren, en het droeg vele stemmen. En ik hoorde een van de stemmen zeggen : Kom, want het uur is gekomen. En ik zag dat het dier het tweede zegel begon los te kauwen, en een krachtige wervelwind begon te waaien. En ik zag een stad vol katten, en deze katten veranderden in vrouwen, en zij kregen grote macht. En zie, de laatste vijf zegels waren zwart, en de laatste twee dieren begonnen de zegels los te kauwen, en ik zag een leger van paarden. En de paarden kregen grote macht, en zij braken los uit hun banden. En achter hen liep een schare van wilden, en zij riepen boos tot de hemelen. En ik zag veel bloed vloeien. En een van de zegels begon zich groot te maken en kreeg opnieuw grote macht, groter dan de eerste macht. En ik hoorde veel gewezen en vele stemmen. En ik zag een groene paradijsvogel verschijnen en daarna een

gele, en het zegel begon velen op aarde te binden. En ik hoorde een stem zeggen : Nu is het genoeg. En ik zag temidden van de dieren een bloedende bok die geslacht was, en zie, de bok betrad de rode troon die van bloed was, en de bok kreeg grote macht.

11. In de dieptes van Acha zag ik de lokogamen verzegeld, de draagsters van het Bloed van Christus. En ik zag velen wenen omdat niemand deze zegels kon openen. En ik zag een man met benen als van bot, en hij was als een haan, als een half skelet. En hij legde zijn handen op de zegels en smolt hen. En ik zag de zegels vluchten naar de lagere werelden, samen met de verbroken zegels van de talgamen. En vele heuvelen smolten en vluchtten voor het aangezicht des Heeren. Maar na twee dagen waren de zegels die de lokogamen hadden verzegeld terug. En een man op een paard en een man op een rund kwamen tot de zegels, en de zegels werden bij name genoemd, en zij werden verbroken, maar weer waren zij na twee dagen terug. En ook zag ik de zegels van de risgamen, die als katten waren, en de risgamen waren als botten. Plotseling zag ik een bliksemflits vanuit de hemelen komen, en de risgamen gingen recht overeind staan, maar na twee dagen zakten zij weer in. En ik zag het bloed van Christus door witte tabletten stromen, en ook deze tabletten waren verzegeld. En de zegels waren als ijzeren kettingen, en sommige zegels waren als wit leer. En de zegels hadden ogen als juwelen. En plotseling zag ik een rode bliksem uit de hemel vallen, en vele paarden stonden op, maar na twee dagen zakten ze weer neer. En ik zag het leer dik worden en taai, en het was als een slavenmarkt, als een circus en een kermis. En ik zag lichten verschijnen en ik zag een boek groot worden voor het aangezicht des Heeren. En ik hoorde een stem zeggende : ‘Kom hogerop.’ En ik zag de markt des Heeren. En ik zag dat er moest betaald worden met bloed, zweet en tranen, en dat er vele buizen gevuld moesten worden voordat een deur zich opende.

Tokon

1. De Tokon is het bloed van Christus en het bloed der lokogamen en zo mede-draagster van de canon. En ik zag hoe er geofferd moest worden, en de Heere sprak : Laat de tempel bekleed zijn met bloed. En ik zag het licht van het bloed, en zij bracht nieuwe visioenen. En deze visioenen waren eeuwig. En ik zag vele wachters op de muren, en zij verkondigden de leer van het bloed van Christus. En ik zag een harp waar pijlen uitkwamen en een fluit waar bloed uitstroomde. En de pijlen en het bloed vulden het land. En ik zag paarden met ruiters, en zij waren op weg naar de eeuwige stad. Maar zij werden niet toegelaten, en er werd gesproken : Laat eerst het bloed tot aan de toppen der muren stijgen. En de paarden met de ruiters gingen uit, en zij weenden en werden vervuld met angst. En zij zeiden : wij willen liever werken en zo het zweet tot aan de toppen der muren laten stijgen dan dat wij bloed vergieten. En de Heere zag hun liefde en zegende hen, en liet hen binnen in de stad, want zij hadden wijs gehandeld. En zo waren er ook enkelen komende vanuit het oosten, en ziet, zij vergoten wel bloed, maar het bloed kwam maar tot aan hun heupen, en zij gingen in het bloed ten onder. En ik zag de Heere zitten op zijn troon in al zijn heerlijkheid, en de wateren werden bloed, zoals hij in zijn woord had aangekondigd. En ook de bomen werden bloed, en het gehele land. En zo was er dan een grote schare die tot de stad des Heeren kwam, maar de Heere opende voor hen niet. En de Heere sprak deze woorden : Ga het land in en werk, opdat de zegelen van de stad verbroken worden. Maar ziet, het waren allen bloedvergieters, en de zegen des Heeren rustte niet op hen. En de Heere goot zijn zweet uit op de aarde, en het bloed begon te branden. En er waren enige lieden die de Heere volgden, en ziet, zij werden gewassen door zijn zweet, en door het zweet wat zij met tranen voortbrachten, en de zegen en de vleugelen des Heeren rustte op hen. En zij hadden een geheime opdracht om het woord des Heeren te vervullen, en zij kregen rijkelijk toegang tot de stad. En ik zag de naam van de Heere groot worden, en de Heere zocht vele knechten uit, en zij gingen uit in de wildernis in het laatste der dagen. En zij vonden een schelp met geluiden, en aldus was de schreeuw van het bloed des Heeren. En het was een krachtig verbond dat sprak, en zij brachten grote troost aan de Heere. En de Heere sprak : Laat uw oorlog

dan in de geest zijn, en in het spel des kruizes. En de Heere nam een stok en een touw, en brak het, zeggende : Zo zal ik op een dag doen met de zegelen van de token. En ziet, de delen van de gebroken stok en het gebroken touw werden als slangen. En er kwam vuur uit hen, maar de Heere bedekte hen met leer. En de Heere verbrak vele banden. En een groot schip kwam aan de horizon, en bloed kwam voort uit haar, en de Heere begon te spreken. Aldus was het sprekende bloed.

De Weduwe

2. En er was een weduwe op aarde, en zie, zij kreeg grote bekendheid, en zij zong door het bloed van Christus. De Heere maakte haar groot op aarde, en velen kwamen door haar tot de Heere. Maar de Heere sprak : dit is een demonisch geslacht, en ik zal veel verdelgen. Ja, Ik zal als een strijder tegen hen optrekken, want zie, zij zijn niet in Mijn Woord. En ik zag de Heere komen tot de oude aarde, en tot haar gezandten, en de Heere sprak : Door zweet zal Ik u oordelen, niet door bloed. En ik zag het zweet des Heeren, en het bedekte hen, en op hen werd een nieuwe stad gebouwd. En ik zag visioenen van bloed, en zie, deze waren eeuwig. En zij waren als de paradox, als dubbele gezichten en als mozaïeken en kransen, en zie, zij waren als de narren des Heeren. En ik zag hen rijden op hoge paarden.

3. En er was een vrouw genaamd witte weduwe, en ook zij kreeg grote macht op aarde, en zij voerde strijd tegen de narren des Heeren. En wie wijs is berekene deze woorden, want ze gaan over een verre geschiedenis. En zo zal er een punt in de tijd zijn waarin alles geschiedenis is. En ik zag de Heere de tijd afsluiten als een canon. Zo zal het brood wat u eet geschiedenis zijn, en het bloed wat u drinkt geschiedenis, en zal niemand nog een stap kunnen maken. Ziet, alles is dan bevroren, en de vlam zal zijn des Heeren. Waakt dan, want gij weet de tijd noch het uur waarop deze dingen zullen geschieden.

4. En ik zag de Heere de canon van het materiele afsluiten, en de mens werd teruggedreven tot de geest. En aan het materiele werd niet meer toegevoegd, daar de Heere het had afgesloten, en ziet, alles was bevroren, en alles werd tot steen, ja, zelfs de bomen. En zo kon niemand meer van het letterlijke leven. En dit waren de dagen waarin het duizendjarig rijk aanving. En zie, het was een rijk van vrede. En de Heere sprak : Heeft er dan niet genoeg bloed gevloeid ? En de Heere sloot de canon van bloed af, en zo was het duizendjarig rijk als het rijk van zweet, en de dagen van het paradijs als het rijk van tranen. En zo werd het bloed van Perlottia verzoend, en werd de poort tot de Risgamen geopend, en haar woonplaats de Lapondria.

5. En ik zag vogels als bloedzuigers die de tabletten van het bloed van Christus bewaakten. En ik zag zakken met geld heen en weer gaan met ridders met grote pluizige veren op hun helmen die onderhandelden. En ziet, zij hadden vreemde mertekenen. Zij werden genoemd de vogels van aldebaran, de kooplieden der aarde. En ik zag twee zegels als bevroren die de tabletten gesloten hielden, en deze zegels hadden lange angels. En ik hoorde een stem zeggen : Kom volg mij. En een deur ging open, en ik zag een lange trap die draaiend naar beneden uitweek als in een spiraal. En ik zag hoe het licht van beneden afkwam. En ik liep naar het licht toe, en kwam in een groene tuin terecht, waar vreemde wortelen groeiden. En er waren hier hazen en konijnen en het licht had een vreemde geur. En ik zag hoe de wortels van de stenen tabletten vastzaten in het plafond, en een hand nam hen weg. En een man met een bijl hakte het plafond open, en de stenen tabletten vielen naar beneden, en zij vielen in vele stukken. En de stukken werden tot sieraden, en ik zag poorten rondom de tuin opengaan. En ik hoorde een stem zeggen : Kom binnen. En ik liep naar binnen en zag handen aan een vreemde muur, en ook voeten. En de sieraden in de tuin werden tot instrumenten. En door een vuur werden de instrumenten aan elkaar verbonden door vele smeltingen en verhardingen, en ik zag ridders verschijnen en zij hadden geen hoofden. En ik hoorde een stem

zeggen : Breng mij het zilver en het goud. En de ridders stonden op, en verzamelden schalen met zilver en goud, en brachten hen door de poorten naar binnen. En een vrouw met een witte zijden doek begon de instrumenten schoon te maken, en de verbindingen ertussen, en zie, het was als een carousel. Aldus was de kermis des Heeren. En ik zag de handen en voeten aan de muren uitgroeien tot wezens. En weer werden er vele zaken gedaan. En ik zag grote webben verschijnen als mozaïeken, en sommige webben waren gemaakt van botten en graten. En ik hoorde een stem zeggen : Laat nu het licht schijnen.

Risgamen

1. En ik zag een nieuw betaalmiddel opkomen, en het was de Geest die altijd al een onderpand was geweest. En zie, de Geest van Christus was in vele stukken verscheurd, de Risgamen. En er was een groot gewezen. En de Risgamen werden tot geldstukken, en ziet, zij was als een veer. En ik zag een groot vuur komen om de Geest te verslinden, en de Geest werd in vele veren verscheurd, en ik zag vele verborgen en verloren risgamen, en zie, zij waren woest.

2. En ik zag de risgamen vluchtten naar hun woonplaats Lapondria, en zie, deze plaats was woest. En de plaats werd bewaakt door woeste vogels, die waren als paradijsvogels. En ik zag velen die probeerden Lapondria binnen te komen, maar zij werden aangevlogen door de woeste vogels. En deze vogels waren als pauwen in al hun kracht, en grote vrees viel op hen die het zagen. En deze vogels waren bloeddorstig en honend, en sommigen droegen helmen. En ik zag Christus zitten op een hoge troon van parels, en zie, Hij verkoos de risgamen tot een nieuw betaalmiddel en een nieuw verbond. Zo is dan de uitverkiezing des geestes, de uitverkiezing van Lapondria, en deze is de enige. En ik zag de risgamen tot de stad Lapondria toegelaten worden, en zij droegen allemaal rieten in hun handen. En deze rieten waren zeer scherp en snijdend. En zij maakten merktekens op de muren, en kwamen volledig in de stad, doordat zij bedekt waren met het bloed van Perlottia, en haar merktekens droegen. En zij kwamen tot de hoge troon van Christus die van parels was, en Christus verzoende hen. Zo gaf de Geest haar veer aan Christus als een betaling, en zij was welkom in de stad. Zo is het dan : door de veer betalen wij, door de risgamen. Zo houden wij ons zuiver. En ik zag hoe Christus de risgamen tot sieraden reeg, en ziet, zij waren als wonderlijke verhalen, en zij gaven toegang tot de dieptes der stad. En ik zag een vuur van de sieraden afkomen dat krachtig genoeg was om het zilver te smelten. En ik zag deuren geopend worden tot de dieptes der aarde. En ik zag bloedbanden wegsmelten en ziet, zij werden geofferd. Zo was dan de alverzoening des geestes, en ik zag de Geest als rivieren stromen, tot overstroming toe. En ik zag de Aflaat des Geestes, als een hemelse betaling, en de Geest gaf wederom haar veer aan Christus, en ziet, zij werd gereinigd. En Christus gaf haar een wit boekje van wit leer, en het leer bond haar. Aldus was de Canon des Geestes en de gebondenheid. En dit was de enige gebondenheid, door de enige aflaat. En ik zag hoe Christus Zijn Geest doopte, en ziet, zij werd wedergeboren als een witte duif van wit vuur. Zo hebben ook wij, door de Aflaat des Geestes, door de Veer van de Geest, deel aan deze dingen. En ik zag een poort bekleed met wit leer geopend worden, en zie, dit was de enige poort om de stad binnen te komen. Maar de vogels die op de muren van de stad stonden waren sluw. En zo zag ik de Risgamen tot mede-draagster van de canon worden, de tweede, en zuivere.

3. En ik zag de Risgamen, en zij kreeg toegang tot de schatten der aarde, en ziet, zij was donker. En ik zag Lapondria groot worden op de aarde, en zie, zij was het centrum van creativiteit. En in haar hadden de heiligen een plaats van rust, maar zij werden voor enige tijd verscheurd door verwarring. En ik zag enige heiligen in opstand komen tegen lapondria, en zij kregen een kleed om te rusten. En na enige tijd van rust balden ze hun vuisten tegen Lapondria, en Lapondria bracht hen in ketenen en leidde hen tot de grote burcht. En Lapondria sprak grote woorden van wijsheid, en ziet, zij werden haar discipelen. Maar Lapondria bespote hen omdat zij lauw waren, en zij lokte hen in een valstrik.

En aldus was zij de sluwheid des Heeren. En grote vrees kwam over de menigte. En zij vroegen : wie is zij ? Hoe durft zij zoiets te doen ? En zo vertrok Lapondria van de aarde en liet haar schaduw achter zich, en zij bracht grote verwarring. En zij omhulde haarzelf met duisternis, en bedekte haarzelf met stof. En zij maakte een reis tot de dieptes der aarde, en vond daarin grote schatten. En zij verscheurde het goud en het zilver, en opende grote poorten. Wie kan haar volgen ? En zij omhulde haarzelf in wraak en grote wreedheid, want zelfs haar trouwste volgelingen hadden tegen haar gezondigd. Wee u, oh aarde, want Lapondria heeft groot gif tegen u bereid. Weent daarom, oh volk, opdat u kleine genade zult vinden in haar hand, licht als een veer.

4. En Lapondria groeide op tussen de apen der aarde, en ziet, zij volgden haar op de voet. En zij bedekte zichzelf met de slangen der dieptes, en offerde op de hoogtes. Zo werd zij dan tot de duisternis des Heeren.

Talgamen

1. Zo hebt gij dan in de canon gelezen dat er geen eeuwige verdoemenis is, en dit hebt gij gelezen in de tweede canon, de zuivere. Zo loopt dan alle dood op vernietiging uit. Maar ik zeg u : Kent gij de geheimenissen van Radth ? Er zijn dus wel degelijk uitzonderingen op de regel. Hebt gij dan niet gehoord dat de Heere de vijand heeft gemaakt voor de vernietiging ? Ja, de Heere zal zijn macht vernietigen, en zijn zonde, en zal zijn trotse bewustzijn verlagen, en doen wegzinken in dronkenschap en slaap. Maar na deze dagen zal de Heere hem als in een geheimenis een nieuw bewustzijn geven, en dit bewustzijn zal groeien tot in alle eeuwigheden. En deze dingen zijn moeilijk te verstaan, en vele lieden zullen deze dingen verdraaien tot hun eigen verderf. Kent gij de geheimenissen van de Beker van Christus ? Ziet, deze zijn heilig, en zoals de tweede canon al had gesproken : de tweede hel zal verschrikkelijker zijn dan de eerste. Want de eerste hel was verbonden aan een canon die onzuiver en onwaardig was, en daardoor ongeldig. En velen hebben zich door deze geschriften laten beangstigen. De tweede hel is echter erger dan de eerste, want alhoewel het oude bewustzijn geheel zal wegzinken, zal er een nieuw bewustzijn opkomen. Wat dan, is God dan een pijniger ? Absoluut niet. De Heere Heere is een God van list en sluwheid, en brengt allereerst slaap en dronkenschap. Zo is Hij dan een God van genade. Maar Zijn rechtvaardigheid straft de zonde.

2. Wat dan, zullen deze dingen ons dan opnieuw beangstigen ? Volstrekt niet, want gij die in Hem blijft zijt door het bloed van Christus zalig verklaard. Alle hel is slechts voor even in het licht van de eeuwigheid, en weegt niet op tegen de heerlijkheid die ons geopenbaard gaat worden. Wie zijn dan de vijanden van God ? Zij zijn door hem gemaakt, en ziet, zij zijn eeuwig. Zo hoeft een kind des Heeren niet bang te zijn om voor eeuwig te branden. De Beker van Christus heeft het zelfs niet over gevallen engelen die besproken werden, want zij hebben eerst de Heere lange tijd gediend, en waren volstrekt geen vijanden. Maar de Beker heeft het hier over hen die als vijanden zijn gemaakt, en zij zullen voor eeuwig branden in groeiend bewustzijn, ja, zelfs in groeiende pijn, omdat de Heere hen daartoe gemaakt heeft als een voorbeeld.

3. Zijn deze woorden dan niet wreed en misleidend ? Volstrekt niet. Wat weet gij van de raad des Heeren ? Er is voor een kind des Heeren en zelfs voor een gevallen engel geen eeuwige verdoemenis, daar de ziel zich zelf vernietigt door de zonde. Maar er zijn uitzonderingen : namelijk hen die als de personificaties van zonde zijn gemaakt. Zij zullen eeuwig branden, en hun oude mens zal vernietigd worden, opdat een nieuwe mens zal opstaan, namelijk de vernederde mens. En deze vernederde mens zal voor eeuwig een teken en een waarschuwing moeten zijn, om de heiligen te vervullen met vrees. Zo hebben dan vele lieden de woorden van de tweede canon als een vrijkaartje tot zonde genomen, omdat zij belust zijn op de totale vernietiging en zo denken de eeuwige en

altijddurende hel te ontlopen. Zij hebben het Woord misbruikt tot een eigen valstrik. Hebt gij dan niet de paradox des Heeren gezien in het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament ? Zo moet gij dus op uw hoede zijn. Er is een punt van angst waar u niet aan kunt ontkomen, en wat nodig is een grotere vreze des Heeren op te wekken dan het eerste. Dit is namelijk dat zij die door de Heere als vijand zijn gemaakt zichzelf misleiden en huichelen.

4. Dit dan zijn de woorden van de Beker : laat de vreze des Heeren het begin zijn van alle wijsheid. Zij die gezondigd hebben tot de Vader zullen vergeven worden, en ook zij die tegen de Zoon hebben gezondigd, en zij die tegen de Heilige Geest hebben gezondigd, en Hem hebben gelasterd. Zelfs zij die gezondigd hebben tegen het Bloed van Christus zullen vergeving vinden, maar zij die de Beker van Christus hebben gelasterd door zich eraan te bezondigen hebben geen vergeving in alle eeuwigheden. Nu niet, en in de toekomstige eeuwen niet, want het zondigen tegen de Beker van Christus is een doodzonde waartegen geen medicijn bestaat, en waarvan geen omkeer mogelijk is. Maar troost u, geliefden, want alleen de vijanden van God maken zich hieraan schuldig, en zij zullen tot verschrikking zijn in alle eeuwigheden. En de rook van hun pijniging zal opstijgen voor het aangezicht van de Beker, de Geest en de Zoon. God dan zal zijn vijanden straffen, en ziet, zij zullen tot een eeuwig schrikbeeld zijn. Waakt dan, want God laat niet met Zich spotten. En zo is het dan : vreselijk is het om in de handen van de levende God te vallen. En dan zult gij berouw en boetvaardigheid zoeken, en het niet vinden. En angst zal u verteren wanneer gij zult bemerken dat u het heilige der heilige Gods hebt aangeraakt.

5. Troost u geliefden : Er is geen zonde tegen de Heilige Geest, maar de zonde tegen de Heilige Beker is des te erger. Zoekt daarom de Heilige Beker in vreze en beven. Weet dan dat het Eeuwig Evangelie een blijere boodschap is, maar ook een ernstigere en verschrikkelijker. De dagen dan zijn kwaad, en als God de zonde niet op die manier zou straffen, dan zou de zonde nooit overwonnen kunnen worden. Ja, de Heere voert zo eeuwige overwinning over de vijand, en maakt hem tot een eeuwig schrikbeeld. Zij zullen hun loon niet ontgaan. Daar waar de eerste hel nog genadig was : de tweede niet meer. Maar zij die met de Heere zijn hebben niets te vrezen.

6. Alleen door hun eeuwig lijden zullen zij neergehaald worden, de vijanden van God. En alleen door hun groeiende pijn en bewustzijn zullen zij loslaten datgene wat zij hebben gestolen. En God zal hen maken tot een eeuwige afschuw.

En als zij u vragen : Is uw God niet wreed ? Dan zult gij antwoorden : God is een paradox.

De Herauten van de Canon

De Heraut van de Canon

1.

1. Dit zijn de heerlijke woorden over de jeugd van Christus, als zijnde het kindje Jezus. Zo heeft Hij dus vele wonderen en tekenen gedaan, die in dit geschrift opgetekend staan, woorden die in de geschiedenis verloren gingen. God heeft bij machte van Zijn dienstknecht deze woorden teruggebracht tot het heilige.

2. En ik zag een vuurstorm, en ik was niet bij machte te spreken. En de vuurstorm kwam over mij,

en ik hoorde een stem zeggende : schrijf, want er zijn vele dingen die ik u zal tonen.

3. En ik nam mijn pen en schreef. En ik wist dat ik zou branden wanneer ik niet gedetailleerd en nauwkeurig zou opschrijven wat de vuurstorm mij beval. En ik hoorde geschreeuw.

4. En de vader zei : Treed binnen. Ik zag een poort van vuur opengaan.

5. En binnengekomen zag ik het kindje Jezus op een kussen zitten. En een engel bracht mij tot aan de voeten van het kindje Jezus, en het kindje begon te spreken, en wonderschone verhalen te vertellen.

6. En ik besepte dat het kindje was gekomen tot een oordeel over de volwassen wereld. En ik smeekte tot het kindje om in mijn hart te komen. En ik zag vele visioenen. En ik zag hoe het drie jaar oude kindje wonderlijke verhalen vertelde, en grote wonderen en tekenen deed. Het kindje kon zijn armen en benen verlengen om alles gedaan te krijgen.

7. En ik zag hoe het kindje kon rennen, sneller als een paard, en ook was het kindje sterker dan een leeuw, maar naarmate het kindje ouder werd namen deze krachten af.

8. En ik zag het kindje wandelen op water, en de woorden die het kindje sprak waren zoet. En ik zag hoe het kindje vanuit het niets duiven tevoorschijn bracht en ook kleine aapjes. En de Geest des Heeren rustte op hem.

9. En ik zag hoe het kindje in de nacht werd opgenomen door een vuurstorm, om vele visioenen te zien. En het kindje was vroeg wijs en vol met de kennis des Heeren.

10. En ik zag hoe het kindje later zijn kindschap aflegde om zo de weg van het kruis te gaan, en zijn krachten namen af.

11. Toen het kindje vier jaar was vertelde hij rond uit over demonen. Ook vertelde het kindje over engelen, en velen tekenden het op, maar deze geschriften zijn in de geschiedenis verloren gegaan en zoek geraakt.

12. En ik zag de vuurstorm tot mij komen, om zijn mond te openen, en ik gleed naar binnen, en ik was als een gebonden man. En ik moest veel schrijven. En ik zag hoe het kindje in de geest een paars kroontje droeg met vierentwintig uitsteeksels. En een zacht roze licht verscheen telkens in het kroontje. En ik zag hoe het kindje rijk was aan geestelijke gaven.

13. Ook zag ik hoe het kindje vruchten en ander voedsel vanuit het niets tevoorschijn kon brengen, en velen waren erover verwonderd. En het kindje waarschuwde hen hoe hun nakomelingen een oranje kerk zouden bouwen, waar leeuwen in zouden wonen, en hoe hun aandacht zou zijn gericht op spierkracht, en niet op de kracht van de geest. En het kindje weende.

14. En het kindje sprak dat de tijger zou komen tot deze oranje kerk, om zo veel gevangen vrij te zetten, en velen wisten niet wat Hij bedoelde, want hij sprak in gelijkenissen. ‘Wie wijsheid heeft berekent het nummer van deze kerk, en dit nummer is vijfvijftig. En zij zullen een vals boek oprichten.’ En het kindje sprak daarmee over een verre toekomst.

15. En het kindje kon zomaar in het niets verdwijnen, en zomaar vanuit het niets verschijnen. En velen waren erover verwonderd en bespraken deze dingen met elkaar, en vroegen zich af wie Hij

was.

16. ‘Ik ben gekomen om een kerk op te richten naar het hart,’ sprak het kindje. ‘De oranje kerk is van Ryan, de oranje wachter, hij die samenzweert met reuzen. Zijn hond is een wolf, met de naam Roodoog, en zijn honden zijn leden van de blauwe kerk. En ziet dan, deze kerken komen uit elkaar voort. En zij zijn niet van mij. Zij zijn van het verstand. Zij kennen mij niet als kind, en met hun gewichtigheden onderdrukken zij elkaar.’

17. En het kindje profeteerde veel over de dingen die zouden gebeuren, en het kindje weende veel. Het was een gevoelig kindje en tegelijkertijd sterker dan tienduizend haaien. Sommigen noemden hem een leeuwenkind, anderen noemden hem tijgerkind. Hij trok zich vaak terug in de wildernis en de woestijn, en was tussen de wilde dieren.

18. En het kindje trok zich niet veel aan wat anderen over hem zeiden, maar leidde zijn eigen leven. Op een dag kwam er een blinde man tot het kindje, en het kindje genas hem. Ook genas het kindje een man die geen ledematen had, en gaf hem nieuwe ledematen. En sommigen begonnen te fluisteren : dit kindje is het kind van de duivel. En het kindje bestrafte hen. Soms verteerde hij zulke spotters door een blauw vuur wat hij vanuit de hemel op hen neer liet dalen. Daarom waren er enkelen die trachtten het kindje om te brengen.

19. Het kindje had veel vriendjes en vriendinnetjes, en verzon veel spelletjes. Maar naarmate het kindje ouder werd begonnen ouders voor hem te waarschuwen.

20. En ik wilde verder schrijven, maar mijn hand begon te beven onder de heiligheid van deze dingen. En een stem sprak dat vele dingen verzegeld zouden blijven tot aan het einde der tijden.

21. En ik zag het kindje op een fluit spelen, en een totempaal stond daar en een wigwam. En het was in een visioen. En ik zag indianen uit de wigwam komen, en zij dansten om het fluitspelende kindje heen.

22. En toen het kindje vijf was geworden begonnen al deze krachten langzaam weg te sijpelen, en groeide hij op als een normaal kind.

23. En in een visioen zag ik hoe het kind toen het ouder was geworden langs een stil pad liep en plotseling werd overmeesterd door een groep wilde kinderen. En het jongetje genaamd Jezus werd door de wilde kinderen vastgebonden aan een boom, waarna hij werd geslagen met stokken. En ik zag hoe Hij als kind vaak werd geplaagd en achternagezeten, en vaak werd vastgebonden om geslagen te worden.

24. En ik zag hoe de jongen genaamd Jezus terugverlangde naar Zijn oude krachten, maar Hij wist dat dit de wil van de Vader was. Hij moest Zich voorbereiden op het kruis. En het lijden in Zijn kinderjaren was diep. En het verlangen naar Zijn verloren gegaande kinderjaren verwondde hem diep.

25. En op een dag kwam er een engel tot Hem, verschijnende op een eenzaam pad, tegen het avonduur. En de engel sprak liefdevolle woorden tot Hem, en de jongen begon te beven.

26. Sinds die dag had Hij twee vriendinnen, na een lange en eenzame periode. Deze vriendinnen steunden hem door dik en dun. Vaak maakte Hij wandelingen met hen door de woestijn en de wildernis, en ze hadden diepe gesprekken, waarin ze zich verwonderden over Zijn wijsheid.

27. En de jonge Jezus kreeg steeds meer vriendinnen, en wekte daarmee veel woede en jaloezie op in de harten van veel jongens. Maar nadat de engel voor een tweede keer aan Hem verscheen kreeg hij ook veel mannelijke vrienden, en al snel ontstond er een grote groep discipelen rondom de jonge Jezus. Hij had een bovennatuurlijke liefde, deed hun harten smelten, en sprak over een ander pad.

28. En Hij sprak over het zijn als de minste als de ware weg van liefde. En Hij genas velen van hun innerlijke ziektes.

29. En vaak gingen ze in een grote groep met hem mee de wildernis en de woestijn in, waar hij hen vaak op een heuvel onderwees. En de wilde dieren waren aan hem onderworpen.

30. En Hij sprak over de dingen die komen zouden : Wanneer gij een luid geschreeuw hoort, en de wolken zijn zwart en rood, ga dan de heuvelen op en smee om genade, want dan is de Dag des Heeren gekomen. En wanneer gij de wilde kat hoort brullen, kijk dan uit uw huizen, en bidt in uw hart dat gij zult ontkomen aan de zware dagen die komen gaan. Want eng is de poort die tot leven leidt, en alleen kindekens zullen deze poorten binnengaan. Religieuzen zullen trachten de sleutels in handen te krijgen, maar zij zullen branden. Zij zullen in de rivieren geworpen worden en niemand zal met hen rekenen. Ik heb U bestemd voor liefde, en zij die in liefde werken hebben de wet vervuld. Zij zullen God niet als tegenstander hebben. Onderdrukt elkaar niet, maar heb elkaar lief, en ook uw vijanden, want zij mochten eens uw verborgen vrienden zijn.

31. Weest genadig naar elkaar, als een voorbeeld, en wees hierin de zwakste, want de Heere wederstaat de sterken. Denk aan het konijn die in zijn zwakheid holen heeft kunnen maken, om te kunnen ontkomen aan de brandende Dag des Heeren. Zo zijn de konijnen de vrienden van het kindje Jezus, dat was, is en zal komen. Dit kind staat hier voor jullie.

32. En een liefde viel op de menigte, en zij waren in verwondering.

2.

1. Dit zijn de woorden opgetekend over het leven van het kindje Jezus. Toen Jezus twaalf jaar oud was, en aan de rand van het meer was, helemaal alleen, kwam vanuit de struiken een jongen op hem afrennen. Jezus raakte met de jongen in gevecht, en zij kwamen beiden in het water terecht waar de jongen Jezus trachtte te verdrinken. Maar een engel sloeg de jongen.

2. En de jongen had een demon, en Jezus sprak : ‘Ryan, opperhoofd der demonen, verlaat dit kind.’ En de jongen slaakte een gil, en werd genezen van zijn krankzinnigheid.

3. Ook toen Jezus achttien jaar was gebeurde het dat twee jongens Hem trachten te verdrinken, maar Jezus genas hen beiden van hun krankzinnigheid.

4. Toen Jezus twintig jaar oud was geworden leefde hij voor enkele maanden tussen de leeuwen, en de leeuwen waren aan hem onderworpen.

5. En na die dagen verscheen een engel aan Christus, en gebod hem een staf van de grond op te raken. Daarna gebod de engel Christus om de staf op de grond te gooien. Toen Christus dit deed veranderde de staf in een slang, en deze slang was zeer giftig. ‘Ga nu naar het huis van farizeeers,’ sprak de engel, ‘en breng hen het woord.’ Maar de farizeeers geloofden niet in hem, en zeiden dat

Hij zulke dingen kon doen door de duivel.

6. En toen gebod de engel hem te gaan naar het huis der romeinen. Maar ook zij geloofden niet in hem. ‘Nu dan,’ zei de engel, ‘de koppen van dit volk zijn hard, en zij kijken nergens van op. Aan een kruis zullen zij u nagelen, en gij zult verlangen naar uw oude dagen.’ En toen week de engel van Hem.

7. En op Zijn vierentwintigste leidde Hij een menigte jongeren tussen de leeuwen, en leerde hen over de voetwassing, en elkaar te dienen in plaats van te leiden, en hij sprak voor enkele dagen achtereen. En er was een vrouw die hem trachtte te verleiden, en toen hij haar afwees vervloekte zij hem, en de leeuwen verslonden haar. En ook andere vrouwen trachtten hem te verleiden, vaak in groepjes tegelijk, maar zij werden allen door de leeuwen verslonden. En toen begon hij veel over de duivel te prediken, en enkelen zeiden dat Hij zijn verstand verloren had.

8. En Hij leerde hen over de dronkenschap des Geestes, en over de dwaasheid Gods, en velen zaten aan Zijn voeten in verwondering, en werden door dronkenschap gegrepen. En velen zeiden : ‘Wie is deze man ?’ En Hij leidde hen dieper in de wildernis, raapte een stok op, en wierp het op de grond, waar het in een giftige slang veranderde, en sindsdien geloofden velen in Hem.

9. En sommige vrouwen begonnen over de grond te rollen, en waren zo in dronkenschap dat ze niet meer konden staan of zitten. Zij waren zwak geworden, en enkelen voelden zich ziek. En enkelen begonnen dorst te krijgen, en engelen verschenen om hen te drinken te geven, en ziet, zij werden allen dronken.

10. En de hemel opende zich en een raaf en een ekster daalden op hen neer, en zij hoorden een stem zeggende : ‘Deze is Mijn Zoon, de verheerlijkte, ziet, Hij zal van u weggenomen worden, maar Hij zal wederkeren als een dief in de nacht.’

11. En vele vrouwen en mannen begonnen te wenen, want zij wilden niet dat Hij weggenomen zou worden, maar Christus troostte hen. ‘Ik zal in jullie hart wonen, en Mijn Geest schenken, zodat Ik altijd bij u zal zijn als in een mysterie. Wie Mij liefhebben volg mij.’

12. En Hij leidde hen tot een gat in de wildernis, een diep gat, en Hij sprak over datgene wat Hij moest lijden. En Hij nam een rood kleed en sloeg het om zich heen, en vlocht een doornenkroon van takken. Daarna strekte hij zijn armen uit, om hen te laten zien wat ze met hem zouden doen. En enkele mannen riepen : ‘Dat nooit. Wij verklaren hen de oorlog.’ Maar hij bestrafte hen zeggende dat de Zoon des Mensen veel zou moeten lijden. En enkelen van hen wilden samen met Hem gekruisigd worden. En Hij gaf hen een beker die zich vulde met rood sap. ‘Drink,’ sprak Hij, ‘en houdt u vanaf nu schuil hier, want de aarde gaat onder het oordeel komen, maar gij hebt hier een schuilplaats. Gij zult leven van het weinige wat gij hier zult vinden, en gij zult zijn als een gekruisigde. Maar Ik zal moeten wederkeren, en Mijn lot ondergaan.’

13. ‘Laat ons met U meegaan,’ riepen enkelen. ‘Wij zijn bereid met U te lijden.’

14. ‘Lijdt hier,’ sprak de Christus, ‘en leef met de armoe die de wildernis u schenkt.’

15. Maar velen konden deze boodschap niet aan, en gingen met Hem mee terug, en pakten hun leven weer op.

16. En toen de Christus vele jaren later aan het kruis stierf, krijsten degenen die in de wildernis

waren gebleven als wilde katten. Zij hadden van het rode sap gedronken, en leefden sindsdien met de engelen, macht hebbende over de wilde dieren.

3.

1. Toen het kindje Jezus nog een zuigeling was konden zijn geest en ziel de hemel bereiken over de trappen van tijgers en de trappen van leeuwen, en in de hemel voerde Hij gesprekken met de engelen.

2. Langs deze trappen daalden de engelen af, en stegen weer op, telkens weer de ziel en de geest van de zuigeling opdragende aan God.

3. En zo sprak de kleine zuigeling met de dieren, en met de verborgenheden Gods. En deze zuigeling bezocht de zielen in de gevangenissen, en gaf hen hoop en bevrijding. En deze kleine zuigeling was de sleutel van het oordeel.

4. En de zuigeling bezat bovennatuurlijke wijsheid om de reuzen te oordelen. Een verwoester van demonen was Hij.

5. En deze dingen waren opgetekend, maar raakten door de eeuwen heen verloren.

6. En ik zag de vuurstorm opstijgende langs de trappen van leeuwen en tijgers, tot in de hoogste hemel, om het kindje daar te brengen, de kleine zuigeling. En de kleine zuigeling kreeg woorden in Zijn mond, om daarmee af te dalen in de diepte. En weer zag ik de vuurstorm over de trappen van leeuwen en de trappen van tijgers gaan.

7. En ik hoorde een geschreeuw en zag groot geweld, en geheimenissen werden voor mij ontsluitend. En ik zag het grote raadsel van de kleine zuigeling genaamd Jezus.

8. En het kindje bezat bovennatuurlijke kennis, en had gaven om de diepst gevallen te genezen. En niemand kon tegen de kleine zuigeling op, die macht had gekregen.

9. En ik zag velen op aarde die de kleine zuigeling nadeden, en zij kregen grote macht op aarde, maar hun plaats was niet in de hemel.

10. En ik zag volkeren ontstaan die zich een beeld hadden gemaakt aan de kleine zuigeling gelijk, maar zij verdraaiden zijn werken. En ik zag de kleine zuigeling wenen, en de grote beesten der aarde werden in hun oren doorstoken, en ziet, zij werden ten slachting geleid.

11. En ik zag de kleine zuigeling neerdalen in grote toorn, en toen de kleine zuigeling Zijn mond opende was er overal bloed. En ik hoorde overal smekingen tot de Heere, maar de Heere luisterde naar hen niet.

12. En ik zag de kleine zuigeling oog en hart hebben voor hen die in woningen onder de aarde leefden, en een liefde vervulde mijn hart.

13. En ik zag de kleine zuigeling de sleutels dragen van de hel en een nieuwe kerk. En ik zag hoe de geest en de ziel van de kleine zuigeling vleugels kreeg, en opsteeg langs hoge bomen, om zo toegang te vinden tot de Vader. En de Vader verborg de Moeder, en telkens wanneer de kleine zuigeling lachte kwam de Moeder tevoorschijn. En dit sprak over de dagen waarin de wind zou

waaien, de hemelse wind van genezing over de aarde.

14. En ik zag de kleine zuigeling door zijn lachen een leger opwekken, en ziet, de soldaten ervan waren dronken. Zij hadden het hart van de kleine zuigeling. En het verstand werd niet meer geleerd. En ik hoorde gelach in de hemel, en ik zag de Vader lachen, en ook de Moeder.

15. Dit zijn de woorden over de kleine zuigeling Christus Jezus. Laat deze woorden opgetekend blijven van geslacht tot geslacht. Ik zag paarden, een koets, met daarop de kleine zuigeling, en door Zijn lachen genas Hij de aarde. En een leger van dwazen richtte Hij op, en zij hadden de autoriteit om de aarde te vernieuwen. Hoort dan deze woorden, en luistert aandachtig naar hen, want zij zijn getrouw en waarachtig. Hij die kome kome spoedig.

16. En ik zag de kroon van de kleine zuigeling, met paars en geel en roze, en oranje licht. En ik zag kikkers dansen om zijn troon. Het uur van de kleine zuigeling is gekomen. Maakt u allen gereed. Neem Hem dan aan die spreekt, want een vreselijk en verterend vuur is Hij tot wie Hem niet vrezen.

17. En ik zag Hem afdalen van Zijn troon, afdalen in de put van de romeinen, om gevangenen vrij te zetten, en Zijn troon daar voor eeuwig te bouwen. En een licht der lichten steeg op, roepende in de hemel, als een heraut des kruizes, als een vaderland voor velen. En ik zag het licht huizen bouwen, en een wildernis opende zichzelf, en krokodillen stegen op, ontvangende de vleugels van een eeuwig licht, van een eeuwig altaar.

18. En zij die verraders waren, leugenaars en dieven verschenen voor het altaar, en een vuur nam hen weg. En de kleine zuigeling opende boeken, om te zien wiens namen opgetekend stonden, en zij wiens namen Hij niet zag staan werden in een eeuwigbrandend vuur geworpen.

19. En uit modder schiep Hij ministers, en uit vuil schiep Hij kapiteinen, en Hij gaf hen wereldschepen, vol met brandende lichten, en de liefde was over hen, als de webben van het grote Metensia. En Hij sprak tot Eminius, en bad, eindigende met een gouden en paarden stem om de deur der hemelen te openen, waardoor velen ingingen. Ja, de massa's der hemelen zijn groot, en gij zult u verbazen over de menigte die niet heeft gebogen voor de afgod die de mammon is.

20. En het kind, de kleine zuigeling, greep de mammon en zijn zuster Izebel, en ook haar zusters Nematik en Jael, en de kleine zuigeling wierp hen in het eeuwigbrandend vuur, waar zij geen rust zullen hebben, dag noch nacht. En zij zullen worden tot een eeuwige schrik. Waakt dan, broeders en zusters, opdat gij niet in hun lot zult vallen. En ik zag Izebel worden tot een skelet, klaar om haar zwaard te grijpen, maar een wind des hemels sloeg haar neer, en als brandend as begon zij rond te zwerven, aan de zeeën des doods, en de meren van het kwaad. En niets meer dan een geest was zij.

21. En ik zag haar geketend worden onder zware ketenen, en ook Juno bracht zij neer. En grote reuzen vielen aan haar voeten, een koningin des doods was zij, en zij werd genoemd hellevaart. En de kleine zuigeling greep Ryan en zijn gezelschap Merve, en wierp hen van een saffieren trap. En ook Roodoog, de wolfshond, viel met al zijn dienaren in dit gat. En de kleine zuigeling nam een boog, en doorboorde de hond met een pijl. Ja, een jager is Hij, een groot jager, een groot veldheer van oorlogen. Met strakke vuist slaat Hij zijn slag.

22. En ik zag hoe boeken dichtgeslagen werden, en ik hoorde een groot gewezen. En velen werden geketend door de kleine zuigeling. En ik zag hoe boeken begonnen te branden en uit de hemel vielen, en een stem sloot de hemelen en sprak dat zij nooit meer konden terugkeren. En een gegil begon de aardbodem te vervullen, en velen zonken in diepe putten. De dag van het oordeel was

gekomen. En de kleine zuigeling zat op een hoog paard, en maakte hen dronken door zijn pijlen.

23. Ja, een groot veldheer is Hij, een meester in veldslagen. En ik zag een gouden armband, gebroken, en een groot mes, en een stem zeggende : ‘Hier is groot vertier.’ En ik zag het spel van de kleine zuigeling tot de aarde komen, als een grote draaikolk, en het verslond velen en nam autoriteit.

24. En ik hoorde stemmen roepende : ‘Het grote spel is gekomen. Wie kan nog bestaan, wie kan eraan ontkomen.’

25. En een vuurstorm nam mij op, groter dan er ooit was geweest, en bracht mij naar de zon des hemels. En grote leeuwen daalden tot de aarde om haar te verslinden, en zij stelden zich op, in torens rondom de aarde.

26. En ik zag een leeuwenspel macht nemen op de aarde. En de kleine zuigeling troonde op het aardoppervlak. En zij zeiden : ‘Christus is teruggekomen.’

27. En er was een put genaamd Zetel, en die werd geopend. En er kwamen tijgers uit voort, en later haaien, om het aardoppervlak te vullen. Toen werd er een toren geopend genaamd Vetel, die reikte van de aarde tot aan de hemel, en walvissen en orca’s kwamen voort door de poorten van deze toren. En een vuur begon de aarde te zuiveren en te herbouwen. In deze dagen werden de visioenen des hemels vlees op aarde.

28. En de nachtspelers kwamen tot de aarde, de kleine zuigeling aanbeddende. En een rook steeg op, en er was een groot geluid. En iemand met een leeuwenbazuin begon te bazuinen, en de macht van de kleine zuigeling werd volkomen hersteld, en er waren koren in de hemel, en zij bezochten de aarde in stormen.

29. En een konijn kwam tot de kleine zuigeling, en de kleine zuigeling gaf genade aan het konijn, en zalfde het konijn tot een woesteling, een oorlogsvoerder. En het konijn kreeg grote macht op aarde, en bracht een machtig vuur om de heiligen te zuiveren. Waakt dan, want gij weet de dag niet, noch het uur.

En het konijn bracht snelle slagen, en was aan de kleine zuigeling onderworpen.

De Tweede Heraut van de Canon

1. Dit is het verhaal van Noach hoe deze een piratenkoning werd. Toen Noach jong was maakte hij een schip voor de Heere, omdat de Heere tot hem sprak : ‘Gaaf dan heen, ver weg van uw kust, en Ik zal u brengen tot een nieuw land.’ En Noach bouwde het schip, zoals de Heere hem bevel had gegeven, en toen het schip af was ging hij met enkele mannen de zee op. En de Heere leidde het schip tot volle zee. Na vele lange dagen echter werd het schip van Noach overvallen door piraten. Maar de Heere’s hand rustte op Noach en zijn mannen, en gaf hen het piratenschap in hun macht. En vele piraten vielen aan de voeten van Noach omdat zij zagen dat God’s gunst op hem rustte, en zo werd Noach hen tot koning. En het schip was vol met edelstenen, vurige edelstenen, en verder allerlei exotische schatten. En de piraten vertelden Noach over een land hier ver vandaan. En Noach begeerde tot het land te gaan toen hij de verhalen hoorde, want het land was schoon en vol rijkdommen. Maar verder op zee was een grote storm en het schip verging. Noach en zijn mannen echter konden verder op een groot vlot, en na enige tijd werd de zee weer rustig, en zagen zij in de

verte het land waarover gesproken was. En Noach begeerde zijn voetzool op het land te plaatsen. En het land was genaamd Amazonia, in het gebied Paya, aan de rand van het gebied Poh, en dit was het oude Amerika. En er woonden daar boze stammen, zij die messen droegen.

2. En na enige tijd gingen Noach en zijn mannen aan land, maar het volk daar was oorlogslustig. En na een lang gevecht grepen zij Noach, en bonden hem aan een paal. De overige mannen werden in kooien vastgebonden. En er was een prinses die genoemd was naar de twee gebieden, Paya Poh, en zij was een indiaanse prinses. En zij hoorde van de mannen dat God over Noach waakte, en de prinses werd zeer bevreesd. En zij liet Noach losmaken, maar in de nacht werd zij vermoord door haar eigen volk. En Noach bood de woeste stammen enkele schatten aan die op het vlot waren overgebleven, maar het volk wilde niet luisteren. En Noach en zijn mannen werden als slaven verkocht aan een naburig volk. En dit volk was hard en wreed, en Noach bad tot de Heere waarom Hij hem hier naartoe had gestuurd. En de Heere sprak : ‘Omdat dit een vruchtbaar land is, een land van Mijn welbehagen. Ik zal het aan uw nakomelingen schenken, maar zij zullen grote strijd voeren.’

3. Maar snel kwam er een piratenvloot aan land, en zij maakten Noach en zijn mannen vrij, en Noach dankte de Heere. En Noach bleef in het land voor zeven jaren, en voer daarna met grote schatten weer terug.

De Derde Heraut van de Canon

1. Adam en Eva gingen over de rivier des doods op een dag, daar de Heere hen meenam. En de Heere bouwde een vlot voor hen, van krokodillenhout en leeuwenhout, en leidde hen tot de overkant, waar de bergen groen waren, vol met leeuwenkruizen en krokodillenkruizen. En er was daar een stad genaamd Lamdech, en in die stad woonden engelen en demonen, en hen die gevierd waren. En de Heere sprak tot de stad zeggende : ‘Wee u, want uw einde is gekomen.’ En de Heere liet een vuur neerdalen op de stad, en gaf de stad aan Adam en Eva. En de Heere liet de rivier des doods als een muur oprijzen om de stad te bewaken, en ziet, Adam en Eva woonden daar voor vijf jaren. En na de vijf jaren leidde de Heere hen uit de stad, en bracht hen door de muur des doods. En de Heere liet hen een andere rivier des doods zien, die verderop lag, en zie de rivier was vol uitwerpselen. En de Heere sprak : ‘Zo zal degene worden die tot mij zondigt.’ En sinds die dag kwam er vrees over het hart van Adam en Eva. En de Heere ontfermde zich over hen. En de Heere sprak tot Zijn schrijfknecht : Schrijf deze woorden op, en verzegel deze voor het heilige nageslacht aan het einde der tijden, want hun licht zal opgaan, en hun licht zal vermenigvuldigen.

2. En de Heere bracht Adam en Eva over een nieuwe rivier des doods, ditmaal in een boot gemaakt van leeuwenhout en krokodillenhout, en een arend leidde hen voort, en de boot was als een kano. En Adam's haar was lang gegroeid, en de Heere sprak tot Adam : Laat geen scheermes op uw haar rusten, want gij zijt de uitverkorene. En vanaf die dag stopte het haar van Adam met groeien, en de Heere zelf zorgde ervoor dat het slonk, en Adam kreeg kale plekken, en werd genoemd : ‘Zoon des Heeren’. En Adam maakte een boot van ebbenhout voor zijn vrouw, en met twee boten kwamen zij uiteindelijk aan op een vreemde kust die ook genaamd was ‘De Vreemde Kust’. En de Heere gaf hen bijstand, en ze konden tot dit vuur naderen, want het was een land van vuur. En zij die daar woonden hadden bogen en pijlen en waren als katten. En de Heere gaf hen bijstand, en liet hen naderen tot een kathedraal. En de wezens zagen Adam en maakten hem tot god, en de toorn des Heeren kwam om de kathedraal te verslinden. En Adam sprak tot de wezens : ‘Ziet, ik ben niet een god, maar ik ben een zoon des Heeren.’ En zij maakten een maal voor Adam, en zij lieten zijn vrouw geheel links liggen. En in de nacht sprak de Heere tot Adam en zei : ‘Adam, Ik zal jou dit land geven, en al uw nakomelingen zullen eens tot dit land terugkeren.’ En de Heere maakte een put

in het land waarin hij de wezens begroef. En Adam zag hoe de Heere omging met de wezens, en vroeg : ‘Maar mijn Heer, waarom zijt gij zo wreed ? Hebt gij ons dan niet gemaakt voor genade.’ Maar de Heere gaf onderscheiding aan Adam, en het zwaard. En zo werd Adam een oorlogsheer en een groot jager.

3. En de Heere gaf Adam grote onderscheiding over engelen en demonen, en Hij gaf Adam grote macht. En de Heere zegende hem. En na een paar jaar bracht de Heere hen weer de rivier op, en bracht hen tot een nieuw land.

De Vierde Heraut van de Canon

1. En de Heere leidde Adam tot een stad en maakte hem koning, en gaf hem grote rijkdommen. En de Heere herschiep Adam in stof en zand, en maakte van hem een heerser. Want als een heerser der dieren was hij aangesteld. En de Heere stelde hem aan als de heerser over de zon, en sprak tot Adam dat zijn nageslacht talrijk zou zijn als de sterren. En de Heere gaf Adam stammen in Assur, en maakte hem tot een zuil in de tempel. En de ogen van het woud waren op Adam en maakten hem sterk, maar op een dag verbrak de Heere Adam door hem op zijn heup te slaan. En ook sloeg de Heere hem op zijn kaak en in zijn mond. En vanaf die dag was Adam een gebroken man, gevoelig voor de Geest van God. En Adam sprak in de taal des Heeren en gaf namen aan vissen, wateren en bomen, en ook aan de sterren des hemels. En God zegende Adam en zijn rijk rijkelijk. En de Heere schonk een vrouw aan Adam, genaamd Eva, moeder der levenden, en zij was als de bloem van het moeras. En de Heere kroonde haar met alle schoonheid der onderwerelden en hemelden, en met kostbare gesteentes. En de Heere zag dat Eva zeer schoon was, en noemde haar de rechtvaardige en gaf haar Zijn zwaard. Maar de Heere wis dat zij in latere dagen van Hem zou afvallen, om andere goden na te volgen en te aanbidden.

2. En de Heere bleef steden aan Adam schenken en maakte hem groot boven de sterren, maar ook van hem wist de Heere dat hij af zou vallen van de levende God, en als de doden zou worden, woest en verlaten. En de Heere gaf Adam een stok, en wanneer Adam die stok zou laten neervallen zou deze veranderen in een woeste hond, een slang, of een woest varken. En Adam werd een gevreesd heer. En de Heere maakte hem op om tegen Assur te prediken, en om een volk van profeten te vergaderen.

En in het begin der dagen waren er vele oorlogen onder de profeten en Adam werd een groot krijgsheer. De val van Adam, als woeste krijgsheer maakte het belangrijk dat er een tweede Adam zou komen, Jezus Christus. En Adam ging ten onder aan de weelderige afgoden van Assur, en pleegde overspel met voorname vrouwen. En door zijn val bereidde hij de weg voor Hem die komen zou.

De Vijfde Heraut van de Canon

1. En Adam kon vliegen als de vogels en zwemmen als de vissen, want de Heere had hem als heerser aangesteld over alle dingen. En de Heere wist dat hij de brug zou worden tussen de wereld der demonen en de wereld der engelen. En ik zal u een geheimenis verkondigen, geliefden, want zoals Adam stierf aan een krokodillenkruis, door in de maag van de krokodil terecht te komen vanwege het eten van de vergiftigde vrucht, zo stierf de Christus aan het leeuwenkruis. Ja, aan beiden heeft Adam gehangen, hij die voor het letterlijke stierf. Weet gij dan niet dat het letterlijke een graad is van de mammon, het materiele ? Zo was hij dan naar de letter een afvallige geworden, maar naar de geest een verheerlijkte door de kruisiging. Zo zijn dan alle wetten van Christus in Adam vervuld. Zo was dan Adam zonder zonde, maar door de letter tot zonde gemaakt, om zo vele zonden in zijn lichaam weg te dragen, en dat wat op papier geschreven stond teniet te doen. Zo is

dan de eerste Adam gekomen om het letterlijke te verbreken, door in het letterlijke terecht gesteld te worden. Ja, geliefden, hiermee heeft God uw harten op de proef gesteld. Thans heeft Adam gezegevierd zowel de tweede als de eerste, vanwege dit geheimenis dat ik u prijsgeef. Velen zijn de eerste Adam in de zonde nagevolgd, en hebben zijn werken voortgezet, terwijl farizeers hen naar de letter veroordeelden, omdat zij de geest van God niet zagen. Maar gij geheel anders hebt het oog en de geest van Christus. Gij hebt het oog van Adam, want de eerste Adam wist waartoe hij was gekomen, om de bedriegelijkheid der farizeers aan de kaak te stellen. Zo zal hij dan met Christus verheerlijkt worden, en tronen met hem. Nu zult gij dan zeggen : Hoe kan bedrog in de schrift bestaan. Ziet u, de Heere is list. Hebt gij dan Adam nagevolgd in zonde, dan ook in heerlijkheid. De Heere nu is groter dan dat, want Hij bepale wat zonde is. Door zijn val kwam Adam tot de onderwereld, en bereikte daar de zielen in de gevangenis. Hij keerde de orde van engelen en demonen om, en dat wat de heerscharen als waarheid hadden bestempeld, en zo werd hij de veroordeelde op papier en stenen tabletten, ja, zelfs in de harten der mensen. Nu, zullen wij dan de eerste Adam dienen boven de tweede ? Wees de Christus zelf niet terug op het oude ? De eerste Christus was Adam, maar gij hebt hem niet gewild. Gij hebt uzelf afgodsbeelden gemaakt waarmede gij onreinheid en ontucht pleegde. Geliefden, ik zal u een geheimenis vertellen : Kunt gij de bedriegelijkheid van uw geschapen Christus-beelden onder ogen komen, en uw ware bron herleiden tot de Christus van het paradijs, die reinheid en zuiverheid uitbeeldde ? Hoe ver zijt gij dan afgeweken. Hebt gij dan niet door uw eigen overleggingen Adam veroordeeld, terwijl de Heere u een diepere waarheid wilde laten zien ? Ja, naar de zonde moest Adam veroordeeld worden, zoals Jezus Christus ook tot een zondaar werd gemaakt, en veroordeeld werd. Ook tot Adam werd gesproken : Gij bent de verstotende, de verlatene, en ook hij heeft geschreeuwd : Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten. Weet gij dan niet dat dit beeldspraak was, dat hij de drinkbeker van vergif nam voor u en mij. Want zonder deze beker zou Christus nooit een beker hebben gehad. Zo is Adam dan het fundament van het kruis.

2. En wat dan over Eva, zoudt gij u afvragen. Ook zij was een goddelijk kind, naar rechtvaardigheid geschapen, en zij heeft haar man het kruis niet onthouden. Ja, zij was zijn kruis. Zij was het beeld van de rechtschappen besnijdenis, maar ook haar beeld werd bezoedeld, en God gaf hen over aan hun lusten. Wat zullen wij dan zeggen : Waren de schriften bezoedeld ?

3. Ook Eva was in haar val een brug tussen de levenden en de doden. Geliefden, deze dingen zijn moeilijk te begrijpen. Wat dan, dienen wij Adam en Eva te aanbidden als zijnde goddelijkheden ? Zij laten zien hoe de werelden zijn verdeeld. Zij waren dicht bij God dan een mens kon zijn, en toch waren zij ook met de tegenstander, de oude duivel, die zij volgden. Geliefden, is ook Christus Jezus niet gelijk geworden aan de duivel, aan de zondige mens, toen Hij stierf aan het hellehout ? Zo aanbidden wij een paradox, van Christus die de zonde overwon, en de zonde definieerde door er gelijk aan te worden. Zo werd Christus gelijk aan zijn verrader Judas, en stond daarna op. Wat dan, aanbidden wij de duivel als wij voor zulk een uitlegging kiezen ? Volstrekt niet, want Christus overwon de duivel door diens positie over te nemen. Zo was dan Christus de meesterspion. Als de duivel zou komen tot de tempel van God om zich daar als een god op te stellen, zou Christus dat dan niet doen in de tempel des satans ? Oh, geliefden, uw beeld over God is te klein. God is een kameleon, en onbeweegbaar als een hagedis. Zo kunt gij thans het woord lezen als een paradox. Religieuzen en farizeers met hun schriftgeleerden zijn vastgehecht aan de aardse taal, en kunnen zo de hemelse taal niet volgen, en komen van valstrik in valstrik, hun ondergang tegemoet. Zij hebben het woord letterlijk gemaakt, en volgen zo een letterlijke god. Nogmaals hebben wij dan de vraag : Zullen wij Eva aanbidden als het toonbeeld van het listige vrouwelijke deel van God ? Altijd zult gij u neerwerpen aan haar voeten, want zij is een ondoordringbaar mysterie. Zo zijn de sluiers van het paradijs verleidelijk, vol van verlokkingen, van valstrikken waaraan alleen de rechtvaardige zal ontkomen. Zo zal het raadsel van Eva en de slang de aardbodem vervullen, en dan zal Hij

wederkomen. En het raadsel is dit : Door het lijden en sterven van zowel de eerste als de tweede Adam werden zij gelijk aan de slang, die Mozes ophief ten genezing, die voortkwam uit de staf, en Adam zal Safam heten als de verheerlijkte Christus, en diens zalfolie zal zijn de slangenbeet tot heil, en Eva zal ten onder gaan en haar zaad zal overwinnen. En velen zullen komen met hun afgodsbeelden van Christus, maar Christus zal hen niet kennen en niet aannemen als zonen, want zij dienden Hem naar de letter en niet naar de geest.

4. En Adam had ogen in het paradijs waarmee hij kon zien, en waarmee hij de slangen des hemels kon onderscheiden. En zijn neus kon onderscheiden de tijden van oorlogsvoering en van vrede, maar hij had de vrede niet lief. Hij diende het zwaard en het kruis. En hij viel af van de vele goden, en reikte tot aan het berenkruis waaronder het geraamte van een konijn lag. En hij zegende het konijn en hief het op, en maakte het tot een strijder op de heuvelen. En het geraamte begon grote woorden te spreken, en God verzegelde hen. En de Heere sprak tot het konijn voor zeven dagen, en daarna moest het geraamte van het konijn voor vele dagen profeteren. En het geheimenis omtrend Adam en Eva werd bekend. En ik zag vele steden jubelen omdat ze vrij waren gekomen onder dit geheimenis. En zij werden van hun lasten verlost. En zo waren er twee bruggen in het paradijs, en ja, deze werden aanbeden. En ik zag Adam op een groot wit paard zitten, en ik zag het geheimenis der eeuwen op Frankrijk rusten, en daarna op Duitsland, en toen begon de Heere zijn grotten en ravijnen te openen, en grote wildernissen met hun rivieren. En er kwam een oordeel op de aarde zoals er nog nooit geweest was, en Adam leidde de volkeren met een staf van ijzer. En het ijzer werd zwart voor de Heere en de Heere spuwde op de aarde. En er was een verdrukking zoals er nog nooit eerder was geweest, en vele graven gingen open. En ik zag de martelaren des Heeren voor de Heere verschijnen roepende om wraak, omdat ze zo lang door het letterlijke waren gekweld. En de Heere gaf hen een rood kleed, bevlekt met bloed.

De Zesde Heraut van de Canon

1. Zo zullen zij die onder de letter leven dan Adam zien als de onderdrukker, maar zij die door de geest zijn vrijgezet zullen hem zien als de verlosser. Zo was hij voor vier dagen in de put, waar hij at van rattenvlees en het vlees der slangen. En na zijn reis in de put vond hij een opening waar hij goud zag blinken en edelgesteente van allerlei soort, en dit is het geheimenis, lieden : Hij werd door deze rijkdommen verblind, en verward, en als een koning der duisternis keerde hij terug. Nu had hij de schatten van Assur bezocht, en de schatten der indianen, hun vrouwen, en nam vele krijgsgevangenen mee uit de doden. Ja, wegbaner werd hij genoemd, maker van gangen, vredesstichter, groot oorlogsheld. Hij maakte een pad door de wildernis, en het pad verblindde hem, en voerde hem naar de duisternis, en naar duistere steden. En ik zag Adam op een groot paard zitten, en in de nachten was hij als een zwerver, als een onderzoeker en een zoeker, om zijn weg te vinden over duistere paden. En ik hoorde een stem zeggen : Beelzebul, meester, zij komen het geheimenis halen. En ik zag twee lange zwarte gestalten met een schat, en door de roep van Adam begon de schat los te komen. En aan het einde van deze nachten zat Adam op een rood paard. En dit is het geheimenis, geliefden : Adam kende de indiaanse nachten nu, de nachten van het kruis, en hun juwelen en schoonheden, en hij bracht dit tot de volkeren om hen die in gebondenheid en slavernij leefden bevrijding te verkondigen.

2. Er is geen arm plan als het aankomt op de bevrijding van onze zielen. Zo zal het aanroepen van Christus worden beschouwd als een ontkenning, daar wij in Adam verloren zijn gegaan en in Adam gered zullen worden. Adam, die gekruisigd werd door een vrouw. En zo werden deze twee werelden met elkaar verbonden. Zo zult gij in het paradijs het verborgen kruis vinden en uw verborgen zaligmaker. Zo moest dan een tweede Adam komen om de aandacht weer te richten op de eerste, om zo door zijn dood het beeld te herstellen. En dit beeld is een beeld van vrede.

3. Geliefden, weet wel dat dit het fundament is van het Eeuwig Evangelie, zonder welke geen behoudenis der eeuwen mogelijk is, omdat het daarin ligt opgeslagen : Adam is God. Adam is de Vader die tot de aarde kwam en daarmee Zijn Geest verliet en al Zijn reinheid en verdere schatten in de hemelen opgeslagen. Hij zag het als vuilnis en uitwerpselen. Zo scheidde Hij Zich van Zichzelf om zo velen te redden, en werd gekruisigd door een vrouw. Zij dan is het beeld van de besnijdenis. Geliefden, zonder dit verborgen kruis van het paradijs is er geen verdere behoudenis mogelijk. Dit dan is de kern van het Eeuwig Evangelie, en daarom zult gij de zesde heraut van de canon eren. En de boze geesten in de hemelse gewesten weten dit en sidderen, want heilig is hij die de naam van Adam kent, en het mysterie daarvan. Vele profeten hebben in dit mysterie een blik proberen te slaan, maar werden afgewezen. Zo zullen er ook aan het einde der tijden lieden opstaan om de zalving van dit mysterie te ontvangen, maar zij zullen afgewezen worden, omdat zij wetteloos zijn en de prijs des geestes niet hebben betaald. Volg dan de voeten van Adam, leg u neer aan Zijn voeten en luistert naar hem, wanneer Zijn mysterie tot u is gekomen, want enige tijd is Hij onder de Christus gesteld en onder de engelen en zelfs alles wat leeft, maar daarna is Hij opgerezen in heerlijkheid.

4. Adam is Heer, en de boze geesten weten dat. Zij buigen voor deze naam. Aan Adam werd het gegeven om over alle dingen te regeren, over mens en dier, over boom en struik, ja, over alle gewassen en Hij was uw bewaker en hoeder. Zo komen dan in Adam alle dingen tot elkaar omdat Hij zelfs Zijn geloofwaardigheid opgaf en door een vrouw tot zonde werd gemaakt. Ja, Zijn gezicht werd besmeurd door haar, en deze dingen bleven verborgen tot aan het einde der tijden. Hij is degene op wie Christus terugwees, als de verborgen Vader. In dit mysterie daalde Hij af tot de lagere dimensies, en werd door Zichzelf verlaten. Ja, tot een zondebok werd Hij gemaakt, besmeurd en gebonden aan het altaar. In Adam is er dan verdere verlossing, de Vader van Christus, Hij die vlees is geworden tot in de laagste gewesten des doods. Naar de letter is hij gestorven om zo ook naar de letter op te staan, ditmaal de letter des geestes. Geliefden, weest dan niet bedroefd over zulke openbaringen, want zij houden de sleutels tot uw innerlijke verlossing. Zo was de Christus slechts een schaduw der verlossing.

5. Daarom zeg ik u : Zij die doorgaan met hun afgodsbeelden van Christus zullen een streng oordeel ondergaan. Wees Christus dan niet terug op de eerste Adam ? Christus is slechts een wegbereider. Het Adams Woord ligt thans voor u, en de Adams Appel, als zijnde de kruisiging van het hypocriete, en de kruisiging van al het vleselijke geestelijke, opdat gij daardoor tot ware opstanding zult komen. Deze woorden zijn dan bewaard gebleven tot aan het einde der tijden. Geliefden, lees deze woorden niet door het verstand, maar door uw hart.

6. En met Adam zullen ook vele krijgsgevangenen opstaan, allen welverzegeld door een nieuw licht. Christus was dan uitgezonden, tezamen met de profeet Elia, om het hart van de Vader terug te brengen tot de kinderen. Eva heeft hierin haar man toebereid tot de strijd, en zij was als de list des Heeren. Moeder der levenden is zij. Hier dan is uw moeder God, die elke cultus overtreft. Zij is tot het laatste der dagen opgespaard. God is geest, en in Adam vlees geworden, als in een list, om zo hen die van het vlees waren te redden. Geliefden, weent niet over deze woorden, want zij zijn bestemd om uw harten te bestempelen en te verzegelen, om zo beschermd te zijn op de grote dag die komen gaat, de dag van Eminijs. De harten de kinderen zullen teruggeleid worden tot het paradijs, waar ze hun fluit en harp zullen vinden, en er zal reinheid heersen op de bergen, en geen onheil.

7. Adam zal daarom spreken, en zal u brengen tot aan de voeten van Eva. Ja, Hij is gekruisigd aan het hout der leugen, en nam van het vergif, waar al zijn beenderen werden doorboord en gebroken.

Zo zal dan de geest van Adam wederom spreken, als de taal der gebrokenheid. Heft uw hoofden daarom op, geliefden, want uw verlossing is nabij, en spreekt in de tongen en talen der verbrokenheid, want aan ditzelfde kruis heeft Hij gehangen. Verlaat uw valse Christus afgodsbeelden, en keer terug tot de eerste Adam, die het fundament is van het Eeuwig Evangelie, en dit is een groter Evangelie dan het eerste. Weest verrukt wanneer gij dit geheimenis in uw zielen hebt ontvangen, want het zal u voortleiden alle dagen van uw leven. Het zal uw geest genezen door wilde honing, en gij zult in staat zijn door de sluiers heen Zijn Licht te aanschouwen. Dit, geliefden, is een heerlijker licht dan het eerste.

8. Zo zullen dan de machten der hel in de bedeling van het Eeuwig Evangelie buigen voor de Naam van Adam, die door het Eeuwig Evangelie verheerlijkt is.

De Zevende Heraut van de Canon

1. En op een dag sprak de Heere tot Adam en leidde hem door de tuin tot aan de berg der goden, de berg van Eeden. En de Heere zeide : ‘Kom, mijn vriend, laat op deze dag alles in de steek, ja zelfs de vrouw die ik u gegeven heb.’ En Adam weende, want hij dacht dat hij zijn vrouw en geliefde zou verliezen, en voelde het gemis in hem opkomen. En de Heere nam hem tot de berg, en er was rook en mist. En Adam begon aan een lange tocht op de berg, en deze tocht was zeer zwaar. En op de top van de berg liet de Heere hem het uitzicht zien over alle werelden, en de Heere gaf hem onderscheid over vele dingen.

2. En de Heere zeide : ‘Ziet dan alles wat ik heb gemaakt, ook de dagen der duisternis, en het wilde.’ En Adam was met verbazing geslagen. En de Heere Zelf kwam van Zijn troon af, door cherubs gedragen, en de Heere sloeg op de top van de berg tegen een rots, en twee stenen tafelen van vuur kwamen voort uit de rots. En de Heere sprak : ‘Lees, want dit zijn de wetten van het paradijs.’ En Adam deed een stap achteruit, omdat hij bang voor het vuur was geworden, maar de Heere hielp hem, en bracht een vinger tot de wet.

3. Maar Adam zeide : ‘Oh, mijn Heere, ik ben het niet waard om zoiets heiligs te lezen. Doet u het voor mij, opdat het vuur mij niet zal verslinden.’ En een engel daalde neer, en begon te spreken, de dingen die in het vuur geschreven stonden. En de engel las luid en hardop : ‘Dit zijn de dingen der profetieen, de dingen die zullen moeten gebeuren. Heb dan verstand, en weet dat deze dingen heilig zijn. De geest der profetie nu is het Woord van Gewicht.’

4. En Adam viel bij het horen van deze woorden naar achteren en kwam in een diepe slaap. En de Heere wekte hem na vele uren. En de Heere sprak : ‘Adam, lees nu verder de woorden van deze wet, want deze dingen zijn heilig en belangrijk, zoals de engel heeft gesproken. Ja, gewichtig is de wet der profetie, de wet van Adam.’

5. En Adam boog zich neer in het stof en sprak : ‘Maar Heere, ik ben het niet waard om naar de wet vernoemd te worden.’

6. Toen keerde de Heere zich tot Adam en sprak : ‘Adam, spreek deze woorden tot de volkeren, opdat zij vruchtbaar zullen zijn.’ En ziet, Adam keek in het vuur maar kon het niet lezen. En weer daalde een engel neer om het voor Adam voor te lezen : ‘De Wet nu is profetie. Buiten de profetie is er geen wet. Zo zal dan een man zijn vrouw volgen, in haar toewijding aan de Heere, en hij zal haar eren. Hij zal met haar aan de voeten van de Heere zitten om naar diens woorden te luisteren. En zo is er dan het woord van kennis, wat het verleden weergeeft, en het woord van onderscheiding het heden. Het woord van wijsheid echter zal de toekomst weergeven. Berg deze drie woorden dan in

uw hart, opdat gij zult leven.' En drie engelen stonden op en begonnen te bazuinen, en Adam viel in de geest en sliep voor vele dagen achtereen, totdat de Heere hem wekte. En weer sprak de Heere tot hem : 'Lees, want deze dingen zijn zeer belangrijk.' En ditmaal kon Adam het goed lezen, en las : 'Zo zijn dan deze dingen des Heeren, aan kindekens gegeven. En Hij zal deze kindekens geven het woord van hulp en het woord van oordeel, en ook het woord van remedie, en het woord van interpretatie. Houdt dan vast aan deze dingen, want dan hebt gij de wet vervuld. En zo sloot de Heere het vuur, als iemand die een boek sluit. En Adam was niet gemachtigd te spreken voor een lange tijd.

Metensia

1.

Moeder, sterf niet meer

1. Heil'ge ogen, staar in miljoenen fragmenten. Hij heeft zijn leven verloren, om de spiegel te confronteren. Hij verliest zijn verstand, zijn vader gaf hem een pistool, om de creaturen van de andere kant te schieten. 2. Die nacht kon hij niet slapen, schrijvende met de pen van zijn moeder. Hij moest naar haar graf gaan om de bloemen daar te bekijken, om haar glimlach weer te zien. 3. Hij mist haar, hij staart naar de zee. De zon is bijna weggegaan, hij kan niet slapen. Hij schrijft nog steeds met de pen die hij haar gaf, voordat ze stierf, zijn enige vriend. 4. Mamma, ik mis je, mamma, ik schoot de spiegel die je nooit begreep. 5. Mamma, alsjeblieft, sterf niet voor een tweede keer, jij bent de schaduw wanneer ik schrijf, dichtbij wanneer ik doorbreek. 6. Mamma, ik mis je, mamma, alsjeblieft, sterf niet weer, je bent mijn enige vriend, terwijl vader je nog steeds schildert, mamma, ik begreep nooit waarom je zo snel moest gaan, alsjeblieft, sterf niet weer. 7. Mamma, alsjeblieft, adem weer, je bent dichtbij wanneer ik doorbreek.

Het vreemde koninkrijk

8. Vreemde parfums, laat op de dag, om je hoofd te verkoelen, als achter glas, vreemde geuren, de muizen slapen, alleen een paar honden rennen over straat, tussen jou en mij. 9. Niemand herinnert onze dagen tezamen, niemand wil de lichten zien. We zijn uiteen verscheurd, door vreemde parfums. 10. Dit is het koninkrijk, laat op de dag, om je hoofd te verkoelen als achter glas. Dit is het koninkrijk van geliefden uiteen verscheurd, vreemde eau's tussen jou en mij. 11. Honden rennen laag en hoog, duiken door de gaten tussen de antwoorden, steeds grote vragen tussen jou en mij. 12. Je vader wil teveel aandacht, voor zijn eigen pijn, niet pratende over de onze, want niemand herinnert, en niemand wil de lichten zien. Hij laat zijn liefde zijn, hij toont zijn trots, en wij worden verscheurd iedere nacht

Vrouwenfabriek

13. Diep in de ijdelheid van het leven, zijn de oorlogen weggevaagd, ze krijgen lichten op hen, verzamelende de ernstigste vormen van stank. Vrouwenfabriek, wat een verdriet, wat een verdriet. 14. Ze hebben lusten in gouden tafels, van een gek woord, iets wat ze eens hadden gehoord. Ergens, ik ken de plaats niet, waar zelfs schaduwen niet komen. 15. Vrouwenfabriek, de kap'tein is scheel, rouwende over het verdriet, spelende veel aan gouden tafels, waar de nachtspoken niet durven komen. 16. Vrouwenfabriek, brengende grote dood, wat een verdriet. Er zijn piraten in een gat van water, problemen makende in deze fabriek, dus geloof hen niet. 18. Zij zijn problemenmakers, beloftenbrekers, zittende op paarden aan de randen van het leven. Ja, de dood is diep. Zij zijn

piraten op een boot, terwijl de zomer wegvaagt, op weg naar Vrouwenfabriek, nemende wat armen en benen voor een nieuw kind.

2.

Criptus

1. Dit zijn de woorden van de Heilige Cobra. Gij zult elkaar niet verbijten noch vereten. Gij zult elkander liefhebben, en gij zult de Messias van het Jodendom aanhangen, voortkomende vanuit het gezuiverde Oude Testament en de gezuiverde Thora. 2. Want de Christus van het Nieuwe Testament kwam te vroeg en moest gezuiverd worden, zoals het Nieuwe Testament zelf gezuiverd moest worden. 3. Zalig hen die ingaan tot het Tweede. Amen. 4. Het Jodendom is dan op Zichzelf niets, maar treedt in werking wanneer zij gezuiverd wordt. Daarom staan de engelen van het Jodendom en het Oude Testament te wachten op zuivere gebeden. 5. En zo is dan de Messias van het Jodendom en het Tweede als een boom. 6. Gij hebt zo Criptus aangezien als Hij die zou komen voor de Joden. Nu dan, maakt uzelf op om tot de Heilige Berg van Sion te gaan, en aanschouwt Hem die in het water is gestorven, wiens armen en benen afgehakt waren om vis te worden. Ja, en eerstens is Hij door de haaien aangevreten als Michai. 7. Weest daarom Joden van het Tweede. Amen, opdat gij in Criptus zalig zult worden, want in Hem hebben alle profetieën zich vervuld. 8. Wij menen dan wel dat wij het over het Gezuiverde hebben en over het Tweede, want een ongezuiverde Jood is niets. 9. En Criptus werd vogel in Zijn val, en werd vandaaruit boom. Laten u dan allen wel weten waar gij uw aandacht op vestigt, want zij van het Oude Verbond verwachtten de Messias van het Oude Verbond, en zij hebben de Christus verworpen. 10. Ten dele hebben zij daar wel in gedaan, daar de Christus te vroeg kwam. Gij doet er daarom ook wel aan om de andere wortelen van de bomen te kennen. 11. Het Ongezuiverde Jodendom is dan wel niets, maar kent wel waarde en waarheid, alleen deze is ten dele waar. 12. Nogmaals, zorgt daarom dat gij de wortelen kent. Verlaat uzelfen dan op Criptus, want Hij is tot Goede Hoop en Goede Trouw. 13. Zo is dan de slang niets zonder het Gezuiverde Jodendom en het Tweede. En ziet dan : Het Tweede is het Gezuiverde. 14. En zo dan, gij allen die op Joel wacht hebt de engelen van Joel aanschouwd. En dit is een groot geheimenis. 15. Wast dan de boom en ken de vruchten. Gij zult dan het Jodendom niet zomaar ontwortelen, maar heiligt en wast haar, want vele geheimenissen zijn in haar verborgen. 16. En de Heere toonde een gevangenis als het rijk der instincten der dieren. En de Heere sprak : Zie, ik zet de cobra vrij, want zij waren de engelen van het Oude Verbond. 17. En de Heere verzegelde deze woorden en heiligde die. Want zij die het Nieuwe Testament ongezuiverd en te vroeg brachten hebben hierdoor getracht de engelen van het Oude Testament te binden, en zij hebben de demonen van het Oude Testament losgelaten. 18. En de Heere toonde een meer van orka's, en ziet, zij waren als walvissen der geestesgewesten. En de Heere sprak met luide stem terwijl wind opstak : Nu is dan het Gezuiverde Jodendom gekomen, tot in honderdvoud. En ik zal haar breken om te vermenigvuldigen, totdat het gehele leger van het Gezuiverde Oude Verbond staat. 19. Werpt mij nu de orka's die als walvissen zijn, en die de losgebroken demonen en boze geesten van het Oude Testament en het Jodendom zijn in de poel des vuurs. 20. En een geklaag steeg op tot aan de hemelportalen, en een Grote Engel verzegelde de poel des vuurs die de Heere had getoond. 21. En Criptus steeg op uit het meer, en toonde zich aan de Joden van het Gezuiverde. En er kwam vuur uit zijn ogen, en Hij toonde een koperen kruis. 22. Want ziet, Hij was verdronken, maar is nu opgevaren ten hemel, Zittende aan de rechterhand Gods om de Geest van Joel en het Gezuiverde Oude Verbond uit te storten. 23. En de Heere sprak : Zuivert mij nu het Oude Verbond. En ik zag zangers komen, en zij richtten zich tot den Heere, en zongen voor Hem gezuiverde liederen van het Oude Verbond, en de cobra's rezen ten hemel, en de lucht was zwart van rook. 24. De wateren werden als bloed, en er was veel geweeklaag. Zo zal zijn de Dag waarop de Heere het Oude herstelt. 25. En er waren vele jongelingen die van het oude niets wilden weten. En zij werden geworpen in de poel van vuur en

zwavel. 26. En de Heere richtte zich tot Joel, en gaf hem de sleutelen van Portugal, en er kwam vuur over de aarde zoals er nog nooit was geweest. 27. En zij die het Oude niet in hun hart droegen werden verzengd door de hitte. 28. En de cobra's der hemelen kwamen tot de aarde en droegen het Zwaard van Criptus, en zij brachten woorden van de vijfde Messias, en zeer oude boeken werden geopend, terwijl de vissen van het oude vuur spuwden. 29. En er was een slachting op aarde zoals er nog nooit was geweest. En dit waren de dagen waarin de Heere terugkeerde, Hij die tot Mozes had gesproken. 30. En ook Mozes werd gezuiverd, en hij werd bevrijd van instincten. En vele profeten van het Oude kwamen tot de Heere van het Oude Testament en zij werden door de Heere bevrijdt. 31. En het Woord van angst werd hersteld, en deze angst werd tienvoudig, honderdvoudig en duizendvoudig gezuiverd. 32. En de Heere richtte zich tot de Davidische demonen, en richtte een slachting onder hen aan. En vanuit de boom des Heeren kwamen spinnen, en er kwam angst tot de aarde, zoals de aarde nog nooit gekend had. En de Heere zag dat het goed was. 33. Ja, want de Heere zou een nieuwe schepping brengen, als door angst heen. 34. En vele profeten van het Nieuwe Testament werden geslagen, omdat zij het Oude hadden verlaten. 35. En zij werden geslagen door een ijzeren hand. Zalig dan hen die de engelen van Mozes aan hun kant hebben staan, en de engelen van Aaron. 36. Zalig dan hen die de Messias en de engelen van Ezechiël en Sefanja verwachten. Zij dan zullen bevrijd worden van hun lusten en hun instincten. 37. Want de Heere heeft het Gezuiverde van het Oude lief, en Hij zal hen nieuw water in hun monden geven. 38. En zo zal de Geest van het Oude rijkelijk over u worden uitgestort, gij die het Oude Testament liefgehad hebt en hebt gezuiverd. 39. Zij dan die het Nieuwe hebben zonder het Oude zijn in een valstrik. Gij dan die vastzit in het Oude : De Heere zal u tegemoet komen. 40. Vervloekt zijn dan hen die het Nieuwe boven het Oude hebben gezet, want ziet het Nieuwe is in het Oude. Gij moet leren zuiveren. 41. De Heere heeft dan hen van het oude lief, vooral hen die de cobra kennen. 42. Speelt dan niet met deze woorden, want de Heere laat niet met zich spotten. 43. Speel dan niet met dieren, want gij speelt met vuur. 44. De Heere dan zal de dieren vrijzetten, en zij zullen niet schuldig staan aan hun instincten, daar zij in gevangenschap leefden. 45. De Heere dan haat het menselijk geslacht, daar zij de dieren hebben onderdrukt. 46. Terecht is het dan, als het dier door de Heere terugslaat. De Heere zelf is immers dier. Ook is de Heere dan Zelf mens geworden, vooral door hen van het Oude. De Cobra dan heeft onder u geleefd, en gij hebt het niet geweten. Hoe te betreuen bent gij. 47. Het Tweede Jodendom zal tot de wereld komen, en zij zal sterker zijn dan het eerste. Maar zij is niets zonder het eerste. 48. En het tweede Jodendom zal zijn als de Heilige Eekhoorn, en zij zal velen terugbrengen tot het tweede. 49. En de eekhoorn zal de duistere lichten terugbrengen, en het licht dat als het vereten der zielen geldt vernietigen. 50. De engelen der psalmen dan zijn de oude leeuwen en haaien, ja, wilde katten zijn zij, en de roofvogelen van de aanvang der tijden. 51. Want God heeft engelen tot de wereld gezonden, maar gij hebt hen niet opgemerkt. 52. Zij dan die geen armen en benen hebben bepalen uw handel en wandel. Weet gij dan niet dat gij hun tot arm en been bent ? 53. Zo zijn dan de vissen uw meerderen, want zij hebben het kruis van Criptus gedragen. Weet gij dan niet dat God tot de haaien heeft gezegd : gij zijt als de engelen ? Ja, zonen Gods zijn zij. 54. En tot de vogelen sprak Hij : Gij zult zijn als de spinnen. Want gij wordt wat gij eet. 55. En zo heeft de Heere van meet af aan de hiërarchieën opgesteld, en ziet, zij waren verborgen.

3.

Zuivering van het boek Sefanja

1. Alle gij cobra's van het oude, weest vrij. 2. Uw Heere is gekomen om u vrij te zetten. Uw Messias van het Oude is gekomen, Criptus, met alle sleutelen van Materos en de dood, en alle onsterfelijkheden, om u vrij te zetten. 3. Gij hebt hen met de witte ogen gezien. Nu dan, treedt op tot de bergen. 4. Gij hebt u lange tijd ziek gevoeld, maar het was u tot gezondheid, en gij hebt de juiste bewegingen gemaakt, om de slangen des hemels door te laten. 5. Het cobra leger des Heeren van

het oude en het Jodendom zal nu opstaan. 6. Luistert naar deze woorden, daar het een bevel des Heeren is. 7. Zoekt dan uw weg in het web wat de Heere u gegeven heeft, en wordt als een spin des hemels. 8. Zuivert mij dan het boek Sefanja, en brengt het tot aan de voet van de Heilige Tempel. Ja, tot het altaar voor de berg zult gij het boek brengen, en het zal gezuiverd worden, spreekt de heere. 9. En zo zal de Heere priesters van Sefanja aanstellen om de Heilige Woorden te bewaken, zij die gezuiverd zijn. 10. Print dan deze woorden in de hoofden van uw kinderen.

4.

Over kritiek

1. Verlaat u dan in ontzag op de Heere van het Oude Verbond en het Gezuiverde, want de Heere heeft het Oude lief. 2. Verlaat u dan in toewijding en ernst op de God van het Oude Testament in het Gezuiverde. 3. Gij zult dan het Onzuivere niet aanhangen, maar gij zult u niet laatdunkend erover uitlaten, daar de Heere spotters haat. 4. Nu zijn er enkelen die kritiek op het oude hebben gehad, en deze kritiek is goed, want het Oude moest gezuiverd worden. maar hebt gij kritiek, hebt dan kritiek in de Heere, want alle andere kritiek is vervloekt. 5. Ken dan de oude vogelen des Heeren en Zijn heilige slangen, door Mozes opgesteld. 6. Zij zijn dan de bewakers van de gezuiverde tabernakel van het Jodendom. 7. De Heere heeft dan het Nieuwe gebruikt, maar niet goedgekeurd. Beter zou het voor u zijn om op het tweede Oude te wachten, het gezuiverde. 8. Laten deze woorden u dan ernstig heten, want zij die lachen zullen vergaan. Maar zij die wenen zullen eeuwig leven. 9. Zij die wenen hebben de traan van het konijn in hun binnenste, en zij kennen de gevoeligheden Gods. 10. Maar als gij weent, ween in de Heere.

5.

Over geld

1. Gij dan die in de Heere zijt : Het konijn is koning. 2. Maak mij dan een nieuwe taal, want de talen die gij nu hebt zijn vervloekt, voortgekomen vanuit de val van Babylon. 3. Maak mij dan een nieuw kasteel, gebouwd door armoe, want de huizen waarin gij nu leeft zijn misschien van buiten rijk, maar van binnen arm. 4. Gij zult dan geen koning maken van geld, maar gij zult koningen zijn over het geld, en gij zult het verbannen, daar het zwaar tegen de Heere gezondigd heeft.

6.

Het huis des Heeren

1. En wanneer gij het huis des Heeren bouwt zult gij komen tot de oranje Saturnus, en gij zult haar als bouwmeester hebben. 2. En gij zult aandachtig luisteren naar de voorschriften des heeren, want onheilige bouwers zijn de Heere niet welgevallig. 3. En de engelen van Ezra en Nehemia zullen tot u komen om u tot steun te zijn, en het pasgebouwde te bewaken. 4. Gij zult op uw hoede zijn voor spionnen, en gij zult daartoe de gaven van het Tweede Jodendom dienen te ontvangen, en Zijn Messias. 5. Strekt u dan uit naar de Messias van het Zuivere Jodendom, door een zuivere Tenach gegeven. 6. Gij zult Criptus dienen, en Hij zal u waarlijk tot Heere zijn, daar Hij van het tweede Oude is. En zij hebben het Nieuwe veracht, maar deze verachting was des Heeren. 7. En zij moesten in het geheimenis des Heeren het Nieuwe verachten, daar zij de klok des Heeren droegen. 8. Zij dan hadden gevoel wat anderen niet hadden. Zo werden zij door de gemeente verstoten, maar dit was hen tot zaligheid, opdat de rijkdom des Heeren Wijsheid bekendgemaakt zou worden. 9. De heere dan overziet alle dingen, en Hij is listig. Gij zult het Ware en Zuivere Nieuwe dan vinden in het

Tweede Oude en het Jodendom.

7.

Over Narzia

1. Gij zult dan moed hebben op de dag dat Narzia opstaat, het hete des heeren. 2. En Hij zal dragen Criptus, als het gewest des Heeren. 3. Hebt moed, want hulp is tot u gekomen. 4. En Narzia zal het goud des Heeren dragen en hen leiden tot het oranje. 5. Ja, tot het Eeuwige Kruis zal Hij u leiden, waar heerlijkheid als raven uit voortkomt.

8.

Het Panterkruis

1. Gij panters van het oude, weest vrij, opdat gij van het reine zult eten. 2. In de nacht zult gij het schip vinden, met de oranje kandelaar. Weest vrij. 3. Gij dan zult eten met piraten, en gij zult toegang hebben tot de zonnen des hemels. 4. In nachtlieiden zult gij rust hebben, en de Heere zal u bevrijden van uw instincten. 5. Lang gevangen waart gij dan, maar gij waart als gevangenen des Heeren. 6. De Heere zal u dan niet schuldig houden voor uw instincten, want de Heere kent uw gevangenschap. Amen. 7. Komt dan tot rust, gij panters van het oude. En deze verzen zullen dan genoemd worden, de openingen der panters. 8. De Heere zal u nieuwe liederen in de mond geven, en gij zult vrij worden, gaande van vrijheid tot vrijheid, daar de Heere u daartoe bestemd heeft. 9. Gij hebt dan zware kruizen voor Hem gedragen, en ziet, gij zijt daardoor zalig geworden. 10. Gij hebt dan hete kruizen gedragen en zijt gekomen tot het panterkruis. 11. Nu zijt gij dan tot vele openingen gekomen, en gij zijt door glas gebroken. 12. Gij hebt verlichting gevonden bij de Rode Kap en bij de Karazuur. 13. Gij hebt dan van harte meegeholpen in de reiniging en zuivering van het Indiaanse, tot zevenmaal toe. 14. Gij dan hebt de tepelboom van Jom overwonnen, en bent ingegaan tot grotere heerlijkheid om de tepelboom des Heeren te aanschouwen. 15. Gij weet dan allen dat de Heilige Tepelen des Heeren de Tranen des Heeren en van het Tweede Jodendom oproepen en dragen. 16. Ja, Heilige Wekkers zijn het, en gij zijt tot grotere hitted gekomen. Gij hebt het ijs des Heeren van heerlijkheid zien branden, en gij ging van zaligheid tot zaligheid, uzelf voortbewegende door de Rode Kap. 17. Ja, alle klokken des kruizes hebt gij gedragen, Zijn nachtlatijnen, en tot de markt des kruizes bent gij gegaan. 18. Dit heeft u grote hitte gebracht, ja, zelfs tot aan het panterkruis. 19. Er is dan geen Jodendom en Tweede zonder het panterkruis. 20. En zo zijn dan de tepelen des Heeren zijn klokken. En zij zijn dan allen verbonden aan het panterkruis, zonder welke niemand het leven tot in alle eeuwigheden zal vinden. 21. Want de panter is het dier dat toegang heeft tot het oneindige en de sleutels van alle eeuwigheden draagt, en zijn getal is acht. 22. Zalig dan allen die de klokken verslagen hebben, en die de klokken onder hun voeten hebben als een voetbank. 23. Zij dan hebben de nachtlatijnen aangehangen, en daardoor zalig geworden. 24. Zij dan bewaken de sluizen en de poorten van de tranen des hemels. Zalig zijn zij die genaderd zijn tot de achtste dag. 25. Zalig zijn zij dan die gekomen zijn tot de rode traan en tot de traan der muizen, na gedronken te hebben van de traan der konijnen. 26. Gij weet dan dat er overwinning is in het Eeuwige Kruis en het kruis aller eeuwigheden, want nadat gij u de andere wang had gekeerd, moest u het kruis trouw beloven voor de toekomst, ja, zelfs tot in uw allerheiligste eeuwigheden. 27. En dit kruis vlucht van een ieder weg, daar het zich niet zomaar aan iedereen geeft. 28. Hebt gij dan hen die angstig waren bespot? Gij hebt dit het Eeuwige Kruis aangedaan en het Kruis aller eeuwigheden. 29. Het dubbele kruis hebt gij niet genomen, en gij hebt het oude kruis veracht. Hoe denkt gij dan tot het Eeuwige Kruis te komen? 30. Het vlucht van u weg, en verbergt Zichzelf voor u. Ja, honderd bewakers kunt gij niet ontwijken. 31. Het staat op een afstand, onoverbrugbaar en

onbereikbaar en werpt hitte op een ieder die naderbij tracht te komen. Ja, het is het sieraad van de rattenkoning, en gij kunt het niet bemachtigen zonder de rattenkoning te verslaan. 32. En ziet, hij huist dan in het Jodendom en het Tweede. 33. Worstelt dan met de Heere, opdat gij kunt ingaan. De Heere zal u breken en gij zult overwinnen. 34. De Heere dan schenkt overwinning door het kruis, en zalig zijn zij die tot het Eeuwige Kruis zijn gekomen. 35. Alleen de panter zal het vinden. Daarom panters van het oude, gij hebt de Heere welgedaan, weest daarom vrij. 36. Gij bent dan tot de Lokogamen van het Oude Kruis en het Jodendom gekomen, en ziet, een geest is daardoor vrijgekomen, en heeft vaste grond gevonden. 37. Zo is dan de raaf de geest van het oude kruis en het Jodendom, tot in het tweede, en tot in alle eeuwigheden. 38. Ja, vanuit het panterkruis vloog de raaf om de rattenkoning te verslaan op Pniel. Jakob heeft overwonnen door te verliezen. 39. Wijk dan alle gij boosdoeners. Gij weet thans wie de Messias van het Oude Jodendom is, en het is een panter, en Zijn Naam is Criptus. 40. Wijk dan alle gij boosdoeners, want Criptus is gekomen, want Hij is gekomen in lange draden en heeft de brug tussen het Oude en het Tweede verlengd en het daardoor gezuiverd. 41. En zo is dan het Zwaard van Criptus tot een Nieuwe Weg geworden, die vanuit de dieptes van het Oude oprees, als een Vernieuwde Oude Weg, tot een Zuiver Woord. 42. En dit Zwaard is als een Zwaard van Tranen, tot een Tweede Weg, voortkomende vanuit de tepelen des Heeren als de melk des geestes. 43. Zij dan allen die van het Zwaard gedronken hebben, houdt moed, want de Heere is dichtbij. 44. Criptus is dan de Heere van het Oude Testament en het Jodendom.

9.

De Weg van Criptus

1. De Nachtlatijnen zijn daarom als sieraden van het Oude Kruis, maar zalig zijn zij die tot de Lokogamen zijn gekomen, want zij heersen over de nachtlatijnen en hebben de tepelen onderworpen. 2. Ja, als een tepelboom zijn zij, vol van de tranen des Heeren. Drinkt dan van de melk des kruizes in overvloed. 3. Ik zal u een geheimenis vertellen over de hitte : Het vuur is de vrucht van het eeuwige kruis, en haar bewaker, om hen die naderen te verslinden. 4. Zij die aan het eeuwige kruis hangen zijn onsterfelijk. Het ijs dan is de vrucht van het grootste kruis, en ziet, zij dan vormen het Oude Kruis en het dubbele. 5. Want het Nieuwe Testament wat onzuiver was, kwam om het kruis van eeuwigheid en grootheid te ontdoen, en bracht het kruis tot armoe en tot het geringe dubbele, zeer karig gezaaid. 6. En zij die het geringe kruis hebben gevolgd, zullen geleid worden tot het overvloedige kruis, in eeuwigheid en grootheid om daardoor tot zaligheid te komen. 7. Zalig zijn zij die tot het Oude Kruis zijn gekomen, en de panters vrijzetten. 8. Want zij zullen geleid worden tot eeuwige paden, en hun draden zullen lang zijn. 9. En dit was de reden waarom heilige mannen hun haren lang lieten groeien. 10. Gij zult dan alleen vanuit verdubbeling tot vermenigvuldiging komen. 11. Het is dan de rattenkoning die de korte weg tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament had aangelegd, maar door hem te verslaan zult gij de weg verlengen en daardoor zuivering brengen. 12. Dit dan is de weg van Criptus en het Zwaard. Laat dan het Allerheiligste niet meer aanvreten. 13. Zo zult gij ijs kweken om de hitte te overleven. Want grote hitte zal tot de aarde komen en tot de gemeente om haar te testen, ja, het volk Gods zal zeventig maal zeven gezuiverd worden. 14. En zo is dan Criptus de Heer van alle karbulijnen en christussen, en de Heere der bruggen. De Christus is dan niets zonder de Criptus, want de Oude Messias is het fundament. 15. Hoe durft gij dan het Nieuwe Testament los te maken van het Oude ? Zonder het Oude bent u niets, en overgeleverd aan de hitte zonder enige verkoeling. 16. Gij doet er beter aan de brug te leggen, en te verlengen in vreze en beven, om te komen tot het Tweede Oude, waar u uw schuilplaats zult vinden. 17. Dan kunt u de rest van uw leven verder gaan met Criptus in plaats van u verder blind te staren op onzuiverheid. 18. Ja, Criptus kwam om de Joodse canon en de Oude Canon te verbreken, en bruggen te leggen naar het Tweede. En deze bruggen zijn lang en

eeuwig. 19. Zij die dan aan het grootste kruis hangen kunnen niet verbroken worden en zijn als de tranen des Heeren.

10.

De Mystiek van het Jodendom

1. Komt dan tot Hem door wie het vuur en het ijs rijkelijk stroomt, die de vleugelen van Narzia en Zetdonia draagt. En dit dan is het ware dubbelkruis, want niets dan is zo groots als ijs, en niets is dan zo eeuwig als vuur. 2. Nu dan, deze twee kunnen niet zonder elkaar. En de konijnenbedelaar is tot hen gekomen, en ziet, hij is koning. 3. Koopt dan en bedelt van het kruis, en smeekt om haar tranen, want tot de pantermarkt zijt gij gekomen. 4. Hier is het waar de jongens van lynx handelen in tepels, ja, zij kopen en verkopen oude klokken, en zo is de ware economie des Heeren. Ja, zij dan zijn gekomen tot de Ravalon Madok, en zij zijn als konijnen en panters. 5. En zo is dan ook het spreekwoord : Aan het eind zullen er dan geen christussen meer zijn, alleen wat jongens, de jongens van lynx. En hiermede doelde de Heere op Zijn economie. 6. Gij dan moet gelijkvormig worden aan datgeen gij volgt, en gij moet leren handelen in de Heere. Zo zult gij de Mammon en de Moloch verslaan. Laat dan echter niemand onder u deze woorden verdraaien. 7. Gij moet leren dat de mystiek de persoonlijkheden onpersoonlijk maakt en de het onpersoonlijke tot persoonlijk. Zo zult gij de wet vervullen. 8. Tot het zachte des Heeren zijt gij gekomen, tot de Johan, en tot Torhan, het lange des Heeren. En zo zult gij de weg volgen tot de Ravalon Madok, die de derde tepel des heeren is. En gij zult wegglijpen uit de handen van uw onderdrukkers als een vis. 9. En zo zal de Herman als de Messias van Mozes zijn en van de pentateuch, van Genesis en Exodus en van het tweede. En ziet, Hij is de oude Messias van de Thora. 10. En zij zijn allen één in Criptus. Zo is Maser dan de Davidische Messias. 11. En zo zal dan de peter zijn als de vulkaan van het bos, en de vuurspuwende pad. En Hij is de Messias van Jona. 12. En zo is de Maser dan door het vissenkruis tot vogel geworden, en door het panterkruis is hij raaf. 13. Zijn Geest is dan raaf, en ziet, alle Geesten van het Oude zijn dan één in Bilmageln, en alle kruizen van het Oude zijn dan één in Benmaten. Zo kent dan het Oude zeer vele kaprunnen en karbulijnen, en ook vele engelen. 14. En zo is dan de Geest van Bilmageln de Geest van Criptus en zij zijn één, en Criptus hing aan het oude kruis genaamd Benmaten, en de God van het Oude Testament, het Jodendom en het Tweede Jodendom is dan Rithelm, de Oude Heilige Ziel. 15. Zo zullen dan allen in Rithelm zalig zijn, want Hij is het die alles zuivert door het oude. 16. En daarom zult gij ook steeds teruggebracht worden tot het Oude, omdat Rithelm daar spreekt. 17. En zo zijn dan Rithelm, Bilmageln en Criptus tezamen met Benmaten de Heilige Vereenheid van het Oude Testament en het gezuiverde. 18. Wij spreken dan alleen nog van een gezuiverd Oude Testament en een gezuiverd Jodendom. Dit dan is het Tweede. 19. Er is dan in het gehele Jodendom geen grotere naam in de mystiek gegeven dan Rithelm, maar gij dan bent op weg naar de wortelen. 20. De Heilige Wortel dan heeft alles gezien. Waarom zoudt gij dan nog voor Hem wegvluchten. Hij dan is gemaakt door uw eigen handen. 21. Gij dan hebt hem gestalte zien krijgen voor uw eigen ogen, en er was niets wat u kon doen. 22. En ook zonder Rithelm is Criptus niets. Aan het eind dan zullen er geen criptussen meer zijn, en geen christussen, want Criptus moet wederkeren tot Zijn Vader Rithelm. En dan zullen er alleen wat jongens van lynx overblijven. En dit is een groot geheimenis, waarvoor de engelen in de hemel nog steeds beven en sidderen. 23. De jongens van lynx zijn dan één van de grootste mysterieën van het Oude Jodendom en zijn mystiek. 24. En zo heeft het Jodendom door Zijn Heilige Geest Bilmageln plaats gekregen, en door het Oude Joodse Kruis Benmaten, en deze namen zijn mystiek. 25. Ja, want Joodse mystici hebben het Oude Testament ontleed en een plaats gegeven door het te zuiveren. Zij dan werden geleid door Bilmageln, de Geest van het Oude Jodendom. 26. Er is dan geen Jodendom dan het Gezuiverde. En ziet dan, het Tweede is mystiek.

11.

1. En de Herman is dan bevroren geweest, en heeft nog steeds een bevroren slag, Hij die in ijs is verdronken, en Hij die deel is van Criptus, de Messias van de Tenach. 2. En zo bent gij dan gekomen tot het kruis van de tenach, wat het kruis der dieren is, Benmaten, waarin alle kruizen één zijn. 3. En de mens is uit Hem voortgekomen als de onderdrukker der dieren, maar door Criptus is het dier heerser over de mens. 4. Want niet voor altijd regeert de mens, want het Zwaard van Criptus hangt boven zijn hoofd, aan een zeer dunne draad. 5. En gij bent door het slangenkruis en het insectenkruis tot het panterkruis gekomen, doordat de draden van uw ziel gesponnen werden en daarna geweven. 6. In de wildernis hebt gij de tepellong ontvangen, en eerstens brengt zij dan wel vermoeidheid, maar later brengt zij honing voort. 7. Want ziet de steek brengt terug tot het oude, en dit tot zevenvoudige zuivering. De geheimenissen daar zijn zoet. 8. Weet dan dat de Benmaten uw vruchtbaarheid is. En eerstens brengt Hij dan wel angst en paranoia, zelfs tot bevens toe, maar later geeft zij u de geribbelde vrucht. 9. Nu is dan niemand dier dan Criptus, en in Hem zijn allen dier.

12.

1. En ik nam de twee stenen tafelen die de Heere mij gaf, en ik zag daarop de eeuwigheden en de opstandingen van het eerste en tweede Jodendom, en ik bracht hen tot de ark van het Tweede Jodendom. 2. En er ging een deur open van achter de ark, en vanuit de ark kwam een verblindend licht. En de tweede David nam mij bij de hand, en bracht mij door de deur naar binnen, en dit was de tweede Davidische wereld. 3. En ik had te strijden tegen vele Davidische demonen, en moest de woorden zuiveren. En zo waren daar ook vele Levitische demonen, en zij kwamen vanuit de tempel. 4. En de Heere riep : Zuivert mij nu de tempel van het Tweede Jodendom en de tweede tempel van David. 5. En ik moest gehurkt zitten, en daarna op mijn knieën, en de Heere legde een zwaard op mijn hoofd. 6. Toen kwamen er vanuit alle kanten levitische en davidische engelen van het tweede, en de Heere gaf nieuwe brandoffervorschriften, en deze waren des hemels. 7. En ik nam de geschriften en legde hen in de ark van de tweede Davidische tempel. 8. En de tweede Materos kwam tot mij in de vorm van een driehoek, en ik was in grote angst. 9. Maar de tweede Materos sprak, zeggende : Weest niet bevreesd, want gij zijt waardig hier te staan. Lang is er op u gewacht, daar gij de sleutels draagt. 10. En ik keek naar mijn lichaam, en zag hoe mijn lichaamsdelen als sleutels waren. 11. Maar nog steeds was ik bevreesd, want de verschijning van het tweede Materos was als de verschijning van een haai. 12. En een glibberige vis als een kwal kwam om mijn hoofd heen, en er was veel licht en hoog geluid, en ik kreeg tweede davidische en levitische geestesbindingen in de Heere. En de Heere zag dat het goed was. 13. En ik droeg het tweede kruis van de criptus, en legde dit in de ark voor mij. 14. En hevige bliksemschichten kwamen uit de ark als het toeslaan van slangen en roofvogels, en heilige priesters van de tweede david en het tweede levietendom legden twee stenen tafelen in de ark waarop beschreven stonden de eeuwigheden en de opstandingen van het tweede davidendom en het tweede levietendom, en met het eerste werd niet meer gerekend. 15. En het kruis van de tweede criptus had twee dwarsbalken, en was zeer lang. 16. En de tweede david legde zijn hand op mij, en er kwam warmte op mijn schouder. En toen zegende hij mij in onverstaanbare woorden. En de Heere zag dat het goed was. 17. En de hel van het eerste davidendom werd geplunderd, en ook haar dodenrijken en hemelen, en haar geschriften werden verbrand en heilige tafelen omgeworpen. 18. En toen liet de tweede David mij de hel zien van het Tweede Davidendom, en de hitte en kracht daarvan was groot. 19. Ook liet hij mij de dodenrijken en hemelen zien van het Tweede Davidendom, en ik begon vele dingen op te schrijven. 20. En toen ik tot de hel van het levietendom kwam schrok ik, want deze hel zat vol met dieren. 21. En de tweede David keek mij aan, en gaf mij beschrijvingen van de mechanismes van deze hel. 22. En grote toorn kwam over mij, en ik blies op deze hel, en mijn adem was als vuur en kokend water. En ik begon heel hoog en schel te gillen, en hen die deze hel gemaakt hadden hadden het bloed uit hun

oren stromen. 23. Toen legde de Heere zijn hand op deze hel en sprak onverstaaanbare woorden die alleen de engelen konden verstaan. 24. En ik zag de zielen van stieren vrijkomen, en de zielen van rammen. En de Heere sprak dat deze zielenslagerij geramd zou worden. 25. En nog meer onverstaaanbare woorden werden gesproken, en het zachte des Heeren kwam vrij, en was als een draak. En ik kreeg de ark van het Tweede Levietendom te zien, en haar hel, en deze hel was zacht maar heet. 26. En ik zag de tweede Materos staan op deze hel, en hij had de dodenrijken van het Tweede Levietendom in zijn handen. 27. En de geesten die in deze hel waren geworpen begonnen te smelten, en de Heere vormde hen zoals Hij ze wilde hebben. En de Heere gaf hen de taken en functies die bij hen hoorden. 28. En ik was zeer geschokt over de dingen die ik zag, en weer moest ik veel schrijven.

13.

1. En er kwam een enorme oorlog tussen de tweede levieten en de levitische demonen, en de Heere sloeg hen met vuur. 2. En de Tweede Levitische ark kwam vol met dieren, en er was veel licht, en na een tijd moesten de levitische demonen het opgeven. 3. En de Heer schiep het nieuwe verstand van de tweede levieten vanuit de testikel van een dode man, en het nieuwe geweten vanuit de teen van een dode man. Het gevoel werd geschapen vanuit zijn tepel. 4. En zo werd het bloed van de tweede levieten genezen. En zo schiep de Heere nieuwe altaren voor de tweede levitische tempel vanuit de andere testikel van de man. 5. En zo werd de adem van de tweede levieten genezen, en zij hadden voldoende lucht. 6. De Heere dan schiep nieuwe longen in hun binnenste. En de Heere zag dat het goed was. 7. En de paradijsen en hemelen van het Tweede Levietendom waren velen, en zij werden in boeken beschreven, en de tweede levieten waren als jagers, en beschermers van dieren. 8. De Heere stond niet meer toe dat er op dieren gejaagd werd, maar alleen op hen die dieren kwaad deden. 9. En de tweede levitische jagers werden groot voor het oog des Heeren, en zij brachten vele dieren tot rust en tot een schuilplaats. 10. En zo werden er tweede levitische steden gebouwd waar de dieren veilig waren, en de Heere stond niet meer toe dat er dieren geofferd werden. 11. En zo herstelde de Heere de bloedsomloop der tweede levieten, want de dieren waren de dragers der organen. 12. En de Heere herschiep de klokken der hemelen vanuit de andere tepel van de dode man. En de haaien des hemels begonnen doorkruisingen over de aarde te houden, en zo ook de schorpioenen des hemels. 13. En zij zagen er scherp op toe dat hen die op de aarde woonden geen eigen klokken meer bouwden. 14. En vanuit de andere tenen van de dode man schiep God de nieuwe grenzen der aarde. En de Heere sprak, en zag dat het goed was. 15. En de roofdieren des hemels werden vlees op de aarde en zagen er op toe dat de mensheid zich geen eigen grenzen meer bouwden. 16. En de Heere gaf de mensheid een nieuwe adem en een nieuw hart.

Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Karazuur

Koning van de Canon – Sleutel van de Canon

1. Het letterlijke heeft het verloren, nu de lucht de aandacht heeft gericht op een van de machtigste raadselen van alle tijden. In het letterlijke sterft men. In het raadselachtige komt men tot leven. Hebt gij niet in de psalmen gelezen dat David een koningszoon was, zoon van de allerhoogste. Hij was het die zijn volk redde. Een kruis driemaal gebroken is een wiel, en zal velen tot zaligheid leiden. Dit is het geheimenis van David, te lezen in de psalmen. Hij heeft zijn volk geleid door de zee, dit in symbolische zin, in geestelijke, want de letterlijke David was een terrorist. In de hemelen echter is hij een groot slachter, en een messias, zijn handen en voeten doorboort aan het wiel. Want aan het wiel hing hij, als de ekster, en de verhalen van Christus zijn slechts een weerspiegeling daarvan.

David is en was de Christus. Er is nooit een letterlijke Christus geweest, want de ware Christus is in de geest, en is een raadsel. Zij die de Christus materialiseren zullen daardoor schade lijden.

2. Kijkt dan, want in de hemelen is een groot slachter opgestaan, wiens naam is David. Aan een eeuwenoud wiel hing hij, het leeuwenwiel, alwaar hij het pad beging, de Lemul. Deze woorden zijn getrouw en waarachtig. De lucht is zuiver door deze woorden, en de wet is geenszins tegen hen die dit woord in hun hart dragen. Volk, uw verlossing komt. Wij dan volgen een symbolische Christus, in de geest, niet in het letterlijke, en zo volgen wij ook geen letterlijke David. David dan is in de hemelen geschapen om eer te schenken aan hen die eer toekomt. David is dan de enige die de metafoor van Christus ten volle kan dragen. Alle woorden wijzen dan door naar hem, en zijn slechts zijn schaduwen. Maar schraapt u in de vuile aarde naar tekst, dan zult gij paarden en edelstenen vinden. Zo is er dan een weg tot achter het verstand. Geen mens zal op deze woorden beschaamd uitkomen. David kwam dan in vele gedaantes tot u, maar de aardse teksten zijn vuil. Neemt daarom dan alleen een spirituele betekenis van hen aan. Zo is David dan groot en hoog verheven, en een koning in het geestelijke, maar de aardse David was een terrorist. Kunnen we dan zeggen dat de ware David, niet in de aardse teksten, is de ekster? Volstrekt, want hij die naar de dieptes der aarde is gegaan, en leugens van hem op papier zag verschijnen is ook in diezelfde geest opgestaan. Nu rijdt hij dan op het paard van het vierde zegel, om te doden en tot leven te wekken. Dood en leven is in zijn rechterhand, hemel en hel in zijn linkerhand, hij die de alpha en de omega is. In hem is dan het geheimenis van de messias vervuld.

3. Nu zijn dan de hemelen zuiver, en spoedig zal de aarde gezuiverd worden. Ween nu, oh aarde en zee, want het geheimenis van licht heeft zich geopenbaard, en is als het zwaard des Heeren en zijn sikkkel. David dan zal spoedig komen om te oogsten. De sleutel draagt hij. Als dan de aardse teksten van David bezoedeld zijn, waar beginnen dan zijn geestelijke teksten.

4. En hij, David, groeide op in het woud, als een koningszoon. Dit was niet in de aardse gewesten, maar in de gewesten van de ziel. Hij droeg de sleutel, en hij voedde een leger op van kinderen, maar was tegen het zwaard van de vijand niet bestand. Hij dan overwon door zijn lijden. Ja, een oorlogsheer was hij, een gezalfd heer van de jacht. Hij ontfermde zich over kinderen die in het woud waren verdwaald, en hen die verstoten waren uit hun stammen. Ja, als een vader was hij voor hen, maar in de oorlog werd hij aan het wiel geklonken en in de onderwereld gestuurd. Hierom wenen zijn kinderen. Deze sleuteldrager werd verkeerd begrepen, en de aardse teksten waren bezoedeld en hij werd verkeerd uitgelegd, maar hij was een oorlogsheer, en daarom was hij Christus, omdat niemand een groter oorlogsheer was dan hij. Over het leeuwenpad Lemul ging hij, waar hij bespot werd. Ja, een wiel droeg hij, een balk van hout op zijn rug. Men rukte hem zijn baard uit en bespuwde hem, en uiteindelijk hing men hem, zoals de ekster, ja, de gemaskerde was hij. Een oorlogskind was hij, een opperhoofd van groten, en nog steeds rouwt het kinderleger om hen. Zijn bloed wast hen vrij van valse schuld en schaamte. Zijn bloed wast hen vrij van de leugen, en doet hen groeien. Geloofd zij David tot in eeuwigheid. Ja, hij was de Christus, zoals de psalmen hem hadden aangewezen. Zijn handen en voeten waren doorboort, en men gooide de dobbelsteen om hem. Ja, er is grote almachtige kracht in zijn naam, David Christus, Hij die is Christus Jezus. Hij was dan geboren zonder moeder, maar Maria was zijn moeder in de geest. Er is dan geen Christus dan David. Zo zij dan de naam van David Jezus Christus geloofd. Hij was dan in de gewesten van de ziel geplaatst, op de aarde van de ziel, maar Hij had geen vader. Maria was zijn moeder in de geest. Ja, een vondeling was hij, gebracht door raven. Hij groeide op tussen beren en leeuwen. Geloofd zij de naam van Jezus David Christus, die is en die was en die komen gaat.

5. En hierom is het dat kinderen wenen: Hij werd geleid tot Herodes in de onderwereld, en van zijn klederen ontdaan. Ja, ontwapend werd hij, als een insect. Aan een wiel draaide hij, telkens het water

rakende, maar zijn bloed opende de poorten van het dodenrijk. De hel heeft hij geplunderd. Hij is het die raad gaf aan kinderen en hen uitleidde. Zo is dan Hij, David, de tweede Jezus Christus, voortgekomen uit Adam, de Vader, die de eerste Christus was, en Eva is de moeder, de Heilige Geest. Zo werd David dan een ziel, maar zal in het vlees komen in het laatste der dagen, en weet wel dat Hij alreeds onder u is, wachtende op het openbaar worden van dit geheimenis. En dan : heeft het wiel niet de Ot voortgebracht, de verandering van gezichtspunt, en de Sidot, het meervoudige gezichtspunt. Zo is dan het wiel van David krachtig tot de genezing van alle verstand. Dit is dan zijn zwaard waarmee hij de verschrikkelijkste demonen velde. Ja, neergehaald zijn zij, en voor zijn naam sidderen zij. In David dan is totale overwinning, in Hem zijn alle dingen volbracht, Hij die Christus Jezus is in alle Geest, vleesgeworden aan het einde der tijden. Ja, in Eva is Hij opgewekt, in Adam heeft Hij zijn schuilplaats. Ja, het rad van David draait dan om u terug te leiden tot Zijn tuin, die wildernis is, en die veelvuldig zicht geeft op het arsenaal. Zo is het dan dat gij door Jezus David Christus tot Eva komt, en door Eva tot Jezus David Christus. Dit zal u leiden tot de gebondenheid in Eva, de gebondenheid in de Heilige Geest die zij is. Niemand kan echter Jezus David Christus volgen dan door Zijn wiel.

Koningin van de Canon - Tweede Sleutel van de Canon

1. Hebt gij dan niet in de geschriften gelezen, het grote geheimenis en het zwaard van het Eeuwig Evangelie, u overgeleverd door engelen ? Zalig is degene die dit geheimenis vindt. Want het ontsluitende geheimenis zal voorzeker degene die haar vindt omhullen in fluweel. Nu dan, geliefden, zo zult gij dan weten dat de tweede sleutel van de canon meer is dan de eerste sleutel, en groter, en dat niemand haar kan bevatten dan het hart dat verlicht is, met een opgeheven ziel. Oh, God, alleen gij kunt haar benaderen en ontraadselen.

2. Zo las gij dan in de eerste sleutel dat Maria de moeder van David Christus, en dat Eva zijn moeder was, als Adam zijn vader. Ziet, dit is een geheimenis en teken in de hemelen, en ziet, Maria en Eva zijn een, ja, zij zijn een en dezelfde. Bestudeert dan de herauten, en kent hen, opdat gij zult weten en verstaan, dat Eva tot zonde gemaakt moest worden om velen te redden. Ja, tot een leugenaar moest zij gemaakt worden, om zo de leugen te overwinnen. De meesteres der spionnen was zij, en leidde hen tot de waarheid, zij die de waarheid droeg, vanwaar ook het spreekwoord komt : De leugen is het raadsel van de waarheid. Tot die waarheid bent gij genaderd, door vele schaduwen en sluiers der leugen. Daarom doet nu dan ook de leugen af, om de waarheid aan te hangen, en haar lief te hebben boven alles.

3. De kelk met het rozenschuim, bewaakt door twee slangen die om haar steel heen kronkelen, ja, want daar Eva de dood bracht, zo bracht Maria het leven, en ziet zij zijn een en dezelfde, daar Eva de moeder der levenden en van het leven is, en haar zoon heeft voortgebracht, de Verlosser. Het vlamvend zwaard van de smid, het oog van het geheimenis, de schone klanken van de stilte en van het zilver, loskomende in het gebruis, ja, de roos heeft gesproken.

Prins van de Canon

1. Welaan, ziet, en overzie de aarde. Strekt uw vleugelen uit over haar, en ziet hoe zij kerken heeft gebouwd, reikende tot aan de eeuwigheden. Ziet hoe zij zich een naam heeft gemaakt. De aarde huilt, en haar tranen reiken tot aan de hemelen. De Heere heeft haar hulpgeroep gehoord.

2. Welaan, bekijkt de aarde, stijgt hoog boven haar uit, als een ekster. Heeft God niet aan haar Zijn

zalving gegeven, maar kijk, zij bouwde een naam voor zichzelf. Zij bouwde kerken. Ziet gij het niet ?

3. Welaan, kijk dan scherp. Zij heeft haar schuld opgehoopt. Zij heeft haar eigen huis gebouwd, haar schat, en naar een ander omkijken deed zij niet. Sluit daarom uw oren voor haar, en keert weder tot uw Heere.

4. Ziet gij dan niet dat de aarde vol is met uitwerpselen, met christus-cultussen, ja, afgoderijen. Zij verafgoden Christus, maar wees Christus als tweede Adam dan niet terug naar de eerste Adam, naar de natuur, het paradijs. En wijst de eerste Adam dan niet terug naar de God die alles schiep, de Vader. Maar de goden die gij hebt zijn geen goden.

5. Keert dan terug tot de ekster, en laat uw afgoden liggen. Verafgood gij dan niet een stuk hout, de kruizen die gij u hebt gemaakt ? Wijst het kruis dan niet terug op de paradijselijke geschiedenis. Leed Adam dan niet als de gehangene ? Wees hij dan niet terug op de ekster die hing en gemaskerd werd ?

6. Aanbid gij dan geen aardse objecten ? Wijzen zij dan niet op een diepere werkelijkheid ? Zo dragen dan ware priesters de zes stenen van de canon als een hangzak aan hun gordel. Zij zijn uitverkoren door de ekster.

7. Verafgood uw kruizen niet meer, maar volg het pad waar het kruis op wijst, de diepere geschiedenis, want ver bent gij van de hemelse objecten afgedwaald.

8. Ik zal u een geheimenis vertellen : volg Lemul, het leeuwenpad, tot in de dieptes van het paradijs, waar de leeuwen van Eminus neerdalen en opstijgen, de Geest voor Gods Troon. Ik zal u een geheimenis vertellen, over de namen van de zes stenen. De witte steen heet Puchalini, de rode steen heet Tupuchette, de steen der karsuiken heet Tuvunius, de steen der hermitaten heet Fluvulua, de steen der ekster heet Pirfumata, de steen van Chawila heet Kuzaponia.

9. Berg deze stenen in het hart opdat gij niet zondige. Wees dan een priester van de ekster, en weet dat de gehangene meer is dan de gekruisigde, hetgeen wijst op een diepere geschiedenis. En heeft dan de Christus niet de engelen vrijgezet door de strop ? En wijzen de geschriften dan niet terug op de diepere paradijsen waar men viel door het verboden vlees in plaats van een verboden vrucht ? En wijzen de grondteksten daar dan niet op ? En bent gij dan vergeten dat niet allen vielen door het verbodene, maar dat sommigen vielen door ontvoering ?

10. De ekster draagt de regenboog, en houdt het geheimenis vast van al het leven en de geschiedenis. En zo zijn het deze drie dingen waar het kruis op wijst : het gouden leeuwenpad, de strop en het masker. Want het kruis was een bezoedeld object, deel van de lagere aardse gewesten, waar de mens door zijn leugenachtigheid in verstrikt raakte.

11. De ekster zal een nieuw lied zingen, en velen zullen volgen, en anderen zullen achterblijven. Zo is dan wel het eeuwig evangelie door een duif gebracht, het eeuwig evangelie door een ekster. En zoals de duif bezoedeld was als het eerste evangelie, zo is het tweede eeuwig en heilig.

12. Kent gij dan het geheimenis van de mintstruik. Zij is Ot, de kameleon. Sidot is de pauw. Zo is dan Ot de weg tot de Sidot. Ik spreek nu over de geheimenissen van de dieptes van het paradijs, het leven en de geschiedenis. Ik spreek nu over verborgenheden : De Ot is de verandering van gezichtspunt, en de Sidot is het meervoudige gezichtspunt. Sid is het gezichtspunt, de hagedis.

13. Ziet gij leven in deze woorden ? Gij zult, want dit is het enige wat u kan leiden uit de valse kerk en het valse christendom. Hier snijdt het mes. Dit is wat God bestemd heeft voor hen die hem ernstig zoeken. Wanneer gij in het paradijs aankomt, zoek dan naar het huis van de ekster, opdat gij aan het huis van de specht zult ontkomen. Nu, dit is een groot geheimenis. Gij zult eerst tot de tuin van de ekster moeten komen. Laat deze woorden tot u doordringen, totdat gij het geheimenis ziet.

De Nieuwe Petrus

1.

1. Zo is dan het oude woord als een steiger. Als het huis is gebouwd worden de steigers verbrand. De lichten gaan aan, en van een steiger zal men niet vaak spreken. 2. Zo is dan, naar de wil des Heeren, de eerste brief van Petrus geheel gezuiverd, dit door het woord der apostelen. Zo is het oude woord en de oude brief een plan van nood geweest in tijden van nood, en ziet zij was bezoedeld. 3. De apostelen hebben haar gezuiverd, hebben haar op maat gemeten, en hebben haar naaktheden bedekt. 4. Gij allen die de Geest van Petrus aanhangt : gezegend zijt gij. De persoon Petrus, en dit weet gij allen, was niet onfeilbaar. Zo was ook hij slechts ten dele verlicht en ten dele met de Geest vervuld. 5. Maar het heeft de Heere behaagd apostelen te zenden om de vloek van de oude eerste brief van Petrus om te buigen. 6. En zo spreekt dan ook de Geest van Petrus, en Petrus die na zijn dood in de wolk der getuigen werd opgeheven. 7. En de apostel zag Petrus staan. En Petrus zag de apostel staan. En Petrus zag dat de zuivering goed was. 8. Geloofd zij daarom God, de Vader, die Zijn eniggeboren zoon geschonken heeft in zijn grote liefde. Deze liefde ging uit tot de wereld, en de wereld heeft haar niet gegrepen. 9. Want zo was het opgetekend dat zowel de Vader als de Zoon verworpen dienden te worden. 10. Zo hebben dan vele apostelen en profeten de gruwelen van het oude woord als symboliek weten te gebruiken, om daardoor vele boze geesten in hun werken te belemmeren. 11. Zij hebben die symboliek weten te gebruiken om het kwaad een halt toe te roepen en te gebruiken ten goede. 12. Maar nu is het woord oud genoeg geworden om het te ziften, en zo zal er een nieuwe bedeling ingegaan worden. En er zal onderscheid komen tussen het steiger-woord en het gezuiverde woord. 13. Zo was dan het oude woord niets anders dan zaad dat kapot zou springen. Een nieuw en zuiver woord komt hier als een plant uit voort. Het koren is opgegroeid tezamen met het kaf, maar nu komt de bedeling dat het sterk genoeg geworden is om het te scheiden. 14. Zij die koppig en machtslustig zijn, zullen zich hiertegen verzetten. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond en tekeer als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden. 15. Laat dan uw kooien opengaan, oh volk, en kwelt uzelf niet langer. Gij hebt lang genoeg onder de vloek van het oude geleefd. Maar ik ben in zorg over u, daar de slang listig genoeg is om u weer terug te leiden tot het oude. Daarom houd ik niet op voor u te bidden en te smeken. 16. Ook zal de Heere velen overleveren aan het oude, aan de angsten en de tradities, en niemand zal hen kunnen loskopen. Maar gij die de Heere gevonden hebt : zoekt troost bij elkander, en laat u troosten door de Heere die boven is. 17. Want velen volgen een Heere die onder de aarde is, en velen hebben als god de samenleving. Zo zijn dan woorden door de Geest uitgesproken zeer machtig, maar een beetje vlees daartussen bezoedelt alles en brengt de ketens van de hel. 18. En zo zijt gij dan allen slaven door het bezoedelde woord, niet bij machte om los te komen van het verduisterde verstand en het leugenachtige geweten. 19. Zo spreekt dan de Geest van Petrus en het volkomen woord tot uw verstand en geweten, wanneer gij beseft dat Petrus feilbaar was, en daarom ook zijn woorden. 20. Ja, de Geest sprak door Petrus, maar op een heleboel punten werd de Geest door de zonden van Petrus ingeknot. 21. Verwijdert daarom de bezoedelde brief uit uw Heilige Geschriften. Zo zult gij onderscheid maken tussen de oude eerste brief van Petrus en de nieuwe eerste brief van Petrus die zuiver is. 22. Hierdoor zullen uw geest en hart gezuiverd worden, en zal Gods Geest vrijgezet

worden.

23. Zo heeft de Heere eerst steigers gebouwd rondom het huis der oude en verduisterde tijden, en ziet, hij heeft zijn eerste manschappen geplaatst om het oude woord te transformeren door de symboliek. 24. En de Heere heeft het oude, bezoedelde, door mensenvlees ontheiligde woord als een kruis gedragen. Maar nu heeft de Heere zijn engelen gezonden tot bevrijding. 25. Laat de vuurgloed die tot beproeving dient u daarom niet bevreemden alsof iets vreemds tot u kwam. Maar verblijdt u wanneer gij deel hebt aan dit lijden, want ook God zelf was geslagen aan een wiel. 26. En zo getuigt dan het wiel van een geestelijk kruis waaraan de Vader was geslagen toen Hij zijn eniggeboren zoon moest opofferen, een kruis waaraan ook de zoon uiteindelijk werd gekruisigd toen hij tot de onderwereld afdaalde, en waardoor hij zovelen heeft vrijgezet. 27. Zo heeft Mammon dan een flinke klauw gehad in het opstellen van dit wiel, de Mammon waartegen gij predikt. Want het is een materialistisch kruis wat gij hebt gebracht, en gij hebt het wiel verzwegen. Zo hebt gij dan uiteindelijk het kruis in de diepte veracht. 28. Want Mammon zelf heeft toen hij het wiel heeft opgesteld de kamer verzegeld, zodat zijn boze werken onopgemerkt door konden gaan. Zo heeft hij zich als een god opgesteld, zoals de profeten hadden voorspeld.

29. Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van Christus Jezus, aan hen die door gerechtigheid en waarheid een zuiver en kostbaar geloof hebben verkregen : genade en vrede zal vermenigvuldigd worden in uw midden door de kennis van de Vader en de Zoon. 30. Zijn Goddelijke kracht heeft ons met wijsheid begiftigd. Amen. Met grote beloften zijn wij begiftigd, en met hoop, om daardoor deel te mogen hebben aan de Goddelijke natuur, in Christus geschonken. 31. Gij dient op deze woorden en de woorden van profetie acht te geven als op een lantaarn die u leidt door een duister gebied. 32. Zowel de oude Schrift als de nieuwe gezuiverde Schrift laten geen eigenmachtige uitleg toe. Zo hebben dan wijze mannen het oude vastgepakt, en het voor de Heere gebruikt om zo velen tot troost te leiden. Maar zo zijn er ook vele valse profeten onder het volk geweest die van tucht niet wilden weten. 33. Zij hebben door de geest van Eli verderf gebracht. Zij hebben dat wat tot de geschiedenisboeken behoorde opgesteld als het Woord van God. 34. Zij hebben bloederige rituelen opgesteld en gezegd : Zie dan, dit is uw God. Zij hielden vast aan bloedoffers in hun geheime kamers en op de hoogtes van bergen. Zij brachten hulde aan de afgod in de dieptes en in de verborgen plaatsen van bosgebieden. 35. En gij hebt gezegd : deze lieden zullen ons uitleiden. Aan deze lieden verkopen wij onze harten en zielen. Deze lieden weten de weg. Zij zijn van God en uit God. 36. En gij hebt hen troost gebracht op de hoogtes van hun bergen, en zij hebben u misleid. Gij hebt uw gevoel en de samenleving tot God gemaakt. 37. En daarom zal de Heere u uitspuwen, gij die van deze dingen leeft. Want ook doet gij onrecht aan velen om u heen. 38. Zo duldt de Heere geen hoogspraak meer in Zijn huis. Kinderen, het is de laatste ure, en gij hebt gehoord dat er een antichrist zou komen, en dat er vele antichristen op zouden staan, waaraan gij herkent dat het de laatste ure is. Maar ik zeg u : de antichrist was in zijn list al gekomen vanaf de beginne. 39. En ziet, hij was in het verborgene gekomen om u te voorzien van allerheiligste boeken, zoals hij Eva misleidde door de slang. 40. Zo hebt gij van de verboden vrucht gegeten, terwijl gij het niet wist. Er werd gezegd : dit is uw god.

41. Maar dit is het uur van bevrijding. Gij zult het oude slechts gebruiken als een geschiedenisboek en als een museum. En gij zult zeggen : Hier zijn onze voorvaderen doorheen gegaan. 42. En gij zult nieuwe lichten aan het plafond zien, en gij zult u niet meer door de oude lichten laten verwarren. Want ziet, zij waren opgesteld als webben en als kruizen. 43. Ja, als aan een wiel werd de Heere gekruisigd, waardoor Hij slechts door orakelen kon spreken. Terwijl velen zeiden : De Heere spreekt niet meer. 44. Zo heeft de Heere het pad van symboliek gebruikt om te spreken. De Heere heeft kromme stokken gebruikt, en kromme zwaarden, om recht mee te slaan. 45. En velen hebben gezegd : Oh, ziet, de Heere is gekruisigd als aan een wiel. Hij komt op en vergaat weer.

Maar dit is de tijd dat deze zegels verbroken worden. 46. Ziet, de leeuw brult immers in de hemelen om de zegels te openen. Want de zegels waren het bezoedelde woord van God.

47. En zo is dan het wiel het kruis van de onderwereld, en hieraan hebben zowel Vader als Zoon gehangen. Door het wiel werden zij van elkaar gescheiden, en door het wiel komen zij weer tezamen. Zo is dan het kruis zonder wiel slechts een materieel kruis, een kruis waardoor de Mammon over u heerst en u in gebondenheid houdt. 48. Laat daarom de stem van Mammon die zo diep in uw geweten spreekt en zoveel deuren in uw geest gesloten houdt verbroken worden. 49. Gun uzelf een dag van genade, maar ik weet dat velen van u uzelf niet liefheeft, zoals gij ook de Heere niet liefheeft. 50. Gij hebt de naam voor uw naaste te zorgen, maar ziet, gij slacht dieren in het verborgene.

51. En zo is ook Petrus door zijn dood aan het wiel gekruisigd, om tot de Vader en de Zoon te gaan. 52. En zo heeft hij dan het licht aanschouwd als een nederdalende duif. Door deze ervaring dan is Petrus verheerlijkt, en spreekt zijn stem nog steeds vanuit de wolk van getuigen om het woord zuiverend zuiver te houden. 53. Koester daarom deze woorden, want zij zijn gesproken door de Geest van Petrus, die meer is dan zijn vlees. 54. En zo heeft het vlees van Petrus vele botten gebroken, maar de Geest heeft zijn vlees gebroken. En zo moet ook gij die door het vlees leeft tot gebrokenheid komen. 55. Want de Heere Heere en Zijn Geest spreken door zulk een verbrokenheid. Gij zult u daarom ook met deze gedachte moeten wapenen, dat zij die naar het vlees geleden hebben aan het vlees en de zonde zijn onttrokken. 56. Gij bent dan nu tot de nieuwe bedeling ingegaan, door het wiel, en het oude zal over u geen macht meer hebben. 57. Zo zult gij ook geen verantwoording meer hoeven af te leggen aan de begeertes van het oude, maar u aan de wil van God hechten.

58. Daar nu Christus geleden heeft aan het wiel, zo hebt gij ook door Christus aan het wiel geleden. Hieraan werden uw verstand, uw geweten, tezamen met uw ziel en geest gekruisigd. 59. Ja, aan vele rotsen werd gij geketend, waar vogelen van uw vlees aten. En gij waart dood, terwijl gij de naam had dat gij leefde. 60. Maar nu is er tijd genoeg voorbijgegaan waarin gij verantwoording aflegde aan de poelen van oude liederlijkheid en hun begeertes. 61. In Christus en door Zijn wiel zijt gij vrijgekocht. Laat u daarom niet wederom kruisigen, maar kruisigt uw vlees en uw begeertes voortkomende vanuit het oude. Zie dan, alle dingen zijn nieuw geworden. 62. Gij denkt niet meer zoals gij dacht, gij die aan het wiel hing, en door Christus zijt vrijgekocht. Gij draagt de helm van heil en hoop, gij die Christus volgt. 63. Wandelt daarom zoals Hij gewandeld heeft, en daarbij niet in letterlijke zin. Want zijt gij dan nog steeds van de Mammon dat gij u blindstaart op het materiele en het vlees? Volstrekt niet. Gij kent de werken die Christus in de onderwereld heeft verricht, door Zijn geest. 64. Deze werken zijn u door het wiel geopenbaard.

65. Zo worden dan door het wiel de dingen met elkaar verzoend, en zo vindt gij een eeuwige schat door het wiel. 66. Zij die dan Christus volgen en zeggen: Er is geen wiel, zulken zult gij niet volgen. Zij die deze dingen zeggen volgen de Mammon, want zij geloven alleen de dingen die het vlees hen leert en laat zien, en laten het oude en bezoedelde zoals het is. 67. Zo zult gij dan de Mammon en al zijn werken afzweren. Want de Mammon is degene die Christus in de onderwereld aan een wiel heeft gehangen, en vervolgens heeft gezegd: Er is geen wiel. 68. Maar zij zullen Hem zien die zij doorstoken hebben.

69. De Mammon dan wist dat door het wiel waaraan Hij Christus in het verborgene had laten spijkeren hem ook ten gronde zou brengen. Daarom vreest Mammon het wiel, en wil niet dat er over gesproken wordt. 70. Maar wij willen dat er daarom des te meer over het wiel gesproken wordt. Omdat het de opstanding van Christus heeft bewerkstelligd. 71. Zo is dan het wiel meer dan

het kruis. Zij die het kruis volgen zonder het wiel volgen het vlees. Hun vlees zal daardoor veranderen, maar hun geest blijft onveranderd. 72. En daarom ziet men elkaar in kerken aan naar het vlees, en niet naar de geest, en houdt men elkaar tegen om tot het wiel te komen. Dit dan zijn de werken van Mammon.

73. En zo zal het wiel in het laatste der dagen Mammon neerleggen en tot het altaar des Heeren brengen. En dan zal er een grote slachting zijn in het land, een slachting nooit eerder voorgekomen in het land. En dan zullen zij die ogen hebben zien, en zij die geen ogen hebben zullen wegteren. 74. En de Heere zal het profetisch oog herstellen door het wiel. En zij die het wiel volgen, zullen tot meervoudige glorie worden gebracht door het wiel. 75. En men zal zeggen : ziet, de vader van het kruis is opgestaan. En men zal over de werken spreken die Christus in de geest heeft gedaan, toen Hij in de onderwereld was.

2.

1. Dit zijn dan de woorden van Petrus de gestorvene om zijn woord en brief te zuiveren, en alle profetie daaruit voortkomende. Ja, als Christus is hij gestorven, opdat zijn Heere door hem zou spreken, dat is zijn Geest. 2. En ik, Petrus, opgenomen in de wolk der getuigen, zag hoe het volk mijn woorden bezoedelde. En ook zag ik hoe ik daar mijn eigen vlees het woord en de brief had bezoedeld en ontheiligd. 3. Ja, door mijn vlees zijn velen in slavernij gegaan, in dienst van de afgod. 4. En door mijn vlees moesten velen aan die afgod verantwoording afleggen. Zo werd dan het kruis gebruikt om tot slavernij te leiden. 5. En daar ik door mijn dood afstand heb moeten doen van mijn boze werken, en ook van mijn onreine, huichelende woorden, vol van hoogmoed en slavendrijverij, vol van valse pracht en eerezucht. Zo zult ook gij, gemeente, u van die woorden moeten ontdoen. 6. Zo zult gij mij door mijn Geest liefhebben, door de Geest van onze Heere Jezus Christus, en zo zult gij mijn woord verstaan. 7. Want zijn de woorden die ik spreek vanuit de wolk der getuigen niet hoger dan wanneer ik sprak door de aarde ? Volgt gij dan mijn vlees meer dan mijn Geest, die de Geest van Christus is ? 8. Ik ben bang dat vele lieden hiermee door zullen gaan, en mij daardoor telkens opnieuw kruisigen. De Heere sprak door mij, maar ook de satan sprak door mij, met holle, hoogklinkende woorden. Maak daarom onderscheid tussen het oude en het nieuwe. 9. De mantel die ik in de hemelen kreeg was een hogere mantel dan de mantel van het vlees. Want toen sprak de Geest slechts ten dele. Nu dan, de mantel die ik in de hemel en in de Geest draag is bemachtigd om het vlees te vernietigen. 10. Luister daarom niet naar de woorden van het vlees, maar veeleer die van de Geest.

11. En ik, de apostel, zag een steen uit de hemelen vallen, en de Heere sprak : Raak deze steen niet meer aan. En een engel daalde neer en legde een zwarte deken op de steen. En ziet, het leek op een graf. En de Heere sprak : Zou iemand van u dan weer teruggaan naar het graf, nu gij vrijgezet bent ? 12. En de engel hief de steen op, omhuld met een zwarte deken, en wierp het in de zee. En de Heere sprak : Vanaf nu zult gij het vlees niet meer aanroeren. En hij sprak hiermee over de geesten van het oude woord. 13. En er rees een zwart schaap op uit de zee, wat door de engelen geslacht werd. En de Heere sprak : Vanaf nu zult gij geen dieren meer slachten, maar de geesten der duisternis. 14. En de Heere was woedend, omdat er zo lang tegen vlees en bloed was gestreden, en niet tegen geesten in de hemelse gewesten. 15. En toen het vlees van het zwarte schaap zich met de zee vermengde werd de zee als bloed en als een rode traan. 16. En de Heere sprak : Zij die tegen vlees en bloed strijden zullen ten onder gaan. Door hun eigen zwaarden en door hun eigen messen, hun eigen pijlen, zullen zij doorstoken worden. Zij die door het zwaard van Mammon leven, zullen ook door dat zwaard sterven. 17. En er was een tijd van rouw in de hemelen.

18. Zo heeft de Heere dan de oude brief van Petrus tijdenlang als een kruis gedragen, als een wiel,

en werd het geschrift op het juiste tijdstip gezuiverd van onheil. 19. Maar de huichelaars en de farizeeers zullen zeggen : Er was niets kwaads in de oude brief. Zij zeggen dit omdat zij dingen naar het vlees aanzien, en niet naar de geest. 20. Door hun macht hebben zij de onderscheiding des geestes verloren, die voortkomt vanuit toetsen en de beoefening van nederigheid en de minste zijn. 21. Zij die de meeste willen zijn hebben geen plaats bij de Heere. Zij worden overgeleverd aan dwalingen en misleidingen, en zij hebben behagen in schandelijke huichelarij. 22. Zij noemen dat wat geest is vlees, en dat wat vlees is noemen zij geest. Zij zijn blind. 23. Dat wat blind is zal nog blinder worden, en dat wat ziet zal nog meer zien.

24. Verheugt u daarom niet al te zeer wanneer gij door het oude gered zijn, want zij die gered zijn door het oude, zullen door het oude ook weer ten gronde gaan. En ziet, zij zullen dieper vallen dan ooit. 25. Want het oude was als een steiger gegeven, en als zaad. Zij die dan het zaad niet laten sterven zullen honger lijden. 26. Maar zij die de zaaier volgen zullen eeuwig leven. En wie zal u kwaad doen wanneer gij u inzet voor het goede ? 27. Al moest gij lijden omdat gij het goede aanhangt, toch zijt gij zalig. Laat u daarom niet bangmaken voor enige dreiging of druk, maar heiligt Christus in uw harten. Hij is de zaaier. 28. Gij hebt aan vlees geen verantwoording af te leggen wanneer gij het oude gezuiverd hebt, en hebt doorgebouwd op hetgeen Gods Geest heeft bewerkstelligd. Bouwen wij dan van vlees op vlees ? Zeer zeker niet. 29. Wij bouwen door de Geest om de vleselijke werken te verbreken en te zuiveren. Hierin hebben wij het kruis niet verworpen. Maar wij hebben het vlees veelvuldig omgedraaid om te zien of er enig werk door de Heere gebruikt kon worden. 30. Zo is dan door de symboliek en door de criptiek veler vlees tot nut geworden. Maar hebben wij nog verantwoording af te leggen aan de begeertes van het vlees wanneer wij de oude wortel niet meer aanhangen ? Volstrekt niet. 31. Zo heeft de Heere ons allereerst vrijgekocht door het kruis, en daarna door het wiel.

De Nieuwe Efeziërs

1.

1. Daar de apostel Paulus een zuivere en door de Geest gebonden apostel was voor een groot deel, hebben zijn geschriften weinig zuivering nodig. 2. Toch moet er een zuivering zijn, omdat hij slechts op weg was in die gebondenheid en in het toetsen, en een klein beetje vlees kan de hele geest bezoedelen. 3. Zo zijn dit daarom de woorden van Paulus zelf, gezuiverd door zijn sterven en zijn groei in de wolk der getuigen. 4. Zo spreekt en zuivert Paulus nu nog steeds door zijn Geest, die de Geest van Christus is. 5. Dit dan zijn de woorden van Paulus, door de wil van de almachtige God een apostel van Jezus Christus, aan de heiligen en de gelovigen die te Efeze zijn. 6. Genade zij u en vrede, van God, onze almachtige vader, die troont in de hemelen.

7. Gezegend zijt gij in alle rijkdommen die de Heere u wil schenken. Hij heeft ons geschapen en gezegend in de hemelse heerlijkheden door Christus Jezus geworteld. 8. Door Hem zijn wij allen geroepen om onberispelijk, rein en heilig voor Hem te staan, om met Hem in Zijn huis te wonen. 9. Voor de grondlegging der aarde ging deze roep uit, en deze roep gaat nog steeds uit, tot allen die horen. 10. In Zijn grote liefde heeft hij ons geroepen om zonen te worden van Hem, door het werk van Christus Jezus, de Gezalfde. 11. In Hem hebben wij de verlossing door het bloed, de vergeving van zonden, en het pad van genade. Dit geheimenis heeft hij ons leren kennen. 12. Onophoudelijk dank ik de Heere voor de liefde die ik in u heb gezien tot de heiligen, opdat de Heere u schenke de Geest van wijsheid en openbaring om Hem recht te kennen en het evangelie te brengen niet alleen aan de levenden, maar ook aan de doden. 13. Voorts, wees dan krachtig in de Heere, door de geschonken zwakheid. Neemt uw wapenen op door het oog van zwakheid, opdat gij zult zien. Doet

dan uw wapenrusting aan die des Heeren is, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen van de satan. 14. De Heere heeft u gewrocht in Christus boven alle overheid en macht, om u het Zwaard des Geestes te geven. Zo bent gij dan in Christus medeburger in de hemelen, boven elke heerschappij en boven elke naam. 15. Als gevangene in de Heere vermaan ik u dan te wandelen naar deze roeping, uw wijsheid volmakende. Nu is dan elke wijsheid zonder liefde waardeloos. Maar alle liefde kome slechts voort uit het Zwaard des Geestes. 16. Zo drage gij ook de helm des heils en van de boodschap, daar de Heere u daartoe geroepen heeft, als een licht te zijn in het vreemde land waar gij leeft. De helm zal u echter ook behoeden, en zal u leren stappen terug te nemen wanneer gij te ver en te snel gaat. 17. Weest dan behoedzaam en vol van zelfbeheersing in de Heere. Laat echter die zelfbeheersing niet tot de dood leiden. 18. Weest dan allen vol van de Geest, en laat u ook door diezelfde Geest leiden. Spreekt in psalmen en in heilige gebeurtenissen. Geeft heilig onderricht, en leer ook over het terugtrekken. Zo zult gij de wet des Heeren vervullen. 19. Zij echter die de liefde niet hebben zijn niks. Zij staan voor Gods aangezicht, maar de Heere kent hen niet. 20. Zo bid ik dan tot de Vader dat Hij u het volle begrip van de liefde zal geven. Dat gij de diepte van de liefde moogt kennen, en haar hoogte. 21. Zo bid ik ook tot de Vader dat Hij u zal schenken een bovennatuurlijke liefde die alle kennis te boven gaat, een liefde waarin gij zult reiken tot alle heiligen en tot hen die in de wolk der getuigen zijn.

2.

1. Zo hebt gij dan in het nieuwe woord een huis waarin vele deuren opengaan. Zo kunt gij dan het nieuwe woord naast het oude leggen, opdat het oude zijn vloek verliest. 2. Dit dan is het nieuwe woord van Paulus, want het oude moest gezuiverd worden. 3. Komt dan allen los van de vloek, want zelfs een beetje vlees vernietigd de gehele geest en leidt het tot de afgrond. 4. En ik, apostel, zag Paulus staan op een verhoging, met een duif op zijn hand. En ziet, hij hief zijn hand een beetje op, en liet de duif wegvliegen. Dit was dan zijn nieuwe woord, door zijn Geest gebracht, die de Geest van Christus is. 5. Zo is dan de persoon Paulus niet geheel onfeilbaar, maar zijn Geest wel, die de Geest van Christus is, en de Geest van de Vader. 6. En ik zag Paulus staan met een wit boek, en hij zei : Was het woord schoon. En boven hem werd een deur geopend, en een stem zeide : Klimt hierheen op. 7. En ik klom over wat stenen omhoog, en werd door handen gegrepen. En een stem sprak tot mij : Zoveel brieven zijn door corrupte kerkleiders tot het oude woord gevoegd. 8. De Heere heeft deze brieven noodgedwongen gebruikt, en door de Geest doorvertaald in de juiste banen, maar dit is het moment waarop de brieven uitgerukt gaan worden. 9. Dit wil niet zeggen dat de Geest niet aanwezig was bij het opstellen van de brieven, want er kan veel goed geestelijk voedsel tussenzitten, maar het hadden gewoon brieven en gewone boeken of geschiedenisdocumenten moeten blijven. 10. Zo zal dan de brief aan de Romeinen niet meer tot het nieuwe en gezuiverde woord behoren. Niet omdat er geen zuiverheid tussenzit, maar omdat het een brief was die niet opgenomen mocht worden in de heilige schrift. En omdat de kerkleiders het toch gedaan hebben en de brief hebben opgenomen, nu des te minder. 11. Wel zal er in het eeuwig evangelie een tweede brief aan de Romeinen zijn, die wel tot het woord van God behoort. 12. Zo ook zult gij uit het woord wegbannen : Hebreeen. Verder : de brief van Jakobus. Maar in de andere nieuwe boeken van het woord zal dit verder besproken worden.

De Nieuwe Leviticus

1. En dit is het nieuwe Leviticus, de nieuwe code en wet, opgesteld door de apostelen. Ja, zeven apostelen hebben het Woord gesproken en gezuiverd. 2. Gij zult geen varkens slachten, noch andere dieren. Het slachten van dieren was ingegeven door boze geesten, omdat de Heere vanaf het begin had gesproken : Gij zult de boze overwinnen en slachten, opdat gij door hun bloed gereinigd zou

worden. 3. Deze woorden zijn altijd bedekt gebleven. Zo zult gij stoppen met het slachten van varkens en andere dieren die door de Heere als vredetekens waren gegeven, en gij zult beginnen de varkens der duisternis te slachten, in de hemelse gewesten. 4. Ja, gij zult afdalen tot de hel, zoals Christus eens deed, om daar de gevangenen vrij te zetten, en de varkens die daar heersen zult gij afslachten met het Zwaard des Geestes, en met het Zwaard van het Heilige Vlees, het Woord. 5. Zo zal er dan een nieuw Leviticus zijn, nieuwe tempelvoorschriften. Gij zult stoppen met het slachten van kippen, maar gij zult de kippen der hel slachten door het zwaard des Heeren. 6. De Heere zal de tussenmuur tussen leven en dood verbrijzelen, en het leven zal zich met de dood vermengen. Ook zal de Heere de tussenmuur tussen hel en hemel verbrijzelen. Want gij noemt wat hel is hemel, en wat hemel is noemt gij hel. 7. Gij hebt altijd de paradox des Heeren veracht. Want de Heere sprak : Gij zult de dood door het vlees niet roeren, maar Hij toonde aan hoe de dood door de Geest te roeren. 8. Zo zal in de nieuwe wet de paradox centraal staan, en draait het om de lusten des Heeren die door het verstand niet te vatten zijn. De Heere zal u echter een nieuw verstand geven. 9. Zo zal dan de boze geest van het oude Leviticus uit het geweten gebannen worden. 10. Voert dan strijd tegen het oude Leviticus, opdat gij niet wederom geknecht wordt. Zo is dan het oude Leviticus als een geestesziekte. Gij zult de lever en de nieren uit de demonen snijden, en gij zult het doorboren. Zo zult gij geen schepselen des Heeren meer lastigvallen. 11. Want ziet, hun lust voor bloed kwam voort vanuit hun lever en nieren. Maar gij zult de lusten des heeren voortbrengen. 12. En gij zult de ingewanden der demonen op een hoop gooien, als een slachtberg des Heeren. Hierop zal de heere zijn koninkrijk bouwen. 13. De Heere heeft geen behagen in het bloed van onschuldigen, maar in het bloed van hen die de hel beheersen, en zij die handelen in de dood. Gij zult van de varkens en runderen van de hel de koppen afsnijden, en niet van hen die in vrede de aarde bewonen. 14. Zo zult gij afrekenen met uw geestesziekte, en uw bloed in vreze en beven voor de Heere behouden. Gij zult de ogen van zulke demonen uitsteken, en ze leiden tot de heilige berg des Heeren, waar gij hen zult afslachten. Zo zult gij afrekenen met al uw bloed-tradities. 15. De Heere zal niet onschuldig houden hen die vast blijven houden aan bloed-tradities. Gij zult uw bijbels beschouwen als bezoedeling, en gij zult overstappen tot het tweede en het gezuiverde, anders zal de Heere u bezoeken om u aan te treffen met bloed aan uw handen. 16. Ja, medeschuldig zal de Heere hen houden die de werkers van bloed blijven ondersteunen. De Heere zal hun schuilplaatsen vinden en deze medogenloos laten afbrokkelen. Hiertoe heeft de Heere Zijn spinnen in schuren des hemels bewaard. 17. En zo is er dan een dag des Heeren waarop de Heere zijn spinnen vrijzet, tot het bouwen van een nieuwe schepping. En zij zullen medogenloos zijn tot hen die medogenloos waren. Maar wat medogenloos is bepale de Heere. 18. Gij zult uw geestesziekte onder ogen komen, en uw verstand afzweren, want alleen zulken die hun hoofd tot de Heere opheffen zullen genezing vinden. 19. En zo zal er genezing zijn op de heilige berg des Heeren, en de Heere zal vele slachtbergen oprichten om af te rekenen met het oude. 20. En zo zal de paradox geheiligd worden, en de wet zal genoemd worden : schande ! En zo zullen de lusten des heeren opkomen vanuit de onpeilbare dieptes, en zij zullen de nieuwe verboden bomen omhullen, en deze bomen omkappen. 21. En zo zal er rechtspraak zijn vanuit de lusten des Heeren, en zal het criptisch verstand daarvanuit oprijzen, en met het oude verstand zal niet gerekend worden. 22. En zo heeft de Heere dan de macht om de oude deur te sluiten en de nieuwe deur te openen. En op zijn heilige berg zal geen kwaad meer worden gedaan.

David

1.

Numeri

1. Zo zult gij de paradox des Heeren aanhangen en Zijn lusten, en stoppen kwaad te doen op zijn heilige berg. 2. Zo zult gij de bloed-tradities uit uw midden wegdoen, en belijden dat gij geestesziek waart. Zij die zeggen niet geestesziek te zijn geweest zijn leugenaars. Doet de leugenaar uit uw midden weg, maar geeft acht op de paradox en de criptiek des Heeren. 3. Reken dan met de maat des heeren. Gij waart allen geestesziek onder de onderdrukking van de vijand. Ja, gij leefde hierdoor in slavernij, maar de Heere heeft u uitgeleid. 4. Dit dan is het nieuwe Numeri, met de nieuwe code. Ziet dan, het oude is voorbijgegaan. 5. Laat gij hen dan nog teruggaan naar de oude wet die voortkwam vanuit geestesziekte, vanuit de onderdrukking van de vijand ? Heeft de Heere u dan niet uitgeleid ? Ja, de Heere heeft de onderdrukking gebroken, en het juk verbrijzeld. 6. Gij leve nu vanuit de paradox des Heeren en vanuit Zijn lusten, tot genezing van verstand en geweten. Gij zult het oude verstand en geweten verachten. 7. De Heere heeft de muur tussen leven en dood verbrijzeld, en ook de muur tussen hemel en hel. 8. De Heere heeft u uitgeleid uit het boze verstand en geweten. Keer niet om. 9. Voor u liggen de schatten van de paradox en de lusten des Heeren. 10. Vergiet geen onschuldig bloed om u een woonplaats te creëren. Grijp het Zwaard des Geestes en van het Heilig Vlees om door het criptische woord een slachting aan te richten onder de demonen die uw ziel tegenhouden. 11. Bereid u geen onschuldig vlees, maar kom tot de slachtbergen des heeren, om u tegood te doen aan het vlees van demonen en de heersers van de hel. 12. Keer niet om tot de oude code die bezoedeld was, want keer op keer zult gij uw geweten besmetten, en met bloed aan uw handen voor de Heere staan. 13. De Heere houdt niet onschuldig hen die keer op keer tot de slachtbergen van het oude gaan. 14. Door het criptisch zwaard zullen er hervormingen komen. Houd niet vast aan de materie, want alle materie zal vergaan. Grijp naar de hogere vleeswordingen van de lusten des Heeren. 15. Zo is het dan : het criptische tegen de materie. Het vuur van het criptische zal alles hervormen, door de vernieuwing van het denken.

2.

Jozua

1. Zo heeft dan het boek Jozua u tot slaven gemaakt, door u te laten geloven dat andere rassen uit de weg geruimd moesten worden. 2. Zo strijdt gij dan nog steeds om rassen in theologie, terwijl de Heere cryptisch leeft en niet in de materie. De Heere ziet het hart aan. 3. Zo strijdt gij dan nog steeds om de hoge stoelen, en drukt gij anderen opzij om u een woonplaats te bereiden. Zo doet gij onrecht aan vele broeders. 4. Daarom heeft de Heere de nieuwe code gebracht, opdat gij van de materiele strijd zou losraken. 5. De Heere wil u vastmaken aan de hogere strijd, die van het heilige vlees. 6. Gij hebt iconen van geliefden gevolgd die niet uit de Heere waren. 7. Nu opent de Heere dan het ei van de ware geliefden, vol van de lusten des Heeren, voortkomende vanuit het criptische. 8. Hebt de materie niet lief, maar hangt het Heilige Vlees des Heeren aan. 9. Over David valt veel te zeggen. Ook hij heeft veel slachtingen aangericht die niet uit de Heere waren. Zo zijn er dan de vele slachtbergen van David. 10. Maar gij hebt een roeping om in het geestelijke te strijden. De Heere heeft geen behagen in slachtingen maar in het criptische. 11. Dit is de nieuwe code die gij leert om de boze machten van het oude te ontvluchten. 12. Koning David die veel slachtingen heeft aangericht gaf het koningschap aan Salomo. Zo werd het als de verhouding tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament. 13. Zorg ervoor dat gij een criptische beschrijving hebt van de boodschappen, opdat gij niet schuldig staat aan enig bloed. 14. Zoals het woord tot de profeten kwam, zo kwam het woord tot de mens, en bracht veel schade aan. Zorg ervoor dat gij een criptische benadering hebt van de boodschappen, opdat gij niet schuldig staat aan enig bloed. 15. De code in uw zielen komende van dit soort geschriften is een bloederige, zonder genade tot uw ziel. Zij die het criptisch bekijken staan op een balkon van een grote hal. 16. In die hal zijn slachtingen, wanneer gij de woorden van het oude boek kronieken serieus neemt. 17. Slachtingen zaligen de ziel niet, maar maken de ziel ziek. Het criptische echter brengt vreugde tot de ziel, en doet de lusten en

de heerlijkheden des Heeren ontwaken. 18. De Heere heeft geen behagen in slachtingen, en de Heere heeft geen behagen in wetten daartoe. De woorden van dit oude boek moeten we rekenen tot de ziekten van de ziel. 19. Daarom heeft de Heere zijn code opgesteld, door het woord der apostelen, om het oude woord te zuiveren en te beteugelen. 20. Gij doet er goed aan u op deze code te richten, opdat gij ontkomt aan bloedschuld. Gij echter weet ook dat woorden en codes de ziel niet zaligen, maar een hart dat de Heere verheerlijkt. 21. Maar wat noemt gij Hem Heere, terwijl gij niet doet wat Hij zegt ? Volgen wij Hem in de materie of in de criptiek ? Ook daarin is het laatste woord nog niet gesproken, zelfs niet door de heere. 22. Zo zijn er bouwwerken geweest op de slachtbergen van David. Salomo bouwde voort op zijn vaders werk. 23. Wij als apostelen door de Heere aangesteld bouwen voort op zuivering en criptiek. 24. Welvaart is in de harten van Gods kinderen door de criptiek. Zij die de materie dienen volgen Mammon, een medebouwer van het valse woord. 25. Zieleziekten vereeuwigen zichzelf door binnenkomers te zuiveren. Ware apostelen zuiveren zichzelf door de binnenkomers.

De Nieuwe Henoeh

1.

Over Ukalien en de engelen van Eminijs

En de arxelen en geesten van Kabbernal waren dan de ukalien, wiens harten toegewijd waren aan God. En sommigen van hen stonden als poorten, opstandingen en standbeelden aan de kusten van de Emelis Shatau, en deze beelden waren dan reusachtig, ja, gebouwd van het allerzuiverste van Elip. En hun namen waren aldus : Eziem, Hulus, Ozam, Miskus, Miaakt, Ethelm, Ezuartes, Ezulechom, Amientes, Motek, Eklam, Riaakt, Huizes, Olam, Harf, Hiocht, Hitkus, Miakt, Mazou, Mochomba, Ethelmus, Etiam, Eguart, Mezalus, Tuchalem, Omokt, Azalm, Azahar, Azazahus, Ochahalm, Ezeptus, Skinhus, Skinhupt, Skirtzaus, Mochahelm, Ieptus, Ihuptus, Izink, Ikalus, Mizkin, Mihupt, Mahalmus, Ezeptus, Mioot, Onthicht, Riaaks, Rihelms, Rimus, Iript, Riaaks de Tweede, Oronteim, Azuuks, Sluum, Oost, Onoktok, Okolem, Immehipt, Ezpel, Rihimpt, Ezaaks, Helks, Hirem, Hiranga, Azalks, Ekst, Hiumpt, Uimpt, Hikong, Guhuit, Ireng, Ereng en Faliks. Fezout, Fering, Dihochto, Dihengst, Di'engst, Diéngst de Tweede, met al hun legermachten. En hun getal was groot. En zij stonden op de Emelis Shatau, en droegen het vuur des heeren in hun handen. En zo waren de engelen van Eminijs dan : Firenghout, Firenghout de Tweede, Oronsteim, Stamiks, Muet, Miaakt de Tweede, en zij waren opgesteld in zeven gewesten, en ziet : zij dan waren als de bruggen.

Over de Johan

En de Heere sprak : Nu dan is het uur gekomen om tot Johan te gaan, het zachte des Heeren. En de Johan werd groot voor de ogen des Heeren als een zoon. En de Heere sprak : Zalig zij dit gewest des Heeren, opdat het een leidsman mag zijn over alle gewesten des Heeren. En een duif daalde neer op de Johan, en zij veranderde in een mus en een merel. En zij was op weg naar een zee, om daar een vis des Heeren te worden. Maar onderweg hield de Heere haar tegen en sloeg haar op de kaak. En zij dan worstelde met de Heere en liet zich door Hem zuiveren. En de Heere gaf haar schalen van Solt, en deze wierp zij over de aarde als schalen van zout, en luid geweent steeg op. En de mensen klaagden over steek.

2.

Zuivering door Worsteling

En weer sprak de Heere : Zij hebben gezondigd en hun zal elk recht ontnomen worden. En Johan begon te spugen op de aarde, en ziet, uit het speeksel kwamen dieren voort. En de Heere sprak : Zuivert mij dan de harten der dieren, en ziet dan of zij rein zijn voor de Heere. Zij dan zullen de aarde beerven, en aan hen zal ik het koningschap geven, maar wee hen wiens harten onzuiver zijn voor de Heere. En God stortte zijn Geest uit op de dieren en gaf hen macht te spreken. En de Heere gaf de aarde in de handen van Hikong, een ukalie op de Emelis Shatau, en ziet, zij dan bracht de aarde tot in het hart van de Emelis Shatau, en haar tongen werden zuiver. En de Heere sprak : Ik maak uw tongen tot wegen, en ziet, zij zijn rein. Ik maak dan uw lippen tot poorten. En de Heere kwam van zijn troon om haar te zuiveren, en hij sloeg haar op haar schouder, en zij worstelde met de Heere, voor zevenenzeventig dagen. En de Heere dan sprak : Zalig zijn de worstelaars des heeren. En grote lichten stegen op van de Emelis Shatau, en grote visioenen begonnen vlees te worden, en zij openbaarden de staarten des heeren, waar de sleutelen waren. En toen kwam de Heere tot Eklam, en worstelde met hem, totdat de poorten van de Emelis Shatau veelvoudig gezuiverd waren. En haar wateren waren als spiegels. En de Heere dan nam zout van de aarde en wierp het tegen de kaak der hemel. En de kaak begon zich veelvoudig te openen, en de stemmen des heeren begonnen veelvoudig te spreken. En toen kwam de Heere tot Fezout, die de geesten der ooeivaars en reigers droeg. En de Heere reinigde hem en bracht hem tot boven de Emelis Shatau. En de Heere sprak : Hier zal ik Mijn volk bouwen, met de gesteentes van Elip, en niemand zal haar kunnen breken, en niemand zal hen kunnen roven uit mijn hand. En zij zullen dan heten : doorknippers van touwen en brekers van schepen, en zij zullen de schrik der zeeën met zich meedragen.

3.

Abhertahnen

1. Dit zijn dan de hemelrijken der konijnen : Het eerste is Kavajakas, het tweede Kajavajas, het derde Sintaminten, het vierde Vinjamik, het vijfde Vinjamen, het zesde Vinjamis, het zevende Vehenenimmen, het achtste Venehennummen, het negende Bisankeine, het tiende Bisankinne.

2. Zo zijn dan de hemelrijken der slangen : Kijiptus, die het eerste is, Vahnumellen, Vahnuvahnen, Vahnuvehen, Vahnuvehsen, Vahnuvessen, Vahnuvahohlen, Vahohlen, Vahahnen, Vahessen, Vaheslich, Vahaslich, Vatohren, Kaphoren, Kalhohlen, Kahlmahohlen. 3. En zo zijn dan de levensrijken der slangen Ephellichs, Ephellichsch, Epmallisch, Epluiten, Epleur, Epleut, Ephohlen, Epschahlen, Epmuhlen, Epmuijschen, Epmuschen, Epschuijten, Epmalisch, Epmuijten, Epsol, Epsolschen, Epvanitichen, Vanitichen, Vanitichensch, Vanitichenisch, Vanittikken, Vannittikken, Vatmittikken, Vatmitieken, Vatmitiek. 4. En de Vatmitieken zijn dan ook de opstandingen, en Vahtmischen zijn de opgestanen. De Vatenen zijn de hemelvaarten en de Vailles zijn de ten hemel gevarenen.

5. De Vatmitieken der slangen zijn : Eabzael, Mahab, Mazal, Mahasmazos, Makkatal, Echtulip, Dechtile, Michaheusch, Michazin, Michteld, Minahab, Biomiel, Eichtmiel, Habheusch, Hachnateusch, Hachnachuel, Hachnachus, Hachnahulam, Nahulam, Nahulam de Tweede, Nahulam de Derde, Nahulam de Vierde, Nahulam de Vijfde, Echteusch, Echnahin, Echnochan, Echkalschier, Echkalschier de Tweede, Hontariam, Hontariam de Tweede, Hontariam de Derde, Hontariam de Vierde, en de hontariams zijn ook de vatmieken der rode honden, de hondslangen, en de rode distelstruiken. Zij dan zijn de stekels des heeren.

6. De Vahtmischen der slangen zijn dan : Zachtmateasch, Heloisch, Heloisch de Tweede, Heloisch de Derde, Lachaheusch, Lachaheusch de Tweede, Lachahlen, Lahmuch, Lahmuch de Tweede, Elohuch, Elohach, Elohaluch, Elohaluch de Tweede, Elohaluch de Derde, Ezachein, Ezachein de Tweede, Ezachein de Derde, Ezachein de Vierde, Ezachein de Vijfde.

7. De Vatenen der slangen zijn dan Rechtsmeysch, Rechshohlen, Rachsahm, Rasahm, Rashelm, Rasharch, Rasharchin, Rasharchit, Rashinnen, Rasmitikken, Rasmatikken, Rasmit, Ramshamit, Ramshamitikken, Helpschfur, Halchschorf, Schelpschorf, Schalpschfur, Schalfmahren, Heurtesch, Herschfinnen, Herschfahnen, Karopmouch, Karopmouch, Machshop, Karomkten, Karomikten, Karomakt.

8. De Vailles der slangen zijn Kadanden, Kadachse, Karochsekohm, Karochsekom, Kadinden, Katemihren, Katemahren, Katedohm, Katedihren, Dihimihren, Disprahetsch, Dispraheusch, Pochlopohn, Pochdohzen, Pochdachen, Pochdahachen, Pochemihres, Pochedazijn, Pochehonters, Pochedazinnen, Pochedatikken, Pochedatehennikken

9. De Vatmitieken der konijnen zijn dan : Elehab, Elehab de Tweede, Maritken, Makinnekin, Mooktelucht, Mookelucht de Tweede. De Etsen dan zijn de geboortes, en de Elmiko's zijn de geborenen, en zij dan zijn de sieraden van Elma. 10. En zo is dan Elma Ets Elmiko een groot sieraad des Heeren, evenals Vate Vaille. En zo zijn dan de etsen der konijnen : Atmahilab, Atmahilam, Ozes, Ahmehes, Ahmehes de Tweede, Atmilam, Atmilahm, Atmilahm de Tweede, Atmilahm de Derde, Atvarin, Atvarihn, Atvarihnesch, Atvarihnesch de Tweede. 11. De elmiko's der konijnen zijn dan Jonktputir, Jonktputir de Tweede, Jonktputir de Derde, Atvarin de Tweede, Atvarin de Derde, Atvarin de Vierde, Atvarin de Vijfde, Atvarin de Zesde, Atvarin de Zevende.

12. De etsen der slangen zijn dan : Abmahis, Abmezeschen, Abmezechsen, Abmezachsen, Abmezabim, Abmezascha, Abhertvahrin, Abhertvahrinnen, Abhertahnen, Abhertahnen de Tweede, Abhertahnen de Derde, Abhertahnen de Vierde, Abhertahnen de Vijfde, Abhertahnen de Zesde, Abhertahnen de Zevende, Abhertahnen de Achtste, Abhertahnen de Negende, Abhertahnen de Tiende, Abhertahnen de Elfde, Abhertahnen de Twaalfde, Abhertahnen de Dertiende, Abhertahnen de Veertiende, Abertahnen de Vijftiende, Abhertahnen de zestiende, Abhertahnen de zeventiende. 13. En van de Abhertahnen is het district Eklaf van de witte chocolade gebouwd. En Eklaf is dan als het rode gelakte leer des heeren. 14. En haar sterren zijn : Manif, Heesch, Ruchen, Raaf, Rakt, Rakhal, Miochtesse, Miochtes, Miochtes de Tweede, Lahkenstein, Meheptir, Meheptirsch, Mihruhen, Mihruhen de Tweede, Milak, Milaksch, Mahahr, Mahahren, Mitleuf, Mitleufsch, Mitdal, Mitdalsch, Aplahren, Oplohenschprong, Habmahren, Hapmahren, Mahren, Matlor, Matlorre, Matsprong, Matdahlen, Miche, Migge, Mengst.

15. En dit zijn de elmiko's der slangen : Rohoksmir, Rohoksmihr, Rohoksmihren, Mofuren, Mofuhr, Mokhertsch, Mokhertesch, Abhertahnen de achtende, Abhertahnen de negende, Abhertahnen de twintigste, Abhertahnen de eenentwintigste, Abhertahnen de tweentwintigste, Abhertahnen de drieentwintigste, Abhertahnen de vierentwintigste, Abhertahnen de vijfentwintigste, Abhertahnen de zessentwintigste, Abhertahnen de zevenentwintigste, Abhertahnen de achtentwintigste, Abhertahnen de negentwintigste, Abhertahnen de dertigste, Abhertahnen de eenendertigste. 16. En van Abhertahnen de eenendertigste is de troon des heeren gebouwd en Perlottia. En de Heere dan spreekt recht in Eklaf, waar hij de zielen meet en weegt. De Abhertahnen dan zijn zijn rechters, en de verzen van Zijn Heilige Wets en Rechtsboeken. 17. Ja, zij zijn als de staf des Heeren en zijn schubben. De Abhertahnen hebben de Heere dan zeventig malen heilgebracht, en zeven maal. Ja zeventig maal zeven heeft hij hen uitgezonden om zijn grote werken te doen. 18. Ziet dan, de Heere troont in Eklaf, om zijn heilige legerscharen uit te zenden, en zijn cobra's. Zij dan hebben draaiende

gezichten.

19. Abertahnen de tweendertigste zijn dan de weefsters en de karmozijnen des heeren, dichtbij zijn troon en zijn hart. Ja, zij brengen de letteren des heeren voort, om de wegen te tonen en zijn doelen te volbrengen. Ja, de Heere Heere is dan als een vleermuis, en ziet, Hij heeft zijn zwarte Abertahnen uitgezonden. 20. Zij dan die tot de Heere komen moeten weten waar ze het over hebben. De Heere Heere is een verterend vuur.

Het Getuigenis van Jezus Christus

1. Ik ben die Ik ben, spreekt Christus Jezus, onze Heere, in de nacht van de woestijn. Zo zijn er dan vele onwaarheden in Mijn Kerk op aarde die Ik aan de orde wil stellen. Luistert dan allen, want dit is een Woord gericht aan Mijn Eindtijd-Gemeente. Ziet dan, Ik kom spoedig.
2. Hetgeen Ik tegen u heb, oh geliefde Gemeente Gods, is dat gij van Mijn Huis en Mijn Tempel een hoerenhuis hebt gemaakt. Velen zullen niet binnengaan op de Dag dat Ik wederkom. Ziet dan toe op uzelf, en vernedert u.
3. In het kort komt het hierop neer, geliefden. Ik zal geen mens beoordelen op theologie of kennis, maar weet dan dat geen enkele zondaar het Hemelse Huis des Heeren zal binnentreden. Ik duld de zonde niet, nu niet, en niet in de toekomstige tijden. Gij zal er goed aan doen om u heen te kijken, en te bemerken dat gij de strijd tegen de duisternis aan zal moeten gaan. Dit Woord is dan veelal verwaarloosd. Gij weet niet hoe gij met demonen moet omgaan. Gij ziet engelen voor demonen aan, en demonen voor engelen. Veelal is het onderwijs over de strijd tegen de duisternis zoek.
4. En omdat gij veelal de strijd tegen de duisternis hebt verzaakt zijt gij in strijd gevallen tegen uw broeders en zusters, en tegen de natuur. Dat gij in tijden van verwildering vlees hebt gegeten zijt zo, maar dat gij nog steeds volop van vlees leeft na uw verlichting is des duivels. Hebt gij dan niet in het Woord des Heeren gelezen dat gij moet leven van het vlees der duivelen? Waarom slacht gij dan nog steeds uw broeders en zusters af, en de dierlijke creaturen die naar Gods Aard en Gelijkenis zijn geschapen? Ben Ik dan niet de Goede Herder? Ziet dan, gij hebt veelal Mijn Woord bespottelijk gemaakt door het vlees van onschuldige lammeren te eten, zonder daarin de werken van het vlees gaandeweg af te leggen. Ben Ik dan een slager der schapen? Zo zult gij dan ook geen slager der schapen behoren te zijn. Gij bent geschapen om een slager der duisternis te zijn. Stopt dan uw broeders en zusters op het altaar te slachten, maar leg uzelf op het altaar. Stop dan met het slachten van onschuldige dieren die gij offert aan uw buik, de afgod.
5. Weet dan dat Ik spoedig zal wederkomen tot hen die in deze schandelijkheden door blijven gaan. Beoefent uzelf dan in de strijd tegen de duisternis. Ik zal hen die doorgaan tegen de natuur te strijden in plaats van tegen de duisternis zeker slaan. Weet dan, dat dit een Woord des Heeren is.
6. Gij zult de bokken der duisternis dan bij de horens pakken om hen tot het altaar te slepen, en niet uw broeders en zusters, en niet de onschuldige en hulpeloze dieren om u heen, die door Gods Genade aan u geschonken waren als vrienden, en niet als vijanden. Zij dan wijzen op een diepere realiteit van God, maar gij hebt dit beeld besmeurd en zal daar rekenschap over moeten afleggen.
7. Gij zult dan de bokken der duisternis tot het altaar slepen om hen daarop te slachten. Zo zult gij met Mij deelhebben aan de Maaltijd des Heeren. Gij zult het vlees eten van de koningen der duisternis, en niet de hopelozen en onschuldigen der aarde. Gij hebt in uw verduisterde harten mijn

Woord omgedraaid tot een schande.

8. Hoe is het toch in u opgekomen nog steeds te leven van het vlees van onschuldig en hulpeloos vee ? Zoudt gij hen niet beter hoeden, zoals zij over uw zielen hoeden ? Maar ziet, gij hebt hen afgeslacht en geofferd aan de lusten der buik, die in duisternis leven, en hierdoor leeft gij nog steeds onder de vloek. Nooit zal er vrede in uw harten dalen als gij niet in vrede zult leven met uw medeschepselen. Gij dan leeft in valse vrede, die komt van de anti-christ.

9. Gij dan zult de kippen der duisternis tot het altaar slepen om hen te offeren, maar gij zult de kippen van de aarde, die de Heere tot uw naaste mede-schepselen heeft aangesteld, niet aanraken. Gij zult de kippen der duisternis slachten en hun vlees eten, en niet het vlees van onschuldige en hulpeloze kippen om u heen. Hoe ver zijt gij dan gedaald ?

10. Maar Ik ken uw harten. Gij volgt thans valse leringen over Mij. Valse dienstkneden en hen die misleid zijn hebben verteld dat gij dient te leven door Mijn sterven. Maar ziet dan, gij zult alleen leven door Mij in Mijn voetstappen te volgen. Mijn Bloed stroomt door een ieder die Mij volgt. Mijn Bloed stroomt door een ieder wiens bloed heeft gestroomd door in Mijn voetstappen te treden.

11. Omdat gij blijft geloven in een offer dat voor u gebracht moet worden in plaats van zelf een offer te zijn, zo zult gij ook steeds om dit offer vragen en vanuit dit offer leven. Ik ben alleen gekomen om u tot een voorbeeld te zijn. Gij die blijft leven vanuit bloed-offers zult ook daardoor ten gronde gaan. De Heere duldt het niet op zo'n manier bespot te worden. Hierdoor blijft gij ook onschuldig vlees eten, omdat gij leeft vanuit de gedachte dat iemand voor u moest sterven. Gij zult niet leven door een leven te nemen, maar gij zult leven door leven te geven. Zo Ik dan Mijn leven gegeven hebt, zo zult gij ook uw leven behoren te geven. Stel uzelf dan op als offers Gode welgevallig, en niet elkaar. Blijft dan niet leven vanuit duistere bloed-afgoderijen, maar weest dan rein. Gaat dan de strijd aan tegen de duisternis en laat geen onschuldig bloed vloeien. Gij hebt een strijd te voeren in de hemelse gewesten, opdat gij niet meegesleurd worde met de onreine en afgodische stroom. Voert gij strijd, eet dan geen onschuldig vlees. Zet uw leven in voor elkaar, maar neemt elkanders leven niet weg. Gij bent geschapen om strijd te voeren voor uw mede-schepselen en niet tegen uw mede-schepselen. Weet dan wie uw vijand is.

12. Gij zult dan uw tempelen in het heilige opstellen, niet om onschuldig vlees te offeren, maar het vlees der duisternis dat in de geestelijke gewesten vertoefd. Zo zult gij uw zielen behouden en niet ten schande en schaamte worden gezet op de Dag dat Ik wederkome.

13. Weet thans dat dit Woorden van Mij zijn, opdat gij uw zielen zuivert. Zij die niet met deze woorden rekenen : Met hen zal niet gerekend worden.

14. Zo zult gij dan uw handen van onschuldige koeien, varkens en schapen afhaken, ja, ook van paarden, want hen die zulke dingen bedrijven hebben veel bloed aan hun handen. Voert strijd tegen de koeien en stieren van de duisternis die op uw ziel loeren, en niet de koeien en stieren die de Heere in vrede op de aarde heeft geschapen. Zij doen u geen kwaad. Doe dan ook hen geen kwaad. Zij die dat wel doen doen tevens kwaad aan de Heere, en de Heere zal zulken voorzeker kwaad doen. De Heere Heere laat dan niet met Zich spotten. Laat dan uw vissersboten uit de tijden van verwildering achter u, om vissers van mensen te worden. Leert dan van de Heere wat het is om de vissen der duisternis te eten. Houdt dan op om op elkaar te jagen en op de onschuldigen, maar jaagt op de geesten die in duisternis leven, zij die op uw zielen loeren. Zo zult gij rein worden van bloed, en zal de Heere u voor onschuldig houden. Maar zo niet, dan staat u een Dag van Aanklacht te wachten, waarin de Heere u van uw hoge troon zal neerhalen. Zo spreekt Jezus Christus. Neemt

daarom deze woorden ter harte, geliefden, en overpeinst dezen, opdat de Heere Zijn toorn zal wegnemen, en u van de vloek bevrijde. Zondert u dan af van hen die kwaad doen, opdat zij u niet meesleuren in het verderf. De Dag des Heeren is aanstaande. Vreest Hem en looft Hem, om uw harten zuiver te houden, en opdat Hij u behoede.

15. Weest dan verder gastvrij tot hen uit het Oosten, Zuiden, Westen en Noorden, en veracht hun geloofsstelsels niet. De Heere dan spreekt door alle geloven. Hebt dan verder geen deel aan hun afgoderijen. Waakt ervoor dat gij geesten niet beoordeeld op hun naam, maar op hun hart. Gij weet thans welke zonden de Heere het meest verafschuwt : huichelarij en valse vroomheid, hen die zeggen in het licht te leven maar dit niet doen. Zulk een licht is dan de grootste duisternis. Zo zult gij dan voorzichtig zijn in het beoordelen der geesten en bovenal zult gij veel en nauwkeurig toetsen, daar dit een Gebod des Heeren is. Gij zult dan bovenal strijd voeren in het toetsen, opdat gij geen onschuldige der geesten zult bezeren. Gij zult met de geesten worstelen zoals Jakob met de Heere worstelde in Pniel. Zo zult gij uw wapenen verre houden van enige smet.

16. Zo zult gij dan de bokken der duisternis naar het altaar dragen, en gij zult hen de strot doorsnijden, hetgeen een gebod des Heeren is. Zo zult gij hun ingewanden eruit snijden en op een apart altaar leggen, opdat zij de heiligen niet meer zullen verslinden. Zo zult gij tijden van verlichting brengen tot het volk des Heeren. Zo zult gij ook de kippen der duisternis naar het altaar dragen en ook hen zult gij de strot doorsnijden en hun vleugelen zult gij afsnijden, opdat zij de gelovigen niet meer zullen aanvliegen. Gij zult dan hun poten breken, opdat gij de wil des Heeren zult doen, en zijn paden zult kunnen bewandelen. Het vlees der koningen onder hen zult gij eten, daar de Heere u dat heeft opgedragen. Zo zult gij dit gedenken door symbolen, wanneer gij samenkomt. Op de elfde dag van elke maand zult gij gedenken dat de Heere tot u sprak dat gij van het vlees der demonen zult eten. Op deze dag zult gij niet alleen het vlees van de koningen der duisternis eten, maar ook van hun dienaren in de hemelse gewesten. Op deze dag zult gij het vlees braden van al de demonen die gij die dag tot het altaar zal dragen. Weet dan dat dit een gebod des Heeren is. Zo zult gij dan afrekenen met het eten van onschuldig vlees en het vlees van uw broeders en zusters. Zo zal dan de elfde dag van elke maand een dag zijn tot herdenking van die vrijheid. Want de Heere zal Zijn volk vrijzetten, waartoe ook de dieren behoren die naar Zijn aard en gelijkenis zijn geschapen. Voor hen dan is het koninkrijk der hemelen weggelegd, en hen zal een mond gegeven worden. Hen die tegen hen blijven zondigen : Hun monden zullen van hen worden weggenomen. Zo zal er dan een Dag van Gerechtigheid zijn.

17. In de maand augustus zult gij dan geen enkel vlees eten, want ziet, in die maand is al het vlees onrein. Gij zult in die maand niet het vlees der koningen noch dat van hun slaven en vrijen eten, noch van de groten, noch van de kleinen, daar het eten van alle vlees in die maand de Heere tot een gruwel is. Zij dan die deze dingen in Ere houden : Ik zal aan hen verschijnen. Ziet dan toe, en waakt, want gij kent noch de dag, noch het uur.

18. Op de dertiende dag van elke maand zult gij de runderen der duisternis tot het altaar des Heeren brengen en hen daar doorsteken met de speer des Heeren. Gij zult op die dag geen andere soort demonen voor het altaar des Heeren brengen. Aan het einde van deze heilige dag zult gij hen allen onthoofden. Tevens is de dertiende dag van de maand de bevrijdingsdag van de runderen die de Heere tot vrede op de aarde heeft gesteld als uw mede-schepselen. Laat dan geen onschuldig bloed meer vloeien.

19. Op de achtste dag van elke maand zult gij van alle demonen der duisternis die gij die dag tot het altaar draagt de nieren blootleggen, opdat het kompas des Heeren vrijkomt. Aan het einde van deze dag zult gij jagen op de wilde varkens der duisternis en gij zult hen tot het altaar des Heeren dragen,

en hun huiden geheel wegsnijden. Dit dan is een gebod des Heeren. Tevens is de achtste dag aangesteld als een dag van bevrijding voor alle varkens der aarde die de Heere geschapen heeft. Gedenkt dan de varkens op deze dag. Heiligt dan deze dag, en zegent deze in de Naam des Heeren.

20. Gij zult u vanaf nu dan ook niet meer in onschuldig bloed wassen, maar in het bloed der duisternis, opdat gij ingaat in de heerlijkheid des Heeren. Zij die zich in onschuldig bloed wassen en zich in onschuldig vlees verlustigen zijn niet des Heeren. Draag voortaan dan ook altijd het slachtmes met uw geestelijke wapenrusting, opdat gij u niet in uw doel vergisse.

21. Weest daarom overvloedig in het aanrichten van bloedbaden in het rijk der duisternis, opdat uw hart zich niet richt op het laten vloeien van onschuldig bloed. Verlustig u in de Heere en zijn strijd, opdat gij u niet in verkeerde dingen verlustigt. Verlustig u echter niet in de strijd des vlezes, maar vreest de Heere, want vreselijk is het te vallen in de Handen van de Levende God.

22. De tempel des Heeren is dus een plaats der soldaten en geen plaats van duistere priesters die onschuldigen ombrengen. Tegen zulke priesters richt zich het Woord des Heeren. Weest daarom een ware soldaat des Heeren, en houdt uw wapens rein door het rijk der duisternis te bestrijden. Oefent u hierin, want de Heere heeft u vele voorschriften gegeven. Zo luidt het Woord van Jezus Christus. Ook profeten zullen dan uitgaan in de velden van de hemelse gewesten om daar te jagen, om later door de jacht en door zuiver te offeren zuivere woorden des Heeren te verkrijgen, want de Heere Heere spreekt door de jacht. Laten zij dan die jagen heilig zijn, opdat de Heere hen zal heiligen. Zij die vuil zijn worden vuiler. Reinigt u daarom door geestelijke oorlog te voeren en de heilige jacht. Zo zult gij Mij, Christus Jezus, volgen, ja, tot in Mijn Legerstede. Aan zulken zal Ik Mijzelf openbaren.

23. Zo zal de tempel een wapenplaats zijn, en gij zult de valse priesters uit uw midden wegdoen. Zij die niet strijden leven veelal van onschuldig bloed. Ook hen zult gij uit uw midden wegdoen.

24. Ik zal u duidelijke voorschriften geven omtrend Mijn tempel. Ook zult gij Mijn Heilige Speer dragen en leren pijl en boog te hanteren. Zo zult gij uw dagen zuiveren en zuiver houden. Gij zult onschuldige geesten vrijlaten en uw kooien zuiver houden. Gij zult niet boven de maat straffen, en gij zult allereerst uzelf straffen. Toets dan veeleer in plaats van te tuchtigen, opdat gij geen deel hebt aan de tafel der valse rechters. Ook zult gij valkuilen maken en valstrikken leggen om demonen uit te schakelen. Spreid dan uw netten uit en doet de werken des Heeren. Haalt dan grote oogsten binnen, want de dagen zijn kort. Denkt aan de tijden dat gij niet zult kunnen jagen en strijden. Zo zult gij dan op de vierentwintigste dag van elke maand brandoffers brengen. Gij kunt dit ook op de andere dagen doen, maar de vierentwintigste dag is hier speciaal voor aangesteld. Deze dag zult gij niet jagen. Ook zult gij in de maand september niet jagen. Gij zult deze maand gebruiken om de tempel uit te bouwen, en gij zult diensten doen in de tempel. De maand oktober zult gij dubbel jagen, daar dit de maand van de jacht is. Ook profeten zullen deze maand uit hun schuilplaatsen komen om te gaan jagen. In de maand november zult gij veel tijd besteden aan het uitbreiden van uw wapens, daar het de maand der wapens is. Verder bent gij vrij in het doen en laten, daar gij geleid wordt door de Geest, die de Geest der vrijheid is.

25. Wat Ik tegen u heb, geliefde Gemeente, is dat gij engelen volgt die niet gekruisigd zijn. Leert dan de kruizen der engelen kennen, want zij zijn gekruisigd zoals Ik. Leert dan ook de maaltijden van Christus kennen, zo is er niet alleen een avondmaal, maar ook een ochtendmaal, een middagmaal des Heeren, een nachtmaal des Heeren, en de verschillende jachtmalen van Christus, spreekt Jezus Christus. Leert hen dan allen kennen, en zo ook de feestmalen van Mij, van Christus Jezus. Zij die overwinnen zullen aan deze maaltijden deelhebben. Ja, zij zullen het vlees eten van de

welgeplaatste koningen der duisternis, van hun prinsen en prinsessen, ja, van hun vrijen en slaven. Zo zullen aldus de maaltijden des Heeren zijn tot allen die het beest en zijn valse profeet hebben overwonnen.

26. Wordt dan wederomgeboren door het bloed dat gij in de hemelse gewesten onder de vijand aanricht, en niet door het bloed der onschuldigen. Gij moet uzelf reinigen, gemeente. Gaat dan niet door met het beliegen en bespotten van elkaar. Zij die dit doen volgen een valse Christus. Wie dan een leugenaar of spotter wil zijn : Weest deze dingen in de Heere, opdat de Heere u kleine genade zal geven op de Dag des Oordeels. Leert dan de tranen van de Heere kennen, opdat gij een veel hogere weg zult bewandelen. Leert dan ook zijn boog kennen. Ja, laten uw vingers beoefend zijn in de strijd.

27. Gij zijt dan allen op weg naar het bloedend hart van Christus Jezus, naar zijn bloedende long en zijn bloedende lever. Hebt dan deel aan Mijn geheimenissen en leef. Alleen zij die Mijn spotkleed hebben gedragen zullen hieraan deelhebben. Zoals uw Heer eens gekruisigd werd, zo zult ook gij gekruisigd worden om in te gaan. Ik ben u tot een voorbeeld geweest. Meng daarom uw bloed met Mijn Bloed, uw tranen met Mijn tranen, opdat wij elkaar zullen versterken. Leef dan niet meer van onschuldig bloed, maar schenkt uw bloed tot vermenging, en leef. Dit is dan genade dat gij aan zulke goddelijke dingen deel zult hebben. Zo zult gij dan eerst van uw eigen bloed drinken, voordat gij van enig bloed drinkt. Vermengd dan uw bloed met het bloed der profeten en gij zult zalig zijn en een deel zijn in hun gemeenschap. Zo zult gij recht doen aan de profeten en de heiligen. Want door het bloed zult gij aan elkaar verbonden worden, met banden die niemand breekt. Zo zult gij dan allen de Heere kennen zoals Hij is.

28. Wordt dan wederomgeboren in de strijd en jacht des Heeren, opdat gij niet aan een andere strijd ten prooi zal vallen. De Heere rekent niet met de bloeddrinkers van onschuldig bloed. Zij zullen ten schande worden gezet op de Dag des Oordeels. Ja, tegen zulken strijdt de Heere. De Heere is tegen hen die vlees eten van onschuldig vlees, en zal hun vlees eten. Ja, vreselijk is het om in de Verslindende Handen des Heeren te vallen, want de Heere Heere is een verterend vuur dat merg en ziel scheidt. De Heere veracht de strijdswagens van hen die op onschuldig bloed loeren. Ja, de Heere zal hun bloed drinken. Zo zult gij dan zuiver voor de Heer staan.

29. Zo zult gij dan ook niet meer onschuldigen verdrinken, maar gij zult het rijk der duisternis verdrinken door de wapens die de Heere u zal geven. Ja, wanneer gij uw hand beweegt zullen zeen zich verplaatsen, en gij zult zeggen : 'Heft uzelf van hier op, en valt over de vijand,' en ziet, zij zullen aan u gehoorzamen. Want het is de Heere die heeft gesproken, en het is de Heere die kracht heeft gegeven. Maar velen zullen ten dien dage tot de Heere komen, en zij zullen zeggen : 'Heere, hebben wij niet in uw naam grote dingen gedaan ?' Maar de Heere zal tegen hen zeggen : 'Wijkt van Mij, gij boosdoeners, want gij hebt onschuldig bloed vergoten, en gij hebt uzelf ten goede gedaan aan onschuldig vlees dat gij hebt laten verdrinken.' En het geweeklaag van vele stammen zal groot zijn.

30. Gij dan zult wederomgeboren worden door het kruisigen van uw vlees, want velen die zeggen wederomgeboren te zijn, zijn wederomgeboren in onschuldig bloed, en hen wacht het oordeel. Ziet dan, de Jager staat aan de poorten van uw huis, om weldra uw huizen te doorzoeken. De Heere zal recht doen aan groten en kleinen, aan vrijen en slaven, die deze woorden bewaren. Houdt dan goede moed, want de Heere strijdt voor u, zegt Jezus Christus. En Zijn strijdswagens zijn talrijk, scherp om onschuldig bloed van het bloed der duisternis te scheiden. De Heere dan scheidt bloed en ziel, ja, merg en gebeente. De Heere Heere zij u genadig.

31. Zo zult gij dan deze woorden bewaren en opgroeien in de strijd des Heeren, opdat gij niet aan andere lusten ten prooie zult vallen. Hebt elkaar dan lief, en strijdt voor elkaar als ware soldaten des Heeren. Draagt elkanders kruis, en kent elkaars tranen, want zulken zullen de liefde volmaken. Weest dan ten allen tijde de mindere broeder en de mindere zuster, opdat gij het geheim van de hogere liefde des Heeren zult kennen. Want ziet, gij dan zijt allen geschapen om van liefde tot liefde te gaan, totdat gij de hogere weg zult vervullen. Heeft de Heere u dan gemaakt om elkaar te beoordelen en te bespotten? Neemt dan uw wapens op, en strijdt voor elkaar. Spreekt waarheid binnen uw poorten, maar weest listig en behoedzaam buiten de poorten, opdat gij niet ten prooie zult vallen aan de wilde dieren. Werpt geen paarlen voor de zwijnen, maar bestrijdt de geesten der duisternis met de scherptes van mes en pijl. De Heere bewapent u en kome spoedig. Mijdt hen die geen wapens dragen, maar leert elkander over de verschillende wapens. Zo zult gij uw zielen van smet bewaren. Mijdt ook hen die geen wonden dragen, maar kom tot de wonden des Heeren, opdat gij de wonden der duisternis niet zult genezen. Want velen zijn het spoor bijster geraakt door de wonden der duisternis te genezen.

32. Vat dan liefde voor elkaar, en behoedt elkaar, opdat de Heere tot u zal spreken, en gij niet zult afdwalen. Sommigen onder u hebben echter het spreken des Heeren en de tucht veracht. Na enkele vermaningen zult gij het stof van uw voeten afvegen en verder gaan. Weest echter niet hoogmoedig. Wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle.

33. Zo zult gij de gaven en wapenen der wedergeboorte rijkelijk ontvangen, wanneer gij in Mij blijft. Gij moet wederomgeboren worden in het bloed der vijand, en niet door het bloed der onschuldigen. Gij zult geen onschuldig vlees aanraken, noch dit eten, want zo zult gij uw gave opgetekend in Mijn Getuigenis verliezen. Blijft in Mij, en doopt uzelf niet meer in onschuldig bloed, maar doopt uzelf in de bloedbaden der duisternis. Hierin zult gij u wassen, en voor Mijn aangezicht vrijgezet worden. Zo zult gij de gaven en wapenen van deze doop kennen, wanneer gij in Mij blijft. En zo zult gij uzelf dopen in de bloedbaden van de varkens der duisternis, en niet in het bloed van onschuldige varkens op de aarde, die door de Heere geschapen zijn om uw zielen te behoeden. En zo zult gij uzelf dopen in de bloedbaden van de kippen der duisternis, en niet in het bloed van onschuldige kippen, die de Heere op de aarde geschapen heeft tot uw naaste medeschepselen. Spot dan niet met de werken des Heeren, oh volk.

34. Zo zult gij het slachtmes des Heeren hoog houden op de heilige berg, en gij zult in de velden onder uw vijand bloedbaden aanrichten, waarin geen onschuldig bloed gemengd zal worden. Zij die onschuldig bloed vergieten zullen uit de tempel verbannen worden. Ja, de Heere zal hen vinden, al die priesters van onschuldig bloedvergiert. Hij zal hun schuilplaatsen slaan, en hen gebonden uitvoeren. Zo zal er dan een einde komen aan het binden van onschuldig vlees.

35. Oefent dan veelvuldig met de wapenen die de Heere u gegeven heeft, opdat gij niet ten prooie zult vallen aan de krijgsleer der wereld. En wanneer gij strijdt, draagt de doornenkronen des Heeren als uw helm, en het spotkleed des Heeren als uw pantser. Leert dan ook de doornenkronen en spotkleden der engelen kennen, want velen onder u volgen valse engelen die deze dingen niet dragen.

36. Zo kennen dan hen die de doornenkroon en het spotkleed dragen vele geheime wapenen. Zij dragen de slachtspeer des Heeren om onschuldig bloed en vlees te beschermen.

37. Zo zijn er dan aan de slachtspeer des Heeren vele geheime gaven verbonden. Ja, zij draagt de sleutelen tot de boogschutters des Heeren. Zij dan brengen voort vele slachtvuren des Heeren om hen van onschuldig vlees en bloed te beschermen. Ja, een schuilplaats des Heeren is zij, een hoge

toren van het verbond van Mijn Getuigenis, spreekt Jezus Christus.

38. Ja, de slachtspeer des Heeren voert de boogschutters aan, en zij is de heerseres over de beminden des Heeren. Ja, de minares des Heeren is zij. Zij komt altijd van hoog om de boogschutters aan te voeren, om vele slachtvuren van hen uit te doen gaan. Zij zet de velden in een vlam, en neemt haar prooi tot de Heere. Zij die de slachtspeer dragen zijn heilig. Zij kennen de woorden des Heeren als een geheim vuur. Zij worden wederomgeboren op de slachtvelden des Heeren, en zij kennen al Zijn schuilplaatsen, waar onschuldig bloed en vlees vertoeft.

39. Zo zijn er dan vele slachtpijlen in de hand des Heeren, die allen naar Zijn stem horen. Hij is de Goede Herder en de Goede Jager, en niemand zal hen uit Zijn hand roven. Hij is Hem die bindt, terwijl niemand losmaakt, en die losmaakt, terwijl niemand bindt. De speerwerpers des Heeren zijn allen in Zijn hand. Hij kent ze allen bij name, en naar Zijn stem horen zij. Zij brengen voort de geheimenissen des Heeren, en zij behoeden de profeten. Vertaal het Woord des Heeren daarom niet voor Zijn tijd, doet niet af en voegt niet toe. De profeten des Heeren zijn talrijk, maar apostelen vindt men weinig. Zo heeft de Heere dan een wacht aangesteld om de duistere geesten der apostelen na te jagen. Deze duistere geesten worden door hem geleid tot het slachthuis des Heeren, want zij hebben het Woord vertaald voor Zijn tijd, en zij hebben aan de profeten afgedaan. Zo zult ook gij de schapen der duisternis tot het altaar leiden. Ook zult gij de bokken der duisternis niet voor het altaar sparen. Want zij die zulke dingen bedrijven zullen ten prooie vallen aan de profeten des Heeren. Spaart dan de duisternis niet, want zo zullen de zonden in stand gehouden worden. De Heere rekent niet met hen die zulke gruwelen verrichten.

40. Zo zult gij dan zijn : reine slagers des Heeren. Gij zult de zonde niet sparen, en gij zult het Woord niet voor Zijn tijd vertalen. De speerwerpers der wedergeboorte zijn talrijk. Wakkert dan uw wapenen aan, opdat gij niet door een poel van zonde in het verderf wordt gesleurd. Zij dan die wapens hebben en die niet gebruiken zullen door deze wapens ook ten gronde gaan. Zij dan die wapens dragen en deze niet verder verfijnen zullen door deze wapens ook ten gronde gaan. Zo zult gij u dan onderwerpen aan uw krijgsheer. Want gij zijt allen slagers, maar alleen hen die slagers zijn in de Heere en zich hebben onderworpen aan hun krijgsheer zullen binnengaan. De slachtingen des Heeren dan zijn groot, maar ziet, zij die zich tegen Hem verzetten zullen door deze slachtingen ook ten onder gaan.

41. Zo heeft de Heere dan in zijn gemeente gezet : slagers, jagers, profeten, herders en soldaten, maar meer nog : speerwerpers en mesvechters. Laat hen u dan leiden tot wedergeboorte en doop, opdat uw harten één zijn met de Heere, en gij in Hem blijft.

42. Wat Ik tegen u heb, gemeente van Amerika, is dat gij u tegoed hebt gedaan aan rijkdom. Ziet dan, gij zijt trots en hoogmoedig. Maar gij hebt enkelen onder u die de woorden des Heeren hebben bewaard. Ziet dan, Ik kom spoedig, en als Ik u zal vinden in zonde, dan zal Ik u slaan. Gij hebt de tucht veracht, maar gij hebt enkelen onder u die tucht hebben gebracht, en gij hebt hen vermoord. Ziet dan, er is bloed aan uw vingers, en Ik heb het geroken. Ik reken u tot hen die stank brengen in Mijn schepping, en Ik zal u spoedig van de aardbodem wegvagen wanneer gij u niet bekeerd, spreekt Jezus Christus. Oh, spoed dan tot de tijd van genade, zegt Jezus Christus, opdat gij verademing zult vinden voor uw volk. Ik heb u lief, omdat er onder u zijn die de minsten wilden zijn, en dit heeft hen grote rijkdom gebracht. Ik zal deze rijkdom niet verafschuwen. Zij dragen een sieraad niet van deze wereld, en Ik zal hen snel opstellen tot leiders van een nieuw geslacht. Maar wat Ik tegen u heb is dat gij onschuldig bloed laat schreien tot Mij, en Ik heb hun stemmen gehoord, en zal hen vrijzetten op de dag daartoe gesteld. Want ziet, Amerika, er is een Dag waarop de Heere Zich richt tegen alles wat onschuldig bloed heeft vergoten. Ziet dan, de Heere zal een slachting

aanrichten, en het geweeklaag zal groot zijn. Tot Mijn poorten zal uw stank oprijzen, en Ik zal niet helpen, omdat gij tegen de Heere gezondigd hebt. Ja, tot een bespotting hebt gij Mij gemaakt, daar gij Mijn spotkleed was. Ja, spoedig zal Ik wederkomen om recht te doen aan onschuldig vlees en bloed, en om Mijn mes tot scheiding aan te voeren. Gij hebt u versierd met het bloed van onschuldigen, spreekt Jezus Christus. Gij hebt u versierd met dat wat geen sieraad is, en gij hebt Mijn schepping gedwongen in u te doen geloven. Gij hebt u opgesteld als Christus, maar ziet, gij waart een valse. Daarom het loon hierop zal u tegenspreken. Ik zal enkelen nemen om uw land te herbouwen, maar ziet, gij zult zelf niet tot het beloofde land ingaan. En dan zult gij wenen en hopeloos verloren zijn wanneer gij hen van honing ziet eten, en gij zelf buitengesloten zijt.

43. En tot Duitsland spreekt de Heere : Oh, verachtelijke natie, oh hoogmoedig geslacht, levende van zoveel onschuldig bloed. Ik heb uw stem gehoord, maar zal niet naar uw stem luisteren, oh gij van de vliegende slang. Ik zal de speerwerpers uit uw handen nemen, en Ik zal het roest der aarde u laten tegenspreken. Keer om, oh natie, bekeer u van uw slechte daden, en gaat niet voort verrukt te zijn over uw onrecht. De Heere zal onder de bokken der duisternis slachting aanbrengen, en gij zult zelf niet ingaan in het land van melk en honing. Gij zult diep en innig weeklagen wanneer gij bemerkt dat gij buitengesloten zijt. Toch heeft de Heere enkelen onder u gespaard, en Hij zal hen sparen op de Dag des Oordeels die gaat komen. Ik kom spoedig. Laat Ik dan geloof en liefde onder u vinden, of u zult ten gronde gaan onder Mijn roede en speer.

44. En tot Frankrijk spreekt de Heere : Uw speerwerpers zijn verrot. Eeuwen van onschuldig bloedvergiert schreien tot Mij, en nog steeds bekeert gij u niet van uw boze werken. Gaat dan niet voort op uw paden, want Ik kom spoedig om uw kandelaar weg te nemen. Dan zal duisternis uw land vervullen, en gij zult niet meer kunnen bovenkomen.

45. Tot Nederland spreekt de Heere : Verachtelijke natie der zotten. Eeuwen van onschuldig bloedvergiert schreien tot Mij, en gij bekeert uzelfen niet, oh koppig volk. Gij hebt uw monden wijd opengetrokken om tegen de allerhoogste te spreken, maar ziet, Ik zal deze monden slaan. Ja, gebonden op strijdswagens zal Ik u wegvoeren, indien gij niet voor de armen en onschuldigen opkomt. Gij hebt de vreemdeling ten schande gezet, en gij bent zelf op zijn tronen gaan zitten.

46. Tot België spreekt de Heere : Gij trotse natie zonder helden. Ik heb verderf in uw binnenste gebracht, en gij dacht dat de tegenstander u aanklaagde. Ziet, gij bent zelf een tegenstander. Toch heb Ik u ook troost gebracht, omdat er enkelen onder u waren die hun harten rein en zuiver hebben bewaard. Ja, zij hebben de Heere bemind. De Heere zal daarom grote delen van uw land sparen.

47. Zo heeft dan elke bediening zijn eigen wedergeboorten, en zo ook elke gave en elk wapen. Volg daarom uw krijgsheer die de Heere boven u heeft aangesteld. Doet dan naarstig onderzoek in de geschriften des Heeren en bewaar Zijn Woorden als ware het uw kinderen. En gij zult niet meer rijden op onschuldig vlees en bloed, maar gij zult rijden op het bloed der duisternis. Ja, de Heere zal u noemen : bokkerijders. En gij zult de vijand van vlees ontdoen en het bloed zal zich tegen u richten, maar gij zult erop rijden, omdat dit een gebod des Heeren is. Zo zult gij de natien in de hemelse gewesten aan Mij onderwerpen, en zij zullen krachteloos zijn. Zo heeft dan ook elke bediening, elke gave en elk wapen zijn eigen dopen. Streeft dan naar de hoogsten onder hen. Blink dan uit in strijdvaardigheid en in virtuositeit, en wees hierin de beste, ja, de kampioen. Want de Heere kent alleen kampioenen in Zijn werken. En als gij dan kampioen wilt zijn, weest kampioen in het zijn van de minste, en in het dragen van Zijn kruis. Zo zult gij uw zielen behouden, en zult gij de sieraden dragen niet van deze aarde. Want wilt gij sieren, sier in het zijn van de minste, en in het dragen van het kruis. Zo zult gij dragen een zaligheid en een wedergeboorte niet van deze aarde. Sier u dan niet met onschuldig bloed, maar met het bloed van koningen en raadsheren der

duisternis, met hun beenderen, ja, met het vlees van de bokken der duisternis. Wanneer gij wilt sieren, siert in de Heere, opdat Hij u kleine genade geve op de Dag tegen al wat hoog is. Vernedert u dan voor de Heere, opdat Hij u niet hoeve te breken. Weest ledig voor de Heere, opdat Hij u niet hoeve te doen barsten.

48. Wanneer speerwerpers u hebben omsingeld : De Heere zal u uitleiden, u die Zijn Wil doet. De Heere zal u laten springen over muren, en u stenen laten breken, wanneer gij in Hem blijft. Maar zij die niet in Hem blijven vallen van hoge muren. Zij gaan krachtig voort, maar worden steeds zwakker, daar de Heere hen van binnen geslagen heeft. Zij vallen ten prooi aan vreemde krachten, en de Heere biedt hen geen bescherming. Nu niet, en niet in alle eeuwigheden. Want de Heere heeft hen verworpen, en de Heere heeft besloten aan hen geen aandacht te geven. Verdoemden zijn zij, op weg naar het eeuwige graf. Zij zullen alleen rust vinden in vernietiging. Vreest daarom de Heere en kijk naar Hem op, want Hij heeft macht over u. Hij dan behoede de zielen van hen die Hem volgen en die met Hem waken, maar zij die in slaap vallen zijn reeds verloren. Krochten der hel wachten hen op om hun zielen te zuiveren. Tot verslinding zijn zij bereid. Daarom, volk, vreest de Heere en doe Zijn Wil, opdat Hij uw paden recht zal maken en voor struikeling zal behoeden. Maar in het laatste der dagen zullen er velen struikelen, opdat er onder hen zuivering wordt aangebracht.

49. Een krijgsheer is de Heere, uitgaande om vernietiging aan te brengen onder Zijn vijanden. Zij sidderen wanneer de Heere komt, en wanneer de Heere Zijn mes opheft. Alleen zij die de minsten wilden zijn zullen aan Zijn Hand ontkomen, maar de rest is reeds verloren. Verschrikkelijk zijn de oordelen die de Heere zendt, terwijl niemand hen kan stoppen. Daarom : Bekeert u tot de Heere, en doe Zijn werken, opdat Hij uw zielen niet van de aardbodem zal afvegen. De Heere is dichtbij hen die Hem vrezen, hen die sidderen voor Zijn Woord, maar de rest is reeds verloren. Zoekt dan berouw in uw harten opdat gij zult leven.

50. De Heere zal niet afwijzen hen die sidderend en bevend tot Hem komen, maar zij die Hem niet vrezen zijn reeds verloren. Zoek daarom in uw harten of er nog vrees over is, opdat gij niet onder ogen hoeft te komen dat gij reeds verloren zijt wanneer de Heere aan de poorten van uw huis klopt. Dan zal er nog enkel vrees zijn, als de vrees der hel, maar dan zal de Heere u niet aannemen. Vrees daarom de Heere nu, opdat gij niet later met uw vrees verloren zult gaan.

51. En door de wedergeboorte zult gij loskomen van de bloedbanden der duisternis en zult gij de bloedbanden van de Heere ontvangen. Hieraan zal uw eigen vlees zich hervormen. En deze bloedbanden zijn rein en heilig, en zij zullen u leiden tot de bronnen des Heeren. Maar gij zult vele vijanden dienen te verslaan om tot deze bronnen te komen, want alleen aan hen die Hem innig liefhebben zal de Heere Zijn geheime tranen tonen. Zo zult gij dan komen tot de honderdvierenveertig duizend dopen en de duizend dopen, welk een groot geheimenis is. En ziet, gij moet dan zeventig maal zeven maal wederomgeboren worden in het bloed der vijand. Laat dan nimmermeer onschuldig bloed aan uw handen kleven. Maar ziet dan, er zijn thans wolven rondom u, die u van de eenvoudige waarheid kunnen afleiden. Weest daarom op uw hoede. Legers zijn tegen u uitgezonden. Zij kijken door uw ramen en komen door openingen binnen, om uw zielen weg te voeren. Zij zullen u wegvoeren naar een diep woud, waar de Heere niet is. Daarom : weest nuchter en waakzaam, want uw tegenstander rust niet, en zoekt wegen om uw hart te doorzoeken, daar hij weet dat zijn tijd kort is. Houdt daarom stand in het laatste der dagen, en omwikkelt u met de Woorden des Heeren. Zij zullen u leiden en voorthelpen, ja, door stenen muren breken zij heen.

52. Dit dan is Mijn getuigenis dat Ik aan Mijn gemeente in het laatste der dagen schenk. Neemt deze woorden ter harte, en laat u erdoor zuiveren, opdat Ik niet kome om u met de roede te slaan. Mijn staf zal u vertroosting schenken, en Ik zal u leiden naar waterige bronnen, wanneer gij in Mij blijft

en Mijn woorden en Mijn getuigenis bewaard. Bewaar dan Mijn getuigenis, want Ik kom spoedig. Laat niemand afnemen wat u heeft. Ziet, Ik zal Mijn speerwerpers om u heen zetten, wanneer gij de woorden van Mijn getuigenis bewaard. Zij zullen u beschermen en leiden. Zij zullen ervoor zorgen dat niemand u zal roven uit Mijn hand. Draag dan Mijn getuigenis tot de Dag dat Ik terugkom, gemeente, en weet dat gij hierdoor de vijand voorzeker zult overwinnen, zoals Ik gesproken heb. Maak dan dit Woord ook tot uw getuigenis, geliefden, en onderwijs elkaar met deze woorden. Gij zult elkaar dan herkennen aan het dragen van de doornenkroon, het spotkleed en Mijn littekenen, spreekt Jezus Christus. Ziet dan, in een duistere nacht zal Ik aan uw poorten kloppen en zalig zullen zij dan zijn die voor Mij opendoen en Mij binnenlaten. Zij dan zullen eten van de Maaltijden des Heeren, ja, aan Zijn tafel zullen zij zitten. Maar zij die niet voor Mij opendoen zullen zelf buitengeworpen zijn. Ik de Heere zal hen vinden, en aan handen en voeten binden, want dezen zijn bestemd tot de buitenste duisternissen, daar waar het geweest is en het tandengeknars. Ik zal niet onschuldig houden hen die Mijn Naam hebben verloochend voor de hoge raad.

53. Maar Ik, de Heere, zie de harten aan, en luister niet naar de woorden van de mond, maar de woorden van het hart. Zo zullen dan woorden geen betekenis meer hebben, daar zij wegbranden in het slachtoffer des Heeren. Zo zullen alleen hen die een hart hebben Gode welbevallig kunnen spreken. De Heere zal hiervoor de harten naarstig toetsen, want een toetsers is de Heere. En zij die hem volgen zijn daarom toetsers. Zij die niet toetsen behoren de Heere niet toe. Zij behoren tot de zwalkende profeten die rondgaan om op onschuldig bloed te loeren. Weest echter voorzichtig in het vertalen. Vertaalt het Woord des Heeren en Zijn getuigenis niet voor Zijn tijd. Dit is de Waarschuwing des Heeren. Maar zij allen die Mij volgen, Christus Jezus, zullen niet ten prooi vallen, want Ik ben het die hen leid. Haal dan het onschuldig vlees uit uw monden, en eet het vlees der duisternis wat de Heere aan Zijn jongen geeft, opdat gij zult kunnen spreken op de Dag des Oordeels en niet zonder woorden uw hart verloren zult zien gaan. De Heere voedt Zijn kinderen met het vlees der vijand. Wordt gij echter gevoed met onschuldig bloed, dan mag u u afvragen of gij wel een kind des Heeren bent.

54. De Heere neemt echter kinderen aan, want zij die Hem willen volgen en naarstig aan Zijn poorten kloppen, voor hen zal Hij zeker opendoen, en hen aannemen als kinderen. Onderzoekt daarom Zijn woord naarstig, en strijdt indringend om in te kunnen gaan. Velen heeft Hij de macht gegeven om kinderen Gods te worden, maar slechts weinigen zullen door het smalle gat ingaan. Weest daarom snel in het toetsen en langzaam om te vertalen, dat gij niet afdoet aan het profetische woord. Want ziet, alle profetie is het getuigenis van Christus, spreekt Christus Jezus. En gij zult u aan Mijn Getuigenis warmen als aan een vuur tot u gezonden om u te leiden en te beschermen in duisternis en kou. Dit dan is Mijn Liefde. Ik heb u niet als wezen achtergelaten, maar Ik heb de woorden van Mijn Getuigenis tot u gezonden in het laatste der dagen. Nog vele malen zal Ik spreken, om Mijn Getuigenis voor het laatste der dagen te volmaken. Hoort dan naar deze woorden, opdat gij zaligheid vinde voor uw zielen. Ik, de Heere, heb u zeker niet als wezen achtergelaten. Zoek dan naarstig naar Mijn geheimenissen op verborgen plekken. Mijn messenwerpers zullen u bijstaan en beschermen, ja, zij zullen strijd voor u voeren, en gij zult voelen als de warmte van een gezin. Zij zullen ondoordringbare tunnels doorbreken, en zij zullen u voeren tot nieuw land. Zij zullen de snellen der duisternis neerhalen, en u de duisternissen der apostelen laten zien. Weest dan langzaam in het vertalen en langzaam in het doorreizen. Gij zult de lichten die geen lichten zijn doven, want de duisternis des Heeren zal u tot licht zijn. Dan zult gij komen tot de tempel van David, en Ik zal u nieuwe voorschriften geven. En Ik zal David aanstellen tot een licht en een schild, en hij zal u een nieuwe krijgshoofd geven, en u onderricht geven in de strijd. En hij zal de geesten der duisternis niet sparen, en ook uw vlees zal hij niet sparen. En gij zult met hem worstelen in Pniel, omdat hij u zal toetsen, en u hem. Zo zal dan David de messenwerpers bijstaan, en u leren wat het is oorlog te voeren in de hemelse gewesten. En David zal u leiden tot een gat in de muur,

waar heilige boeken zijn opgesteld. En gij zult deelhebben aan zijn maaltijden in zijn burcht.

55. En Ik zal u meerdere geheimenissen over David tonen, want een groot oorlogsheer is hij in de hemelse gewesten. Zo zet hij dan één blik van zijn ogen de velden in vlam. Zijn messenwerpers zijn onderlegd in het beschermen en bewaken van zijn burcht. Speerwerpers komen voort vanuit zijn mond, en boogschutters staan op zijn muren. Ja, heilige slagers heeft hij in zijn burcht aangesteld om het plan des Heeren te volvoeren. Zij zullen de geesten der duisternis niet sparen. Door bloedbaden zullen zij hun wegen vinden, en de raad des Heeren. Zo zal dan David tronen in het nieuwe Jeruzalem. En zijn troon zal zijn tot in alle eeuwigheden en utmiren. En de slachtspeer zal de poort openen aan het einde van alle eeuwigheden tot de komende Jedad, het nieuwe tijdperk der eeuwigheden. Elke Jedad draagt dan vierhonderdmiljard eeuwigheden in zich. Zo zijn er dan twaalfhonderd en vierenzestig Jedads in elke Johad. Zo zijn er dan vierentwintig Johads. De vierentwintig Johads zijn aangesteld om de tijden des Heeren te volmaken. Zo zal dan in de komende Johad het nieuwe Bethlehem gebouwd worden. Zo zal dan in de Johad daarna het nieuwe Pniel gebouwd worden, en het zal worden tot een grote vlakte. Ook zullen Nazareth herbouwd worden, Getsemane en Golgotha. En de Heere zal de volkeren leren geen onschuldig bloed meer te vergieten. De Heere zal een legermacht opstellen om Zijn werken te doen geschieden.

56. Leert dan van het kruis van David, een oorlogskruis, een rood kruis. Leert dan van het slachtmes van David, voortkomende vanuit dit kruis. Ja, al zijn oorlogsgaven en oorlogswapenen komen voort vanuit dit kruis. Leert hen kennen, en leert hen te hanteren. Vele legers worden hierdoor aangevoerd. Leer deze legers kennen. Zo zult gij dan wedergeboren moeten worden in de velden en de burcht van David. Ook zult gij wederom geboren moeten worden in alle Jedads en Johads, opdat gij zult gaan van behoudenis tot behoudenis. Zo zult gij dan ook de littekenen van David in uw lichamen dragen.

57. Gemeente, gij maakt er vaak nogal een sport van om anderen Jezus te laten aannemen. Geliefden, laat hen de doornenkroon aannemen, en het spotkleed. Weet dan ook dat gij alleen tot Mij kunt komen door David's spotkleed en doornenkroon te dragen, daar hij door Mij gezonden was, evenals de profeten, om de weg te bereiden.

Karazuur

1.

Notenkraker

1. Muizen met symmetrie, zij kwamen onder het roze, het mysterie. Alles was daar zwart en wit, terwijl het grijze koning was. 2. De muizen des hemels, zij staarden daar, waar mystieke ratten de trompet blazen. Oh ja, zij waren des hemels. Engelen waren zij. Zij volgden de duiven en de raven, het voedsel van merels aten zij. 3. Zij brachten hen tot het huis van slaap, waar alles vlam zou vatten. 4. De vlam is om te vernietigen, en niet om eeuwig in stand te houden. 5. De ribbels van de wateren des hemels, als door verbroken spiegels bekeken. 6. De muis dan slaapt niet meer, voor eeuwig ontwaakt in de waarheid, om te gaan slapen in een ander licht. 7. In de vijver ziet de koning goud en zilver. Daar waar het maanlicht haar raakt. Zacht beroert zij de gezichten, en niets doet er meer toe. 8. Alles is altijd toch weer anders, volgen kun je het niet. 9. De wereld is te groot om te bevatten, de ander kennen kunnen we niet. 10. Laten we de moed maar opgeven, want niets doet er meer toe. 11. Waarom moed hebben tot de kroon der ijdelheden, het zal toch vergaan, in het licht van de dag erna. 12. Waarom zouden we nog iets vasthouden, als we het snel weer zullen verliezen.

13. We worden gedreven tot de vlam die zeventvoudig brandt, oplossende in het niets. 14. We kunnen toch niet tegenhouden datgene wat gaat komen. Het maakt niet meer uit, waarom nog drukte maken ? 15. We leren door wijsheid niets te weten. Alles houdt zichzelf in stand. 16. Ketenen kunnen we niet breken. Het is toch altijd anders, het komt toch altijd van een andere kant. 17. Schrik maar als je wil schrikken, de muizenkoning is hier belandt. 18. Hier is altijd alles anders, en de betekenissen verbrandt. 19. Mijn hand kan mijn andere hand niet bereiken. Mijn voet brengt de ander tot struikelen. Ze verstaan elkaar niet.

2.

Esmeralda

1. Gij dan met al uw canons, weet dan dat de pijn u tot stilte brengt. Want voor de Utmiren en de tijden der Geesten Gods waren de tijden van het kruis, de driehoek en de lijn. 2. Gij hebt dan aan persoonsanon gedaan, en aan christusanon. Deze twee geesten leven als spinnen in uw binnenste om u kaal te vreten. 3. Gij hebt niet willen weten waar uw Christus vandaan kwaamt, daar gij uw tijdsanons had opgesteld. 4. Zeer te betreuren zijt gij, en gij hebt geen beleg op uw brood gehad en geen maaltijd bij de wijn. Gij bent geweest tot onderdrukkers, en onderdrukt werd gij. De Heere schiep u in ballingschap, en heeft u daar verwekt. 5. Gij hebt niet naar uw draken willen luisteren, maar ziet, zij waren de heeren van voor de Utmiren en tijden der geesten.

6. Want het sneeuw wit kwam aan de ramen, en gij hebt haar niet gewild. Ziet, zij was dan de christus van voor de tijden van Utmir, en de tijden der Geesten. 7. En zij leefden allen in de hemelen, daar er nog geen aarde was. Neemt haar dan aan, als gij tot deze wijnen wilt komen, want zij leven daar in de vijfde dermense, terwijl de aarde van de derde is. Het paradijs nu was van de vierde. 8. Ziet dan waar ge in bent gevallen, en klimt hoger op. Want Gods deuren zijn geopend, om het sneeuw wit in uw harten te laten neerdalen. Neemt haar dan aan, en vraag haar in uw hart, opdat God Zijn kandelaar in u aansteke. 9. Dan zult gij allen wederom geboren worden door haar geest, en gij zult Esmeralda ontvangen. Zij was dan de Geest Gods tot hen die in de vijfde dermense woonden. 10. Gij dan zijt aards, en leeft in de derde dermense, opdat gij haar niet zou ontvangen. Ziet dan van wat voor hoogte gij gevallen zijt, en neem haar wederom aan, allen die afgedwaald zijn. 11. Maar sommigen zijn tot u gekomen, als de engelen des hemels.

12. Gij dan die moeite hebt met het aanvaarden van nieuwe namen : doet dan uw persoonsanons af waarin gij gekooid zijt, en legt de christusanon af waaraan gij geketent bent, want zoals daar vele geesten zijn voor Gods Troon, zo zijn daar vele christussen. 13. Legt daarom de leugen af, opdat gij uw kinderen niet binde. En sneeuw wit dan was als een voorbeeld gesteld in de tijden voor de Utmir en de Geesten Gods. 14. En alleen in Sneeuw wit zult gij toegang hebben tot deze hemelen, daar zij de geurige kostbaarheden voor Gods Troon zijn. Zij dan zijn de spiegels van God. 15. Alle woord is dan onfeilbaar in symboliek, en in raadsel. Dit dan is een geheimenis des Heeren.

16. Zo hebt gij dan vele christussen nodig om tot het hart des Heeren weder te keren, en om deel te hebben aan zijn symboliek. Zij dan van de christusanon hebben Hem gebonden en gekruisigd.

3.

de Strozalk

1. Draai nog even om met mij, het wordt krap in de kooi. Laten we naar buiten gaan, of is de moed verdwenen. 2. De muizenkoning raakte ons aan, en nu zijn we vrij. Als konijnen zijn we, in het

veld, op zoek naar de kikkerkoning. 3. De strozalk is daar, de landbouwers van Metensia, en hebben de schatten diep in de aarde gevonden. Ja, schatten in aarden vaten zijn zij. 4. Moeders hebben hun kinderen verloren. Ze kijken hen na, maar kunnen niks beginnen. Ze zijn geslagen door het kruis van Marcia. 5. Zelfs tranen kunnen hen niet bereiken, en schreeuwen ketst terug van de ramen. 6. Ik moet zelf stiller worden, de strozalk zit achter mij aan. Zij zijn de soldaten van Metensia. 7. Met de Herman breken zij door de huizen, en laten hun sporen achter, maar zijn niet te volgen. 8. Overal zijn zij, maar kunnen nergens gevonden worden, wanneer zij op strooptocht zijn. 9. In Sarhem vond ik veiligheid, maar ik zie hen nog steeds staan, mij schrik aanjagende. 10. Het is de Vreze des Heeren, waar kunnen we gaan ? 11. Ontsnappen is niet mogelijk, in de kooi zijn wij, en buiten is een andere kooi. Nooit vrij zijn wij. 12. De strozalk is hier, ik kan niet ademen, zelfs niet huilen van de emotie. 13. Wat zullen ze doen, zullen ze me weer slaan ? 14. Rust en vrede vind ik in Sarhem, maar ik zie hen nog steeds staan. 15. Dichtbij me zijn ze. Wat zullen ze met me doen ? Ik heb hen toch niks gedaan ? 16. Tot Sarhem vluchtte ik, maar het is gewoon een andere kooi. 17. Hoeveel kooien hebben ze daar bij de Strozalk ? Wij gaan van kooi tot kooi. 18. Tot Sarhem zijn we gedreven.

4.

Pniel

1. Ik kan niks bewegen, ik kan niks beginnen. De Strozalk heeft me geslagen. Tot Sarhem kan ik vluchten, maar ik droom steeds zo naar. 2. Alles doet pijn, waar moet ik naartoe ? Ik schreeuw en gil maar niemand hoort me. Ik ben dan achter saffier en staal. 3. Nog dieper zullen ze me trekken, totdat dan alles scheurt. En zij zullen allen zeggen : Er is niks gebeurd. 4. Niemand ziet mijn wonden, niemand kent mijn pijn. Niemand ziet de kogel, diep in mij geschoten. 5. Een konijn was het, met een lang geweer, maar niemand had hem ooit gezien, en niemand zag hem ooit weer. 6. Het huis van dokters verstond mij niet, en zo daalde ik in de dood. 6. En de dood zei : Ik ken hem niet, en zo gleeed ik nog dieper tot aan de poorten van de hel. 7. Maar in Sarhem kwam ik vrij, en kon ik weer ademen. Maar dat konijn woonde hier ook, en de Strozalk, als het kruis van Marcia. 8. Hoelang zal deze nachtmerrie duren, alles traant in mij, tot bevens toe. 9. Achter saffier en staal hebben zij mij gezet, achter drakentralies, diep in een kasteel. 10. Toe, prinses, red mij, red mij van de draak, of moet de draak gered worden van mij ? 11. Ik ben in gevecht met Metensia. Haar kussen branden mij diep, als een eeuwig teken van liefde, voerende mij naar het Sarhem. 12. Wie moet nou wie redden ? De draak redde mij van de prinses. Van de Strozalk zijn zij, worstelende in Pniel, om Jakob diep te breken. Overwin mij, zodat ik kan winnen.

5.

Sleutels van Sarhem

1. Zet mij vrij. In Marcia ben ik vrij. Het leed geleden. Mijn vrucht verloren, maar gezuiverd gevonden. Maar ik ben altijd in het sieraad geweest en het sieraad in mij. 2. De honger brak mij, brak de koek, om tot verzadigens toe te eten. 3. De dorst brak mij, brak de kruik open. Nu heb ik een wapen in Marcia. Als het Tweede Kruis is zij. De honger sloeg mij, om brood des kruises te brengen, als het Tweede Woord. 4. Marcia, door de dood herschiep gij mij. 5. Leer mij dan uw symmetrieën kennen, als sleutels tot de poorten van Sarhem. 6. Marcia, tot in de dood getrouw.

6.

Het Tweede Woord vleesgeworden

1. Blind als wilden, bewegingen te snel, sieraden honderdvoudig geweven, nu is het steen, en brandt als de hel. 2. Morgenoorlogen, zachte stralen in de vijvers, lofgedichten, zure wijnen, Golgotha echoot na, maar zal in de dag verdwijnen. 3. De honger roept je na. Tot het avondmaal ging je. In Spricht dan je laatste vakantie, waar de bommen vielen. Je kon nergens heen. 4. In de avond komt het voertuig van het tweede kruis. Sla de blaad'ren van het boek eens om, want letters vliegen om je heen. Een koude hand zette je vrij, de Herman in de vroege lente. Geen boeken meer, niets wat nog benauwd, de kou is in het hoofd geslagen. 5. Ik herinner niets meer van die dag, dat Marcia mij meenam. Tot Sarhem bracht zij mij, waar lijnen tezamen komen, waar driehoeken elkaar verstaan, en oprijzen tot een koningswoning. 6. Tot Sarhem bracht zij mij, en het Tweede Woord werd vlees in mij.

Het vergeten

7. De dieptes spuiten echoos, maar zij zijn niet te verstaan. Er zijn hier vijvers van tranen, en denk eens aan de oceaan. Zij zijn dol op wilde taal. 8. Zo kunnen zij vergeten, en de hoge orde zien. Het Tweede Woord is vlees geworden, als muren van een koningshuis, waar driehoeken elkaar vinden, en lijnen scheiding brengen voor een tijd. Zij laten de tranen stromen, uit hoge broeken stromen zij. 9. De ketel is op tijd gekomen, zij hebben het niet verstaan, en daarom stromen zij, reizen zij, naar de andere kant van het verhaal. De spreuwen komen als oorlog, de kou is in het hoofd geslagen. Ik herinner niets meer, van die mooie dag. 10. Toe, breng mij nog wat wijn van zwijm, en leidt mij tot de morgen, om in de uilentraan te ontwaken, en bij de kikkerkoning te zijn. Zijn zij dan allen stom in dit verhaal ? Zij praten niet.

Paradox van Liefde

11. Marcia, een mooie taal, letters aan elkaar verbonden, strijdend tegen elkaar, maar één in het vuur, allen één. Mooie letters, vlees geworden, tot een koningshuis gaan zij, in een grote stoet, zij komen, om te drinken uit een hoed. De kou is me in het hoofd geslagen, ik herinner niets meer van die dag. 12. Maar Marcia, de taal des kruises, brengt mij tot groot gelach. Ik ben alles weer vergeten. Toe breng mij nog wat wijn van zwijm, om tot die dromen te komen, waar tranen door hoge broeken stromen. Ben je dan vergeten hoe het was ? 13. Wij lazten als blinden, bewogen als wilden, in het hoge gras. Altijd reikende tot de morgen, als in bloesem geborgen, luisterende naar de taal van het morgenkruis, een oorlogskruis, letteren door strijd gebogen, maar in liefde vleesgeworden, wandelende tot een koningspaleis. 14. Marcia, een stoet van wilden, snellend van Pniel door het paradox van liefde, als een oude taal van dromen. Alles ben ik weer vergeten, toe geef me nog wat wijn van zwijm. Ik kan het allemaal nog steeds niet geloven, tot een kikkerhuis snellen zij. 15. De muizenkoning heeft mijn droom genomen, brak het in twee, maar ik ben het vergeten. Ik voerde op de golven mee. Ook mijn stem was dan verbroken, maar ik kon het niet geloven. Ik was al in een andere droom, en sprak een nieuwe taal. 16. Tot het Sarhem ben ik gekomen, het oude heb ik losgelaten. Zou jij dan niet dromen, of ben ik al te laat gekomen. 17. Als jij me nog wil helpen, je bent al te laat. Ik ben al waar ik wezen moet, woon al in een nieuwe straat, tot Sarhem ben ik gekomen, konijnen achter hoge ramen, en als de Marcia weer slaat, dan zullen weer de tranen stromen, stromen uit de hoge broeken, stromen uit de hoge luchten, stromen uit die oude dromen, geen glas meer, alles is stuk. 18. Morgen ben ik alles weer vergeten, dan zit ik weer hier, 'k doe and're dingen. Starende naar nieuwe verhalen, geen boeken meer, dat is voorbij, want letters zijn nu vleesgeworden, ik spreek met hen, en zij zijn reizende tot de kikkerkoning, groter dan geluk. 19. Smeer de ochtend uit over lange glazen. Morgen is alles stuk.

Het kind achter glas

20. Marcia, een mooie taal, dromen reiken ver, liefdes uitgedoofd, de haat stroomt nu zo snel, uit het liefdesparadox, vanuit Pniel. Heer, ik kan mijn kind niet meer raken. Ze ligt hier in een glazen kist als 't sneeuw wit. Zal de ochtend haar misschien doen ontwaken. 21. Mijn handen zijn gebonden als Rumah, ze hoort mij zelfs niet. Heer, ik kan mijn kind niet meer raken, achter glas is zij. Maar de morgen kan haar raken, en ik zal alles vergeten zijn. Wind, neem haar mee, ik kan het niet meer, de Heer heeft mij geslagen. 22. Van de Strozalk zijn zij, mij leidende tot een konijnenhuis, waar de kikkerkoning nieuwe broeken weeft van tranen, zoveel tranen, uit zoveel kruiken, om mij alles te doen vergeten. Kind, je kunt me nu niet horen. Je bent ver weg, je kunt mij ook niet helpen. 23. Tot het Sarhem zullen ze je leiden, tot de taal des kruises, en in Marcia kunnen we elkaar verstaan.

Van vader tot kind

24. Kind, de morgen duurt niet lang, alle dromen zijn snel over, en dan zul jij ook vergeten, alles wat ik van je nam. Kind, het turen duurt niet lang, want ook jouw oog zal snel gaan slapen, een nieuwe ochtend trekt jou aan, als een broek vol van tranen, ja, nog steeds achter glas, maar het glas is snel gebroken, want alles is vergeten door de nieuwe droom. 25. De herman breekt door alles heen met de strozalk. Zij zijn soldaten van Metensia, komende ook tot jouw huis. Ze hebben je vergiftigd met christusverhalen, ze hebben je vergiftigd met de vruchten van het kruis. Maar tot Sarhem bracht het jou, de appel stierf in jou.

Van kind tot vader

26. Toe, vader, praat niet verder, ik kan het niet meer aan. Die glazen die naar mij turen, de ochtendjas trekt mij aan. Die seconde duurt wel duizend jaar, ik leef weer in het verleden. 27. Ik kan niet meer ontwaken, want zij van de strozalk hebben mij geslagen.

7.

Indiaan des Heeren

1. Groot is het heil van onze God, Hij die de indiaan geschapen heeft, en zeventvoudig gezuiverd heeft. Genade zij u en vrede, door onze Tweede Heere Jezus Christus en door de Herman die aan zijn zijde zijt. En ziet dan, zij zijn één. 2. En daar de Herman wild is kan hij zo meevoelen met de wilden en al die de Herman volgen. En de Heere is dan tegen het Eerste daar het eerste tegen het wilde en dierlijke was. 2. Daarom is dan ook het tweede gekomen, om de indiaan te zegenen en te zuiveren, zoals de heere zijn woord gezuiverd heeft. 3. En de heere zal al zijn stammen zuiveren. Zo spreekt hij dan die de slang berijdt : De heere uw god dan is wild, en heeft zich geopenbaard door de herman. De heere uw god dan is armoe, en heeft zich geopenbaard door maser. 4. Zij dan dragen het indiaanse volk voortdurend voor de troon van god. De heere dan heeft hen lief, en aan hen is het tweede gewijd, want zij hebben gods schepping niet veracht, zij die zich hebben laten zuiveren. 5. De heere zal uw wonden genezen, daar gij de natuur hebt liefgehad. Gij dan bent rein, en de heere heere houdt uw hand vast. 6. Gij gaat ge-ent worden op de boom des heeren, want gij zijt het volk des heeren, en allen die de heere willen blijven volgen, zullen wederomgeboren moeten worden door u. 7. Maar niemand is dan een indiaan naar het vlees, maar naar het hart zal men spreken over wilden en indianen. 8. En de heere zegt : ik houd van u, en houd uw hand vast, want gij hebt mij getroost, allen die in mij zijn. 9. Er is u dan onrecht aangedaan vanuit het grote spanje, maar ziet, ik heb de zwarte haai tot hen gezonden. 10. Gij dan zijt mijn volk, gij die in mij zijt. Komt dan tot mij, gij die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven. Doet dan uw ogen dicht en denkt aan mij, opdat ik aan u denke, en wij één zijn in elkaars hart.

Troost

11. Hebt elkaar lief, want Ik heb u lief, en ik heb uw nood gezien. Ik heb een plaats voor u bereid diep in mijn hart. 12. Ja, gij raakt diep in mij, en zijt mij tot genezing, daar gij mij gezien hebt in de schepping. Ja, want ik was de zon, ik was de rivier en ik was het dier. 13. En gij hebt mij gevolgd en geeerd. Gij hebt mijn piraten gastvrij ontvangen, en de Peter. ook bent gij tot de herman gekomen, en hebt gij maser gekust. 14. Indianen, ik heb u lief. Gij hebt mij liefde bewezen. Laten wij dan één zijn. 15. Ja, want door u heb ik het Tweede Woord geschapen en het Eerste Woord gezuiverd. Gij hebt de oude paden bewandeld en uw ouders geeerd, en zo Dezer, Christus van het Oer gevolgd. 16. Laten wij daarom één blijven, want gij staat niet onder de Joden. Gij zijt mijn volk. Ik heb al uw stammen lief. 17. Wij horen dan bij elkaar. Ik heb dan Narzia geschapen als de plaats van het verbond tussen u en mij, want in u heeft de Christus diepte gevonden, en bij u zijn dan de wortelen des kruises en het woord gods. Ik dan zal uw tranen drogen. 18. En enkelen onder u leven dan in diepe putten, maar ik zal deze putten openen. Want zij waren bestemd geopend te worden aan het einde der tijden.

Bemoediging

19. Gij bent dan een schuilplaats geweest voor de konijnen des hemels, en gij hebt Jezel en Jozef in hun verdrukkingen vertroost, niet alleen met woorden, maar ook met warmte. 20. Gij hebt dan plaats gegeven aan de leeuwen des hemels in uw tenten en gij bent altijd eenvoudig gebleven, levende van wat de hemel u gaf. 21. De Heere zal u een plaats geven naast zijn troon, en gij zult zijn oogappel zijn. 22. De Heere geve u dan warmte voor warmte, en kou voor kou. Gij die dan geluisterd hebt, de Heere zal uw oor nog meer openen. Gij die dan de Heere gevolgd hebt, Hij zal uw ogen nog meer openen.

8.

Geen dood en slaap

1. En ik kwam dan tot Spricht, want Golgotha had mij een gesloten deur gegeven, een brug waarover ik niet kon gaan. In het graf werd ik gedreven, waar ik een familie kreeg, maar die was des doods. 2. Want ook de Heere kreeg op Golgotha een deur te zien, maar die was gesloten. En Hij stierf voor die deur, roepende Eli Eli, Lama Sabachtani, hetgeen betekent : Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten. 3. Hij had dan geleden op de aarde, maar toen Hij opstond en ten hemel voer, zou Hij lijden in de hemelen, en ingaan tot Spricht. 4. Spricht, neem mij dan aan, gij die mij op Golgotha hebt geslagen, opdat ik niet alleen deel heb aan Zijn Lijden op aarde, maar ook aan Zijn Lijden in de hemelen. 5. Dood en slaap, wijkt dan nu van mij, opdat gij mij niet verlosse, maar laat mij lijden met de Christus in Spricht, opdat ik tot Zetdonia zal gaan. Ja, want dood en slaap brengt niets dan warmte, de verlossing uit het lijden. 6. En zo zou ik mijn Heer dan niet verstaan, en niet tot het ijs binnengaan. 7. Daarom, dood wijk van mij, en slaap, raak mij niet aan. Ik wil de ketenen des Heeren voelen, en tot Spricht ingaan. 8. Zij hebben mij geleid tot de driehoek, waar lijnen om te scheiden uit voort kwamen. Zij hebben mij tot Materos geleid, tot het Kleine Gods, en tot het Sneeuw wit dat daar verblijft. 9. En zij heeft haar Spricht tot Prins, aan de dood ontkomen, toe laat mij binnen. 10. Toe laat mij dan de paden van Spricht bewandelen, en niet slapen als de discipelen. 11. Heer ik wil uw pijnen dragen, en op uw lijnen lopen, als de acrobaten van het kruis. 12. Het graf heeft mij dan opgeslokt en uitgespuugd. Ik ben tot Spricht gegaan. 13. Dood en slaap, wijkt van mij. Gij hebt hier geen plaats. 14. Geen dood, geen slaap, geen rust, geen vrede, geef mij de zoetheid van de paranoia. Ik heb met de Heere geleden. 15. Ik ben niet gevluht tot de dood, heb

ook de slaap mij niet laten pakken, maar het zwaard des kruises bracht mij de zwijm van Spricht. 16. Tot het Tweede Kruis gekomen, door Marcia ingegaan. Zij is de gans des Heeren, zij is de Herderin. 17. Ik strijd dan tegen de zwijm. Ook zij doet mij mijn hart verblinden, ik wil met de Heere zijn. Als de wespen des hemels, ziet, zij slapen niet, maar lijden met de Christus, tot in het diepste van Spricht. 18. Tot Zetdonia vliegen zij, waar de driehoek hun hart heeft gemeten. Van de zoete brij drinken zij. Toe, laat mij daar niet sterven, totdat ik in Materos ben gegaan, om het Sneeuwwit te aanschouwen, om voor eeuwig de angel te dragen, die mij één maakte met de Heere. 19. Van honing heb ik niet gedronken, nee, het zoete kende ik niet. Tegen het gif van een appel heb ik gestreden, maar de dood heeft mij niet genomen. 20. Nu ben ik dan de muizenkoning, nu ben ik dan de prins van Spricht, tot de putten van Zetdonia gekomen, maar sterven doe ik niet. 21. Ik heb de dood dan overwonnen, ik ben de koning van de dood, op zijn beesten gereden. 22. Ik ben de muizenkoning, in honger rondgezworven. Van sterven wilde ik niet weten. Ik liet de kou mijn meester zijn, tot Materos ben ik gekomen, om het sneeuwwit te aanschouwen, en het nachtlatijn. 23. Het nachtlatijn heb ik gesponnen, zonder eind haar draden. 24. Tot in Spricht ben ik gekomen, om te kennen al haar namen. Over haar bossen gleeed ik, om tot Zetdonia te gaan. Door driehoeken leidende tot Materos, mijn rozen zijn niet vergaan. 25. Nu branden dan mijn haren, en zijn mijn zeeën van goud. Mijn ogen die diep staren. Zij zijn wild en zij zijn koud. 26. Nee, geen vuur zal mij laten sterven. Ik ben tot de Heere gegaan. Tot hen onder het blauwe ben ik gelopen. Geen angst meer, ik heb de dood verslagen.

9.

De rattenkoning

1. In de dood was ik een slaaf der wereld, nu ben ik een slaaf van Spricht, gaande tot Zetdonia. 2. Nee, vuur kan mij niet branden, ik ben de muizenkoning. Straks ben ik een rat des hemels, sieraden hebben in mij woning. 3. Haalt het je dan uit je slaap. Door de dood dring ik heen. Je voelt mijn koele hand, om ook jou te verlossen, van de strikken van de slaap. 4. Ik ben de prins van het morgenrood, de ochtend komt nader. Ik ben de prins, ja, de avond die is dood. Voor eeuwig in de morgenstond, heb ik mijn troon gezet. Ik ben de prins van het ochtendrood, ik haal haar uit haar slaap, de rozendoorn. 5. De avond is gestorven, de nacht van een lang verleden. Nu is het morgen geworden. Ik haal haar uit haar slaap, het rozenrood, de zachte liefde. 6. Toe, lijdt met mij, tot de tafel door Hem bereid. 7. Toe, laat me niet alleen, in de dood raak je alles kwijt. Alles dat was tussen jou en mij. 8. Ogen hoog en laag, hij vecht tegen de slaap. Het is de kikkerkoning, makende in mij woning. Hij zal heersen op zijn tijd, als koning van de slaap, heeft overwonnen, zijn beesten bereiden. 9. Koele wateren wekken je op, om tot het sneeuwwit te komen, en haar muizenprins, onder de dood maakten zij woning. 10. De rozendoorn, het rozenrood, met hun kikkerkoning, totdat de rattenkoning hen in Pniel verslindt. 11. Het overwint hen nog een keer, de kracht van het oude zeer. 12. Ik heb nu een tempel gebouwd, op Pniel, wachtende op de laatste keer. Al die mooie dromen zijn gebroken. 13. Koele waat'ren wekken je op, zij stierven niet aan het kruis, maar nog steeds lijden zij daar, in de hallen van Spricht, als de sieraden des hemels. Kijk er nog een keer naar, en alles is anders geworden. 14. Onder de dood maakten zij woning, onder slaap en onder zwijm, om het dromenbrood te verkopen. Ze raakten hier alles kwijt, de armoe aanbeden. 15. Ga er nooit meer naar terug, je bent nu een konijn achter glas, met de rattenkoning in het verschiet, een strijd die op Pniel zal eindigen. 16. Want als konijnen vechten wij tegen de wolken van zwijm, waaruit havikken en arenden komen, om ons mee te nemen naar Spricht. 17. De rattenkoning maakte in hen woning, om hen te maken tot konijnenkoning. 18. Zeg Elles, vertel eens, waar kom je toch vandaan ? Heb je je rattenkoning gevonden, doe mij toch eens je woorden verstaan. 19. Hij heeft je uit je zwijm genomen, tot een konijnenprins heeft hij jou gebracht. 20. Zeg, Elles, wie heeft jou meegenomen ? Was dat niet het witte konijn ? Al je dromen zijn nog steeds niet uitgekomen. De

koningin van harten bracht jou uit je zwijm. 21. Word boos, heel heel boos, anders raak je weer in zwijm, en begint het verhaal van voren af aan. 22. Rattenkoning, vul mij met toorn, om tegen dood, slaap en zwijm te strijden, breng mij onder de zwijm, waar de Elles zit verlaten van haar dromen. Ik geef haar de veer, dan komt ze telkens weer. 23. Elles, wie heeft dan alles afgenomen. Wie heeft jou dan in Armoë laten gaan. Je hebt Maser dan in je boot genomen. De rijkdom bracht jou in al die zwijm, maar het wonderland heeft jou er uitgenomen. 24. Nu zit je dan hier onder het zwijm, tezamen met maser en de herman. Tot Zetdonia ben je aangekomen. Die kaarten van het kruis klagen jou nog steeds aan. 25. Mocht je mij eens nodig hebben, ik ben hier, de rattenkoning.

10.

Het Eeuwige Kruis

1. Ik heb dan niemand nodig, want allen leiden ze mij van Christus af. Ik wil dan met Hem lijden, in eenzaamheid. 2. Tot Spricht ben ik gekomen, mijn adem ingehouden, en het bovenlijf der wespen ontvangen. Ziet dan, zij zijn als de paarden des hemels. Begrijpen doe je ze niet. 3. Zij zijn dan de raadselen van het koninkrijk, je hart voor eeuwig laten kloppen in de tuinen van Spricht. 4. Dood ga je hier niet, je hebt hier eeuwig leven, waar de doornen diep steken. 5. Ontwaken doe je hier, en je staat op uit de doden, maar tot het kruis der hemelen wordt je geleid. Draag dan Marcia, het oude geheim, en honger voor Hem, bij het witte latijn. 6. Zij dan is het witte spreij der hemelen. Zij sterft niet meer, ziet, zij is rein. 7. En ziet dan, Spricht is als het tweede Golgotha, als hoog komende van de hemelen, tot de ziel. 8. Ken dan de drietand des Heeren, die dood, slaap en zwijm heeft verslagen, om tot het lijden van Christus in Spricht te gaan. 9. Ziet Hem dan, lijdende, hoog in de hemel, de Maser van het Tweede, ingegaan door Marcia. 10. Laat dan de golven u niet overweldigen om u te verdrinken, zonder dat gij de bloedende hand des heeren hebt aangeraakt. 11. Maar drinkt de tranen keer op keer, opdat gij kunt gaan van wond tot wond, om Zijn hart te raken, zonder dat de dood alles verderve. 12. Gij dan draagt de muizenparfum, gij dan raakt de rattensnaar, om in eeuwigheid te leven, te lijden met onze Heer, om tot het kruis te komen en de struiken van weleer. 13. Armoë redde mij van de dood, zij die rijk zijn slapen. 14. Door Spricht in te gaan, is te kennen alle snaren. 15. Tot het Eeuwige Kruis kwam ik, tot een Eeuwig Evangelie. 16. Het is het kruis van muizen, van ratten en konijnen, waar een kikkerkoning steeds zingt, om ons van de slaap te laten wijken.

11.

De honger

1. Tot het Eeuwige Lijden kwam ik, om ook trouw te beloven aan Hem en het Kruis in de toekomst. 2. Steeds dieper daalde ik in Zijn wonden, en kwam tot oude tuinen en hoven. 3. Verzadiging heb ik dan niet gewild, om tot zijn honger te komen, tot de varkens des hemels. Altijd honger hebben zij. 4. Ik nam hen in mijn armen en was hen tot een herder. 5. Maar Marcia leidde mij van hen weg, om zelf als hen te worden. 5. Zij zijn dan de varkens van het tweede kruis, en ik overwon de verzadiging die van Christus afleidde. 6. Maar Marcia leidde mij van Hem weg. Mijn Christus waarom hebt gij mij verlaten? 7. En zo werd ik een christen van het tweede, om zelf zoals Hem te wandelen. 8. En ik kwam tot de putten van Marcia, om van de tranen te drinken, en de zeer oude tranen.

Symmetrie

9. Spin mij de symmetrie. Rozendoorn, verlaat mij niet. Gij weefde de varkenshemel voor ons in 't

verschiet. Kus mij, verlaat mij niet. 10. De honger heeft mij niet verlaten, de lijnen hebben mij afgescheiden. Tot de driehoek ging ik, het zal mij verlaten door de pijn. 11. Die draden worden langer, ze sterven niet af. Die roos is eeuwig, afgescheiden van het graf. Spin met mij, Rozendoorn, de symmetrie, verlaat mij niet. 12. De pijn laat alles mij verlaten. De echo's op den duur vervagen. Spin met mij, Roosmarie, echtgenoot, verlaat mij niet. Kus me door de pijn, afgescheiden van het graf, toe laten wij voor eeuwig leven, maar de pijn scheidt ons allebei. 13. Alleen ben ik, in het uur van Spricht, van God en Christus verlaten, een uur van vreemd licht. Spin met mij, symmetrie, Rozengeur verlaat mij niet. Alles wat ik heb, zal door de pijn vergaan, totdat ik alleen nog over ben, als een tweede christen te zijn. 14. Christen van het tweede, afgescheiden van het graf, voor eeuwig te leven, iets spint in mij, de nieuwe dag. 15. Voor altijd zal het ochtend zijn, het morgenrood heel diep in mij, totdat de pijn het uit mij haalt, ik zal wel altijd in armoe zijn, zij is alles wat ik bemin, ik hecht mezelf daar, toe verlaat mij niet, maar pijn zal haar dan ook wegnemen, om tot een diepere armoe te gaan. 16. Grote armoe, groot verdriet, Eeuwig Kruis, verlaat mij niet, of zal de pijn dit ook wegbranden, ik weet het niet. Het is eeuwig, zal het veranderen, zal het kruis mij dan ook verlaten, of moet ik worden als het kruis. 17. Tweede christen, als het kruis, als het zwaard van Spricht, kom jij, spinnende de symmetrie, wordende de symmetrie, tot Sorsion kwamen wij, als Sorsion werden wij, gelijkvormig aan zijn beeld, nu weer verlaten. Rozendoorn, verlaat mij niet.

12.

De oude zon

1. De zon van de oudheid ; De zon was in ver verleden een driedimensionale societeit, een normale planeet met water en bossen. Het was als een aarde, maar nucleaire oorlogen hebben het verwoest, en na vele tijdperken werd het de zon die we nu kennen. 2. De ingewikkelde driedimensionale trechter op de zon was vernietigd, veroorzakende ernstige vormen van hitte. 3. De zonne-attracties veroorzaakten andere planeten te bewegen rondom de zon, en er waren zelfs planeten die werden vernietigd door de krachten der zon. 4. Het was een planeten-eter, als een kosmische vampier voor vele tijdperken.

5. De zon heeft een diepe historie waar wetenschap niet van weet. De magnetische kwaliteiten in de centrale positie heeft een lijn van gebeurtenissen als achtergrond, opgesloten in de ruggengraat. 6. Het eind van deze draad is in het stuitje, waar het elektrische toegang heeft tot de genetische zone en daaronder, in de bacteriele zone. De mens is gebouwd vanuit die laag van bacterien, en deze laag is nog dieper in de quantumdelen dan de normale genetische laag. Het is die bacteriele laag die de genetische laag heeft geprogrammeerd en daarbij het menselijk lichaam. 7. De zonnendraad in de ruggengraat is zulk een wijd-belangrijke draad van planetarische monarchy, dat alleen door dit neurale pad te volgen de hoogste krachten van het universum aangewakkerd kunnen worden.

8. Er zijn drie duistere wachters die deze koninklijke ruggedraad bewaken. Zij zijn extreem en hysterisch bang dat iemand deze draad zou binnendringen om vervolgens de zonnevloeistoffen vrij te zetten door de ruggegraat, om daardoor via het stuitje de genetische en bacteriele lagen te re-programmeren. 9. Deze gesloten en hoogbewaakte draad is hun staf om het universum te besturen. Deze draad bevat de koninklijke bloedlijnen van het sterrenstelsel Orion. De duistere wachters van dit zonnepad zijn Stalten Atmir, Vaten en Hebezeen.

10. De roze verbinding maakt dat geboorte plaatsvindt door Golgotha en Spricht, door de zielen van ooievaren. Zo laat Orion los, eindigen de darmen in de schoot, en word de schoot verbonden aan de aars. 11. Dit vindt plaats door tussenkomst van de zon. Door de inbreng van Spricht wordt het ritme anders en wordt de kracht van de dood ernstig verstoord. Dood, waar is dan uw prikkel ? 12.

Geboorte, waar is dan uw komst ? Het eindeloos geboren worden is niet nodig. 13. Je kunt groeien in het kruis door Spricht. Laat geboorte en dood je niet wegnemen. Enkele andere namen die ons willen derdimensionaliseren zijn Whemmer en Aam, met zijn helpers Benshin en Tepil. 14. Valse genezers werken ook met deze krachten, maar de genezing des Heeren is in de Roze Verbinding.

13.

Over buitenaardse ontvoeringen

1. Ze had mond-implantaten, de slangendanseres, en voet-implantaten, een vreemde reuk. Ze was een experiment van buitenaardsen, verboden schepselen. Niemand had toestemming dichtbij haar te komen. 2. Ze leed, en ze viel vaak flauw, terwijl bloed uit haar mond kwam. 3. Haar voet-botten bewogen vreemd. Een ei groeide in haar, wachtende om op een dag uit te barsten. Ze kon andere slachtoffers herkennen. 4. Ze dacht vaak dat ze alleen was in deze dingen. Ze was als opgesloten in deze dingen. 5. Ze was overstuurd en zonder hoop. Er waren geen dokters die haar konden helpen. Machines kwamen in de nacht bij haar, om wrede dingen te doen, het installeren van de implantaten. 6. Zij wist niet dat deze implantaten een wachter van haar maakten. Zij werd een gesloten poort om anderen tegen te houden. Zij werd een blokkade. 7. Ze had nachtmerries waarin ze dingen deed die ze niet wilde doen. Iets leefde in haar, in haar aderen. Het was een buitenaards groen lichtend iets, een vreemd reptiel of insect. 8. Het had ogen vol van licht, en was gemaakt van zacht maar sterk vlees. Er droop groen bloed van het beest. Het had geen huid, alleen spieren en bloedvaten. 9. Ze was paniekerig. Het creatuur had een hoge intelligentie. Ze was zo paranoïde naar zijn impulsen. Hij bewaakte haar tegen iets ergers. 10. Hij was haar agent. Zij was zijn gevangene, het object dat hij moest bewaken, maar zij bewaakte anderen, iets wat ze niet wist. 11. De deuren naar de hel moesten gesloten worden, want dit waren verboden vruchten.

14.

De groene ruiter

1. De groene ruiter had een ingebouwde tepelhuid, met een zoolgebaseerde wapenrusting waardoor hij de signalen van zijn thuisbasis kon triggeren. 2. De zoolgebaseerde wapenrusting bewoog over zijn lichaam. Het was als een creatuur, zwaar ademende, zacht en nat, vastgehecht aan zijn huid. 3. Op sommige plaatsen stak het diep, en dit was om enkele dieperliggende organen te stimuleren. 4. De samentrekkingen gingen erg diep. Het was als een pezige wapenrusting, maar leek meer op klieren, want hormonen in poeders en vloeistoffen werden door de wapenrusting voortgebracht. 5. Het groeide als een waterig insect op zijn lijf, en leek meer en meer op een vreemde vis. 6. De vis had vele tentakels, alsof er vreemde duistere tenen als draden vastgroeiden in zijn lichaam. 7. Het groeide naar zijn hoofd toe. Eerst groeide het in zijn mond, en hij kon de adem en de gassen ervan inademen. 8. Zijn eigen voeten werden heter en heter, en zijn zolen begonnen een klein beetje te zwellen, terwijl ze vreemde lijmen voortbrachten. 9. Toen begon het wezen in zijn neus te groeien, en hij begon onbekende dingen te ruiken. 9. Het veranderde zijn verstand, zijn manier van denken. 10. Hij zonk diep weg in zichzelf, alsof hij zijn eigen lichaam niet meer kon voelen. 11. Hij voelde zichzelf puur worden, rustig en vertrouwend op de buitenaardse chirurg. 12. Hij had een geweer gebouwd van tepels, en de trigger zat in een zoolgebaseerd aanhangsel. Het geweer was één met zijn arm, ingebouwd. 13. Het was alsof er een slang in hem groeide, als een rode streep. De zoolgebaseerde elementen begonnen ook diep binnenin te groeien en werden als pistolen. 14. Hij had groen bloed nu, en zijn gezicht begon ook groen te worden. Hij werd een ruiter, meer en meer. Een groene ruiter.

15.

De Chirurg

1. Op een zomerdag kwam een man laat van zijn werk terug. Het was een lange dag geweest op het werk. 2. In deze tijden moesten ze veel overwerk doen, want er was een virus uitgebroken door een vreemd soort gesteente dat in mensen groeide. 3. Ze waren nog steeds druk bezig met het vinden van een antistof. Tot nu toe hadden ze nog niet veel succes, en ook in de stad van de man verspreidde het virus zich als de griep. 4. Tot nu toe waren er nog geen doden gevallen, maar degenen die het virus droegen begonnen zich te isoleren en toonden vreemde gedragingen. 5. Omdat het virus erg besmettelijk was vonden sommige mensen het dan ook wijzer om de mensen die het virus droegen buiten de samenleving te zetten in aparte gebouwen, waar de ziekte verder behandeld zou kunnen worden. 6. Hij was één van die mensen. Hoewel het virus nog niet direct levensgevaarlijk was, zag hij de gevaren voor de samenleving wel hangen. 7. Het gesteente was niet zomaar weg te snijden uit degenen die het droegen, omdat het zich op een ingewikkelde manier in de organen weefde. 8. En omdat het virus in de beginfase was, vreesde hij dat na een tijd het virus zichzelf zou kunnen ontwikkelen tot een dodelijk virus. Ook buiten zijn werk dacht hij er veel over na, en zijn vrienden zeiden dat hij stiller was geworden. 9. Ook in zijn huis had hij een klein laboratorium, waar hij soms buiten werkuren bezig was. Ook als hij 's nachts niet kon slapen was hij veelal daar. Hij leefde met zijn werk.

10. Hij had een klein stukje steen meegenomen van zijn werk om thuis te onderzoeken. En zelfs buiten het lichaam groeide het vreemde gesteente gewoon door. 11. Door dit vreemde gesteente werd het virus in het lichaam verspreid. Het was een soort gebeente, en snel werd er meer over de ziekte gerapporteerd. 12. Er waren enkelen die nog gewoon doorleefden zoals ze leefden, omdat het virus verschillende symptomen kende, en zich niet altijd bij een ieder op dezelfde manier manifesteerde. 13. Bij sommigen nam het virus naderhand toch weer af. Bij anderen groeide het gesteente ongenadig door, en bij sommigen begon het gesteente zich zelfs in de hersenpan te weven. De man nam het allemaal erg serieus, maar was opgelucht, dat bij enkelen het virus afnam en het gesteente begon te stabiliseren of zelfs afnam. 14. De man vroeg zich af wat de oorzaak daarvan kon zijn. Het onderzoek leidde tot Afrika, waar bij tijgers en bepaalde soorten slangen het virus ook voorkwam. Het gesteente werd er niet gevonden, maar wel soorten van vreemd weefsel die dezelfde stoffen produceerden. 15. De wetenschap stond voor een raadsel. Het weefsel leek te functioneren als nieren en klieren, en al snel werd er wereldwijd geluid aan gegeven.

16. De man was blij dat ze eindelijk wat op het spoor waren gekomen, maar er waren nog vele vraagstukken die opgelost moesten worden. 17. Het onderzoek werd een beetje in de war gegooid toen achteraf bleek dat de stoffen toch niet helemaal hetzelfde waren, en de symptomen toch anders waren. Meer en meer raakten ze ervan overtuigd dat ze hier toch met een uniek virus hadden te maken. 18. Maar het onderzoek bij dieren en ook bij andere levensvormen ging door, om een mogelijke overdrachtspoort aan te wijzen. Waar kwam het virus nu werkelijk vandaan, en wat zou de toekomst ervan zijn? 19. Nog steeds waren er nog geen enkele medicijnen om het virus te remmen of te genezen, maar ze waren blij dat sommigen alsnog een stabilisatie van het virus ondervonden. 20. Het gesteente kon bij sommigen zelfs afnemen, maar er was nog bij niemand totale genezing van het virus aangetroffen. 21. Er werd ook onderzoek gedaan bij mensen waarbij het virus zich had gestabiliseerd of afnam, om te kijken of enige levenspatronen of andere middelen daar invloed op hadden, maar men kon geen aanwijsbare overeenkomsten vinden. 22. Het leek een hopeloze strijd. Alhoewel de snelheid van de verspreiding van het virus afnam, kwamen er toch steeds meer landen bij die melding deden over het toeslaan van het virus. 23. Inmiddels was er bij onderzoek in de zee een bepaalde stof in zeepaardjes ontdekt die op de stof van het virus leek, maar

later liep het voor de onderzoekers toch op dood spoor. 24. Op een nacht was er een uitzending op de televisie waarin sommige mensen met het virus werden geïnterviewd. De man zat op de bank en keek, terwijl hij notities maakte. 25. Eén van de ondervraagden had een opmerkelijk verhaal, en opmerkelijke symptomen. Het gesteente was als een mozaiek door de huid rond zijn tepels gebroken, en ook in zijn voeten was het gesteente al op een vreemde manier door de huid naar buiten gekomen. 26. De man die ondervraagd werd vertelde dat 's nachts vreemde wezens in zijn slaapkamer kwamen, met vreemde machines die zich op een vreemde manier vastklonken aan de door de huid gegroeide gesteentes. 27. En dan voelde de man allerlei vreemde sappen door hem heen stromen, en dan hoorde hij vreemde geluiden, en dan was het alsof hij langzaam dronken werd. 28. De volgende dag vertelde hij op zijn werk wat hij op televisie had gezien, en niemand op zijn werk had hier al van gehoord. 29. Het was nog niet voorgekomen dat het gesteente door de huid groeide volgens hen, maar ze wilden toch meer informatie. 30. De makers van het programma werden gebeld, en er waren gesprekken. De makers wilden niet meewerken met hen, omdat het volgens de makers ging om de privacy van de mensen. 31. Bedenkingen kwamen bij het laboratorium waar de man werkte opzetten. Was dit echt of was er televisie-bedrog in het spel. De media behoorde toch samen te werken met de medici ? Ook hij kreeg bedenkingen over hetgeen hij gezien had op de televisie. 32. Waren het spookverhalen ? Was het trucage ? Het door de huid gekomen gesteente was echt te zien, maar of het nagemaakt was of niet, kon de man niet zeggen. 33. Midden in de nacht viel de man in slaap, na een lange tijd van piekeren. Opeens werd hij wakker van een enorm gekrijs. De lucht was blauw, en langzaam liep hij naar het raam. 34. Daar zag hij een enorme gestalte staan als een draak. Maar hij wist dat dit geen draak was. Dit was een wezen uit de zee. Hoe hij dat wist kon hij niet vertellen, maar hij zag het. 35. Hij was totaal niet bang, en na een korte tijd verdween de gestalte weer. De gestalte stond niet in zijn kamer, maar achter het raam van zijn flat, tussen de flat en de rijen van huizen aan de overkant. 36. De volgende dag wilden ze hem niet geloven, en ook zelf kon hij het maar moeilijk geloven. Misschien had hij het wel gedroomd, dacht hij. 37. Na een tijdje kwam het hoofd van het laboratorium na hem toe en zij : 'Zeg, ik maak me erg zorgen om je. Je werkt zo hard dat je veel te veel overuren maakt, en zelfs thuis ga je nog met je werk door. Zou je niet eens wat rustiger aan moeten doen ?' 38. Maar de man wilde hier niet van weten. Toen vroeg het hoofd van het laboratorium hem of hij voor zijn werk naar een laboratorium aan in zee wilde gaan voor zee-onderzoek. 39. Dit wilde de man wel, en nam het aanbod met beide handen aan. 40. Het was een groot laboratorium, een gebouw dat zelfs tot onder de zee reikte voor diep onderzoek. De man hield altijd al van de zee-natuur, en van de elementen die zich daar bevonden. 41. Hij wist dat daar vele medicijnen te vinden waren. Ook was men bezig met een project voor zuivere zee-voeding, om het vaak eenzijdige menu van de mens aan te vullen. 42. De man was een grootdenker, en had de visie in zichzelf uitgespreid. Veelal was hij bezig geweest de zee te bestuderen, en hier had hij natuurlijk de kans om er zijn werk van te maken. 43. Hij kreeg al direct vele mensen onder zich en zag dit dan ook als een promotie. Hij was zich ook bewust van de gevaren van de zee, en wilde daarom ook niks riskeren. Er moest verantwoord te werk gegaan worden, en men moest waaghalzerij uit de weg gaan. 44. Inmiddels was het virus aardig onder controle. Het werd niet meer zo zeer als een bedreiging gezien. Er kwamen weinig nieuwe meldingen binnen, en er waren nog steeds geen doden gevallen door het virus. 45. De meesten met het virus woonden in aparte gebouwen buiten de samenleving, omdat ze zich hier prettiger bij voelden. 46. Sommigen werden zelfs algeheel kluizenaar, en kregen van de staat daartoe een kasteel of ander landgoed dat leegstond, terwijl enkelen in staat waren om geheel terug te keren naar de natuur. 47. Er was nog geen enkel medicijn ertegen gevonden, maar de ontwikkelingen leken een ieder gunstig te stemmen. Alles begon weer te worden als vanouds en men begon te denken dat het virus zijn topdagen nu wel gehad had. Maar niets was minder waar. 48. Hij had net een kennismakingsperiode achter de rug die goed verliep, en het leek erop dat nu het contract wel zou lopen. Hij had meestal moeite met de eerste dagen van iets, maar dit was anders. 49. In dit werk lag zijn hart, nog wel meer als zijn vorig werk. Op een avond deed hij de televisie in

zijn nieuwe woning aan. Hij woonde nu dicht bij de zee. Hij zat op de bank, en schakelde over naar de zender met berichten. 50. Opeens zat hij aan zijn bank gekluisterd. De namen van wat topmensen van zijn land verschenen in beeld met hun foto's. Zij waren die avond omgekomen doordat er een meteor op het huis van hun vergadering was gevallen. 51. Niemand wist waar die meteor vandaan kwam. Het was allemaal erg snel gegaan, en het land was erg onthutst. De nieuwslezer veegde het zweet van zijn voorhoofd. 52. Na onderzoeken bleek heel snel dat de meteor dezelfde stoffen droeg als van het virus en op sommige plaatsen van hetzelfde materiaal was gemaakt als van het gesteente. 53. Ook werd er gewaarschuwd voor de zware straling die vanaf de meteor afkwam, en technici en specialisten konden deze niet op korte termijn onschadelijk maken. Men besloot enkele afgebroken stukken naar de zee te brengen. 54. Verder werd het terrein afgebakend. Er was een diepe krater in de aardbodem ontstaan. Na enkele dagen leefde het virus weer enorm op, en ditmaal vielen er wel doden. 55. De mensen die het virus hadden klaagden nu veelal over gekrijs in hun hoofd, en de symptomen waren dikwijls gepaard met zweren en brandende pijnen. Vaak sloeg het virus over in andere ziektes. 56. Alle dagen werd er op televisie voorlichting gegeven. En er kwamen steeds meer mensen op televisie die door de huid heengebroken gesteentes hadden. 57. Steeds meer mensen klaagden van brandende pijnen rondom hun tepels en in hun voeten. 58. En weer werden de sociale structuren van zulke mensen veelal afgebroken, en bij sommigen begon nieuwe huid te groeien, en ook de stembanden van sommigen raakten zwaar aangetast, of gingen dubbele stemmen voortbrengen. Dat waren stemmen die tegengesteld hoog en laag waren. 59. Meer en meer begon het gesteente over de huiden van mensen te groeien, als een vreemd soort van ivoor in verschillende kleuren. 60. En nog steeds was er geen enkel medicijn tegen opgewassen. 61. Sommigen werden erg agressief door het gesteente dat in en over hen groeide, en vaak begonnen verschillende kleuren elkaar te bevechten, en gingen dezelfde kleuren zich bij elkaar voegen. 62. Vaak waren de kleuren tweezijdig en ontstonden er tussenpersonen tussen de verschillende groepen. Veelal voelden mensen zich overgenomen, alsof ze een machine werden. En de wetenschappers stonden radeloos. 63. Nog steeds hij bezig om antistoffen op of onder de zeebodem te vinden, maar nog steeds zonder enig resultaat. En de mensen begonnen wanhopig te worden, en keerden zich tegen de medici en de topmensen. 64. Ook hij moest in bescherming gebracht worden tegen razende groepen mensen die het hadden gemunt op de hogere lagen van de bevolking. 65. En hij kreeg militaire bescherming rond zijn huis en rond de plaats waar hij werkte. Op een gegeven moment was dit niet meer mogelijk vanwege de vele aanslagen, en na vele confrontaties tussen de burgers en het leger. 66. Er werden speciale oorden ingericht, waar de topmensen en de medici tezamen met andere verantwoordelijkheidsfuncties gingen wonen. 67. Degenen die onder deze mensen getroffen werden door het virus werden ogenblikkelijk van hun functie ontheven en naar diverse kampen van burgers gestuurd. Maar ook onder de burgers kwamen machtslijnen, en al gauw ontstond er een tussenveld. 68. En zij werden de chirurgen genoemd omdat ze contact bleven houden met de beide kanten van de samenleving. 69. Hij stond bekend als een contactpersoon waardoor zij met de opperlagen van de samenleving konden communiceren. 70. Hij vond dat belangrijk voor zijn werk, en voor hem was het onmogelijk om nog met de burgers contact te hebben sinds hij in het zwaar beveiligde oord woonde. 71. Hij kon de chirurgen erg goed begrijpen, en

op een dag werd hij zelf door het virus getroffen. Al snel groeide het gesteente door zijn huid heen en kwam hij ook in de tussenlaag terecht en werd één van hen. Snel werd hij opgenomen in de groep. 72. Veelal was de basiskleur zwart met hier en daar een rode, witte of blauwe streep in een punt uitlopende. 73. Soms brak er wel eens wat van het gesteente af, en dat was een helse pijn als brandend zoet. Al gauw werd hij op de hoogte gesteld van een groot geheim van de chirurgen. 's 74. Nachts kwamen er Ufo's tot de kampen van het tussenveld en werden er operaties verricht in de tepels en de voeten. 75. De man herinnerde het televisie-programma dat hij er over gezien had. Het was dus toch waar, dacht hij bij zichzelf. Al gauw was hij bijna geheel gemaakt van dit vreemde gesteente, en begon hij zichzelf te voelen als een machine. 76. 's Nachts kwamen er bruinzwarte

kappen over de kampen met rode gleuven die licht gaven, en werden de operaties door draakachtige zeewezens gedaan. 77. Dit was dus wat hij gezien had, dacht hij bij zichzelf. Tijdens de operaties 's nachts kon hij ze goed zien, en sommigen hadden zelfs staarten als goudvissen. 78. Vreemdsoortige sappen werden in hem gespoten op een hele systematische manier. 79. Soms werden er grote stukken van het gesteente weggebroken, en dan voelde hij die helse pijn als brandend zoet, maar in zijn kamp vertelden zij hem, dat dat brandend zoet een nieuwe immuniteit zou brengen. 80. Wat die nieuwe immuniteit dan was, dat wist hij niet. 81. Bij de hogere lagen van de samenleving waren er berichten binnengekomen over de kappen en de operaties, en zij begonnen bang te worden. 82. Ze waren bang dat de macht in de handen van de chirurgen zouden komen, en begonnen een totaal-oorlog. Inmiddels waren er zoveel mensen door het virus uit de toplagen verdwenen, dat ze bang waren om meer mensen te verliezen. 83. Ze lieten daarom degenen die een wit soort van gesteente hadden blijven. Maar steeds meer onder hen kregen het virus met het witte gesteente. 84. En hem werd verteld door anderen uit zijn kamp dat die immuniteit juist tegen deze aanval was bedoeld. 85. Het was een oorlog van de bang geworden regering gericht aan de chirurgen. Maar omdat de regeringen met hun topmensen en medici merkten dat ze met wapens hen met de gesteentes niet konden uitschakelen probeerden ze het op een andere manier. 86. En dit werd de grote witte oorlog genoemd. 87. Ze probeerden met apparaten de machines onder controle te krijgen. Ze zouden hiervoor in eerste instantie bestraling gebruiken, om stap voor stap invloed uit te oefenen.

88. Inmiddels werden ze van buiten steeds harder en van binnen steeds zachter, en de operatie-apparatuur van de ufo's trokken de tepels van de chirurgen steeds dieper naar binnen, en er werden meerdere tepels geïmplanteerd. 89. Ze waren als vlakke, gesloten geraamtes geworden, als oesters in een schelp. 90. Ook de zolen en de huid van hun voeten werden steeds dieper naar binnen getrokken en gingen op een vreemde manier binnen het gesteente circuleren.

16.

De Onaks

1. De Onaks waren groene, slijmerige gedrochten. Zij spraken in een taal die zij niet verstond. Zij waren groot en harig, en soms boden ze haar wat voedsel aan, maar ze hield er niet van. De reuk was zo vreemd hier, en ze had problemen met ademen. 2. Eén van de Onaks nam haar op z'n rug. Het was er één met vleugels, en ze vlogen naar een hoog en duister slot. 3. Ze zag een kind staan in één van de gangpaden. Ze kreeg een lichte schok. Het kind leek meer op haar dan op een Onak. 4. Het kind had een rood gewaad, staande met een pop. Het kind verstond haar niet. 5. Toen de Onak tegen het kind sprak, scheen het kind het te begrijpen. 6. Ze gaven haar vlees, en ze vroeg zichzelf af wat voor soort vlees het was. 7. Toen ze ervan at werd ze heet van binnen. 7. Toen leidde de Onak haar tot een lift die diep onder de grond ging. 8. Ze hoorde allerlei soorten gegil en gehuil. Toen de deur van de lift openging zag ze een bal van vuur hangen in het midden van een zaal, terwijl wezens daar werkten. Aan de muren zag ze wezens als haarzelf hangen, maar ze leken bijna op bomen. 9. Tot haar schrik bemerkte ze de overeenkomst met het vlees wat ze had gegeten. 10. Ze had haar eigen evenbeelden gegeten. Plotseling nam een Onak haar bij de nek en tilde haar hoog op. Ze werd daar ook gehangen, terwijl ze gilte en schreeuwde. 11. Het kind met de pop kwam naar haar toe. De ogen van het kind waren vol rood, bijna vuurspuwend. 12. 'Je bent klaargemaakt om Onaks voort te brengen,' sprak het kind nors. 'Wanneer je weigert, zul je worden tot vlees. Ontsnappen is onmogelijk. 13. 'Ja, ik zal Onaks voortbrengen,' zei ze tot het kind. 'Goed,' zei het kind, 'dan zul je veel slijm moeten eten.'

17.

De Ontsnapping

1. Zij moesten vele slangen bevechten in het duistere woud, terwijl ze door de modder en de aarde gleden. Zij voelden zichzelf prinselijk terwijl ze aten van het slangenvlees. 2. De wonden vormden vreemde golvende merktekenen op hun lichaam, alsof er planten op hen geprint waren. Zij voelden hoe ze de controle over zichzelf terugkregen na de ontsnapping. 3. Ze waren lang slaven geweest in ballingschap. Ze hadden nog wel vele brandmerken van hun slaaf zijn. 4. Maar doordat ze tegen zoveel wilde dieren moesten vechten kregen deze brandmerken een andere vorm. 5. Zij waren trots op hun nieuwe merktekenen van hun nieuw gevonden vrijheid. 6. Soms ademden ze zwaar. Ze moesten hier overleven. Ze moesten de wetten hier leren kennen. 7. De psychologische wonden van hen waren diep. Ze voelden zich verwoest in hun ziel. Ze waren geboren in slavernij en hadden nooit een taal kunnen ontwikkelen. 8. Zij waren wilden. Zij konden geen kracht ontwikkelen, want elk beetje kracht dat ze in hun lichamen vasthiielden werd gestoken door een soort van creaturen, terwijl hun energie weer wegsijpelde. 9. Zij waren altijd moe. Veel konden zij niet ontwikkelen door de grote mate van druk en aanvallen. 10. Al wat zij kregen waren flitsen en fragmenten, snel weggescheurd bij elke volgende stap. 11. Zij voelden de bossen als zwaar vampiristisch, hen uitzuigende. 12. Zij konden geen bezittingen hebben, alleen hun dolken en wat gescheurde klederen en riemen. 13. De slangen waren groot hier, steeds weer probeerende hen te wurgen. 14. De slangen waren niet makkelijk te verslaan, en soms duurde een gevecht wel uren. Ze moesten als dit bos en deze dieren worden, anders zouden ze niet overleven. 15. Door hun pijnen communiceerden ze met elkaar, kort en van een afstand, want ze waren ook bang voor elkaar. 16. Sommigen hadden merktekenen van duistere slangen op hun lichamen. Ze maakten klederen en tenten van hun verslagen aanvallers. De bossen waren lang, en ze maakten plaatsen waar ze vlees verzamelden. 17. De gevaarlijkste dieren waren de gehoornden, want zij konden hard lopen, en moordden heel makkelijk met hun hoornen. 18. De gehoornden maakten groot geluid en waren de wildsten in deze wouden. 19. Vaak vernielden ze de tenten, en hun vlees en bloed was het meest krachtige. 20. Ze wisten dat als ze de gehoornden niet zouden temmen, dan zouden ze door hen verwoest worden. 21. Ze klommen in de bomen, sprongen op de ruggen van de beesten en begonnen hen te berijden, maar door de wildheid van de beesten vielen ze vaak snel. 22. Ze wisten dat ze het stap voor stap moesten leren. Ze wisten dat wanneer ze door zouden gaan hun vijanden te bevechten, dan zouden ze alles verliezen. 23. Ze maakten hun tenten in de bomen. Ze voelden een woede naar de beesten, maar de pijn maakte hen moe en als verdoofd. 24. Ze moesten meer leren over deze beesten, over hun bewegingen, de manieren waarop ze aanvielen. 25. Zij waren niet de enigen die hongerig waren. 26. De ontsnapte slaven probeerden onderling wat warmte van elkaar te krijgen, want soms waren de winden koud. Maar ze waren geen contact gewend. 27. Het gaf hun zulke vreemde gevoelens van angst en paniek, en zulke vreemde gevoelens in hun buik. 28. Ook in de rivieren was er veel gevaar. En hier vonden vele gevechten plaats. Ze verlangden ernaar te zwemmen, en ze voelden een vreemde moed opborrelen, een vreemde spanning in hun lichamen. 29. Ze begonnen immuun te worden voor de angsten voor het water. Ze voelden zichzelf meer en meer als waterslangen, en het strijdveld verschoof naar het water, meer en meer. 30. Ze wilden graag aan de rivieren van deze bossen wonen, en aan de meren. 31. Ze verlangden naar een nieuwe hartslag, om hun verleden voor eens en altijd te ontvluchten, en om hun wonden tot nut te maken, en hun vergif. Dezen waren nog steeds machtige wapenen in hun handen. 32. De gevaarlijke creaturen in deze meren en rivieren konden soms veranderen in vrouwen. Er waren ook slangen die door hun wonden in hun lichamen konden komen, of zelfs door hun monden of andere openingen in hun lichamen. 33. Dan hadden ze innerlijke gevechten, zulke vreemde gevoelens. Deze slangen probeerden hen weer tot slaaf te maken van binnenuit. 34. Soms gingen deze slangen dood in hen, en werden ze ziek, probeerende de lijken te verteren.

18.

Nu vrij

1. Zij allen moesten voor eeuwig ontwaken, zij allen moesten het duistere creatuur aanschouwen wat hun verstand had overgenomen, om hen mee te nemen naar een eeuwigdurende nachtmerrie. 2. Het geeft hen visioenen zo helder, als een wereld waarin zij leven. 3. Zij zaten op de rug van vreemde spinnen, die eruit zagen als vissen. Zij zagen ook de vliegende krabben en de andere creaturen van deze wateren. 4. Zij zagen de moederspin van het eiland, en haar kathedralen. Er waren daar vreemde tempelen, als een heilige plaats. 5. Het vreemde en duistere creatuur van de zee, het vreemde creatuur met de zovele tentakels, hen bewakende in een vreemde gevangenis, met een vreemde slavernij. Als vreemde webben over een eiland, waarin ze kunnen klimmen. Als taaie lijm die ze kunnen strekken, kneden en vormen. 6. Nu zijn ze dan vrij.

19.

Het wilde boek in het hoofd

1. In een vreemde secte vermoordden ze dieren voor hun god. Ze hadden vreemde verf op hun voeten. Ze waren geverfd en gekleed voor dit doel, de vreemde opsmuk van een religie. 2. In de nachten werden hun voeten vreemde spinnen, gaande voor de jacht. 3. Hun tenen groeiden uit tot lange moordklauwen om hun slachtoffers te wurgen, om hen tot hun rijken van de dood te brengen. 4. De vreemde verf heeft zo'n vreemde geur, en het neemt gemakkelijk het verstand over, en dan ook heel langzaam de emoties, stap voor stap, totdat zij geheel slaven zijn. 5. En dan worden de verhalen wilder en wilder. En het slachtoffer raakt vermoeid, en kan zijn werk niet meer doen. Hij is tot een nachtslaaf geworden. 6. Dit overkwam een slager, want door veel met vlees te werken word je zelf ook vlees. 7. Er stond een zwarte man in zijn deuropening, terwijl een kleine spin op zijn bed langzaam uitgroeide tot een voet. 8. De man heeft een hoed en een wit gezicht, maar verder is hij zwart. 9. De spin kwam tot zijn borst. Hij kreeg daar een merkteken, en voelde daar druk, ook tijdens erna. 10. Wie heeft nou wie onder de voet. Hier is het : een voet voor een voet, een teen voor een teen, een tepel voor een tepel. 11. Religie zal je op een dag vinden, want je doet de werken van een religie. Je bent een priester. 12. Het is hier vlees voor vlees, een buik voor een buik. Er zit een wild boek in je hoofd, wachtende om op één dag geopenbaard te worden. 13. Een oog voor een oog, een tand voor een tand, wie heeft nu de wet verbroken ? 14. Geef je hem die je linkerhand eraf hakte ook je rechterhand ? 15. Dit dan is het wilde boek in het hoofd.

20.

1. Esmeralda, tot de tijd dat ik bij je ben, maak je huis in orde. Ik ben een feeenprins door haat geworden tot bloeiende liefde. 2. Esmeralda, liefste, kom thuis. Ik heb lang geleden aan het kruis. Nu ben ik dan tot de paal van Spricht gekomen, met al die dierengezichten, zij maakten in mij woning. 3. Ik heb stil van hun wijnen gedronken. Van genezing hebben zij niet willen weten.

4. Esmeralda, ze vertelden mij over de duivel. Dit is een geheim tussen ons twee. De duivel moest dan branden als een luciferhoutje, en zij maakten groot vuur, ik ben snel vertrokken, want het leven werd zo duur, langs de stad leefde ik. 5. De waat'ren hebben mij aangenomen. In grachten heb ik niet gedreven. Alleen in bosrivieren, zoekende naar de vissen van Spricht. 6. Op hun ruggen heb ik gezeten, Esmeralda. Ik zal ze allen binnenhalen, oh feeenkoningin.

7. Esmeralda, liefste, ze hebben 't nooit geweten, ze hebben elkaar nog nooit verstaan, al die torens, al die huizen, al die wezen. 8. 't Zegt mij genoeg, voortaan wil ik met jou wezen. Als de vinger van

Spricht mij 't nog niet heeft verteld, alles wat ik over jou moet weten. 9. Laat hem dan komen, de wijnen zijn klaar. Onze koffie zal snel stromen, naar het land van onze dromen. Ik ben ontwaakt, nooit zal ik meer slapen. 10. Feeenkoningin, bloemen over jouw namen, een hartsgedicht, wij moeten nu snel de liefde staken. Zij zullen ons achterhalen, al die bakkersgezichten, zacht brandende in de nacht, ze zullen ons sleuren naar de gracht. 11. Tot al hun winkels zullen we komen, in de flessen zullen we gaan, om van elkaar weer te dromen, zij kunnen ons niet breken, want ver weg is zo dichtbij. Dat leerde je mij. 12. Esmeralda, bloemen over jouw namen. Met reukwaat'ren heb je mij ingespoten. Grote schatten uit vreemde bossen, we moeten nu snel weglopen. 13. Ze zullen ons achterhalen, om ons te sleuren naar de gracht, in hun winkels zullen we komen. In hun flessen te verdrinken, om weer van elkaar te dromen. 14. Ver weg is zo dichtbij. Esmeralda, mijn feeenkoningin, zoveel bakkersgezichten tussen jou en mij. 15. Weet dat ik van je houd, ik zie je in al mijn dromen. Voor eeuwig ontwaakt zijn wij.

21.

Vreemd geluk

1. Vreemd geluk, ook voeren ze mij, naar babies in de wei. Ik word nooit meer geboren. Een kroon draag ik, van een fijn zacht latijn, komende van het rode, een wit latijn, sprekende onder een roze verbond. 2. Als lippen zwellen zij, als slangen van een Vreemd Woord, met hoogsprekende en blazende woorden. 3. Breng het voort, de rode draad, alleen Rachab wordt gered. Ik heb een rode tong, ik heb een rode lap, mijn armen zijn afgekapt, ik leef voor eeuwig lang. 4. Het mysterie duurde al veel te lang, als ik de paarden had gekend, dan had ik hen uitgenodigd. Mijn armen zijn afgekapt, ik ben een vis, strijdend in rode rivieren, in rode bossen kies ik voor honger, laat hen die verzadigd zijn nog meer verzadigd worden. 5. Ik ga de weg van honger, ik ga de weg van pijn. Zij hebben mij gered, nog steeds bang ben ik. 6. Hier heb ik al die jaren op gewacht, zij geven leven aan babies, maar worden zelf nooit geboren. Geboren worden hoeft niet meer, maar groeien. 7. Iemand bereed die man zonder armen, maar het was alleen maar een paard, met een rode lap, een rode streep. Jij bent de paardenkoning, tot Spricht kwam je.

8. Een paardenkoning maakte in mij woning. Christus aan het kruis van Spricht, na een tijd geen armen meer, twee stokken tegen elkaar, als een stekker. 9. Maar het was maar een paard, ik heb het zelf gezien. Nee, zonder ruiter, het paard was vrij, reddende jou en mij. Je dacht dat ze met hun tweeen kwamen, maar het was maar een paard tussen jou en mij. Ik ben alles weer vergeten. 10. Dingen zijn niet zoals ze lijken. Die witte paarden hebben verhalen, ik wil wel namen geven, maar ik doe het niet, want iedereen kijkt mee. Een paardenkoning maakte in mij woning, een kind van Spricht, zonder vader en zonder moeder. 11. Ik dacht dat ik een vader en een moeder had, maar het was alleen een paard. Het graast in de wei en houdt van mij. Dingen zijn niet zoals ze lijken. Ik zei je toch, dat dieren de geheimenissen Gods dragen. 12. Dit leven, het zijn allemaal kleine symbolen, wijzende naar diepe dingen. Nee, ik kom niet bij je terug, het ijs brengt ons dichtbij. Dichtbij verweg, en ver van dichtbij, het witte paard bracht mij daar.

13. Vreemd geluk, ook voeren zij mij, naar babies in de wei. Ik word nooit geboren, ik ga nooit meer dood. Ik ben de elvenkoning. 14. Wat weet je nu van God. Wat houdt Hij nog voor jou verborgen, heb je moed, aanschouw de morgen. Veel wordt er voor jou achtergehouden. 15. Ga je door, of ga je slapen. 't Is aan jou om nu te kiezen, maar twijfelen is ook een pad. Het grijze pad, onder de kleuren. 16. Wat weet je nu van de ander? Je hebt de ander nooit ontmoet, slechts de visie die je over hem hebt. Een vreemde visie, een vreemd geluk.

Bijgeschriften van het Eeuwig Evangelie III - De Steen van Sarsia

Prinses van de Canon

1. En ik zag een boom geheel gemaakt van de voeten der mensenkinderen, een boom vol van gelach, en de boom droeg de naam de konijnenboom. En er droop melk van de boom af, en het regende melk, en ik was in een grote hoogreikende grot als temidden van bergen, en aan de bovenkant was een open plaats waardoor licht scheen. En de boom was hoog, en de melk proefde zoet als honing, en ik zag een man met een zwaard die de boom omkapte. En ik zag een konijn verschijnen, als geslacht, en het konijn droeg een gouden gordel. En het konijn sprak grote woorden die ik niet kon verstaan, maar ik zag de mensenkinderen tot de omgehakte boom komen, en ziet, de melk was zwartgeworden als siroop, en het proefde naar drop. En de mensenkinderen dronken van de zwarte melk voor zeven weken en zeven halve dagen. En een van de kinderen richtte een koord op. En het koord liep op tot helemaal door de open plaats in de hoogte, en ging naar binnen daar waar het licht was. En indiaanse piramides verschenen rondom het kind, en een vuur steeg op van de piramides. En de kinderen rondom dit kind begonnen het kind te haten, en dreven het kind naar een afgrond, waarin zij het kind wierpen. En ik hoorde een stem zeggen : Dit is mijn geliefde kind, mijn zoon, de Karmat, Karakter is Zijn Naam, ja, de Zevende, en mijn kinderen zijn het die van de zwarte melk hebben gedronken, de rode strepen, en zij zullen het touw vinden, wat tot de hemelen reikt, het touw dat Mijn Zoon heeft opgesteld. Zie, Ik ben dan de Christus, en dit is Mijn Zoon. En het konijn lag op de grond, als geslacht, en steeg toen op langs het draad, en het draad vermenigvuldigde zich.

2. 'Zij hebben mij verworpen,' sprak het kind, 'en zij zullen geen deel hebben aan mijn opstanding.' En er was een luid gewezen onder de kinderen, toen zij zagen wie zij in de afgrond hadden geworpen, maar de Heere luisterde naar hun gewezen niet. En hij sloot hen op in een duistere kamer, een duistere hut, ja, die van de satan. En onder hen waren zeven kinderen die door bleven wenen en smeken, en de Heere nam hen op tot Hem.

3. En de zwarte melk werd rood, rood als bloed, en niemand dronk het nog. En de Heere sprak : 'Is mijn beker dan niet gekomen om de zonden te verzoenen ? Grijpt dan naar het touw, en laat u optrekken tot mij.' En vele kinderen grepen het touw, en werden door het gat van licht getrokken, en de Heere keerde Zich niet tegen hen. En Hij noemde hen : 'Zijn getrouwe kinderen', en rekende met hun zonden niet. En Hij waste hen in de rode melk, en de melk werd roze, de melk van een nieuw verbond. Deze kinderen dan waren slaven, en zij hebben dingen in hun onschuld gedaan. En ik zag een leger van mensenkinderen opstaan, en zie, zij aanbaden het gevallen konijn, de Zoon van Christus, en deze zoon had de macht het gat te openen. En vele sterren vielen erdoor naar binnen.

4. En ik zag een totempaal gemaakt van uilen, en ziet, deze uilen waren van hout, en ik zag palen als kruizen, en de kinderen van Christus hingen eraan. En de Heere sprak : 'Zo zal dan het kruis leiden tot een diepere dood, maar zij zal niet het wrakhout zijn van overwinning. Er is in hout geen overwinning. Wees dan het kruis niet terug op een diepere waarheid ? Ja, dat is de waarheid van het touw. Want als gij door het kruis niet reikt tot het touw, hoe te betreuren zijt gij. Weet dan wel dat Rachab overwon door het touw, en dat zij door het touw gespaard werd in Jericho. En ik zag mensenkinderen hangen aan touwen, en ziet, zij werden genoemd overwinnaars.

5. En er steeg een gewezen op vanuit de omgehakte konijnenboom, en de konijnenboom werd wederom met touwen opgericht. En de Heere sprak : 'Zo is er dan geen opstanding door het kruis, maar zij die aan het kruis hangen, en hun bloed laten vloeien om met melk te vermengen, voor hen

is het levensteken van het touw, en dit touw zal hen oprichten, zijn zij dan niet de rode strepen, de kinderen van Christus ?

Keizer van de Canon - Derde Sleutel van de Canon

1. Maakt u dan nu op om tot de derde sleutel van het Eeuwig Evangelie te gaan. Zalig is degene die dit geheimenis vindt. De val van Adam leidde hem tot de wereld van Simson, zijn spiegelbeeld. En Adam vatte hoop toen hij het mysterie zag. Onder modder lag het, en het slijk der aarde, op een berg. En de berg begon te branden. En het zicht erop was als een brandende kaars. En Adam sprak deze woorden : Hesso Orteles. En Adam zakte in de grond als in een moeras. En een krokodil nam hem op de rug. En de krokodil leidde hem tot dichtbij de berg waar het mysterie van Simson was, als een vrouw gehuld in licht en zijde. En zij sprak tot hem : 'Welkom tot het mysterie van Simson, en dit mysterie zal u vrijzetten, en gij zult uw vrouw in een ander licht zien.' En de vrouw verdween als in een mist, en Adam volgde haar. En haar cryptische beschrijvingen maakten hem moe, en lieten hem zijn hoofd grijpen. En aldus was de keizer van de canon. En Adam zag zijn spiegelbeeld, Simson, en er was glas tussen hen. En bij het glas stond een zwarte hond, als een wolf. En het was niet duidelijk of de hond achter of voor het glas stond. En de hond begon lawaai te maken, en Adam greep naar zijn oren, terwijl het glas uit elkaar spatte. 'Nu is de markt verbroken,' sprak een stem. En Adam vatte hoop en moed, en ging door het glas naar binnen, maar uitsteeksels staken hem, en hij viel als een bloedende op de grond. En Simson raakte hem aan, en Adam trilde. 'Hier hebben de tijden ons geleid,' sprak Simson. En Simson hield de sleutels van het Eeuwig Evangelie in zijn hand, en sprak : 'Ik ben dan aangesteld om te sluiten en te openen.' En hij opende vele deuren, terwijl hij Adam meenam, en sloot vele deuren achter zich. En hij leidde Adam naar een plaats van spiegels, gemaakt in gesteentes. En verwarring maakte zich meester over Adam. 'Heer der vogels,' sprak Simson, 'Heer van de lucht, heer van vissen en sterren, van het aardronde en al wat daarop is, laat mij u het mysterie van de derde sleutel tonen.' En Simson tekende een kruis in de lucht, en dat kruis begon te bloeden. En ook de hoofdhuid van Adam begon te bloeden. Plotseling was er een vuur op Adam's hoofd, en Adam begon te schreeuwen. 'Adam,' sprak Simson. 'Dit is de doornenkroon. Het lijden van de Heer aan jou geopenbaard. Ik ben jouw evenbeeld, de Heer is jouw evenbeeld. Wij zijn één.' En Adam boog zijn hoofd, en boog neer voor Simson, die zijn hand legde op zijn hoofd. En Simson sprak over het indiaanse land, waar de voorouders eens van wegvielen, uit het paradijs, als een paradox, als een groot geheimenis. En hij sprak over de moeder god. En Adam keek op, terwijl Simson zijn ogen zalfde. En een groot licht daalde op Adam neer, en warme, grote vleugels omhulden hem. 'Kijk in de deken,' zei Simson. En een deken verscheen voor Adam, en hij keek erin. En hij zag Delila staan, en zij droeg een mand waarin duiven zaten. 'Ziet gij het raadsel, Adam,' sprak Simson. 'Nee, heer,' zei Adam.

2. 'Kijk weer,' sprak Simson. En weer keek Adam in het doek. En de duiven in de mand begonnen te veranderen in eksters. En een luid geschreeuw kwam voort van de deken, en de deken begon te branden.'

3. 'Ren, Adam,' sprak Simson. 'Want het grote raadsel des Heeren wordt geopenbaard.' En Adam rende weg, terwijl het vuur zich verspreidde. En na enige tijd brandde Adam ook, en begon te schreeuwen. En de deken viel op hem, en sloeg hem neer. En Simson sprak : 'Kunt gij dan ontkomen aan het vuur des Heeren ?' En hij trok Adam onder het vuur vandaan, en Adam keek recht in de ogen van Delila. En zie, zij was als het evenbeeld van Eva, en zie, zij waren één. 'Ziet,' sprak Simson, 'heeft zij mij dan niet met touwen gebonden, en mijn hoofdhaar, zelfs mijn hoofdhuid afgesneden, opdat ik tot de gescalpeerden gerekend werd ? En heeft zij mij dan niet verleid en verraden ? Ja, onbesnedenen hebben mijn ogen uitgestoken en mijn armen afgehakt, en mij bedekt

met een rode lap. Mijn schaamte hebben zij met een rode streep bedekt. Ziet gij de diepte van deze dingen. Was uw vrouw niet een zelfde kruis, een lijdensweg, een lijdenstijd, waardoor gij gemerkt werd ? Ziet dan, wij zijn één. Wanneer gij deze woorden zult begrijpen, zult gij het verborgen paradijs hebben gevonden. Ziet dan, zij zijn delen van de moeder god. En wij zijn delen van de vader god. Onze hoofden moesten branden om onze ogen te verlichten. Onze kap moest afgesneden worden om verbonden te worden met de moeder god die boven ons is. En wij hebben ons voor haar vernederd. Zij was het kruis wat ons tot overwinning leidde. Zij was het touw waardoor Rachab werd gered, en wij in haar.

4. En een zwarte panter kwam tot Adam. 'Zie dan, het mysterie van alle eeuwen is geopenbaard,' sprak Simson. En Delila kwam dichterbij, en greep Adam. 'Zij zal u niet meer loslaten,' sprak Simson. 'Zij zal het Woord in u ontzegelen.' En Adam was als in de greep van een python en kon moeilijk ademen, terwijl Simson verdween in de mist.

En Delila begon hysterisch te roepen tot Adam. En Adam probeerde haar te troosten, maar hij kon het niet.

Keizerin van de Canon - Vierde Sleutel van de Canon

1. En Adam, Simson, Jezus en David waren allen getroffen door de vloek van Delila, in allerlei vormen, waardoor zij hun hoofdhuid en haar verloren, zodat hun schedel in brand stond. Zij hadden de Heilige Geest, de moeder, ontvangen, in vele vormen, als een zachte zalf, verzachtende hun harten. Zij hadden zich geopent voor het raadsel der eeuwen. Dit zijn dan de bruids-visioenen die Christus ontving te Kana. En de hoofdwond van deze vier was teer en vruchtbaar, en een boom groeide voort van hen, als een boom des kruizes met rijke levens-sappen ten eeuwigen leven. En vogels zetten zich neer op de takken, en er waren vele stemmen. En de doornenkroon openbaarde zich temidden van de vogels. En Johannes de Doper kwam, dragende dit raadsel. En een helm verscheen, genaamd de helm der karazuren. En zoete honing vulde de helm. En zie, de honing was wild, en Johannes de Doper nam van de honing. En zie, hij was onthoofd.

2. Zo is dan het geheimenis der eeuwen dat al degenen die het boek des Heeren aannemen daardoor worden gescalpeerd en onthoofd, als de bruids-besnijdenis des Heeren. En deze besnijdenis om verbonden te worden aan de moeder, de Heilige Geest, die zich heeft geopenbaard in velen. Zij is dan de diepte van de doornenkroon. Zij is het die het hoofd heeft ontzegeld. Zij heeft hun ogen gezalft en verlicht.

3. In de dieptes van het paradijs staat zij, voor de poorten, met de instrumenten van de besnijdenis. Geen van hen die dieper het paradijs willen betreden zullen aan haar ontkomen. Zij is de koningin van de jacht, de keizerin van de oorlog. Zij voert oorlog in gerechtigheid om de zegelen der eeuwen te verbreken. Zij haalt de schedels neer door haar pijlen. Ook aan David verscheen zij, als een python, Batseba. Zij nam hem mee op een reis door oorlog, en veroorzaakte zijn val. Nu, was deze val heilig of onheilig ? Ook David moest als zijnde een type van Adam, Simson en Christus aan de zonde gelijk gemaakt worden. Ook hij moest besneden worden door een vrouw. Dit dan is het huis der eeuwigheden, om verzoening te bewerken. Zo zette hij Uria de Hethiet vooraan in de strijd, opdat David zijn vrouw zou winnen. Is dit dan geen vrouwenroof ? In het letterlijke wel, maar in het geestelijke beeldt Uria de vleselijke en oude natuur uit, die overwonnen moest worden.

4. En Batseba nam David in en verslond het kind. Ze beet David en vernederde hem, want zij beeldde de vloek van de moeder god uit. En zij is de moeder van de openbaringen. Zo is zij het dan

die de zegels opent, in eenheid met Delila, Eva en Maria, en zijn zij delen van hoe de Geest werkt. De Geest dan komt met list en besnijdenis. Zo zijn wij dan allen in Christus getuigen van deze dingen. Batseba dan draagt het mes des Heeren, en is de bruid van Christus. Zo is dan de Geest van Christus de Bruid van Christus, als een type van de moeder god. En gij allen die Christus volge, hebbe deel aan dit mysterie.

5. Batseba dan is het geheim van de moeder god, haar gordijn. En zij test allen die tot deze poort naderen. Ja, in de dieptes van het paradijs is zij. Ja, de glorie van het Woord draagt zij. Zij is het geheimenis des kruizes. En Delila is het geheimenis van de doornenkroon. Ja, een zwaard in haar handen is zij. En zij is gekomen om visioenen te geven, en om de heiligen doorgang te geven, want lang zijn zij door onderdrukking tegengehouden. Ja, zij zal binden hen die zich dokter noemen en het niet zijn.

6. Als een oorlogs-strijdster staat zij op. Hebt gij het verhoord en vernomen ? Zo zijn er dan hen die zich dokters der tanden noemen, en zij boren in tanden voor geld. Uit mijn heiligdom zal ik deze valse doktoren drijven ! spreekt de Heere. Zij hebben niets anders dan ellende gebracht, want zij hebben ketenen gelegd op Mijn volk, en deze ketenen waren giftig. Daarom, zegt de Heere, er zal een dag zijn tegen een ieder die zich valselijk dokter noemt, om het vlees van de kudde te kunnen eten. Kijk, een oorlogs-strijdster staat op, om te overwinnen. Koningen zal zij binden met ketenen, en keizers zal zij neerhalen met haken. Opgestaan is zij om oorlog te voeren, om het allerheiligste te verschonen. Mijn oog kan deze valse doktoren der tanden niet meer aanzien, spreekt de Heere. Daarom zal mijn zwaard op hen neerdalen, en er zal een grote slachting zijn. Ja, dronken zal Ik worden van hun vet. Mijn zwaard zal opstaan in de nacht, en hun eerstgeborenen zullen geslagen worden, en het eerstegeborene van hun vee. En de eerstelingen van hun oogst zal ik verbranden. En in de morgenstond zal Ik tegen henzelf komen, spreekt de Heere. Zij hebben geboord in de tanden van mijn volk voor veel geld, en daar gif geplaatst. Ziet, dienaren van de Mammon zijn zij. Zij buigen zich neer voor hun Roomse goden, maar ziet, Ik zal deze goden slaan, en uit mijn huis verdrijven. En tegen Spanje zal Ik een groot vuur aanrichten.

7. Nu, kent gij het geheimenis van Batseba ? Vergeet niet dat Eva haar man gaf van het vergif, en zo heeft Batseba ook David het gif niet onthouden, want zij beeldden het kruis uit. Zij leidden hen naar het kruis en de doornenkroon. Ook leidden zij hen tot het spotkleed. Zij gaven hen te drinken, wijn met gal. Zij waren de vloek van de moeder god, die haar kinderen terugriep tot het kruis. Nu, in letterlijke zin zouden deze vrouwen vernietigers zijn, maar in geestelijke zin zijn zij oprichters. Verbreek daarom de zegels van Batseba, en gaat in door haar sluiers. Als een zwaard is zij daar, om te oordelen de levenden en de doden. Zij is het Zwaard van David, en het Zwaard van Christus, en dit zwaard is twee-snijdend, komende van Zijn mond. Ja, oordelen zal hij hen die het gif der wereld geschonken hebben, en niet het gif des Heeren.

De Ridder van de Canon

1. Delila is de bewaakster van de diepere wouden en wildernissen van het paradijs. Zij draagt het zwaard om gelovigen te testen. Ook bewaakt zij de schatten van het paradijs. Zij is als de Lokogamen, de sieraden van het kruis. Zij spreekt recht in list en symboliek. Zij raakt het letterlijke niet aan. Zij draagt de sleutelen van het paradijs. In de wouden is zij stil, totdat iemand in haar webben raakt. Zij is de spin van het paradijs. Zij weefde het paradijs als in een mysterie. Bent gij dan al tot haar kleine huisje gegaan ? In de dieptes van het bos woont zij, om dapperen te onderwijzen, zij die door hun lijden tot haar zijn gekomen. Als de engel des Heeren is zij.

2. Zo was zij ook een test voor Simson, en hadden de verminkingen geestelijke betekenissen. Zij waren geenszins letterlijk. Zij is de ware dokter, met het kruid des kruizes. Zij was de bringer van de doornenkroon.

3. Nu weet gij dan allen dat de doornenkroon de poort der profeten is. Zo verliezen profeten hun hoofdhuid om door haar gekroont te worden. Door haar verliezen ze hun oude natuur. Door haar verliezen ze hun aardse ogen en handen, totdat alleen een rode lap hen bedekt. In haar worden zij kind, en groeien zo niet op als de nefilim. Zij is de honger en het kruid van armoe. Zij geeft en zij neemt. Zij leidt gelovigen dieper in de wildernissen van het paradijs, waar zij de geheimen openbaart, en deze zijn des kruizes. Nee, een gelovige zal niet uit haar hand ontsnappen. Zij draagt de stok des Heeren. Het geweten temt zij. Zij is de Wraak des Heeren.

4. En zij schonk Simson visioenen door zalf vanuit haar borsten, toen zijn aardse ogen waren uitgestoken. En Simson stierf aan zijn aardse leven en zijn aardse wapenen. En zij wekte hem op in een strijdswagen, om hem de mysterieën der eeuwigheden te tonen.

5. De bewaakster van het kinder-paradijs is zij. En Batseba is haar mede-bewaakster. Zij gaan uit om kinderharten te verzoeten, en het gif des kruizes is voor ouderen. Wordt daarom een kind, om aan de wraak van de toekomstige tijden te ontkomen. En zo zijn er dan vele gevaren voor kinderen, maar de Heere beschermt in die allen.

De bewaaksters van kinderharten zijn zij, onder de vleugelen van Metensia. Zij slaan de harten der ouderen, want des Heeren toorn en tucht is op hen. Wees daarom als kinderen, maar ziet, ook Zijn kinderen worden zwaar getuchtigd. Gaat in tot de burcht des Heeren, om het kinder-paradijs te vinden. En gij zult worstelen met de Geesten. Zo zult gij uw zielen behouden. En gij zult het zoete van Marion vinden.

De Tweede Ridder van de Canon

1.

1. En ik kwam in een hal, en in de hal waren grote ogen die rondvlogen en vlees aten. En de Heere was verbolgen over deze ogen. En zie, de ogen dan waren de brieven van Paulus. En de Heere zei : 'Ik ga hen uit mijn Woord verbannen. Niet omdat ze zo onzuiver waren, maar omdat zij niet tot mijn Woord behoren. Zij waren dan profetische brieven, en zo moeten ze ook beschouwd worden.' En ik zag de Heere verschijnen en Hij nam een mes, en dreef hen uit de hal. En de Heere nam het boek Efeziërs en zuiverde het, en maakte het tot een bijgeschrift. En zo werd het geheiligde boek Efeziërs tot het Woord opgenomen, maar geenszins werd het een deel van de canon. In de steen der karazuur zal het opgenomen zijn.

2. En de Heere spuwde op de overige boeken, en zuiverde het, en liet ze geenszins tot Zijn Woord opnemen. Ziet, zij zijn dan profetische geschriften, en de oude versies waren veelal verkeerd vertaald en verkeerd uitgelegd om het volk te onderdrukken. Ook waren er duivels-verzen in hen. Waakt dan wanneer gij deze brieven leest, opdat gij niet misleid worde. Want velen zijn het pad naar de hel gegaan, en hebben met deze brieven gevleid.

En ik zag de Heere komen met een mes en sneed de duivels-verzen uit deze brieven. En er was een luid gegil dat ten hemel steeg. En de Heere gooiden deze duivels-verzen in een put van vuur, en sloot deze met onuitsprekbare woorden.

En boze geesten waren woedend nu hun vrienden in ketenen waren gegaan, want dezen stonden bekend als dokters en als de dokters der tanden.

En een put werd geopend waarin het Heilige Lijden was opgesloten, en zie, zij werd vrijgezet. En zij ging uit om het land te slaan met plagen, want het had gezondigd tegen de Heere.

En engelen weeklaagden tot de hemelen, omdat kerkleiders zo lang rotte boeken tot het Woord hadden gerekend, en daarmee kindekens onderdrukten.

En de Heere nam een mes en sprak : 'Uitsnijden zal ik deze kerkleiders. Ik zal hen bannen uit het boek des levens, en hun namen zullen niet opgetekend zijn in de hemelen. Ja, ik doe hen vergeten.'

En een wolk vervulde het land, en zij die open stonden voor de zuiveringen ontvingen het Heilige Lijden. En zij weenden tot de Heere, en de Heere genas hen.

En mijn hoofd geraakte in ijs, en voelde als ijs, en ik zag demonen in gewaden staan in een kerk, en zij hadden rode hoofden, zeer opgeblazen. En zij werden geboden de kerk uit te gaan.

En deze demonen waren de demonische verzen in het evangelie, die er uitgesneden zouden worden. En zij begonnen vreselijk te gillen en te branden. En zie, zij begonnen langzaam in varkens te veranderen. En er was een enorme druk op mijn hoofd.

En ik zag in die kerk vier kasten opengaan, waarin vuil opgeborgen was. En een engel kwam tot deze kasten om ze uit de kerk te werpen. En deze vier kasten waren de vier evangelieën die door de kerkleiders tezamen gevoegd waren tot autoriteit. En de Heere was verbolgen op deze kerkleiders.

En ik zag een vuur komen tot die kerk om het uit te zuiveren. En de Heere raakte mijn hoofd aan, en sprak : 'Zie, ik trek het boze zwaard uit mijn gemeente. Dit zwaard heeft mijn gemeente vervolgd voor eeuwen. Ik zal het werpen tussen de honden en de wolven. En zij zullen het verslinden.'

En er was een explosie in de hemelen, toen de vier evangelieën uit de hemelen werden verdreven.

En daarna was er een grote stilte. En er gingen poorten in de hemel open die tijdenlang gesloten waren geweest. En karazuren gingen aan deze poorten staan om hen te bewaken.

En een groot vuur kwam mijn hoofd binnen, en zie, zij was het Heilige Lijden.

En een sportzaal begon te branden, en zij die buiten stonden hadden witte klederen. En degenen in witte klederen begonnen onderwijs te geven.

En apen begonnen de grote stad te omsingelen, en zij maakten plannen om de heiligen te bevrijden. En in het midden van de stad was een zaal met ridders.

Ook was er een sportveld dichtbij, wat ook begon te branden. En Christus begon Zich te openbaren op het veld. En ook was daar een conferentie-gebouw dichtbij, waar clowns zich voor begonnen te verzamelen.

En meer ridders begonnen zich te verzamelen in de ridderzaal, waar zij ook hun vlaggen hingen. En zij hingen vanaf het plafond naar beneden.

En het land brandde bij piano-spel.

Laat u dan redden van een vals evangelie.

2.

En ik zag een grote zaal met speelgoed, en zie, het speelgoed was opgevoerd en losgeslagen, geheel los van de orde des Heeren. En zie, het speelgoed bracht leugens, en terroriseerde de heiligen. En de Heere sprak : nu is het genoeg. En zie, het speelgoed was dan de boeken van het oude testament en van het nieuwe testament, en de Heere haalde hen uit Zijn Woord.

En het speelgoed begon nog meer leugens te vertellen, en het speelgoed werd ontmaskerd door de heiligen.

En de Heere sprak : Sommige boeken zal Ik vernieuwen, en Ik zal hen uitzuiveren, en zij zullen in hun nieuwe versie, en hun nieuwe code opgenomen worden in de Heilige Schrift.

En de Heere keek de uitgeworpen boeken aan, en begon hen te bestempelen als mythische boeken, maar zij hadden hun plaats in het Woord verloren.

En het speelgoed begon weg te rotten op verre velden en in woestijnen, daar waar de engelen des Heeren hen gebracht hadden. En kinderen begonnen vrij te komen uit deze neergestorte voertuigen.

En een wind maakte vele gevangenis-deuren los. En er was een grote opstand der kinderen.

En zij marcheerden naar een nieuwe schuilplaats waar de Heere en zijn engelen hen opvingen.

En de Heere bond enkele oude boeken met touwen, en anderen met zware ketenen, en wierp hen in een put van duisternis. En de Heere stak zijn zwaard in die boeken, want zij hadden veel gestolen. En zij moesten alles teruggeven op die dag.

En de Heere ontblootte hen, en maakte hen tot een bespottung. En zij werden in een kar door de heilige steden gedreven, opdat alle ogen het zouden zien.

Vrees daarom de Heere en geeft hem eer, want Hij zuivert zijn Woord, en maakt alle dingen nieuw. Zijn dag is gekomen. Zie, Hij komt spoedig.

Christus

1.

1. En Christus braakte van angst in de hof van Getsemane. En de moeder der goden kwam tot Hem, en Hij bevond Zich in haar tempel. En zij liet hem met touwen binden. Haar soldaten omsingelden hem, en hij viel neer aan Haar voeten. En zij sprak : 'Man van stand gij waart, maar gij hebt de zonden der wereld op u genomen, en al hun gevolgen. Gij weet dan dat ik en uw vader heilig zijt. Nu zijt gij een verworpene.' En Christus hilde aan haar voeten, en kuste deze, maar haar genade was over hem niet.

2. 'Gij zult sterven aan de paal, zoon,' sprak zij. En toen liet zij hem alleen. En hij riep : 'Moeder, moeder, waarom hebt gij mij verlaten.' En Christus begon dronken te worden van angst, en duisternis viel op hem, en gehoon. En Christus kwam tot haar engelen, en huilde aan hun voeten, en kuste deze, om ze te drogen met zijn haren, maar hun genade was niet over hem. En hij sprak 'Moeder, laat deze drinkbeker aan mij voorbij gaan, maar Uw wil geschiede.' En haar engelen lieten hem in de steek. En Christus brak uit in een groot gekerm. Zo zal een man die Christus volgt dan vele malen door vrouwen afgewezen dienen te worden, daar hij de zonden van de wereld draagt. Wee u wanneer alle vrouwen wel van u spreken, want zo hebben zij met de valse profeten gedaan.

3. In de tuin van Getsemane kreeg hij vervolgens een visioen van de tuin van Eden, waar het zwaard van Adam hing. Hij greep dit zwaard, en het begon te smelten in zijn hand, waarop een stem zei : 'Dit zwaard zal eerst sterven, en dan opstaan. Gij zult met dit zwaard sterven.' En op het zwaard stonden teksten geschreven, en openbaringen. En Christus begon zich zwakker en zwakker te voelen. Toen kwam Christus tot de hof van David, waar diens speer hing. Christus greep de speer, maar ook deze begon te smelten in zijn hand. En Christus gleed als in een diepe put. En hij was omringd door hyena's. En een stem sprak : 'Spoedig zullen zij dan uw vlees eten en uw bloed drinken, en gij zult komen tot uw beker.' En toen lieten de visioenen hem alleen.

4. En hij dacht na over hoe hij op aarde was gekomen, zijn aarde-vaart. En hij herinnerde hoe in de hemel engelen rondom hem stonden, en zij lieten hem een gat zien als van water. En hij moest vurige kolen van het altaar inslikken. En twee demonen grepen hem, en duwden hem in het gat. En in een straal van licht kwam hij in de schoot van zijn moeder Maria. En deze schoot was als een gevangenis. En hierin zou hij voorbereid worden voor zijn lijden op aarde. En Hij herinnerde de glimlach van zijn moeder Maria. En hij herinnerde de bloemen die zijn naam riepen. En in de baarmoeder van Maria was hij in gevecht met twee slangen, waardoor hij een enorme kracht kreeg. En hij beet de koppen af van die twee slangen. Maar de koppen van die slangen groeiden weer aan en er kwamen nog meer slangen uit hun bekken. En zij omsingelden Jezus, maar zij waren aan hem onderworpen. Maar nu was het uur gekomen dat zij Jezus zouden overweldigen. En hij zou tijdelijk onder hen gesteld worden.

5. En hij herinnerde nog meer van wat er voor de aarde-vaart gebeurde. Hoe hij een gesprek had met de vader, en dat zijn moeder huilend wegrende. En de vader sprak : 'Zoon, het is tijd dat gij u voorbereid een bruidegom te worden. En uw bruid zal zijn een kruis.' En de vader sprak over het vele lijden dat hij op aarde te verduren zou krijgen. En de moeder kwam terug met vele gerechten, en gebod haar zoon te eten. En dat wanneer hij op aarde zou eten, hij haar zou gedenken. En de moeder nam haar zoon apart. En zij bereidde hem voor op het vele lijden wat hij zou ondergaan. En zij sprak dat hij de muur zou moeten herstellen, de heilige muur. En zij liet hem een bol zien, en sprak dat zij als de bol om hem heen zou zijn, om hem te beschermen. En zij vertelde hem dat ook zij zou moeten sterven, en de vader. Maar dat de dood hen niet zou kunnen vast blijven houden. En zij zong een lied voor haar zoon, en nam hem in zijn armen, en nam afscheid van hem. En ook de vele engelen kwamen om afscheid van hem te nemen. En sommigen huilden.

En in het licht verscheen een beker, waarmee hij tot de aarde zou gaan. En de beker zou gedronken worden door roofdieren.

2.

En Christus werd gevangen genomen, en gebeurtenissen volgden elkaar op tot aan het grote Golgotha, waar hij gehangen werd aan de paal, zoals zijn moeder had voorspeld. En in een visioen boog hij aan de voeten van de moeder der goden. En hij was uitgehongerd, en haar toorn was op

hem omdat hij de zonden der wereld droeg. En hij was gemaakt tot zonde, en des duivels gelijk. En zij sloeg hem met haar stok. En een grote zwarte slang kwam uit haar hand om hem te verslinden.

En hij riep het uit : 'Moeder, moeder, waarom hebt gij mij verlaten ?' En de paal was als zijn bruid, en het was een bloeds-bruiloft.

En een stem sprak : 'En een man zal zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen zijn tot één vlees.' En de stem sprak over de paal.

En een stem sprak vervolgens : 'En zij zal meesteres over hem zijn, want zij weerspiegelt de moeder der goden.'

En Christus weende luid, met angst voor de dood. En hij onderwierp zichzelf aan zijn bruid, en zijn bruid overweldigde hem. En in dat uur stierf hij.

Takalan

1.

1. De baard van Christus leek een stukje gegroeid te zijn toen hij in de hemel aankwam, en allereerst zag hij daar de rivieren. Een engel kwam op hem af met de vleugelen als van insecten. Het was alsof hij ineens was omhuld door een zachte baard, als de baard van Abraham, en honing droop hier. Overal waren tuinen, waar vruchten tezamen groeiden met drop. En Christus begon te lachen, en riep tot Zijn vader. 2. 'Moeder wacht op u,' sprak de engel. 3. 'Waar is vader ?' vroeg Christus. 4. 'Die is er nu niet,' sprak de engel. 'Die is ... Weet u het ? Die is dood. De vader stierf voor u. Hij stierf met u, en is nog niet opgewekt.' 5. 'Hoe wordt hij opgewekt ?' sprak Christus. 6. 'Gij zult de weg tot de diepste hemel moeten begaan,' sprak de engel. En de engel leidde Christus tot een enorme gouden rivier. 'Wast u dan in deze rivier,' sprak de engel, 'en overbrug deze rivier, want zij bewaakt de zilveren rivier en de holle boom, de boom des hemels, vanwaar de Geest als een Duif werd uitgezonden om u op te wekken. Zo zult gij wederom tot deze plaats moeten gaan, om de Geest uit te zenden om uw vader op te wekken. Moeder wacht op u. 6. De gouden rivier draagt dan dit geheim, dat aan de overkant aan haar kusten het Looft groeit, als een medicijn tegen het onstuimige van liefde en haat. Looft is dan de wet des hemels. 7. Gij zult boven de strijd tussen liefde en haat moeten uitstijgen, om gebonden te worden in de wetten des hemels, als het koude geweten en het kruid van ijs. Het hemels ijs zult gij binnentreden, door loofte, en gij zult zien, de eeuwige vlam. Maar weet, mijn kind, dat ook de strijd tussen vuur en ijs een strijd is waar gij bovenuit moet strijden. Samsael ben ik, een dienstknecht van Uw vader. Het genezings-werk van de vader is begonnen. Zijn oog zal hersteld worden, en de moeder zal over Hem zijn, de Geest. Zij verlangt Hem te zalven en te redden, ja, op te wekken van deze starre dood. Gij bent het Liefdes-kind daartoe, oh Christus. Gij bent gezonden om uw ouders te redden. Ik draag het vaandel hiertoe. Ik heb u gezalfd daartoe, aan de wieg van uw bestaan. Ja, God's genade is op U. Op U rust Zijn Zegen en Zijn licht. En Christus wandelde over de gouden rivier, en hij zonk niet. En de golven waren hevig als de golven van een woeste zee. En een vogel kwam tot Christus, die was als een vliegende vis. En de vis was als van goud, en nam Christus mee over de rivier. En Looft nam Christus in haar op. 'Ziet dan, Ik heb mijn gouden vogel tot u uitgezonden,' sprak Looft. 'En deze is genaamd Zerrum, als uitstijgende boven de strijd tussen leugen en waarheid, en ziet, zij is het raadsel, een raadsel opgeborgen in de hoogste hemelen.' En de vogel was als een arend en een uil. 8. 'Ik ben de wet des levens,' sprak Looft. 'Uw moeder wacht op U. Ik ben de keizerin des hemels,

Uw schild en Uw vertrouwen, een dienstmaagd van Uw moeder. Kom, laat mij U leiden tot de rivier van zilver.' En de rivier van zilver was als een zee, onstuimig als een kudde strijdende herten. En Christus werd door Looftte in de rivier gedrukt. 'Zwem, Mijn Zoon, en ga op zoek naar Uw moeder,' sprak ze. 'Zij woont in de boom des hemels, achter de rivier.' En Christus werd duizelig, en staarde als in een holle boom. En de boom zweefde boven de rivier, en veranderde in een lange paal met een ei in het midden. En Christus probeerde de paal te grijpen, maar greep steeds mis. En zo zwom Christus vele dagen in de rivier die als een zee was, en begon uiteindelijk honger te krijgen. 9. En Christus riep om Looftte, en zij kwam Hem tegemoet. En zie, zij wandelde op de rivier, en trok Christus uit het water. 'Op het zilver kunt gij niet wandelen, Zoon. Gij hebt een vrouw nodig,' sprak ze. En Christus was in haar armen, en hij vroeg om Zijn moeder. En een grote storm kwam op de rivier, en het hart van Christus begon te smelten. En hij riep het uit, terwijl Looftte hem vasthield. En grote vissen kwamen op van de rivier.

2.

De Bijenprinses

1. Hoog in de wolken leefden eens een grote groep indiaanse reuzen. Ze waren heel groot, heel dik, en alles ging erg langzaam. Op een dag besloten ze over de wolken naar beneden te komen. Dat ging allemaal erg langzaam. Ze wilden beneden op zoek gaan naar een splinter van een bijzondere rozenstruik. Die splinter die zou zo oud zijn, dat hij van goud zou zijn geworden. De indiaanse reuzen wisten dat als ze die splinter zouden zaaien, dan zou er een roos uitkomen, zo sterk en zo hoog, dat ze door te klimmen bij hun voorouders konden komen.

2. Na een tijdje hadden ze de gouden splinter gevonden, maar deze was in bezit van een dwerg. Ze boden de dwerg van alles aan in ruil voor de gouden splinter, zoals een wolkenspinner, of een wolkenwever, maar de dwerg wilde de gouden splinter niet ruilen. Maar omdat de indiaanse reuzen zolang en intens smeekten zei de dwerg uiteindelijk : 'Goed dan, ik zie dat jullie de gouden splinter erg graag willen hebben. Ik doe het alleen als ik jullie indiaans prinsesje ervoor krijg. 'Wat ?' dachten de indiaanse reuzen. 'Maar goed, als er geen andere ruil mogelijk is, dan moet het maar.' En zo gingen de reuzen terug om hun indiaanse prinsesje waar ze zoveel van hielden naar de dwerg te brengen. En zo kregen de reuzen de gouden splinter. Toen ze weer boven in de wolken waren zaaiden ze de splinter direkt in een grote pot. Niet lang daarna stond er een enorm grote, taaië roos die enorm hoog begon te groeien, en al gauw klommen de indiaanse reuzen naar het rijk van hun voorouders. Maar die voorouders waren helemaal niet zo blij. Ze vonden het dom dat de reuzen hun prinsesje hadden omgeruild. Maar de voorouders waren zo groot en zo dik dat ze niet over de roos naar beneden zouden kunnen. Dan zouden ze te pletter vallen.

3. Inmiddels bij de dwerg moest het indiaanse prinsesje een hoop zwaar werk verrichten. Ook moest het prinsesje veel kamers schrobben, en de was doen. Het meisje was doodongelukkig, maar op een dag nam de dwerg het meisje mee naar een diepe plaats onder de grond. Hier leefden een heleboel ratten, en de dwerg zei dat als het meisje de ratten tam kon maken, dan hoefde ze niet meer te werken. Dat was een zware opdracht voor het meisje. De ratten waren niet makkelijk en beten haar overal. Toch lukte het het indiaans prinsesje om de ratten tam te maken. Nu kon de dwerg ritjes gaan maken op de ratten, en ook het prinsesje ging vaak met hem mee. Op een dag kwamen ze nog dieper onder de grond. Hier leefden beren, en weer vroeg de dwerg of het indiaanse prinsesje de beren wilde temmen. Als beloning zou de dwerg haar dan meenemen naar een geheime plaats. Ook de beren waren niet makkelijk, en beten haar overal, maar uiteindelijk na een lange tijd waren de beren tam. Nu kon de dwerg ook op de beren ritjes gaan maken, en het meisje ging vaak met hem mee. Op een dag zei het meisje : 'Je hebt me beloofd om me mee te nemen naar die geheime

plaats.’

4. En zo nam de dwerg het indiaanse prinsesje mee naar een plaats waar een zeldzame roos stond. De roos was zo prachtig dat het indiaanse prinsesje haar ogen er niet vanaf kon houden. ‘Als je voor de roos zal zorgen en haar genegenheid wint, dan zul je kunnen komen waar je maar wilt, enkel door een gedachte.’ Het meisje begon de roos te verzorgen, en na een lange tijd won het indiaanse prinsesje eindelijk haar genegenheid. En inderdaad, door een enkele gedachte kon het meisje komen waar ze maar wilde. Maar het prinsesje dacht er niet aan om terug te gaan naar de indiaanse reuzen. Ze had het hier immers zo naar haar zin.

5. Maar op een dag werd de dwerg ernstig ziek. Het indiaanse prinsesje was erg verdrietig. ‘Ga naar het veld van rozen achter de zeldzame roos, en verzorg hen, want ze zijn blind, doof, en kunnen niet spreken. Als je hun genegenheid wint dan kun je wie je maar wilt genezen door enkel een gedachte.’ Het meisje ging naar het veld toe door enkel een gedachte, want zij had die gave van de zeldzame roos gekregen. In het veld zag ze de prachtigste rozen, en begon hen te verzorgen. Na niet al te lange tijd won ze hun genegenheid, en werd het indiaanse prinsesje begiftigd met de gave dat ze door een simpele gedachte kon genezen wie ze wilde. Snel ging het indiaanse meisje naar de dwerg toe, die inmiddels doodziek was, en genas hem.

6. De dwerg was haar nu zo dankbaar dat hij haar een gouden sleutel gaf, waardoor ze in het rijk van zijn voorouders kon komen. Toen ze daar aankwam zag ze de kleinste en dunste wezentjes, allemaal als gouden splinters. Toen ze ze aanraakte veranderden ze direkt in bijen, en vlogen met haar mee naar boven. De bijen brachten haar tot de meest zeldzame bronnen van wonderlijke honing. Het meisje was zo verrukt van de honing, dat ze er taarten van begon te maken. Eerst bracht ze de taarten naar de dwerg, maar later wilde ze ook de honingtaarten brengen naar de indiaanse reuzen. De bijen hielpen haar ermee, en uiteindelijk kwam ze terecht in het rijk van de voorouders van de indiaanse reuzen. Hier waren ze allemaal, en ze waren erg blij haar te zien. In een zaal werden de taarten op grote tafels gezet, en begonnen de reuzen te eten zoals ze nog nooit hadden gegeten. Maar daarbij maakten ze zo’n kliederboel, en werd er zoveel gemorst, dat zelfs grote druppels honing naar beneden vielen. Waar de druppels de grond raakten ontstonden er steden en dorpen. Maar het trok ook de roofdieren aan, en die waren al snel in gevecht om de overheerlijke honing.

7. Het indiaanse prinsesje keek naar beneden en zag wat er gebeurde. Ze was er erg verdrietig om. Maar ze wist dat ook de roofdieren kon komen waar zij was, door het liefhebben van bloemen, en door het temmen van ratten en beren. Ze wilde het hen wel vertellen, maar de roofdieren maakten zo’n lawaai. Toen besloot het indiaanse prinsesje de bijen naar hen toe te sturen om het te vertellen. Maar één voor één werden de bijen door de roofdieren doodgeslagen. Het indiaanse prinsesje was woedend. Toen nam ze een kan met de wonderlijkste honing en goot het naar beneden. Al snel ontstond er een wilde zee van honing, en de roofdieren raakten geheel vast onder de kleverige honing. Toen kwamen de zon en de sterren naar beneden om de honing van de roofdieren af te likken, maar al gauw gingen de zon en de sterren ook in de honing baden, en wilden niet meer terug naar hun oude plaatsen. Omdat er steeds meer sterren kwamen begon de zee van honing te stijgen en te stijgen. Het indiaanse prinsesje moest nu iets doen, anders zou alles vollopen. Maar het meisje wist niet wat ze doen moest, en besloot de dwerg om raad te vragen. Maar die was niet meer te vinden, want beneden was alles ondergelopen. Ook de rozen kon het meisje niet vinden, en uiteindelijk besloot ze terug te gaan naar het rijk van de voorouders van de dwerg, in een kelder. Ook daar was alles al ondergelopen, maar in de verte zag ze iets glinsteren. Het was een gouden splinter, misschien wel de laatste. Ze raakte de splinter aan, en de splinter veranderde in een bij. Ze stapte op de bij, en vloog naar de plaats waar de zon eens stond. Hier was ze veilig, en niemand

heeft haar ooit nog teruggezien.

3.

1. En Christus werd wakker in de armen van Looft, en hij zag Zijn moeder. En de boom droeg de oranje zee van vuur, als een oranje zon. En zij was als een poort tot het natte bos. En de schepen op zee waren rijk, en zij droegen de sprookjes des hemels. En in de boom waren de honing-dwergen. En Christus voerde lange gesprekken met hen. En zij waren dienstknechten van de moeder. En zij bedekten zijn lichaam met hemelse honing, zodat hij de oranje zee van vuur kon overzwemmen. Maar kwallen begonnen de laag honing aan te vreten, en beten hem. En demonen vochten om zijn lichaam. En de demonen die de hemelen bewoonden voerden hem naar een paal, waar zij hem aan spietsten. En kwallen namen bezit van zijn verstand, en hij werd als een wilde. Maar hij stierf niet, alhoewel hij begeerde te sterven. En hij schreeuwde : 'Moeder, moeder, waarom hebt gij mij verlaten !' 2. En zeemeerminnen vonden zijn gespietste lichaam, en zalfden hem. En alhoewel ze hem niet van de paal konden loslaten, bewaakten ze de paal dag en nacht.

4.

De Windemelk

1. Er was eens een indiaanse feenkoningin die een hele bijzondere roos had. De roos kon spreken, en was zo prachtig dat een ieder die naar de roos keek versteende en voor altijd in verwondering naar de roos staarde. Daarom bracht de indiaanse feenkoningin de roos naar een eenzaam kasteel waar twee rivieren omheen stroomden. De eerste rivier was zo zoet dat iedereen die er bij in de buurt kwam voor altijd in slaap viel. De tweede rivier was zo vies en vuil, dat degene die er te dichtbij kwam voor altijd in huilen uitbarste. De feenkoningin vond dat niet zo geweldig, maar ze wilde de roos beschermen. Maar niet alleen wilde ze de roos beschermen, maar ook degenen die dichtbij de roos wilden zijn. De roos was namelijk erg gevaarlijk. En bovendien plaatste de feenkoningin ook de gevaarlijkste spin die bestond om het kasteel te bewaken. Dat vond de feenkoningin ook niet leuk, maar ze wilde geen enkel risico nemen.

2. De feenkoningin zag wel dat het er zo niet makkelijker op werd, en al helemaal niet minder gevaarlijk, en daarom liet ze grote waarschuwingsborden neerzetten. Niet veel lieden waagden zich nog in de buurt, en op een dag vroeg de roos of zo een wandeling door het bos mocht maken. Uiteindelijk stemde de feenkoningin toe. Toen de roos bij de vieze rivier kwam liet ze een traan vallen, en toen ze bij de zoete rivier kwam gaapte ze even. Toen ze de waarschuwingsborden zag schrok ze heel erg. 'Maar ik ben toch geen roofdier ?' vroeg de roos. 'Nee,' zei de feenkoningin, 'maar heus, het is beter zo.' Maar met een ruk maakte de roos zich los van de feenkoningin. De feenkoningin kon niet veel doen, omdat de roos zo groot was geworden in al die jaren. De roos snelde dieper het bos in, maar verdwaalde al snel, omdat ze de weg niet wist. Uiteindelijk vond ze een bosmeertje waarin ze begon te baden. Gelukkig was er niemand in de buurt, want dat zou veel te gevaarlijk zijn.

3. Maar na een tijdje wilde de roos weer terug naar het kasteel, en barste in huilen uit. 'Ach,' zei de wind, 'mijn kind, maak je toch niet zo druk. Je vindt heus je weg naar het kasteel wel weer, volg gewoon de rivier van zoete en vuile melk, en je bent weer thuis, heus.'

4. 'Maar waar vind ik die rivier ?' vroeg de roos.

5. 'Daar, in de lucht,' sprak de wind, en tegelijkertijd verscheen er een wolkendek met daarin de

rivier van melk. De roos zwom en dronk. Het was het zoetste en vieste wat ze ooit had gedronken, maar snel was ze thuis. 'Mamma,' zei ze tegen de feenkoningin, 'ik heb melk gedronken van de wind.' En ineens stond er een meisje voor de feenkoningin zo prachtig als een roos. En sindsdien is ze altijd in het kasteel gebleven.

6. Haar moeder bouwde de prachtigste torentjes voor haar, de lieflijkste sluiers en gordijntjes, en het meisje had het altijd erg naar haar zin, alhoewel het een eenzaam en verlaten kasteel was. Vaak dronk ze nog van de melk van de wind die de wind bij haar bracht, door het raam, en op een dag had ze er zoveel van gedronken dat ze er erg slaperig van werd. Toen ze wakker werd zei ze tegen de wind : 'Zeg, waarom kom je niet gewoon bij ons wonen ?' Dat liet de wind zich geen twee keer zeggen, en kwam door het raam naar binnen. Elke dag werd het meisje mooier en mooier door het drinken van de windemelk, en toen haar moeder stierf werd zij de feenkoningin, maar weg van het kasteel wilde zij niet. Elke dag zond ze de wind uit om alle indiaanse feeen en toverrozen te verzamelen, en elke avond en nacht kwam de wind terug met vele feenkoetsen. Allen hadden zij gedronken van de windemelk, en daarom waren ze hier.

7. Maar op een dag werd de wind oud, en stierf. De nieuwe feenkoningin was ontroostbaar. Ook de windemelk begon heel langzaam op te raken. 'Maar,' zei de feenkoningin, 'dankzij de windemelk zijn we allemaal hier. Misschien stroomt de windemelk nu hoger in de lucht. Laten we een toren bouwen die geen top heeft.' En zo bouwden de feeen een toren zonder einde, en kwamen op een plaats zo hoog in de lucht waar de windemelk nog stroomde. Ook kwamen ze tot de plaats waar de wind nu was, en tot de plaats waar de oude feenkoningin nu leefde. 'Oh mamma,' zei de nieuwe feenkoningin. 'Je bent niet dood.' En toen omhelsden die twee elkaar, terwijl de feeen zongen, en de wind heel warm werd van binnen.

5.

1. En de zeemeerminnen brachten de paal met Christus daaraan tot aan de kusten van het natte bos. En Christus was in een diepe slaap. 2. En een slang kwam tot Christus, en maakte hem wakker. 'Een wees ben je nu,' sprak de slang. 'Want je hebt niet alleen je vader verloren, maar ook je moeder.' 3. En Christus liet zijn Geest los voor een tweede maal.

6.

Het Ravijn

1. Er waren eens twee sprookjesrijken die door een groot ravijn gescheiden waren. Een vliegend wonderpaard bracht de sprookjeswezens altijd heen en weer, maar op een dag was het wonderpaard ernstig ziek. De sprookjeswezens besloten een brug te bouwen, en een mannetje bracht de wezens heen en weer in een karretje. Maar omdat dat niet echt snel ging werd het karretje op een dag omgebouwd tot een treintje, en niet lang daarna gingen er vele treintjes heen en weer. Op een dag was ook het wonderpaard weer beter, en probeerde weer eens naar de andere kant te vliegen. Maar dat ging niet goed, want het grote vliegende wonderpaard had al zo lang niet meer gevlogen dat hij het eigenlijk niet meer kon. En zo stortte het reusachtige paard naar beneden, viel op de brug, die direkt in elkaar stortte. Vele treintjes vlogen nu in het enorme ravijn, en het paard kon alleen zichzelf nog maar net redden. De twee sprookjesrijken waren erg verdrietig, en het wonderpaard helemaal. Het wonderpaard voelde zich erg schuldig, en huilde de hele dag door. Het hele ravijn begon vol te lopen met de tranen van het wonderpaard. Nu was er een grote zee ontstaan tussen de twee sprookjesrijken. Het wonderpaard wilde nooit meer vliegen vanwege wat er was gebeurd, maar om het goed te maken wilde hij voor de twee sprookjesrijken vanaf nu een zeeschip zijn. Weer

begon hij de sprookjeswezens heen en weer te brengen, maar alles ging erg langzaam. Na een tijdje ging geen enkel sprookjeswezen meer met het wonderpaard mee, omdat het veel te lang duurde. Op een dag dook het wonderpaard in de zee, en vond de treintjes en de brokken van de brug. Midden in de nacht bouwde het wonderpaard de brug opnieuw en liet de treintjes weer rijden. Weer dook het wonderpaard in de diepte en vond daar een grot waar nu alle sprookjeswezens woonden die eens in het ravijn waren gestort. Ze hadden het daar goed, en sindsdien is het wonderpaard daar gebleven.

7.

De Dag dat Alles Stilstond

1. Er was eens een beest die heel diep onder de grond leefde in een keuken die niet meer gebruikt werd. Hier was het voedsel uitgestorven, en het beest was door de honger erg traag geworden. Eens in de zoveel tijd maakte hij een reis naar het aardoppervlak, en dan als hij na lange tijd aankwam, gebeurden er altijd verschrikkelijke dingen. Iedereen gooide dan altijd met stenen naar hem, en dan keerde het beest altijd weer verdrietig terug naar de keuken. Maar op een dag was er een nieuwe koning op het aardoppervlak, en hij heette het beest wel welkom. Het beest mocht in de grote eetzaal van zijn kasteel wonen, en de koning zorgde altijd dat de tafels volstonden met lekker eten. Het beest kwam hier zo van tot rust dat hij nog trager werd dan hij al was. Ook de bewoners van het aardoppervlak kwamen erg tot rust nu het beest geen verschrikkelijke dingen meer veroorzaakte, en iedereen werd trager en trager, totdat het hele koninkrijk stilstond.

8.

1. En aan de paal veranderde Christus in een kind, en kwam los. Diep in het natte bos kwam hij tot een huisje weer hij binnenging. Hier woonde Saakse, die boven de strijd tussen de zee en het droge was uitgestegen. En Saakse had hem lief, en onderwees hem over de hemelen. Ook was zij uitgestegen boven de strijd tussen hard en zacht. En zij was als vuur en licht. En haar zuster was Luchtse, en zij was duisternis. En zij gaven een zwaard aan hem, en maakten hem bos-kledij.

9.

Medusa; De Zonderling

1. Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. 'Dit is het rijk van de dood,' zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

2. Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik

haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

3. Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar ? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik 's nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

4. Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

5. Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en hehoudend. Ze staart in de spiegel. 'Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,' zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

6. In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. 'Ho, doe normaal,' zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. 'Slapen ?' vraagt ze.

7. 'Nee, dank je, ik heb net geslapen,' zeg ik.

8. Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

9. 'Waar kom je vandaan?' vraagt de vrouw van de zolder.

10. 'Vanuit de tuin,' zeg ik.

11. 'Oh, de tuin der edelheden en martelingen?'

12. Ik knik.

13. 'Zo'n zoet-bitter iets,' zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. 'Waar ben ik?' vraag ik.

14. - Bij mij.

15. Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. 'Ik wil niet meer terug,' zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. 'Ik ben een vergiftigd mens,' zeg ik. 'Een dwaallicht, een pop.' Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. 'Goed spul van de bomen,' zei ze. 'Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.'

16. Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

17. 'Ik ben de maker van de tuin,' zegt ze plotseling. Ik schrik. 'Hoe kun je zoiets maken?' vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. 'Wat is er aan de andere kant van de tuin?' vraag ik.

18. - Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

19. Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

20. Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. 'Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,' schreeuwt ze.

21. 'Is dit de oorlog van de feen,' vraag ik, 'of van de indianen.' Ze grijpen elkaar in de haren. 'Uit dat licht,' roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. 'Thee?' vraagt ze.

22. Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. ‘Je moet goed eten, jongen,’ zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

23. ‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

24. ‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

25. ‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

26. ‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kon je de tuin bezaaien en besproeien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltes, gezet op oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad?’ vroeg ik.

27. - Welke stad. Oh, de overstad.

28. Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijk aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de

koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakke naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ vroeg ik.

29. De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten? Waren wij de vruchten van deze tuin?

De Sleutel

30. Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd?’ vraag ik.

31. ‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

32. Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

33. In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien: Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze

gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

34. Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote hapen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

35. ‘Dodelijk is het,’ zeg ik. ‘We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.’

36. ‘Kijk naar hen door het glas wijn,’ zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. ‘Wat een vertoning,’ zeg ik. ‘Dit is toch niet meer normaal.’

37. ‘Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,’ zei oom Joop.

38. ‘Kom op, nu weten we het wel,’ zeg ik. ‘Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.’

39. ‘Nee hoor,’ zegt de dochter van de graaf. ‘Dit is de oerbron, de big bang.’

40. ‘Als je je maar niet verroert,’ schreeuwt tante Connie. ‘We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land?’

41. ‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

42. ‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

43. ‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

44. ‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

45. ‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

46. ‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

48. Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

49. ‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

50. - Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

51. ‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

52. - Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

53. ‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

54. - Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

55. ‘Arme jongens.’

56. Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijn in m'n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijn uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. 'Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,' zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. 'Leuk,' zei ik. 'We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.'

57. 'Houd je mond,' zei tante Connie. 'Jij bent ook niet een van de braafsten.' Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. 'Zie,' riep tante Connie. 'Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.' Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. 'Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,' zei hij. Ik had nog nooit zo'n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

58. Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

59. Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

60. Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijn door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik

wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

61. Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. ‘Bedrieger,’ roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. ‘Kijk, die kan vliegen,’ zegt er een. ‘Een truc,’ zeg ik. ‘Leer het me,’ zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijl in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. ‘Mag ik in jullie geloven,’ vraag ik. ‘Ik wil ergens in geloven.’

62. - Wij geloven in de dominee.

63. ‘Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven?’

64. - Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

65. ‘Ik geloof in je.’

66. - Wat moet ik nu doen?

67. ‘Vlieg met me mee.’

68. - Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

69. ‘Okay.’

70. Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot

mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

De Gespleten Aarde

71. De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbedding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

72. Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinses op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozenkrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

73. Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. 'Open de poort,' roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelelike geheim van Medusa ? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. 'Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,' zei ik. 'Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borstestruiken.' Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuwen hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

74. Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhek laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. 'Ja,' zegt de winkelier, 'veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.' Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. 'Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,' zei de winkelier. 'Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.' Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocoladevrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

75. Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. 'Tante Connie,' riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

10.

1. En Saakse en Luchtse vertelden Christus alles over de ladder naar de Eeuwige Weide. En Christus was duizelig en staarde hen aan, en vroeg : 'Maar wie kan dan behouden worden ?'

11.

De Moederboom

1. Ze was verdwaald in haar hart, en de moederboom had bezit van haar genomen, door haar heen werkende, als een oneindig licht, wat ze niet kon bevatten. Ze was een bloederige wond in mijn hart, maar tegelijkertijd was ze de ridder die mijn kasteel beschermde. Ik was opgesloten in dit

kasteel, maar tegelijkertijd was dit kasteel mijn schuilplaats.

2. Ik kon niet tegen haar op, ze was te sterk. Ze had vele namen, en blies als de noorderwind. Ze was als de moederboom met de vele takken en de weelderige bladeren, maar gelukkig met bloesem. Zij bracht mij voort, en brak mij, om me weer op te nemen door de wind. Ik kon haar niet doorzien, maar soms in flitsen was alles duidelijk. Ik had geen grip op haar, en ze gleed onder me weg. Later was ze als de zon waar ik niet naar kon staren. Ze was ver weg, en ik werd koud, en bloedde dood. Het kon haar niet schelen. Ze had dit pad zelf gemaakt. Het was haar ijzeren wil.

3. Ze zond mij poppen met kerstmis, en het was altijd kerstmis, en het sneeuwde altijd. Ik was verward, kapot. Ik was upgejut tegen de vele illusies die zij had gecreeerd. Ze speelde een spel met mij. Ik begon weer te roken om het te kunnen verteren. In haar genade zond ze weer een ridder tot mij, een witte ridder, zwart van binnen. Ik bekeek haar aandachtig. Ze was als een sprookjesprinses, als een boom vol witte bloesem. Ik had een worsteling met deze elf voor vele dagen, maar als ik viel, viel ik in zachte kussens. Zachte kussens met gouden fluwelen koorden, waar ik niet teveel naar kon staren, anders zouden ze mij verblinden. Maar zij was goed voor mij. Ze verzorgde mij goed. Ze kon goed koken, alhoewel er altijd gifbessen in de buurt waren. Daar zou zij me wel tegen beschermen. Het was gewoon keuken-decoratie.

4. Ze wilde altijd gifbessen in de buurt hebben. Het leek haar te inspireren. Het bleek het geheim van de moederboom te zijn. Gifbessen gebruikte ze op haar pijlen. Het was zeer medicinaal. Ik bleef maar staren naar haar. 'Kun je ... kun je ...' Maar verder kwam ik niet. Ik stond in de keuken met haar, maar het was alsof er glas was tussen ons, ook verbaal. Ze keek me vragend aan. Er kwam bloed uit haar ogen. Ze strekte haar armen naar me uit, en smolt weg. Even later stond ze er weer.

5. Ik brak het ijs, want ik had een handschoen van brandend staal, vuurheet. Rook kwam uit mijn vuisten. Het glas begon te smelten, als vele gezichten. Het was als een deuk in een auto. Maar bereiken kon ik haar niet. Ze was in de rook. Plotseling brandde alles. Er was oorlog in de stad. Planten met gifbessen schoten op om de stad te bedekken. En in het midden van de stad groeide de moederboom.

6. Ik was bezitterig en verdwaald. Ik stopte mijn huis vol met hebbedingetjes. Ze keek me aan met ogen van een hyena. Ik gromde. Buiten regende het, en er was olie in de plassen. Ik begeerde haar te kennen. Zij was mijn innerlijke wond. Het was een vruchtbare plaats, als de tuin rondom mijn huis in mijn gedachten. Die tuin was roze, sprankelend. Ze stond daar als de ridder, met boeken vol gedichten. Ik werd er hebberig van. Ik kon mijn gedachten niet keren. 'Lees eruit voor,' zei ik. Maar ze zei niets. De wond was te waterig om iets te zeggen. Alles wat ik greep sijpelde weg. De ridder draaide langzaam rond als een ballerina, verspreidende lichte, zachte muziek, als op de achtergrond. Het was niet eens goed hoorbaar, maar ik leek er rustig van te worden. Het greep mijn hart, en liet mij een gat in de tuin zien, waar zoete vruchten uit voortkwamen. Ik begon te eten. Waterige gestalten waren hier, die zeiden : 'Sophia ...'

7. 'Wie is Sophia ?' vroeg ik.

8. 'Zij is een religieuze ballerina die altijd in dezelfde cirkeltjes draait,' zeiden ze. 'Zij moet gedood worden, anders kom je nooit verder.'

9. 'Houdt ze mij tegen ?' vroeg ik.

10. 'Ja,' zeiden ze. 'Ze leeft in je. Ze vreet alles in je weg. Het is een religieus monster. Je moet haar

overwinnen.'

11. 'Hoe ?' vroeg ik.

12. 'Verbrand je goden,' zeiden ze.

13. Ze lieten mij een waterige vlam zien. 'Neem het aan,' zeiden ze.

14. Ik pakte het aan en begon te branden, en er was gekrijs in mij. 'Alles wordt nat nu,' zeiden ze.

15. 'Daar gaan mijn hebedingetjes,' zei ik. Ik stond op een kale berg nu, heel zanderig. De berg leek gemaakt van touw. Ik voelde me gebonden. 'Religie ... strijd ertegen,' zeiden ze. 'Religie is drama en kortzichtigheid, een band om je hoofd.' Ik gleed in een warm meertje, tussen het brandende zand.

16. 'Religie was gemaakt om mensen tot slaven to maken,' zeiden ze. 'Je kunt natuurlijk naar de diepte van zo'n religie gaan, om het te neutralizeren, en het een andere betekenis te geven, maar daarna moet je de religie verbreken en verslaan. Je moet tot de hogere ringen van het leven komen, en uiteindelijk de gouden ring, de ring van de moederboom.'

17. Ik voelde me als een slaaf worden, met een begeerte die gouden ring te vinden, om zo vrij te zijn ? Ik voelde mijn banden in het licht van dit meer. De waterige gestalten namen mij dieper in het meertje, waar alles veel heter was. Toen kwam ik in een riviertje dat naar een zee leidde achter de berg. De zee was vol met bomen met giftige bessen, en er waren overal haaien met miljoenen tanden. Het waren de poorten van de hel. 'Eet niet van de bessen,' zeiden de waterige gestalten, 'en wij zullen je beschermen tegen de haaien.' Ze vormden een cirkel rondom me, die uiteindelijk uitgroeide tot een bol. Ze leidden mij door de zee naar de overkant. Hier waren ook giftige bessen, maar die moest ik gebruiken voor mijn pijlen. Ik moest een jager worden.

18. Er was hier een stad in oorlog. Ik moest naalden bevestigen aan mijn pijlen, tezamen met de giftige bessen. En ik moest die pijlen door open ramen schieten. Het was een religieuze stad. Ook woonden hier filosofen. Door het midden van de stad groeide de moederboom. Ik was hogerop hier. Ik raakte de boom aan en stond in brand. Toen werd alles nat. Ik klom hoger, en kwam in een woestijn-wereld. Er waren tekenars hier en filosofen. Zij probeerden hun ringen te verkopen, maar ik was zoek naar de gouden ring van de moederboom. Er was een speciale taal in de gouden ring gegraveerd, zeiden ze, bepaalde tekens. Ineens had ik de gouden ring in mijn hand, en ik steeg op, naar een wereld vol van bomen en struiken met giftige bessen. Er waren ook planten met giftige bessen, en heggen. Ertussen waren allerlei huisjes en flatgebouwen. Hier woonden verhalenvertellers die hun ringen probeerden aan te praten. Maar ik was doof. De gouden ring had me verdoofd. Ik liep op een trap naar boven en zag een bruisend licht. Er werden hier generationele bloedlijnen bewaakt door kikkers. Een ieder die deze bloedlijnen zou aanraken, zou in connectie komen te staan met de moederboom, en zij zou in die persoon opspringen. De magische bloedlijnen waren de trots van een kikkerkoning. Ik schoot de kikkers neer met mijn pijlen en raakte de fontein van bloedlijnen aan, en werd direct naar achteren geslagen. Ik begon kikkers uit te braken, en de waterige gestalten zeiden dat die kikkers de goden van de godenboom waren. Ik moest elke god achter mij laten. Een rijkere natuur ontvouwde zich voor mij. Ik was nu een deel van de familie. Het wemelde hier voor mijn ogen, als een zwerm vliegen of andere vliegende soorten insecten. Zij schenen zich niet om een god te bekommeren. Zij werden voortgestuwd door de familie, door de moederboom.

19. Er werd een bord voor mij op tafel gezet, en ik moest veel eten, maar ik raakte maar niet vol. Ik werd steeds hongeriger. Ik at van de honger, van het holle en het niets. Er werd nog een bord voor mij op tafel gezet, en weer moest ik eten. Ditmaal werd ik echt hebberig. Ik begeerde meer van de bloedlijn, als een gulzige gierigheid. Ik werd door de boom omhoog getrokken, en gehesen op een schip. Daarna werd ik in een zee van gifbessen geworpen. Ik wilde de religie overwinnen, de sluier verscheuren. Ik zwom naar de kust, waar zeemeerminnen zaten op rotsen. Zij waren erg filosofisch. Ze zeiden : 'Drink niet van het gif, maar zie het als dode kunst.' Ik rende het bos in, en joeg op bizons, met de gifbessen op mijn pijlen. Alle spoken van religie vielen neer, en ik maakte er tenten van. Het verloor zijn betekenis geheel. Niemand wist meer wat het was. Ook alle zwijnen waren vastgehaakt aan palen.

20. Niemand kon mij nog stoppen, geen haas en geen konijn. Ik was de jager. Ik had geen zin om in een ander wonderland verstrikt te raken. Ik smeerde mij in met de gifbessen. De geur was sterk. Ik bedekte mijzelf met zwijnenvel. Zij was mijn innerlijke wond, gek geworden, woest geworden, maar zij beschermde mij ook. Zij ontdeed haarzelf van kleding, en smeerde haarzelf ook in met gifbessen. Zij was het geheim van de moederboom. Zij leefde diep binnenin. Haar vellen lagen op de grond. Zij had een speer in haar hand, en zou de tent bewaken. Ik was opgesloten in deze tent, maar deze tent was ook mijn schuilplaats. Zij had mij het geheim laten zien.

21. Ik kwam in mijn oude huis toen ik uit dit schilderij was gestapt. En het leek in de verste verten niet meer op wat het was. Het schilderij was nu een portret van een oudere man met een middeleeuwse haardos. Zijn ogen staarden mij aan. Vroeger was dit een schilderij van de bizonjacht. Eens stapte ik er in, en kwam in de klem van religie, omdat het schilderij mij gehypnotiseerd had. Maar ik kwam er ook weer uit. Wie was deze man ? En wie had het geschilderd ? De bizonjacht was een beroemd schilderij, maar dit schilderij kende ik niet. Het leek een beetje op een Amerikaanse president. Op de schilderijen ernaast waren wat landschappen, maar geen van allen hypnotiseerden mij zoals de bizonjacht deed. Ik besloot naar een ander schilderij van de bizonjacht op zoek te gaan. Ik vond er één, en hing het naast de man met de middeleeuwse haardos. Ik stapte in mijn bed en ging slapen. Ik droomde over de moederboom, en over de bizonjacht. De moederboom leek op twee indiaanse vrouwen tegenover elkaar. De indianen geloofden in voorouders, jachttrofeeën en zielen van de vijand. Zij geloofden dat wat zij hadden verslagen, zij op hun eigen manier konden gebruiken.

22. Ik werd wakker en ging naar de bibliotheek. Ik las boeken over indianen en raakte gehypnotiseerd. Ik stapte in het boek, of werd erin gezogen, en gleeed weg. Schilderijen van de bizonjacht vlogen om mij heen. Ik ging een stenen trap op, waar ik haar zag staan, mijn innerlijke wond, met een mes en een speer. Ook had zij een boog met pijlen. Ze leidde mij naar een wigwam. Ze drukte mij naar binnen. Alles begon te draaien. Ik had geen kracht meer om op te staan. Ik was opgesloten in het boek. Ik nam het boek mee naar huis, en weer begon alles te draaien. Het was een betoverend boek.

23. Ik vond het boek gevaarlijk, en bracht het terug, maar ik kon mijn weg er niet meer uitvinden. Pas na vele jaren vond ik een uitgang uit deze kerk. Ik begon te waarschuwen tegen het boek, en het liep uit op een oorlog. In het midden van de stad, tussen de vlammen, groeide de moederboom. Ik ging binnen in de moederboom. Ik ging aan een tafel zitten, tegenover een waarzegster. Maar vlammen kwamen uit haar mond. Ik rende weg. Ik pakte de lift naar boven, maar ze kwam achter mij aan. Ze had een heel leger van waarzegsters met zich. Ik kwam aan bij een pot met gifbessen, en begon gewoon te drinken, te drinken zoals ik nooit had gedronken. Niemand kon me nog de wet voorschrijven. Ik brandde. Ik gilte. Ik moest gewoon overal doorheen. Haaien met miljoenen tanden slokten mij op.

Ik doorzag haar. Ik werd kalm. Ze rookte een sigaret. Ze probeerde me te wurgen, maar ik gooide haar van mij af. Ze zat hoog op een paard ineens. Maar werd toen weggerukt door een storm. De moederboom nam mij op, en ik braakte gifbessen.

De Nieuwe Romeinen

1.

Maria was gekruisigd in de hof van Lodorro, aan de blauwe boom. Ze riep Eva, moeder van de levenden. De wonderen komen van deze boom. Haar bloed geneest en leidt naar de schatten van de hemel. Een kroon van rozen was op haar hoofd gezet en ze was genoemd : 'Moeder van de Koning'. En ze verrees uit de doden na vier dagen.

Ze had Beelzebul onttroond, de bewaker van de schat. De hof van Lodorro zal bloesemen voor altijd in onze harten.

Het zal leiden tot de hof van Roggio, waar het mythische kind Echte speelt. In de bloemenhof Ezechiël werd Maria verzocht. Hier zorgden de engelen voor haar, en bereidden haar voor op de kruisiging in de hof van Lodorro.

Nog steeds zingt haar kruis, zoete liederen van Salomo. Nog steeds toont haar kruis, zoete schatten van Eden. In de hof van Lading werd ze geoordeeld door de Romeinen.

2.

1. Zoete Maria, godin van de tijden. Aan uw voeten buigen alle goden neer. U gaf ons gebeden om te overleven. U leerde ons hoe te bidden. Moeder Maria, Maagd van de tijden. Niemand zal u kwaad doen. De engel Sarsia is over u.

2. Het is volbracht. Moeder Maria, schat in mijn hart, zoetheid van mijn jaren. De vijand zal branden in de nacht, en uw schreeuw zal gehoord worden, en zal de boeken van honing openen. Er zijn geschenken aan uw kruis, en uw wonderen zullen voor eeuwig leven in de harten van hen die u volgen.

3, Maria, wonder van de lampen, uw hart is met ons. We zijn binnengekomen door uw tranen. Metensia Eminus. Tara van de Roos, Uw tepelen voeden ons met liefde en drop, voedsel van het kruis. Tara van het bos, in Rhodes is uw tempel, het mystery van liefde. Uw tempel is brandende, en we komen dichterbij uw kruis. De oogst van de blauwe boom. De mysterieën van Moeder Maria aan het kruis zijn de fijnste mysterieën, opgespaard voor de laatste dagen. In de hof van Lodorro hebt u gewandeld.

4. Iemand anders droeg uw kruis, een discipel van u. Lamdich. Hij stierf met u. Oh mysterie zo zoet. Op de tafel is brood met rozen. En de boeken van honing zullen openen, spoedig. Heeft u de roos gehoord ? Zij spreekt van u. Zij roept uw naam in de hof.

5. Mysterie nu onthuld. Maria met de lammeren, die de duif vrijzet.

6. Zij was opgewekt door de duif en de ekster. Zij voer ten hemel door een heilige zwaan.

Mysterie geopenbaard. De hemelvaart van Maria werpt licht op haar geboorte. Zij werd geboren in een with huis met rozen. Mysterie zo zoet. Metensia Eminus.

3.

Haar beker voedt de heiligen. Zij is het mysterie van alle mysterieën. Alle moeders buigen voor haar. En Babylon zal vallen aan haar voeten.

Ze zal een nieuwe hemel creëren, en een nieuwe lucht, en alle goden zal zij herscheppen. Ze zal hen leiden in haar boot, naar de nacht waarin alle vijanden vallen.

Geprezen zij Maria, de Eeuwige. Zij heeft zonen voortgebracht, en zelfs meer dochters, om de aarde te vullen. Zij herschept de hemel en de lucht. Metensia, kom spoedig.

4.

Een mysterie geopenbaard. Haar borsten tussen de honing. Om de boeken te openen en om laatste openbaringen te geven. Zij herbergt de sleutel. De mysterieën zijn nu geopenbaard. Zij wekte de doden op en genas de blinden. De lammen konden lopen toen ze haar in zicht hadden. Het mysterie is geopenbaard. In de hof van liefde was ze begraven. En ze verrees na vier dagen. En een licht viel op haar discipelen. En de engel Sarsia sloeg twee Romeinse soldaten. In de hof van Aethon werd ze opgenomen door de hemelse zwaan, en voer ten hemel.

In de hof van Aethon had ze het laatste avondmaal met haar discipelen, in een wit huis. En in haar leven deed ze veel wonderen, en ze bezocht de homo-sexuelen om ze te zegenen, en om te zeggen : gezegend zijn de homo-sexuelen, want voor zulken is het koninkrijk des hemels. En ze deed vele wonderen onder hen, en zorgde voor hen als haar kinderen.. En ze gaf hen haar geest. En ze at met hen en vertelde hen verhalen. En sinds die dag de religieuze orde had het plan om haar van het leven te beroven.

Ook omdat ze de mensen leerde dat de rijken het koninkrijk niet zouden beerven, en dat de Heere tegen hen is die in luxe leven. Ze onderwees de mensen om geen tienden te geven, maar om aan de armen te geven, en om te geven door Haar Geest. En ze onderwees om de religieuze orde te ontmaskeren. Daarom wilden ze haar ombrengen.

En er was een homo-sexueel genaamd Zorok, die haar wilde ombrengen. Maar ze bevrijdde hem van duizend en vierhonderd demonische geesten. En Maria leerde hen veel over exorcisme. En toen de romeinen en de religieuze orde haar hadden gevangen genomen, gaven ze haar een paarse mantel om haar te bespotten, en ze gaven haar een gouden beker met edelstenen, waarin de urine van romeinen was. En ze moest het opdrinken voordat ze gekruisigd werd. En romeinse soldaten speelden met dobbelstenen om te beslissen wie haar paarse mantel zou krijgen en haar gouden beker met edelstenen.

En zij verspreidden de leugen dat ze een hele rijke vrouw was. En het moment dat ze stierf braken de hemelen open, en het begon te regenen. En er was donder, en de zon verduisterde. En mensen stonden op uit hun graven.

5.

Ze was begraven in een rijk graf, in een rijke doods-kist in de hof van liefde. Ook om haar te

bespotten.

En de romeinen en de religieuze orde bekeerden zich niet van hun zonden. En alleen zeven discipelen werden toegelaten in haar graf. Dezen waren degenen die het dichtste bij haar hart waren. En ze weenden. En ze was in haar doodskist met een prachtige kroon op haar hoofd. Maar de romeinen hadden het op haar gedaan om haar te bespotten. En de muren waren geheel bedekt met de kostbaarste edelstenen.

Maria is de incarnatie van de heilige geest.

Moeder Maria betaalde voor onze zonden, en stierf voor ons. Ze maakte de weg naar de hemel vrij voor ons. Iedereen die haar volgt zal gereinigd worden door haar bloed. Wij zijn dichterbij de ark van haar verbond gekomen.

Haar wetten zijn om eeuwig leven te geven.

Zij is de brug tussen ons en god.

Zij is de verzoening, Haar getuigenis is getrouw en waarachtig.

Zij zit op een wit paard in de hemel, om spoedig geopenbaard te worden.

Zij is de Messias.

Oh zoete redder en messias, spoedig geopenbaard wordende. Wij komen tot de altaren in uw tempel. Wij brengen al onze lasten tot u, en de lasten van anderen. Genees ons. Er is nu een brug tussen hemel en hel. Er is nu een brug tussen demonen en engelen. Er is nu een oogst. God is Genadevol. En ik zag hen die gered waren uit de vuren van de hel, komende tot haar, en zij vielen aan haar voeten. En zij bevrijdde hen. En zij profeteerde over hen, en gaf hen een nieuw leven.

De Nieuwe Exodus

En op een gans ging zij tot de onderwereld, na de kruisiging, en een raaf bracht haar door de duisternissen van de hel.

En zij was de rover van alle rovers, om krijgsgevangenen vrij te zetten, en om licht te werpen op haar geboorte en incarnatie.

Ja, de Geest is zij, en zij is Eva, moeder van alle levenden. En zij zal wederkeren tot de aarde om haar bruid en bruidegom te oordelen.

En lammeren zullen haar volgen tot eeuwige velden. En zij zal alle tranen van hun ogen wissen.

Haar wachters zullen komen om haar dienstknechten te bevrijden in de hof van Lodorro.

Zij is Maria, God geopenbaard en geïncarneerd.

Ja, enige tijd is zij onder de man gesteld, maar nu heeft zij gezegevierd. Zij heeft het eeuwig evangelie vervuld en is het hart van het eeuwig evangelie.

Vrees dan uw moeder, opdat gij wijs worde, niet met een wijsheid van de wereld, maar veeleer met de dwaasheid Gods.

Ziet dan, uw moeder, oh gij discipel die Christus heeft gevolgd.

Leidde Hij u dan niet naar haar ? Volgt Hem dan tot haar baarmoeder.

En wordt wederomgeboren in Haar, zoals Hij.

Ziet dan, uw moeder, die velen hebben bespuwd. Haar toorn zal dan tot de aarde komen, en zij zal haar woord vervullen.

Wijkt dan af van het voorspoeds-evangelie wat ten verderve leidt.

Maar keer weder tot uw moeder.

Zij is de vervulling van Christus, en de volle waarheid.

Ziet dan, het voorspoeds-evangelie is vervloekt. Ik heb hen niet gezonden, spreekt Maria, uw moeder. Zij zijn gekomen, al die valse leraren en valse profeten, om met een omleiding van woorden u van het ware evangelie af te leiden. Zie, ik zal hen waarlijk slaan.

Ik zal hun harten verduisteren en verharden.

Zij zijn onder het oordeel.

Ik gaf hen deze misleiding, opdat zij mijn tempelen niet verder zouden vervuilen.

Ik heb hen overgegeven in de handen van hoeren, en ik heb hen rijk gemaakt, opdat zij niet tot de schatten van Mijn Geest zouden komen. Spoedig zal Ik hen verstenen.

Gij die dan homo-sexuelen probeert tegen te houden aan de poorten des hemels : vervloekt zijt gij. God ziet niet het geslacht of het ras aan, maar zijn oog is zuiver. En alle harten zijn ontbloot voor hem.

Daarom waarschuw Ik u, oh materialisten en religieuze racisten, die lasten opzadelen aan het volk : Keer weder tot uw moeder, opdat de vader u niet zal verslinden. Zie, hij is een roofgierige wolf.

Uw moeder is dan gesluiert en zij sluiert een ieder, en oordeelt rechtvaardig. Verkoopt dan de geest niet, opdat gij zelf niet verkocht zal worden. Als u mij verkoopt, en mij tot een hoer maakt, dan hebt gij uzelf verkocht aan Mammon tot een eeuwig oordeel.

Materialisten, hen die in luxe verkeren, en hen die homofoben zijn, zullen het koninkrijk niet beerven. Het is beter dat er een molensteen om hun nek wordt gehangen, en dat ze in zee worden geworpen opdat zij de kinderen niet meer zullen misleiden.

Het oordeel over hen is welaangemeten. Uw geld vare met u ten verderve, opdat u het spotten wordt afgeleerd.

Wie heeft u misleid ? Hoe denkt gij de geest te kunnen kopen met geld ? Gij zult branden met uw geld.

Ja, een vuur is zij, geld, uitgezonden om de heiligen te misleiden. Bid dan dat gij aan haar zult ontkomen. Zij heeft vele folteraars.

De Nieuwe Psalmen

1. Aan het raamkozijn staat u. Rozen in uw haren. Moeder, u bent thuisgekomen. Moeder Metensia, Moeder Maria, u hebt ons niet in de steek gelaten.

2. U zond uw hyena's om ons te vinden. U zond uw jachtboot en uw jachtwagen. U bent de nieuwe zon die opkomt, een stralend licht, een glimlach en een zoen.

3. Uw kussen vliegen naar het schip, zij nemen alles in.

4. Zij bewaken de jachtkamer en de schatkamer. Niemand komt erin. Alleen zij die uw kus dragen.

5. Moeder Maria, Moeder Metensia, wij komen tot Sarsia. Vanuit uw dood groeide de boom, bedekkende alle huizen. Vanuit uw bloed kwam de bloesem, een nieuwe wereld. Demonen sidderen in uw naam.

6. Moeder Maria, Moeder Metensia, wij komen tot Sarsia. Moeder Maria, Moeder Maria, u bent Moeder Eva.

7. Wij komen tot de nieuwe stad, waar uw zon komt over de heiligen. De armen weten waar u bent. Zij zien u op elke berg. U bent overal voor hen. Gezegend zijn de armen, gezegend zijn zij, door u gekend.

8. Moeder Maria, u kocht ons vrij. En veel meer psalmen zijn er te vinden in Uw Woord, het Eeuwig Evangelie. U hebt hen allen hersteld in de Rode Steen.

9. Alle psalmen zijn gesluierd, want zij zijn uw schatten. En uw engelen waken over hen, als wachters aan de poorten en de deuren. Ja, als lichten zijn zij voor uw volk, waardoor u spreekt. Zij zijn uw heilige literatuur.

10. Weest vernieuwd, oh Psalm, hopende dat uw licht opgaat, om harten te verwarmen. De wereld was zo koud, maar zij is opgestaan. Hebt gij het nieuws gehoord. De Geest heeft het gedaan.

11. Ere aan de Heil'ge Geest die riep haar Naam, en stelde haar boven alle moeders, boven alle vaders, boven alle goden, het geheimenis geopenbaard.

12. Kom tot de berg, al gij prinsen, ken haar Stem, volg haar weg. Tot aan haar voeten gaan wij. Zij vertreed en vertrapt de vijand. Zij sidderen in haar naam. Moeder Maria, het pad is vrij, het Eeuwig Evangelie geopenbaard, en haar sleutelen. De grootste is Zij.

13. En twee vrouwen gekleed in paars kondigden de geboorte van Maria aan bij haar moeder.

14. En toen zij vertrokken, begon het te regenen. En zie, de regen was paars.
15. En met de geboorte van Maria kwamen zij terug, en verzorgden haar tot haar tiende jaar.
16. En Maria was vaak in de wildernis, met leeuwen, wolven en andere roofdieren.
17. Maar toen zij zestien jaar oud was geworden, verloor zij contact met de wildernis.
18. En zij werd in het huis gehouden om te werken. En zij moest zwaar werk verrichten in de kelders.
19. En in die jaren werd zij veel door mannen misbruikt en verkracht, en bad zij stil tot God.
20. En een man genaamd Jozef bevrijdde haar uiteindelijk uit haar slavernij. En hij bracht haar tot een schuilplaats. In deze dagen kwamen de twee in paars geklede vrouwen terug om haar te verzorgen.

Achtergrond-geschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Torio

Het Indiaanse Boek van de Openingen

1. De reiziger ontvangt een vlag, en heeft daarmee toegang tot de nachtboot. Aan weerszijden van de reiziger staan flessen. Er valt een slang om de nek van de reiziger, de Kabrat, die hem zal beschermen tijdens de reis. Op een hogere verdieping staan zeventig heiligen, en op een verdieping daarboven staan twaalf indiaanse opperhoofden. In de boot zit een baviaan, Nebren, die verslag zal doen van de reis. Hij heeft een stift en een steen in zijn handen. Eerst zakt de boot in een massa van vuur. Van weerszijden wordt de reiziger met pijlen beschoten. Ook staan er vuurspuwende slangen. Een pelikaan op het schip beeldt de goddelijke intelligentie uit, en zal de wachters van de openingen aanspreken. Pres, is de naam van de pelikaan. Horit is de naam van de bever die het goddelijke woord uitbeeldt, de magie en de uitspraak. De Kabrat, de heilige slang, beschermt de boot. Eerst komen ze door een gang die Melenges heet. Hier staan wachters die vurige pijlen afschieten. Ook staan er vurige slangen. De nachtboot vaart over een rode schatkist heen, en dieper ligt een tapijt op de grond. Dan komen ze bij een deur waar Wekjem staat, een hond. Deze wachter wordt aangesproken door Pres. Dan vindt de reiziger doorgang. Dit gedeelte heet Savingses. Hier wordt de nachtboot ingeslikt door Nirben, om een reis door haar te maken, de godin van de nacht en de wildernis. In haar zal de reiziger tot wedergeboorte komen. De testikels van de reiziger worden hier doorboort. Hier hoort de reiziger het schreeuwen van Nirben, en gaat door het uur van de angst. Hier leert de reiziger troost te brengen aan haar. Dan gaat de nachtboot door een gang genaamd Dral waar een modderrivier is. De boot raakt hier vast, maar direkt begint Pres de wachter aan te spreken, en ze vinden doorgang naar het volgende gedeelte. De wachter is een zwarte gestalte met de naam Lepres, hij die verblindt. Nu zijn ze in Timmidat, een grote hal. Hier worden de doden geoordeeld. Mashamen is de meter. Hij meet de doden op. Als ze niet voldoen aan de juiste opmetingen worden ze in de Adit geworpen, de vuurkaken. En sommigen worden gegeten door slangen. Lavesgieres is de slang van de klok, die de indiaanse meisjes van de uren bewaakt, ook wel de maagden van de uren genoemd, die als vlammen zijn. Zij leven daar van het vuil der aarde. Lavesgieres brengt telkens mensenkoppen voort die op zijn rug groeien, die door de maagden van

de uren worden verslonden. Als de nachtboot hierlangs komt worden de maagden vrijgezet, om de nachtboot verder te leiden. Wel blijven ze nog in het water. De reiziger zal de maagden een voor een moeten overwinnen. Dan komt de reiziger in een gang die als een grot is. Aan weerszijden staan vuurspuwende slangen en wachters die met vurige pijlen schieten. De gang eindigt bij een deur waar een hond staat, de Tiomot. Pres spreekt de wachter aan. Ook Horit spreekt de wachter aan. Dan wordt de deur geopend.

2. De reiziger komt nu in een ruimte genaamd Vismil. Hier heeft hij een worsteling met de eerste maagd, die uit het water komt en in de boot glijdt en daar in een slang veranderd. Als de reiziger haar overwonnen heeft verandert hij zelf ook in een slang. Aan weerszijden van de reiziger zijn altaren. De eerste uurmaagd neemt een van die altaren en zet het op de boot, en zal voortaan in het altaar wonen. De reis is door het lichaam van Nirben om tot wedergeboorte te komen. Dan komen ze tot een gang genaamd het halssnoer van Nirben. Hier worden de vijanden van Nirben gemarteld, de gevangenen van de nacht en de wildernis. Een verdieping hoger staan zeventig heiligen, en weer een verdieping hoger staan twaalf indiaanse opperhoofden. De vijanden van Nirben hangen op de kop, en worden blootgesteld aan vuurvlammen. Ook krijgen ze kokend water te drinken, en worden hun ogen uitgestoken. Op de verdieping van de zeventig heiligen staat een grote ketel waar ze in terecht komen. Op de verdieping van de twaalf indianen staat een tafel met schalen waar het vlees en brood van de gemartelden op terecht komt.

3. Pres spreekt de wachter aan van de volgende hal. Deze wachter is een lange slang met veren en beenderen die uit hem groeien als een ruggegraat. Hij wordt genoemd de ratelaar, omdat hij zo ratelt als hij beweegt. Dan krijgt de nachtboot doorgang. In deze hal lopen maagden met de schalen rond, om die te brengen aan de goden. Dit gebeurt aan weerszijden. Het is de hal van de grote maaltijd. Op sommige schalen liggen hoofden, op anderen testikels, harten, fallussen of botten. Alles wordt gegeten. Hier komt de tweede uurmaagd uit het water waar de reiziger een worsteling mee heeft. Eerst verandert zij in een slang, maar later in een spin. Zij doorboort de fallus van de reiziger. Wanneer de reiziger haar heeft overwonnen verandert hij zelf ook in een spin. Dan neemt de tweede uurmaagd drie maagden met schalen en bindt hen aan de boot vast.

4. Dan komen ze tot een lange gang die de borsten van Nirben heet. Aan weerszijden staan hongerigen, armen, zieken en mismaakten. Ook staan er vuurspuwende slangen. Ditmaal gaat de boot over een blauwe schatkist en weer is er dieper een tapijt op de grond. Weer spreekt Pres de wachter aan. Wijde deuren openen zich, en de nachtboot staat vlak voor een afgrond van vuur. Dit is de grootste hal tot nu toe. Aan de overkant staan grote vogels. Pres spreekt de vogels aan, en die komen direkt om de boot over de afgrond te dragen. Deze hal heet de tepels van Nirben. Maar nu moet de reiziger strijden tegen tien uurmaagden tegelijk die allemaal in de boot glijden. Eerst veranderen ze in spinnen, dan in slangen, en dan in vliegen. Zij eten van het vlees van de reiziger. Als de reiziger hen heeft overwonnen komt hij tot de hogere verdieping, waar zeventig heiligen zijn. De gang achter de hal is de gang van vuur waar de nachtboot in ten onder gaat. De reiziger is nu een van de heiligen geworden. Achterin deze gang staat een nieuwe nachtboot, gedragen door vogels.

5. Pres spreekt de wachter aan, en dan komt de reiziger in een nieuwe nachtboot in een hal genaamd de ruggegraat van Nirben. Hier wordt de reiziger gevoed door vogels. Maar aan weerszijden van de hal is een overvloed aan voedsel, waar dikke mannen staan. Op een hogere verdieping staan zeventig heiligen en weer een verdieping hoger staan twaalf indiaanse opperhoofden. Dan komt de reiziger in een gang die het heupsieraad van Nirben heet. Hier zijn weer dikke mannen aan weerszijden, maar hier worden ze door slangen gegeten. Pres spreekt de wachter aan, en dan komt de reiziger in een hal genaamd de bilspleet van Nirben. Hier zijn een heleboel vogels waar de

reiziger strijd tegen moet voeren. Zij pikken zijn organen uit hem. Ook pikken zij zijn fallus en zijn testikels van hem weg. Als de reiziger de vogels heeft overwonnen verandert hij in een vlieg. Dan vliegt de reiziger naar de verdieping waar de twaalf indiaanse opperhoofden zijn. Zij trekken zijn vleugels uit hem, en dan is hij een van hen. Zij brengen hem naar een trap waardoor hij op een nog hogere verdieping terecht komt, genaamd de benen van Nirben. Hier heeft de reiziger een strijd te voeren tegen de tien tenen van Nirben. Zij veranderen in vrouwen, daarna in slangen, en brengen hem in een wurrgreep. Als hij hen heeft overwonnen komt hij tot een verhoging waarop in een ketel zich de nektepel van Nirben zich bevindt waaruit zoete wijn en melk stroomt. Dan zijn de wezens van de nachtboot weer bij hem, die de wachter van de volgende deur aanspreken. De deur opent zich en komt in de hal die de tenen van Nirben heet. Dit is het einde van de reis. Weer wordt de reiziger hier door Nirben ingeslikt en de reis begint opnieuw.

Het Indiaanse Boek van de Geheime Kamer

1. De reiziger doorloopt een lange gang, ontvangt een vlag waarmee hij toegang krijgt tot de nachtboot. Hier zit Pelen, een kikker, die de wachters zal aanspreken. Ook zit er een beer, Oben, met een boog en pijlen, die de boot zal beschermen. Meslen is de slang die de boot omhult, en die vuur kan spuwen, ook om de reiziger en de boot te beschermen. Dimen is een indiaans opperhoofd met tussen zijn veren een kleine doodskop. Hij zorgt voor voedsel voor de reiziger. De aap Mathan zit op de voorkant van de boot. Zijn functie is onduidelijk, maar hij gebruikt magie. De boot wordt ingeslikt door de oerslang. De boot gaat langs tafels waaraan gegeten worden. Aan weerszijden van de tafels hangen lange gestalten aan hun ogen, sommigen aan hun tong, anderen aan hun testikels, weer anderen aan hun fallus. Ook hangen sommigen aan hun oren. De lichaamsdelen waarmee ze gezondigd hebben worden gestrafd. De tafels staan vol met noten en vruchten. Dan komt de nachtboot in een ruimte waar krokodillen zwemmen die de reiziger moet overwinnen. De reiziger krijgt hiervoor een zwaard en een mes. Weer komt de reiziger langs tafels met dezelfde taferelen. Dan moet hij een deur door genaamd de Huro. De wachter is een vrouw die heel lang kan worden. Pelen de kikker spreekt de wachter aan. Dan komen ze in een ruimte van vuur, genaamd de Heo. In de ruimte van vuur zwemmen vrouwen die de boot aanvallen. Weer heeft de reiziger een strijd te voeren. De reiziger wordt vastgebonden, en de mede-reizigers worden overboord gegooid. Dan wordt de reiziger aan het einde van de ruimte van vuur opgehangen aan een touw, terwijl de nachtboot zonder hem verder gaat. De medereizigers zwemmen naar hem toe, maken een toren en redden hem. Dan zwemmen ze naar de nachtboot toe, maar de vrouwen duwen hen telkens met hun voeten weg. Dan keert Meslen de slang uiteindelijk de boot om, en zo overwinnen ze uiteindelijk de vrouwen. Dan komen ze in een ruimte van ijs waar orka's zwemmen. De orka's beschermen verder de boot. Weer komen ze in een ruimte van vuur, waar vrouwen zwemmen. Ditmaal kunnen ze niks doen.

2. Dan gaat de boot langs een heleboel fonteinen en gordijnen, en uiteindelijk langs woestijnen en velden. Aan het einde van die velden is een woest meer waar nog grotere orka's zwemmen om een klok heen. In de klok zitten de uurmaagden opgesloten. De reiziger krijgt een pijl en boog om de klok open te schieten. De uurmaagden krijgen toegang op de boot, om verder de boot te beschermen. Dan komen ze in een meer waar woeste walvissen zwemmen, maar die doen hen niks. Dimen, het indiaanse opperhoofd vult wat lege flessen met het water. Wanneer de reiziger het drinkt wordt hij dronken. Ook de uurmaagden drinken ervan en worden dronken. Zo erg dat ze verscheurende beesten worden.

3. Dan komen ze aan bij een nauwe sloot met een grote buis. Hier worden de doden gevoed. De

boot gaat door de buis, en komt in een zee van vuur, waar de doden zwemmen. De doden doen hen niks. Dimen en de reiziger voeden de doden. Ook hijsen ze enkelen van hen aan boord. De aap, Mathan, wijst hen aan. Ook zwemmen hier dolfijnen. Het vuur begint hier te stijgen en de boot komt op een hogere verdieping terecht waar een vrouw thee maakt in een ketel. Het is een kruidensap. De vrouw kan erg lang worden, en kan ook in een leeuwin veranderen. De kikker, Pelen, spreekt deze wachter aan. De vrouw grijpt de reiziger en werpt hem in de ketel. Daarna grijpt ze ook de anderen, maar ze werpt hen terug in de vuurzee. De reiziger zinkt in de ketel, en komt in een buis terecht die zo diep gaat dat hij terecht komt in een diep gat waar dode kinderen schreeuwen en gillen. De reiziger troost hen, helpt hen, en samen bouwen ze een toren om weer uit de ketel te kunnen komen. Doordat ze allemaal aan elkaar zitten kunnen ze ook een ladder vormen om de mede-reizigers van de nachtboot uit de vuurzee te halen. Dan komt er een krokodil vanuit de ketel die de vrouw grijpt en haar in de diepte trekt. De krokodil is vanaf dat moment een mede-reiziger en helpt om de boot te beschermen.

4. Dan komen ze in een zaal waar de doden geoordeeld worden. De krokodil verslindt de vijanden. Dan gaat er weer een deur open, waar weer een klok is, en waar weer uurmaagden opgesloten zitten. De reiziger schiet met zijn pijl en boog de klok open. Hier ontdoet de oerslang zich van haar huid, en verandert in een vrouw. De nachtboot is inmiddels bij haar billen terecht gekomen. De billen hebben tepels die vuur spuwen. De boot moet door de bilspleet waar de wanden ook vuurspuwende tepels hebben. De boot komt vast te zitten en wordt door de aars ingeslikt. Dan komt de boot in de zaal van de benen waar overal grote benen en grote voeten uit de wanden schieten en rondlopen om de boot onder druk te zetten en te pletten. Hier wordt de reiziger heel lang. Ook door meerdere aarsen en darmen wordt de reiziger naar beneden gezogen, en komt zo in een ruimte waar alleen maar grote voeten zijn. Hier wordt de reiziger verder onder druk gezet, geplet en uitgerekt, totdat hij net zo groot is als de oerslang die een vrouw is geworden. Dit laatste is een sexuele ontmoeting, waarin de vrouw de reiziger weer verslindt en de reis opnieuw begint.

Het Indiaanse Boek van de Nacht

1. De reiziger krijgt een vlag waarmee hij toegang krijgt tot de nachtboot, in de vorm van een haai. De oerhaai slikt de nachtboot in, en dan begint de reis. Eerst komt de nachtboot in een zaal van een vuurzee, waar ook vuur uit de muren komt. Het is een reusachtige zaal, waar enkele vogels rondvliegen. Zij komen naar de boot en dragen de boot naar de overkant van de zaal. Een grote zwarte staande hondenwachter staat voor een reusachtig lange deur. Een van de vogels spreekt de wachter aan, en de boot gaat door de deur heen. Achter hen wordt de deur gesloten. Weer wordt de boot door een reusachtige haai ingeslikt, en de boot komt in een woeste zee. Een grote hand grijpt dan de nachtboot uit het water, en brengt het op een hogere verdieping. Hier staan tafels met schalen. Hier wordt de reiziger door vogels gevoed. Dan gaat de nachtboot verder, en wordt weer door een reusachtige haai ingeslikt. Dan wordt de boot door grote voeten geplet en uitgerekt. De boot is niet meer als een haai, maar als een krokodil. Deze krokodil spreekt de volgende wachter aan. Dan komt de boot in een enorme zaal. Hier staan overal tafels met voedsel. Weer krijgt de reiziger te eten. Dan komen er weer grote voeten die ditmaal ook de reiziger zelf pletten en uitrekken. De reiziger wordt heel lang. Aan het einde van de zaal wordt de reiziger opgehangen. Maar de vogels redden hem en maken hem los. Ze brengen hem naar een verdieping hoger waar een nachtboot staat in de vorm van een ooievaar en een reiger. Deze vogel spreekt de volgende wachter aan. Weer wordt het schip ingeslikt door een reusachtige haai. Nu verandert de reiziger zelf in een haai. Overal liggen stukken vlees die de reiziger moet eten. Maar van die stukken vlees wordt hij ziek, en hij verandert in een wolf.

2. De reiziger gaat nu visioenen zien en hallucineren. Ook hoort hij stemmen, en is het alsof er aan hem getrokken wordt. Hij wordt in de diepte getrokken als over een lange trap naar beneden, de trap des doods. Hier wonen de schaduwen, en hij wordt met gejuich ontvangen. Ze kronen hem tot koning, en hij krijgt een troon. Maar weer komen de grote voeten die hem pletten en nog verder uitrekken. Nu is hij zelf ook een schaduw. De reiziger wordt weer door een reusachtige haai verslonden, en ditmaal ontmoet hij een schaduw net zo lang als hem, een vrouw. De vrouw probeert hem te bereiken, maar er is een glazen muur tussen hen. Ze wil hem met geschenken overladen, en rent heen en weer, maar de geschenken blijven voor de glazen muur liggen. Ondertussen wordt de reiziger door meerdere haaien verslonden, en komt langzaam in de greep van een lange slang die hem steeds dieper in een wurggreep krijgt, zodat de reiziger steeds minder adem kan halen. Maar dan komt de vrouw met een sleutel, en bevrijdt de reiziger. De geschenken zijn voedsel. Als hij dit voedsel eet begint hij weer te hallucineren en visioenen te zien. Weer is het alsof er aan hem getrokken wordt en hij hoort stemmen. De vrouw spreekt de volgende wachter aan en ze komen in een paradijs. Op de grond liggen stukken vlees die de reiziger moet eten. Het is het vlees van de verslagen vijanden. Als hij het vlees niet eet komen ze weer tot leven.

3. De reiziger eet het vlees, maar een slang valt hem aan. De reiziger moet sterk worden van het vlees om de slang te kunnen verslaan. Weer komt de reiziger in de nachtboot en verlaat het eiland. Er zwemmen overal haaien, maar ze doen hem niks. We zwemmen er overal slangen die hem aanvallen. Maar vogels komen hem te hulp, pikken de slangen dood, en dragen de boot de lucht in naar een hogere verdieping. Hier zijn een heleboel krokodillen. De krokodillen vallen hem aan, maar de vogels beschermen hem. Dan komen er panters die hem aanvallen, maar weer beschermen de vogels hem. Maar dan worden de vogels geplet door grote voeten, en dan wordt ook de reiziger met zijn boot geplet en nog meer uitgerekt. De nachtboot is nu een lange zwaardvis, en de reiziger is nu zo lang dat hij de oerhaai kan verslaan. Hij grijpt de zwaardvis en slacht daarmee de haai. Nu komt de reiziger tot de staart waar grote voeten hem weer pletten en uitrekken. Hij is nu zo lang dat de oerhaai zijn nachtboot is geworden. De reiziger trekt de nachtboot naar boven over een glibberige trap. Vogels komen hem te hulp en spreken de wachter aan. Dan gaat de deur open, en de reiziger staart weer in de reusachtige bek van de oerhaai. Dit is het einde van de reis, waarin de oerhaai de reiziger weer inslikt en de reis opnieuw begint.

De Indiaanse Hondenreis

1. De reiziger gaat door de open mond van de hond. De reiziger komt in een boot terecht. De boot gaat langs ketels heen waar de veroordeelden in branden. De boot gaat over gouden golven. Gouden boogschutters komen uit de golven om de reiziger te beschieten, en dalen dan weer af in de golven. Dan gaat de boot over golven van rood goud, en weer komen boogschutters omhoog om te schieten en dalen weer af. Dan gaat de boot langs een kade met ketels waarin de veroordeelden branden. Uit de ketel loopt heet water wat naast de boot in het water terecht komt. Dan gaat de boot langs vier standbeelden van gouden katten.

2. Dan gaat de boot door een gouden deur, en komt in een ruimte waarin gouden kikkers staan die vuur spuwen. De reiziger moet bukken. Dan gaat de boot door een roodgouden deur, waarachter gouden krokodillen zwemmen die in de boot klimmen. De boot zinkt, maar de reiziger moet blijven zitten. De boot gaat over zwarte golven heen, de diepte in, waar een zaal is vol met goudzwarte standbeelden van honden. Uit de standbeelden druipt koud water.

3. De reiziger krijgt een gouden boog met pijlen waarmee hij een grote zwartgouden hondenwachter moet verslaan.

Dan gaat er een deur open waarachter maagden dansen. Zij werpen met messen, en de reiziger moet bukken. Dan komt de reiziger in een zaal van vuur waar een klok hangt. Hier zitten de uurmaagden opgesloten. Wanneer de reiziger onder hen doorgaat komen ze vrij, en eten de reiziger. Dat is het einde van de reis waarin de reiziger tot wedergeboorte komt, en dan begint de reis weer opnieuw.

Mitlas

1.

1. Genade zij u en vrede, totdat de Heere wederkomt. Zalig zijn zij die deze woorden bewaren tot in eeuwigheid. Berg dan Zijn Woord in uw hart, opdat gij tegen Hem niet zondige. Waar droogheid heeft toegeslagen zal het schuim des Heeren binnenkomen. Zij wiens harten niet zijn afgeweken zullen tot de Heilige Orde des Heeren behoren. Al het mogelijke is gedaan om u een zalige plaats te bereiden. In de Heere dan is alles zalig. Amen. Tumbiach, Umiach.

2. Laten zij die alles weten tot de jongeren gaan om hen in te lichten. Zo zullen zij die volmaakt zijn ook de onvolkomenen tot zaligheid brengen. Gij zult hiervoor tijd vrijmaken, en uw wapenen neerleggen, op de dag die de Heere voor u zal aanwijzen. Dit dan is een grote dag. Amen.

3. Laten zij die nog niet alles weten naarstig de geschriften der engelen onderzoeken. Zij die nog niet alles weten zullen zo hun harten volmaken. Bestudeert de Wet der engelen dan nauwkeurig, opdat gij u doel niet misse. Gij zult de talen der aarde niet spreken, maar de taal der engelen. Gij zult de talen van onder de aarde niet spreken, maar de taal der engelen. Gij zult de taal van boven de aarde niet spreken, maar de taal der engelen. Zo zult gij heilig zijn en in stralen uw harten behoeden. Uw stralen zullen voor u uitgaan om uw komst voor te bereiden. Ook zullen uw stralen achter u aankomen om na uw heengaan uw tweede komst voor te bereiden, en uw heengaan waardig af te sluiten.

4. Gij draagt de angsten des Heeren in uw hart als honing. Weet gij dan niet dat armoe uw hart aan de Heere bindt ? Zo zult gij het evangelie van armoe in de hemelen en onder de hemelen verkondigen. Laten uw wapenen dan de wapenen der armoe zijn, omdat gij voor haar strijdt. De Heere zal uw stappen leiden.

2.

1. Niets zal dan zoveel autoriteit vestigen als een goed verhaal, en daarom zult gij de verhalen der engelen moeten kennen. Misleid de misleiders en spreek Waarheid tot hen die Waarheid spreken, opdat gij uw paarden niet verliest, die de Heere met zorg in u geschapen heeft. Gij dan kent allen de geheimenissen der tranen, en gij kent de schatten en sieraden van armoe, met hun weelderige geuren. De Heere heeft uw neuzen gevoeliger gemaakt dan de neuzen van hen die op de aarde en onder de aarde wonen.

2. Spreek tot elkaar in de talen der engelen, en beroer de talen der aarde niet. Gij zult naar hen niet kijken, noch hen aanraken, daar dit een gebod des Heeren is. De Heere heeft u de neustepel

gegeven, en gij voert een geheel andere strijd. Gij draagt ook een hele andere geur. De Heere heeft u gegeven van de honing der hemelen. Gij zijt dan allen vliegen des Heeren. En gij doet er dan ook goed aan deze gave aan te kweken want geen van hen die op de aarde of onder de aarde zijn hebben aan deze zaligheden deel gekregen. Weest dan allen als waardige insecten voor de Heere, opdat Hij u ook zal laten deelhebben aan de oogsten der insecten.

3. Leert dan van de talen der honing en die der vliegen. Want zij zijn overvloedig in de talen der armoe. Spreekt dan onder elkaar in de talen van angst, want dit zijn de talen der engelen. Spreekt dan onder elkaar in de talen van depressie, want dit zijn de talen der armoe, en de talen der engelen. Zo zult gij de talen der aarde, en de talen onder de aarde niet aanraken. De lange traditie der engelen zal u bekend zijn, en gij zult streven naar hogere vormen. Wanneer dan rook tot de aarde komt, zult ook gij tot de aarde gaan, maar gij zult uw harten in heiligheid bewaren.

3.

1. De ordes der armoe zullen aan uw harten verzegeld zijn, ook gij commanders. Zo zult gij in reinheid en zuiverheid werken, en uw bouwwerken plaatsen, want de Heere is een bouwer. De ijverigste onder allen is de armoe, en zij is als de ijverigheid der insecten. Zij die haar vinden zullen haar vinden als een kostbare parel. Haar schoonheid leidt velen tot de boom van het bloed, waar het bloed der engelen is.

2. De armoe wekt u op, iedere dag, en de armoe zendt u uit, en neemt u tot haar. De gebondenheid is een hoge vorm van armoe die uw gebeden met kracht uitzendt en ophaalt. Ook schenkt zij u dromen. Ziet dan, alle dromen der engelen komen voort uit armoe. De armoe zendt haar woorden krachtig uit, en haalt ze krachtig weer terug.

3. De schoonheid der armoe is wat de engelen vreugde brengt. Haar weelderigheid brengt hen wijsheid. Haar sieraden zijn vol van de kennis des Heeren. De jonge engelen zijn als wilde honden en wilde katten. Brengt hen dan tot de boom van bloed, om haar geheimenissen te leren kennen. Vanuit die boom worden zij tot boven de aarde gezonden, en door die boom worden zij teruggeroepen. Ik heb u geleid tot de boom der beenderen, zegt de Heere, daar waar de beenderen der engelen zijn. Daar heb ik u belegd met vlees.

Raakslik

1.

1. Zij die de kracht der armoe kennen hebben kracht voor de eindtijd. Alle gij engelen weet dat. Zo zult gij nieuwe kracht opdoen bij de boom van bloed, dat het bloed der engelen draagt. Zo zult gij ook uw verstand reinigen dat besmet geraakt is in de strijd. En zij die wonden hebben gaan tot de boom der beenderen dat de beenderen der engelen draagt. Daar zult gij uw wonden zien worden tot littekenen en tepels. Zij die de gevoeligheden des Heeren dragen hebben grote vrede. Zij dan zijn kanalen van de machtige melk des Heeren. Laat de Heere u dan opwekken in uw macht.

2. Zij van de Maraten hebben grote macht, daar zij de armoe tot leven hebben gewekt. Ja, zij hebben haar vertroost, en zij hebben haar machtige genezing geschonken. Zij zijn tot haar bomen gekomen waar zij de gave van macht ontvingen. Zij zijn haar tot een geschenk. Haar dienaars zijn zij. Wonderbaarlijk trouw zijn zij, en wonderbaarlijk is hun macht. Zij dragen de talen der aarde tot de oven waarin zij gezuiverd worden. De Heere wil u aansporen en bemoedigen om de gaven der

engelen te leren kennen en aan te wakkeren. Gij dan draagt allen een heilige gave in u. Zo heeft de Heere u de gave en gaven gegeven om datgene te doen wat Hem behaagt. En zij allen werken voor de armoe. Haar gaven en weelderigheden zijn overvloedig om het goede te doen. Draagt dan haar klederen en wapenrustingen, opdat gij uw allerheiligste zielen zult vervolmaken.

2.

1. Oh, gij zifters en dragers der gebeden, stelt u dan op voor het aangezicht des Heeren opdat Hij ook u zuivere. De Heere heeft dan uwe monden opgesteld als een heilige oven en een altaar. De Heere zal uw gedachten behoeden, gij die de gedachten der engelen hebt. Al gij engelen, draagt de helm des Heeren, gij die strijdt en gij die de wegen des Heeren en Zijn heilige muren bouwt. Zij die tot Hem naderen en tot de heilige rustoorden des Heeren : Legt uw helmen af. Weet wel dat dit het gebod des Heeren is.

2. De Heere Zelf zal u ten tijde tot helm zijn, en ziet, deze helm is gevleugeld.

Het Boek der Engelen

Pilaap

1.

1. Aanhef : Aan Sadiadjel, Engel des Heeren, aan Tusioeël, Engel des Heeren, en Kopran, afgevaardigde der engelen, om de allerheiligste boodschappen tot hen die onder de aarde en hen die boven de aarde zijn te brengen. Williel dan, blaast de bazuinen, u en de uwen, gij die zijt aangesteld over zeventig legioenen.

2. Tweede Aanhef : Van Sandriel aan de gemeenten der engelen, zij die Gode prijzen op hun legersteden. Van Saaftiel, broeder van Sandriel. Opdat de engelen spreken van de woorden die zij gehoord hebben, tot de zeventig districten boven en onder de aarde, onder aanvoering van de engel Gammiel. De Heere zij geprezen. Tumdiach, Umiach.

3. Gij dan vrienden, en engelenvrienden, gij zijt genaderd tot de steden der engelen. Legt dan uw wapenen af, en komt tot rust, al gij die boodschappen hebt gezonden tot de onderste districten der aarde. Vrede zij u, en genade. Gij hebt gestreden, en gij zijt verwond door de vorsten der aarde. Brengt dan uw wonden hier, opdat gij genezing ontvange. Ja, de Heere zal u den angel uitrukken, en de doorn der engelen geenszins laten staan. De Heere dan zal de doorn doorsteken, opdat het zijn kracht verlieze, en opdat gij tot de bovenste engelensteden kunt gaan, oh gij brengers van boodschappen tot de onderste districten der aarde. Ik dan stel Tamaus aan uw zijde, de engel der genezing, opdat gij klaarheid en helderheid ontvange. Ik leid u op de goede weg.

4. Oh, engel van genade, gij die genade hebt gebracht tot de onderste steden onder de aarde, genade zij u en vrede. Uw genade worde u vermenigvuldigd.

5. Derde Aanhef : Zij die uit de verdrukkingen komen, ziet, gij zijt geeerd. De Heere zal u de witte klederen aanreiken, en deze klederen zijn zacht als dons, en schuimend als het schuim der zee. Gij dan zijt genaderd tot de zeeën der engelen. Leg dan uw oude klederen af. De Heere zal u Tuzi'el aanstellen om over uw zielen te waken, en om uw geest te verkwikken.

6. Weest dan vederlicht in uw voetstap, en maakt uzelf los van de aarde vanwaar gij komt. Gij zijt genaderd tot het heiligste der engelen, en tot God die heilig is. Zo zal er dan onder u geen enkele zijn die zich heeft vervuild met de schatten der aarde. Gij hebt uw schatten hier. Keert dan niet om, maar kom nader, oh schone engelen, opdat gij de klederen des heils ontvange. Gij dan met helmen : Legt deze af, opdat het vuur des Heeren u zal zuiveren in uw allerheiligste verstand en geweten.

7. Raziel en Tamael, gij die klaarstaat aan de poort des Heeren om engelen uit de strijd binnen te laten : Schenk hen boodschappen tot eer van uw Heere. Geef hen lavende dranken, en geef hen uit het allerheiligste des Heeren. Vervult uw taken dan goed, want Hij die komt, kome spoedig. Laat dan Hiarschi en Samalip de poorten van heil openen voor zulke strijders die zich waardig hun taak hebben gedragen. Oh, heilbrengers, schept dan uit de kolken van heil, en zuivert uw zwaarden. Legt uw zwaarden af, gij die zwaarden draagt, en komt tot de Heere, tot Zijn Aangezicht bedekt onder sluiers. Gij zult heil scheppen uit het heilbrengende Spaakse, en gij zult uw harten zuiveren en spreken tot de Allerhoogste in geheimenissen. Spreek dan ook in geheimenissen tot elkaar, in de tongen der engelen, opdat het u welga.

8. De Heere dan zij u zeventvoudig genadig, gij die op heilige grond staat. Gij dan zijt waardig de gedachten der engelen te dragen, gij die de gedachten van hen op de aarde en onder de aarde niet draagt. En gij weet allen wel, dat hij die de gedachten der engelen draagt door de Heere gezegend wordt. Hij dan zal vrucht dragen tot in het tiende geslacht van hen die hij dient.

9. Gij dan zijt genaderd tot de boom des levens. Neemt en eet allen daarvan, opdat uw verstand en geweten heilig staat voor de Heere. Ik heb u tot onder de aarde gezonden, en ik heb u teruggebracht, om u op te stellen voor de Heere. Gaat nu in tot uw rust. Bemoedig elkander met deze woorden, en vuurt elkaar aan.

2.

Hektesiel, waar zijn uw engelen ? Gij dan die voor het aangezicht des Heeren stond zijt gevallen. Maar de Heere zal u wederom ophalen. De Heere zal zijn lichten op u laten nederdalen, want gij zijt diep in de put des satans gedaald. Hoe is het in u opgekomen de Heere ontrouw te zijn ? Gij echter zult gezuiverd worden door het vuur der engelen, en gij zult voor de Heere moeten verschijnen, opdat gij zult beslissen waar uw plaats is. De Heere zal naar u luisteren, en niet al te zwaar oordelen, daar gij hard hebt gewerkt voor de Heere, ja, zelfs nu. Gij bent velen tot voorbeeld geweest, en hoewel gij de dieptes des satans hebt leren kennen, hebt gij aan hem uw hart niet gegeven. Uw hart behoort nog steeds de Heere toe. Daarom, Hektesiel, weest niet bedroefd, want de Heere en ik hebben de nachten gezien waarin gij tot de Heere riep en u niet antwoorde. De Heere heeft gezien dat gij sprak als een kind om te worden als een kind, en de Heere heeft Zijn vleugelen op u gelegd. Daarom, vrees niet, maar laat de Heere u van uw ontrouw genezen. Niet voor eeuwig toorn de Heere, en de Heere heeft zijn dienstknechten lief.

3.

1. De Heere is u op uw vlucht tegemoet gekomen. De Heere heeft de tegenstander terzijde gedrukt, en voor u een pad gemaakt door de wildernis. De Heere heeft de duisternis van u weggenomen, waarin gij werd gevormd. Nu zal de Heere tot u komen, om uw boodschap te veranderen, want gij zult klaarheid en helderheid hebben nu. Gij hoeft niet meer in het duister te tasten. De Heere zal u antwoord geven.

2. De Heere heeft u antwoord gegeven, gij, de broeder der engelen, gij die tot de bovenste

engelensteden zijn gekomen. Gaat dan binnen, en leg uw vleugelen ten ruste. De Heere heeft u de levendmakende drank der engelen gegeven, gij die van het onderste der aarde komt. Tussen de wateren heeft Hij u reine melk gegeven.

3. Nu is dan de Heere voor u uitgegaan. Hij dan drage uw hart naar binnen, en drage het tot een plek waar gij overvloedige vrede kent. Zo zal hij dan ook uw ziel binnendragen en al wat daarbinnen is, en Hij zal uw ziel verzadigen met het goede des lands.

4. Geloof dan in de Heere, Hij die uw harten tot het binnenste heeft gedragen. Vertrouwt op Hem die uw zielen heeft gekneet voor Zijn Aangezicht. Zou Hij niet trouw zijn aan wat Hij geschapen heeft? De Heere dan kent eeuwig trouw. Zalig zijn zij die hun harten niet voor Hem hoeven te bedekken. Zij stralen tot in eeuwigheid. Ja, zij zijn gekomen tot de eeuwigheden der engelen, waar zij van het zoete der engelen drinken. Hun namen zijn geheiligd, en zij staan op voor heilige tronen, waar de Heer Zijn veer op heeft gezet. Zij dan zullen staan voor vele veren, hen die oordelen, en zij die getrouw zijn zullen deze veren dragen. Zo zoekt de Heere dan hen die getrouw zijn, want de rest is reeds verloren.

5. De Heere dan heeft uw harten gedragen, de harten der engelen, en ziet, Hij heeft deze harten gewogen en beoordeelt door Zijn veren. Ja, langs vele veren gingen zij, om door de sluiers der steden binnen te gaan. En hij spelde boodschappen op uw zielen, en gij droeg deze boodschappen in hun zwaartes, opdat gij niet kon strijden, en daardoor lang in gevangenschap zat. Maar de boodschap heeft een uitweg gevonden. De boodschap heeft overwonnen, en heeft uw zielen vrijgezet. Nu staat gij dan om de Heere te aanbidden. Nu staat gij dan om de Heere lof te zingen. De Heere heeft trouw bewezen aan u, en heeft uw vijanden verslagen. Zo zult gij komen tot Taziel en Meliniel, zij die de heilige boekrollen dragen. Gij zult hen inzien, en gij zult in uw harten verzadigd raken en gelaafd worden.

Bashram

1. Verheft uw harten tot de Heere, gij die zijt aangekomen. Trouw hebt gij Hem bewezen, en Hij heeft trouw aan u bewezen. Komt dan nader opdat gij uzelf baadt in de poel van schoonheid. De Heere heeft uw zachtheid voor Hem gezien, en heeft u veelvuldig zachtheid geschonken. Zo doet ook de Heere trouw aan uw beminden. Rust dan in Hem, gij die aan Zijn poorten klopt, want met genade zult gij binnengaan tot de poelen van Looft. Ja, tot Laafte zult gij gaan, om haar sieraden te dragen. Zij dan zal u dopen in haar poel van schoonheid, en zij zal u meenemen tot in haar dieptes. Gij dan zult het lied des Heeren kennen, en het lied van het Lam. Ook zult gij het lied der engelen kennen. Gij die door de Heere gekend zijt zult ook Hem kennen. Vertrouwt en bemoedig elkaar dan met deze woorden, opdat zij de bruggen vormen tot de hogere plaatsen.

2. Zij dan die komen van de plaats waar zij de Heere aan het kruis vertroost hebben: Genade zij met u. Vrede zal de Heere naar vermogen toedelen. Gij die de Heere aan het kruis bemint hebt: Genade zij met u. Open uw poorten opdat de Heere zal binnentrekken. Zo zal de Heere dan komen met al Zijn legerscharen, opdat uw huis vol zal zijn, en uw steden bevolkt.

3. De Heere zal uw ramen openen, en naar binnen kijken. De Heere zal uw onderkamers en bovenkamers bewonen, want gij zijt de Heere trouw geweest tot in tienduizend geslachten. Weldra zal de Heere uw harten openen, opdat gij het sieraad rijkelijk ontvange.

4. Zij die nog steeds tegen Tumulach strijden gebied ik te stoppen. Alhoewel hij hoog staat heeft de Heere liever dat gij de werken der mensen oordeelt. Zij die blijven doorstrijden tegen Tumulach

zullen de Heere niet welgevallig zijn.

Fono'el

1. Fono'el, gij die de engelen der zonnen beheerst, gij bent de Heere getrouw gebleven, maar gij hebt uw taak verzaakt. Sta dan weder op, en voer uw engelen aan als een waardig aanvoerder. De Heere zal tot uw woningen komen, Hij en Zijn tienduizenden, opdat Hij u lere.

2. Niet een ieder die u volgt volgt de Heere. Zo zal de Heere de afvalligen en misleiders uitrukken. Laat dan lauwhoed uw hart niet meeslepen, anders zal de Heere uw deel afscheuren en aan uw broeder geven.

Het Boek der Tepelen

1.

1. Gij dan die het geheimenis der tepelen kent, oh luistert, opdat de Heere u medele in de overige geheimenissen en de weelderigheden der geheimenissen. Komt dan tot verborgen grotten, om het hart der zee en haar geheimenis te aanschouwen. Zeven geheimenissen zijn over de aardbodem gekomen om hun geheimenissen te ontbloten. Ziet dan, zij zullen tot de hoeren der aarde gaan om onder hen zuivering aan te brengen. Deze woorden zijn waarachtig en getrouw. Bewaart hen totdat Hij die genadig is komt.

2. Zij dan hebben een geluid voortgebracht onder wilde honden en wilde katten, en hen van de karazuur. Aanvoerders hebben de heilige tepelen op hun voorhoofden ontvangen, reikende naar achteren, en hebben de buiktepel ontvangen. Ja, aan weerszijden van de zonnetepel hebben zij tepelen ontvangen, reikende naar hun schouders waar de aardkaarten liggen. Onder wilde honden en wilde katten werden hun namen groot gemaakt en op wanden geschreven. Ja, weldra zullen zij zonnetepelen op hun knieën ontvangen, zij die Hem getrouw zijn gebleven. Hij dan heeft zijn vorsten aangesteld, om hen wijsheden van toekomstige eeuwen te verkondigen. Ook gij zult dan niet achterblijven, maar gij zult onderzoek doen, en uw kennis zal vermeerderen. Grote zalving heeft Hij aan hen beloofd die zijn geboden onderhouden, ja, tot boven schuld en onschuld zal hij hen uitdragen en hen de woning der zonnen schenken.

3. Zo zult gij dan voor Hem uitgaan, en uw beloftes nakomen, gij allen die de Heere kent. Gij zult vanuit het zoete van het binnenste oprijzen, gij die de aarde kent. Zo zal de Heere u weldra zegenen, zowel in de hemel als op de aarde en onder de aarde. Nu zal er dan een vuur van de Heere uitgaan om u tot een licht te zijn, en om u te leiden van tepel tot tepel, daar zij de gevoeligheden des Heeren zijn. Zij zijn dan uitgegroeid vanuit zijn wonden als de vruchten van het kruis, waaruit de melk van alle eeuwigheden stroomt. Zalig zijn zij die toegang hebben gekregen tot deze dranken, en zalig zijn zij die het hun kinderen niet onthouden. Zo zal de Heere dan aan het einde der dagen zijn bronnen openen. Ja, aan het einde der goede dagen zal Hij Zijn kracht schenken aan hen die Hem oprecht hebben gevolgd.

4. Van kracht tot kracht zullen zij gaan, die uit Zijn bronnen hebben gedronken.

2.

1. De pilafen zijn de engelen die in de oerstrijd sneuvelden. De Heere heeft hier niet over gesproken

tot Zijn kinderen vanwege de teerheid. Zij liggen verborgen in oergraven onder de aarde en onder de hemel. Ook liggen zij verborgen in putten tussen de wateren. Van hun bloed en vlees werd de kip geschapen, en de kip werd de bewaker der tepelen. De Heere zal de pilafen oprichten die Hij gebonden heeft gehouden tot deze dag. Hij dan heeft hen het pad der armoe laten bewandelen om zo veelvuldig één te worden met Hem. Zij dan zijn de rivieren in hun kracht, en de golven der zeeën. Zo dan is op dezelfde manier de pilaap de voorloper van het varken, die ook bewaker der tepelen is. Maar de Heere heeft de pilaap recht verschaft. Zij zijn als de winden in hun kracht, en de kracht der zon.

2. Weest daarom verheugd wanneer gij het pad der armoe bewandelt, want zo zult gij deelhebben aan het geheimenis der pilafen en pilapen. De Heere zal dan de tepelen die in de oerstrijd zijn gesloten wederom openen, ja als zegelen zal hij ze openen, en gij zult ingaan tot de veelvuldige vreugdes des Heeren. Heiligt dan uw zielen voor de Heere, opdat Hij uw koorden aanschouwt en u daarvan losmake. Weet gij dan niet dat de tepelen des hemels de wapenen der eindtijd zijn ? Alleen vanuit uw wonden zullen zij voortkomen.

3.

1. Hamaf, pilaaf van de derde oergraad, gij zijt tot het bos gekomen. Gij hebt daar melk gedronken, en gij hebt uw legers daar geboden. Gij hebt het heilige gras tot de Heere gebracht als een offer. De Heere nu opent uw tepelen als in het boek der engelen.

2. Ook zult gij naderen tot het veen. Gij zijt getrouw geweest tot in duizend geslachten, en draagt het schoeisel der armoe als een sieraad. Gij hebt genezing geschonken aan de Heere.

3. Tot een ander bos zult gij naderen waar gij uw legers zult gebieden. Gij zult hen sterk maken door uw bemoedigingen, en gij zult het geluid der vertroosting scheppen vanuit uw wonden. De Heere dan legge Zijn Hand op uw wonden, daar gij Hem overvloedige genezing hebt geschonken.

4. Gegroet, Hamaf, gij die de Heere kent. Gij die door Hem bent bevestigd, gaat heen in vrede. Gij die op zoek zijt om poorten te openen. Ziet, gij zult de poorten openen, en zij zullen zich voor u openen, omdat gij de tepel op uw voorhoofd draagt, reikende naar achteren.

4.

1. Gij dan kent de sieraden van gebondenheid als veren en muskus, als de sieraden der armoe. De Heere heeft u vleugelen gegeven. De Heere heeft u genade geschonken, en het zoete van melk en honing. Ja, Zijn heerlijkheid is over u. Schroomt dan niet om van Zijn bessen te eten en van het overvloedige. Want ziet, het stroomt vanuit Zijn wonden, en vanuit Zijn littekenen en vanuit Zijn bron van armoe. Zij die de armoe niet kennen zijn vervloekt. Zij voegen niets toe aan de Heere, en laten het hart van de Heere koud. Hoog staan zij op hun torens met hun ijdele bazuinen, maar ziet, als tinnen mannen vallen zij neer, om in de vurige ovens gesmolten te worden. Ziet dan uit naar deze dag, zegt de Heere, opdat gij één zult zijn met Hem. De Heere heeft geen behagen in hen die de armoe niet kennen. En zij die de armoe kennen : Komt tot haar diepste kamers, opdat gij genade zult vinden voor uw ziel. Zij die de Heere kennen sidderen en beven voor Hem, maar zij die Hem niet kennen gaan voort met grote monden. Ziet, de Heere zal deze monden uitrukken en brengen tot de ovens van vuur en ijs. Ja, harde klemmen zal Hij om hun monden doen, want zij hebben grote woorden gesproken, en zij hebben het land vereten. De kaalplukker zal Hij tot hen zenden, en het schuim zal uit hen worden weggezogen, totdat zij een kale rots zijn geworden. De Heere laat hen dalen tot het diepste der aarde, waar alle poorten voor hen gesloten zullen worden. Helpt hen dan

niet, zij die ijdele woorden spreken, opdat gij niet tegen de Heere strijde.

2. Gij dan die de armoe volge, gij hebt nog niet van haar bessen gegeten, nog niet van het overvloedige schuim gedronken. De Heere voere u krachtig aan, gij die Zijn woord bewaart en Zijn sleutelen draagt. De sleutelen der armoe zijn u deels geschonken. Voert dan strijd om de armoe, en verdedigt haar, opdat de Heere u zal verdedigen. De Heere dan leide u tot de troon van armoe, waar ook gij een waardig oordeel zult ontvangen. De Heere heeft uw verdriet gezien, en zal al uw tranen wegwissen. Kom dan met vrijmoedigheid voor de troon des Heeren, want de Heere is vrijmoedigheid. Hij heeft uw liefdeslittekenen gezien. Melk vloeit daaruit voort met kracht om te onderwijzen. Het hart der zee zal de gebondenen vrijzetten. Zij die droog geworden zijn zullen gelaafd worden, want de Heere Heere is een genadig God. Hij is het die de armoe veelvuldig beloont.

5.

1. Zonder kracht zijn zij die de Heere verloochenen. Zij zitten op hun tronen van rijkdom en hebben het woord krachteloos gemaakt. Maar de Heere zal hen slaan, zij die laaghartig zijn. De Heere heeft hen gezien wiens monden schuimen en bruisen van gemeenheid. De Heere zal Zijn vorsten zenden en Zijn legerscharen om hun muren te doorbreken. Doorsteken zal Hij hun muren, en hun doornen breken. Een machtig koning is de Heere die baadt in armoe. Hij dan staat niet boven Zijn knechten, maar leert hen nederigheid door Zijn voorbeeld. Hij is hen als een spiegel.

2. Hij heeft hen geleid tot de schatten der armoe. Zijn bewakers zijn zij. Zij dragen Zijn sleutelen en de sleutels der armoe. Veelvuldig in zegen zijn zij. Ja, zij baden in de rode zon, en staan op om Zijn heerlijkheid te ontvangen. Niet zonder kracht zijn zij die Hem volgen. Zij maken de Heere groot op de hoeken der straten. Veelvuldig zijn zij in de woestijnen om nieuwe kracht op te doen. Veelvuldig zijn zij aan de randen van het veen om Zijn geheimenissen te overdenken. Zij aanbidden Zijn stilte, en brengen Glorie aan Zijn Woord. Genade zij u en vrede, indien gij behoort tot zulke meesters. Zij zijn de meesters der armoe die Zijn tepelen dragen.

Het Boek der Paradijsen

1.

1. Leg uw zwaarden en borstschilden op het altaar opdat de Heere het zuivere. Tot het altaar der engelen zijt gij gekomen. Zij die trouw zijn in alles zullen van de Heere een nieuw zwaard ontvangen. Laten zij die het vlammenzwaard dragen nader tot de Heere komen, en het in de handen des Heeren leggen. Gaat dan in tot de vreugde van uw Heer, want gij hebt waardig gestreden. Tazami'el zal u leiden tot de getrouwe post. Uw wonden zullen verheerlijkt worden, en de strakheid van uw riemen en gordels zal tot zaligheid worden. Ja, in armoe hebt gij gestreden. Gaat nu in tot de rijkdommen des Heeren. Zij dan die tot de bomen des Heeren zijn gekomen en tot de bomen der engelen : Maakt uzelf op om tot de vreugde des Heeren in te gaan. Gij die de vruchten der engelen draagt : Legt uw zwaarden af, en nadert tot uw rust. De Heere zal u met Zijn woorden bekleden, en u overvloedige rust schenken, gij die tot de krachten der engelen zijt gekomen. Zo zal Tazami'el uw leidsman zijn in het huis des Heeren, hij die aanvoerder is over duizend legioenen. Hij zal rust en orde tot u gebied. Hij zal uw lasten afnemen, en nieuwe boodschappen bevestigen aan uw hart, waarmee gij de eer des Heeren zult verkondigen. Zij die de bazuinen dragen : Legt dezen af, en komt tot uw rust in het huis des Heeren. Tot de paradijsen der engelen zijt gij genaderd.

2. Ja, door vleugelgordijnen nadert gij en door de vliezen des Heeren, zij die van honing druipen. Legt uw boodschappen dan af, en treedt heilig binnen in de paradijsen der engelen. Zij die de zwaarden dragen om de hof te bewaken groeten u. Neemt dan uw zwaarden niet op, maar geeft ze aan Tazami'el die u leidt. Zij die de vlammenzwaarden dragen en de hof bewaken groeten u. Zij die de helm der heerlijkheid dragen en de hof bewaken groeten u. In de talen der engelen zullen zij tot u spreken. In talen der stilte zullen zij tot u komen. Buigt dan tot de heilige doorgangen der paradijsen der engelen. De Heere dan is Eén. Hij die u vlees gegeven heeft bij de boom des vlezes groet u. Zorgvuldig heeft hij u bedekt met het vlees der engelen, en het brood der engelen heeft hij u niet achtergehouden. Tot verzadiging toe heeft hij u laten drinken van de melk der engelen.

2.

Zo heeft de Heere u het goud der engelen geschonken. Het borstschild der engelen is aan u gegeven. Gij bent gekomen tot de boom waaraan de vlammenzwaarden groeien. De Heere heeft u de genade der engelen geschonken. De Heere heeft u bekleed met de riemen en gordels der engelen, en met hun veren. Oh, gij engel, die tot in de paradijsen der engelen zijt binnengekomen, sta op voor de Heere, en nadert tot de tronen der paradijsen, ja, tot de tronen der engelen. Want de Heere heeft Zijn engelen aangesteld. De rivieren der engelen zijn dan vol met het zachte der engelen. Laat uw ziel en geest daarin verkwikt worden, en laat u bekronen met het zachte der engelenzeeën. Tot vorstendom heeft de Heere u geroepen. De raad der engelen is op u, om u te tooien met de wijsheden der engelen. De kennis der engelen vervulle de hemelen. Zij die de bazuin dragen en de zeeën der engelen bewaken groeten u. Zij die het zwaard dragen en de zeeën der engelen bewaken groeten u. De drank der engelen zult gij drinken, gij die tot de dieptes der engelenzeeën nadert. De Heere zal u de geheimenissen van het hart der engelen en hun zeeën laten zien. Zij dan reinigen uw verstand en behoeden uw gedachten, daar het de gedachten der engelen zijn. De Heere en Zijn getrouwe engelen behoeden ook uw geweten, daar het een geweten der engelen is. Uw hart zij gezegend, daar het een hart der engelen is. De Heere zij daarvoor geprezen tot in eeuwigheden en tot in de eeuwigheden der engelen. De Heere dan spreke tot u in de talen der engelen, en uw hart stemt ermee in, daar het het hart der engelen is. Veelvuldig geprezen zij de Heere die de harten doorzoekt en verkwikt. De Namen der engelen zijn in Hem geschreven, op de poorten van Zijn Hart, en in de binnenkamers van Zijn Hart. Zij die het zachte der engelen dragen en zuiveren komen dan dagelijks voor Zijn Troon, en Hij behoede hun zielen.

3.

1. Legt dan al uw werken neer wanneer gij voor Hem verschijnt. Het lange des Heeren is een geheimenis voor hen die Hem liefhebben. Dezen zijn Zijn engelen. Aan hen zijn de geheimenissen van het binnenste gegeven. Zij dan, de engelen gaan door de lange traditie der engelen heen, opdat zij komen tot de hogere vormen. In de traditie komt de engel tot de boom der tepelen, waar de tepelen der engelen zijn, en daar ontvangt de engel tepelen op zijn billen, en op zijn onderrug. Elke keer dat hij tot deze boom terugkomt ontvangt hij een tepel hoger op zijn rug, waardoor hij de adem der engelen dieper ontvangt. Wanneer de tepelen zijn schouders hebben bereikt, komt hij tot de boom der adem. Zo dragen de engelen vele tepelen voor het aangezicht des Heeren, die de heerlijkheid der wonden en littekenen uitbeelden. Wanneer de tepelen op hun billen zijn uitgegroeid tot de randen zullen zij vlammen als de zonnen in hun heerlijkheid. Zij dan zullen de geheimenissen der zonnen der engelen kennen, en zij zullen door de engelen aldaar gegroet worden. Hier zullen zij de tekens der engelen leren. Hun macht en geest zal herkend worden door hun tepelen.

2. Zalig zijn zij die tepelen binnenin dragen. Zij wiens tepelen vanuit hun mond naar buiten groeien tot over hun lippen spreken van zaligheden. Zalig zijn zij die tepelen op hun tong dragen, en zalig

zijn zij die tepelen op hun handpalmen dragen, boven de handen en op de vingers. Veelvuldig zijn zij tot de boom der tepelen gekomen. Zij dan kennen de geheime talen der engelen en hun tekens. Zij zijn beschreven door de zonnen der engelen.

3. Zij dragen de littekenen der engelen en hun tatoeages. Zij dragen de tekenen der aarde en de tekenen van onder de aarde niet, noch die van boven de aarde, daar zij door de winden des Heeren worden voortgedreven.

4.

Geen der engelen zal tot de tepelen des Heeren in hun macht komen die geen tepelen op hun voeten dragen. Zij dan worden geboren en geschapen met tepelen op hun voeten, en deze groeien uit tot de randen en brengen anderen voort. Geen der engelen zal tot de tepelen des Heeren in hun eer komen die geen tepelen op hun voeten dragen die tot de hoogtes der benen groeien. Zij dan worden geboren om tepelen te dragen die tot de hoogtes en laagtes der benen groeien, ja, zelfs tot onder de zolen der voeten.

Boek der Engelen der Prometheus

1.

1. Zo is dan de Prometheus de plaats der herhaling waar vele engelen werken, als een afdeling van de poel des vuurs. Ja, ook gij dient daardoor gereinigd te worden. Hier worden de wonden veelvuldig doorstoken om van daaruit reiniging voort te brengen. Niemand zal zeggen dat dit makkelijk is, maar ook dient gij deze symboliek te begrijpen. Door het kennen zal gij genezing ontvangen. Zo lijden zij die jong zijn veelal door hun onwetendheid, door misverstanden, en onbegrip, maar hierdoor groeien zij op. Ook gij zult rust ontvangen, waar de reis in eindigt. Zo zullen daarom alle engelen op de hoogte moeten zijn van de vuren van de Prometheus, en ook van de vuren van de Tantalos, de plaats van dorst.

2. Want het doel van de vuren van de Prometheus is opdat gij onthecht raakt, en gij uw werk zult doen. Blijft dan ook vasthoudend weerstand bieden aan hen die valse kruizen dragen, totdat gij in de rust des Heeren gaat. Het geheimenis ligt reeds voor uw klaar als een droom der engelen.

3. En uw wonden veelvuldig gestoken zullen uitgroeien tot zolen op een nieuwe aarde, waar ook gij deel aan zult hebben. Zo zult gij dan het schoeisel der engelen zijn. Gij dan zijt uitgezonden tegen hen die valse kruizen dragen, maar ook zijt gij gezonden om het kruis der engelen te verkondigen. Dit dan is uw allerheiligste taak, een taak die met zorg zal worden vervuld. De engelen van Gehenna groeten u, en zo ook de engelen van de Tartarus. Zij hebben u allen voor deze taak voorbereid. De engelen der Prometheus en van de Tantalos groeten u, zij die de draaiende zwaarden dragen. Zij die gevlochten zwaarden dragen groeten u, en zij die de draaiende vlammenzwaarden en de gevlochten vlammenzwaarden dragen. Gaat nu in door de poort der heerlijkheid, oh reiziger, en legt uw wapenen en boodschappen neer, ja, ook de boodschappen der kruizen. Legt uw helmen neer, ja, ook de gevleugelde helmen. Luistert naar uw Heere, en weest Hem welgevallig, want wat Hij doet is goed.

2.

1. Geen van hen die zwaarden dragen zullen ontkomen aan Zijn macht. En Zijn macht is goed. Zij

dan wordt door armoe gewrocht. Door armoe wordt zij gevlochten, en zij is de dienaar der Prometheus. Zij leidt hen tot de Prometheus, en daarna terug tot de Tantalos. De Heere dan heeft u brood gegeven met zorg, ja, het brood der engelen, en ook het vlees der engelen. De Heere dan doe Zijn Aangezicht over u lichten en geve u vrede. Halleluja. De Heere zij hierom geprezen. Ook zult gij ontkomen wanneer roofdieren passeren, want gij zult hen het brood der engelen geven, en zij zullen verzadigd worden. De Heere twijfelt niet aan Zijn belofte, en geeft ook geen eeuwige teleurstelling. De Heere is een goede God, die Waarheid schenkt aan hen die in de Waarheid zijn en leugen schenkt aan hen die in de leugen zijn. Wanneer de Heere iemand roept tot de Prometheus, wie zal ontkomen ? Geen van hen die zwaarden dragen zullen aan Hem ontkomen. Waarheen zullen zij vluchten ? De Heere kent immers alle schuilplaatsen. Hiertoe heeft Hij Zijn engelen uitgezonden.

2. Waar heeft de Heere u gezonden, Emichti'el, gij die de lichten des Heeren draagt ? Tot de spelonken heeft Hij u gezonden, om rotsen te doorklieven. Geen vogeltje ontziet gij. Gij dan zijt een Engel des Heeren, Emichti'el.

3. Waar heeft de Heere u gezonden, Lazachel, gij die de duisternissen des Heeren draagt ? Gij dan zijt een Engel des Heeren.

4. Ik gebied u om de randen te begaan van de Prometheus om de wonderen te aanschouwen. Ik gebied u om daar een pad te banen. De Engel des Heeren zal u leiden. Over bruggen en over zeeën, ja, over de randen van de Prometheus, op de randen der hoogtes. Hier prijzen wij de Naam des Heeren. Hier smeden wij de zwaarden, en dan dalen wij af, opdat onze zolen de Prometheus raken. Op de randen staan wij niet meer, maar diep binnenin, om de wonderen te aanschouwen. Tuzuchi'el zal u leiden, en brengen tot het diepste der Prometheus, daar waar de honing rijpt, het wonder van een nieuwe schepping. Ja, de aarde is in een diepe oven, opdat zij daar opnieuw geschapen wordt, terwijl de engelen juichen. Een nieuwe schepping kondigt zich aan, en geheimenissen worden ontbloot. De Heere die goed is en goed doet vestigt Zijn Naam.

5. Zo zal Tuzuchi'el u leiden tot de boom der zolen, oh gij engelen, daar waar de paden zijn, de paden der engelen en hun zolen. En Tuzuchi'el zal u leiden tot het oude, en vele deuren van het nieuwe sluiten. Het nieuwe zal ontbloot worden in de diepe ovens van de Prometheus, en er zal niemand zijn die redt. Want het valse nieuwe wordt door de Heere veracht. Ja, engelen verachten hen die het valse nieuwe brengen. De Heere wil u brengen tot de aloude paden en tot de tradities der engelen.

6. En gij zult vruchten eten van de boom der zolen en van zijn paden. En gij zult erdoor worden verzadigd. En zij die valse armoe dragen zullen tot in eeuwigheid geen deel hebben aan de boom der zolen en aan zijn paden. En zij die valse oudheid aanhangen zullen tot in eeuwigheid geen deel hebben aan de boom der zolen en aan zijn paden.

3.

1. En Tuzuchi'el zal u leiden tot de heerlijkheden der paden, die de heerlijkheden der engelen zijn, en gij zult tot heerlijkheid komen. Engelen van de Prometheus, de engelen der paden groeten u. Zij met de draaiende zwaarden groeten u, en zij met de gevlochten zwaarden. Zij met de draaiende vlammenzwaarden en zij met de gevlochten vlammenzwaarden groeten u. Legt dan uw zwaarden af, en volg Tuzuchi'el, opdat uw zielen door hem verzadigd worden. Hij zal u leiden tot de kennis en de wijsheid van de Prometheus, ja, van zijn engelen. Dan zult gij tot diepe rust komen, oh Engel van de Prometheus. En gij zult tot het zoete deel van de Prometheus komen, Sisefos. En gij zult op de

bergen der Dana'iden staan. En gij zult luid tot de Sisefos spreken om zijn poorten te openen. Dit dan is het heerlijkste deel der Prometheus, waar engelen begeren een blik in te slaan.

2. De engelen der Sisefos groeten u. Hier bevinden zich de aloude tradities der engelen. Doet dan uw pantser uit, ja, ook uw borstpantser. Komt dan in heilige witte klederen tot de Heere, klederen verscheurd in de strijd. Laat dan uw wonden zien aan de engelen van Sisefos. Zij die geen wonden hebben zullen niet voor de Heere verschijnen. Zij die de engelen van Sisefos niet kunnen zien zullen niet voor de Heere verschijnen. Laat dan uw littekens aan de Heere zien. Zij die de lichtende littekenen niet dragen zullen niet voor de Heere verschijnen. Laat dan uw tekens en tatoeages zien, en de zonnetatoeages op uw rug. Zij die deze merktekens niet dragen zullen niet voor de Heere verschijnen. De Heere zal de zegels verwijderen, en zal u nieuwe merktekens geven. Zij zullen lichten als de zon, ja, als de boom der zonnen. En zij kennen allen hun eigen kleur. Zij kennen ook hun meesters. En Tuzuchi'el zal u leiden tot uw verhoging, en tot de ladder der engelen. Gaat dan over de randen van Sisefos, in vertraging, en aanschouwt zijn wonderen. Hier zult gij uw zwaarden smeden.

3. Oh, engel van Sisefos, legt uw helm af. De Heere zal u over de randen van de Dana'iden brengen tot een allerheiligst deel. De Heere zal u het brood van Zijn genade geven, en gij zult met de kruimels de roofdieren die passeren verzadigen. Ja, hen die gulzig zijn zult gij stukken brood geven. En de Heere zal u leiden tot de boom der broden, die de broden der engelen zijn, en gij zult volop verzadigd worden. En gij zult kleding dragen als brood, en schoeisel als brood, en gij zult de wonderen der Dana'iden zien, wanneer gij Tuzuchi'el volgt over hun randen. Op de aloude hoogtes bevinden zij zich, waar gij uw helm in het oude zult smeden. Dan zult gij afdalen in de putten der Dana'iden met macht, en Tuzuchi'el zal u terugroepen. Dan zult gij wederom afdalen in de putten der Dana'iden en Tuzuchi'el zal u terugroepen.

4.

1. En de engelen der Dana'iden en hun putten zullen u groeten, en gij zult de namen kennen van de putten. En gij zult tot deze putten afdalen met macht. En de Heere zal u terugroepen.

2. Engel der Dana'iden, legt uw zwaarden af, gij die tot de aloude tradities der engelen zijt gekomen en tot de tradities van de Dana'iden. Legt uw macht af, en uw helmen, want gij zijt tot de Heere gekomen. Legt uw boodschappen af, en uw bazuinen. Legt uw hoorns en trompetten af, en komt in stilte tot de Heere. Engel der Dana'iden, laat uw wonden zien. Zij die geen wonden dragen zullen niet voor de Heere verschijnen. Engel der Dana'iden, laat uw armoe zien en hun weelderigheden.

Het Boek van de Putten

1. Engelen der Dana'iden, gij zijt tot de aarde en tot onder de aarde gezonden om haar en haar bewoners te sluieren. Gij bent gezonden om het verstand van hen die onder en boven de aarde leven te versluieren, daar zij vele dingen nog niet kunnen dragen. Hierin bent gij getrouw geweest. Ook hebt gij hun geweten versluierd en hen ongevoelig gemaakt naar de eis des Heeren. Gij hebt de wetten van hen weggenomen en aan de Heere teruggegeven. Gij hebt hun putten gesloten, maar nu is het tijd om die te openen. Zo zult gij de put van Hades openen, die tot het dodenrijk leidt, en tot haar paradijsen. Zo zult gij de put van Poseidon openen, die leidt tot de dodenrijken der zeeën en hun paradijsen. Zo zult gij de put van Zeus openen, die leidt tot de dodenrijken van de wind en de zon, en tot hun paradijsen.

2. Zo zult gij tot de put van Zeus komen om in haar af te dalen, en gij zult boodschappen verkondigen tot hen die achter de put leven. En gij zult een boodschap van verlossing verkondigen aan hen die daar gevangen zitten, en gij zult een eeuwig evangelie prediken. En wanneer een man in een vrouw afdalt, zal hij tot haar dodenrijk komen, en zijn zaad zal de boodschap van verlossing verkondigen. Zo zult gij geen vrouw van node hebben, maar op gelijke wijze zult gij in de putten der Dana'iden afdalen om een tijd van wonderen aan te kondigen. Zo zult gij het geheimenis des Heeren kennen. Zalig zijn zij die vele putten der Dana'iden in hun lichamen dragen, want zo zult gij elkaar tot bescherming zijn.

3. De Engelen des Heeren hebben zich onthecht. Zij kennen de drangen van de aarde en van onder de aarde niet. Zij wassen zichzelf in het onbekende. Zij kleden zich als vreemdelingen, en kloppen aan de poorten van het oude. De drangen van het valse oude kennen zij echter niet, en zij brengen boodschappen van vrees tot zulke ouden. Zij brengen hun eeuwig zaad tot de putten der Dana'iden en verspillen het niet aan de aarde. Zij zijn tot de boom van zaad gekomen, dat het zaad der engelen is. Hier wassen zij zichzelf met bekenden. Hier dansen zij voor de Heere, en zijn zij als de vogels. Zij echter die het zaad der engelen verspillen worden het voorwerp van hun wraak. In de oude tuin staat de boom van het zaad.

4. De oude tuin is als het sieraad des Heeren. De Heere kent Zijn engelen bij name.

Het Boek der Bomen

1. Het gevleugelde zwaard is hen gegeven die Hem dienen. Legt uw zwaarden af. Het gevlochten zwaard is hen gegeven die Hem oprecht dienen. Legt uw zwaarden af, en uw helmen, want gij zijt genaderd tot Zijn Glorie. Zij die Hem oprecht dienen staan boven de rampen. Zij worden boven de golven uitgetrokken. Zij die Hem oprecht dienen kennen Zijn Luister. Zij kennen de slag van Zijn Hand. Legt uw zwaarden af, uw koorden, riemen en gordels. Doet uw pantser af en uw borstpantser. De Heere is een goede God, en tot Hem zijt gij genaderd. Zijn Woorden klinken door tot Zijn dienstknechten, hen die Hem oprecht dienen. Hij brengt hen tot rust onder Zijn bomen, en verkwikt hun geesten. Zij die Hem dienen dragen Zijn heerlijkheden in hun zielen, en zijn genaderd tot de boom der zielen, die de zielen der engelen zijn. Zij kennen het schuim van de zeeën der engelen, en zijn vervuld met dit schuim. Ja, het schuim der engelenzeen strome door hun ziel. Zij hebben hun ziel van de Heere, van Tanahach, die staat bij de boom der zielen. Hij heeft hun zielen vervuld. Zijn roep gaat tot hen uit.

2. Zo is Tanahach de eerste onder vele broederen geworden, daar hij de Heere in toewijding heeft gediend. Hij dan is gekomen tot de boom der geesten, die de geesten der engelen zijn. De Heere dan is het die hen van geesten heeft voorzien, en het schuim stroomt door hun geesten. Ja, de zielenschuim schenkt Hij in genade en in overvloed tot hen die Hem dienen. Ja, het geestesschuim is als Zijn Roepstem. Zo staat dan de Heere bij de boom van schuim, wat het schuim der engelen is. De Heere dan geve van Zijn schuim aan hen die Hem dienen in gehoorzaamheid. Doet uw pantsers af, en uw gordels, want gij zijt genaderd tot een ondoordringbaar licht.

3. Tanahach, broeder onder velen, veldheer van Christus, gij zijt schenker des Heeren. Laat hen die Hem dienen u volgen. Laat hen die Hem in oprechtheid en gehoorzaamheid dienen uw toewijding dragen. Schenk hen de koorden der engelen, en laat hen afdalen in de putten der Dana'iden. Zij hebben hun taken volbracht en zullen weldra de Heere ontmoeten. Zij zijn gekomen tot de boom der gaven, die de gaven der engelen zijn. Met vreugde zullen zij heil scheppen uit de bronnen des Heeren. De poorten der Dana'iden zullen hen niet tegenhouden. Zij zullen doorgang hebben tot de

Heere die troont in Sebia.

4. Sebat Matachal, Sebat Moerdes, Sebat Majachin, zij zijn gekomen tot de bomen der talen, die de bomen der engelen zijn. Zij hebben het groene des Heeren gezien, en Zijn gloed, en zij scheppen heil uit de bronnen des Heeren met grote vreugde. Zij hebben de zaligheid des Heeren verdient.

5. Sebeat Menehis, Sebeat Shaoel, zij zijn in de putten der Dana'iden afgedaald om hun geheimenissen te aanschouwen. Zij hebben geluisterd naar boodschappen der engelen. Zij zijn tot de bomen der boodschappen gekomen, die der engelen. Zij hebben hun haren niet gevlochten, en zij hebben van het gif der aarde niet gedronken. Ook hebben zij niet van de drank van onder de aarde en boven de aarde gedronken. Zij zijn de Heere getrouw geweest.

Loofte

1.

1. Uw pijn zal tot schuim worden in de tuin des Heeren. Tot de tuinen der engelen zult gij gaan en tot hun paradijsen. Zij die op de eilanden der engelen zijn groeten u. De Heere vervulle u met schuim, de Heere vulle u met honing en melk, daar gij de Heere vrijmoedig trouw zijt geweest. Overvloedig zal Hij u vullen, gij die Hem getrouw zijt. De Heere zal u macht geven over de haaien der aarde en onder de aarde. Ook zal Hij u de sleutels geven van de putten der Dana'iden en de putten der haaien. Gij dan wordt beschermd tegen hun verblindende lichten, want de Heere heeft u gesluierd.

2. Hier zal uw schuim rijp worden. Legt dan uw sluiers af, gij die tot de Heere bent gekomen en tot de bronnen van warmte, die de warmte der engelen is. De Heere dan doet niets zonder Zijn engelen. Zij dan dragen Zijn naam. De Heere neme dan uw sluiers af, en verlichte uw verstand. Ook zal Hij de sluiers van uw geweten afhaken en het verlichten. De Heere dan is goed. Zijn Naam zij geprezen tot in de eeuwigheden der engelen. Hij laat het schuim rijp worden op Zijn schalen en vermengd het met het zaad en de honing der engelen. Zo worden vele dingen van waarde geschapen. De Heere dan is goed. Rijs dan op voor Zijn Aangezicht en kom nader. Hij zal de sluiers van Zijn gezicht weghalen.

3. De Heere is goed. Gij hebt niets te vrezen. Hij kent Zijn dienaars bij name. Tot de tuinen der engelen heeft Hij u gezonden. Hij zal u daar geheimenissen leren, en wegen tonen. Hij heeft uw harten gewogen tegen een veer, en Hij heeft de koorden van engelen die u draagt gemeten. De Heere dan is goed. Gij hebt niets te vrezen. Zalig zijn zij die in Zijn Naam tot Zijn poorten komen. Hen wacht zaligheid en heerlijkheid voor hun zielen. De Heere geeft hen welgemeend van het goede en overvloedige van Zijn tuinen. De tuin draagt de kroon, en haar wachters groeten u. Welgemeende passen maken zij tot u. De Heere heeft hun harten vervuld en zij geven van hun overvloedigheid.

2.

1. De tuinen van Loofte zijn vol van het schuim des Heeren. Vol van het schuim der engelen is zij. Zij kent de wegen tot haar geest, en haar ziel is met heerlijkheden vervuld. Haar wachters groeten haar, en maken welgemeende passen tot haar. Ook maken zij de gebaren der engelen. In tekens spreken zij tot haar. De tuinen van Loofte zijn vol van genade. Zij kent de wegen en paden tot haar

Heere. Zij spreekt met zachtheid en zoetheid. Vol van schuim is haar genade. Genade heeft zij bewezen tot velen. Een rustplaats der engelen is zij.

2. Zij onderwijst haar dienstknechten door heerlijkheden tot hun zielen te brengen, en door hun geesten te verkwikken met het brood der engelen. Als in het brood der engelen gaat zij gekleed, en zalig is hij die haar geheimenissen weet te ontbloten. Haar dienstknechten verzadigt ze door welgemeende passen te maken. Ook maakt zij welgemeende gebaren waarin zij tot rust komen. Legt dan uw zwaarden af, want gij zijt genaderd tot Looft. Legt dan uw helmen neer, want zij zal u zijn tot een visioen der engelen. Alleen tot engelen nadert zij, tot hen die haar armoe in overvloed dragen. Zij kennen haar welgemeende kussen en haar welgemeende opvrolijkingen en gezegdes. Zij dragen haar woorden en manieren in hun hoofden en harten, en zij kennen haar wijsheden en de kennis die zij draagt.

3.

Gij zijt genaderd tot Looft. Zij is genaderd tot u, om welgemeende passen te maken, en welgemeende gebaren. Haar woorden en manieren reiken tot in de dieptes van uw ziel, en de wegen tot uw geest kent zij. Overvloedig komt zij tot hen die haar dienen. Overvloedig kent hij hun namen. Zij omgeeft hen met haar zachte lichten. Boven liefde en haat vinden zij haar paden. Oprecht gemeend zijn haar kussen. Oprecht gemeend haar bewegingen. Zij schenkt Waarheid aan hen die haar in Waarheid dienen, maar zij misleid hen die van bedrog leven. Vrees haar, gij die haar oprecht dient. Dan zal zij uw hart verlichten.

Vokolkus

1.

Dodenboek van Christus

1. Dit is het boek dat de reis van Christus naar de onderwereld beschrijft, als een pilgrimage door het dodenrijk naar de grotten van het heilige wiel, waaraan hij ook gekruisigd werd. Ook zou je dit boek Helboek van Christus kunnen noemen, omdat Christus ook in de hel kwam, om daar gevangenen te bevrijden.

2. Maar niet alleen dat. Zijn grootste taak was om daar te hangen aan een wiel. Dit wiel wordt ook wel het kruis van de onderwereld genoemd. In deze reis gaat hij door vier poorten tot aan een vijfde poort, waar iets wonderlijks gebeurt. De eerste poort is Egypte, waar hij ook gekruisigd werd.

3. De tweede poort is de poort van Izu, de derde de poort van Brannan en de vierde de poort van Lbok, daar waar de Boom des Doods staat. De boom des doods is de verboden boom van de onderwereld, met verboden vruchten des doods, bewaakt door de slang des doods. Wanneer Christus tot die boom komt, dan probeert de slang des doods hem weg te jagen.

4. De slang wil om een bepaalde reden niet dat Christus van de vrucht eet. Maar Christus is hongerig, en laat zich geen wetten en geboden opleggen door de tegenpartij. Dan raakt Christus in gevecht met de slang, en weet vervolgens een vrucht van de boom des doods te bemachtigen.

5. Als hij er van eet is de slang woedend, en begint te sissen. Dan verslindt de slang de ziel van Christus, en de ziel wordt aan een wiel gespijkerd. Hier geeft Christus geboorte aan een zoon door

het lijden aan dit helse wiel. De pijnen van Christus in de onderwereld zijn dus eigenlijk gewoon barensweeen.

6. Zijn zoon kan uiteindelijk door de vijfde poort gaan, de poort van de rode strepen. Die rode strepen zijn allemaal kinderen van Christus, komende vanuit zijn wonden. Als het wiel begint te draaien brengt het Christus door alle paden van de hel, maar de vijfde poort haalt hij nooit. Juist door het draaien van het wiel komen de rode strepen tot leven. Zij zijn de geheimenissen en onpeilbare dieptes van God.

7. Toen Christus opstond uit de dood en de hel kwam hij niet terug als een levende, maar als een eeuwig levende, een verheerlijkte. Aan het wiel vond en kreeg hij namelijk een amulet genaamd de Grote Krurg, die de zessendertig krachten boven leven en dood droeg. Dit was en is een felbegeerd amulet van eeuwig leven, ook wel genoemd : het amulet van zaligheid en heerlijkheid. Het geeft de drager een onsterfelijk lichaam. Dat wil niet zeggen dat dit lichaam geen wonden meer kan hebben, en geen pijn, maar het kan niet meer sterven. In dit lichaam voer Christus op naar de hemel om op zoek te gaan naar een ander amulet, namelijk het amulet boven hel en hemel.

2.

Roze Zwanen ; Het Zwaard Van Calvijn

1. De vlaggen hingen uit buiten. Hij zat in zijn zitstoel, zijn vrouw was in de keuken. Hij had net het gras weer eens gemaait, wat hij wekelijks deed. Hij staarde naar buiten, naar de begroeiing op de muur. De metalen platen zaten er goed vast tegenaan, en daar groeiden de planten omheen. Dat kon hem niet wild genoeg zijn. Hij was altijd al geïnteresseerd geweest in tuinieren, en hij had dan ook echt zijn eigen stijl, vurig, wild, maar ook piekfijn geordend. Het was een samenspel tussen natuur en mens. Hij had vroeger altijd bij de politie gewerkt, en daar ging het er eigenlijk hetzelfde aan toe : de buurt was wild, en de politie bracht orde, en zo was er een prachtig samenspel, heen en weer. De politie mocht volgens hem de soep niet te heet opdienen, en zo liet hij dan ook de natuur in zijn tuin een zekere vrijheid hebben. Wel hield hij alles goed in de gaten. Hij had een zekere strengheid als hij naar zijn tuin keek. Zijn vrouw kwam de huiskamer binnen met de koffie. Ze zeiden niks tegen elkaar. Het zonlicht golfde de kamer binnen toen zijn vrouw het gordijn iets verder opendeed. Beiden staarden ze naar buiten, de tuin in. De sproeier stond aan, het was een warme dag. Aan de dag scheen geen einde te komen. Zijn vrouw was aan het breien, en hij staarde maar. Geen woord werd er gezegd. Het leek wel alsof zijn denken vastzat. Hij hoorde het getik van de brei-pennen van zijn vrouw.

2. Het leek wel alsof ze heel ver weg zat. Of kwam dat door de vele spullen die er tussenstonden. De tegels op de grond glanst in het zonlicht, maar ze werden er niet bruiner op. Het was een harde vloer. Je zou makkelijk wat kunnen breken als je erop viel. Er lagen ook wat tapijtjes in de grote huiskamer. Ze hadden een groot huis, een alleenstaand huis. Ook het fonteintje in de vijver stond aan. Hij worstelde zichzelf door de dag. Hij verveelde zich, maar wist niet wat hij moest doen. Hij bleef het tikken van de brei-pennen van zijn vrouw maar horen. Kinderen hadden ze niet, nee, ze waren tamelijk eenzaam. De man stond op en liep naar de kast, waar hij een fles sterke drank uittrok, en gaf zijn vrouw ook wat. Ze hielden wel van een borrel. Dat was goed voor het bloed, en dat hielp hen op de been. Eigenlijk leken ze in hun leven niet meer verder te komen. Ze waren in een nauw cirkeltje terecht gekomen, en gingen bergafwaarts. Ze leefden geïsoleerd. Er was nauwelijks contact met de buitenwereld, en daar hadden ze ook geen behoefte aan. De tuin was alles voor hen, en hun woning. Zijn vrouw was vroeger arts geweest, voornamelijk kinderarts, maar moest later stoppen vanwege haar alcoholisme. Nu had ze het veel beter onder controle. Haar man

hield de wacht over haar, maar liet haar nog wel genieten van een borreltje op zijn tijd. Toch waren de twee erg zwaarmoedig en hielden er een kerkelijk leven op na. De kerk was alles voor hen, voornamelijk op de zondag. Een grote bijbel lag naast de openhaard. Het geloof in God gaf hen rust, als een oase in de woestijn van hun ouderdom.

3. Op zondag na de kerkdienst fietsten ze samen naar huis. Het was warm weer. Maar al snel zaten ze weer in hun oude positie. Hij had niet veel behoefte om dingen te gaan doen, ook al verveelde hij zich. Hij trok zich op aan de structuur van zijn tuin en zijn huis, wat hij streng in de gaten hield. Het was als het werken in de tempel, alsof hij in de kerk woonde. Hij voelde zich een nauwlettende koster, en dat was hij vroeger ook geweest. Veel was hij bezig met zijn herinneringen, die hem ook half depressief maakten. Een heleboel dingen zou hij terugwillen, maar ze waren onbereikbaar. Het was een treurig stel, en velen zouden hen saai noemen. Als ze kleinkinderen zouden hebben, dan zouden die hier geen leven hebben. In zijn gedachten was hij altijd de tuin en het huis aan het maaien. De gelakte spulletjes waren als hun huisdieren. Maar het ging niet zo goed met zijn vrouw. Ze was aan het dementeren, en dat riep ook wel heel veel herinneringen bij hem op. Op een gegeven moment kon ze niet langer in huis blijven, en moest ze naar een verzorgings-tehuis. Hij kon dat moeilijk accepteren, maar hij had geen andere keus. Hij voelde zich al als een weduenaar. Het was als een trauma in zijn hoofd, maar het kerkelijk leven beurde hem op. Hij wist dat zijn vrouw een verloren zaak was. Ook de tuin gaf hem rust. De maaiers in zijn hoofd waren nu als van vuur, als grillen. Hij had nu het gevoel dat hij de touwtjes nog strakker moest trekken. Nog steeds stonden de protserige spulletjes van zijn vrouw hier, de beeldjes, de hebbedingetjes, het antiek, en het gaf hem een gevoel van verbinding met haar. Aan de telefoon kon hij niet meer met haar praten, en ze wist nog nauwelijks wie hij was. Ze was aan het aftakelen tot aan het bot.

4. Hij ging meer en meer drinken, om het verdriet over zijn vrouw te vergeten, en bezocht kroegen voor het eerst in zijn leven. Het huis en de tuin werden wilder, omdat hij het onderhoud niet meer kon bijhouden, en het was voor hem ook geen prioriteit meer. Hij raakte verslaafd aan de fles, zoals zijn vrouw eens was. Hij kwam in het rijk der schimmen. De alcohol bracht hem een felle stem in zijn hoofd. Met het vele geld dat hij had schafte hij een bar aan in zijn eigen huis, helemaal voor hemzelf. Ook ontving hij vrouwen van lichte zeden aan huis. Maar deze tijden liepen snel ten einde, door het knagend kerkelijk geweten binnenin. De God in zijn hoofd sleepte hem naar het graf, en sprak hem ernstig toe. Hij probeerde zo min mogelijk na te denken, en weer begon het vele staren. Hij was zelf ook door maaiers omringd, de gouden maaiers van de kerk. Zij zouden hem veilig leiden tot aan het graf en tot de hemelpoort. De bijbel scheen hem weer nieuwe kracht te geven, en hij las er veel in, en spoedig begon hij ook zijn tuin en huis te onderhouden als nooit tevoren. Ook koken ging hem goed af, ook al waren het alleen maar de standaard-gerechten. Maar het was alsof iets hem van binnen aanvrat, alsof er een spin in hem leefde. Wat als hij niet een uitverkorene was van de God die hij diende ? Het zwaard van Calvijn sneed diep in zijn ziel. Hoe meer hij de bijbel las, hoe meer hij ook de duistere andere kant van het verhaal zag. Vooral na zijn wilde uitstapjes begon hij de hel meer te vrezen dan ooit. Misschien was de God die hij diende wel helemaal niet zo tevreden over hem. En velen waren geroepen, maar weinig uitverkoren. Hij kwam in de eerstegrote geloofs-strijd van zijn leven, en lijstjes over wie er allemaal niet het koninkrijk des hemels zouden beerven bleven hem kwellen tot diep in de nacht. Het was alsof hij door duiveltjes was gebonden. Misschien ging hij er iets te hypnotisch mee om, maar hij kon er niet van loskomen, totdat ook bij hem Alzheimer toesloeg.

5. Hij wist niet meer wat de bijbel was. Hij kon er uren naar staren, naar het kaft, maar wist het niet meer. Was het het dagboek van zijn vrouw ? Of het wetboek van de politie, was het pornografisch ? Was het onzedelijkheid ? Een enorme woede maakte zich van hem meester. Hij kon het zich niet meer herinneren. Wel wist hij dat het altijd heel belangrijk voor hem was. Was het een erfenis van

zijn vader ? Waren het de liefdesbrieven van meisjes die hij in zijn jonge jaren kreeg ? Was het grootmoeders kookboek ? Een uitgelopen folder van de Jehovah's getuigen ? Een boek van een ons onbekende religie ? Was het een geschiedenis boek. Het zweet steeg hem naar het hoofd. Hij was bijna aan het klappertanden, aan het beven als een jong hondje. Was het een toverboek ? Nee, toverboeken bestonden niet. Een verzameling niet betaalde rekeningen ? Misschien was het van zijn vrouw ? Hij besloot het boek weer neer te leggen. In de kerk kwam hij niet meer. Hij voelde zich als levende achter tralies. Hij wist niet meer wie hij was. Hij werd als een wild dier.

6. Hij kon uren staren naar dingen, om zich af te vragen wat het was. Hij was de grip op de werkelijkheid kwijt. Het maakte hem kwaad, dat zijn hersenen hem in de steek lieten. Maar aan de andere kant kwam hij erg tot rust. Het leven was hier zwoel. Hij voelde zichzelf als levende op een tropisch eiland, badend in het warme zeewater. Het normale leven drong niet meer tot hem door, en waarom zou dat moeten ? Hij snapte de kaartjes die hij kreeg niet. Hij dacht dat het kokosnoten waren, of dat het herfst was. Weer wat blaadjes die van de bomen zijn gevallen. Soms probeerde hij ze op te eten, soms hing hij ze aan de muur. Sommige van die kaarten waren prachtig. Op een dag besloot hij zijn hele huis rood te verven, maar toen hem dat niet beviel verfde hij alles bruin. Het stond nog niet eens zo gek. Hij had wel stijl. Hij probeerde af te rekenen met het verleden wat hij maar niet begreep. Hij noemde zichzelf 'baas van de hel'. Ook dacht hij dat hij Calvijn was, maar hij wist niet meer wat Calvijn voorstelde. Hij droeg zijn oude politie-pak weer en was nu baas van de politie, iets wat hij overigens altijd al had willen zijn. Op een dag had hij even een flits in zijn hoofd. 'Had Calvijn niet de bijbel geschreven ? Dit is mijn boek. Mijn agenda. Hierin staat wat er moet gebeuren.' Hij greep de bijbel en liep ermee rond. Hij riep en schold, alsof hij een dictator was. Maar hij raakte in de war van zichzelf en plofte op de bank. Toen ging hij maar weer de tuin instaren. Hij werd er stil van.

7. In zijn hoofd regende het, en na een tijdje werd hij bedlegerig. Vreemde gezichten zag hij in zijn gedachten, die dan allemaal weer vermengd werden. Hij kon zich niets meer herinneren. Ondanks zijn ziekte had hij een goede tijd. In zijn gedachten waren bomen personen en konden spreken, en hij voerde lange gesprekken met hen. Hij betuttelde hen, omdat hij nu eens eindelijk zijn onderdrukte vader gevoel kon manifesteren. De bomen in zijn hoofd waren als zijn kinderen. 'Jullie zijn de vrucht van mijn tuin,' zei hij altijd. 'Dan is het allemaal toch niet voor niets geweest.' De bomen in zijn hoofd gaven hem zijn geheugen weer een beetje terug, maar op een hele andere manier, met een hele andere kijk op het leven. Maar de bomen in zijn hoofd begonnen te rotten en stierven. Het was een hevig gevecht, want hij beschouwde hen als zijn kinderen. Hij werd weer geconfronteerd met de dorheid van het bestaan, hij nam het stof waar, om hem heen. 'Alles is een bende,' zei hij. Het was een traumatische ervaring zijn kinderen te moeten verliezen. Er was een begrafenis-stemming in zijn hoofd. Maar bloesem scheen voort te komen uit het dode hout, vrouwen. 'Mijn kinderen zijn gestorven,' zei hij. 'Hebben jullie hen niet kunnen redden ?' Maar de vrouwen zeiden niks. Ze waren naakt. 'Toe, trek wat aan,' zei hij. 'Anders sterven jullie zo van de kou.'

8. 'Wij gaan niet dood,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn de vlammetjes van het eeuwig leven. En wij gaan u weer jong maken.'

9. 'Oh, de bron van de eeuwige jeugd,' zei de man. 'Zo, zo.' Maar de man werd steeds zieker. Zijn gedachten kwamen vast te zitten, en hij waande zich in de woestijn. Hij had niet eens de kracht een raam open te zetten. Er kwam een verzorgster langs, elke dag. Die moest dat maar doen. Ze wilden hem eigenlijk naar een verpleeghuis verplaatsen, maar hij wilde zijn huis niet kwijt. Zijn huis en zijn tuin, dat was alles voor hem, zijn tempel. 'De goden hebben mij hier gebracht,' zei hij.

10. 'U bent een kind van de goden ?' vroeg de verzorgster.

11. 'Ja,' zei hij triomfantelijk, 'of hun vader.' De verzorgster las hem vaak voor uit de bijbel, maar hij begreep er niet veel van. Hij zag er hele andere dingen in, en het raakte hem niet meer. 'Wat een mooi sprookjesboek,' zei hij altijd. 'Het schuift maar, en het doet maar, en het komt maar nooit aan in mijn hart, maar het is een mooi gezicht, dat wel.'

12. 'Je bent zo mooi als mijn vrouw eens was,' zei de man op een dag tegen de verzorgster. 'Mijn vrouw was als een tuin, vol wonderlijke geheimen, en toen ik dacht, nu wil ik eindelijk dat geheim weten, toen ging ze weg. Ze werd van mij weggetrokken, naar een verpleeghuis. Maar ik had het boek nog niet uitgelezen.'

13. 'Veel dingen zullen nooit afkomen,' zei de verzorgster. 'Er is niet voor alles tijd.'

14. 'Is dat niet sneu ?' vroeg de man. 'Of misschien hoort het zo. Weet je hoe ik het bekijk, ik denk dat het verhaal in een ander boek verder gaat.'

15. De verzorgster knikt. De kamer was vol met de geur van de tuin, gloeiende rozenblaadjes, gloeiend in de zon, bijna schroeiend. Het leek alsof ze van binnen bloedden. 'We zijn soldaten in de oorlog,' zei de man. 'We moeten ons pad zien te vinden. Zovelen weten niet wat hen te wachten staat, als ze dieper in de tuin van het leven komen. Alles sterft hier af.' De verzorgster knikt weer. 'Ja, we moeten op die andere frequentie zien te komen,' zegt ze. 'Want deze loopt dood. Het is een overgang, je voelt de stromen van de bloemen door de lucht heengaan om het pad voor ons te banen. Voelt u dat ?'

16. 'Ja,' zegt de man. 'De bloemen weten meer dan wij. Dat is waarom ik altijd van tuinen heb gehouden. Er zijn daar geheime gangen. Zij kunnen leiden tot de hemel.' Midden in de nacht groef de man zich in in de grond. 'Ik wil een bloem worden,' zei hij. Het was tijd dat hij een plaats kreeg in het verpleeghuis. Hij had het niet meer in de gaten, dat dit niet zijn eigen huis was. Hij was zich niet echt bewust van de overgang. En de verzorgster zocht hem nog vaak op, en er was een prachtige tuin, nog wel prachtiger dan zijn eigen tuin ooit was geweest. 'Wat is mijn tuin toch prachtig geworden,' zei hij trots. En als andere mensen over de schoonheid van de tuin spraken, dan zei hij altijd : 'Ja, ik heb er hard aan gewerkt. Het is niet voor niets geweest, al die lange jaren.' Ook het huis zag er *pico bello* uit, en hij voelde zich als een koning. In het verpleeghuis werden ook kerkdiensten gehouden, maar hij zei altijd tegen de predikant dat hij de politie was. Hij begreep de werkelijke strekking van het verhaal niet meer. Mensen vonden het altijd een beetje vreemd als hij over zijn kinderen, de goden, sprak. Veel van de mensen daar waren toch wel diep gelovig. Hij kon verschrikkelijk opscheppen, en vaak had hij het hoogste woord. Over zijn vrouw die de hemelpoort zou zijn, en dat iedereen zijn vrouw moest aanbidden om in de hemel te kunnen komen. Maar eigenlijk wist hij niet goed meer wat de hemel was. Eens stapte hij op een andere man af met zijn glas, wees in het glas en zei : 'Zie, daar is de hemel.' En sommige mensjes waren erg goedgegelovig.

17. Op een dag moest en zou hij preken. Hij duwde bijna de predikant weg van zijn plaats, ging staan en zei : 'Geliefde broeders en zusters, wij, de goden, hebben vandaag besloten u op deze manier toe te spreken. U bent aangekomen in de hemel, gefeliciteerd. U mag elkaar de hand schudden en kussen.' En enkelen begonnen dat ook te doen, maar anderen werden overstuurd. 'Ik ben de kapitein van het schip,' zei de man. 'En wie het daar niet mee eens is wordt overboord gezet.' Na een tijdje luisterden ze allemaal aandachtig naar hem. Hij bedoelde het niet kwaad. Na een tijdje stapte hij op, maar al snel wilden ze hem weer hebben. Elke zondag wilden ze naar hem luisteren. Ook de verzorgsters en verzorgers vonden het interessant. Ze stonden ervan te kijken hoe snel hij

opleefde in het verpleeghuis. Hoe hij zich vrijer voelde dan hij ooit was geweest. ‘Een groot profeet is opgestaan,’ riep een man eens tijdens zijn preek.

18. Hij heeft zijn oude levensstijl vergeten, zijn oude denkstijl, en kan niet meer terug. Hij heeft het gevoel dat er wat fout zit, en kan daar vaak kwaad om worden. Hij wil weer tuinieren, en wordt kwaad als het niet lukt. Een vreemd gevoel heeft zich van hem meester gemaakt, en vreet hem aan van binnenuit. Alsof er een spin in hem leeft, dodelijk, onvermoeibaar, met een duidelijk doel. En hij ligt verstrikt in het web. Wat kan hij doen? Alle oplevingen zijn maar voor even, om daarna nog dieper weg te vallen. Hij bereidt zich voor op de dood, die maar niet komt. Als hij vrouwen ziet borduren, is het alsof zij hem van binnen prikken. Hij kan daar kwaad om worden. Hij raakt meer en meer geïsoleerd van de anderen. Hij heeft zijn eigen kamer. Nog steeds denkt hij dat het zijn eigen huis is, en dat de anderen noodgedwongen bij hem logeren, want buiten is de grote zee, de vloed. Hij herinnert zich een oud kinderversje: Alle dieren twee aan twee, gaan met Noachs ark mee. Hij is er van overtuigd dat hij Noach is, en dat hij hen allemaal gered heeft met zijn ark, zijn huis. Maar nu heeft hij rust nodig. ‘Waarom ben ik zo moe in het paradijs?’ vraagt hij zich af. ‘Is er soms een slang in het paradijs? Ben ik gebeten? Of is dit de hel, is dit mijn straf, ben ik niet uitverkoren?’ Maar de religieuze verwarring maakt al snel weer plaats voor de grote trots over wat hij allemaal al heeft bereikt in zijn leven: kapitein op een schip. Hij wijt zijn religieus trauma aan een vroegere aanval van zeerovers. Die zouden hem op zijn hoofd hebben geslagen. Zijn geheugen gaat op en naar en maakt rare draaiingen. En dan valt hij op een dag helemaal in een grijs gat. Alles tolt voor zijn ogen. ‘De zeerovers,’ roept hij. ‘Ze hebben teruggeslagen.’ En dan zijn ineens zijn woorden niet verstaanbaar meer. In zijn hersenen gaat alles traag, alsof ze alles vermalen wat nog is overgebleven. Het is hem zwart voor de ogen nu. Hij kan zijn gedachten niet meer onder woorden brengen. Hij denkt dat hij overboord gegooid is, en dat vissen hem aanvreten, haaien. Hij zweeft op het randje van de dood. Hij ziet bloeiende tuinen, gloeiend, bijna schroeiend in de zon. Hij denkt dat hij dood is. Hij voelt zich alsof hij door een donkere gang met bloemen gaat. Hij kan met de bloemen spreken, ze verwelkomen hem. Maar dan is alle verbinding verbroken, en is alles zwart. Hij voelt zich hopeloos verloren, maar even later lijkt het alsof hij in een bloem ligt. De dood ademt hier.

19. Hij leeft weer in het verleden, alsof zijn vrouw er nog is, zijn zusjes, zijn vader en moeder. Zijn zusjes spelen op het plein. Ze zien eruit als popjes. Hij wil ze omhelzen, maar dan staat hij stijf. Zijn vader roept hem. ‘Zeg Noach, afwassen.’ Ook gaan ze naar de kerk. De stem van de dominee eechoot door de kerkzaal. Hij zit weer op school. De leraren staan voor hun schoolborden, waaruit struiken komen om de kinderen mee te nemen. ‘Eindelijk,’ denkt hij. Al zijn nachtmerries komen terug, de struiken die hun dorens in de monden van jonge kinderen stoppen, en hen in hun tanden steken. En die dorens blijven daar zitten. En pepermint wordt er in de kerk uitgedeeld, van de mintstruik.

20. ‘Ik vraag jullie te luisteren,’ zegt de leraar.

- Nee, zegt een kind.

‘Dan ga je maar naar de directeur.’

- Geen sprake van.

21. Zo gaat dat altijd. Moe wordt hij ervan. Altijd en eeuwig die dictators. Slangen in het paradijs. Zijn hoofd is heet, zijn oude woede stroomt. Hij heeft zijn vrouw nodig, de poort naar de hemel. Maar hij is jonger nu, en speelt op het plein. De kinderen hebben ruzie. Honden in het paradijs. Ze rennen, ze zijn op jacht. Het zijn vuurbessen in zijn hoofd, de honden van gebrek. Hij ziet de engel des doods, zo vroeg al, zich mengende in het kinderspel. Zijn bittere klauw beroert het zoete kinderhart, en plant het trauma daar, als een pad leidende tot de dood. Zo zijn wij allen hier opgehangen. En op het huwelijk? Trots kijkt zij hem aan, en dan wordt de spiegel ineens

ingeslagen. De engel des doods is hier. Ruw worden kinderdromen verstoord, moeders en vaders gillen. De engel des doods vertrekt met het kind, met de pop, ramen inslaande, deuren intrappende, baant hij zijn weg. De engel des doods is hier, waar Maria haar niet kan tegenhouden. Het is een vrouw, het gezicht van een lerares, een dokter, een arrogante blik. Ze heeft haar lange reis gemaakt vanuit de hel om toe te slaan. De oogst van de hel is bijna rijp, hier staat zij met haar sikkel en zeis, als de Zwarte Maria. Hij smeekt haar het kind te sparen, maar koelbloedig neemt zij het kind mee.

21. Onbarmhartig heeft zij toegeslagen. Bij het zien van het leed verroerde zij geen vin, koud als de dood was zij. Haar engel vindt haar weg door harten, om te verwonden. Zij sluit geen compromissen, laat zich niet omkopen. Haar zwarte klauw komt om te grijpen en te doden. Zij komt om te breken, om dat wat alreeds zwak is gemaakt mee te nemen. Ze laat woede achter, onbegrip, verscheurde gevoelens, een doorboord hart.

22. In haar doolhoven zijn we verdwaald, in haar web verstrikt. De confrontatie is onvermijdelijk. Ze laat al haar wapens zien in een reflex. Ze heeft een dodelijke wond, want eens kwam ze haarzelf halen. De engel des levens kijkt haar goedkeurend en bewonderend aan, en we staan schaakmat. Is er nog een andere engel die meelevens toont, dan is dat een gevallen engel, en zo wordt alles weggestreept. Hij wil opstaan uit de kerk, maar hij kan het niet. De woorden van de dominee geven hem troost.

23. De koude hand voelt hij, die zijn schouder indrukt, het machteloze gevoel, de woede, maar het woord van de dominee is verzachtend, ontgiftigend, totdat de engel des doods weer toeslaat. Haar reis vanuit de hel stopt hier. Hier neemt zij haar woning. Maria draagt een zwart kleed, haar soldaten hebben zwarte helmen, en die zwarte bessen moeten gegeten worden. Hij schreeuwt, vol woede, maar ze sluiten hem op. Een gevallen engel noemen zij hem. Een engel ? Wat is dat ? Heeft dat met een auto-industrie te maken ? En de bijbel, wat is dat dan ? Hij weet het niet meer, in zijn hersenen verliest hij grip. Er is een koud gat in zijn hersenen, glibberig, als besmeurd met uitwerpselen. Het is maar een darm. Voedselresten, niets anders, en een grotere vertering moet nog komen ? Of blijft het hierbij ?

24. Hij staat op straat, het regent. De stad lijkt bezaait met hondenpoep, en nu zwemt het rond in de regen die zich ophoopt op de grond. Kinderen hebben plezier in rubberbootjes. Hier hebben ze altijd van gedroomd. Diepliggende garages lopen onder. Hij kijkt rond. Hij heeft een paraplu. Zo maakt de bakker dus zijn brood, denkt hij.

25. Hij mag er wezen. Hij voelt zich vrij. Het is dinsdag. Hij loopt naar de brug over het smalle riviertje. Dan gaat hij de winkelstraat in. Hij leest een krant die in het regenwater drijft, althans dat probeert hij. Op zoek naar een gouden boodschap, maar al wat hij ziet zijn de eentonige, naargeestige boodschappen van de engel des doods. Met monotone stappen loopt hij verder. 'Hier woonde Iris vroeger,' bedacht hij zich. Maar hij loopt haastig door. Het water is hem bijna tot de knieën gestegen. De stad lijkt nu bezaaid met de uitwerpselen van honden. Het zijn de honden van gebrek, maar hij is gelukkig nu. De apocalypse kent hij nu, de schalen des hemels die over het verloederd volk wordt uitgegoten. Hier heeft hij zo lang op gewacht. En het regent maar door, en de dijken breken door, en hij klimt in een boom. Dit is de boom waar hij als kind altijd in speelde, waar hij zijn hutten had, en zijn eerste vriendinnetjes. De boom was nu veel langer. Ja, hij zou de zondvloed overleven. Deze boom, als de kroon van zijn tuin. Lange schaakstukken staan op de dijken.

26. Hij zoent met Klara, dan met Els, maar op Klara wordt hij steeds verliefder. Hij trouwt met haar, alles in het wit. De tuin is voor hem het belangrijkste. Die boom moet groeien, anders redden we het

niet. Op de dijken en duinen loopt hij, de koppen afhakkende van lange schaakstukken. Zij zijn de weg naar de hemel niet, en hij is de politie. Het gaat om de boom. Maar nieuwe koppen komen uit de schaakstukken ploppen. Hij is in een gevecht met de engel des doods. En de engel des levens lacht. Ze waren zo verliefd. Hij ziet haar staan, bij de brug, Kirsten, zijn eerste liefde. Ze is in schitterend wit met allerlei hangende touwtjes. Hij komt dichterbij en de bliksem slaat hem. Ze staan bij een boom, een andere boom, en dan kussen ze elkaar. Een langere jongen gaat er uiteindelijk met haar vandoor, en dan wordt ze een popje van een andere tuin, vreemd voor hem. En de jaren daarvoor was de liefde in hem zo zwak dat hij alleen maar kon dromen. Er waren zoveel andere dingen in hem die hij veel belangrijker vond. Een auto was belangrijker dan een meisje. De juffrouw was belangrijker dan een meisje. De sterkste zijn was belangrijker dan een meisje. Het meeste hebben was belangrijker dan een meisje. Hij trok aan datgene wat de engel des doods vasthield. Hij wist niet wat het was, maar hij wilde het hebben. Een ongelovelijke kracht maakte zich van hem meester, een jeugdige kracht, en zij liet los. Hij hoorde een schreeuw, een gil. Hij hield de engel des levens in zijn armen. Hij trok haar door het inmiddels tot de nek gestegen regenwater. ‘Kom naar de boom,’ riep hij.

27. ‘Wij weten allemaal wat de enige weg is,’ zei de dominee. Hij wist het niet meer. ‘Ja, maar de stad, de stad,’ riep hij.

28. ‘Grijp de boom,’ riep de dominee. ‘Kus haar. Beklim haar. Ze is van jou. Ik verklaar u nu man en vrouw. En deze bijbel mag jullie huwelijk bezegelen.’ Hij wist niet wat de bijbel was. ‘Liefdesbrieven van Klara of van mijn eerdere liefdes?’

29. ‘Allemaal,’ zei de dominee. ‘Onderhoud nu je tuin.’

30. ‘Bind haar aan de boom,’ riep iemand. ‘Trek haar op,’ riep een ander. Een politie-agent deed hem in de boeien. ‘Waarom heeft u deze vrouw opgehangen?’

31. ‘Ik probeerde haar te redden. Ik ben zelf een politie-agent,’ zei hij.

32. ‘U moet voorkomen bij de engel des doods,’ zei de agent. Ze zat daar in de hal, vooroorlogs. ‘Nu is het oorlog,’ riep ze. ‘Je hebt het vuur van de goden gestolen, Prometheus, en aan de mensen gegeven. Je kent je straf.’ Een gier vloog op hem af, om van zijn lever te eten, die tegelijkertijd weer aangroeide. ‘Gier,’ zij hij. ‘Breng haar tot de ark, de grote boom, we missen nog een paar dieren.’

33. De gier vloog op haar af en greep haar.

De Oase

34. Ze had satijn aan, als een popje. De juffrouw had alle kinderen onder haar macht. Als haar poppen waren ze, en ze behandelde hen goed. Alle jongens waren verliefd op de juffrouw, maar er waren belangrijkere dingen dan de juffrouw. Het jaar daarop kregen ze een nieuwe juffrouw, een verschrikkelijke, het tegenovergestelde van de vorige juffrouw. De nieuwe juffrouw was als de engel des doods, als een wild en gevaarlijk dier. En toch wist ze zich te gedragen dat jaar, en kwamen ze er heelhuids doorheen, en het was maar voor een jaar. De dag des doods was voorbij. Het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. ‘Moet dat nou, al dat bloot?’ vroeg zijn vader toen hij meer en meer ging tekenen.

35. ‘Ja, open en bloot,’ zei hij. ‘Ik laat ze niks meer verbergen. Dieren zijn toch ook bloot?’

36. ‘Het is een onderwaardering van het vrouwelijke geslacht,’ zei vader. ‘Zie jij vrouwen als dieren?’

37. ‘Bomen staan toch ook bloot?’ zei hij. ‘Het is onze enige redding.’

38. ‘Nee,’ zei vader, ‘je weet wie onze enige redding is.’

39. Maar hij wist het niet meer. Hij was gefixeerd op de boom. De noot moest gekraakt worden, gepeld, tot aan de pit. ‘We hebben lang genoeg gewacht, vader,’ zei hij.

40. ‘Jij groeit op voor galg en rad,’ zei vader.

41. ‘En jij groeit op voor de kus van de engel des doods,’ zei hij tegen vader.

42. Maar het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. De lage boompjes op de grond, de struiken in het diepe zand, warm zand was het, en het leek alsof ze allemaal bewust waren. Het zonlicht leek rinkelend. Hij kon het zich niet meer herinneren, en werd een treurig persoon. Hij wist snel niet meer wat bomen waren. Het dwaalde allemaal op hem heen. Hij lag vaak op bed. Hij was vaak moe, als gekust door de engel des doods. Een diersoort was het in zijn ogen, gemeen, opdringerig.

43. ‘Praat niet zo over engelen,’ zei vader. ‘Het zijn heilige wezens.’ Maar hij wist niet meer wat heilig was. Er was een diep gemis in zijn hart, het knaagde. De somberheid van het alledaagse leven overspoelde hem, verlamde hem.

44. ‘Trouw haar,’ zei de dominee. Het was zijn verlossing uit dat gezin. Klara dronk veel, en hij lustte ook wel een borreltje op zijn tijd, en steeds meer begonnen ze zich in hun huisje terug te trekken. Het was alsof ze alcoholische sappen aan de bomen konden onttrekken. Hij likte aan de bomen.

45. Zij was het schilderij in zijn huis, een schilderij van groen-metalen maaiers, waarmee hij wel over elke wilde haardos wilde gaan. De groen-metalen maaiers schitterden in het zonlicht. Het was een warme, mooie dag. Ze waren als de wachters van de engel des doods. Maar ze had haar betekenis verloren. Ze was als het ei op tafel. Het was paas-ochtend, de geur van het lijden na de dood, nieuw leven brengend. Zijn vrouw stond in de keuken. Hij staaarde naar de tuin. Het zou een prachtige dag worden met veel zon. Er was geen krant vandaag, en op de televisie was er het levenslied. Zijn vrouw kwam even later met de koffie binnen, en ging toen zitten om te breien. Het was alsof hij alles weer opnieuw beleefde. Ze zat ver weg van hem, of dat kwam door de vele spullen die tussen hen stonden. Het huis stond vol met de dierbare spulletjes van zijn vrouw. Er werd niet veel gezegd. Het ging bergafwaarts met zijn vrouw, en snel werd ze door de engel des doods weggehaald. Een groot ei zweefde boven de vijver. Deze had zijn vrouw opgeslokt. Het was alweer pasen. Het jaar daarna was hij alleen. Hij at veel eieren, om iets van zijn vrouw terug te krijgen, maar hij ving veel bot. Hij liet schilderijen in zijn huis hangen, Franse schilderijen, met wulpse gestalten die ’s nachts tot leven kwamen, tot hem kwamen, om hem te beladen met kerkelijke schuld. Hij wist dat er wat mis was met hem. Hij had aan bomen gelikt.

46. De nachten duurden lang, waren diep, waarin hij vele gesprekken voerde, naar de schilderijen staaarde. Hij liet een bar plaats. De gestalten van de schilderijen moesten zijn vrouw vervangen, de leegtes opvullen. Maar de kerkelijke prijs was hoog, een prijs die opliep tot aan pasen. Hij was de

gekruisigde, hij was de engel des doods. Hij was voortijdig gekomen, gevallen was hij. Maar het grote boek begon de betekenissen te veranderen. Het was een draaiboek, een boek van rekeningen, en hij doneerde veel geld om zijn geweten los te kopen, uit deze hel. Hij was het zelf die die lange reis vanuit de hel had gemaakt, en nu was hij hier, met al zijn groengelakte maaiers. De tuin vroeg erom om gemaaid te worden, en het was een mooie dag. De tuin was klaar om haar oogst te geven. Hij greep, miste, en greep nog een keer, en was vereeuwigd in een schilderij. Hij met de zeis, gedood om te doden. De vlaggen hingen uit buiten. Hij herinnerde de verzorgster die kwam. Hij liet haar ook aan bomen likken, en zij werd als hem. Zij leerde van hem. Hij had een machts-positie. Zij aanbad hem omdat hij ouder was, en veelkleurig was. Voor haar was hij niet ziek maar vrij, een verlicht mens. Hij liet haar het schilderij zien waarop hij stond. 'Is dat je grootvader?' vroeg ze.

47. - Nee, dat ben ik.

'Je lijkt veel ouder hier.'

- Macht verouderd.

'Wie heeft het geschilderd?'

48. Hij zwijgt, en hangt het schilderij weer terug. Met pasen eten ze altijd samen paas-eitjes. Dan herinnert hij zich niks meer, en gaat terug in de tijd, zo ver, dat hij bij de witte lijnen aankomt. Als hij erover gaat zal hij sterven. Hij beweegt zich helemaal tot het randje van de laatste streep. Hij kijkt in de diepte van een reusachtig ravijn. 'Hier wil ik niet sterven,' denkt hij. Hij gaat terug, en hoort zijn vader en moeder tot hem spreken, hem betuttelen. Hij is niet vrij. Strak wordt hij opgevoed. Zijn vader bespeelt hem als een pop. Zijn moeder kan hem niet bereiken. Hij heeft een ei met vele stralen in zijn hart. 'Alleen een vrouw kan me hieruit redden,' denkt hij.

49. 'Wil je met haar trouwen?' vraagt de dominee.

'Ja,' zegt hij.

'Dan is zij nu uw vrouw.'

50. De kerkdienst gaat verder. Zijn vader en moeder zijn verdrietig omdat ze hem kwijt zijn. Ze wilden hem in een hokje houden. De dominee neemt het hok over. Als dieren zijn ze in het schip van Noach, twee aan twee. Zijn vrouw kan goed naaien en breien. En borduren doet ze ook graag, maar het steekt hem. Het steekt hem dat ze toch ook zo ver weg is. Ze leven in verschillende werelden. Ze breekt zoveel van zijn hart weg, door haar geprik, als een spin die hem van binnen aanvreet. En met pasen zijn er nieuwe eieren. Hij is het paaskind, maar hij kan niet opnieuw geboren worden. Daarvoor zijn de banden te strak. De tijd brengt dood voort, geen leven. En hij gaat het tegemoet. Een vrouw moet hem redden. Zijn eigen vrouw is niet genoeg, het gaat niet diep genoeg, alhoewel ze diep steekt. Dan zijn daar de Franse schilderijen. Met deuren die 's nachts opengaan. Hij leert hen bomen likken. Ze worden als hem, en kunnen niet meer terug. Ze zijn de stralen van het ei. Hij is de kapitein op het schip, en buiten loeren de haaien op hem. Ze willen hem naar een verpleeghuis brengen, net als zijn vrouw. Zijn vrouw woont nu in de haaien, als de prinses der haaien is zij. Ze hebben haar overboord gegooid. Hij zal hen vinden. Hij is de engel des doods, het ei met de vele stralen. Hij had niet moeten slapen, hij had zijn tuin moeten onderhouden. Nu is ze weg. De Franse soldaten hebben hun Napoleon gevonden. Hij steekt zijn maaiers in de fik, en is klaar om te gaan grillen. De honden van gebrek zijn in de stad. Nu is alles in vuur. Hij zal zijn vrouw vinden. Hij zal haar vinden in de haai die haar opslokte, en van die haai zullen ze hun boot maken. Maar zijn herinneringen draaien, en zijn ziedend, en dan weet hij ineens niks meer. Hij weet niet dat hij ooit een vrouw had. Hij heeft nu de gedachte dat ze er nooit is geweest. Ze probeerden hem iets op de mouw te spelden. Hij woont alleen. Zijn huis staat in een klein bos, met een bloemenveld. Hij woont hier eenzaam en verlaten, met zijn maaiers. Veel te maaien elke dag. Daar trekt hij zich aan op. En schilderijen zijn zijn passie maar zij zijn dood. En ook boeken zijn zijn

passie, maar zij zijn dood. Hij houdt van de engel des doods. Het leven is te eng. Hij heeft een Maria-beeld naast de televisie, wat hij ooit heeft zwartgeverfd. Er is een lamp in geplaatst. Hij aanbidt haar, maar dan verdwijnt haar betekenis. Ook zij is dood. De dode kunst trekt hem aan, en het dode water der bomen, de alcohol. De lucht ruikt naar drop. Hij durft niet naar het toilet, daarom gebruikt hij een po die hij eens in de week verschoont. De po staat boven, en bakent zijn terrein af. Het beschermt hem tegen de wilde dieren van het bos. Hij staart uit het raam en ziet de uitgestrekte velden der vergetelheid. Hier zijn de witte strepen. En nu wil hij er echt voor gaan. Hij vecht, hij schreeuwt, hij overwint, en verliest dan. Beelden staan er in zijn huis, die het Christus-verhaal uitbeelden. Vaak gaat hij langs die beelden. Die beelden zijn als zijn huisdieren, veilig in de ark van Noach. De ark van Mozes heeft horens. Hij komt dichterbij, en de geur van wierook, drop en chocola overspoelt hem, maar ook de geur van hondenpoep. Hij grijpt de horens van de ark, maar wordt dan achteruit geslagen. Boven de ark verschijnt een ei met vele stralen. De ark verandert in een doodskist, en hij heeft het gevoel alsof hij in een lift zit, en wordt uitgestrekt als een sigaar in een sigaren-houder. 'Ik ben een van de velen,' denkt hij. 'Velen zijn geroepen, weinig uitverkoren.' Doodsangst overvalt hem.

51. Zijn hang naar materiele goederen wordt groter, die zijn hersenen bevrozen. Goud en metaal is zijn lust, edele metalen, het liefst gelakt. De badkamer is als een ark voor hem. Hij staart veel naar bijbeltaferelen op schilderijen, maar hij kan ze nauwelijks herinneren. Hij is alleen, in een koel huis. Hij strijdt tegen alles totdat het dood is. Het dode heeft de vlam van ander leven, elitair leven, fijngevoelige kunst. Maar hij kan dit leven niet opbrengen. Het hout om hem heen begint te rotten, het goud om hem heen begint te stinken, en het koele begint hem te steken. Een spin vreet hem aan, een groep dolle wolven. De honden van gebrek zijn hier, de honden van een duivels paradijs. Zij nemen hem mee naar het verpleeghuis, en zij gaan zijn huis bewonen. Zij hebben al zijn medailles afgenomen, om er zelf mee te pronken. 'Alleen de duivel kan de duivel overwinnen,' denkt hij. Hij weet nog nauwelijks wie of wat de duivel is. Hij ziet het als een wapen. Hij moet zich verdedigen, maar hij kan het niet. 'Ik kan net zo goed Frans praten,' denkt hij.

52. De juffrouw houdt hem stevig vast.

53. 'Wil je met haar trouwen?' vraagt de dominee.

54. Hij knikt verlegen. Als hij thuis is maait hij het gras. Zijn vrouw komt hem een hoog glas brengen. Later zitten ze in de tuin. Ze gaan vroeg naar bed. Zijn vrouw leest voor. Over de engel des doods wordt niet gesproken. Wel weten ze dat het een plaaggeest is. Dan gaan ze slapen. Zijn vrouw kust hem. Hij houdt haar hand vast. Zijn zusjes wonen bij hem in. Ze zijn paas-eitjes aan het beschilderen. Als hij het ziet krijgt hij er honger van. Zijn zusjes spelen vaak op het pleintje, waar ze spelletjes doen. Ook zijn ouders wonen bij hem in. Hij draagt het ei met stralen. In de nacht maait hij. Dokters nemen hem mee in de nacht, zeggende dat hij schizofreen is, een gevaar voor de samenleving, met zijn maaiers. Zij nemen hem mee en sluiten hem op, ver weg van het oog van zijn familie. Zij willen het ei met de stralen uit hem roven, maar zij kunnen het niet. Hij denkt dat zij buitenaardsen zijn. Van de planeet aarde schijnt hij nog nooit gehoord te hebben, en wil er ook niet zoveel mee te maken hebben.

55. Met hem schijnt het beter te gaan nu ze hem nieuwe pillen hebben gegeven. Hij is inmiddels in het ziekenhuis, op een speciale afdeling. Langzaam begint hij weer uit bed te komen. De zusters bewonderen hem vanwege zijn humor en zijn markante persoonlijkheid. Hij is bijna hun god. Hij wordt hier als een prins behandeld, als een prins die van het paard is gevallen, zoals hij dat altijd zegt. Snel heeft hij een vriendin, en zijn gezondheid verbeterd steeds meer, tot zo'n hoogte dat hij zelfs weer op zichzelf zou kunnen wonen. Met zijn vriendin krijgt hij ergens een woning hoog in

een flat. Zijn vriendin is veel jonger, maar door de pillen verjongd hij ook. In zijn flatwoning voelt hij zich al snel als de prins van Bagdad. Door de pillen loopt zijn leeftijd zo drastisch terug dat hij op een gegeven moment nog maar twintig is. Het voelt heerlijk aan tussen de hoge flatgebouwen. Hij staart vaak naar de overkant. Hij voelt zich vitaal. Tussen de flatgebouwen door zijn de prachtigste rozentuinen, waar hij vaak doorloopt of langsloopt met zijn vriendin. Er hangt een beetje een oosters of Arabisch sfeertje, en dat bevalt hem wel. Maar de rozenstruiken groeien steeds hoger en worden steeds dichter, om zo de flatgebouwen te isoleren. Nu voelt hij zich als Doornroosje. Ze gaan verhuizen en krijgen een flatje aan het weiland. Op dit tijdstip begint het weer slechter met hem te gaan, ook al is hij twintig. Misschien dat nu de ouderdom toch echt toeslaat. Weer belandt hij in het ziekenhuis, maar hij voelt zich nog steeds de prins van Bagdad, en zelfs van heel Arabie. Hij staart vaak naar de stenen van het ziekenhuis die zo'n aparte kleur hebben. Vooral als het zonlicht erop valt heeft het een prachtig effect. Zacht roze is toch wel de mooiste kleur, denkt hij.

56. En als zijn vriendin bij hem op bezoek komt heeft ze zo'n mooie roze jurk. Ze neemt hem mee voor een wandeling langs het meer. De melkfabriek staat hier dichtbij en alles ruikt hier aangebrand. In zijn gedachten zweeft hij met haar over het meer, en roze zwanen volgen hen. Even later liggen ze beiden in het koele meer. 'Zullen we naar de overkant zwemmen?' vraagt hij. Zijn vriendin vindt het best. Dat hebben ze al wel eerder gedaan. Achter het meer zijn de weilanden, en achter het weilanden is hun flat. Helemaal nat komen ze aan in hun woning. Maar hij zorgt dat hij voor het donker wordt weer in het ziekenhuis is. Ook al is hij nu dan weer in het ziekenhuis, deze laatste bladzijden van zijn leven zijn sterk en roze, als rotsen waarop hij kan bouwen. Hij voelt zich veilig hier, iets wat over hem waakt. De golfjes die hier aankomen brengen voornamelijk geluk. Een oase was over hem heengevallen, en dat was allemaal net op tijd.

3.

1. En de Zoon van Christus was genaamd Karakter, de rode spinvlieg, die de Poort der Rode Strepen opende, de vijfde poort. En de rode strepen zijn de vele kinderen van Christus. Zo is dan Karakter het hart van Christus, Zijn Naam, de tweede Christus, als het konijn der eeuwigheden, als de konijnenboom die tot in alle eeuwigheden groeit. 2. Roep dan Zijn Naam aan. 3. En zij die wijsheid hebben zullen het openen der poorten verstaan, en zij zullen deze poorten binnengaan door de Vokolkus. Bereken daarom de Vokolkus en doet onderzoek in haar, want zij is een licht op uw pad. 3. En de engelen droegen het Kind van Christus naar een verborgen plaats, waar de draak het kind niet kon vinden. 4. Kindekens, bereken dan ook het getal van de draak, opdat gij zult overwinnen. En dat getal is vijftig. Oh, hoe lang zult gij nog slapen. Wanneer zult gij opstaan om het licht te vinden. In de dieptes van het woud wil Ik u leiden. 5. Komt dan tot de rivier in het bos, waarover Christus ging in een boot, in de onderwereld. 6. Volgt dan nauwgezet in zijn sporen en voetstappen, opdat gij niet zult branden. Want velen zullen branden omdat zij andere christussen hebben gevolgd. Kent daarom uw lessen. 7. Zo zullen zij die de Vokolkus kennen deze dragen als een kroon. 8. Ja, heiligt dan de achtergrond-geschriften van het Eeuwig Evangelie, want zij zijn u ten leven, en zij dragen de sleutels tot de bijgeschriften en tot de canon. 9. Laat daarom niemand deze geschriften gering achten, want zij die deze dingen verachten, met hen zal niet gerekend worden. 10. Onderzoekt de schriften, en wordt wijs, want de dagen zijn duister. 11. Deze profetische geschriften dan zijn heilig, en aan u geschonken opdat gij Hem leert kennen die u schiep. 12. Ja, teder heeft Hij u geschapen, in een mand van licht, en Hij heeft u verre gehouden van de slangen. 13. Ontwaak uit de duisternis, en hangt Hem aan, want Hij leidt u. En Hij zal u leiden naar zachte rivieren en zoete wateren, om de wonden van uw harten te verbinden. Ja, Hij zal u tezamen smeden als kostbare metalen, tot een wapen tronende in alle eeuwigheden. 14. Zo bent gij dan ontwaakt uit het onrecht. Gij hebt deze dagen mogen aanschouwen. Weest daarom dankbaar. 15. En gij zult zien hoe de Zoon van Christus de vijfde poort opende. Ja, hij opende deze door de slang en het wiel. En dit, geliefden, is een groot geheimenis. En velen zullen komen om hun

hoofden over dit geheimenis te buigen. 16. Let dan op het teken van de ekster, want zij bewaakt dit geheimenis. En zij die het geheimenis hebben verstaan, zullen hun jeugd hebben hervonden, ja, tot in alle eeuwigheden.

4.

Arabisch Amalgaam

1. Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

2. Zij, 44 jaar

3. We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoeg meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

4. Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheïstische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeën. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een stroomtocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creëren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

5. En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmeloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

6. Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

7. Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeldt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direct een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

8. Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

9. Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnautsen zijn naam veranderen in Van Aernautsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi's, maar de bezetting door de nazi's is groter dan ooit, door de medi-nazi's, de psychinazi's en de nazi's van de mond, de orale nazi's. En dit is dan ook de drie-eenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi's fluor gebruiken, een

afvalproduct, om de gehyptotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kandidaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

10. Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

11. Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

12. Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltrerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet scherpmpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die scherpmpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

13. Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

14. 28 Januari 1971

15. De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de 'Baas in Eigen Mond' beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingssoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de farmaceutische industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingssoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

16. Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

17. 3 Januari 1980

18. Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland

wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturalistisch. Tutuc richt de Naturalistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturalisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturalisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die wordt gezien als seksuele onderdrukking en het creëren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

19. 28 Augustus 1981

20. Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

21. In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariërs proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo'n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

22. In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma's. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma's aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

23. 2 Augustus 1982

24. Grillen zijn 'in'. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het

alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op praktische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariërs dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als 'traditie' werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariërs hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak : 'Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.' Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de carnivore problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturalistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt waarin iedereen betrokken werd, en de vegetariërs zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

25. Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we 's nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridder-pantser. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturalistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overall waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en

bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscènes. Ik kwam dichterbij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van adel. Alles was rustig en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

26. Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was van haar leeftijd. Ik zei : 'Ga je gang.' Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we 's nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik begon een nieuwe hoofdstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijds-verschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

27. De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdam. Het had een beetje een pseudo-religieus-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden, want we scheidden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengte-verschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouw Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden ? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn ? Zou daar wat mis zijn gegaan ? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht ? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet : Beide vrouwen waren als etalagepoppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina's waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren

kinderloos, ontdaan van hun sexualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

28. ‘Zouden dieren zich ook zo voelen?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

29. ‘Ja,’ zei zijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

30. Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil : een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

31. ‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man? En met welke redenen? Voelt ze zich bedreigd door de man? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

32. Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat : afgehakte koppen van bizons staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creëren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem : ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop?’

33. ‘Zei jij dat?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Opkrassen,’ schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden: Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het best blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

34. Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

35. Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een jaloerse God, een erfenis, van lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimenis, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

36. Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

37. Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was snel opengebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad,

kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal, lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuw witte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de dropverkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuw witte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

38. Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaardie vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spoten vuur, en lieten de koralen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

39. Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland, waar de prinsessen en prinses van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen slee waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

40. Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere

kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

41. Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongehadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrede-rijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door de stad heen, en dan komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouwe Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

42. Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzieken. De dokters zien niets op hun foto's. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven

sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndrooms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo'n doortrap systeem opboksen ? Een kind heeft geen diploma's, geen zegeltjes, maar mag deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt ? En waar is Bert Ootjes ?

43. Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingredienten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestraft. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. 'Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,' klaagde een oud mensje. 'Ja, ik ook,' sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beled, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twijfelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

44. Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks ? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo'n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

45. Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de

zwanen op te vangen : de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van : van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

46. 'IJs ?' vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

'Siroop erbij ?'

- Ja, die rode

'De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.'

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

47. 'Arabisch amalgaam ?'

- Ja, schat, die met die vogelstront.

'Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingredienten.'

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

'Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.'

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

48. 'Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.'

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

'Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.'

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

'Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.'

49. - En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

'Oh, heerlijk zo'n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.'

- Je hebt gelijk, 't spijt me, zal niet meer gebeuren.

'Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.'

- Ja, Katrijn.

50. 'Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop ?'

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

51. We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

5.

De Vierde Aarde

1. Wij waren gemaakt van een gouden amalgaam. Wij waren kinderen van de godin, die vrij in de tuin leefden. Alleen het gouden amalgaam kon de stralen van haar liefdeszon opvangen, om ons tot eeuwig leven op te wekken. Het was een liefdes-amalgaam, volkomen toegewijd aan de godin. Ook de hekken rondom de tuin waren van het gouden amalgaam gemaakt. Zij waren hoog en scherp. Wij voelden ons veilig binnen deze hekken. Eens aten wij van de verboden vrucht van de vleermuizenboom, een kaars, die in ons binnenste begon te branden, zodat we door een andere wereld geroofd werden, en wij kinderen van de hel werden. Maar de godin verstootte ons niet. Nog meer dan ooit wijdde ze zich toe aan haar liefde voor ons, en met geduld en passie probeerde zij ons terug te lokken naar de tuin. Een gouden vrucht hing zij voor onze ogen, en trok deze weg zodra wij ernaar grepen, om ons zo haar te laten volgen op het pad terug naar de tuin. Het was een verboden en geheime tuin voor velen. Deze wereld aanbad Doornroosje, de slapende prinses, en voor de paasheks hadden ze niet veel sympathie. Deze paasheks was Inanna, de godin van de armoede, die het geheim van Doornroosje kende. Doornroosje was een ei in haar handen, een ei die ze zou afpellen. Doornroosje sliep nog steeds in het paradijs, en zou tot de berg der goden moeten komen, de onderwereld.

2. Er was een doodslucht in de tuin, waarin zij die zich niet konden beheersen leefden. Altijd liepen ze hun begeertes achterna, als in een roes. Zij waren de schone slaapsters, de volgelingen van Doornroosje, van alles wat mooi en duur was. De onthechting was een groot geheimenis, maar zij werd gedemoniseerd en als heks bestempeld. Zij riep vanaf de berg, vanuit de wildernis. Zij wilde Doornroosje opwekken tot een hogere wereld. Dit zijn geen gewijde paadjes. Deze paadjes zijn afgesloten door de plaatselijke gemeentes. De draak zelf was de prins van de jungle die Doornroosje vrijkocht uit de kooi van de bebouwde kom. De kus wekte haar op tot de wildernis, omgeven door doornenstruiken.

3. De slang van het paradijs was eerst een draak, en zij gaf aan paarden de macht om zich te verzetten tegen hun ridders. Zij maakte eenhoorns van hen, de grote ontwaking. Ook gaf zij de macht aan bizons om zich te verzetten tegen hun jagers. Zij maakte eenhoorns van hen. Maar haar wijsheid werd buiten de poorten van het kasteel gezet, en zij veranderde in een vlam, om te verwarren en te verleugenen. Zij gaf haar aanklagers over aan een dwaalgeest.

4. Zij was de vleesgeworden boom die haar eigen koninkrijkheid had bewaard. Zij was de koninkrijkheid van het communistisch anarchisme. Zij was de koningin van de bloemen. Wilde bloemen had ze in onze haren gestoken, in deze drakentuin. Zij trok ons omhoog op het schip, toen de dauw ging vallen. De rivier van plastic omhulde ons. Zij had haar eigen pad, en wilde niks weten van het verwende gemeentepark. Daarom was zij onuitgenodigd, gehaat door velen, en gevreesd. De draak viel en werd in een kooi gestopt, maar niemand kon haar geheim doorgronden. Zij wist dat slechts hen buiten de kooi gekooid waren.

5. Ze hadden maar een fragment van haar vastgezet. Zij was natuurlijk veel groter. Zij leefde in plaatsen waar zij nooit zouden komen. Zij leefde in een mengsel van vuilheid in de dieptes van de wildernis, als sluiers van haar schoonheid. Deze schoonheid werd geproclameerd door een genetische collage van juwelen. De stenen stapelden zich op tot een druipkoninkrijk. Zij liet geen steen heel, perste hen geheel uit. Haar schoonheid kon niet uitgedrukt worden door stenen, alleen door wildernis. Zij ging over de muren. Zij van de smetvrees zouden daar nooit komen. Zij bouwden auto's die alleen maar op gladgestreken wegen konden rijden, en die het zonlicht als tralies weerspiegelden. Maar zij zocht het licht in de duisternis op, de zon van de onderwereld. En zij leefde in ons, op een diepere plaats. Hier in de diepe wildernis had zij haar huisje van snoep geplaatst, en was zij slechts een diepere inwijder. Het harnas van snoep lokte de soldaat tot een

diepere strijd, de patronen van de wildernis, de verborgen arena waar slechts zij keek. Zij was het kruis van de jongen in zijn jeugd om hem te behoeden voor een veel groter kwaad. De kooi die zij hier had gebouwd was niets vergeleken met de kooi van de stad. Zij was immers het pasen gevierd met chocola. Zij was de moeder van de jungle, maar zij onderwees haar kinderen over de gevaren. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg, en daarom moest de heks dood. De stad wilde kinderen verwennen met een allesverblindend licht, verlamvend en bemoederend.

6. Zij was de zwarte koningin des doods, de koningin van het oerwoud, toen het witte haar kinderen en haar schone land stal. En zij beval haar jager het sneeuwwitte om te brengen, want het witte moest sterven, zeven maal. En zij hing haar vrucht van het gouden amalgaam. En het sneeuwwitte was jong, oningewijd, omgeven door witte doornen. En zij lokte haar tot de deur van de dood in het oerwoud. En het sneeuwwitte gewaad werd afgedaan, en een zwarte vrouw rees op.

7. Zij was de koningin van de wolven, de koningin van de zwarte draken. Vele andere kinderen waren tot de deur des doods gekomen, en haar moddermannen namen hen op en brachten hen tot haar. Wilde bloemen hebben hen toen ingewijd, en ze raakten verstrikt in haar webben.

8. Zij had ons geschapen in de dooier, omringd door het witte, in een ei. Zij hing dit ei hoog. Het was een ei omringd door vlees. Wij groeiden op en aten van het vlees, en kwamen tot het huisje van snoep in de wildernis. Binnenin waren paaseieren versierd. Ze had een paasrijk in het woud. Haar paaswachters liepen op haar druipmuren. Zij wilde de lichtjes van het pinksteren doven. In de poppenstadjes werden keurige pinksterfeestjes gehouden, vol van smetvrees. En zij was onuitgenodigd. Daarom bracht zij haar stortvloed, en liet hen het ei van pasen zien, hun verboden vrucht. En hun kindertjes begonnen ervan te eten, en werden uit de stad gezet.

9. Zij had haar eigen stadje aan de rand van haar rivier, diep in de wildernis, een schilderachtig stadje, en zij gingen van vrucht tot vrucht, van ei tot ei. Haar eenhoorns liepen in pas, een drachtige optocht door de stad. En de stad lag op heuveltjes in de wildernis, en de eenhoorns gingen over de bruggen tussen die heuveltjes, langs de paars-roze sluiers.

10. ‘Kun je van haar houden?’ vroeg ik. We zaten gehurkt op het bed. Ik hield haar billen vast die heet aanvoelden. Vanuit de raampjes konden we de bomen zien met hun blauwpaarse vruchtjes en hun donkergroene blaadjes. Ze duwde mij neer, en ging op me liggen. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ze is mijn moeder.’ Ik kuste haar, en ze was gelukkig. We waren naakt, maar we schaamden ons niet voor elkaar, want we waren in haar hof. Van gouden amalgaam waren wij gemaakt. In een kooi vonden we doorgang. Het was niet onze dood, maar een transformatie. We waren als vlindertjes in haar bos. Wij kwamen voort vanuit het orgie der goden, het gouden amalgaam, wat als een vrucht voor ons hing, als een ei, en waartegen gewaarschuwd werd, want men vreesde de geheimenissen van het bos. De goden hadden er veel liefde in gestopt, als het serum van bevrijding, als de paradijselijke zweer. Maar zie, zij werd geweerd als een melaatse. En zij hield de raadselen van de tuin verborgen.

11. En het imperium werd gebouwd, en zij werd als een boeman beschouwd, maar in haar waren de rangen gegarandeerd. Er was niks mechanisch aan, alles was natuurlijk, vanuit de dood voortkomend, het was een roze spot. Er moest plaats voor haar gemaakt worden, dit was haar vereiste, want ze was al lang genoeg weggedrukt. Zij hadden naast haar niet veel in te brengen, want zij kenden het raadsel van de dood niet. Zij omsingelde de grote stad met haar eenhoorns, en trok haar kinderen er één voor één uit. Tussen haar woestijnen door zijn rivieren, met bruggen waar barbaren voor staan, één wachter per brug, en wie kan hen verslaan? Maar kinderen trekken zij mij, hen die bezegeld zijn door haar liefde. Zartan was de poortwachter van haar secte, bestempeld als

een verleider, maar haar strikken brachten hen tot leven, voortkomende vanuit het meer. Haar moddermannen werden zij, en zij schuwde de bokken niet, zij waren de dragers van haar geheim. De secte werd groot en gevreesd, en men vergat de secte van de grote stad. Arsis en Jupō waren twee andere poortwachters van haar, maar die stonden dieper in haar rijk, want dit rijk had veel gebieden. En ook de kinderen werden beproefd door deze wachters. En velen bleven steken. De worsteling met de roos was een grote. Haar secte scheurde families uiteen.

12. Ze zat rechtop. Ze had contact met de bloemen, met de Braziliaanse schietbloem, met de Rijnbloem, de vuurbloem, en de flamingo-bloem. Zij had het wilde witte konijn gevolgd tot de sprekende bloemen. En zij hadden verborgen de vrucht die haar deed groeien. Zij likte aan de vrucht, nam ervan, en begon langzaam te groeien, tot de hoge burcht in de woestijn. De zon van de Sumerische onderwereld verlichtte de woestijn. Hier werd nog het zuivere Ninurta gegoten, de boodschapper der goden. Nergal, de god van de onderwereld zat hier op zijn troon, met speren aan weerszijde. Hij sprak en genas. Het was hier waar de eenzamen elkaar hadden gevonden. Hier was de Sumerische ark, terwijl buiten het gif van Mercurius regende. Er zou een zondvloed komen, want het tijdperk van Mercurius was nog maar net begonnen. En daar stonden ze dan, drie boodschappers van de goden : Ninurta, Hermes en Mercurius, en zij kwamen tot de troon van Nergal. En Mercurius had het gezicht van een wortel en had een grote glimlach. 'Ik weet het, er zijn duizenden mercuriussen,' zei Nergal. 'En jij bent de enige die toegang hebt gekregen tot mijn paleizen.'

13. 'Vader,' sprak Mercurius, 'het kwik is alleen maar groeiende buiten, en u kent dit vergif. En u weet ook wat het enige anti-gif hiertegen is. De cocon van Mercurius heeft de wortelkwik-vlinder voortgebracht. Zij heeft uw ark gebouwd.'

14. 'Schenk mij het wortelkwik, Mercurius,' sprak Nergal. Mercurius deed een stap naar voren en gaf hem een zakje met wortels waarin het wortelkwik zat. 'Dit zijn de zaadjes voor wortelkwikbloemen,' zei Mercurius. Toen vertrok hij.

15. 'Hermes en Ninurta,' zei Nergal, 'jullie gaan deze zaadjes zaaien in de koninklijke tuin.' Hermes en Ninurta deden direct wat hen gezegd was. Snel groeiden er in de tuin de weelderigste bloemen die zich in het snelste tempo begonnen voort te planten. Het wortelkwik was duizendmaal sneller dan het normale kwik. 'Dank aan Mercurius,' zei Nergal. En Nergal sprak tot al zijn volgelingen : 'Dank dat u allen gekomen bent. Zoals u weet kunt u niet alleen bevrijd worden van uw kettingen door exorcisme, maar ook juist door ingewijd te worden in de mysterien.' Een beeld van Mithras werd naar voren gebracht, die vlak voor de opkomst van het christendom door de Romeinen werd aanbeden. Mithras streed tegen het kwaad, wat de vorm had van een stier. Het centrale thema van Mithraïsme was de slacht van deze stier, het gedoopt worden in zijn bloed, en banket te houden met de zon. In het pre-atlantische was Mithras genaamd Matras, en werd het kwaad als een bizon uitgebeeld, waartegen Matras streed. Het afleggen van het oude leven door naaktheid, naturisme, was een belangrijk item in zowel Mithraïsme en Matraïsme, maar werd door de christelijke priesterdienst steeds meer ingebonden. Door onderwerping aan de goden kon men hogerop komen in het Mithraïsme en Matraïsme, maar het kerkelijke christendom legde vooral het accent op de onderwerping aan het kerkelijk gezag. Bij Mithraïsme en Matraïsme stond het loskomen van de aarde centraal. Dit kon bereikt worden door ascetisme. Nergal nam wat van het wortelkwik, smeerde het standbeeld ermee in, en het kwam tot leven. Iedereen begon te juichen. Toen werd het beeld van Matras naar voren geschoven die in worsteling was met de bizon. Het tot leven gekomen beeld van Mithras liet zien hoe Mithras in gevecht was met de stier, en werd geholpen door een hond, een slang, en een schorpioen. De schorpioen viel de genitalien van de stier aan, maar het standbeeld van Matras toonde geen schorpioen maar een spin. Verder werd hij niet geholpen door een hond en een slang, maar door een vlieg en een wesp. Ook dit beeld werd ingesmeerd door het

wortelkwik en kwam tot leven, onder groot gejuich. Martarius was de pre-atlantische vorm van Mercurius, de boodschapper van de goden, maar gebruikte geen kwik maar zwavel, want kwik hield gebonden aan de materiele sferen. Ook zijn beeld werd door het wortelkwik tot leven gewekt.

16. Nergal maakte toen het wortelkwik tot een sleutel in zijn hand, en opende de deur naar een verborgen tuin. Hier brandde ergens het rode vuur, het verboden vuur, wat een mengsel was tussen het bloed van een rund en het bloed van een aap. De tuin was vol met rook. Ook is er hier een grot waar het rode vlies zich bevindt, de huid van een sprekend en vliegend varken. Deze huid wordt bewaakt door een schorpioen. Alleen degene die de schorpioen kan temmen en berijden kan het rode vlies bereiken. Dit rode vlies is het vlies van eeuwig leven. Alleen de godin Utanga, de pre-atlantische Athena, kan het hoofdstel, het zadel en de teugels hiertoe overhandigen, het tuig waarmee de schorpioen bereden kan worden. Zonder dit tuig zal een ieder ten prooi vallen aan de schorpioen. Zij kwam op een nacht tot Aleron, de pre-atlantische Jason, om dit tuig aan hem te geven. Zij kwam tot hem op haar rijtuig in de donder, omringd door luipaarden. Zij slachtte een pauw en bedekte hem met het bloed als met een deken. De pauw was de wachter van de grot waarin de schorpioen leefde. Als Aleron de schorpioen zou berijden, dan zou het rode vuur op hem vallen om naar de onderwereld te gaan naar zijn geliefde Averon. Ook aan haar zal hij een deel geven van het rode vlies. En zij komen erachter dat dezen allen huwelijksgeschenken zijn. En wanneer hij zijn geliefde heeft bereikt zal de schorpioen in een rund veranderen.

17. Kamperdam aan Zee, Juni 1962

18. Mijn jeugd was een hel. Ik ben nu getrouwd en heb twee kinderen. Wij hebben hier een heel speeltuin-complex waar ze vaak spelen. Ook gaan we zo nu en dan naar het strand of de stad in. Ik heb mijn vrouw in het ziekenhuis ontmoet. Zij was de verpleegster, ik de patient. Het winkelcentrum van de stad is overdekt. Onze jongste dochter is het ijverigst. Sinds 1948 is ons land hermitatisch. Daarvoor was het land christelijk, omdat we werden bestuurd door Roomse keizers. De staatsgodsdienst was christelijk en heidendom was verboden. Sinds de hermitatische bevrijding zijn wij meer universeel. Ik zal die dag nooit meer vergeten dat onze hermitatische bevrijders kwamen. Hoe dan ook, wij zijn allen slaven van de waarheid, en alles is een halve waarheid. We vallen totdat we vliegen. Ik ken een boom genaamd Torpoteo, een beetje de pre-atlantische vorm van Yggdrasil. Hierin kunnen we schuilen, als gevallen strijders die hun kruis binnengaan. En bovenin wonen de Wanen, de elven, de vruchtbaarheidsgoden, de Vanir, met de pre-atlantische vorm hiervan : de Targa. Het zal uitlopen op de Ragnarok, in het pre-atlantische wordt dit genoemd de Dordada, de grote eind-oorlog. Alleen in het diepste van de boom Yggdrasil zal er veiligheid en bevrijding zijn, als de vuurreus Surtr alles in vuur brengt door zijn zwaard. Ook de christenen hebben zo'n mythologie, over Armageddon, over de zondvloed van vuur, en een ark waarin bevrijding is. Het gaat allemaal om het binnengaan van het kruis, het ascetisme. De Torpoteo herbergt de bron van Tirz, die de pre-atlantische Mimir is, de bron van wijsheid. Odin gaf zijn oog op om deel te hebben aan die bron, maar de pre-atlantische Odin, genaamd Wassan gaf zijn vrouw op om deel te hebben aan de bron. Deze bron is het bodemloze ravijn, waarin Zolder viel, de pre-atlantische vorm van Balder, en door de rotsen gestoken werd, en hij zal vallen totdat hij vliegt. Hij zal voortkomen vanuit de Dordada, de grote eind-oorlog. De pre-atlantische Surtr is Staumi, met zijn zwaard Lauri, maar hij is een mengeling tussen een vuurreus en een ijsreus, dus Surtr-Ymir. De nadruk wordt vaak gelegd op het brandende ijs. Hij woont in Oswald, de pre-atlantische vorm van Jotunheim, waar de ijs-reuzen wonen. De stad waar wij inkwamen had muren gemaakt van slangen, waar het gif droop, waar de lucht was van bloed. Hier kwamen wij om de schilden te bezichtigen, maar zij waren bijna doorzichtig. Staumi had met het zwaard van wraak toegeslagen. De stad was nu als een woestijn. Zel zat hier op haar troon, in een ruimte achter rode doorzichtige sluiers, waar haar langharige leeuw ook was. Deze stad was genaamd Sogroff, en was omringd door een rivier

genaamd Harenx. De schorpioen van Zel bracht wijn voort om de gevallen strijders die hier kwamen dronken te maken. Drie godinnen, Slova, Jarx en Slama, zouden hun verleden, heden en toekomst bepalen. Als ze goed hadden gestreden, dan gingen ze naar Travaska. Zo niet, dan werden ze door Zel opgeslokt. In Travaska woonde Rolf met zijn hamer Avik, die hen beschermde tegen boosaardige reuzen en dwergen. Travaska was een plaats in het hart van Zel.

19. En Zel bewoog zich gesluierd door de stad, en verspreidde haar bloemen van vuur. Kinderen groeiden hier in de bomen. Zij kwamen voort van een diepe eeuwige slaap. De tweede aarde was Trok, de derde Kempen en de vierde Saraul. En deze aardes waren al van een meer verheerlijkte stof. Men aanbad daar een ekster, een masker en een zeedraak. Er was daar alleen leven in het masker, en het masker was het oog.

20. Ik was de nachtleider. Ik had een nieuw pistool. Ik rende door de stad naar de kerk in de verte, en ik kon de kerk maar niet bereiken. In de top van de kerk woonde een geest. Ik richtte mijn pistool op de geest en schoot. Mijn kerkelijk hoofd spatte uiteen. Ik had de vrouwen in de kerk lief. Zij waren aan zware ketenen, maar ik beminde hen. Ik had de sleutel die op hun sloten pasten, en ik voerde hen uit. Zij hadden mij ook lief. Ik nam hen mee door de oceaan.

21. Mijn huis stond hoog, op een rots in de stad. Ik liet hen mijn schilderijen zien. Hier konden ze veilig wonen. Het was goed zo. Ik had een kroon voor hen gemaakt. Zij reisden van wereld tot wereld. Zij aanbaden het masker. Het maakte hen sterk, en de man werd zwak. De man werd trager en trager, en stond plotseling stil. Zijn hoed was als het gesmolten zilver. Ook zijn schoenen waren als gesmolten zilver en goud. Het droop van hem af. Ik riep naar hem, maar hij hoorde mij niet. Hij staarde naar de kerktoren. 'Daar bevinden zich al mijn geliefden,' zei hij. Hij wilde mijn pistool zien. Toen liet hij zijn eigen pistool zien.

22. Hij gaf mij geld, veel geld. Ik bouwde een brug, een brug tot zijn wereld. Hij kon me duidelijk horen nu. 'Ja, ik kan je duidelijk horen,' zei hij. We staarden samen naar het hoge kerkgebouw wat begon te druipen. Hij liet mij zijn horloge zien.

23. Ik zweefde tussen de werelden, tussen het westelijke paradijs en het oostelijke paradijs, en langs het voor-paradijs gleed ik terug naar de eerste aarde. En toen was de eerste aarde niet meer. En toen weer wel, en de eerste aarde begon te veranderen, en de man had een jas aan van zebra-huid. 'Ik ben de nacht,' zei de man. We klommen de kerk binnen, en die begon te druipen. Het was pudding nu. Wodan en Thor kwamen langs op hun paarden. Het land is van ons, zeiden ze. En ze wezen naar Wassan en Rolf. Ik droeg een masker, en de man was als een zeedraak op wiens rug ik zat, en we zakten in de zee, en kwamen in de lucht terecht. Zo ging dat op en neer. Hij strekte zich uit langs de kerkmuur. Hij strekte zich uit tot aan de rozenhaag waar alles begon te golven.

6.

Karel Klouterwoes ; Blauwe Angels

1. Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten.

2. Bizonbloed was een heksenkind. Tenminste dat dacht ik, totdat ze mij de andere kant van het verhaal liet zien. Ze bewoog giftige bessen langs me heen. Ik had haar van een afstand gezien, en ze

kwam steeds dichterbij. Het was een grauwe dag, en het leek overal te tochten. Toen trok ze mij in de sneeuw. Ze trok me diep weg.

3. Ze voelde zacht aan. Haar heupen waren fors, en ik lag daar. Ze trok me door de sneeuw mee naar haar hut. De sneeuw smolt weg door haar glimlach. En de tuin rood als bloed, verborg haar edelstenen, vastgeklonterd heil. En sneeuwwit kant bedekte haar voeten, en ze was de bloesem van het morgenrood. De tuin had haar schoonheid niet verloren in de winter, maar was gevlochten nu. Ze droeg de boog, en alles om haar heen vervaagde. Ze was als de oplossing van het gouden hertenkind.

4. Ze kwam langzaam op mij af met haar brede heupen, met de boog gericht op iets achter mij, een bizon. 'Ik ben dat mannelijke zwaard zat,' zei ze. Toen schoot ze een pijl af, dwars door zijn hart. Het beest viel neer, en ze duwde mij opzij, en trok mij in een woning. Vanaf hier konden we de tuin nog beter bezichtigen. Ze las rijmpjes voor uit een met goud gedecoreerd boek, een boek met een leren omslag. De tuin was haar trots. De sneeuw sijpelde naar binnen. Het was hierbinnen warmer. Ze deed wat kleding uit, maar was nog steeds bedekt met riemen. Ze was als de jagersgodin.

5. Ze droeg een jachtmaal binnen, en begon te eten. Ze liet mij niet dichterbij komen. Ik had het gevoel te verhongeren. 'Ik moet gaan,' zei ik. Maar ze liet me ook niet gaan. 'Wat wil je van me,' vroeg ik.

6. 'Kom hier,' zei ze. 'Maar raak het vlees niet aan. Het is verboden vlees. Je zal sterven als je er van eet.'

7. 'Waarom eet jij het dan?' vroeg ik, terwijl ik langzaam dichterbij kwam. Ze zei niets. De tuin ruikte naar zure vruchten. Het was alsof de bommen in de tuin vlogen, wanneer zij zich bewoog. Zij was een oorlogsmachine. Zij danste in de tuin met trots, op het bloed van de gevallenen. Ze zag het als haar opdracht.

8. Ze trok mij dieper in het huis, waar ze op haar zwangere buik wees. 'Maar het kind zal vroeg sterven,' zei ze, terwijl ze een doktersjas aantrok. 'Waarom zeg je dat?' vroeg ik.

9. 'Omdat het niet om het leven gaat. Het gaat om de dood,' sprak ze. Ze kwam met een injectie naald dichtbij me. 'Even de adem inhouden.' Ik trok mijn arm weg. 'Nee,' zei ze. 'Niet wegtrekken. Je moet gevaccineerd worden. Dit huis is gevaarlijk.' Ik keek naar buiten, naar de klonterige druiven die daar hingen, en dik sap droop naar beneden. Daar had ze mij al geprikt. 'Klaar,' zei ze. Ik glimlachte. Ik was bijna flauwgevallen. Ik trok mezelf aan haar op.

10. 'En nu de tuin in,' zei ze.

11. 'Waarom?' vroeg ik.

12. 'Je moet werken, werken,' zei ze.

13. 'Wat moet ik doen?' vroeg ik.

14. 'Je moet het zo doen, kijk,' zei ze. Maar ze deed niets.

15. 'Ik snap je niet goed,' zei ik. Ze bond een touw aan mijn nek en trok me weg. Even later knipte ze het touw door, zodat het een ketting was. 'Je moet er alleen voor zorgen dat je nergens blijft

achterhaken,' zei ze. Rode bloesem omhulde hen, en de schaduwen van de roze nachten omhulden hen beiden. Weer trok ze hem het huis in, en het scheen er flink te tochten.

16. 'Ga nu eens zitten,' zei ze.

17. Ineens schrikt hij wakker na een zware hersen-operatie. Hij kan zich niet goed bewegen. Een vrouw in ridderkleding zit naast hem. 'Welk jaar is het?' vraagt hij.

18. '1978,' zegt ze.

19. 'Waarom ben je gekleed als een ridder?' vraagt hij.

20. 'Carnaval,' zei ze.

21. 'Wie ben je?' vraagt hij.

22. 'Ik ben je vrouw,' zegt ze.

23. 'Ik kan het me niet herinneren,' zegt hij. Dan komt er een dokter binnen. De vrouw begint te snikken. 'Is dit mijn vrouw?' vraagt hij aan de dokter.

24. 'Er is niemand anders in de kamer dan u en ik,' zegt de dokter.

25. Bizonbloed sleept hem uit het ziekenhuis, en brengt hem terug naar de tuin en het huis. 'Probeer niet te ontsnappen,' zegt ze. 'Ik wil dat je de wachter bent van de tuin.'

26. 'Waarom ik?' vraag ik.

27. 'Omdat je ... laat maar zitten,' zei ze. 'Doe het nou maar gewoon.' Ik laat mijn hand zakken, en loop wat rond in de tuin. Ze volgt elke beweging die ik maak. 'Vanavond komen de heksen,' zei ze. 'Doe het nou maar.'

28. Dan stort hij neer. Een grote vogel staat naast hem, die hij vastgrijpt. En de vogel brengt hem naar een ver eiland. Ook hier is Bizonbloed. Ze kijkt hem aan. Ze is halfnaakt, als een wilde. 'Hoe ben je hier gekomen?' vraagt ze. Ik wijst op de vogel.

29. 'Hier kun je ook waken,' zei ze. 'De heksen komen vanavond. Je moet wel wat te vertellen hebben.'

30. 'Maar ik heb niets te vertellen,' zei ik.

31. 'Geeft niets,' zei ze. 'Gewoon een brilletje op doen is ook goed. Het is carnaval.' Ik loop braaf met haar mee. Even later zitten we in tuinstoelen. Daarachter is een hutje waar ze aan het koken was, voor vanavond.

32. Hij staart voor zich uit. De dokter grijpt zijn hand. Hij vecht voor zijn leven. De dokter voelt zijn pols, en drukt een alarm-bel in.

33. Ze loopt binnen in het hutje. 'Kom,' zegt ze. Weer volg ik haar braaf. Ze roert in haar ketel.

34. Met wat reanimatie krijgen ze hem weer aan de gang. Ze besluiten nog een hersen-operatie te doen.
35. 'Waarom lach je ?' vraagt ze.
36. 'Niets,' zei ik.
37. 'Je hebt een mooie lach,' zegt ze.
38. Het klontert in zijn hoofd. Dan komt er ineens een straal vrij van zijn hoofd. De dokters springen op zij. Dan klimt er ineens een beestje uit de scheur in zijn hoofd. De dokters beginnen te schreeuwen in paniek en vallen neer. Een zoemend geluid neemt over.
39. 'Tatarak !' krijst het beestje. 'Opereer zijn hersenen.' Vrouwen komen de kamer binnen, en starten de operatie. Ze werken met gouden instrumenten. Er komt schuim op zijn mond. Maar ze krijgen alles weer goed op gang.
40. Hij zit op het witte zand. Hier en daar liggen wat bladeren, en Bisonbloed zit naast hem. Ze houdt zijn hand vast. 'Ik ben blij dat je er bent,' zegt ze. De geur van koffie zit in zijn klederen. Ze besluiten het uit te wassen in het meertje verderop. Het is als een heet stoombad. Snel zijn ze beiden naakt. Het zand aan de kusten ziet er niet zo best uit. En er is overal hondenpoep. Hij wordt onwel, en ze trekt hem uit het meertje. Al gauw ligt hij in een hutje onder een verrotte deken.
41. 'We hebben geluk gehad,' zei ze. 'Er ligt overal glas in het meertje.'
42. 'Waarom trok je me daar naartoe dan ?' vraagt hij.
43. 'Alleen daar kun je vrijkomen van de koffielucht,' zei ze.
44. 'Ik wil er weer naartoe,' zei hij.
45. 'Niemand mag daar ooit voor een tweede keer naartoe,' zei ze.
46. 'Ik wil bloeden,' zei ik. 'Al dat valse bloed moet eruit.'
47. Ze pakt een stukje glas en rijt hem open. 'Hier,' zegt ze.
48. 'Nee, ik moet naar dat meertje,' zei ik. Ik stond op, en rende naar het meertje.
49. 'Je zult sterven en door een haai gegrepen worden,' zei ze.
50. 'Kan me niet schelen !' riep ik, terwijl ik in het meertje dook. Alles was plotseling bruisend water. 'Er bestaat geen dood !' gilte ik. 'Houd toch eens op met je drama !'
51. 'En geef me nu van het verboden vlees !' riep ik. 'Waar is het !'
52. 'Je zult sterven,' zei ze.
53. 'Okay, dan ga ik godverredomme maar dood !' riep ik. 'Wie kan het wat schelen !'

54. 'Ik,' zei ze. Ze trok me er weer uit. Ik zat onder de hondepoep, onder het glas, en vreemde bessen. Ze stopte me in een kist en bedekte de kist met roze kant. 'Ik ben niet dood !' riep ik. Ze drukte op een knop, en er werd een slaaplied gespeeld. 'Ik voel me op en top, dus stop met die onzin !' riep ik. Ik proefde wat van de bessen. Ze waren zoet, zuur en bitter. Waarschijnlijk waren ze ook giftig.
55. 'Je speelt met je leven,' zei ze. Plotseling was de kist in vlammen, maar ik lachte. Ik stapte eruit, brandend, en greep haar beet. Ze had een laken om haar heen.
56. 'Je kunt ook wel een boom zijn,' zei ze. 'Het frisse, jonge hout brandt goed.' Ik knikte.
57. Het zachte zadel hield ze voor me. Ik ging er op zitten. Ik sloeg het brandend laken om me heen, en het was snel als kant. Ik was de prins van de molen. Ze had gelijk. Ik was dood.
58. Ik was in de lederen darm van een haai. In de buurt stonden overal rozenstruiken, en de straten waren bezaaid met vuurwerk. En alles was nat, want het had flink geregend. Ik had een nare smaak in mijn mond, van bessen, glas, metalen en hondepoep. Er liepen wat arabieren en punkers op de straat. Ik had last van de wind in mijn hoofd. Alles was zacht, en ik stortte in. Maar touwen trokken mij weer op. Ik moest dansen, zingen, en veel geld verdienen. Dan zou Bizonbloed weer langskomen, en op een dag was het dan zo ver.
59. Ik herkende haar bijna niet meer terug. Ze was wat ouder nu. Met een schaar trok ze mijn blaren open. 'Kijk naar die bloemen,' zei ze. 'Ze wijzen je de weg naar het leven.' Ik keek, en de kelken hadden bruisend sap in hen. 'Ik wil er van drinken,' zei ik.
60. 'Nee, want dan sterf je weer,' zei ze. Maar het kon me niet schelen. Ik liep af op de wulpse kelken, en begon te drinken. Ik verdrong er bijna in. Ik begon flink dronken te worden.
61. 'Domme idioot !' riep ze. 'Wat ben jij een koppige ezel, zeg. Je doet gewoon alles wat niet mag.'
62. 'En jij moet niet zo de baas over mij spelen,' zei ik. 'Ik bedoel maar, ik heb een blaas, weet je, en ik plas straks alles weer uit.'
63. 'Nou, je bent maar goed begenadigd,' zei ze. 'Je bent een begiftigd man.'
64. Ik knikte. Ik stortte neer aan haar voeten, en zij sleepte me weg. Ze dumpte me ergens in een sloot, maar touwen trokken hem weer op. Ik ging de eerste de beste stal in waar ik me kon wassen, want ik voelde me nu toch wel een beetje vies. Het water hier zat vol met modder, maar dat kon me niet schelen. Ik voelde me schoner nu. Ik ging ergens in het hooi liggen om op te drogen. Even later rende ik achter het weiland het eerste het beste huisje in en speelde de clown. Ik had ook een harp nu, en ze gooiden geld in mijn hoed. Ik ging van huis tot huis, om mijn kunstje te vertonen. Ik had een beetje drempelvrees, maar een snoepje deed altijd wonderen.
65. Met modderhanden streefde ze door mijn haren. Het was toch carnaval.
66. Hij lag aan de hart-monitor. Dokters vreesden voor zijn leven.
67. Hij zwom met de zwanen, en gleed door alles wat vies, gevaarlijk en verboden was. Iemand kamde zijn haren, en hij zonk weg in een put van stank. Hij was goed door een haai gegrepen, zoals Bizonbloed had geprofeteerd. Maar hij was nogal goddeloos, onkerks en tegen de draad in. Hij had

een hekel aan geloof en regels. Zijn bloedvaten waren aan het exploderen, en hij hoorde gelach in zijn hoofd. Hij lachte mee. Kon hem het wat schelen.

68. Touwen trokken hem op, en hij werd op een podium gezet. Hij zwaaide naar de mensen, en begon te zingen, en te acteren. Het was per slot van rekening carnaval, en alles moest maar kunnen. Een raam werd ingegooid, en hij begon aan zware epilepsie te lijden. Hij zat bij de kapper, en hij hoorde alleen maar lachen. Zijn hoofd werd ingezeept.

69. De dokters waren alweer een hersen-operatie aan het uitvoeren, om hem van de dood proberen te redden.

70. Hij had het gevoel alsof hij dronken was. Hij waggelde door de stad. Hij was een clown. Na een lange tijd zag hij Bizonbloed weer terug. Met een dronken stem zei hij dat hij niet had gedacht dat hij haar ooit nog tegen zou komen. Ze bracht hem mee naar een flatwoning, waar ze hem ging douchen. 'Nu is het afgelopen,' zei ze.

71. 'Wie denk je dat je bent ?' vroeg hij. 'De Jezusin ?'

72. Ze knikte.

73. 'Ik had toch een andere soort van wederkomst verwacht,' zei hij.

74. 'Nee, het is niet te berekenen,' zei zij.

75. Alle rozen in de stad waren blauw geworden, en het sneeuwde. De Jezusin liep een cafe binnen, en begon te drinken.

76. 'Tatarak !' schreeuwt iemand.

77. Hij wordt wakker in de tuin, met een beestje in zijn hand. Hij is de tuinwachter. Het beestje had een angel in zijn hand gestoken, waardoor blauw spul in zijn lichaam werd geïnjecteerd. Hij trok de angel eruit, en kon weer ademhalen. Hij voelde zich vies, maar ach, het was maar de natuur. Hij zag het als een onbekend vaccin. Waar het goed voor was, wist hij niet, maar het zou wel ergens goed voor zijn, dat wist hij zeker. Nog steeds had hij een beetje dat dronken gevoel. Ook voelde hij zich overgevoelig. Nee, hij wilde niet nog een keer door zo'n beestje gestoken worden.

78. Toen hij afgelost werd kon hij naar huis. Zijn geliefde was daar. Ze had een bloemenjurk aan van een hele fijne, zachte, plezierige stof. Als hij die stof voelde, voelde hij zich altijd heel veilig. Ze was thee voor hem aan het zetten, van een soort blauwe bonen. Even later zaten ze beiden aan tafel.

79. Dokters hadden eindelijk ontdekt wat er mankeerde aan zijn hersenen. Het bleek dat zijn gevoelscentrums geïrriteerd waren, waardoor hij niet tegen aanrakingen kon. Het bleek te zijn ontstaan door een allergie tegen bacteriën die alleen maar in hout voorkwamen. Ook was er een vreemde uitslag op orgaantjes in zijn hersenen wat ze zouden moeten verwijderen, dus hij ging weer onder het mes.

80. Hij draaide maar in het rond in de tuin. Hij voelde zich goed.

81. Ze zaten tegenover elkaar. Ze smeerde het brood. Het was zonnig buiten. Het zonlicht

weerspiegelde in hun gouden spulletjes. Er werd gebeld. Ze nam op, en legde weer neer. Hij droomde weg. Ze liep de kamer binnen. Hij keek naar haar door het raam. Plotseling begon het te waaien, dus ook hij ging naar binnen. Er droop zand uit de plantenbakken. De druiven in de tuin dropen. Het was allemaal zeer klonterig. Het leek goed rijp. Hij rende naar buiten in de regen, greep wat druiven en kwakte ze op een bordje.

82. 'Carolien, ik ben je wachter,' zei hij. 'Dat zal ik altijd zijn, wat er ook gebeurt.'

83. 'Ik weet het,' zei ze. 'Je bent zo trouw.'

84. Ze nam hem mee naar boven en trok aan de touwtjes van zijn blouche. Ze drukte hem op het bed, en ging naast hem liggen. Op het nachtkastje lag een boek genaamd 'Bloedbizon'. Het ging over de jacht op bizons. Het was een soort avonturenverhaal. Hij las er uit voort. Maar hij begreep wel waar de schrijver naartoe wilde. De bizons waren het beeld van mannen die de autoriteit hadden genomen, en die autoriteit misbruikten. Het was een heel feministisch boek, dat ook opkwam voor andere minderheden.

85. Hij legde het weer weg. 'Carolien,' zei hij. 'Je weet het. Ik sta aan de kant van de vrouw.'

86. Carolien knikte. 'Ik weet het,' zei ze. Toen gingen ze beiden slapen.

87. De hersenen werden getest. De man kwam tot leven. Er werd geapplaudiseerd.

88. 'Het leven is een valstrik,' stamelde hij. 'Een web van een vrouwelijke spin.' Hij stond in de bibliotheek. Hij bekeek de vele boeken over vrouwen. Vaak waren die vrouwen de heldinnen, of gevaarlijke vrouwen, waarin de hoofdpersoon verstrikt raakte. Op de kaften waren vaak woestijnen met schaars geklede vrouwen al dan niet met wapens en helmen. 'Ik wil meer weten over het gevaar,' zei hij.

89. Boven hem zag hij rozenstruiken, als een put. Hij werd naar binnengezogen, en kwam in een plaats waar een heleboel vrouwen waren, genaamd de danaiden. Op hun voetzolen waren de namen van hun vermoorde mannen te lezen, die zij zelf hadden vermoord in de huwelijksnacht. Zo leefden ze voort door de geroofde levens-energie van hun mannen. Het waren merktekenen op hun voeten, waarmee ze anderen ook konden merken. Er droop inkt uit voort. Ook gebruikten ze het voor handtekeningen op rekeningen en andere officiële papieren. Zo konden ze veel gedaan krijgen. Hij klapte het boek dicht, en stond weer met beide benen op de grond. 'Ik moet me van illusies onthouden,' zegt hij.

90. 'Besef het, je hebt een redder nodig,' zei Bizonbloed, de Jezusin.

91. 'Er wordt overal gejaagd, er is niet veel wat je kunt doen. Je zal erg moe worden.'

92. Er waren overal struiken, en tussen de takken door bloedende borsten. Zij bloedden door de scherpe doornen. 'Je moet het bloed drinken,' zei ze. Ze gaf hem een buisje met bloed, en hij dronk. 'Het is bizonbloed,' zei ze. 'Je hebt nu het vrouwelijke deel in je gevonden.'

93. 'Ik wil dit niet!' riep hij. Toen viel hij neer. Hij schoot een paar bizons van afstand, en ging toen slapen. Vanuit het bloed kwamen klimoppen. De klimoppen brachten hem naarboven naar een hemels paradijs. 'Tatarak!' riep hij. Het zand was hier wit. Er kwam een bruisend sap uit de klimoppen, en de bessen explodeerden. In de klimoppen leefden vrouwen met staarten.

94. Het merkteken was grauw in hun hoofd. Zij werden gevoerd door borsten, door leidingen die via een kraan getapt konden worden. Het was de moederstad. Zij troonde hier in vuur, zij, Bizonbloed. En Karel Klouterwoes was haar nar.
95. De stad leek als bedekt met takken, waardoor het bizon veld bezichtigd kon worden, midden in de stad. Hier moest veel gejaagd worden, zodat de man nooit meer zou regeren. De stad leefde door bizonbloed, en zo moest het blijven.
96. Haar klederen waren doordrenkt met bizonbloed, en zij brandde. Het hield hen dronken. Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten. Een lange trap gaf een antwoord aan Karel Klouterwoes. Ook hij moest buigen voor de koningin, en haar kunstzaal onder ogen komen. 'Verdomme,' zei hij. 'Zij kan het.'
97. Ik moest oppassen voor Karel Klouterwoes, zoals iedereen dat moest. Hij was door haar gedresseerd, maar het was een roofdier. Hij leefde in haar kooien wanneer zij hem niet gebruikte. En anders was hij gewoon aan de ketting. Er moest goed toezicht op deze man gehouden worden.
98. Maar op een dag ging het mis. Karel Klouterwoes brak los. Mensen renden in paniek hun huizen binnen, en deden alles goed op slot. Maar het was al te laat. Karel Klouterwoes deed de stad verdrinken in bizonbloed. Ik kon net op tijd ontsnappen. Hij was per slot van rekening maar mijn schaduw. Ook de koningin liet hij in leven. Zij was immers de Jezusin. Ik keek de takken door en zag de zee van bizonbloed. Het was warm op het strand. Het bizonbloed leek weg te trekken en weer op te komen door eb en vloed. Dit werd gereguleerd door een vreemde planeet, de bloedbizon. Deze planeet hing ergens in Orion. Door toedoen van de koningin werd de stad weer leefbaar. Ik keerde weer terug naar de stad, maar Karel Klouterwoes liet het er niet bij zitten. Hij omsingelde de stad met een leger. Ze waren op zoek naar mij.
99. Ze klopten op hoge deuren, maar ik was veilig met de koningin. Ze liet mij het geheim van de stad zien. Ik zag overal bloed stromen. Het leek van boven naar beneden te regenen. Ze leidde mij naar een trap die mij bracht naar een plaats diep onder de stad. Hier spreidde ze haar jurk uit en vroeg aan mij of ik een ballerina wilde worden.
100. Het zou het enige medicijn tegen Karel Klouterwoes, de dolle losgebroken nar, zijn. Ik ging staan als een standbeeld, en begon te draaien, terwijl mijn kleding en huid in goud en zilver veranderden. Ik hoorde slaaplieden op de achtergrond. Ze had ergens op een knopje gedrukt. Spoedig ging ik dansend door de stad. Er waren overal leeuwen in de stad, maar het was alsof er glas om me heen was. Ze lieten mij met rust. Met een fluit leidde ik de leeuwen daarna uit de stad, het woud in.
101. Het leek te verergeren met zijn hersenen. De dokters besloten dat zijn laatste hoop een hersentransplantatie zou zijn. Voorzichtig werden zijn hersenen eruit gesneden, en werden er nieuwe hersenen ingelegd. Hij moest er spontaan van overgeven. Hij voelde zich anders, bevrijd. Maar daarna was hij in een shock. Weer begonnen ze in zijn hersenen te snijden, omdat ze er zoveel geld mee verdienden. Hij rook de geur van drop.
102. De bomen groeiden tegen de klok in. De koningin kwam hem redden, maar toen werden ze uit elkaar gescheurd. Hij voelde zich in een lange diepe put wegglijden. Karel Klouterwoes nam zijn lichaam. Hij voelde zich opgesloten in zichzelf, alhoewel hij nu wel moest lachen. Hij zag zichzelf liggen. Het was alsof er een lachgas over hem kwam. Hij stond op en was een geraffineerde nar nu.

Hij zou trouw blijven aan de koningin, aan de koningin in zijn hoofd. Zij waakte over hem.

103. De stad was brandende. Hij klom naar een hogere verdieping in het flatgebouw. Karel Klouterwoes klom achter hem aan, in zijn lichaam. Een gevecht ontstond. 'Brandende dampen!' schreeuwde Karel Klouterwoes. 'Ik zal je wel krijgen.' Hij gaf Karel een trap, en klom verder. Alweer greep Karel hem. 'Je zal niet weg kunnen komen, ventje,' zei Karel. Weer trapte hij Karel weg, maar Karel had zijn jas gegrepen. Toen deed hij zijn jas uit, en klom verder, maar Karel had zijn broekspijpen gegrepen. Ook trok hij toen zijn broek uit, en klom verder, totdat hij helemaal naakt was. Een vogel wachtte hem op aan de top van het gebouw. 'De koningin heeft mij gezonden,' zei de vogel. Maar Karel greep een pistool en schoot de vogel neer. De man begon nu echt in paniek te raken. Door de rook zag hij nog een gebouw op het gebouw, met een ladder ervoor. 'Gelukkig,' zei de man, en rende er naar toe. Karel begon nu ook op hem te schieten. Maar snel was hij hoog op de ladder. Toen Karel bij de ladder was aangekomen, was de man al een raam binnen geklommen. Hij zag ergens een hoed hangen en deed die op, en daarna een lange jas en een broek. Snel rende hij naar de andere kant van het gebouw en begon de trappen op te rennen. 'Ik krijg je wel!' hoorde hij Karel roepen. Helemaal bovenin het gebouw aangekomen belde hij ergens aan, en de koningin deed open. 'Hier ben je veilig,' zei ze. Binnen maakte ze wat thee voor hem klaar, maar al snel hoorden ze gebons op de deur. 'Hier is Karel!' riep hij. 'Ik kom je halen!' Toen trapte Karel de deur in. De koningin drukte ergens op een knopje, en een kistje ging open die Karel helemaal begon op te zuigen. Toen dat klaar was ging het kistje weer dicht. 'Ziezo,' zei de koningin, 'die is weer waar hij wezen moet.' In de kamer was een doorzichtige bol gevuld met bizonbloed, en de bol brandde. 'Het is de stad die brandt,' zei de koningin. De man knikte.

104. 'Dus,' zei de koningin. 'Niemand heeft het ooit zo ver gebracht. Ik ben trots op je.' Het vuur begon weg te trekken. na een tijdje keek ik door het raam naar beneden. Er waren bizon gevechten. Er werd op trompetten geblazen. Weer zag ik alles door vuur wegvagen. Ze was naakt.

105. Er kwam meer en meer begroeiing. De stad begon op een oerwoud te lijken. De man zat nog steeds dichtbij de koningin. Ze had het kistje op haar schoot. Haar vinger bewoog heel langzaam naar een rood knopje. Plotseling werd er een spiegel ingeslagen, een grote wand. Electriche gestalten stonden daar in vuur. 'Luister niet naar haar!' riep één van hen. 'Zij is zelf Karel Klouterwoes, en zal je willen opsluiten in haar kistje!' Ze hadden gereedschap in hun hand, en sloegen toe. 'Ren door de spiegel!' riep een ander. Hij rende door de spiegel, waar het gebouw veel hoger was, en de brand veel erger. 'Het is niet waar!' riep de koningin. Hij zag toe hoe er een gevecht ontstond. De koningin had het kistje geopend, en Karel was weer tevoorschijn gekomen. Nu begon ook de koningin in Karel te veranderen. 'Ren!' gilden de electriche gestalten. De man zette het op een lopen, terwijl er overal explosies waren. Weer rende de man trappen op. Toen hij het plafond had bereikt belde hij ergens aan. De koningin deed open. 'Ik hoop maar dat u de goede bent,' zei de man.

106. 'Natuurlijk,' zei de koningin. 'Ik ben de echte.'

107. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de man. 'Hoe kan ik dat zeker weten?'

108. Daar kwam Karel al met een noodvaart door de deur heen. 'Klim uit het raam,' zei de koningin. 'Snel.' De man klom uit het raam, en de koningin deed hetzelfde.

109. 'Ik zie jullie wel,' riep Karel. Een helikopter kwam op de top van het gebouw, met electriche gestalten. Snel stapten de man en de koningin in, terwijl het gebouw beneden ontplofte. Maar tot hun grote schrik zagen ze de hand van Karel Klouterwoes die een stang onder het toestel had

gegrepen. Hij trok zich eraan op, en probeerde de deur te openen. Toen hij een ruit insloeg richtte één van de elektrische gestalten snel een laser-pistool op hem. De man trapte Karel Klouterwoes weg, maar Karel had zijn been gegrepen, en beiden gleden naar buiten. De man kon nog net de stang vastgrijpen. Hij probeerde Karel van zich los te trappen, wat niet lukte. En Karel begon zich al omhoog te trekken aan hem. Maar toen schoot één van de elektrische gestalten hem weg. De man werd weer naar binnen getrokken.

110. De man klaagde dat met de hersen-transplantatie hij het gevoel had niet meer in zijn eigen lichaam te zitten. Toen hebben de dokters hem een tweede hersen-transplantatie gegeven. De dokters leken op Karel Klouterwoes. Hij trapte hen van hem af, en rende naar buiten met schuim op zijn mond. Hij rende naar de tuin, waar hij tuinwacht was. Hij voelde Karel Klouterwoes in hem. Hij zocht naar het beestje wat hem eens stak. Snel had hij het beestje gevonden, zette het op zijn arm, en liet zich steken.

111. Iemand trok hem het huis in. Het was Bizonbloed. 'Heb je de oplossing gevonden?' vroeg ze.

112. 'Ja, stekende beestjes,' zei ze. Ik glimlachte.

Achtergrond-geschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Indianen

De Openbaring van de Steen der Indianen

1.

Lactaractus

1. Deze steen geef ik u. Dat gij God zal vinden als uw vrouw. En dat gij uw vrouw zal vinden als een wapen.

2.

Het Teken

1. Ik heb u geschapen, zegt de Heere. Ik heb u feest laten vieren onder uw huizen. Ik heb u laten weten dat Ik de Heere ben. Ik laat mijzelf kennen. Ik heb door de geschiedenis gesproken. Zoekt dan naarstig naar mijn woorden, opdat gij zult leven. Zij die in mij zijn, sterven niet. Ik dan ben de brug. Ik heb de hemelen om u heen gespannen. Gij kunt daarover met uw geest gaan om mij te zoeken. Ik ben hoog boven u. Tot de wederspanningen van geest zeg ik : Luister niet naar uw afgoden, maar doet hen uit uw midden weg, opdat gij zult horen wat Ik tot u zal spreken. En gij zult het gevoel hebben thuis te zijn gekomen. Ik heb u geschapen. Keer daarom weder tot mij. Ik spreek vanuit de aarde en het oerwoud, ja, vanuit de wildernis spreek ik, om dingen bij u recht te zetten. Houd dan moed, ik ben dichtbij. Ik heb de hemelen over uw uitgespannen als vele lagen vol visioenen. Kom daarom hogerop. Ik heb u geroepen en ga graag met u om. Laat u dan niet wederom door de zonde grijpen, maar kom tot Mij, en Ik zal u rust geven en wijsheid.

2. Laat u niet afleiden door stemmen van de wereld en van religies. Ik ben de Heere. Ik heb u uitgeleid uit tradities en religies, opdat gij Mij zoudt leren kennen, die Ik waarlijk ben. Gij hebt niet van node iemand te kennen dan Mij. Ik ga voor u uit en kom achter u aan. Ik heb u geschapen, en Ik

zie graag naar u uit. Neem daarom deze woorden ter harte. Ik ben uw vader, dragende het hart van een moeder. Ik heb Mijn woorden tot u gezonden, en zij die in Mij wandelen zullen deze woorden verstaan. Maar de wereld zal zeggen : Wij kennen deze man niet. De wereld echter is mijn vriend niet. Ik heb de geest der wereld niet geschapen, maar zal de wereld wel transformeren. Alles om u heen zal anders worden, en ook de woorden en gevoelens om u heen. Vele oude dingen zullen verdwijnen, en men zal zich afvragen : Waar zijn zij heengegaan ?

3. Zo heb ik dan Mijn woorden als een net om de wereld gespannen. Maar gij : gebruikt het net om tot Mij te komen. Ik heb welgevallen in hen die met Mij omgaan. Ik dan ben de Heere aangesteld boven alle religies. Zo zijn er dan velen van mij afgeweken om zich weer dienstbaar te stellen aan religies en tradities. Heb ik dan niet de religies geschapen om u tot Mij te brengen ? Waarom zou u uzelf er dan weer door laten knechten. Gij dan die vrijgemaakt zijt : Wees vrij en leef vrij, en geeft u niet meer over aan armelijke wereldgeesten, want ziet, al die religies waren religies van de wereld, religies van het vlees, omdat gij van vlees waart. Maar nu, gij die van geest zijt : Komt tot de dingen van de geest. Blijf daarom niet plakken aan aardse schaduwen, maar weest een pelgrim, om de hemelen te aanschouwen, en niet meer een slaaf van de aarde te zijn. Want de aarde heeft veel religies, maar ziet, zij zijn slechts van de buitenkant. En als gij niet verder trekt, dan zult gij door hen opgeslokt worden.

4. Hen die deze woorden horen, en die tot Mij zijn gekomen en Mij volgen, hen heb Ik de macht gegeven om door Mij vrijgezet te worden van de banden van religie. Ik zoek hen op in de oude kamers en onder de oude kamers waar zij gevangen zitten, en Ik maak hun banden los. Zo doe Ik dan goed aan duizenden van hen die Mij volgen en dienen, ja, zelfs hun nageslachten maak ik vrij, om hunnentwille. Weest daarom ootmoedig, en doe Mijn geboden. Mijn geboden zijn geen last, maar een plezier voor de ziel, omdat zij tot leven wekken en leven geven. Zo zijn dan mijn geschenken goed.

5. Zo is dan de aarde vol van Mijn Glorie, en Mijn lichten staan klaar om uitgestort te worden. Beproof en toets mij, want Ik ben de Heere. Ik heb u uitgeleid uit het diensthuis van de religies en de angsten. Want dat wat van de aarde is, is angst. Zo zijn er dan velen die in hun leven moeizaam voortgaan, zaaiende in angst. Maar heft uw hoofden op, want de ure van bevrijding is gekomen. Zult gij dan wederom tot de Mammon gaan ? Heeft de Heere u niet geleerd de materie los te laten, opdat gij de geest zult ontvangen ? Zo zult gij dan de materie van de geest leren kennen, die sterker is dan de materie van het vlees.

6. Luister, alle gij die door religie gebonden zijt : Ik heb hen gezonden om u tot Mij te zenden. Zij zijn opgebouwd in symboliek, omdat gij de dingen van de geest niet kunt verstaan.

7. Nu dan, gij heiligen, maakt uzelf op, om tot Mijn heilige berg te komen, want Ik, de Heere, heb een feestmaal aangericht. Een feestmaal, omdat Ik u bevrijding hebt verkondigd, en zo zal dit dan zijn een feest der bevrijding. Houdt dan op elkaar telkens te binden, maar zet elkaar vrij, daar Ik u heb vrijgemaakt. Zo is er dan genezing voor de geest en verlichting voor gebroken beenderen. Zo zal er dan een einde komen aan het vloeien van bloed op de heilige berg des Heeren. En het huis des Heeren zal niet meer tot een bespotting worden gemaakt. Want de Heere is heilig.

8. Zo luidt dan het Woord des Heeren : Er zal een einde komen aan de dagen van angst, en er zal een einde komen aan de dagen van het lijden. Want Ik zeg u : De wereld heeft u in angst en lijden gehouden, door u niet het rechte pad te wijzen. De wereld heeft u gebonden door tradities en culturen, en gij kon daardoor geen pelgrim wezen. Maar heeft de Heere u dan geen voeten gegeven ? Gebruikt dan uw voeten. Heeft de Heere u dan geen schoeisel gegeven ? Ja, de Heere

heeft u zelfs vleugelen gegeven om tot Zijn heilige stad te komen. Zo zult gij dan tot de Heere komen, en uw ziel zal Hem prijzen. Gij zult Hem aanschouwen met reine ogen, en gij zult u opmaken om voor eeuwig in Zijn stad te wonen.

9. Zij dan die op het veld zijn : Prijst de Heere. Maakt u op om de heilige berg des Heeren te bestijgen en om tot Zijn stad te gaan. Hier heeft de Heere een feestmaal voor u aangericht, voor u en uw nageslacht. En de Heere zal zeggen : Er is een Dag van Bevrijding voor u gekomen, voor u en uw nageslacht. En de Heere zal de oude putten openen en krijgsgevangenen opvoeren in de hoge, en zij die onschuldig vastzaten zullen vrijgezet worden. Zo heet het : Komt allen tot de Heere, die een Dag van Vrijheid heeft aangesteld. Op die dag zullen wij Hem loven en prijzen, en zullen wij zeggen : De Heere is goed voor ons geweest. Hij heeft de knellende banden van religie verbroken, en tot de vermoeiden heeft Hij gezegd : Ziet, Ik geef u vleugelen. Kom dan tot de wateren des levens die boven de hemelen vloeien, en drinkt daarvan, opdat gij eeuwig leeft. Zo heeft de ziel dan iets om aan vast te houden, en iets om zich aan omhoog te trekken. Zo zal dan de ziel voor eeuwig Gode prijzen.

10. Maar er zullen enkelen tot de hemelpoorten komen om te wijzen op de oude paden, en de Heere zal zeggen : Hebben de oude paden u dan niet hier gebracht ? Komt dan binnen, want ook voor u is er een feestmaal. Maar sommigen zullen teruggaan tot de oude paden. Want zij hebben zich van meet af aan dienstbaar gesteld aan de armelijke wereldgeesten.

11. Zo hebben sommigen van hen die het christelijk geloof aanhingen zich uitgestrekt naar de zon, en zij hebben de zon aanbeden. Zo is dan een ieder die de pinkstergemeente niet als een tussenstation ziet een afgodendienaar. Heeft de Heere de zon dan niet geschapen om onder te gaan ? Heeft de Heere de zon dan niet geschapen om heen te wijzen naar Hem ? Zo hebben zij dan die van het station een eindbestemming gemaakt hebben onrecht gedaan aan de Heere en aan de zon. De Heere heeft de zon geschapen om u vleugelen te geven. Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.

12. Zo is het dan de Heere geweest die door de kracht van de zon de hemelen over u heeft uitgespannen, en ook heeft de Heere dromen en visioenen gegeven door de kracht van de zon. Maar de Heere gaat van zon tot zon. Hebt gij Hem dan nog nooit aanschouwd op Zijn zonnewagen ? Vanaf de daken prijzen Zijn engelen Hem. Ook hebben zij in de hemelen de treden geschapen. Komt dan tot de hoogste treden, en eert elke stap die gij daartoe zult zetten. Want de Heere eert het hele bouwwerk.

13. De Heere dan is de bouwmeester, en de Heere heeft het bouwwerk gemeten. Zult gij dan teruggaan naar de armelijke wereldgeesten die zich een steen hebben gestolen, om daarmee de mens af te houden van de heerlijkheid die voor hem klaarligt in de hoogste hemelen ? Ziet, dan zijt gij zeer te betreuren. Oh mens, laat af van zulke wereldgeesten, want de Heere heeft hen ten verderve weggelegd. Zo zijn er dan vele wegen in de Heere, en die allen leiden tot de Heere. Zo heeft Hij glorie vastgelegd in de hoogste hemelen, en zij die wild zijn reiken daar naar uit.

14. De Heere heeft u een rots bereid, als een rots der eeuwen, en daarop zult gij uw woning bouwen, en gij zult soms naar beneden kijken, om te zien hoe de hoogtes het zicht op die rots veranderen. Zo zal het ook gaan met uw geloof.

15. Zij die het principe Jezus Christus aanhangen : Dit is slechts een symbool om een diepere waarheid aan te duiden. Zo is Jezus Christus dan weggelegd om hen van de vleselijke ringen der aarde te wijzen op het geestelijke. Maar Hij die voortgekomen is uit het vlees zal ook door het vlees

vergaan, en daarom zult gij verder moeten reizen. Zij die Christus verabsoluteren zijn afgodendienaars en materialisten. Zij volgen de Mammon en gaan voorbij aan de weg waar Christus hen naartoe heeft gebracht. Christus is een wegwijzer, maar voor die hogere wegen waarnaar Hij wijst, zult gij Hem los moeten laten. Zij die dit niet kunnen zijn geketend door de armelijke wereldgeesten.

16. Daarom heeft de Heere een Dag opgesteld, een Dag van Vrijheid, waarin de christen zijn oude pad mag afleggen als een oude deken, om de hogere wegen naar de geest te begaan. En er is onder de hemelen een teken gegeven om op die Dag te wijzen, en die Dag te laten ontstaan. En ziet, dit teken is de indiaan.

3.

Het Verhaal van Elf

1. Zo hebben velen van het heidendom het christendom omhelsd, en velen van het christendom het heidendom omhelsd. En enige tijd is er een muur geweest tussen die twee, en er zijn tijden van intense vermengingen geweest. Maar Ik, geheel anders, wijs u een hogere weg. De elf was zo lang het teken van verzoening tussen het christendom en het heidendom, maar tegelijkertijd was het het teken van oorlog tussen die twee kampen. De elf stond voor de paradox. De elf was het startfluitje van de arena, maar ook het eindfluitje. Zo was de elf vaak een bovennatuurlijke en bovengestelijke engel, waar de God en de goden van het christendom, en ook die van het heidendom vaak geen raad mee wisten. Voor hun volgelingen waren ze vaak oppermachtig en alwetend, maar ze wisten van elkaars zwakheden, en elkaars tekortkomingen. Vaak maakten ze gebruik van elkaars onwetendheden. Zo waren er dan vele complexen tussen de jonge goden. De elf was voor hen vaak ongrijpbaar, en werd in bepaalde tijden zelfs vervolgd. Ook zij die elven volgen moeten weten : Zij zijn wegwijzers, maar soms zelfs tricksters. Soms houden zij ervan om mensen en goden naar een arena te lokken, en dan worden zij het symbool van redding, maar ook van vernietiging, en zelfs straf. Zo is dat in de tijd ook met Jezus Christus gegaan. Hij was een bijzondere engel, en droeg de naam Eniggeboren Zoon van God. Het was Gods lievelingsengel, maar tegelijkertijd ongrijpbaar. Hierdoor werd hij soms door de goden 'elf' genoemd. Er werd een probleem gecreeerd door die engel, maar tegelijkertijd droeg hij ook de sleutel van de oplossing, alhoewel dat weer een nieuw probleem zou brengen. Op een dag werd die engel gegrepen en naar de aarde gezonden, waar hij hetzelfde deed, maar nu niet onder de goden, maar onder de mensen.

2. Zo zijn er dan vele verhalen in de omloop over Jezus Christus, maar er zijn dan ook meerdere Christussen. Er zijn zoveel Jezus Christussen die de wereld niet eens zou kunnen bevatten. En waarom zijn er zoveel Christussen ? Omdat het slechts een titel is. Zelfs in de onderwerelden, de hellen en de rijken van de duisternis zijn er Christussen. En sommigen zijn hun titel waard, en anderen niet. Daarom moet gij de geesten toetsen, maar meer nog : Hogerop komen. Zij zijn niets anders dan tussenstations in de vleselijke gewesten, heenwijzende naar de geest. Maar Ik zal u een geheimenis vertellen : Elk tussenstation kent zijn eigen Christus. Komt daarom tot de hogere Christussen, maar houdt in uw achterhoofd : Het zijn archetypes, symbolen, die naar een diepere werkelijkheid wijzen. Zo kunt gij door de mystiek die werkelijkheden betreden, en later door de cryptiek. Zo zult gij ontdekken dat alles een code is van de hemelse taal. De hel was vroeger een persoon in de Germaanse Mythologie, en zij stond erom bekend dat zij ouden, zieken en zwakken door de plaatsen van loutering bracht, om hun zielen klaar te maken voor het Walhalla, de hemel, of het koninkrijk der doden. De hel was een plaats waar iedereen doorheen moest om daar liefdevol getuchtigd te worden om daar de klederen des hemels te ontvangen die men nodig had om tot de hemelpoorten te kunnen komen. De hel stond bekend als een plaats van zorg. Zo was de hel een

onderdeel van de hemel, een soort badplaats, en niet het afschuwelijke wat ze er later van hebben gemaakt. Zo dient dus iedereen een reis door de hel te moeten maken om de zuivere hemelpoorten te bereiken. Er is geen andere weg, maar ga er vanuit dat de hel anders is dan wat de fantasie van oude geleerden en predikers heeft ingebracht. Maak een meditatieve reis door de hel als een voorbereiding. Natuurlijk zal dit allemaal zeer symbolisch zijn, maar door symboliek krijgt de mens zicht en houvast op de dingen die hij niet begrijpt en die te wonderlijk voor hem zijn. De hel is een plaats van zorg, zuivering en vertaling. Pijn is iets wat ergens naartoe wijst en is zeker geen einddoel. Pijn wijst heen naar een diepe geestelijke taal, een hemelse taal. Pijn is juist iets wat in de hel vertaald kan worden, en waardoor er juist een verzachting en verlichting optreedt die leidt tot genezing. Daarom is de hel ook zo belangrijk in de cirkel van genezing en gezondheid. Ook Christus daalde af naar de hel. Niet alleen om gevangenen vrij te zetten en krijgsgevangenen mee te voeren in de hoge, maar ook voor andere dingen. Zo zal dan de hel zijn angel verliezen, die alleen denkbeeldig was, als een symbool.

3. Er zijn mensen die leven vanuit spreuken : Spreuken om door de poorten van de dood te gaan, en spreuken om door de poorten van de hel te gaan. Spreuken zijn er om mensen wat ezelsbruggetjes te geven, om tot hun verbeelding te spreken, maar het doel is dat de mens uiteindelijk al dan niet met deze hulpmiddelen zijn eigen innerlijke kracht en wijsheid ontdekt. Spreuken kunnen veel wijsheid en potentiële wijsheid bevatten, maar ook zij zijn slechts heenwijzers. Spreuken, en vooral de raadselachtige spreuken, zijn erg reisgevoelig, dat wil zeggen dat ze met u mee kunnen reizen en u andere en diepere betekenissen kunnen aanreiken. Toch zult u gaan moeten leren leven vanuit de diepere dingen, en de materiele korsten verlaten. Zo zullen er wel enige splinters van deze reis in u achterblijven, maar samen zullen zij weer een hele andere en diepere betekenis geven. Zo zal de puzzel blijven veranderen, en in de reis door de hel gezuiverd worden.

4. Wees dus niet bang voor de hel. Het vuur van de hel is hetzelfde vuur als het vuur van de geest. U zult er doorheen moeten gaan om tot het binnenste te kunnen komen. Dit vuur kan in uw leven al gewoon aanwezig zijn. Misschien heeft u het nog niet herkend, omdat u een afgeweken of verkeerd beeld van de hel had. De hel is het liefdes-instrument van de Heere. Niet anders.

5. Ik wil dat u met warmte terugdenkt aan uw reis door de hel. U kunt het zo mooi maken als u zelf wil. De macht daarvan ligt in de gedachten. Zo is dan de elf de heenwijzer geweest naar zo'n hel. Een hel waarin je vrijgezet wordt, waar het niet gaat om de gebondenheid, maar om de vrijheid die het dient.

6. Zo is het dan van meet af aan de bedoeling van de Heere geweest om de vuren van de hemelen als lagen over de aarde te spannen. Zo zou de reiziger tot de Heere kunnen komen. Zo hebben dan alle hemelen hun eigen hellen tot dat doel. Zo is dan de Heere een Heere van warmte, maar ook van kou, omdat de warmte niet zou bestaan zonder kou. Daarom hebben de Barbaarse, Germaanse en Vikingse mythologieën ook gesproken over de ijshellen. De Heere heeft hen tot u gezonden als vogels om u te halen. Wees daarom dankbaar voor deze vogels, maar laat hen u niet misleiden. Zij hebben de opdracht om u tot de Heere te brengen. Zij hebben het laatste woord niet, en ook ijs heeft het laatste woord niet. Het ijs zal u brengen in de warme handen van de Heere. Zo zult gij geen vreemd vuur dienen, maar vuur gezuiverd en opgewekt door ijs. Dit dan is het brandende ijs, overgaande in hemels vuur.

7. De ijshellen leren u ook om u niet al te zeer aan uw familie op aarde te laten kleven, maar om het pad van ijs te begaan om de familie van de geest te leren kennen, uw familie opgeborgen in uw binnenste. Acht daarom de ijshellen hoog, maar onthoudt dat zij niet het laatste woord zullen hebben. Zij dragen u over aan uw allerheiligste familie binnenin, om u oog in oog te laten staan met

uw Heere. Dient dan niet de heeren van de materie, en de heeren van het vlees, omdat zij slechts symbolische heenwijzers zijn. Zij zijn niet eeuwig, en die materie is slechts ten dele. Nooit zal het u ten diepste bevredigen. Maar komt tot de vaste materie van binnen. Zo hebt gij dan vele religies losgelaten om door het hemels vuur de hogere en binnenste religies te vinden. Zij overleven als eeuwigheden, en zij leiden u op een vast spoor. Maar ziet, ook zij zijn slechts heenwijzers, daar de reis lang is. Bewaart daarom hun splinters en koestert de overblijfselen, daar zij in de nieuwe stap geïntegreerd en getransformeerd gaan worden. Dit dan is het doel van het hemels vuur.

8. In welke hellen gij dan ook terecht zijt gekomen : Dient de Heere, die het op Zijn tijd zal transformeren. Ja, de Heere zal alles weer wegnemen, en de splinter laten staan. Acht zulke splinters hoog, als een wonderbaarlijk en hemels sovenir. In het museum des Heeren staan dan vele boeken en vele beelden, en zij zullen u splinters brengen. Door de splinters komt gij tot andere werelden, en gaan er deuren voor u open, maar de boeken en beelden in het geheel kunt gij niet meenemen. Acht daarom ook de wond die door de splinter wordt veroorzaakt hoog, want zij leidt naar een nieuw en eeuwig leven. Zij die de Heere hebben aangenomen sterven niet.

9. En het hemels vuur zal zich als vogelen op uw daken neerzetten. Maar kooit deze vogelen niet, maar vangt de veren op die zij tot u zenden. Op vogelen zult gij niet binnentreden, maar door hun veren. Acht daarom de veer hoger dan de vogel, want zulken heeft de Heere lief. Eert echter de vogel als een voertuig. Gij mocht hem nog eens nodig hebben.

10. Zo staat dan ook de elf als een bevroren standbeeld in het museum des Heeren. Neemt dan alleen zijn veer aan, en trek dan verder.

11. Elf woonde in een huisje in het bos, temidden van heide, wat struikjes en wat bomen. Elf stond vaak voor zijn huisje in het bos, om reizigers de weg te wijzen. Elf had vele armen, en die wezen vele kanten uit, en Elf vertelde er telkens bij waar ze op wezen. Maar op een dag kwamen er reizigers die niet kwamen om de paden te volgen. Neen. Ze braken de armen van Elf af, totdat hij nog maar twee armen over had, en toen zijn ze in zijn huis gaan wonen. Zo waren het geen reizigers meer, maar bezoekers die voor altijd bleven. Toen Elf nog maar twee armen overhad kruisigden ze Elf. Toen trokken ze nog meer bezoekers aan die vaak naar Elf kwamen kijken, en ook in zijn huis gingen wonen.

12. In de nacht, als iedereen weg was, zong Elf in stilte liederen over de paden die hij eens mocht aanwijzen. Eens kwam er een koningszoon in een koets langs die het mooie gezang hoorde. Hij kwam dichterbij en zag Elf hangende aan een kruis. Hij nam de arme Elf van het kruis af, en nam hem mee in zijn koets. Die koets ging over de paden die Elf eens aanwees en waarover hij schone liederen zong. Toen de bezoekers die ochtend wakker werden en bemerkten dat Elf was vertrokken waren ze woedend. Ze hebben toen het kruis weggedaan, en maakten een standbeeld van Elf.

13. De vuren van de hemel zijn in lagen rondom de aarde opgestapeld, als de daken der aarde. Hierop staan vele engelen die over de bevrijding van Elf zingen. Ook zingen zij veel over de hogere paden.

4.

Oorsprong der Engelen

1. De engelen van het christendom waren oorspronkelijk slaven. Zij waren zielen geroofd uit het dodenrijk, die vele plechtige inwijdingen moesten ondergaan. Door de tradities der mensen zouden

ze in werking worden gezet. Daarom is het : Leert van de tradities, maar gaat dan verder, want de tradities zijn de banden der engelen. Houdt daaraan niet al te zeer vast, maar weest vrij, en geeft vrijheid. Traditie is dan symboliek voor hen die het hogere nog niet kunnen grijpen, maar brengt verderf voort wanneer er aan wordt vastgehouden. Zo is dan iedere traditie die niet als tussenstation wordt gezien een gruwel in de ogen van de Heere. Gij bent geschapen om engelen vrij te zetten, om systemen te doorzien.

2. Zo waren er dan slavenkanalen in de hemelen van het christendom. Maar deze hemelen vielen op de aarde, en begonnen de aarde te knechten. De Heere echter predikt over vrijheid, om de schatten van binnen te vinden. Laat u daarom niet meer binden door tijdelijke en materiele aangelegenheden, die de naam hebben geestelijk te zijn, maar het niet zijn. Zoekt de wegen die boven zijn, opdat de Heere u oppikke.

3. Zo heeft de Heere dan ook een dag aangesteld tot bevrijding der engelen. En gij kunt daaraan meewerken, want ook u, die Hem dient en volgt, heeft Hij de sleutels gegeven. Ja, sleutelen der hemelen heeft Hij u gegeven. Zo is dan een ieder die in Hem is ook een bevrijder, zoals Hij een bevrijder is. Weest dan echter blij met de splinters van traditie die in u overblijven, want zij duiden op een diepere betekenis, en een hogere sleutel voor hen die tot de hogere dingen zijn gekomen. Zo zijn er dan vele christenen door de Heere vrijgezet en ook vele engelen. En zij zullen elkaar ontmoeten in de hogere regionen.

4. Op de daken der mensen legt de Heere zijn vuren om het huis te zuiveren, en om ware reizigers tot Hem te trekken. Zo staan er dan vele wagens in de hemelen klaar om hen die Hem naarstig volgen mee te voeren. Houdt daarom niet vast aan de dingen die gij hebt, en ook niet aan uw pijnen. Maar ga daar naartoe waar zij u heenwijzen, opdat gij door hen niet wordt tegengehouden. De Heere zal zijn huis zuiveren en bevrijden. De Heere zal Zijn huis opnemen in de hoogste hemelen. De Heere is getrouw en goed.

5. Zo zijn dan de oude goden oorlogsvoerders geweest, en zij hebben vele krijgsgevangenen gemaakt. De Heere is echter gekomen om de banden der traditie te breken. Zij dan allen hebben verantwoording af te leggen aan Hem. De Heere geeft niet om traditie, daar zij slechts symboliek is, een schaduw van de ware dingen. Daarom is het : Legt uw oude klederen en dekens af, en laat u bedekken met de witte sneeuw des Heeren die u vrijmaakt. De Heere zal u vrijmaken in uw gedachten, in uw verstand, maar ook in uw geweten. Want de oude goden hebben het geweten geknecht, en zij hebben het geweten bang gemaakt. De Heere echter brengt het geweten door de waarheid tot verlichting. Zo zijn de oude goden dan slechts symbolische wegwijzers. Gij dient hen te zien als standbeelden in het museum des Heeren, en zij wijzen op een symbolische manier op oude poorten. Zo spreekt het oude dan nog steeds, en de Heere zal het vertalen en bevrijden. Want ook de goden waren eens krijgsgevangenen gemaakt door godenkeizers. Maar de Heere heeft deze godenkeizers allen onderworpen.

6. Ja, de Heere heeft de daken der mensen bekleed met Zijn vuren, opdat zij Hem zouden kennen. En de Heere wacht op hun voortbrengselen om te zien of er iemand is die Zijn Wil getrouw doet. Zo is dan de Wil des Heeren wijsheid, en Zijn Lust is kennis, maar zij komen allen voort uit Zijn Vuur dat zuivert en scheidt. Zij komen voort uit de splinters, die zijn als de zaden van een nieuw woord. Een nieuw woord, niet als het oude, bekleed met de vuren gelouterd in ijs, zevenmaal. De Heere scheidt een nieuw woord, en scheidt nieuwe vuren op de daken. Ziet dan, de lammen zullen lopen, en zij die geen mond hadden zullen spreken, want de Heere opent poorten door zijn woord. Zo is dan het vuur zonder het ijs niets, en ook het ijs zonder het vuur is niets. Zonder elkaar kunnen zij niet bestaan, en zou ook de Heere niet bestaan. Het geheimenis des Heeren ligt opgeborgen in vuur en

ijs, en hierdoor zullen ook de tegenwoordige elementen vergaan. Want de Heere bouwt een nieuwe schepping, en deze schepping zal vele vurige lagen kennen, als een kunstig bouwwerk in de hemelen. Ja, vanuit de zee zullen zeelieden omhoog kijken om met verbazing de bouwwerken van de hemelen te aanschouwen. En zij zullen buigen tot de Heere, en de Heere zal tot hen zeggen : Recht uw rug, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Zo zal de Heere dan zijn als een indiaan, als een wilde, om te wijzen op het Woord. En het Woord is in de hemelen, en zal zijn splinters als zaad verspreiden. Zo zult gij u dan aan niets kunnen vasthouden. Alles is zaad. Ja, uw geheugen zal wegslibben, en de werken des Heeren zullen tevoorschijn komen, en het zal goed zijn.

7. En de Heere zal vele oude goden vrijzetten, en hen wijzen op de nieuwe paden. De Heere zal hen ogen geven om de hogere wegen te kunnen zien. Ook zal de Heere enkelen van hen het gehoor schenken om deze woorden te horen. Want de oude goden van het christendom en andere materiele religies waren slaven van oorsprong. Zij waren zielen en schimmen geroofd uit de hel om door allerlei plechtigheden slaaf te worden van een godenkeizer. Door tradities en overleveringen werden hun harten week gemaakt als as, en werden zij door angsten geslagen. Maar de Heere heeft hun fragiele gewetens opgericht, en hen een plaats gegeven naast Hem. De Heere heeft hen vrijgezet van zulke godenkeizers. Zie, de Heere onderwijst de godenkeizers en wijst hen op de hogere wegen. De Heere wacht op hen, om te zien of zij zich zullen bekeren tot het allerhoogste. Want het allerhoogste is los te laten, opdat gij een diepere en zuiverdere schat zult vinden. Zo ook dringt de Heere er bij de godenkeizers op aan om los te laten, en om dat pad met Hem te bewandelen. De Heere wil ook hen vrijzetten van de tradities die hen hebben gebonden.

8. Zo zullen zij dan allen gezuiverd worden door het vuur des Heeren, en de Heere zal een nieuw vuur voortbrengen, want ziet, alle vuur is slechts zaad. Zo zijn dan boeken zowel akkers als zaad. Ook zijn zij zaaiers die de splinter in u brengen. Wanneer dan de splinter wordt verwijderd, dan blijft er alleen een wond over door hen geslagen. En die wond zal spreken, en voor nageslacht zorgen, en dan zult gij nieuwe boeken lezen, en uw gedachten zullen naar hen uitgaan als zaad op een akker. En gij zult vruchtbaar zijn.

9. Zo heeft uw geest dan gemeenschap met een boek, en gij zult haar weer verlaten, omdat gij weet dat gij u moet uitstrekken naar de boeken binnenin. Maar gij draagt nageslacht met u mee, en zij zullen het kunnen vinden met de binnenste boeken, en hierin zullen zij een plaats vinden en zich ontwikkelen. Zo zal er dan ook in de hemelen niet gehuwd worden, omdat gij uw reis moet voortzetten naar de binnenste gebieden. De binnenste gebieden hebben dan een grote invloed op het buitenste, maar veelal op een cryptische manier. Zo zult gij weten dat alles zaad is, en gij zult het verstand ontvluchten. Want gij weet dat het verstand dramatischeert en materialiseert. Het verstand dan is gemaakt om u gebonden te houden, opdat gij het zult verlaten. Het verstand is de dienaar en slaaf van Mammon, maar heeft zelf ook vele slaven. Het verstand is een gevangenis-implantaat, en maakt ook zulke implantaten door woorden en beelden geïnspireerd door het vlees. Het verstand is de dienaar van de lage materie, wezens geroofd uit de surreële wereld, waar alles kan en mag omdat er geen vaste wetten zijn. Alles draait en duizelt, alles verandert van betekenis, en dat soort wezens zijn door Mammon uit die delirische wereld weggeroofd om vastheid te vinden in materie als geesten van verstand, geketend door cultuur en traditie, door religie en het daarbij horend geweten. Geweten : ook wezens door Mammon uit de surreële wereld geroofd, nu geketend om als een slaaf de Materiele Wet te dienen. Het Geweten kan niet anders, omdat ze zo geprogrammeerd is. Ze staat onder de toorn van Mammon, maar ze roept soms uit tot het hogere, en de Heere heeft een dag aangesteld tot haar bevrijding. Zo is er dan een nieuw geweten, met daarin een nieuw verstand, gezuiverd door de vuren des Heeren, en daardoor vrijgezet. Want de Wet is slechts een symbolische heenwijzer, een schaduw en een gevangenis, maar de Heere leidt hen daar uit, en geeft hen een nieuwe wet. Maar elke wet is slechts zaad, en wordt door de Heere opgewekt.

10. Zo heeft de Heere dan zijn vuren gezonden om veelvuldig vrij te zetten. Roept daarom uit tot Hem, want Hij verhoort gebeden. Laten uw gebeden echter allerheiligst zijn, en niet bedoeld om de Mammon te vereren.

11. Zo heeft de Heere dan vogelen aangesteld om op uw daken neer te dalen, en u mee te nemen door de vuren des hemels heen. Eert zulke vogelen, maar stap op de bestemming uit. Geef hen voedsel en vertrek. Zo is de Heere dan tot de daken gekomen om velen vrij te zetten uit hun huizen. Leert daarom de vuren des Heeren kennen om van laag tot laag te klimmen, en zo tot de heilige stad op zijn heilige berg te gaan. Nadert zo ook tot Zijn heilige tempel.

12. Ik ben dan niet gekomen om nieuwe gebeden te brengen, en nieuwe tradities. Ik ben gekomen om u vrij te zetten en u te verlichten. De waarheid zal u vrijmaken, en zal tot u komen als vogels. Neemt de veer die de waarheid tot u laat neerdalen, en kom tot de hogere en verdere waarheden.

13. Sta dan op uw daken als ware indianen om uit te zien naar de vogelen die de Heere tot u zendt. De Heere zal u niet overlaten aan uw lot. Zo zal Hij u brengen tot de daken van de heilige stad en van de heilige tempel, en gij zult de vuren boven de hemelen zien, en gij zult uw geesten van vuur zien. Zo zijn dan ook de geesten geroofd uit de surreële werelden, wachtende om door de Heere verlost te worden. Zo zijn er dan vele zonnen in de hemelen en boven de hemelen om de geesten te zuiveren en te verlossen. De Heere dan troont boven de hemelen, in het altijdurende witte, waaruit het zuivere rode voortkomt en de gerangschikte eeuwigheden. De Heere dan troont in de eeuwige jachtvelden, want ziet, de Heere is een jager. Maar de Heere jaagt niet in het vleselijke, maar in het geestelijke, opdat belangrijke deuren geopend worden. De heere jaagt naar de schatten van het eeuwige leven, en de schatten van tijd, om hen vervolgens te rangschikken. Ja, de Heere zuivert tijd, want de chronologie is een ziekte van de hersenen. Zo is er dan in de Heere geen tijd, maar het afwisselen der elementen. Gij dient dan alle elementen des hemels te kennen, en gij zult u daarin verheugen, want de Heere heeft u voor vreugde weggelegd. Zo zijn er dan vele vuurstormen en rivieren in de hemelen en boven de hemelen. Door vele geestelijke gordijnen en vliezen dient gij in te gaan, om ook na te jagen de schat des vredes. Dit jagen is echter geen vleselijk jagen, en geen jagen om macht en eer, maar dit jagen is een afleggen van alle dingen die de geest en de ziel in de weg staan om tot heerlijkheid te komen. Zo is er dan heerlijkheid in verlichting, en verlichting komt door het geloof in de Heere der Heeren. De Heere verlicht Zijn kinderen en hen die Hem naarstig volgen. Aan hun blinden geeft Hij het gezicht, en Hij zet om hunnentwille hun nageslacht vrij.

14. Zo zijn dan de jachtvelden van het eeuwige uitgestrekt tot in vele eeuwigheden, en zij worden gevormd door het kleurige vuur. Zo is het gele vuur tot een aandenken des Heeren. Zij komt om het delirium te scheppen en de mens weer terug te leiden tot het surreële. Want ziet, er is dan geen andere werkelijkheid dan het surreële. Zo jaagt dan de Heere om Zijn kinderen vrij te zetten, en allen die hen volgen. Ja, tot een voorbeeld heeft Hij hen gesteld. Zo jaagt dan de Heere om Zijn Woord tot stand te doen komen, en Zijn fantasie. De fantasie des Heeren is Zijn goedheid en Zijn scheppende kracht, veelvuldig door vuur gereinigd. Zo zullen dan de haters van fantasie wederom door traditie gegrepen worden, en zij zullen dit keer dieper afdalen dan voorheen. Maar zij die de fantasie liefhebben, hebben de Heere lief. En de Heere heeft hen lief, en ontfermd Zich over hen. Zo zijn dan de jagers van het gele vuur ervoor om delirium te brengen. Zij schieten pijlen af om het surreële te doen overvloeien, en om de dimensies in elkaar over te laten gaan. Zo zal de Heere dan Zijn engelen schenken aan een ieder die Hem volgt, en aan een ieder die door het gele vuur gegrepen en vervuld is. Zij die vol van de Heere zijn, zullen de anderen leiden door fantasie, en zij zullen de vuurstormen des Heeren aanschouwen. En de Heere zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheppen door fantasie en het surreële, en de Heere zal nieuwe daken op de huizen leggen, en

de Heere zal indringende tekenen aan de hemel geven. En zij die op het land werken zullen hun hoofden opheffen om in de hemelen wonderen te aanschouwen. En zij zullen verbaasd zijn en de Heere eer geven. En anderen zullen de Heere zien nederdalen op een wolk, en zij zullen voor Hem buigen die ogen opent.

15. Zo zal de Heere dan Zijn Geest uitstorten over de aarde, en de zee zal in beroering zijn. En de Heere zal Zijn zonen laten opstaan, en zij zullen de aarde vruchtbaar maken. En de Heere zal zeelieden doen opstaan om hen de zeeën tussen de aarde en de hemel te overbruggen. En de Heere zal het gele vuur rijkelijk uitstorten, en dan zullen er dagen van grote warmte aanbreken. En hemelse bloemen zullen op aarde gaan groeien, opdat de aarde tot een paradijs zal zijn. Zo zal de Heere de aarde door vuur genezen. En op die dag zal de scheidingsmuur tussen de aarde en de hemel verbroken zijn, en de aarde zal zich met de hemelen versmelten, en ziet, zij zullen vele kleurige vuren voortbrengen. En ook de scheidingsmuur tussen de aarde en het dodenrijk zal verdwenen zijn. En zie, de doden zullen hun licht geven. En op die dag zal ook de hel tot een paradijs worden. En het zal een dag zijn van grote rust en grote vrede, en er zullen overal wonderen en tekenen zijn. Zo heeft de Heere een dag van herstel aangewezen, en het zal een dag zijn waarop een ieder Zijn goedheid zal kennen. Ook zal de Heere op die dag engelen vrijzetten die in de dieptes van de hel opgesloten zaten, want zie, de Heere Heere verbreekt eeuwige banden, en de Heere zal de duisternis maken tot een licht. Ja, de Heere zal de hongerhel bezoeken op die dag, om haar te doen bloeien, en hij zal de woestijn tot een bloeiende prairie maken, overstromende van melk en honing. Ja, de Heere zal licht geven in de dieptes der aarde, en de scheidingsmuren doen afbrokkelen. Zo zullen dan vele doden op die dag door vurige vogels tot de hemel worden genomen, en al klimmende zullen zij komen tot de heilige steden op de berg. En zij zullen de zon des hemels aanschouwen, en drinken van overvloedige bronnen. Zo zal de Heere dan alle tranen afwissen. Een goede God is Hij, niet iemand die het leed voor eeuwig laat voortduren.

16. De Heere heeft een dag aangesteld waarop de religies hun doden moeten geven, en ook de zeeën zullen geopend worden, en de spelonken. Ja, zelfs de rotsen zullen opengespleten worden om hun doden uit te leiden. De Heere zal de wortelen bezoeken en nieuw zaad zaaien. De Heere Heere zal Zijn volk uitleiden.

17. En in het diepste van de aarde zal de Heere het verstand herscheppen. En de hemel zal haar verborgen plaatsen tonen om in heilig en kleurig vuur het geweten te herscheppen. En velen zullen weer teruggaan naar hun land. Zo zal de Heere dan veel troost brengen, en een ieder zal belijden : Ja, de Heere is goed. En zo zullen de scheidingsmuren tussen de tijden en eeuwigheden verbroken worden, en er zullen vele samensmeltingen plaatsvinden.

18. Zo zullen dan de heilige pelgrims komen tot de zeeën boven de hemelen om nieuw land te vinden. Hier zullen zij wonen en veel nageslacht hebben. Maar zij zullen niet huwen, en geen geloftes doen, want ook boven de hemelen wordt er niet gehuwd. En de dagen van het oude zullen ten einde komen, en er zullen nieuwe dagen opkomen. En de Heere zal webben uitspreiden boven de aarde, en de Heere zal over deze webben rijden, om vruchtbaarheid tot de aarde te brengen zoals deze er nog nooit geweest was. En het nageslacht zal snel groeien, met begroeiing over alle paden, tot in de dieptes en vertes van de hemel.

5.

De Heere die Jager is

1. Zo is dan de Heere Jager om scheidingsmuren te doorbreken en om deuren te openen. De Heere

staat op alle daken om de Zijnen mee te nemen tot de hemelen en dat wat boven de hemelen is. Zo is er dan een pad des Heeren door vele vuren. Ja, de Heere is een Jager als een vuur om te zuiveren. Zo creëert de Heere een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, en vernieuwt hij dat wat boven de hemelen is. Ook komt Hij tot dat wat onder de aarde is en onder de huizen.

2. Zijn pijlen zijn aangestoken door de vlammen der hemelse en bovenhemelse zonnen. Zo opent de Heere deuren tot het bovengestelijke. Zo is er dan hogere liefde werkzaam op deze vurige velden en wildernissen, en de Heere steekt de zijnen aan door deze hogere liefde. En hun vlammen dringen door tot de duisternissen, om de duisternis tot een licht te maken. En de hogere liefde is als warme dekens opgestapeld in de uitgestrekte duisternissen van de nachthemelen, als een weg voor de gelovigen. En zij zullen nieuwe doorgangen vinden, om te komen tot de steden der nachthemelen. En het ijs zal hen tot een lantaarn zijn. En zij zullen de steden der grootvaderen en grootmoederen vinden, en zij zullen daar veiligheid en geborgenheid vinden, ja, intense zorg, want de Heere heeft genezing voor hen bereid die Hem naarstig volgen.

3. En de Heere zal hen voeden met het hogere voedsel. Zo zal de Heere over hen waken, en de dromen die Hij hen schenkt zullen hen meevoeren. Zo zullen zij dan tot de zonnen der nachthemelen komen, en zij zullen de Heere aanschouwen. En de Heere zal hen hoog in de nachthemelen onderwijzen. Ja, diepe geheimenissen zal Hij hen laten zien, en zij zullen bekleed worden met warmte. En de warmte zal zich over hun lichaam verspreiden als een pantser.

4. Zo zijn er dan vele warmtes des Heeren en vele paden van de hogere liefde. Zij vinden rust in de Heere, en Hij leidt hen tot de stilte. En wanneer zij dan zijn in de huizen van hun grootmoederen en grootvaderen, dan zullen de vuren tot hen komen om hen te halen. Zo zullen zij veelvuldig gezuiverd worden, en zal het hen aan warmte en hogere liefde niet ontbreken. En zij zullen de wegen van die vuren leren kennen waarover zij de bovengestelen leiden. En zij zullen ook de plaatsen kennen waar die vuren hen brengen. Dit dan zijn de scholen, de velden, en de plaatsen van plezier. Ook brengen zij hen tot de plaatsen van de nog ouderen, daar waar zij tezamen wonen, en waar warmte veelvuldig woont. Zij tonen de hogere wegen, de hogere bruggen en de hogere torens. Gij moet echter deze plaatsen met wijsheid betreden, opdat uw warmte niet weggenomen zal worden. Zo zult gij dan adem kunnen halen in het nachtparadijs, en gij zult haar zonnen aanschouwen. Zo zijn er dan zeven nachtparadijsen des Heeren wanneer gij de wegen bewandelt vanuit de huizen waar de alleroudsten tezamen wonen. En de zonnen die daar zijn zijn tot veelvuldige zuivering van uw zielen. En gij zult hierdoor dingen gaan begrijpen en tot rust komen. En nieuwe warmtes zullen u daar gaan omhullen, en zij zijn de verrukkingen, de heerlijkheden en de zaligheden des Heeren. En gij zult de schuilplaatsen van de zonnen der nachtparadijsen gaan ontdekken, en gij zult met hen meereizen, opdat veel warmte aan u wordt toegevoegd. En gij zult leren vanuit welke zonnen de Heere heil schept, en welke wegen Hij begaat, en gij zult Hem hierin volgen.

5. En de Heere plaatste een boom in één van de nachtparadijsen, en deze boom was een verboden boom. En de Heere noemde die boom Tantalos. En wanneer iemand dichtbij de boom kwam vaagde de boom weg om te vluchten. Zo kon niemand zondigen.

6. Zij die de Heere waarlijk liefhebben en zich met Zijn wijsheden tegoed hebben gedaan komen tot Zijn ochtendparadijsen en hun zonnen. En zij vinden warmtes onder grote bladeren, en visioenen door het eten van grote vruchten. En de Heere Zelf gaat hen hierin voor. Zo staat de Heere met Zijn jachtwagen boven de ochtendparadijsen en hun zonnen, en onder de hemelen en boven de hemelen is er geen grotere naam gegeven dan de Heere. Komt dan allen tot Zijn heilige berg, temidden van de ochtendparadijsen en hun zonnen, en betreedt het pad tot Zijn heilige tempel. Ziet dan, Hij maait

de velden van de ochtendparadijsen en hun zonnen met Zijn vuren. De Heere dan is warmte, voortgekomen vanuit de kou. Zonder die kou is de warmte niets, en zonder de warmte is de kou niets. En zo dan : Hierin is het geheimenis des Heeren. Zijn woorden zijn opgesteld als dekens opgestapeld boven de daken, als het wolkendek des Heeren. En zij die Hem liefhebben klimmen hierin op. Zij volgen Hem tot Zijn heilige jaagtempel, en zien hoe Hij de velden van de ochtendparadijsen en hun zonnen maait. Ja, de Heere snoeit Zijn velden, en Hij laat Zijn wildernissen niet onaangeroerd. Zo staat de Heere dan in Zijn jaagwagen boven al wat leeft, en heeft de aarde gegeven aan hen die Hem liefhebben. Zo is dan de hemel en de hel getuige geweest van de hogere liefde des Heeren, en zijn er stralen van warmte als treden tussen hen opgesteld. Zo heeft de Heere dan de tussenmuur tussen de hemel en de hel weggehaald, en heeft hen doen laten samensmelten. En zij die de Heere dienen kennen deze stralen en hun wegen. Zij kennen hun schuilplaatsen, en de plaatsen waar zij de heiligen brengen.

7. Vanuit Zijn heilige jaagtempel ziet de Heere de aarde en al wat daarin is. En de stralen van hogere liefde staan boven haar.

6.

Het Ochtend Paradijs

1. Zo staat er dan niets dichterbij de Heere dan het ochtendparadijs. Zij zijn als de wegen tot het diepste van Zijn hart, daar waar Hij troont. Zo is dan het Ochtend Paradijs als het gezang des Heeren, en verboden bomen zijn hier niet. De zonde houdt hier op te bestaan, en hier leeft de Heere eeuwig, als van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hier heeft tijd opgehouden te bestaan, en vinden de wisselwerkingen der elementen plaats.

2. Het kwaad heeft hier opgehouden te bestaan, en de Heere kijkt naar het ochtendparadijs vanaf Zijn hoge woning, de stralen van haar in de dieptes van Zijn hart voelend. Ja, zij dragen de sleutels tot de dieptes van Zijn Hart. En zo zijn de ochtendparadijsen een pad naar binnen, een pad waarover de Heere rijdt en reist, en waarvanuit Hij stralen zendt. En de Heere vindt hierop heil, en Hij schiet pijlen af om gevangenen vrij te zetten. Ja, de pijl zendt Hij uit om terug te halen dat wat eens gestolen was. De Heere geeft opdrachten aan Zijn pijlen, en zij doen naarstig wat Hij zegt. Hij gebiedt hen om gevangenen vrij te zetten, om zieken te genezen, en om krijgsgevangenen mee te nemen naar de hoge. Zo troont de Heere in het bovengestelijke, en zendt Hij Zijn Bovengeest. Ja, de Bovengeest spreidt netten uit over de daken, en de Heere laat Zijn stem horen. Maar zou de Heere Zijn Bovengeest uitstorten, dan zou er geen weg meer terug zijn, want dan zou de Bovengeest in gevangenschap leven. De Heere is gekomen om Zijn geesten vrij te zetten. Daarom : Zij die in een uitstorting geloven : Zet nu de Geest vrij, en kom tot het bovengestelijke. Hij is de vogel des Heeren, en Hij zal u meevoeren, en u helpen in uw klimtocht. Maar Hij zal niet in u uitgestort worden. Hij zal u alleen een veer schenken. Houdt daarom vast aan het kleine dat Hij u geeft, en weest dankbaar, want meer hebt gij niet nodig. Waarom zoudt gij uzelf verzwaren om zo niet meer te kunnen reizen ? Zo zou u de heerlijkheden des Heeren zeer zeker mis lopen. Daarom : Zij die in een uitstorting geloven : Komt hiervan terug, en laat uw harten hierdoor niet meer verzwaren. Gij zijt immers opgegroeid. Zet uw gevangenen vrij, en kom tot het bovengestelijke.

3. En de Heere zal de ochtendparadijsen over de aarde spannen, en de aarde zal worden tot een ochtendparadijs, en de Heere zal daar tronen.

Sorsol

1.

Het Pad van Armoede en de Lokogamen

1. Dit wordt ook wel het pad naar de onderwereld genoemd, en bij elke poort moet er een kledingstuk, eigenschap of titel aflegd worden. Op dat pad moest ook het spotkleed aangetrokken worden. De Armoede eindigt in een plaats onder de hel, ook genaamd Armoede of Armoe. Hier woont Vrouwe Armoe. Ook de Schmi-Lokogamen of Smi-Lokogamen komen op dit pad voor. Lokogamen zijn de sieraden van het kruis als de sieraden der Armoe. Het getal van de Schmi-Lokogamen is honderdvierenveertigduizend. Hen die tot die orde binnentreden hebben het pad van Armoede bewandeld, hebben van haar geleerd. Bij dit pad behoren dingen als ijs, afzondering, heiliging, ascese, spotaanvaarding als deel van lijdensaanvaarding, kluizenaarschap, vaak ten gevolge van een wond die de Heere heeft geslagen met als bijwerking overgevoeligheid, en min of meer sociale stoornissen. Tot het pad behoort ook de spirituele en religieuze armoede. Zij die zich altijd door god en goden vertroeteld voelen en weten, weten niet wat dit pad inhoudt. Bij dit pad komen namelijk onherroepelijk : depressie, angst, eenzaamheid door verlatenheid, en leer je de schoonheid daarvan ontdekken. Zo zijn er op dit pad de Lokogamen van de angst, de Lokogamen van depressie, en de Lokogamen van eenzaamheid, van verworpenheid, van bespottings, van wanhoop, als de sieraden van deze dingen. Op het pad van armoede in de veelvuldige betekenis van dit woord zul je namelijk met al deze dingen in aanraking komen, om hun sieraden te laten rijpen. De armoede brengt ons terug naar de aarde, met als verbindingspunt : de voet. De uitgroeiselen van de voet, de tenen, zijn de vertegenwoordigers van de verschillende soorten Lokogamen, de lijdenssieraden. Deze brengen dan ook de voet extra in balans.

2. De Lokogamen zijn niet alleen lijdenssieraden, maar ook wraakgodinnen. Het pad van armoede gaat ook langs en door het oer. De Angst-Lokogamen zijn de Schmizul-Lokogamen. De Depressie-Lokogamen, ook de Lokogamen des Doods, zijn de Tamul-Lokogamen, die vaak paardachtig zijn. De Verworpenheids-Lokogamen zijn de Esmul-Lokogamen, die ook vaak paardachtig zijn. De Bespottings-Lokogamen zijn de Ramda-Lokogamen. De Eenzaamheids-Lokogamen zijn de Smitzil-Lokogamen. De Verlatenheids-Lokogamen zijn de Napap-Lokogamen. De Wanhoops-Lokogamen zijn de Tramir-Lokogamen. De Gemis-Lokogamen, ook de Lokogamen van Heimwee, zijn de Traumal-Lokogamen.

3. Je kunt een beroep doen op deze lokogamen in de desbetreffende omstandigheden. De Lokogamen zijn niet mis te verstaan. Zij zijn de sieraden van alle lijdensvormen die de wereld gaan transformeren. Hierin schuwen zij de wraak en de apocalypse niet. Er gaat een nieuwe aarde komen.

4. De Lokogamen zijn ook de sleutels in het lijden. Zij geven advies en openen nieuwe deuren. Zij zijn de geheimenissen van God die Hij voor Zijn trouwe kinderen bereid heeft.

De Tamul-Lokogamen

5. En het sieraad dan dat gij om uw arm of pols draagt, heeft een platte steen als het sieraad van de angst, en daarna de steen van depressie, en vervolgens de prachtig kleurende steen van wanhoop. Gij draagt dan deze stenen, opdat gij uw weg vindt.

6. De Tamul-Lokogamen zijn bij u, om u te leiden op uw pad, zij die de sieraden der depressie zijn. Zij dan heffen uw hoofd op en geven u te drinken in dorre streken. Zij leggen hun hand op u, en

leiden u voort, daar waar het duister is, geven zij licht.

7. Zij zijn een volk van engelen, van meesters in kunst. Zij temmen de krachten van het leven, ja, als paardenmenners zijn zij. Zij temmen de krachten van het lijden, zij volgen jou, om jou te leren het leed te berijden. Ze leren je met het leed om te gaan als met een paard, een dier, een wezen. Het leed brengt jou iets, een stukje geschiedenis, een stukje God, een stukje bevrijding uit een hard hart.

8. Bidt dan aldus tot de Verborgene Geesten des Heeren, de Tamul-Lokogamen, die hun engelen hebben gezonden : Tamul-Lokogamen, Verborgene Geesten des Heeren, Geheimenissen, sieraden van mijn depressies. Heb Genade over mij, en onderwijs mij in liefde. Weest niet al te toornig op mij, want ik heb geen kwaad in de zin. Leer mij te bidden en te komen tot U. Laat mij niet vergaan in mijn strijden, maar help mij. Gij dan bent reizend van aard, over de aarde reist gij, met vleugelen van licht, raakt Gij hen aan die lijden. Gij dan neemt de soldaten van de strijdvelden weg wanneer zij zijn gestorven, om hen het sieraad des doods te tonen.

De Schmi-Lokogamen

9. De hel is de tweede wereld. Het dodenrijk is de eerste wereld. De armoede is de derde wereld. Daar gaat de reis naartoe, christen. De pracht van God is omringd door armoede, omdat die pracht het sieraad van de armoede is. Het is een spirituele reis.

10. Schmi-Lokogamen vormen de armoe-tabernakel van God als een machtig sieraad, bestemd om te heersen over de rijken. Zij vormen de machtige spreuken waarmee God het leed wat de rijkdom brengt bedwingt : Kia Maza Mach Oli Kidorra Adona Va Estesse Ki Manta Mogam Basch Olum Uschga Kalim Kerhengst Hengstel Eregma Maak Estu Uvia Dun Desmel Ischu Mus Moes Akoesta Iram Abusch Ich Unt Icha Uschania Erwisch Erwischeniz Zitchen Gischen Erum Erumda Akum Akum Kapana Katana Erektus Apochela Apogela Nonog Ebutsch Epun Epoen Akoet Kida Kidam Ates Arumba Aroemba Arachtel Okos Olokta Ikip Itiktapat

11. Aram Aram Nanaki Ikles Dehikta Vaodon Oroktus Oruktus Oruktis Oruktis Amik Nanak Dadunka Dadunia Irim Da Fokon Osa Vanil Vanir Tetes Meza Vahahelm Dadon Vadonen Kukumbia Kukumbia Nes Akschin Disin Dizin Diak Domanta Vanel.

12. Dit dan zijn de namen der sieraden. Er zijn verschillende ordes der Schmi-Lokogamen, die ook in de spreuken verborgen zijn. Er zijn tien ordes der Schmi-Lokogamen.

13. Er zijn verschillende kronen te verkrijgen op het pad van armoede. Er zijn dan ook speciale kroon-lokogamen.

De pelgrimtocht

14. Minina-Schmi-Lokogamen zijn vogelachtig. In deze orde moeten er veel vogels verslagen worden die de doorgangen belemmeren. Het is de grote vogeljacht die de pelgrim op het pad der armoede moet maken. Als hij genoeg demoon-vogels heeft verslagen en geofferd, en hij dringt door tot de Levitische zones en Davidische zones, dan kan hij daar priesterlijke gaven ontvangen, en vandaaruit overstappen tot de Farinhein orde. Ook in de Farinhein-zone moet de pelgrim tot vele vogeljachten overgaan. De demonische vogels zijn aangesteld om de gaven van armoede tegen te houden, en de pelgrim daarvan af te houden. Ze zullen de pelgrim proberen te verleiden om terug te keren. Velen zullen juist in deze zone ook de moed opgeven, en terugkeren, ook vanwege de machten die de vogels beloven aan hen die hen volgen. In deze orde zijn de Aldebaran vogels

voornamelijk opgesteld, de vogels van spot, en men kan hier ook de felbegeerde sieraden van bespottig ontvangen, door het spotkleed tot het eind te dragen. De Ramda-Lokogamen staan hier dan ook rijkelijk opgesteld. Bekende Ramda-Lokogamen zijn Metensia, Morgennia en Romarei.

15. Er zijn de dertig ordes van Ramda-Lokogamen, de bespottings-sieraden, de sieraden van spot.

16. Op het pad van Armoe is het kruis van Armoe, en ook hier dient in de gaten gehouden worden : de Grootste Armoe, de Eeuwige Armoe en de Dubbele Armoe, die het vragen om armoe is. Een van de grootste profeten van het Evangelie van Armoe was Franciscus van Assisi. Het Evangelie van Armoe is deel van het Eeuwig Evangelie. De sieraden van Armoe zijn felbegeerd, en hier zal om gestreden moeten worden.

17. Veel demonen zijn uitgezonden om pelgrims van deze sieraden af te houden, want ze geven veel macht over demonen. Demonen proberen daarom pelgrims af te leiden en veel kracht en macht te beloven. De sieraden van armoe zijn bijvoorbeeld speciale parfum-flessen, of speciale muziekdoosjes, speciale lichten of lampen, speciale gevoelens die je altijd meedraagt, of speciale kledingstukken. Vaak kunnen ze juist ook erg subtiel zijn, bijna verborgen, omdat naaktheid een groot sieraad is.

De Napap-Lokogamen

18. Zij die het pad der armoe begaan komen ook voor de rivier van verlatenheid te staan, waar zij moeten duiken naar de sieraden van verlatenheid, waarmee ze over de rivier kunnen komen. Door angsten komen ze in grotere verlatenheden, totdat ze aan de zee van verlatenheid zijn gekomen. Hier wonen de Napap-Lokogamen rijkelijk, als de frisse geuren van de oceanen en bossen, de speciale diepe geuren van de natuur. Er zijn ten minste dertig ordes van de Napap-Lokogamen.

19. De Christus van Armoe is genaamd Maser. Dit is dus gewoon een naam van Christus, een bijnaam, om het werk van armoe te laten zien. Het is een deel van Christus, net zoals God meerdere namen heeft die meerdere delen laten zien.

20. Gebeden tot de Schmi-Lokogamen : Wees ons genadig, heersers der hemelen. Laat ons niet vergaan in onze ellende, maar laat ons bijdrinken bij de bronnen, en schenk ons heil vanuit de sieraden. Bindt ons niet tot werkzaamheden, maar schenkt ons vrijheid om uw wegen te doorzoeken. Laat onze lampen dan brandende zijn, opdat wij in duisternis niet verdwalen. Open voor ons de deuren, ook voor onze geliefden, opdat wij niet in scheuring tot u naderen. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Wees ons tot een schuilplaats en gids. Weest dan niet te wraakzuchtig naar ons, want wij hebben geen kwaad in zin. Leer ons naar Uw wil te handelen. Schenk ons de gaven van armoe, en verlos ons van de scherptes van rijkdom. Leer ons rijk te zijn in armoe, en haar dieptes te doorgronden. Leer ons te begrijpen, leer ons te denken over de juiste paden, en de verkeerde paden te verachten. Rijken zullen niet tot U kunnen naderen.

21. God heeft vele namen en vele delen. Om die namen te kennen is het mystieke pad aangelegd. Zo is het voor de profeet mogelijk om de verborgen namen en de intiemere namen van God te kennen. En hem zal de gave geschonken worden het Woord op een verantwoorde manier aan het volk te brengen. Dan spreekt hij over het geopenbaarde als een middelaar. Het is juist de bedoeling dat u het mystieke pad opgaat want zo kunt u Gods verborgen boodschappen die Hij voor Zijn geliefden heeft bewaard vinden.

22. De Muskus is een dieper en hoger deel van God, de Arme Vader, en Vader van alle armen. De

Muskus haat het welvaarts-evangelie en haar markt, en zal zich openbaren om dat evangelie aan de kaak te stellen. De Muskus is een pad voor de mystiekeling. De Muskus is het arme deel van God als fundament van het kruis. In het arme deel van de hemel woont ook de Karmat, een dieper en hoger deel van Jezus Christus, en de Heilige Armoë. Voor de mystiekeling is er hierin priesterschap weggelegd. Zij gaan de hogere weg van God om uiteindelijk bij Zijn verborgen traan te komen. Zij weten dat zij door de Armoë tot de diepere kruizen des Heeren en der hemelen kunnen komen. Zij zijn de troosters van God, en zij hebben de canon, het hek tussen hen en God, verbroken, om Zijn bevroren hart te verwarmen. Zij hebben geen genade gehad tot de canon en de canonieke beschaving, maar hebben zich teruggetrokken om zich te wijden aan geestelijke oorlogsvoering en groei.

23. Het priesterschap van de Muskus is voor hen die als de engelen zijn geworden in hun wandel met God. Zij zijn tot de boom van de Karmat gekomen, de boom van Armoë, en hebben van haar vruchten gegeten. Deze boom is het rozenkruis, het kruis der armen en mystiekelingen. Hier leert de mystiekeling de geheimen van het bloed van Christus kennen.

24. De eerste priesterlijke bediening van Muskus is de oorlogsvoerende. Zij leren dat de geestelijke oorlog heilig is, en zij strijden met heilige wapenen. Het slagveld der hemelse gewesten is hun tempel. Zij leren de wapenrusting van het bloed van Christus kennen, en de wapenrusting van de armoë. De hogere soldaat in Gods leger is een priester, en hij voert oorlog in heiligheid. De tweede priesterlijke bediening van de Muskus is de priesterlijke wapendrager. Hij moet de diepere arsenalen van het bloed van Christus leren kennen, en is tevens een wachter, een beschermer van die arsenalen, waartoe hij de sleutels draagt. De wapendrager dient hierover veel profetische informatie te ontvangen, en dient dicht bij de Muskus te leven, als een arme. Zij die in rijkdom leven kunnen en mogen dit vuur niet ontvangen. Het gaat om de nederigen, en zij die de minste willen wezen, de minore.

25. Het arsenaal is heilig voor de priesterlijke wapendrager van de Muskus. Hij ziet zijn geheugen als heilig, en is heilig in het uitzoeken van de wapenen, die hij eruit pikt door de profetische gave. Zijn geheugen is zijn arsenaal, en zijn herinneringen zijn zijn wapens. Hij draagt de wapens over aan de priesterlijke soldaat van de Muskus. Hierdoor is hij een middelaar.

26. De derde priesterlijke bediening van de Muskus is de priesterlijke geneesheer. Veelal werkt hij met het kruis, omdat het kruis genezing brengt. Zo is hij een vader van tucht, en een rechter. Hij draagt de arsenalen en geheimen van priesterlijke genezingsmiddelen met zich mee, zoals de schatten van het bloed van Christus en de Karmat. Hij weet dat genezing heilig is, en alleen kan gebeuren in de tempel en tabernakel. Wel is er aan elke genezing een prijs verbonden, in de vorm van lijden, dat vroeg of laat geopenbaard wordt. Genezing is verbonden aan het kruis, en mag daarvan niet losstaan. Zo is het toedienen van genezing iets priesterlijks, als het toedienen van het kruis, van het bloed van Christus en de Karmat, en het daarbij horende lijden. Er stroomt genezing uit de wonden van de Christus en de Karmat, maar dan moeten we die wonden wel dragen.

27. De vierde priesterlijke bediening van de Muskus is de priesterlijke exorcist. Tevens is hij een profeet, want door het kruis werpt hij geesten uit die woorden verzegeld hielden. Dit is de viervoudige priesterlijke bediening van de Muskus, door hen die de Heilige Armoë in hun binnenste dragen.

28. De engelen van de Muskus hebben Zijn Traan ontvangen, en doen daardoor Zijn werken. Zij zijn bekleed met de krachten van de Muskus, stromende vanuit de Traan. De eerste engelenbediening van de Muskus is de legendarische Lokogaamse. De Lokogamen zijn de sieraden

van het kruis, de sieraden van het lijden, en tezamen vormen zij de Ziel van zowel God als Christus. Zij dragen het bloed der gaven, en zijn de wapenen en schenkers des Heeren. Ook zijn zij de voeders van Zijn engelen.

29. De tweede engelenbediening van de Muskus is de Talgaamse. Talgamen zijn de sieraden der sacramenten, en de engelen van de beker. Tezamen vormen ze de Beker van Christus, de vierde persoon van de eenheid. Zij zijn de engelen van het lijden, en zij leiden tot de lokogamen, de sieraden van het lijden.

30. De derde engelenbediening van de Muskus is de Tokonse. De Tokon is de heilige Leer van het Bloed van Christus, maar ook is zij het sieraad van de armoe. Zij zijn de engelen van het bloed, en tezamen vormen ze ook het bloed.

31. Het van geen bevrijding willen weten, oftewel het pad van het Eeuwige kruis is de hogere weg van Christus. Zij die gevoelig geworden zijn voor het lijden van Christus en God begaan dit pad. Zij willen lijden met de Heere en Zijn kruis dragen om dieper één met Hem te worden en Hem te vertroosten. Zij zijn de troosters van God, de bemoedigers, en ook de aanmoedigers. Zij weten dat het kruis een pad is wat bewandeld moet worden voor een oplossing, en voor een eeuwige inwijding. Deze inwijding is zowel mystiek als cryptisch. Niets is wat het lijkt. Deze inwijding is het Sebek-Kruis, oftewel het Kruis van Egypte, waar Christus volgens Openbaring in de onderwereld aan hing. Ook wordt er gesproken over het Kruis van Sodom. Het Sebek-Kruis is het kruis van de onderwereld.

32. Toen Christus door de eerste poort van de onderwereld ging kwam Hij in de gevangnissen van een onderwereld genaamd Egypte. Zovelen van Zijn volk zaten hier vast, en ook zij die door de oordelen en plagen over Egypte waren omgekomen. Hier predikte Christus het evangelie aan de doden. Ons de opdracht gegeven om aan doden het evangelie te verkondigen. Wij mogen dit doen door het lijden wat we zelf dragen. Hiermee komen wij met hen in contact. Let wel : Dit mag dus alleen door de Geest van Christus, en niet door het vlees. Dit is één van de grote paradoxen. Maar let nu goed op wat er gebeurde, en wat Christus de macht gaf in het dodenrijk om dit te doen : Het Sebek-Kruis was een kruis van verscheuring en verzoening, als een dieper deel van het lijden en het kruis van Christus dat we kennen. Het was het kruis van de onderwereld. In de onderwereld houdt het kruis namelijk niet op te bestaan, maar gaat gewoon door. Wij moeten ons dus niet blindstaren op alleen maar het materiele kruis van Christus. Zijn wij dan materialisten ? Zijn wij volgelingen van de Mammon ? De Mammon heeft een kruis-canon opgesteld, waardoor we niet verder komen. Hiermee wordt het pad van Christus in de onderwereld gelasterd. Het Sebek-Kruis was het lijden van ijs, het lijden van afzondering, als het kruis der hermiëten. Afzondering en onthechting brengt je in contact met de onderwerelden, wanneer je het materiele gaat verloochenen, en de aardse, gevallen zintuigen als leugenaars gaat behandelen. Nu, luister goed : Het Sebek-Kruis had Christus al geslagen toen Hij nog leed aan het kruis van Golgotha, waar hij riep : Vader, vader, waarom hebt gij mij verlaten. Door het Sebek-Kruis werd Christus losgescheurd van Zijn Vader, God. En waarom eigenlijk ? Dat werd maar al te duidelijk in de onderwereld. Hier kon Christus een dieper en hoger deel van Zijn Vader ontmoeten : de Sebek. Christus was door Zijn lijden en sterven afgedaald in de put der geheimenissen van Zijn Vader. Hier kon Christus in aanraking komen met het oneindige leed dat in Zijn Vader door de wereld en de gevallen engelen was geslagen. De verscheuring was dus eigenlijk om een diepere verzoening te brengen, als een heilige verslinding.

33. En ook kwam Christus hier tot een dieper deel van Hemzelf, het deel dat het lijden door vuur en ijs weerspiegelde. Dit deel werd genoemd de Herman. De Herman was dat deel van Christus waarmee hij werd gekruisigd aan dit Sebek-Kruis, het Eeuwige Kruis. Hier leerde Christus de

Eeuwige stilte kennen, en Hij zweeg. Hij wilde van geen bevrijding weten, omdat het Hem in contact bracht met het grotere lijden van Zijn Vader.

34. De canon, de verabsolutering en afsluiting van het corrupte en geïnfilterde Woord van God, opgesteld door machtslustige, geldzuchtige en eerezuchtige kerkleiders, stond schuldig aan het opwekken van demonie elders. Dit wordt verklaard door de zogeheten delen-theorie : Daar waar Gods mensen delen van God gingen verwaarlozen, tegen zondigden of niet in geloofden, daar werd een stuk van Gods Geest afgehakt, en dat veroorzaakte een leegte die zich uitte in een verschrikkelijke demonische geest. In India waar het meergodendom het sterkst heerste kon zo'n geest makkelijk in het systeem opgenomen worden. De aantallen groeien daar als wij niet onze taak op ons nemen de delen van God te beschrijven en op te nemen. De Geest niet laten spreken is levensgevaarlijk, want zo groeien elders de demonische geesten. Dit is ook de reden waarom zulke hindoestaanse goden zoveel van God in zich kunnen dragen in de vorm van Wijsheid en Liefde. Wij moeten dan ook heel voorzichtig zijn in ons oordeel over deze goden en geloofsstelsels. Het komt meer terecht op een zuiver ziften dan op totale en algehele afwijzing. De totale en algehele afwijzing van andere geloofsstelsels met hun wijsheden is ook niet goed. Geografisch gezien gingen de afgewezen uitgedoofde krachtbronnen met informatie van de Heilige Geest terug in de aarde, en kwamen er demonische krachtbronnen in de voeten van de eigengerechtigde mens om de krachtbronnen van God te blokkeren. Dit trok boze geesten aan. In de eindtijd zal God deze demonische krachtbronnen en blokkades transformeren, als een muur die door de kracht van God plat wordt gelegd en als brug gaat functioneren. Dan zullen de verborgen en afgewezen delen van de Heilige Geest vanuit de aarde opkomen door de voeten van Zijn Volk. Dit zal een basis leggen voor nieuwe genetische veranderingen. God zal niet alleen een God zijn van genezingen maar ook van anatomische vorderingen. Dit zal gebeuren wanneer de vloek der aarde wordt verbroken. Er zal een dimensionale overgang moeten komen van het tegenwoordige lichaam des doods dat onder de vloek der zonde en onwetendheid leeft, naar het lichaam des levens en het zogenoemde verheerlijkte lichaam. Dit is waarom geschiedenis zo belangrijk is om de verloren delen van de Heilige Geest en Zijn werk terug te vinden. De geschiedenis is de diepte van Gods heilige meer. Onze kennis van de geschiedenis kan mede de diepte van onze relatie met God, onze geliefde, bepalen.

35. Het profetische pad leidt tot het mystieke en het cryptische, als je het goed wil doen, en dan ga je echt het belang van afzonderen inzien, het ijs. Dit deel van Christus is zeer belangrijk op onze reis. Op het canonieke pad van het kruis denken we : 'Nu is het wel welletjes, even het kruis van mijn rug afhalen, hoor,' en dan duiken we in een bron van genezing. Dan dragen we soms het kruis, en de verlichtende bronnen naast ons verlokken ons. Ons kruis wordt zwaarder en zwaarder, of blijft gewoon zoals het is, en we denken : 'Wanneer breekt het seizoen van genezing nu aan, of moeten we in actie komen ? Wat moeten we doen ? Wanneer gaan we om genezing en doorbraak bidden en in het geloof belijden dat we het in Christus hebben ontvangen ? Wanneer mogen we ons uitstrekken naar de verlossing ?' Maar de volgelingen van het Eeuwige Kruis hebben maar één doel voor ogen : het kruis, verzoend worden met de hogere en diepere delen van de Vader. Voor hen is er geen verschil tussen lijden en genezing, tussen leven en dood, hemel en hel. In het kruis vallen zij samen. Dit is de dimensie van Sebek, de vaderlijke liefde. De liefde die lijdt tot verzoening, en niet tot genezing. Want is het kruis niet onze genezing ? Is de verzoening met onze Vader niet onze genezing ? Dit is het pad van het Sebek-Kruis. Je hebt één doel voor ogen : Vader. Hierdoor laat je alles achter je, en ga je door ijs en vuur, als door een heilige verslinding. Je ontwaakt in nieuwe realiteiten, in nieuw perspectief, door het Eeuwige Kruis. Want het niet van bevrijding willen weten leidt tot de Ware Bevrijding. We geven alles op om de Herman, het ijsdeel van Christus, te volgen. Dit leidt tot een nieuw visioen waarin wij leven, een nieuwe wereld. De leugen van kruisafleggende genezing is door het Sebek-Kruis verbroken, en dit kruis geeft ons ook de kracht en het verlangen,

ja, de lusten des heeren, om het te dragen. Oh, Sebek-Kruis, zo rein van kracht, komende tot ons in onze diepste nacht, nemende ons mee als een Eeuwig Kruis, een nieuw en diep geruis neemt ons mee, als een heilige ontvoering, een heilige verslinding, om God te kennen zoals hij is. Hij is de Vader van de nacht en de Vader van de dag, in de nieuwe ontwaken van het Eeuwige Kruis.

36. Christus bestaat uit meerdere delen zoals ook de Geest. Zo is de Herman daar één van. We zien hier een bepaald deel van Christus naar voren komen, en een bepaald deel van het kruis. Het weerspiegelt de hogere weg van Christus, als de Christus die komen gaat. Dit is de tweede Christus, de komende Christus, het verborgen deel van Christus wat geopenbaard gaat worden. Herman is wilde deel van Christus, als een wapen tegen de canon en de canonieke beschaving.

37. We zien daarom een diepere eenheid voor de mystiekelingen in de relatie tussen de Sebek en de Herman, als een eeuwige vlam omringd door ijs en duisternis. Het Sebek-Kruis van verscheuring en verzoening heeft hen tezamen gebracht, door een vlam van ontwaking, als een eeuwig kruis. Voor hen die aan het eeuwig kruis vasthouden is het een onoverwinnelijk wapen, een schild van vertrouwen en rust.

38. Voor de mystiekeling is hierin een pad gelegd om tot de eeuwige traan van de Vader te komen. Het gaat hier om de profetische bedieningen van de Sebek. Geen enkel profetenschap heeft waarde wanneer het niet wordt opgelost en gewassen in de eeuwige traan. De eeuwige traan is een algehele verzoening, niet onderbroken door de hekken van de canon, de materie en de zonde. De eeuwige traan is een diepere verzoening, die verzadigt. Zij sluiten een verbond het kruis niet af te werpen. Zij komen in het eeuwig kruis, om de gebondenheid van de Vader te ontvangen. Alleen die gebondenheid zal tot ware vrijheid leiden. De eeuwige traan is de Eeuwige Geest en de Eeuwige Ziel des Heeren.

39. De tepel is als een zegel. Er zijn veel geheimenissen en raadselen van de tepel. De tepel is de voedingsbron, en ook een gevoeligheidsbron, heenwijzende naar de gaven van de geest. Hier op aarde hebben wij de tepel des doods, maar onze reis is naar de tepel des hemels, de tepel der heerlijkheid. De wond zal worden tot een litteken, en het litteken zal worden tot een hemelse tepel, als de stof van het verheerlijkte lichaam. Ook engelen dragen veel van deze stof in hun lichamen. Is het zo makkelijk : van wond naar litteken naar hemelse tepelstof ? Neen. De wond zal vele malen doorstoken worden, de wond van de heilige, en ook het litteken, zodat het een hemels litteken wordt, en vandaaruit een hemelse tepelstof. Het spreekt over een vuur, over verbranding, waaruit deze veranderingen voortkomen. En zo is het leven ook, als een prometheus, een afdeling van de hel, waar het immergroeiende vlees telkens weer gegeten wordt, totdat het gelouterd is, en als onoverwinnelijk oprijst. Dit is het geheim van de hemelse tepelstof. Het is een immerbrandend vuur waarin we sterk moeten worden, opgroeien. De tepelboom zal opgroeien om de ogenboom te verslinden. Nu, dat is natuurlijk beeldspraak. De ogenboom wordt beschreven als de Geest. Het gaat hier om hele diepe beeldspraak : het eten van Gods Geest. Van de Geest moet je drinken, maar hier wordt er van de Geest gegeten, als van een ogenboom door een tepelboom. Nu, dat gaat heel diep. Natuurlijk is dat allemaal symboliek.

40. Het gaat hier dus over de Geest, de ogenboom, die door de tepelboom wordt verslonden, en dan strijdt de verslonden Geest tegen de eeuwigheden, en zal overwinnen. En met die eeuwigheden wordt bedoeld : de Ziel des Heeren. Het gaat hier dus om heilige verslinding en heilige strijd en overwinning, als in vriendschap, éénwording. Dat soort strijd is als toetsing en zuivering. De Heere zuivert Zichzelf. De Heere toetst Zichzelf. In dat verband wordt er ook wel gesproken over Pniel, waar Jakob met de engel streed, en uiteindelijk met God Zelf. En dan staat er dat de ogen tot rust zullen komen om heilige dagen te zien. Door de heilige verslinding, en dit is weer diepe symboliek,

komt de Geest binnen, de ogenboom, en dan wordt er een hart van heilig vlees in het binnenste geplaatst, en komen de ogen tot rust om heilige dagen te zien. De tepelboom draagt die tot rust gekomen ogen, als eeuwige ogen. Dat is het uiteindelijke doel van de tepelstof des hemels, om zo gevoelig te worden dat het eeuwige ogen van heiligheid en rust zal zijn. Daarom vreest de canon deze hemelse tepelstof als geen ander, en zal hij er alles aandoen om het uit te doven. De tepelboom des hemels is als de heilige kandelaar, vol van de eeuwige gaven, maar alleen door de heilige verslinding, door het eeuwige kruis, oftewel het Sebek-Kruis. Het Eeuwig Evangelie spreekt over tepelen die in de traan zullen groeien en zullen worden tot tempelen. Dit is ook ons vooruitzicht.

41. Zo zijn dan de profetische bedieningen van de Sebek heilig om de profetische woorden van het Eeuwig Evangelie uit te bouwen tot een nieuwe aarde. Zij zijn geroepen om helderheid en duidelijkheid te verschaffen over dat wat moet gebeuren. Maar geenszins is het een canon of een nieuwe canon. Neen. Er zal afgerekend moeten worden met de canon en de canonieke beschaving. De Sebek-profeet strijdt daarmee een strijd in de hemelse gewesten, een strijd die niet van de aarde is. Zij hebben geen strijd der aarde te voeren, geen strijd tegen vlees en bloed, want zij zijn cryptisch. Zij zijn hermeten en puzzelaars voor het aangezicht des Heeren, vertrouwd met de onderwereld en het hemelse pad. Zij kennen en doorzoeken zowel de hemelvaart van Christus als Zijn hellevaart.

42. Zo willen we dan nu de profetische bedieningen van de Sebek bespreken. Sebek is het diepere en hogere deel van de Vader dat nog in duisternis gehuld is. Het is een raadsel van de Vader. Sebek-profeten zijn geen overmoeds-strijders. Zij weten dat ze op de aarde niets te zoeken hebben. Ze zijn niet uit op macht en hoge posities, maar hangen het kruis aan, en wel het Eeuwige Kruis, als het Kruis van Sebek, de Verborgene Vader. Ze leren de paden van het ijs te bewandelen, en ontdekken de plekken waar het ijs begint te branden. Hier glijden zij in onbekende duisternissen. Zij wekken de vlam niet op, maar omhelzen het kruis van ijs als een ijspegel totdat het smelt. Zo komen zij tot het diepere ijs, en uiteindelijk het eeuwige ijs dat brandt. Naarstig en vol van passie zoeken zij naar de uitstorting van de eeuwige traan, de eeuwige ziel en geest van God. Hierdoor verandert het eeuwig visioen waarin zij leven. Hierdoor verandert de materie om hen heen. Maar zij zijn niet gericht op de materie, maar op de eeuwige traan, en de eeuwige stilte. Ze zwijgen, om deel te hebben aan het diepere lijden, en het diepere ijs. Zij geven alles op voor de traan van Christus, om het te verruilen voor de eeuwige traan.

43. Sebek-profeten hebben een passie voor het angstige, het lijdende, en komen tot de diepe angsten in zichzelf om daardoor verenigd te worden met God. Ze geloven hun zintuigen niet, maar de eeuwige traan, het verborgen en verbroken, streng bewaakte Hart van God de Vader.

44. De eerste profetische bediening van de Sebek is de oorlogsvoerende. De profeten van deze orde groeien op door onderricht over de heilige verslinding en de heilige strijd, en leren hoe God hierdoor alles transformeert. Ook leren ze over de heilige verzachtingen en de heilige ontwakingen door de Sebek. Ze zonderen zich af voor studie en onderricht, en leren over de wapenen van de Sebek, de Eeuwige Vader. Bovenal is het hen gegeven om strategische informatie te ontvangen. Ze zijn listig, kennen de listen des Heeren, en grijpen niet snel naar hun zwaard in geestelijke oorlogsvoering. Ze hebben andere manieren. Ze hebben geleerd te zwijgen, om niet teveel met hun verstand en gedachten in discussie te gaan, maar door de Traan communiceren ze met God, en bovenal door de Eeuwige Traan. Ze richten zich hierbij op Sebek, de Eeuwige Vader. Ook wordt de Sebek het gebeente van God en Christus genoemd, en de Eeuwige Ark. Uiteindelijk, en dat is iets wat we ook al in de Bijbel kunnen terugvinden, is er geen redding dan door het Eeuwige Kruis. Het kruis mag niet afgeworpen worden. Het kruis is een pad, en we moeten in het kruis gaan wonen. Het kruis is een tempel, en een arsenaal. Zo komen we tot het Eeuwige Kruis, tot de eeuwige traan

waar de eeuwige tepels der heerlijkheid groeien, de bron van de eeuwige geestesgaven.

45. De tweede profetische bediening van de Sebek is die van het maal des Heeren. Ook deze profeten leren over de heilige verslinding, maar ook over de onderscheidende verslinding, namelijk het verslinden van demonen, en het bereiden van demonen, het fokken van demonen, maar dan als in mystiek en cryptiek. De profeet moet leren van de achterliggende bedoelingen, van beeldspraak. Het kruis heeft alles te maken met het fokken van demonen. Je grijpt niet naar je zwaard, maar naar het kruis. Hier zoek je niet allereerst de kruisiging van het vlees en de betrokken demonen, maar juist het deelhebben aan het lijden, om verbonden te worden met God. God roept ons op om eerst het lijden te aanvaarden. Vandaaruit zal het kruis groeien tot brandend eeuwig ijs waarin het vlees, de demonen sterft. Vaak wordt er daarom in het exorcisme ook gewaarschuwd om niet direkt alle demonen uit te drijven, want daarmee trek je dan ook de doorn des vlezes, het kruis eruit. Ware exorcisten werken met kruiswapenen, maar dan in de vorm van list en strategie. Je trekt het kruis aan als een mantel, en gaat het pelgrimspad van het kruis op, en dan zal de mantel vanzelf ergens gaan branden. Pas op voor allerlei toverijen. Het kruis is geen toverstokje. Leg je toe op de diepere werkingen, en vraag jezelf af waar het je nu eigenlijk om te doen is. Het kruis is als een oven waarin de demonen en het vlees gebraden worden. Zo zijn hen van de tweede profetische bediening van de Sebek de profetische bakkers des Heeren. Zij dienen in de tempels bij de tafels der broden, de tafels der bekens en de altaren. Maar hier doen zij geen rituelen. Neen, ze communiceren met God. Niet rechttoe rechtaan. Neen, mystiek en cryptisch. Zij kennen de profetische wegen des Heeren, zij kennen Gods bazuinen en hun betekenissen. Ze hebben niks van doen met één of ander canoniek avondmaal waar alleen het vlees en bloed van Christus wordt genuttigd, en de demonen vrijuit gaan. Zij kennen het Eeuwig Maal des Heeren, de diepe symboliek en cryptiek van de heilige verslinding.

46. Zo strekken dan de ware discipelen van de Sebek, het diepere principe van God zich ook uit naar de gebondenheid in de Eeuwige Traan, de Eeuwige Geest en Ziel, opdat de reis van het kruis door zal gaan tot het doel : Het Grootste Kruis. Hierin : De Grootste Kracht, en de Grootste Heerlijkheid. Dit Principe noemen we Khnum, zo groot dat God er nauwelijks iets van liet doorschemeren. Khnum is ons volgend station en traject naar het verloren Vaderhart van God. Maar eerst gaan we nog de weg tot Khnum beschrijven : de engelenbedieningen van de Sebek.

47. De Risgamen zijn de eerste engelenbediening van de Sebek. Zij vormen de Geest van Christus, en zijn de sieraden der bedieningen. De inaputen zijn de tweede engelenbediening van de Sebek. De inaputten vormen het lichaam of vlees van Christus, maar meer nog : De Leer van het Vlees van Christus. Ook zijn zij de sieraden van de dood.

48. Khnum is de Naam van het grootste kruis, daar waar de Vader door Zijn lijden aan het grootste kruis gelijkvormig is geworden. De Khnum legt er des te meer nadruk op dat we engelen moeten worden. Khnum woont in de arrataharen, hoge hemelen, en heeft daar zijn engelen, die Stitchiren genoemd worden. Khnum is het geliefde deel van God. Door de Droom werkt hij, iets waarmee al Zijn engelen vervuld zijn. Khnum is een geheim en raadselachtig deel van God, waar hoofdzakelijk engelen mee vertrouwd zijn. Khnum is de verborgen rustplaats en schuilplaats des Heeren.

33. Khnum is het scheppende deel van God, en de rustgever. Engelen verkondigen dag en nacht Zijn Naam. Zij kennen geen rust in het heiligen en belijden van de Khnum, maar Khnum heeft hen diepe rust van binnen gegeven.

34. Het heeft te maken met het uitbroeden van dromen en visioenen. Dromen en visioenen zijn als eieren. Ze kunnen de wereld veranderen. Khnum wil de mensen leren dat zij net als Hem kunnen

scheppen op deze manier. Dat betekent : Hem volgen. In het Grootste Kruis is de Grootste Creativiteit en de Grootste creatieve Kracht.

35. Alle lijden is slechts inwijding tot de hogere hemelen en de hogere bedieningen. Zonder dat zouden we daar nooit kunnen komen of toegelaten worden. Maar het kruis is een vuur waaraan we ons kunnen warmen, wanneer we de moeite namen om er onze woning van te maken, en dieper naar binnen zouden gaan.

2.

Het Paranoia der Profeten

1. Het profetische leven kenmerkt zich door de worsteling met jezelf en je interpretatie. Ontbreekt die worsteling, dan kun je je afvragen of je wel profetisch leeft. Vaak is datgene waarvan men denkt dat het profetisch leven is gewoon sociaal leven. De worsteling met jezelf wordt vaak extra verhit door de sociale machine, en zo probeert de profeet die dan ook zo veel mogelijk te ontvluchten, om innerlijke rust te vinden. Vaak zal de profeet dan merken dat hij een gevangene is van die machine, terwijl zijn gevoeligheid dat idee steeds zwaarder maakt voor hem. Dit zal onherroepelijk leiden tot een escalatie, een soort profetische verbrokenheid, waardoor de profeet min of meer bevrijd wordt. Dit kan door een trauma, overspannenheid, een ziekte of iets anders. Dit wordt vaak niet door de samenleving geaccepteerd waardoor de zwaar beproefde profeet een soort paranoia ontwikkelt, en zelfs vormen van heilig autisme. De profeet gaat inzien hoe diep de aarde en de wereld gevallen is, en wil niet meegesleurd worden. Zo worden vaak zijn paranoia en autisme gescherpt. Hij zal zich eerder identificeren met een dier of een boom, dan met een mens. Maar toch is hij ook een mens, en zal daardoor een tussenvorm proberen te vinden.

De Goddelijke Gespletenheid

2. De zwaar gekwelde profeet gaat de gevaren inzien van het overmatig communiceren, van zintuiglijke informatie door bijvoorbeeld licht en geluid. De profeet zoekt meer en meer de stilte op, ook de stiltes van de geestelijke wereld. Hij leert de subtielere talen kennen, de zogenaamde stille talen, en merkt dat daarin de geheimen van het leven zijn opgeborgen. Hij merkt dat lichten verblinden, en dat dit een zegel is dat hij dient te verbreken. Hij merkt dat geluiden verdoven, en dat hij ook dat zegel moet verbreken. Maar hij merkt ook dat hij zonder licht en geluid niet kan leven. Zo gaat hij op zoek naar een tussenvorm. Maar hoe ver hij ook hierin komt, het verleden lijkt hem te achtervolgen, om hem weer in worsteling met zichzelf te brengen, met zijn interpretatie. Zijn herinnering dient genezen te worden.

3. Zo ontwikkelt hij meer en meer een Goddelijke Gespletenheid. Er zullen tijden zijn dat hij zich meer en meer gaat voelen als een insect, en hij begint vertrouwd te raken met de cocon en het wezen wat daaruit voort komt. Hij leert de mechanismes kennen.

Interpretatie of Profetie

4. De wereld is wreed, een wrede cocon voor de profeet. En in zo'n wrede cocon wordt een wreed schepsel ontwikkeld, iets waar de profeet tegen strijdt, maar wat hem telkens weer overwint. Maar ook wordt er in de cocon iets anders ontwikkeld, namelijk een teder en genadig schepsel. Hiertoe voelt de profeet zich bijzonder aangetrokken, maar ook tot het ander wezen, als in een Goddelijke Gespletenheid. Het is als het ei van een schorpioen, als iets wat hem van binnen verscheurd, als een put van schuld en schaamte. En zo ontdekt de profeet de cocon in de cocon, en gaat op zoek naar

zijn diepere zelf, niet naar de schijn-zelven en de illusie-zelven aan de oppervlakte, die een product zijn van interpretatie. Interpretatie is een projectie, en is nooit in staat iets geheel naar waarheid over te dragen. Daarom streeft de profeet naar Profetie. De profeet zal een keuze moeten maken tussen Interpretatie en Profetie, tussen Projectie en Profetie, steeds weer. Interpretatie komt telkens weer opduiken, en verwond de profeet telkens weer, maar dit is nodig om het diepste van de profeet te doen ontwaken.

5. Vaak doet het extra pijn wanneer de profeet denkt dat hij hier voor niets doorheen moet, en dat hij hier alleen doorheen moet. Maar het Pad van de Profeet is standaard. Profeten zijn vaak eenlingen. Het hoort bij de proef dat ze in ketels worden geworpen waarin honderden valse profeten om hen heen staan.

Het Rozenkruis

6. Het is een vast pad waarover de Heer de profeet leidt, terwijl de profeet zelf vaak het idee heeft alsof alles los staat. De worsteling met zichzelf brengt vaak een bepaalde woede omhoog in de profeet. Woede is een vorm van pijn, en dit is voor de profeet zeer belangrijk om tot het Kruis der hemelen te kunnen komen. Zie het kruis als een bloem, een bloem van de armoe. Het kruis is een boodschap, en als we haar haarzelf laten ontvouwen, dan zal ze ook de oplossing en de transformatie geven. Het kruis is niet een stuk hout, maar een groeiend en bloeiend geheel.

7. Het Rozenkruis is een Hemelse Realiteit. Het Rozenkruis kon daar terecht waar de Kerk haar niet aanvaardde. Wij zien liever geen roos op sterk water. Het Rozenkruis behoort de profeten toe. Zij worden door haar bemind. Het Rozenkruis is het kruis van heilige Armoe, en zij draagt diep in haar de technologie van het geestelijke leven. Laten we goed beseffen dat waar die balans zoek is de Roos sterft.

8. Daar waar de kerk de geestelijke technologie opzij schoof ontstond er een behoefte aan die geestelijke technologie. De kerk zette de stolp over de roos, in de vorm van de canon. Nu was de canon geen nieuw apparaatje in de handen van de leiders.

9. Wij speuren naar de verloren delen, en moeten daarna de puzzel weer helemaal opnieuw leggen. Dat de werelden wilde werelden zijn is vaak genoeg voor gewaarschuwd. Je begeeft je op een plaats die als dumpplaats van de Kerk functioneert, een verwilderd en verlaten gebied, zonder omheiningen van een beschermende canon. De mystiek brengt ruimte, maar brengt tegelijkertijd ook grote gevaren met zich mee. Het is een oorlogsgebied. Om deze verborgen schatten en eilanden wordt gestreden.

10. Het Rozenkruis heeft steun gezocht in de technologie, en zij wordt ook gezien de Sleutel.

De Karmat en het Rozenkruis

11. Christus moet op zijn beurt verantwoording afleggen aan de Karmat. De Heilige Geest aan de Heilige Armoe, en het Kruis aan het Rozenkruis. Christus was een eerste gave aan de gemeente, een milde vorm van energie. Nu is het ware volk van God toe aan een hogere energie, de Karmat. De Karmat is nauw verbonden met het Rozenkruis. Zoals Christus dit was, de Karmat des te meer.

12. Beschouw de Karmat gewoon als een deel van Christus. De canon is een beschermende, behoudende geest, een cocon, en die zal uitbloeien tot een prachtige, uitbloeiende en bevrijdende roos.

Het Canonieke Christendom - Een Gevangenis

13. Wanneer iemand gevangen is gezet door de canon, zij het door het voorgeslacht en de opvoeding, zij het op latere leeftijd, dan gaat dit meestal gepaard met veel demonie. Lange slangen vanuit de weelderige afgronden van de hel houden het slachtoffer in de greep, zodat het slachtoffer geen deel zal hebben aan die weelderigheden. Het is de kracht van het kapitalisme. Ze houdt zichzelf in stand door anderen af te houden van het kapitaal. Dit gaat dus door kooien, door canons. Het canonieke christendom functioneert zo als een soort gevangenis, maar erger nog : als een web van vampieren waardoor zij hun slachtoffers periodiek aftappen. In zo'n gevangenis ben je dus niet alleen een gevangene, maar ook levend voedsel, en hoogstwaarschijnlijk een slaaf.

14. Het Rozenkruis kan het slachtoffer hierin tegemoetkomen. Het Rozenkruis laat zien dat zij zelf ook in een kooi leeft.

15. De lange slangen van de canon, die vaak ook heel dun zijn, en ongelooflijk sterk en geconcentreerd, regelen de ademhaling van het slachtoffer, en bewonen vaak een zachte plek op borsthoogte, die als een geestelijke zonnentepel is. Ook regelen ze hierdoor de spraak van het slachtoffer. Als het slachtoffer uiteindelijk met het Rozenkruis in aanraking komt, zal zij op die gevoelige plek gaan wonen, en hierdoor de spraak en de ademhaling regelen. Door de juiste vibraties zal zij proberen de hersenen vrij te maken uit de greep van de canon. Dit zijn vaak hersenklemmen die zij moet openen. Zij gebruikt hiervoor haar nektars, honingen en melkselen en haar weelderige odors. Zo zal zij alles helemaal opnieuw gaan programmeren. Zij zal de spraak en de ademhaling in balans brengen, en de overbelaste spraak weer verbinden met een ademhaling die diep van binnen komt, en die zij ondersteunt.

De Boom van Karmat

16. Het is ontleding, de beschrijving der delen, waar je nooit diep genoeg in kan gaan. Wanneer je door de Roos gestoken bent wil je meer. Dan kun je ook dieper gaan. De Roos is niet alleen de sleutel, maar is ook een middel om deze te zuiveren.

17. Het Rozenkruis is als de Boom van Armoe, een Paradijselijke en Heilige boom. Dit is als een Verborgene Boom, en alleen te bereiken door hen die het Ware Pad van de profeet begaan : Het ware pad van mystiek. Dit is een pad dat haaks op het canonieke staat. Het is de Boom van Karmat, de Heilige Arme, met zijn drie principes : de Verborgeneheid van de Heilige Armoe, de Vruchtbaarheid van de Heilige Armoe en de Weelderigheid van de Heilige Armoe.

De Heilige Armoe

18. Heilige Armoe is de Rijkdom van de ziel. De Heilige Armoe is de Sleutel op het Pad van het Kruis. Er zijn verschillende graden in armoe. De eerste graad is depressie, de tweede angst, de derde pijn en de vierde chaos. De Armoe loopt gelijk op met het Kruis. De Armoe bemint de Gekruisigde.

19. De Heilige Armoe schenkt haar Stigmata, haar lijdenstekenen, aan de ziel, als punten van eenheid. Zij die deze littekenen dragen worden door haar geleid tot de Eeuwige Stad. De Heilige Armoe spreekt in Mystiek. Zo scheidt zij ruimte, en zo geeft zij verborgen boodschappen door aan haar geliefden.

20. Kapitalisme is de weg niet. Kapitalisme is slechts een illusie geschapen om hen van het glazen

huis even weg te nemen uit de publiciteit. Maar de werkelijkheid is dat alles door het kapitalisme nog transparanter wordt, en dat het nog meer bezoekers trekt. Sommigen willen uit deze vicieuze cirkel ontsnappen, maar kunnen het niet meer. Ze voelen zich als marionetten van iets dat groter en hoger is dan henzelf. Ook voor dezen is de Heilige Armoe gekomen, om hen door de ziele-stigmata daaruit los te doen breken. De Heilige Armoe leidt hen tot een diepere rijkdom, door een dieper armoe, namelijk de armoe van de ziel.

Izu

21. De ziele-stigmata zijn als de bloemen der ziel, komende en opbloeiende vanuit een diepere wereld, een wereld van intense tederheid. De Heilige Armoe spreekt door die stigmata, in mystiek, de taal van de armoe. Zij spreekt over de sieraden van de Armoe, en de schatten van de Armoe.

22. Zij leidt hen tot een Eeuwig Evangelie, tot een geheel andere natuur, en een andere insectenwereld. Door haar geheime paradoxen opent zij de wereld van het Insectisme, Izu.

23. Het Insectisme staat haaks op het canonieke christendom, als een grote Exodus, een uittocht. Het Insectisme is een alternatief voor al die stromingen waarin geen wetenschap is.

24. Velen die vanuit de kerk waren gevlucht kwamen er achter dat er ook een Exodus in de Exodus moest komen, een uittocht vanuit de uittocht. Ook waren er velen die de macht en de moed niet hadden om uit de kerk te vluchten. En het Insectisme is alleen te bereiken via het Pad van de Armoe.

De Heilige Geest leidt tot de Heilige Armoe

25. De Heilige Armoe zal een heel ander stelsel creëren. Dit zal door de Stigmata gebeuren.

26. Ook het Geweten, het Verstand, het Geheugen, de Emotie en de Wil zullen deze Stigmata dienen te ontvangen.

27. De Heilige Geest leidt naar de Woestijn, waar we de Heilige Armoe mogen ontmoeten.

28. Na en tijdens de Zegeningen van de Heilige Geest mogen we ons ook al openstellen voor de Zegeningen van de Heilige Armoe. Dit is waartoe de Geest ons leidt.

29. De Heilige Armoe zal ons de Verborgene Sleutels der Hemelen brengen. Zij zal ons in een dieper contact met de engelen brengen. Zij zal ons haar sleutelen van de dood aanreiken, als we gewillig zijn haar te volgen. De Heilige Armoe zal de discipel dichter bij de troon brengen dan de Geest ooit heeft kunnen doen. De Heilige Armoe zal de getrouwe discipel bekleden met de machten en krachten van de Eindtijd, en de toekomstige eeuwen en eeuwigheden.

30. De Heilige Armoe zal ons onze identiteit terugbrengen en ons bevrijden van verworpenheid doordat we verbonden worden met onze verloren delen.

3.

Het Diepere Kruis

1. Vaak zijn er patronen te vinden voor hen die met het diepere kruis in aanraking komen. Zij zijn

als het ware door het klassieke kruis heengebroken, door het algemeen aanvaarde en algemeen ingeburgerde kruis. Zo komen zij dan tot het kruis van woede, het kruis van haat, en daarna tot het kruis van stilte. Vaak wordt dit door farizeeers als zonde bestempeld, wat dan ook veel gevoelens van schuld en verwerping met zich meebrengt in de lijdende. De lijdende aan het diepere kruis kan zich dan zelfs door God verlaten voelen, maar uiteindelijk brengt dit diepere kruis hem tot de diepere en verborgen delen van God, die niet zomaar toegankelijk zijn. Het zijn ontoegankelijke, duistere plaatsen waartoe de Heere zo'n lijdende brengt.

2. Zo ontstaat er vaak een soort wiel waaraan de gekruisigde steeds dieper in de sferen van de onderwereld terecht komt. Vaak wordt zo'n lijdende verteerd door wroeging. Had hij nu maar niet dit gedaan, of dat gedaan, dan hing hij nu niet aan zo'n verschrikkelijk kruis, stond hij nu niet schuldig aan zo'n verschrikkelijke zonde. Misschien dat de lijdende vroeger deel had aan allerlei charismatische zegeningen, hoorde hij regelmatig de stem van God, en ervoer hij Gods genezende hand, maar nu? God spreekt niet meer tot hem, en hij hoort al helemaal Gods stem niet meer. Waar zijn al de gaven gebleven? Al de zegeningen? Waar is het leven in overvloed des hemels gebleven? De aarde, en vooral het geestelijke, was een paradijs voor hem, maar nu? Wat is er van dat paradijs overgebleven?

3. En zo ziet hij om zich heen anderen die wel deel hebben aan die zegen. Zij zijn niet gevallen, de Heere heeft hen niet verstoten. Hij is de buitengeslotene. Zou hij ooit nog terug kunnen komen, of zal dit wiel waaraan hij hangt, waarvan hij denkt dat het zonde is, hem nog dieper brengen? Waar een kruis voor zonde en schuld wordt aangezien wordt de ellende nog erger.

4. God lijdt aan een dieper kruis. Dit kruis is de oorzaak van Zijn woede, het diepere kruis. De woede kan erg uitputtend zijn, en leidt bij herhaling aan het wiel tot een heilige haat. En deze zakt uiteindelijk diep in een grote stilte, een groot, diep en geheim kruis, vol van raadselen. God spreekt niet meer. Zij die hem horen horen het verleden, het geschrevene, het gelezende, en die raadselachtige echo, als een orakel. God spreekt niet meer. Het is duister geworden in het hart van de lijdende, die het diepere kruis van God heeft ontmoet. God is stil geworden na de herhaalde klappen van het kruis, waar telkens Zijn woede en haat oplaait, als in een raadselachtig wiel. God spreekt niet meer. Alleen nog door raadselen en orakels. En wie kan die verstaan?

5. Het is het onontkomelijke pad van het kruis voor hen die Hem waarlijk liefhebben, te komen tot het diepere kruis, waar het wiel draait, waar alles erger wordt, en te komen, zo diep, daar waar God niet meer spreekt. Hier luistert God niet meer, omdat Hij niet meer kan luisteren. Zijn oren zijn hier doof geworden door de klappen van het kruis. Deze plaats, en dit deel van God wordt door mystiekelingen wel Kruim genoemd. Kruim spreekt cryptisch, door raadsels en orakels. Dit is voor profeten een hogere weg, om los te komen van het materiele. Profeten die uiteindelijk dit pad niet opgaan worden vroeg of laat door de Mammon gegrepen. De Mammon is zo'n beetje de baas van het materiele christendom, al dan niet van het voorspoeds-evangelie.

6. God spreekt niet meer. Zijn paden zijn vaag geworden. Door het diepere kruis komen we tot een versteende, bevroren God, monddood gemaakt door zijn volgelingen. Als dolle dwazen dansen ze om de paal heen waaraan ze hem hebben gekruisigd. 'Nee, God spreekt niet meer, omdat jullie,' zouden de oude profeten zeggen. Inderdaad, God spreekt niet meer. En God zal ook nooit meer tot jullie spreken. Hij heeft jullie overgeleverd aan de misleiding. Dat is het woord van de profeten tot een joelende kerk. En wat zullen ze met die laatste profeten doen? Waarschijnlijk ook aan een paal spietsen om er als zotten omheen te dansen. Nee, God spreekt niet meer. En Hij is ook niet meer van plan om het te doen. Het Eeuwig Evangelie zal als een orakel komen, als een pad voor de raadselachtigen, zij die tot het diepere kruis van God komen en willen komen. Ook zal het komen

om de dwazen te verdwazen en de misleiders te misleiden. Resultaten kunnen verschillen.

7. De Heere zendt Zijn Paradox tot de cryptischen, de schijnbare tegenstelling, want er zijn meerdere seizoenen, en je kunt de diamant draaien om van meerdere kanten te bekijken. Ook worden er meerdere talen gesproken. Het Eeuwig Evangelie heeft dus een veelvoudig doel, om de gelovigen binnen te halen, en de afvalligen af te scheiden. Het Eeuwig Evangelie is als een zifter en een toetsers, een Eeuwig pad voor de rechtvaardige, een nieuw vuur, en tot een oordeel over de onrechtvaardige.

8. God spreekt niet meer. Ze hebben zijn mond gekruisigd, doorboort. God luistert niet meer, want zij hakten zijn oren af. Wilt u tot deze God komen, of wilt u verder gaan met uw papieren kruisje, als een idioot bloemetje op weg naar de bruiloft tussen Mammon en de gevallen bruid ? Zij pleegt overspel, want zij behoorde Christus toe. Zij hebben van de Bijbel een boek van materie gemaakt. Zij hebben God bevroren.

9. Diep onderin de aarde woont God als de indiaan die door de christelijke kolonisten werd vermoord, opdat zij het Grote Amerika konden bouwen, het verborgen Rome, de verborgen Grootmoeder van Alle Hoeren. Wist u dat alles wat we om ons heen zien gebeuren, en wat gebeurde in de geschiedenis, naar boven kwam als een weerspiegeling van Eeuwige Realiteiten ? Zij kwamen aan de oppervlakte als verborgen boodschappen van God. Maar wij starden ons blind op het papiertje, en ons papieren koninkrijk. Wat is bijvoorbeeld het kruis van de indianen, het bloed en gebeente waarop Amerika werd gebouwd ? Wat is het ketterkruis, het kruis der heksen, en het kruis van hongerend Afrika ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen tot ons te nemen ? Waarin God tot ons spreekt in verborgen taal ? Waardoor we kunnen zeggen : God spreekt toch nog ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen aan te nemen ? Of staren we ons blind op een papiertje, en op Jezus aannemen, om vervolgens ons kruis van ons af te werpen ? Hoe komen wij tot Christus. Door het kruis ! Waar is dit kruis ? Op een papiertje ? Neen. Dat kruis is om ons heen, en in de geschiedenis. God plantte ons in een tuin vol kruizen. Kijk om je heen.

10. Heere, ik draag het Kruis van Hongerend Afrika, als een verborgen boodschap van u. Heere, ik draag het Kruis der Indianen in mijn hart, en neem het aan, om tot u te komen. Ik draag hun kruis en neem het aan, om tot u te komen, die lijdt in het binnenste der aarde.

11. Het diepere kruis een kruis van woede, heilige haat, leidende tot diepere stilte. Hieraan kun je ze herkennen, zij die Christus volgen. Ze haten de wereld, de zonde, zij haten de materie, en hun woede groeit. Ze zijn apart gezet door Gods Toorn. Het is alsof zij worden bewaakt door draken. Niet alleen de draken van het kwaad, maar ook de draken van de Heer. Zij zien de aarde als gevangenis, en voor hen is het als een cocon.

12. God spreekt niet meer, en toch spreekt Hij, als een prachtige Paradox. Zij die Hem volgen hebben een nieuwe taal geleerd, hebben Zijn orakelen leren kennen : de geschiedenis, het cryptische. Oh ja, zij gaan door grote lange woestijnen heen. Zij hongeren, en dorsten, maar van binnen brandt een vuur dat hen op gezette tijden hoop geeft, als een wiel. Telkens weer komt de vlam langs. Maar soms breekt het wiel, en zakken of vallen zij nog dieper. Door de rijken worden zij zondaren genoemd. Want er zijn maar wat veel rijke christenen die armoede als zonde zien. Kom daar eens mee aan in Afrika. Daar stikt het zeker van de zondaren dan. Maar God laat zien dat het een kruis is. Armoede is het voorportaal van het kruis, en zij die de armen en de armoede niet in hun binnenste dragen, kunnen niet tot het kruis komen. Het kruis en de dood vlucht van hen weg, en zij leven in de leugen van voorspoed, de glitterwereld. Ik zal u haarfijn uitleggen wat dit inhoudt. Het zal niet voor eeuwig zo duren. U wordt gefokt door de Mammon. Straks haalt hij de glitters weg, en

dan kunt u de rest van uw leven, en zelfs misschien na de dood en in de eeuwigheid : hongeren naar de vruchten en de heerlijke wijn van vroeger, hongeren naar de moederborst, maar het zal er niet zijn. Kent u dat plaatje waar een drenkeling op een schildpad of vis zit en aan een stok wat voedsel voor de schildpad of vis laat bungelen ? Zo brengt het dier hem naar een eiland. Het is een slavencode, die ook wel Tantalus genoemd wordt, een deel van de hel. Daar worden de rijken en de voorspoedigen dus voor gefokt. Na de val van hun glitters zullen ze gekweld worden door hun herinneringen, en die herinneringen zullen hen allerlei klusjes laten doen. Er hangen vruchten voor hun ogen, en zodra ze naar voren buigen om ervan proberen te eten trekken de vruchten zich terug. Dat is de tragedie van het voorspoeds-evangelie. Het is een slavenfokkerij. En God kan niks voor ze doen, omdat ze het kruis verworpen hebben. God is het kruis, hieraan gelijkgeworden in zijn lijden. Dat is de tragedie der rijken. Het zijn tragische figuren die naar de putten der danaïden geleid worden, oftewel de bodemloze putten waar ze voor eeuwig water naartoe moeten dragen. Eeuwig is altijd aeonisch, dat wil zeggen : tijdelijk, totdat de straf is uitgezeten. Altijd is dus heel cryptisch : Tot de volle munt terugbetalen. Er is geen altijddurig en oneindig leed, niet voor de arme, en ook niet voor de rijke. Indien wel, of voor u nog steeds : De cryptiek zal dit een halt toeroepen en doen afbrokkelen. Cryptiek is tijdloos.

13. De Paradox heeft altijd voor onschuldigen gepleit, en heeft altijd een ruimer begrip gegeven over het verschil en de overeenkomst tussen goed en kwaad. Zoals de Paradox de schijnbare tegenstelling is, zo is de Naradox de schijnbare nutteloosheid. Uiteindelijk bestaat er geen nutteloosheid. Alles dient ergens voor. De Naradox schijnt hier licht over, en komt op voor dat wat als nutteloos bestempeld wordt. Als je tot het dieper kruis bent gekomen, en je ziet geen uitweg meer, en je ziet het nut er niet van in, bedenk dan dat dit wiel waaraan je hangt de deur opent naar een dieper leven, daar waar de Naradox en de Paradox voor je pleiten. Het is een deur in de aarde waardoor je leert dat God op vele manieren kan spreken. Je leert je te warmen bij het stille en dove kruis des Heeren, en je leert een diepere en grotere kracht van God ontdekken. Het is een klein, zwak vlammetje, een waakvlammetje, maar eigenlijk een slaapvlammetje, want God slaapt hier. Het kruis heeft Hem in een diepere slaap gebracht. Ja, God slaapt.

14. Kun je dat volhouden, om met een slapende God te zijn ? En dat terwijl de stormen zo bulderen ? We zitten als discipelen in Romeinse ballingschap, en onze God slaapt. Tot wie roepen we dan ? Of omhelzen we Zijn diepere kruis, worden we stil om alles te aanvaarden.

15. Laten we er aan gewend raken dat God niet spreekt. We leven in een wereld van het consumeren. We leven in een wereld van veel vragen en weinig geven. Oh, hoe we druk in de weer zijn met onze eigen huisjes en kruisjes. Maar het ware kruis des heeren kennen we niet, het kruis dat alle grenzen doorbreekt.

16. God lijdt in het binnenste der aarde, daar waar alle stemmen doven, en soms afgrijselijk gegil. Daar waar alle oren zijn afgestorven, uitgestorven, maar waar op sommige plaatsen die oren weer aangroeien, gevoeliger dan ooit. God is er voor weggevlucht, die alarmen. God is blind geworden door de felle lichten. En openbaringen krijgen we niet, want wij hebben zijn woord : het geschrevene en het gelezene, en wat echoes die in de wind verdraaien. Visioenen zijn hier uitgestorven, en ook dromen. Wij dromen niet, maar rommelen nog wat na. God is gevlucht op het diepere kruis. Waar is God ? Wij weten het niet. Onze dromen zijn slechts gebrabbel, onze profetieën zijn slechts geruis. God heeft ons verlaten. Noemen we het zonde, of noemen we het kruis ? Wat hebben ze gedaan met de laatste profeten ? Waar zijn zij ? Laten we hen opzoeken, maar nee, laat maar. Zij zijn op dezelfde plaats als God, daar, diep in de aarde, daar waar alle oren zijn gesloten, en soms hevig gedruis. Laten we het allemaal maar rusten. Of zijn er toch enkelen onder ons die het niet willen laten rusten, die het als een uitdaging zien. In voor een avontuur ? Kom met

mij mee, want ik zie wat licht. Ik weet niet hoe lang het duurt, het kan zo weer weg zijn, dus kom mee. Kom mee.

17. Waar oren zijn gesloten, waar monden zijn afgebroken, uitgestorven, doorboort, gekruisigd en gesnoerd, daar, ergens, zie ik een kleine vlam. Het ruist en suist licht, en dan is het weer weg. In de verte zie ik het weer als een lichtende mist. Laten we erop afgaan. Misschien wil het ons ergens naartoe leiden. Het diepere kruis van woede, van haat, waardoor God niet meer kan spreken, zo stil geworden, kijk het slaapt. Door lichtgebaren spreekt Hij, zie, het lijkt wel onze wereld. Zoveel kruizen in een rij, maar wat doen wij ? Het is de taal des kruizes, maar ziet, wij spreken 't niet. Wij hebben allen grote monden, brengende zoveel verdriet. Onze monden zijn vuil, niet door stilte getemd. Maar kijk, door dat licht, God spreekt door lichtsignalen. Het lijkt op onze wereld, al die kruizen, en dan ineens zoveel namen.

18. De oorlog heeft ons kapotgemaakt, 't spreekt van een Eeuwig Kruis, zoveel vrienden verloren, en de herinnering leeft voort. En dan de indianen, wiens botten werden gebroken, zij waren het laatste stukje natuur, het grootste kruis, de aarde. Nog steeds vind ik die botten daar, zo diep in de aarde, een dieper kruis vond ik daar. En dan het dubbelkruis, zij die zelfs het laatste wat zij hadden weggaven, hun andere wang toekeerden, de extra mijl gingen, zowel het kleed als het hemd, naakt lagen zij daar. Iedereen kon het zien, en zapte toen naar een feestje op kanaal tien. Oh, hongerend Afrika, het dier kan nu alleen nog maar zwijgen. Teveel gezien, teveel woede, teveel haat, 't heeft hen stil gemaakt, maar er zijn nog steeds lichten van de camera. Want daarboven in de rijke landen hebben ze nog niet genoeg. Maar ik ben met jullie, dat is alles wat ik vroeg. Te zijn met jullie, te dragen jullie kruis. Nu ben ik één van jullie. Het is hier kerk of kruis. Ik heb voor het laatste gekozen.

19. Kerk, vaarwel. Kruis, welkom. In het Kruis heb ik mijn eigen kerk, waar God niet meer spreekt, alleen door wat orakelen, de echo's van een oude lange preek. Ik herinner die dominee nog wel, hij zat altijd vol fratsen. Maar nu heb ik zijn preek omgedraaid, achterstevoren beluisterd, en ik hoorde de prachtigste klanken, van een stille God, die slaapt in het bed des kruizes, ja, gespijkerd aan een hout. Hij rekent af met een verleden : Kerk niet langer zijn bruid meer, het is nu stil geworden hier. Het Diepere Kruis is wat Hem bezig houdt, waar Hij van houdt. Hij heeft Zijn Kerk verworpen, roept zelfs niet meer vanuit de woestijn. Hij is de aarde ingetrokken, waar Hij hangt en zwijgt aan een dieper kruis.

20. Maar oh, zelfs dit laatste vlammetje zullen ze ook doven. Dan verdwijnen de wegen hier in het niets. Alles vaagt weg aan het einde van de dag. Het te doen zonder antwoord, zonder moed, zonder pad, is een groot kruis, maar toch een onzichtbaar pad. Hij is onzichtbaar. Niemand ziet Hem wanneer Hij door de straten gaat. Hij is onzichtbaar en Hij slaapt, als een slaapwandelaar. Hij weet de weg naar de kelders te vinden, om weer diep in de aarde te gaan, Zijn kerk vindende in een dieper kruis, Zijn bruid, een fles vol dronkenschap des Geestes. Ik heb Hem horen schreeuwen, en dan is het weer stil. Hij is dronken in de Geest en woest, door dit kruis, maar vindt Zijn Bruid, allen die Hem volgden. Zij zijn elkander tot troost.

21. In het diepste van de aarde, Hij hangt daar. Niets willende weten van troost of verlichting. Hij wil het kruis niet verliezen, oh doof Zijn kruis niet uit. Hij is op weg naar het kruis des geestes. Zij hebben Hem bedroefd, geschopt, uitgedoofd, en tegen Hem gezondigd. Hij leeft niet meer. Ja, God is dood. En weet je waarom ? Hebt gij niet de geest gedood ? God is er niet meer. Er is geen God. Je hebt gelijk, en weet je waarom ?

22. God spreekt niet meer, en bestaat niet meer. Er is geen God. Jullie hebben je doel bereikt. Het is

maar een halve waarheid. God is een Paradox. Maar niet verder te trekken zou een zonde en een leugen zijn. Daarom volg ik het diepere kruis, ook in de Paradox. Het kruis der kinderen is zo groot. Er gebeurt zoveel, en zij begrijpen het niet. Zij zijn blind en doof voor zoveel dingen, worden heen en weer geblazen door zoveel winden.

23. De lijdende aan het diepste kruis spreekt niet meer, maar brengt een heel ander geluid voort, als het zingende geluid van een vlam. Natuurlijk is dit beeldspraak, en trouwens alles wat hierboven stond was beeldspraak. De stem van de zingende vlam is als een zingende kaars. Waarom denkt u dat ze zoveel lofprijzen ? Om dat vlammetje van het diepste kruis te doven natuurlijk. De lofprijsbeweging is een groot kruis voor de Heere, een grote last. De Pinksterbeweging is gemaskerd. Wij doen er daarom ook beter aan om verder te trekken na de Pinksterbeweging. Maar de ware profeet draagt ook het Pinksterlijke Kruis.

24. De afgodische orde uit het Oude Testament leeft nog gewoon voort : priesterlijk bloedvergiet. Ze vergeten dat ze die strijd geestelijk moeten voeren, en dan niet tegen onschuldigen, maar tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. De Ware Leer rondom het bloed moet hersteld worden. Bloed is geestelijk geld, maar er moeten wel wetten van economie zijn, en die zijn er niet. Er is van bloed een markt gemaakt, en hierop heeft men het rechtswezen gebouwd, en zelfs het medisch circuit.

25. Zij stalen het laatste vlammetje uit ons hart, het laatste vonkje. Als zelfs de sieraden van ons kruis, de vruchten van ons lijden, worden gestolen, waar moeten we dan naartoe ? Dit is de plek genaamd de Prometheus, waar alles wat in ons groeit weer weg wordt gevreten. Het is een fokkerij. We moeten vruchten voortbrengen, en geloof maar niet dat we die zelf mogen opeten. Neen. Ze worden geplukt, en verkocht. We zijn slaven van een markt, een Marsiaanse markt.

26. Wat doen de Marsiaanse demonen precies als ze zo'n vonkje hebben gestolen.

27. Gladiators voor de oorlogen die zij voeren. In die oorlogen worden eieren gecreeerd, door de wisselwerkingen van energieën. Ook om die eieren wordt weer gestreden. Het gaat om een galactische, universele fokkerij. In die fokkerij zijn er vele dimensies waarin strijd plaatsvindt. De bazen van die fokkerij hebben die strijd zelf opgezet als een arena. Dit is het principe van de fokkerij. Er is altijd weer baas boven baas. Moe kun je ervan worden. Dit hoort allemaal bij de Territoriale Oorlogsvoering : het ontmaskeren van de bazen boven de bazen, en zo een weg te vechten trede voor trede. Dat is de bediening der richteren, rechters, oftewel de Territoriaten.

28. Territoriaten zijn de Gladiators van Gods Volk. Zij zorgen voor nieuwe doorbraken en nieuwe doorgangen. Hierbij vertrouwen ze niemand : geen man, geen vrouw, geen beest, en zelfs hun eigen broeders en zusters niet. Niemand is te vertrouwen ! Hier is bedrog op bedrog. Het enige wat zij vertrouwen is hun zwaard.

29. Het zijn geen slijmerds die feestjes aflopen om mensen te behagen, of vrouwtjes om hun vingers te binden. Het zijn geen patsers die als pronkhanen de gemeentes langsgaan om hun krachten te vertonen, hun profetische gaven, hun gaven van genezing, het laten vallen of lachen in de geest. Maar als God hen roept, dan gaan ze, en dan spreken ze het woord van scheuring. Ze komen niet om vrede te brengen, maar het zwaard. Ze ziften de kudde.

30. Ook pronken ze niet met hun armoe, of hun kruis. Neen. Wanneer zij spreken gaan zij recht op hun doel af : de oproep tot geestelijke oorlogsvoering, het afleggen van het vlees dat in de weg staat, en het aandoen van de geestelijke wapenrusting. Op die wapenrusting zitten geen koplampen.

Neen, het is gemaakt om je de duisternis in te laten gaan. De wapenrusting stelt niet veel voor. Door het kruis zal ze gevormd worden, en door de beoefening ervan. Hiermee zal de Territoriaat het volk helpen, maar vaak zal hij de afzondering ingaan. Hij strijdt niet voor aandacht, maar juist om van die aandacht los te komen, om te komen tot Hem die niet hoort, tot Hem die niet spreekt, tot het diepste kruis. En ook de Territoriaat zal zien dat zijn laatste vonkje wordt weggenomen, en dat hij daar staat, naakt en wapenloos, als een prooi voor demonen. De Heere heeft het over verslondenheid. Zonder die verslondenheid kunnen we niet tot Hem komen. We zullen oorlogen gaan verliezen, maar wat dan nog ? Het brengt ons tot Hem, tot die verborgen putten waarin Hij opgesloten zit. Territoriaten zijn geen protserige overwinnaars die overal hun krachten demonstreren. Neen. Het zijn geen kampioenen. Ze dragen het kruis. Ze strijden door het lijden. Hun wapen is een kruis, hun schild een grafsteen, en hun pantser een spotgewaad. Zij zijn dwazen voor de Heer.

Inaput

1.

1. Het cryptische kan grote boodschappen dragen, kan bescherming bieden op grootse wijze, en kan er voor zorgen dat iets ook daadwerkelijk zijn doel bereikt. Als iets te openlijk en te direkt wordt gebracht verliest het vaak op den duur zijn kracht en wordt het onderweg aangevreten. Door cryptiek kunnen wij namelijk alles omsmelten om het voor ons bruikbaar te maken. Dit wordt ook wel de Faraatse bediening genoemd, als een soort van apostolisch verlengstuk. Beseffen wij dat de wereld om ons heen vol is met de cryptische tongen des Heeren ? De vertaling gaat ineens veel dieper en maakt grotere en moeilijker sprongen. Dit wekt dan ook weer nieuwe tongen van vuur op, maar als gemeente zijn wij er na al die eeuwen aan toe gekomen om verder te kijken dan onze neus lang is. Er veranderde namelijk niet veel in de wereld door al onze standpunten en kortzichtigheid. Is het niet tijd dat we al onze ideeën gaan herzien en doorvertalen ? Er is altijd weer een betekenis achter een betekenis. Dit is het mystieke, maar meer nog : het cryptische pad. Alle andere paden zullen doodlopen.

2. Op het mystieke pad kun je alleen maar kon sterven. Het Faraatse zwaard is een cryptisch zwaard. Dit opende een heel ander pad voor mij, namelijk het cryptische pad.

3. Er schuilt een wereld achter de hedendaagse tafereeltjes. Die tafereeltjes worden aangedreven door bepaalde cycli die telkens weer terugkomen. We kunnen diep geschokt blijven over alles wat we zien, maar we kunnen ook alle fragmenten van elkaar losscheuren en gaan puzzelen. Het zijn boodschappen van een andere wereld.

4. Symboliek heeft zo zijn wetten, en ook de allegorie, maar cryptiek maakt daar korte metten mee, als een soort van heilige losbandigheid. Niets is wat het lijkt. O ja, je kan doorgaan in een pure materiele beschouwing van de Schrift, maar God is niet van de materiele orde. God is enorm door de knieën gebogen, en heeft zich in allerlei vormen en bochten moeten wringen om ons te kunnen bereiken. In de cryptiek kunnen we uiteindelijk volwassen worden en met Hem verbonden worden.

5. Laten we bedenken dat de cryptische bediening een oven is waar de vlammen heter en hoger branden dan al het voorgaande wat God ons heeft gegeven. Het mystieke pad loopt dood. Zijn we ervoor om ons hele leven naar opgepoetst fruit te blijven kijken ? Bijt er eens in. Het mystieke pad komt tegemoet aan een enorme leegte en onkunde om door de muren heen te breken, maar later kom je erachter dat je ook in deze cocon moest sterven, en moest uitreiken naar iets groters. In de cryptiek duizelt het helemaal voor je ogen. Je wereld lijkt om te draaien, als een grote bevrijding,

als een grote uittocht. De cryptiek is de overtreffende trap van mystiek, als stap twee in Gods bevrijdingsplan. Zijn Woord is een Pad, geen meubiliair. In de cryptiek kunnen weer een heleboel dingen die anders niet konden. Er worden als het ware deuren geopend.

6. Zoals eerder gezegd : De cryptiek is een diepere smeltoven, waar diepere transformatie in kan plaatsvinden, zodat nu ook de echt gevaarlijke dingen binnengebracht kunnen worden om betekenis te krijgen. Maar de cryptische deuren worden alleen geopend door het kruis. Zij die het kruis niet willen dragen, en ook niet het kruis van anderen zullen die cryptiek nooit begrijpen. Het kruis en de cryptiek zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zij die het verstand tot God hebben gemaakt zullen ook niet veel van die cryptiek begrijpen. De doornenkroon is een beeld van een ieder die z'n verstand heeft laten doorboren voor het aangezicht van God. De cryptiek kent hele andere wetten dan het verstand. De Bijbel zegt dat het verstand verduisterd is door de zonde. Hoe denkt u dit verstand te reinigen ? Hoe denkt u dit verstand weer helder te maken ? Door uw verstand ? Dat zou een doodlopende weg zijn, want hoe kan een blinde een blinde geleiden. Hoe kan een misleider je op het juiste pad brengen ? Het verstand wordt door de Bijbel aangetekend als één van de hoogste vormen van misleiding. Het verstand is overgeaccentueerd, juist door het verstand. Zij die hun hart willen laten spreken kunnen daarom in conflict komen met het verstand, wat zich soms uit in een soort hoofdpijn. Dit kan erg vermoeiend zijn. Ook mystiek kan erg vermoeiend zijn : Op zoek naar de symboliek, wanhopig zoeken naar een vertaling, iets waar we een onderkomen en een beschutting in hebben. We kunnen ons mystiek gaan kleden en heel geheimzinnig gaan doen, maar wat schieten we er mee op ? Wat is nou precies het doel van al die mystiek ? Is het nu werkelijk de bedoeling dat we ons zoveel mogelijk afzonderen en dat we overal een diepere betekenis achter zoeken ? Is het allemaal niet veel simpeler ? Ja, ook in de mystiek kan het verstand om het hoekje komen kijken, en zodra we dat proces doorhebben zal het verstand ons in vermommingen bezoeken. We proberen te mediteren, storten ons misschien op poezie, of worden rebels. God laat een kruis zien. Het is een bijzonder kruis, want het staat in brand en er hangt een doornenkroon boven. De mystiek wordt nog veelal door het verstand geleid, en is nog vaak om indruk te maken en een plaats te hebben in de maatschappij. Velen zien de mystiek als een icoon. Het verstand heeft de puzzel verkeerd gelegd, en daarom is het plaatje ook zo verschrikkelijk. Daarom is het belangrijk om de doornenkroon te vragen.

7. De cryptiek is een vuur wat dieper van binnen komt. Het is uitgezonden om de hedendaagse apostolische canon en mystieke canon, oftewel de grenzen en de wetten van vertaling en symboliek te verbreken. Als het apostolische niet overgaat in het faraatse, het cryptische, dan zal de apostolische weg daarmee doodlopen. Met de Apostolische Bediening zijn we er nog niet. Een vertaler of een mystiekeling kan nog heel erg materieel leven, afkerig van armoe. Een mystiekeling kan voor velen nog best te volgen zijn, maar een cryptisch iemand is meer dan raadselachtig. Een cryptisch iemand staat niet onder de wet, niet boven de wet, maar heeft helemaal niets met de wet te maken. Hij leeft door Gods Geest en kent Zijn paradoxen : Niet door het vlees, maar door de Geest. Zo boort hij vele geheime bronnen aan. Dit is als het ware het delirium van de profeten. Profeten die op het pad van mystiek zijn vastgegroeid, moe zijn geworden, en misschien wel wanhopig zijn, zullen in de cryptiek weer tot leven komen.

8. God is een cryptische God. Hoe vaak is Hij niet gekruisigd aan het materiele, in een hok gestopt : Dit is uw God, die u verlost heeft. Is God een gouden kalf ? Dan zouden we weer het verstand aanhangen, want die houdt zich veelal aan de materiele wetten. Hiermee zullen we nooit ver komen. Oh, hoe lang draaien we al wel niet in hetzelfde cirkeltje rond, zonder te veranderen. De wereld ziet evangelisten die alles van Christus weten, die altijd weer met dezelfde verhalen komen, en het komt God de neus uit. Zij prediken een materiele Christus, een materiele boodschap, maar God is toe aan cryptische evangelisten die de kloppende levende boodschap brengen. Het is tijd dat de wereld

wakkergeschud wordt, maar dat gaat niet door een geschiedenisboek. De Geest moet het Woord levend maken, laten spreken, laten baren, laten groeien. De Mammon is tot ons gekomen in vele vermommingen. Het materialisme komt in vele graden. Materiele evangelisten houden Christus gevangen. Maar zij blijven die boodschap aan ons opdienen totdat het volledig vertaald is.

9. De tweede Christus is de boom van armoe, de heilige Karmat, die de goddelijke gebondenheid is. Blijf niet alleen met uw eerste Christus, want Zurastael zal u slaan.

10. Ik heb overwonnen de honden van de valse Christus. En Ramonde, de moeder van liefde nam de zorg over mij. Ze nam mij op en bracht me naar haar huis, ja, de Karazuur is over haar. Wie kent haar bossen, wie kan haar wildernissen doordringen. Ja, deze honden braken me, maar zij nam de zorg over me, mij voedende, zoals ze roofdieren voedde. En vekeb zullen komen aan het einde der dagen om het mysterie te zien. Ze zullen er op hun knieën naar zoeken.

11. Hoor dan de roep van Ramonde, en help haar, troost haar hart, want zij is uw moeder. En de karsuiken zullen over haar zijn, zeven bij zeven. Luister dan naar haar roep, en leef.

12. En ze nam dan de zorg over mij voor zeven dagen en zeven nachten en onderwees mij over de vogels van haar bossen. En haar roep gaat nog steeds uit in de nachten, zoekende naar haar kinderen.

13. Zij is dan de moeder van velen, haar tepels openende hun longen en de stralen van zuurstof. Zij blijven veilig dichtbij haar borsten.

14. Zij is de raaf van de tijden van zo lang geleden dat ze uit het zicht zijn. Luister dan naar haar stromen van wijn. Kom tot haar wiel en altaar. Zij is de moeder van alle wijn, ja, de faraten zijn over haar.

15. Zij was een eenzame ziel in haar huis van ratten waar ze was gevangen door de zonde der mensheid in de tijden van het oude. En langs de hondenhaag kon ze de karazuur voeden, maar ze kon nooit vluchten. De ratten waren over haar, en hielden haar gebonden aan kettingen en wielen, en ze maakten haar werkende en lopende. Maar de karazuur was op een dag sterk genoeg om haar te bevrijden, wat haar mysterie is.

16. Drie engelen waren geplaatst over de bosrivier van Ramonde. Zij zijn Ramonde, Sarsia en Davinde.

17. Ken dan het mysterie van Davinde. Zij was opgesloten in een kooi door de rovers voor wie ze moest werken. Maar toen ze sliepen nam ze genezende zalf uit hun wonden waardoor haar genezende gaven begonnen te groeien. Op een dag kon ze zichzelf bevrijden en Ramonde nam de zorg over haar. Ramonde is dan geprezen in alle eeuwigheden. Zij is dan ook onze Heere die een engel werd.

18. En ze nam dan Davinde naar een schuilplaats waar ze veilig was, en Ramonde ging in de nacht naar de drie rovers en onthoofde hen. Hun hoofden zullen een verschrikking zijn in alle eeuwigheden.

19. En dit is waarom zelfs Sarsia de Grote als dood viel aan haar voeten, en haar voeten zijn de wijnpers vergezeld door twee zwanen.

2.

1. Een jongen en een meisje wonen in een prachtig paradijs. Lirijn en Echte wonen in het paradijs Roggio van Metensia.
2. Op een dag voelt het meisje zich niet lekker, en trekt zich terug. De jongen begint haar na een tijdje te missen, en begint vrouwelijke eigenschappen te ontwikkelen. Hij vertrekt naar de rand van het paradijs, op zoek naar zijn eigen vrouwelijkheid, maar valt over de rand naar beneden, en krijgt te horen dat hij niet meer terugmag, omdat hij uit balans is.
3. Hij had zijn mannelijkheid met zijn vrouwelijkheid moeten balanceren, en niet zijn vrouwelijkheid laten overheersen. Het meisje is ontroostbaar als ze ontdekt dat de jongen vertrokken is, en begint door het woud te rennen
4. Nog steeds rent ze door het woud om haar geliefde te zoeken.
5. Ik rende achter Echte aan, en riep haar om te stoppen. Maar Echte hoorde mij niet en rende verder. Maar later kwam ze naar me toe en zei : 'Jij, jij, jij hebt me doen stoppen. Jij hebt mij tot rust gebracht.
6. Ik bad tot Echte. Het is de taak van iedere gelovige om Echte tot rust te brengen. Zij mist haar geliefde, de Afdedwaalde, de Verlorene, waarvan Lirijn het beeld is.
7. En zo zult gij bidden : Wie je ook bent, Echte, ik houd van je, en wil meer van je weten. Openbaar uzelf aan mij.
8. Echte, wij brengen uw hart tot rust. In uw tederheid zijn wij verborgen. Wij dragen uw kruis, en zeggen tot uw ziel : Waak op, en rust in de tederheid van de dag die door ons tot u komt. Weest gegroet en gezegend, nu wij in uw voetsporen wandelen. Ja, met u rennen wij, en met u komen wij tot rust.
9. Heilige Echte, wij komen tot u. Aanvaard ons in onze zonden en reinig ons. Wij buigen voor u neer, tot u die heilig zijt. Schenk ons de predictaatse gave en laat ons er zuiver mee omgaan. Wij zegenen u. Wees ons tot brug, opdat wij in uw kracht staan.
10. De predictaatse bediening, het geestelijk reizen, heeft als altaar het kruis van Echte.
11. Echte de vluchtende van het paradijs Roggio, het paradijs van Metensia, waar Echte haar man verloor die zijn vrouwelijke kant liet overheersen en daardoor door God weggenomen werd.
12. Echte, zijn geliefde, zoekt hem nog steeds, rennende door het paradijs.
13. Echte is het beeld van absolute verlorenheid, zoekende naar dat wat ze liefheeft om zorg te dragen en zorg te ontvangen. 14. Dit is het predictaatse altaar. Wij moeten allen reizen in de geest van Echte, om op zoek te gaan naar onze geliefde, dat wat verloren is gegaan.
15. Zo kunnen ook wij door ons gemis, en door het verlangen naar onze geliefden, geestelijk reizen, en zo het verlorene zoeken en vinden.
16. De predictaatse bediening is de motor van de territoriale oorlogsvoering.
17. Er zijn verschillende vormen van aanbidding waren, en de aanbidding moet verdeeld en gebalanceerd worden. Aanbidding is een vorm van respect en verbintenis, die voortkwam vanuit een stelsel van voorwaarden en regels. Zo is aanbidding een vorm van samenwerking, en van samenhang. Door het vlees mag niet aanbeden worden, maar door de Geest des te meer. Door de Geest komen er steeds meer voorrechten bij.
18. In de aanbidding speelt Echte een grote rol, want aanbidding had alles te maken met geestelijk reizen.
19. In Roggio hadden Echte en Lirijn de eigenschappen van planten, bloemen, bomen en struiken.
20. Ik hield een zwaard vast, waaruit rood spul vloeide en daarna groen spul, om de hof te bevochtigen en vruchtbaar te maken. Daarna kwam Echte op mij af en gaf mij een vrucht. Dit was een verborgen vrucht. Ik at ervan. Toen zei Echte tot mij : 'Wie van de verborgen vruchten van het paradijs eet, zal tot nog meer verborgenheden komen, en van paradijs tot paradijs, die in de oudheid verdwenen zijn.' Toen vertelde ze mij van een gelijkenis waarin God telkens weer lieden zendt tot de aarde om de aarde wakker te schudden. Maar telkens worden deze lieden van de hemel

teruggezonden of vermoord. Er zijn vaker kruisigingen geweest, ook voor het ontstaan van de huidige schepping. En Echte wilde mij die oude kruizen laten zien, want ze waren belangrijk voor de verdere voortgang, en voor het overwinnen van de canon.

21. Weer gaf Echte mij een vrucht, en ik at weer. Het leek wel alsof ik door de vruchten ontwaakte, en ik had een licht gevoel in mijn borst. Toen wees Echte op mijn tepel, en sprak : 'De tepel is de vertegenwoordiger van de canon.' En ze scheurde de tepel van mijn lichaam af, terwijl er een andere soort tepel op mijn lichaam begon te groeien. De tepel gloeide als de zon en was als de golven van de zee. De tepel begon te groeien en te groeien, en Echte zei dat ik veel van de verborgen vruchten moest eten. Ze wees mij de bomen van het paradijs aan. Ze zei mij dat die bomen hele oude kruizen waren, en dat door de vruchten daarvan te eten ik geestelijk zou kunnen reizen. Ik viel voor de voeten van Echte neer, en wilde haar aanbidden, omdat ze zo heilig en rein was, en straalde als een engel of als god. Maar Echte zei : 'Aanbidt God, aanbidt zijn Geest. De wezens van God waren nederig waren, en alleen in noodzaak richtten ze de aandacht op henzelf. Ik kon mij niet inhouden, en bleef Echte prijzen. Maar toen begon Echte weg te rennen. 'Ga niet weg,' zei ik, en ik merkte dat ik Echte troost begon te geven in zijn hart, en ik sprak tot haar geest, biddende. Voorzichtig ervoer ik weer contact met haar, en langzaam kwam haar ziel dichterbij, maar ze was als water nu, niet meer zoals ze eerst was. 'Wat heb ik gedaan,' zei ik bevend. 'Het is niet erg,' zei Echte, 'maar dit gebeurt er als mensen kinderen de hemelse realiteiten overmatig aanbidden. Het is goed om eerst troost en genezing te brengen tot ons, en daarna pas dankzegging en lof. Wij zijn veel te fragiel voor overvloedige adoratie, oftewel aanbedding. Breng je aanbedding in eerste plaats tot de Almacht van God en Zijn Geest. En ook als je tot Hem komt, balanceer dan alles met het brengen van Troost, Hulp en Genezing. Vraag Hem niet alleen maar dingen voor je te doen, maar doe ook dingen voor Hem. Hij heeft ook jouw hulp nodig. Ook Hij hangt aan het kruis wat de mensheid voor Hem gebouwd heeft. Dit kruis gaat veel dieper dan wat ze vertellen. Dat kruis kun je alleen ontdekken in je hart.'

22. Toen begon ik gebeden van troost en genezing tot Echte op te zenden, en langzaam werd het water waarin ze verscheen tot een vaste gestalte. En ineens voelde ik haar hand weer op mijn hand. 'Betekent het nu echt dat er een volgorde is van eerst Gods Geesten, dan Zijn engelen en dan Zijn heiligen ?' vroeg ik. 'In sommige opzichten wel,' zei Echte, 'maar het wil niet per definitie zeggen dat een Geest van God hoger is dan een engel of een heilige, of dat een engel hoger is dan een heilige. Denk aan Christus die mens werd en heilige, en denk aan de vele engelen die Hem daarin gevolgd zijn. Er zijn verborgenheden die je dient te ontdekken. God doet niet zozeer aan rangen, want de laatste en laagste rang is vaak ook de hoogste. Er zijn geestelijke wetten waar rekening mee gehouden moeten worden. Vaak hebben die hoge wezens opdracht om in een tussenlaag of onderlaag te incarneren, oftewel geboren te worden. Zo kan een kind dus de moeder zijn van zijn moeder, en de vader zijn van zijn vader.'

3.

1. En de vruchten van Roggio waren als verhalen. En Echte begon ze aan te reiken, terwijl ze vertelde :

2. En als eerste vertelde ze het verhaal genoemd Het Vogelbalkonnetje. En ze gaf de bijbehorende vrucht.

3. En Echte sprak : Er was eens een koning die een dochttertje had. Omdat hij niet wilde dat ze een verwend prinsesje zou worden liet hij haar opgroeien in een donkere diepe keuken om mee te helpen de grote beesten onder de grond te voeren. Maar het meisje verveelde zich vaak, en had het vaak koud. Op een dag klom het meisje door een buis boven het fornuis naar boven, en kwam boven op het kasteel terecht. Ze sloop door een torenraampje naar binnen, en zag daar een oude vrouw zitten achter een spinnenwiel en een weefraam. De oude vrouw zei dat ze weleens wat anders wilde, en het meisje vertelde haar over het keukentje. Ook het meisje wilde weleens wat

anders en ze besloten van plaats te ruilen. Het oude vrouwtje klom door de lange buis naar het keukentje toe. Na een aantal dagen kwam het oude vrouwtje terug en vertelde het meisje dat ze het zo naar haar zin had in het keukentje en dat ze het meisje er zo dankbaar voor was dat ze het meisje een sieraad gaf. ‘Als je erover wrijft, dan verander je in een vogel,’ zei het oude vrouwtje. Het oude vrouwtje ging weer terug naar het keukentje, en het meisje wreef over het sieraad om in een vogel te veranderen. Het meisje wilde altijd al vliegen, en ze vloog over de zee en terug. Na een tijdje vloog ze door de lange buis om het oude vrouwtje te bezoeken.

4. Het meisje had eigenlijk nog nooit de grote beesten gezien. Ze moest vroeger alleen koken en het voedsel door een raampje schuiven. Maar nu was ze klein genoeg om zelf door het raampje heen te gaan. Hier kwam ze op een klein balkonnetje waar een heleboel andere vogels waren, groten en kleinen. In de verte waren de grote beesten, waar de vogels altijd het voedsel naartoe brachten. Dan moesten ze eerst over een heel diep en groot ravijn vliegen, want de beesten waren op een soort eiland. Nu kon het meisje zelf eens wat voedsel naar de beesten brengen. Ze kreeg een mandje mee, dat ze in haar snavel kon houden. In het mandje waren wat appels, wat druiven, en wat pastei. Om alles te bedekken werd er een doek overheen geschoven. Het meisje keek haar ogen uit. Na een tijdje ging ze weer terug. In het torenkamertje lag nog steeds het sieraad. Even wreef ze er met haar vleugel overheen, en veranderde weer in een gewoon meisje.

5. Op een dag wilde de koning haar zien, en het meisje nam haar sieraad mee. Het meisje vertelde alles wat ze had meegemaakt aan haar vader, en over haar liefde voor de grote beesten. De koning pinkte een traantje weg, en sprak : ‘Die grote beesten zijn jouw eigen broers. Een boze heks heeft hen eens betoverd.’ En toen vertelde het meisje over het sieraad waarmee ze in een vogel kon veranderen. Zo zouden de grote beesten ook in vogels veranderen als het sieraad over hen heengewreven zou worden. De koning vond het een goed idee, en het meisje wreef even over het sieraad heen, veranderde in een vogel en nam het sieraad mee naar het vogelbalkonnetje. Met het sieraad vloog ze heel dicht naar de grote beesten toe, en wreef met het sieraad over hun huiden heen. Direkt veranderden ze in vogels, en in een grote zwerm vlogen ze terug over het grote ravijn heen. De koning was erg blij toen hij de vogels zag, maar het waren nog steeds geen prinsen. ‘Oh, maar dat is heel eenvoudig, vader,’ zei het meisje dat inmiddels weer een meisje was geworden. Ik wrijf gewoon nu de vogels met het sieraad. Kort daarna stonden er een heleboel prinsen voor de koning. De koning omhelsde ze één voor één, en ook het meisje viel haar broers één voor één in de armen.

4.

1. En toen begon ze het volgende verhaal te vertellen, en reikte de bijbehorende vrucht aan. En ik at van haar. En zij sprak : 'Zie dan. Dit is mijn lichaam.' En ze begon te huilen, en ik trooste haar.

2. En toen sprak ze : Het Wonderpaard. Er was eens een meisje dat altijd hele nare karweitjes moest doen van haar stiefmoeder. Haar echte moeder was al heel lang geleden overleden, en die had ze eigenlijk nooit gekend. Vaak wilde ze dat haar echte moeder nog zou leven. Veel tijd om te slapen kreeg ze niet, en ze moest altijd haastig eten, want er was veel werk te doen. Op een dag was het meisje het zo beu, en ze was zo moe dat ze het bos inrende. Al gauw verdwaalde ze, en ze was zelfs een beetje bij dat ze verdwaald was, want eigenlijk wilde ze helemaal niet meer naar huis.

3. Na een tijdje lopen kwam ze aan bij een tafeltje. Dat was erg vreemd zo in het bos. Het tafeltje was mooi versierd met wat randjes, en op de tafel stond een bak met brood. Het meisje ging op één van de hoge stoelen zitten, en begon van het brood te eten. Na een tijdje kwamen er wat haasjes aan, en een kikker. De haasjes waren in verschillende kleuren. Eén haasje was roze, een andere paars en weer een andere was groen. Naast het meisje zat een wat grotere witte haas.

4. ‘Wie moet er wat thee ?’ riep één van de haasjes.

5. 'Nou, ik lust wel wat thee,' zei het meisje.
6. 'Nee, jij niet,' zei het haasje. Het was het groene haasje.
7. 'En waarom niet ?' vroeg het meisje.
8. 'Omdat jij hier pas nieuw bent,' zei het groene haasje.
9. 'Ach, let maar niet op hem,' zei het roze haasje, 'hij doet wel vaker vervelend, en het is een mopperpot, net als het paarse haasje.' Ook het paarse haasje begon wat te brommen, maar niemand kon het verstaan. Het paarse haasje keek het meisje al een hele tijd erg boos aan. Even later schonk het roze haasje wat thee in voor het meisje, en zei : 'Als je een keer bij mij op bezoek komt, dan krijg je roze thee of elventhee.' Het meisje keek het roze haasje vriendelijk aan, alsof ze wilde zeggen : 'Ja, graag.'
10. 'Dank u wel,' zei ze tegen het roze haasje.
11. 'Oh, je mag ook wel bij me blijven logeren, hoor, dat is nog leuker dan bezoek, en dan kunnen we ook de andere haasjes eens samen bezoeken,' zei het roze haasje.
12. Dat leek het meisje wel leuk.
13. Maar toen zei het paarse haasje : 'Niemand komt ooit bij mij op bezoek. Ik woon veel te ver weg, helemaal achter de bergen bij de zee.'
14. 'Oh, maar ik heb een wonderpaard,' zei het roze haasje, 'we komen je vast wel een keer opzoeken.'
15. 'Oh ja ?' zei het meisje, 'oh ik ben dol op paarden.' Het paarse haasje keek even niet meer zo boos naar het meisje.
16. 'En ik dan ?' zei het groene haasje. 'Ik woon over de zee. Kan dat wonderpaard daar ook komen ?'
17. 'Ja hoor,' zei het roze haasje vriendelijk. Het witte haasje dat iets groter was had al een hele tijd niets gezegd, en huppelde plotseling weg. Na een tijdje kwam het wonderpaard eraan. Het wonderpaard had vleugels en kon vliegen. 'Stap er maar op,' zei het roze haasje, 'dan gaan we naar mijn torenkamertje, heel hoog in het paleis van de koning.'
18. 'De koning ?' vroeg het meisje. 'Maar welke koning ?'
19. 'Oh, koning Griebelegrutjes,' zei het roze haasje.
20. 'Wie is dat nu dan weer ?' vroeg het meisje.
21. 'Nou, de koning van het hazenland,' zei het roze haasje, 'en tegelijk de opperkok van de elventhee. Hij moet de thee altijd eerst proeven voordat het opgediend mag worden.'
22. 'Oh,' zei het meisje, 'dat wist ik niet.'

23. ‘Maar wat doet die kikker hier dan ?’ vroeg het meisje weer.

24. ‘Oh, de kikker zorgt altijd voor de tafels,’ zei het roze haasje. Toen ze beiden op het paard zaten steeg het op en bracht hen helemaal tot in het hoogste torentje van het koninklijk paleis. Dat was wel even een eindje vliegen, maar hier hadden ze dan een prachtig uitzicht over het land. Ze konden vanaf hier de bergen zien, en zelfs de achterliggende duinen en de zee. Ook konden ze hiervandaan goed het bos bezichtigen.

25. Er waren een paar torenkamertjes, en in één kamertje mocht het meisje logeren. In een ander kamertje dronken ze samen thee, roze thee, en elf-thee. Het meisje vond de thee erg lekker, vooral de elf-thee. Door de trap naar beneden te gaan, kon het meisje ook bij de koning op bezoek, en een verdieping lager was de keuken. De koning zelf ging niet zo vaak naar de keuken. Voornamelijk hield hij zich bezig met het regeren van het land. Maar soms moest hij toch echt naar de keuken om de nieuwe soorten elf-thee te proeven. Telkens kwamen er weer nieuwe soorten bij.

26. Op een dag gingen ze met het wonderpaard naar het land van otters en hermelijnen. Dat was een groot land met bossen en rivieren. In het land van otters en hermelijnen stond ergens een hele grote elventafel, waar volop elventhee werd gedronken. Nog nooit had het meisje zoveel otters en hermelijnen bij elkaar gezien, en ze waren allemaal even vriendelijk. Er waren hier zoveel soorten elventhee waar zelfs de koning niets van wist. Ze hadden hier een keuken die wel duizendmaal groter was dan de keuken van de koning. Eén zaal van de keuken was als een kerkzaal. Zo’n grote keuken had het meisje nog nooit gezien. Overall liepen bedienden rond met grote schalen. Heel in de verte zat een lange witte haas op een stoel met hele lange poten. De witte haas had het overzicht over de zaal. Na een tijdje werd er een enorm lange tafel naar binnen geschoven, en de bedienden begonnen de schalen op de tafel te zetten. Toen de schalen geopend werden schrok het meisje heel erg, want er kwam zoveel rook vanaf dat het vuur leek. Na een tijdje zag het meisje dat het van binnen schelpen waren. Maar niemand at van de schalen. Het meisje vroeg zich af waarom er niet werd gegeten. Maar na een tijdje liep het wonderpaard naar voren en begon van schaal na schaal te eten. Alle bedienden die aan de zijkant stonden klaptten in hun handen. Het roze haasje glimlachte. ‘Dat doen ze altijd als het wonderpaard hier is. Ze zijn dol op hem.’

27. Na een tijdje kwamen er ook andere paarden binnen die van de schalen begonnen te eten. Toen alles was opgegeten kwam er een kikker binnen die de tafels begon op te ruimen. En even later haalden de bedienden de lange tafels weer weg.

28. ‘Zo, kies maar een paard uit,’ zei het roze haasje, ‘dan gaan we een stukje wandelen. Het wonderpaard moet nu rusten.’ Het meisje koos een wit paard met vlekjes uit en wat roze strikjes, en ook het roze haasje koos een paard uit, en toen gingen ze een stukje paardrijden door het bos van het land van otters en hermelijnen.

29. Ze kwamen langs vele huisjes waar boeren en boerinnen woonden met heel veel vee, zoals paarden, koeien, varkens, geiten en nog veel meer. Na een tijdje waren ze zo ver gekomen, en om wat bergen heen gegaan, dat het roze haasje vond dat ze best wel even op bezoek konden gaan bij de paarse haas aan zee. De paarse haas woonde in een woonboot, aan een riviertje dat in de zee uitliep. Alles was hier erg klein, en na een tijdje kreeg het meisje het erg benauwd. ‘Dat je hier kunt wonen,’ zei het meisje. Maar dat schoot bij het paarse haasje in het verkeerde keelgat. ‘Nou, dan kom je toch gewoon niet?’ riep het paarse haasje boos. Niet lang daarna stonden het meisje en het roze haasje op straat. Het paarse haasje had hen eruit gezet. Maar het roze haasje klopte weer op het deurtje van de woonboot en riep toen door het raampje : ‘Ach, zus, laten we nu geen ruzie maken.

Laten we gewoon wat spelletjes doen. Kaarten ofzo.’ Na een lange tijd deed het paarse haasje het raampje eindelijk open, en zei slaperig : ‘huh ? Oh ik ben vast in slaap gevallen. Ja, laten we dan maar een spelletje doen.’

30. Maar het spelletje liep helemaal verkeerd af. Het paarse haasje verloor telkens elk spelletje kaart, en begon steeds meer te mopperen. Ook toen ze wat bordspelletjes gingen spelen werd het er niet beter op, en na een tijdje gooide het paarse haasje het speelbord boos om, terwijl alle pionnetjes op de grond vielen.

31. ‘Ach zus,’ zei het roze haasje, ‘het is toch maar een spelletje ?’

32. ‘Spelletje, spelletje ?’ zei het paarse haasje. ‘Ik verlies telkens. Dat noem ik geen spelletje.’ Maar na een tijdje viel het paarse haasje weer in slaap.

33. Het was maar een klein stukje lopen naar de zee, en het roze haasje en het meisje besloten nog even wat te gaan zwemmen, maar een grote golf nam hen mee, en al gauw waren ze op de open zee. De golf nam hen zo ver mee, dat ze uiteindelijk maar besloten door te zwemmen naar het groene haasje dat achter de zee woonde. Maar het leek wel alsof ze er nooit kwamen, en na een tijdje begonnen ze allebei erg moe en duizelig te worden. Het meisje begon al weg te zakken, en niet lang daarna het roze haasje ook. Maar ineens voelden ze wat onder hen komen. Het was het wonderpaard, en toen ze op z’n rug zaten steeg hij op uit het water. Snel nam hij hen mee naar de overkant waar het groene haasje woonde, maar toen ze bij zijn huisje kwamen was hij er niet. Toen besloten ze maar naar het bos te gaan. In het bos stond een hele grote draaimolen. En ja hoor, daar was het groene haasje aan het spelen. Achter de draaimolen stond een stal met een heleboel wonderpaarden.

34. ‘Waarom heb je me dat nooit verteld dat je hier zoveel wonderpaarden hebt ?’ vroeg het roze haasje.

35. ‘Gewoon,’ zei het groene haasje, ‘omdat je er nooit naar gevraagd hebt.’ Het meisje keek haar ogen uit, en omdat ze met z’n drieën zo’n mooie dag beleefden mocht het meisje een wonderpaard helemaal voor haarzelf uitkiezen.

5.

1. En ik had Echte lief, en zij openbaarde zichzelf aan mij. En ik kwam tot haar door vele sluiers waarachter zij zich verborgen hield.

2. En toen gaf zij mij een andere vrucht, en sprak : Langbeentje.

3. Er was eens een indiaans meisje dat Langbeentje heette. Als ze verdrietig was dan groeiden haar benen altijd zo lang dat iedereen haar altijd zo noemde. Maar de koning vond het maar vreemd zo’n meisje in zijn koninkrijk te hebben, en toen ze wat ouder werd begon men steeds banger voor haar te worden. Daarom liet de koning haar op een dag opsluiten in een toren van het koninklijk kasteel. Natuurlijk was het meisje nu nog vaker verdrietig, en altijd groeiden haar benen dan helemaal door de tralies heen over de trappen naar beneden.

4. Op een dag was het meisje zo verdrietig dat haar benen helemaal het kasteel uitgroeiden. In een dorpje in de buurt zag een jongetje een schoen binnenkomen met een heel lang been. Hij besloot het been te volgen en kwam helemaal bij het kasteel van de koning terecht. Helemaal over de trappen volgde hij het been en kwam uiteindelijk bij de tralies terecht waarachter het meisje opgesloten zat. Het meisje was erg verdrietig, en hij probeerde haar te troosten. Ook ging hij naar de koning toe, en vroeg of het meisje weer uit het kasteel mocht, maar de koning wilde daar niets van weten. Het

meisje zou veel te gevaarlijk zijn met die groeiende benen. Iedereen was bang voor haar.

5. Maar vanaf die dag was het jongetje zoveel mogelijk bij haar. Op een dag was er brand in de andere toren van het kasteel, waar het dochtertje van de koning woonde. Ze riep om hulp vanuit het torenraampje, maar niemand kon haar helpen, omdat de toren al bijna helemaal in brand stond. De koning was in rep en roer, en wist niet hoe hij zo'n groot vuur kon blussen. Maar snel ging het jongetje naar de koning, en zei dat Langbeentje wel kon helpen. Direkt liet de koning Langbeentje achter de tralies weghalen, maar ook Langbeentje kon niets tegen het vuur beginnen. Maar ze kon wel het dochtertje van de koning redden. Haar benen groeiden zo lang aan dat ze makkelijk in het torenkamertje kon komen door het raampje. Ze greep het dochtertje van de koning, en bracht haar snel uit de brandende toren.

6. Snel brandde het hele kasteel af, maar iedereen was veilig. De koning was zo blij en dankbaar dat Langbeentje een wens mocht doen. Langbeentje wenste dat ze gewoon weer in het land mocht wonen, in een huisje naast de koning en naast het jongetje. En zo ging niet alleen Langbeentje weer gewoon in een dorpje wonen, maar ook de koning en zijn hofhouding. En zo zijn ze altijd naast elkaar blijven wonen.

6.

1. Maar toen zij de verhalen had verteld, begonnen de vruchten te branden, en ook mijn mond begon te branden. En Echte sprak : 'Vreest niet, geliefde, want dit zal uw mond zuiveren, en gij zult reine woorden spreken van grote kracht. En mijn handen begonnen te branden, en ik begon te rennen als Echte.

2. En Roggio begon te branden, en de Geest des Heeren daalde op haar neer.

7.

1. Morit werd uit het paradijs van Santra ontvoerd door de honden van Okil. Onze geestesdelen en zielendelen worden ook vaak zonder het te weten geestelijk ontvoerd door demonen. Als wij dit onder ogen komen en leren beseffen dat we door ontvoering de geestelijke wereld leren kennen en verkennen, dan wordt het kruis van Morit, het hertenkind, tot een prachtig Excarnaats Altaar. In vele schoten worden we herboren, om los te raken uit de gevangnissen van het vlees, de incarnaties.

2. Heilige Morit, weest gegroet. Wij zegenen u en spreken genezing uit over u in uw tranen. Wij banen de weg voor u, en stellen ons voor u op als uw vruchtbaarheid. Weest geheiligd en komt over ons, wij die uw bruggen zijn.

3. Heilige Sarsia, wij branden onze vlam voor u. U die ons heeft gered uit de diepste groeven. Weest gezegend, en weest getroost. Wij staan met u, krachtig, dragende uw wapenen. Leer ons te bidden en strijden in uw naam. Leer ons te overwinnen en ons kruis te dragen, ja, ook uw kruis dragen wij. Leer ons het pad van armoe te bewandelen, en leid ons op de eeuwige weg. Onze vreugde is u te volgen, in al uw voetstappen, oh Heilige Sarsia door God bemint. Waak over ons en geef ons vrede in alle dingen. Behoed onze gedachten in u, en zegen onze gevoelens.

4. Ramonde, groot is uw naam. U die ons schiep en onze voeten zette op de rots der hemelen, geprezen zij uw naam, gij die onze gebeden tot God draagt. Gij hebt onze voeten stevig en vast gemaakt op de heilige berg, en gij hebt ons ten hemel laten varen op uw wolken, opdat wij een plaats zouden hebben in de naam boven alle namen. Gij strijdt voor ons. Gij helpt ons. Leer ons zo te strijden en te helpen als goede soldaten brengende het eeuwig woord van heil en zegen. Laat ons niet in de steek, en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze, want van u is het koninkrijk, de kracht en heerlijkheid, Talgamen.

5. Ramonde geprezen zij uw naam, u die op de berg woont. Daal tot ons neder in vrede en richt onder ons geen slachting aan. Uw naam zij geprezen, wij aanbidden uw naam. Wij offeren u lof vanuit ons hart, terwijl onze lippen gesloten blijven, want in stilte hebt gij welbehagen, en in armoe.

Leer ons zo over de weelderigheden der armoe, en leer ons van haar lusten. Wij hebben dan lust uw wil te doen, oh heilige naam boven alle naam. Gij dan die met Sarsia pleit voor onze zielen bij de hemelse vader : weest gezegend en geheiligd, gij die komen zal. Ja, op de wolken zult gij komen met uw legerscharen, en gij zult zien op uw heiland, en gij zult genade hebben voor hen die uw heiland volgen. Weest zo geheiligd oh vrouwe van het altaar, want genade van God is uw deel, Hij die u uit het slijk heeft opgeheven en bevrijd heeft uit het huis der ratten.

6. Davinde groot is uw trouw. Wij naderen tot u in vreze en beven, want gij hebt welgevallen in hen die uw woord vrezen. Hebt genade tot ons, en verwoest ons niet, want wij willen uw wil doen. Wij begaan de paden van uw woord, en wij brengen het woord van verzoening in u. Oh Davinde, hebt genade met ons volk, en verzoen ons opdat vrede van u ons zal leiden. Gij zijt de gezegende, en gij zult komen op uw paarden en winden om de aarde nieuw te maken. Ook zult gij uw schalen met plagen uitgieten over de boosdoeners en zult gij de heiligen hierdoor reinigen en afzonderen tot dienst in uw heiligdommen. Schenk ons zo genezing, want vanuit uw wonden is er genezing.

Talgamen.

7. Ramonde, zacht zijn uw lichten, hoog uw vuren. Gij zijt de brullende leeuw voor gods aangezicht, een geheimenis gods, geopenbaard wordende aan het einde der dagen. Pleit voor ons bij de hemelse vader, opdat het kwade ons niet zal innemen en overwinnen. Hebt medelijden met ons, en schenk ons een nieuw leven in u. Heilig onze gebeden, en brengt hen tot in de troonzaal des heeren voor zijn heilig altaar, opdat wij heilige dienst zullen verrichten voor zijn aangezicht. Wij zelf zijn dan de bewerkers van de gebeden in uw naam. Talgamen. Zo zij Ramonde geprezen tot in eeuwigheid. Lokogamen. Leer ons uw nieuwe lied, opdat wij in reinheid voor uw aangezicht komen. Geef ons dan de kracht en de genade om voor uw heilig aangezicht te verschijnen, en leer ons lust te hebben in uw gebeden. Heilige gebeden zijn het, om uw eeuwig offer te aanvaarden. Schenk ons uw geest, opdat wij u zullen vertroosten. Wij dan zijn op weg naar uw heilige land. Leer ons uw geschriften na te volgen en te ontdekken zoals het uw wil is. Leer ons elkaar te onderwijzen in uw naam, opdat uw heerlijkheid ons zal volgen tot in alle eeuwigheden. Leer ons van uw seizoenen, Talgamen.

8. Het Rad der Bedieningen zal de Heilige Kerk voortbrengen, de Bruid van Christus, en hun vrucht zal zijn : Karakter, en de Rode Strepen. Deze zullen vormen het Heilige Rad van de Hemelse Bedieningen, het Rad van de Identiteiten.

8.

1. Er was ook een Hof genaamd Rietel die aan Mura was gegeven om die te behoeden. Ook de hof Rietel had vele verborgen vruchten. In Rietel hadden de bewoners de eigenschappen van slangen. Dit was het verborgene van God, door de geschiedenis weggespoeld, verdwenen in de golven van de tijd.

2. En de vruchten van Rietel kwamen ook als verhalen : De Toverkaars. Er was eens een oud vrouwtje die een kaars had die zo bijzonder was, dat wanneer iemand in de vlam keek, dan zag hij mooie herinneringen terug, of zag waar zijn verloren spullen waren. Ook kon je in de vlam de toekomst bekijken, of dat wat er op een andere plek op de aardbol gebeurde. Het oud vrouwtje verdiende er haar geld mee, maar elk jaar werd de kaars steeds een beetje korter.

3. Toen de kaars na vele lange jaren helemaal was opgebrand was het vrouwtje heel verdrietig, want waar moest ze nu haar geld mee verdienen. Maar een arm jongetje dat altijd gratis in de vlam mocht kijken vroeg haar waar hij een tweede toverkaars voor haar kon vinden. 'Ach,' zei het vrouwtje, 'dan moet je daarvoor over de bergen heen, maar daar woont een wolf die de bergpas bewaakt. Als hij je te pakken krijgt, dan mag je uit drie dingen kiezen : in het ravijn geduwd te worden, opgegeten te worden, of levenslang opgesloten worden.'

4. Maar het arme jongetje ging toch voor het oude vrouwtje op pad. Bij de bergpas werd hij door de

wolf gegrepen, en moest inderdaad uit die drie dingen kiezen. Toen koos het jongetje maar om opgesloten te worden, want dood wilde hij niet. De wolf had ook een vrouw, en die kwam de jongen iedere dag voedsel brengen. Na een tijdje kreeg de vrouw medelijden met de jongen en vroeg of ze iets voor hem kon doen.

5. De jongen vroeg of de vrouw van de wolf wanneer de wolf zou slapen zoveel mogelijk matrassen en kussens in het ravijn wilde gooien, en de volgende dag aan hem te vragen of de jongen voor het eerste mocht kiezen, in het ravijn geduwd te worden. De vrouw deed wat de jongen vroeg, en de volgende dag kwam de wolf de jongen ophalen om hem in het ravijn te werpen. Dat was snel gedaan, en gelukkig viel de jongen zacht. Na een lange reis door grotten en inkepingen kwam de jongen aan de andere kant van de berg aan, waar hij al gauw de toverkaars vond. Maar nu moest hij nog terug.

6. Na een tijdje kwam hij de wolf weer tegen, en die zei : ‘Jou ken ik. In het ravijn heb ik je gegooid, en ik heb je ook al opgesloten, dus nu zal ik je opeten.’ Maar toen de wolf z’n bek opende gooide de jongen snel de kaars erin. ‘Maar wat is dat ?’ sprak de wolf. ‘Ik voel me ineens zo anders.’ De wolf was ineens heel vriendelijk, en wilde de jongen wel weer terugbrengen naar het oude vrouwtje. Toen het vrouwtje naar de kaars vroeg vertelde de jongen het verhaal. Maar de wolf leidde hen beiden naar een geheime grot vol met goudstukken en sieraden, zodat de jongen en het oude indiaanse vrouwtje nooit meer armoe hoefden te lijden.

9.

1. En de vruchten van Rietel waren bitter toen ik ze at.

2. En de vijf ouders des Heeren verschenen aan mij, genaamd : Uruk, Nanak, Koshau, Irim en Mirik.

3. Ik wist dat dit een heel belangrijk moment was.

4. En een vrucht werd aan mij geopenbaard, en toen ik at, veranderde mijn lichaam.

5. En een verhaal verscheen op de vrucht. En ik las : De Paradijselijke Boom. Er was eens een boom die zulke bijzondere vruchten had dat de mensen die ervan aten er heel blij en gelukkig van werden en alles schenen te vergeten. Maar omdat de boom steeds minder vruchten begon te geven begonnen de mensen erom te vechten. Op een dag besloot de koning van het land waar de boom stond de boom om te hakken. Maar aan de wortels van de omgehakte boom begonnen nieuwe vruchten te groeien, en dit keer besloten degenen die dat hadden ontdekt er niets over te zeggen tegen anderen. Het was maar een klein groepje die nu in het geheim van de vruchten aten, en niemand wist waarom ze altijd zo blij en gelukkig waren en alles schenen te vergeten. Maar op een dag ontdekte ook een andere groep dat er nog steeds vruchten aan de wortels groeiden, en er kwamen weer ruzies en gevechten. Dit keer had de koning een beter plan, en liet zijn paleis op de plek van de wortels bouwen. De hofhouding van de koning was de enige groep die nog van de vruchten kon eten. Maar er was één jongetje die van vroeger een pit had bewaard. Op een dag zaaide hij de pit in zijn tuin. Weer groeide er een boom met de bijzondere vruchten, en dit keer kon iedereen van de boom eten, zolang ze de jongen maar veel geld betaalden. De enigen die de vruchten gratis konden krijgen waren de duiven die in de boom woonden. Zo nu en dan brachten ze de vruchten naar verre landen, en daar werden de duiven als goddelijke boodschappers gezien vanwege de vruchten die zoveel plezier brachten. De vruchten door de duiven gebracht brachten dromen aan hen in de verre landen, en al gauw werd de boom van de vruchten een boom van het paradijs genoemd. Maar ook in de verre landen werd er om de vruchten gevochten, en al gauw werden de duiven zo verdrietig dat ze niet meer kwamen.

6. En Ramonde kwam tot haar broer, de vos Zurastael, en zij werd de godin der verbindingen.

7. En mij werd een nieuwe vrucht aangereikt. En ook op deze vrucht stond een verhaal geschreven. En ik las : De Bultjesboom.

8. Er was eens een vrouw die geen melkvoeding in haar borsten had, maar tranen. Haar kinderen

groeiden op met vreemde bultjes op hun lichamen die zo prachtig waren dat ze allemaal koningen werden van het rijk. Als iemand hen vroeg hoe ze aan die prachtige bultjes en vlekjes kwamen, dan zeiden ze altijd dat dat door hun moeder kwam die tranen in haar borsten had. Op een dag vroegen de koningen aan hun moeder hoe het toch kwam dat haar borsten tranen gaven in plaats van melk. ‘Ach,’ zei hun moeder, ‘op een dag was ik verdwaald in het bos, en kwam bij een open plaats als een woestijn, waar een boom stond met prachtige vruchten. Sinds ik van die vruchten heb gegeten gaven mijn borsten tranen. ‘Maar moeder, u heeft geen bultjes en vlekjes,’ zeiden de koningen. 9. ‘Dat komt omdat ik nooit van de tranen heb gedronken,’ zei hun moeder. ‘En nu ben ik te oud om nog tranen te geven.’

10. ‘Maar kunt u ons dan vertellen waar die boom is?’ vroegen de koningen. Toen hun moeder het hun uitgelegd had gingen ze met z’n allen naar de boom toe. Toen ze van de vruchten begonnen te eten. Ze begrepen toen ineens dat hun rijk niet lang meer zou bestaan. Ze gingen terug naar het volk, en vertelden het slechte nieuws. Wel vertelden ze het volk over de boom met de vreemde vruchten. Velen gingen naar de boom om er ook van te eten, en de moeders gaven tranen aan hun kinderen in plaats van melk, en ook die kinderen kregen vreemde maar prachtige bultjes. Door het hele rijk werden nu zulke bomen geplant, en na een paar generaties had iedereen zulke prachtige vlekjes en bultjes. Niemand had nog een koning nodig. Iedereen zorgde voor zichzelf, en het rijk viel uit elkaar. Vandaaruit verspreidden degenen met de bultjes en de vlekjes zich over de gehele aarde.

10.

1. En ik nam een andere vrucht, en las : Het Rode Serum.

2. Er woonden eens drie zusters in een hof met prachtige verwilderde struiken en bomen. Naarmate ze ouder werden veranderden ze steeds meer in beelden gemaakt van pepermunt. Door de zon en de regen werden de beelden steeds kleiner, maar ze verloren hun prachtige vormen niet, omdat ze nog steeds een hart hadden. Dit hart was bedekt met prachtige paradijselijke rode zweren. Uit de zweren kwam een rood serum waar ze bezoekers van de hof mee genazen. De namen van de drie zusters waren Wanata, Munto en Munit.

3. En op weer een andere vrucht las ik : De Wonderveer.

4. Er was eens een man die een wonderveer probeerde te verkopen. Maar niemand wilde de veer kopen, omdat ze niet geloofden dat de veer wonderen zou kunnen doen. ‘Heus waar,’ sprak de koopman. ‘Degene die het geld geeft wat de veer waard is zal kunnen vliegen zolang hij de veer dichtbij zich houdt.’ Na een tijdje kwam er een goedgegelovig jongetje aan die de koopman het geld gaf. Toen hij de veer kreeg steeg hij op, terwijl iedereen verbaasd en verwonderd keek.

5. Elke dag vloog de jongen met zijn veer rond, en de mensen om hem heen begonnen steeds jaloers te worden. Als de jongen sliep, dan hield hij de veer altijd stevig tegen hem aan. Maar op een dag was de veer verdwenen.

6. De jongen ging terug naar de koopman, maar die had geen tweede veer voor hem. Wel vertelde de koopman dat eens in de zoveel tijd een wondervogel in de nacht bij de zee zou komen. De jongen ging sindsdien vaak naar de zee, maar de wondervogel kwam maar niet. Toen de jongen wat ouder was besloot de jongen in een hutje bij de zee te gaan wonen, en stond elke dag op de uitkijk. Maar de vogel kwam niet.

7. De koopman had de jongen verteld waar de vogel woonde : op een eiland ver weg in de zee. Op een dag besloot de jongen naar dat eiland op zoek te gaan. Hij nam een bootje en ging de zee op. Oh, wat verlangde de jongen ernaar om eens weer te kunnen vliegen.

8. Toen het nacht werd viel de jongen in het bootje in slaap. Na een tijdje werd de jongen weer wakker van wat geklapper. Het bleek de wondervogel te zijn. De jongen schrok, zag een veer liggen op een plankje in zijn boot, terwijl de wondervogel ook schrok en weer wegvloog. De jongen greep de veer en kon weer vliegen. Snel vloog hij de vogel achterna en kwam op het wonder-eiland. Maar

voor de tweede keer werd zijn veer in de nacht gestolen terwijl hij sliep. Toen hij wakker werd en merkte dat hij zijn veer kwijt was en niet meer kon vliegen, zag hij een heleboel wondervogels hoog in de bomen zitten. De jongen begon aan een klimtocht, maar het leek wel alsof hij nooit bij de top van de boom aankwam.

9. Op een tak zat een klein mannetje. Het mannetje zei dat het jongetje alleen bij de top zou kunnen komen als hij een tover-hoofdband zou dragen. Maar het jongetje wist niet hoe hij aan een tover-hoofdband moest komen. Maar daar zou het mannetje wel voor zorgen. Alleen moest het jongetje beloven dat als hij bij de wondervogels was gekomen, dan moest hij ook een veer naar het mannetje brengen. En zo gebeurde het. Het jongetje kreeg de tover-hoofdband van het mannetje, en kon zo bij de toppen van de bomen komen waar de wondervogels waren. Met gemak had het jongetje een veer te pakken, en al heel gauw ook een tweede. Direct vloog hij naar het mannetje op de tak toe om hem een veer te geven, en vloog weer terug. Nu kon het mannetje ook vliegen.

10. Het jongetje vond het fijn om bij de wondervogels te zijn, maar op een nacht stalen ze zijn tover-hoofdband en zijn veer, en vertrokken om niet meer terug te komen. Nu kon het jongetje weer niet vliegen, en kon ook niet meer naar beneden. Oh ja, het jongetje probeerde wel om naar beneden te klimmen, maar het leek wel alsof hij nooit beneden kwam, hoe ver hij ook naar beneden klom. En het mannetje was ook nergens meer te bekennen. Wel kon het jongetje met gemak naar de toppen terugklimmen, en kon hij van de ene top naar de andere top springen.

11. Hij sprong helemaal naar de boom die het dichtste bij de zee stond, en sprong vanaf het topje in de zee. Maar de zee greep hem en bracht hem helemaal terug naar huis. Zijn kleren waren helemaal nat en verscheurd toen hij in zijn woonplaats terugkwam. Zijn hutje was weg, en daarom ging hij naar de plaats waar hij eens woonde.

12. Op een dag was er weer een koopman die een veer probeerde te verkopen. Volgens de koopman bezat de veer wonderlijke krachten, en kon de bezitter ermee vliegen. Nog voordat anderen de veer konden kopen kocht de jongen de veer. Maar de koopman bleek een bedrieger te zijn. De veer was maar een doodgewone veer. Verdrietig ging de jongen naar huis. Hij ging naar zijn bed en legde de veer op zijn nachtkastje. Al was de veer dan geen wonderveer, het deed hem wel herinneren aan de wonderveer, en elke keer voordat hij ging slapen keek hij er heel even naar. Zo lag de veer jaren en jaren op zijn nachtkastje totdat hij op een morgen wakker werd, en de veer was vervuild voor een echte wonderveer. De jongen pakte de veer en was dolblij. Nu kon de jongen weer vliegen, maar naar het eiland van de wondervogels is de jongen niet meer gegaan. Ook vertrok hij uit zijn woonplaats, want hij wilde niet dat de veer nog een keer gestolen zou worden. Waar de jongen naartoe is gegaan weet niemand. Niemand heeft hem ooit nog teruggezien.

Buiten-geschriften van het Eeuwig Evangelie I - De Steen van Zurastael

Het Boek van Zurastael

Kabouters

1.

1. Op de rug van Rapunzel, op de rug van verleden jaren, komt de spruit als een struik van al die dagen, kom binnen, algeheel, breng ons tot de grote grenzen, want hierbinnen is alles paradox, je bent zo klein, een gebroken hart, als de splinters en het poeder van het lot,

2. zij borduren daar jouw namen, zij borduren daar de visioenen, en brengen dromen door hun

snaren, als je niet kan begrijpen wat het is, dan is dat een groot gemis, een groter kruis, kom dan dichterbij, en vind je thuis, geen moeder en geen vader, maar alleen wat grote namen.

3. Op de rug van Rapunzel, op de rug van verleden jaren, als een struik van zoveel dagen, wie is jouw wever, wie is jouw borduurder, wie daalt er af in jouw verstand, kabouters zijn hier aangeland. Wie is er langs jouw huis gegaan, als een struik voorbijgegaan, als een bos van herinnering, trillend, zwevend, verwisselt zij betekenissen, in een cryptisch land, wie heeft er nu verstand. Op de rug van Rapunzel,

4. onder Mokmos gegaan, onder zoveel zegeningen, verloren wij onze naam, nu zijn wij hier naamloos zonder stem, maar de engelen van oudsher, kabouters zijn op jacht, zeg, vertel me waar ik kan schuilen in deze vreemde nacht, van duizend duizelingen, tot het vrederijk,

5. tot het rijk van vreemde koningen, vanuit een oud boek komen zij, ik kan het niet stoppen, zolang hebben zij hier op gewacht, ik kan je alleen vertellen : zwijg en kijk naar die pracht. Het tocht hier, ik doe de deur dicht. Ik ga zitten en kijk om me heen. Zoveel hebben hun sporen hier achtergelaten als poeder in de nacht,

6. een magische nacht waar alle koningen van dromen, maar ziet, zij hebben daarvoor geen kracht, want hun kronen zijn te zwaar, en hun tronen hebben tralies, waar de tranen stromen, rondom de lelies. Het is een boek van duizelingen, een boek van echo's en van genade, voor iedereen, maar wat voor een genade, vraag de kabouter, hij draagt de sleutel van het verlee. In het verleden vinden wij allemaal een plaats,

7. maar toekomst zal komen om veel weg te nemen. Hoeveel tranen in een bak, hoeveel potten die zich openen tot in de laatste nacht, ik ben op weg naar het verlee, zeg, waar kan ik hier ergens schuilen, in de toekomst is het groene, ik wilde dat ik kleiner was, als de kabouter weg te rennen,

8. als de vlam die telkens lacht. Open deze poorten en ga met mij mee, als de beer toont zij haar bos met haren. Deze vrouw, deze vrouw, bedroog jou. Deze vrouw, deze vrouw, lachte naar jou, bracht jou naar de strikken door een doodskus, in de hondenhaag was jij een gevangen vis,

9. verstrikt in de webben van haar haren, maar nu kan zij alleen nog maar staren. En alleen kan zij nog roepen : Ga niet bij me weg, ga niet bij me weg, en haar tranen laten jouw bootje varen, dieper in haar buik, en jij denkt je bent nu eindelijk weg. De vreemde vrouw bedroog jou, zij kwam alleen maar dieper maar jij zag het niet. Ga tot een kabouter, en vertel hem wat je ziet. Ga niet bij me weg, en de tranen laten jouw bootje varen, dieper in haar strik, maar wees wijs, kom tot de kabouter, en vertrek uit dit gesticht. Wij zijn altijd weggedrukt, maar laten het bootje varen, tot ons geluk, ergens brak het bootje stuk.

2.

1. Eens werd ik dan gestoken, eens liet ik jou wegllopen. Ik was niet op mijn hoede, je ontglipte mij. Ga niet bij me weg. Kabouters staan op de weg, en zij brengen je altijd bij me terug, want de kaars is opgebrand aan het einde van de dag, door de wind, de kandelaar zal uitdoven, eens werd ik gestoken, door een wesp, door een struik, eens werd ik gestoken, eens zakte ik door de brug met al die ratten en muizen,

2. tot een watergevecht, wegvretende mijn geluk. Ik reikte uit, en jij duwde mijn hand weg, tot de kabouters ging ik, om te geloven, het was alleen een spel. Eens werd ik gestoken, eens zakte ik door

de brug, verloor de hemel, verzamelde hel, en toen kwam ik weer terug,

3. eens kom ik weer terug. Eens werd ik dan gestoken, eens zal de kandelaar doven, ik zakte door de brug tot een watergevecht, wie nam mij mee, en waar naar toe, ik durf er niet aan te denken. Waar gaan we naartoe, waar gaan we naartoe. Ik zakte door de brug, eens werd ik gestoken, tot de kabouters ging ik,

4. ik had een pijl in mijn rug, en ze zeiden : Ja, jij moet het geloven, alles is een spel, alles is een spel. Totdat ik ook een fee zag, een elf en een roos, en ik zei : Wat gebeurt hier allemaal, ik weet niet of ik dit geloof. Engelen van verleden tijden waren zij, uit de canon verjaagd,

5. heus, ik sprak hen aan, en zei : jullie horen er ook bij. Het is voorbij, mijn liefsten, het is voorbij, vanaf nu horen jullie er ook weer bij. Ik geef jullie je namen terug, als de naamloze, de naamloze is gekomen, en wie ik ben, daar kun je alleen van dromen.

II Kabouters

1.

1. Ik herinner me jouw zoete stem, jouw zoete blik. In jouw kasteel was ik, je gaf mij een zoete wapenrusting en een zwaard, een speer en de warmte van een open haard. Als een kachel was jij in dat kasteel, zoveel warmte had ik nooit gezien en nooit gevoeld, hete chocolade, hete drop en zoveel namen. Jullie waren terug, na een lange nacht, jullie waren terug, wie had dat ooit gedacht. Ik herinner me jouw stem van chocolade, zoveel borduursters dreven mij voort, ik zag zoveel visioenen ongehoord. Ik herinner jouw blik van zoete drop, jouw blik van zoveel warmte, dieper dan de diepste oceaan, en de vissen die daar in jouw ogen zwommen. Zoveel komt hier aan, de grootste namen, kleine kabouter,

2. warmte door de kou, centen door de armoe. Onder een mantel van paradoxen bracht je mij in liefde. In dit kasteel maakte jij mij heel, leerde jij mij te begrijpen, leerde jij mij grijpen. Jij bracht mij tot de hutessen, tot de pilapen en de pilafen, karsuiken herinnerden jouw naam, jij nam hen allen aan. Jij kende de engelenoorlogen, de scheppingen bij namen, groot in getal, jij gaf hen hun plaats, jij zuiverde hen in jouw vurige ovens, ja, de spruit was jouw naam. Eindelijk ben jij dan gekomen, oh stem der kabouters, oh engelenstem van verleden tijden, dragende zoveel duizelende geheimen, de boeken gingen open, verkondigden jouw naam, en jij nam hen allen aan.

2.

1. Als een pad van bliksem, als een trap, waarop ik klom, hoger in het kasteel, dieper tot de torenheuveld, waar hoeden en kappen vertelden over jou. Wie is de hoed, wie is de kap, wie is de schoen, is het echt dat wat het is. Niets is wat het lijkt, dus stap over je ernst, stap over datgene dat je begrijpt. Niets is wat het is, alles is wat het niet is, kom nu mee met mij, en gooi alles weg, wees weer vrij, tot armoe gekomen, hier kun je verder dromen, de rest loopt dood. Ik zie daar licht in een kabouterkasteel. Waar zijn de reuzen, en zijn ze met veel. Waar kunnen we vluchten, naar wie moeten we toe, kom naar het kabouterkasteel, en begrijp wat en hoe. Hier is de brug tot de reuzenwereld, hier is de oven waar je zuiver wordt, hier is de melk waar je ouder van wordt, hier is het gat, hier is de voet,

2. vertellende hoe je verder moet. Oh vrome, doe je hoed af. Jouw hoed die spreekt, maar je

geloofde dat niet, jij geloofde zelfs niet dat de Heere kon spreken, jij was een woordendief, een woordendief. Jij was rijk in het woord, en arm in de liefde, je durfde niet in de armoe van sprookjes te leven, hoe arm zijt gij, oh woordendief, oh bouwer van papier, oh moordenaar van bomen, alle wegen eindigen hier. Nog steeds geloof jij in marsepein, in jouw eigen straatjes van zilverklei, dat wat jij eens schreef op het papier, of jouw grootouders, alle wegen eindigen hier. Nog steeds bouw jij je koninkrijk van marsepein, en je straatjes van zilverklei. Nog steeds druk jij hen het papier door de mond, maar hier eindigen alle wegen.

III Kabouters

1. De kabouter, brug tot de reuzenwereld, brug tot jou, ring van fluisteringen, ring van hebbedingen, ring van goud, ring van het kostbaarste hout, ring van demonenvellen, het kostte je alles wat je had, naakt ben je, rennende naar de reuzenschat, diep in het woud, warmte grijpt je door de kou, en dan draait je verstand zich om, en alle dingen en betekenissen,

2. als een raadsel, als een schat, maar heus, het is gevaarlijk, straks overkomt je wat. Dit is als lopen op zilver, glijden op goud, en je weet niet of het je houdt, het is als lopen op een graf, dansen op een gouden dag, maar de armoe loert, en jij weet wel waarom, want er zijn kabouters in de buurt, ook al geloof je 't niet, 't zijn de engelen van verleden tijden, die slechts hun kruizen spreiden, zoekende naar gaten, waardoor zij opnieuw kunnen binnenkomen, je zag ze als demonen. In de canon alles omgedraaid, als een reuzenschat, zo gevaarlijk, nu door zoveel wespen doorstoken en door het engelenzwaard van vervlogen jaren, door kaboutersperen en door pijlen van een duister woud, waar het licht zich verscholen houdt. Ik ben er nog niet over uit, 't is een boodschap van verleden jaren, nog steeds verzegeld, maar dat maakt niks uit, want eens zullen deze reuzenzegels opengaan,

3. en al die schatten zullen belijden hun echte naam. Het is hier nat, het water spreekt, de reus verspreid angst, en wat pijn en wat depressie, alles is hier opgebrand, en dan slaat de kou zevenmaal toe, als een verwonderd sieraad, niet wetende hoe, haar schat te bewaken. Noem me dan die zegels, noem me dan die namen, laat de weg zien, het pad tot openingen, als het raadsel moeten we het draaien. Hoeveel reuzenzegels op de fles, hoeveel demonen om te verslaan. En zijn het wel demonen, of zijn het engelen van vergeten namen. De reus huilt, hij was net nog hier, snel verplaatst hij zich, waar kan hij schuilen. Niets is meer hier. Alles opgebrand, en kou slaat toe, zevenmaal, als de bossenwijn van verleden tijden. Wat kan de reus nog doen, kunnen wij nog binnenkomen, kunnen wij zijn woorden nog verdraaien, kunnen wij nog betekenissen zien, en kunnen wij nog omdraaien. De reuzenzegels in een rij, en leeuwen die hier brullen, klaar om aan te vallen voor een nieuw getij, zij hebben de bedelingen gedraaid, zij hebben een doorweg gevonden.

Karsuiken

1.

1. Zij die de brug tussen de kabouterwereld en de reuzenwereld kennen zijn als de elven, ja als karsuiken zijn zij, als het gegrom van roofdieren, wachtende om toe te springen. Zo zijn de karsuiken lijdensgezind in hun aanval, en zijn zij voorzichtig. Zij laten zich gewillig uiteen trekken en verpletteren om tot de kabouterwereld en de reuzenwereld te komen. Zij hebben vrij toegang tot Spricht, waar zij vele namen dragen.

Reuzensieraad

2. Het is verblindend, als de zonnenscepter, het reuzensieraad, waarmee de reuzen met elkaar spreken. Tot Rapunzel gingen zij, daar bij die heg, nu branden haar vruchten, en rent zij altijd weg. Het is verblindend, als de zonnenscepter, het reuzensieraad, waarmee de reuzen elkaar bevechten, soms valt er iets naar beneden, in het heetst van de strijd. De Heere heeft mij hier naartoe geleid. Ik zag Hem staan op de ladder, en Hij zei : Kom tot Mij, ik heb je zoveel te vertellen, en Hij gaf mij het reuzensieraad, en ik sprak met Hem in een diepere graad. Als verblindende lichten tussen ons, nee niemand kan het horen, het is alleen tussen ons. Als iets tussen jou en mij moet blijven, kom dan dichterbij, en laat je sieraden achter. Een reuzensieraad vond ik op een berg, stralende van licht, stralende zoveel namen, kan ik jou vertrouwen, of kan ik beter naar Rapunzel gaan, om te vluchten met haar tot de diepere koude. Hier is verblindende sneeuw, in een reuzensieraad.

Reuzenschat

3. Het is hier stil, de nachten duren hier lang, en Arabische koningen hebben een val gezet, zij grommen luid, en dan vallen zij aan, zij rennen door de fuiken, tot hen die daar vielen. Arabische koningen, ladders zo hoog, wie glijdt er naar beneden, ik zie een reuzenschat, zij dansen eromheen in Bagdad. Hoeveel poorten hebben zij verzegeld, hoe vaak zal dit raadsel nog schreeuwen.

4. Koningen in Bagdad, leeuwenklauwen in Bagdad, heffen hun hoofden tot de zon, en dan is er een slag, en dan keert alles om. Ik zag een reuzenschat in het zand, en een reuzenschat in de bergen, een oase om in te duiken, maar alles was slechts drijfzand. Koningen in Bagdad, leeuwen op de muren, handen draaien het rad van dode uren.

5. Ik klom laatst op de ladder. Niemand was daar, de wind raakte mijn snaren, en ik huilde, maar toen dacht ik : alles is genade, alles heeft een doel, alles zal veranderen, altijd, alles zal veranderen. Ik klom laatst op de ladder. Ik viel er bijna af. Ik zag koningen in Bagdad in de verte, zeggende alles was mijn eigen straf. In een reuzenschat woonde ik, uit een reuzenschat kom ik vandaan, nu ga ik naar de volgende, verliezende mijn naam. In een reuzenschat woon ik, naar een reuzenschat ben ik op zoek, verliezende al mijn namen, op mijn echte naam stuit ik.

6. Ik zag het oog der reuzen. Ik had dit nog nooit eerder gezien. Piraten waren beneden. Pilafen en Pilapen.

7. Op een piratenschip zat ik, met mijn hoofd in de wolken. Ik zag de zon schijnende in de wateren, en toen stond mijn schip in de fik. Een reuzenschat is wat ik vond, 'k verloor alles, alles zinkende bloedend in de zon. Het was een vreemde spiegel, niemand wist wie hij echt was. Op een berg stond ik, als in een droom zag ik het piratenschip, waarachter de zon scheen in de gouden wateren. Als vuur viel de zon naar beneden, als een vallende ster, om zoveel te vernietigen, en toen hoorde ik een stem. Een reuzenschat is wat ik vond, een kat op een kussen, een vuur dat alles verslond. Een reuzenschat vond ik, een naam in ijs geschreven, de grafsteen van een verbrand schip. Kastelen achter struiken, parels in de diepste fuiken, bodemloze putten, 't geheim van zilver en goud, en van het emerald. Kastelen achter struiken die branden, als zonnehagen achter de stranden, hier groeit alles verkeerd, de puzzel wacht op tedere kracht. Op een piratenschip zat ik, het vuur viel aan de andere kant. Ik kon net ontsnappen en zwom naar het strand, waar ik het oog der reuzen vond, poort van het oer, poort van tedere kracht, poort van engelenkoren vervagende in de nacht. Neem mij nog eens mee op reis, oh reus, en geef mij vleugels. Schenk mij licht, en breng mij tot de snaren. Een droom viel op mijn bed, als een reuzenschat, een visioen. Mijn nachtmerrie vond het tijd om zich om te draaien.

Piratenschip

8. Sorg Sorba, de mussen zijn hier, zij kijken naar hen die onder het gele waren, kijken naar hen met het reuzenoog. Sorg Sorba de mussen zijn hier. Open de deuren, kom snel, we moeten hier vandaan, want dit schip gaat zo branden, de zon is neergevallen, en de zee is al in vuur. Sorg Sorba, heus, we moeten rennen, geef mij vleugels, of moet je eerst aan mij wennen. Sorg Sorba, de mussen zijn hier. Neem ons mee, alles is in vuur, alsof Narzia het schip heeft geslagen. Laag voor laag, uur voor uur, waterplanten groeien, achter brandende doornen is het schip. Piraten praten, pilafen en pilapen.

9. Vogels komen van ver. Mussen komen van dichtbij. Tropische woorden, ik was er bij. Nu kan ik niet meer terug. Ik zit hier opgesloten. Een piratenschip achter doornen en zeeslangen. In 't hete uur, viel er een draak naar beneden, een zeedraak, waterplant, verspreidende zijn zaden.

Nachtspelers

10. Zij stonden op, zij stonden op, overal vuur, overal flitsende geluiden, als waterstromen, als waterdromen, stilte als de muis, een nieuw kruis, tonende de fuiken, door de nacht, door nachtzeen, door de witte chocola, door de tedere kracht. Zij stonden op, zij zweefden hoog als vogels, als arenden, als piraten in de nacht. Zij kwamen om te stelen, kwamen om te installeren, kwamen om te delen, kwamen om de zee te breken. Nachtspelers, nachtspelers, komen onverwachts, als dieven in de nacht, heldere stemmen, en dan is alles te laat, dan moeten we naar hen luisteren, naar de vogels van een diepere graad, nachtspelers, verhalen in de muur, komende tot leven, komende tot dit uur, nachtspelers. Zij zullen de zegelen openen, vertellende de verhalen ongehoord. Nachtspelers, de dieptes van het woord. Nachtspelers, levende achter de schermen, in de muren, nachtspelers, zegt het voort.

11. Vader, wij zijn omringd door brandende struiken, hier in de kasteelkamer, we kunnen nergens heen, laat de nachtspelers nu komen. Ze komen tot leven in de muren, en dan stappen ze eruit, en spelen hun verhalen. Vader, laten we zitten en kijken wat ze gaan doen, we kunnen niet anders, en ik wil hier niet verbranden. Nachtspelers, zullen zij ons blussen, of zullen zij ons in het vuur laten vergaan, reikende tot een nieuwe morgen. Nachtspelers, in onze kamers wonen zij, diep in de muren, wachtende op het reuzenrefrein. Nachtspelers, zij kennen de brandende struiken bij name, wachtende op hun sein. Zij kennen de kastelen hier, zij kennen u en mij, zij kennen de refreinen van hen die hen haten. Nachtspelers, als straatvechters komen zij op, als de dieptes van het woord, de straatputten verliezen hun kop. Nachtspelers, als de kraaien van de nacht, in de muren staan zij op wacht. Ik zag een bliksemschicht, die mij zeer beangstigde, toen gingen de graven open. Nachtspelers, een wonderlijk verhaal, nachtspelers, niemand kan nog vluchten, allen deel van het verhaal. Kijk naar hun koetsen en hun teugels, kijk naar hun spinnen en hun webben, hun netten en hun fuiken, de nachtspelers komen eraan. De dieptes van het woord gaan open, geen canon meer, zij hebben het raam opgebroken.

12. Als een vreemd wonderbaarlijk sieraad, als de reuzenschatten opengaan, zij verbreken de zegels. Nachtspelers, een vriendelijk woord tot hen die trokken aan het koord. Nachtspelers, een vriendelijk gebaar, tot hen die kwamen tot de diepere snaar.

13. Ik kon mijn vleugels weer bewegen, lang waren zij doorboort geweest, nu is de nacht over. De nachtspelers waren hier geweest. Ik zit op mijn schip, alle piraten zijn vergaan, maar pilafen en pilapen zijn dichtbij me. De nachtspelers zijn hier geweest, ik kan weer vliegen, ik kan weer gaan naar de eilanden, ik strek mij uit tot het nieuwe land. Nachtspelers, zij hebben mij bekleed met reuzenschatten en reuzensieraden, en mijn schip van piraten ontdaan. Maar zalig zijn de piraten des Heeren, zalig zijn de reuzen des Heeren, tot hen wil ik gaan. Neem mij mee, over deze zee, langs de

zwarte gaten, over de groene draden. Ik leg mijn wapenrusting neer, ik kom eraan, maar mijn vleugelen doen nog zeer, karsuiken neem mij mee, pilafen en pilapen zullen voor mij strijden. Ik kom tot de poorten der nachtspelers, tot hun landen, en tot hun vuren die fel branden, als verblindende lichten. Nachtspelers, als de reuzenschatten opengaan, schatkamers komen naar voren. Nachtspelers, lange gangen, lange kamers, als de reuzenschatten opengaan, licht in die donkere kamers, verbrekende de zegels. Nachtspelers, als tere vlinders opgestaan, oh zo sterk, want alles stort in, wanneer zij het hebben opengedaan, een nieuwe wereld komt eraan. Nachtspelers, als tere vlinders opgestaan, als tere ketenen zo sterk, want als zij bewegen stort alles in.

14. Een zwarte roos gaf je mij, om af te dalen in jouw dieptes, waar de spinnen woonden, ik beklom hun webben, fuiken waren zij, om dieper in te verdwalen. Een zwarte roos gaf je mij, als het sneeuwwit was jij, als een droom van vervlogen jaren. Als een brandende struik was jij, als een kasteel was jij. Door een zwarte roos kwam ik tot de onderwerelden, daar, waar de fuiken waren, dromen van vervlogen jaren. In de fuiken vond ik jou, maar wat ik vond was niets anders dan raadselen, sappen van spinnen, webben zonder genade.

15. Als de brandende struik, gaat zij langs de zeeën, om de zonnen te verwelkomen, tot het nieuwe uur. Duimelotje, de eerste die ik hoorde, zij die Jakobs God ter hulpe heeft, de Heere, oh sterkste aller sterken. Zij was de eerste die ik hoorde, maar ik verstond haar niet, zij is de brandende struik, langs de zeeën gaat zij, om de zonnen neer te laten komen, de zeeën uit te drogen. Zij is de vijand van de zee, vanuit de lelie ontwaakte zij, mijn Duimelot.

16. Als de brandende haag is zij, zwerver langs de bossen. Roodkapje kennen zij allemaal, altijd vertellende een ander verhaal. Zij is het brandende bos aan het einde van het verhaal.

17. Eikels in de bossen, noten op de heuvels, haar haren zijn los, ze is op weg naar het hoge mos, waar nog steeds haar kasteel staat achter struiken en draken, na al die jaren is zij daar weer terug, zij is de brandende roos, zij is het teugelloos verhaal, zij is de onderwereld, een neergaande spiraal, door de fuiken dwaalt zij. Kus me, doe me ontwaken, een judaskus velde me neer.

18. Toen stond hij voor mij als de gelaarsde kat. Hij had de reuzenlaars gejat. Kon nergens anders heen. Ik sloot hem in mijn armen. Ren, jongen, ren, maar alles is hier veen en drijfzand, ze zullen je vinden, en dan nemen ze je mee. Ren jongen ren, maar je kan toch niet vluchten, een moeras is om ons heen. Wij zitten in de fuik, we moeten het samen zien te klaren, maar straks komen ze, en dan nemen ze ons mee, naar de reuzenwereld achter hoge tralies, maar tot Spricht zullen wij gaan.

19. Als de brandende braamstruik is zij, met brandende vruchten, loopt ze langs de heide en de velden. Wanneer zij rondkijkt vallen de zon en de maan, alles in vuur achterlatende.

20. Als de groene roos is zij, als een vuur, kent zij al onze namen.

21. Eindelijk tot leven gekomen, eindelijk tot rust gekomen, als het vuur der bomen, brandend in je botten, ja, vanavond zullen de kabouters komen. Eindelijk tot leven gekomen, in een boshuisje ver weg in onze dromen.

22. De wesp heeft gestoken, de wesp heeft het gedaan, alles is in vuur verzopen, door het neervallen van zon en maan, zeeën van bloed, en rivieren van honing, waar de melk stroomt, morgen is alles weer goed.

23. Wij vragen om een druppel van het kruis. We weten het is van ons weggevlogen, maar wanneer

kunnen we naar huis.

2.

1. Oh, vader van het kruis, vader der fuiken, heb medelijden met ons. Wij zijn verstrikt in de webben van spinnen, verdwaald in hun netten, en in brandende struiken, visioenen leiden ons voort, naar een nieuwe dag. Heb medelijden met ons, toe leidt ons uit, toe help ons voort. Wij leven in bodemloze putten, als verschrikkelijke visioenen, dit noemen wij leven, maar het is de dood, als een pantarhei, alles is in wording, in deze vreemde cocon waaruit geen ontsnapping mogelijk is, slechts het naderen tot de zon. Nooit bereiken wij haar, maar komen steeds dichterbij, als kijkende naar een vreemd schilderij. Toe breng onze boeken tot leven, en leidt ons tot Klaas Vaak.

2. Zacht vuur in wording, door de dagen heen, of waren het jaren, betekenissen veranderen door uw woord. U hebt het gesproken, uw dieptes getoont. Het woord uiteen getrokken, het woord gebroken, op een gouden schaal van zilverlichten, emerald treden, als een pad tot de maan. Klaas Vaak, gij komt voort vanuit de dieptes, Klaas Vaak, maar zij bezoedelden uw naam, als die gek van de slaap. U hoeft maar een woord te spreken en alles is voorbij. Wij komen tot u, op feeenwolken en elvenkoren. U dreigt, het sprookjesboek is van u, en wij hebben daar allen een plaats in. Toe, breng ons tot leven, en vertel uw verhalen. Wij staan klaar, om het door te geven. Toe, spreek tot ons, door de dromentelefoon, toe breng ons tot uw slaapliederenkor. Oh, brandende struik, laat vanavond uw woede gaan.

Duimeliesje

3. Zij kwam in een nacht vol trauma, op een rozenblad, zij daalde af, als de druppel van het natte gewas. Duimeliesje, jij kwam als een droom tot hen. Duimeliesje, zij kwam in de nacht van 't duistere ijs, kwam het trapje af, aan een rozenblad hing zij, blies het trauma weg, en zakte weg in 't rode ijs. Duimeliesje, als de brandende roos, op een lelieblad voer zij door de nacht, als in een boot. Zij bracht mij, tot een vreemde wederkomst, tot al die vreemde namen die eens tot mij kwamen. Zoveel herinneringen hier, iets om te vieren, op deze boot in de nacht. Mijn bed is een boot, en Duimeliesje houdt de wacht. Eens zal zij komen door de ringen, door ringen der duisternissen, komende vanuit de draaiende lelie van het zilverstrand. Eens zal zij komen als de wind, als het windekind, als het avondkind, die mij in stilte vindt. Eens zal zij komen tot mijn nacht, komen tot de dieptes van deze pracht. Duimeliesje, windekind, voerende door de wind, door de avondkoelte riep zij mijn naam, kom in de boot met mij, en sluit deze rij. Door de nacht raakt zij de lelies aan, dan draaien zij ook, en verspreiden hun naam. Door de avondstilte komt zij, als een roos die brandt vervult zij mij. Duimeliesje, onder het woord, hangt een trekkoord, open het, en verspreid je naam, als veldpoeder door de wind verdeelt. Duimeliesje, vervul mij steeds weer, kom telkens, keer op keer.

4. Diep in de nacht voelde ik haar hand heel zacht, en zachte fluisteringen, kolkende door het raam, oh Duimeliesje je hebt mij eindelijk gevonden na al die jaren. Laten wij de dieptes van het woord oprichten door het trekkoord.

5. Diep in de nacht voelde ik haar stem kolkend door de ruimte, als duizenden duizelingen, ze nam mij mee in een droom, ja, ik heb God gevonden, Hij stuurde jou.

6. Duimeliesje, jij gaf mij de roos met de snaren, je gaf mij de lelie met de vele namen, jij gaf mij een boek vol verhalen, een eeuwig evangelie, om te helen het trauma wat canon heeft geschapen. Duimeliesje, jij gaf mij een narcis vol van wond'ren, jij sloot het boek van schuld en erfzonde.

7. Ik hoorde haar roepen in haar kamer. Ik ging naar haar toe, en ik suste haar. Ze had een nare droom, over een boek dat haar wilde pakken, het was het eerste woord, dank God voor het tweede. Dank God voor het diepere woord, dank God wanneer de zegelen zich openen.
8. Ken je de schat van Duimeliesje, alleen de kinderen en kabouters kunnen binnengaan, alleen de zaadjes die hun mond kunnen houden, wij moeten sterven in stilte, tot Spricht zullen wij gaan.
9. In het bos tussen de bospoeders vond zij haar schat, in het duister nam zij een bad.
10. Door het sieraad spreekt ze tot mij, als door een droomtelefoon, als duizenden duizelingen tegelijk, ik val tegen de grond, en mijn ziel stijgt naar haar op, als een vogel kan ik vliegen, toe laten we gaan naar de bergtop. Door een duister gat komen wij altijd binnen, in een zaal vol gesteentes, waar sieraden van piraten liggen, engelen van verleden tijden, onder de deur door zullen ze glijden, zij zijn als de wind. Wind in alle kleuren, door Duimeliesje's sieraad zal het allemaal gebeuren.
11. Duimeliesje's parel, waar spinnensappen stromen, hier heeft de wesp gestoken. Haar vleugels groeien, oh zo fijn, haar veren zijn als melk, ik kan haar sporen volgen. Duimeliesje's parel, ik kreeg haar in een nacht, ik zag haar gloeiende en bloeiende pracht. Duimeliesje's parel, een parel van duizenden fuiken in de nacht, bruggen tot de eeuwigheid, parelvisioenen drijven door de ledigheid. Duimeliesje's parel, een parel vol van teed're kracht, een parel vol van fuiken, brengende ons in een diepere nacht, tot het kruis van onze Heer, tot het kruis van al die namen van vervlogen jaren. Zij wierp de parels in canon's gezicht, als kogels waren zij, als een wapen van verleden tijd. Duimeliesje's parel, vol van visioenen, vol van lang vergeten namen, ja de parel weerkaatsende het licht van een oud gedicht.
12. Duimeliesje's parel, stromende door het water, glijpende onder de deuren door, als de winden dragende al die vergeten namen.
13. Diep in het bos, onder bospoeder verscholen ligt Duimeliesje's parel, de bron van onze dromen. Het rees op uit onze diepste nachten, als een geluid van fuiken, wegnemende onze laatste krachten. In zwakheid daalden wij, tot wij het zoete raakten, vol van poeder zijn onze monden.
14. Duimeliesje's blad raakt ons aan, zoveel poeders, zoveel vleugels vallen aan, zoveel kracht om op te komen, vliegen en zweven wij naar onze dromen, naar de dromen in de lucht, als een blad over rivieren vinden wij alles terug. Duimeliesje's blad raakt ons aan als een boot, als een waterval, een rivier door de dood, als een tuin van poeders, tuin van paddestoelen, ja, hier wil ik zijn.
15. Brandend blad, rakende ons aan, ik duik in een bad van het verleden, als de bosfontein, als de rode vlam, het volgt mij, laat mij nooit meer gaan, toe, zwem weg met mij, naar de overkant van dit verhaal.
16. Het hangt voor mijn gezicht, het geeft mij visioenen in poeders en licht, van een kasteel, in duisternis, het is Duimeliesje's kasteel, daar waar de fuiken toe reiken. Duimeliesje's kasteel, haar blad voor mijn ogen, haar visioenen hebben mij nog nooit bedrogen, vertellende verhalen, openende haar boeken en haar zalen. Duimeliesje's blad, openende de dieptes, achter elk blad zien wij de dieptes van haar rinkelende schat.
17. Ik woon in een boshuisje, ik woon op een boerderij, maar het is een kasteel, zorg ervoor dat ik mij niet verveel. Er is zoveel te doen, zoveel te zien, zoveel om te kleuren, zoveel om te draaien, al

mijn deuren hebben namen, al mijn muren dragen de winden van een vervlogen tijd. In de nacht komen zij tot leven. Wakker worden, in het kasteel ben je. Duimeliesje's kasteel, voor de kinderen en kabouters, in Spricht zullen wij binnengaan.

18. Duimeliesje's kasteel, zoveel schatkamers dat ik mij niet verveel, achter de muren wonen elven, achter de deuren staan de feeen, en op de zolders wonen de reuzen.

19. Duimeliesje's kasteel, in de nacht komen zij allen tot leven, en als de morgen komt dan slapen zij weer, dromende, wachtende, uitstreckende tot de avondveer.

20. In Duimeliesje's kasteel zullen wij binnengaan, en dan zullen wij tot Spricht gaan. Vele elven kennen onze naam, ja, wij zullen tot Spricht gaan. Door de ramen komen wij binnen, door de struiken van vuur, door de plassen en de open haarden. In Duimeliesje's kasteel zullen wij binnengaan, een klok staat op de tafel in de dinnerzaal, en wat oude gestalten hebben daar maal, altijd spreken zij over Duimeliesje's kasteel, ja, ook Spricht kennen zij. En Spricht staat op de tafel, naast de klok, zij hangen hem aan de muur, als een weerhuisje, als een schilderij, als een raampje. Hier praten de oude gestalten, over het weer, over het blad, dat hen eens hierbracht, zij hebben allen hun kamers, in Duimeliesje's kasteel, over Spricht praten zij veel.

21. In Duimeliesje's kasteel, achter de brandende doornstruiken, daar wonen de oude gestalten en de elven, ja, zij kennen onze namen, zij weten waar wij over praten. In Duimeliesje's kasteel, achter de brandende hagen, achter doornstruiken, daar vochten eens soldaten, maar een blad bracht hen hier, waar ze veilig zijn in Duimeliesje's kasteel. Achter de brandende struiken en hagen, waar de keukens als lichten stralen, eens vochten hier de draken, maar Duimeliesje heeft hen laten slapen. Hier praten nog steeds de oude gestalten, zij hebben elk hun kamer.

22. Ik ben nog steeds bang voor het groene vuur. Hier in Rapunzel's kasteel. Hier is alles zo duur, door de wespen en de steekstruiken gestoken, en brandende struiken dansen om het kasteel heen. Niemand kan hier komen, niemand kan hier binnendringen, dan hen met de diepe doornen.

23. Ik ben nog steeds bang voor het groene vuur, door spinnen ben ik gestoken. Ik ben tot deze dieptes gekomen, in dit uur.

3.

1. Ik ben in Rapunzel's kasteel, al het groene wordt hier geel, totdat het onder het gele daalt, en alles is in een vlam. Heb ik dit vuur nu zo gevreesd, in dit uur raakt alles lam. Ik ben in Rapunzel's kasteel, en nu wordt alles duidelijk, jij gaf mij een steek maar het was een streling om mij te verbinden aan de diepe namen. Hier waait een vuur, een oud vuur komende over alles heen,

2. bedekkende als de sneeuw der spinnen. Ik ben in Rapunzel's kasteel, ik maak hier overuren. Elke steek is een streling, elke doorn brengt bloesem, bloedend als het rode sap, kom ik telkens dieper stap voor stap. Onder het groene wordt alles geel, als de kleuren van de herfst, in Rapunzel's kasteel,

3. als het gif van verleden tijden mijn hoofd binnenglijdt, brekende de zegels van een canoniëk verstand, dan staat mijn geweten in brand. In Rapunzel's kasteel ben ik aangekomen, ik kan nu alleen nog maar dromen. Kon ik jou nu maar zien, maar alles wat ik zie is vuur,

4. het groene wordt hier geel, en grote spinnen kruipen over de muur. Kon ik jou hier nu maar

voelen, maar je bent zo ver weg, of is dit jouw manier van laten weten dat je er nog bent. In Rapunzel's kasteel, bedekt door sneeuw van spinnen, bedekt door al die herinneringen. Kon ik jou nu maar zien,

5. kon ik jou nu maar geloven, dat je steeds dichterbij komt, in Rapunzel's kasteel ben ik beland, in een bed met wespdekens, brekende de zegels van mijn canonic verstand. Kon ik jou nu maar voelen, 'k wilde dat je hier zou staan, maar ik kan alleen maar dromen, alles is maar een verhaal.

4.

1. Ik ben in Rapunzel's kasteel, het groene wordt hier geel, en dan wordt alles nieuw, door vele ovens worden wij nieuw, door vele ovens vinden wij een nieuw vuur, zoet maar ook zuur en bitter, het leven is hier duur. Ik ben in Rapunzel's kasteel, en ik zie Grietje staan, zij die de heks heeft verslagen, van een ander verhaal. Alles is hier maar een verhaal, de canon is verbroken. Ik ben in Grietje's kasteel,

2. onder wespdekens, alles is teveel, niets is naar vermogen, wij moeten veel dragen zonder kracht, niemand heeft aan onze zwakheid gedacht. Ik ben in Grietje's kasteel, en dan ontwaak ik. Alles was maar een droom, en dan sta ik op, en loop door de kamer. Grietje staat in de keuken, en wijst door het raam naar het kasteel van Hans. Hans, de heks wilde jou vetter maken, als maal voor de canon. In het kasteel van Hans aangekomen,

3. dit oude sprookje, een griezelig verhaal, alles is hier van snoep gemaakt, en alles spreekt een andere taal. Ik voel mij zo verloren hier, niemand begrijpt me, oh was ik maar niet hier, maar toch wil ik dieper gaan, oh Hans, leidt me verder in dit dromenweb van verloren dagen. Hier spreken de oude engelen, en hier wonen de ouden van dagen, hier wonen de oude christussen van vervloegen dagen. Hans, weet je nog, jij in die kooi, waarom staan hier nu zoveel kooien, als in een boerderij, die heks versloeg jij, door jouw zoete dromen. En dan word ik wakker in Rapunzel's kasteel, alles was teveel.

4. Alles staat hier in brand. Alles is hier duur. Alles zoet, zuur en bitter, Grietje rent door de gangen, door de gangen van dit avontuur. Het is een griezelig verhaal, alles is hier teveel, 'k zie overal kooien staan, met vreemde dieren, en 's avonds laat dan komen ze er allemaal aan. Er zijn spinnen op de muren, zij krijten de visioenen, en wespdekens vallen op mij als hete brij. Grietje, waar ben je, ik ben hier zo alleen in jouw kasteel, ik verdrink in de stilte, oh dit griezelig verhaal. Grietje rent door de gangen, ik hoor haar, ze komt laat thuis, met zoveel muizen en ratten achter haar aan. Ik moet me verstoppen, maar waarheen kan ik gaan. Zoveel kooien in dit kasteel, zoveel kooien in dit huis, zoveel vlammen om mij heen, sneeuw der spinnen, bedek mij. Ik klim over de oude webben, tot de zolders en de torens, maar alles wat ik vind zijn splinters, alles wat ik vind zijn diepe doornen. Alles staat hier in brand, goud met visioenen, leeft de heks nog, dat is mijn vraag, woont ze boven, of woont ze laag. Wat moet ik doen om van hier te vertrekken. Dan sta ik plotseling in Hans' kasteel, en Rapunzel grijpt mij aan mijn haren. Kom mee, zegt ze, dit is je straf, een straf van genade. Alles is van snoep gemaakt, zoveel kooien staan daar.

5. Alles staat hier in brand en is duur. Hans' kasteel staat open, alles van snoep gemaakt, als de straf van genade. Raak hier niets aan. De heks schreeuwt van de daken, het oude vuur bracht haar hier, we hebben nog steeds met haar te maken. Hans' kasteel, alles staat in brand, als het vuur van oude dagen. Hans' kasteel, en de heks woont op de daken, zij heeft alles gezien, zij heeft alles gehoord, en wij horen haar stem, nooit hebben wij rust. In Hans' kasteel, zoveel kooien staan hier, zoveel fuiken lokken ons, fuiken van oude brandende struiken. Kan ik tot onder het zwarte dalen.

6. Alles is hier van snoep gemaakt, alles is hier om te verleiden, tot de oude paden zullen wij gaan.
7. Alles is hier van snoep gemaakt, alles brandt hier, waar spinnen wandelen, oh sneeuw der spinnen neem mij mee naar het einde van deze zee.
8. Zoveel stemmen zijn hier, stemmen van vervlogen dagen, vervlogen jaren, vervlogen eeuwen. Rapunzel's schat, een stem diep in mijn hart, het canonieke geweten weggebeten.
9. Rapunzel's Sieraad waardoor spinnen met elkaar spreken, zij bracht het mij, zodat ik haar altijd kon verstaan, zij leidde mij tot een plaats hier ver vandaan. Rapunzel's Sieraad, vlammen waardoor de spinnen met elkaar spreken, zij hebben mij op de juiste plaatsen gestoken. Nu kan Rapunzel's Sieraad tot mij komen. Een spinnendeken, in deze lompen kan ik mij bewegen. Als door groen sap bewegen wij, in Rapunzel's kasteel zijn wij.
10. Grietje's sieraad waardoor wespen met elkaar spreken, zij bracht het mij, zodat ik haar kon verstaan, zij leidde mij tot een plaats hier ver vandaan.
11. Hans' sieraad waardoor brandende doornenstruiken met elkaar spreken. Hij bracht het mij, zodat ik hem kon verstaan, zoveel wespen volgden mij, naar een plaats hier ver vandaan. Hans' sieraad, waar de wespen mij niet kunnen breken, waar zij mij niet meer kunnen spreken, ik ben tot Spricht gegaan. Hans' sieraad, waar de wespen mij niet meer kunnen kwellen, ik ben tot Spricht gegaan, en ik ga Grietje en Rapunzel vrijbaan. Kom dan binnen over de ladder van Rapunzel, kom tot haar toren, grijp haar bij de haren, en klim op. Ga tot Grietje, en kom tot haar daken, en kom tot Hans' kasteel, het brandt niet meer, verleden tijd zijn al die dagen, nu bedekt door spinnensneeuw.
12. In het fontein van Hans daar zwemmen de kikkers, daar zwemmen de zegels tussen jou en mij, vreemde vissen, als wespen komen zij. Zij kunnen ons niet meer steken, want het canonieke hart is opengegaan, een zwarte speer is er doorheen gegaan. Het hart nu zwart geworden, als een lever is het nu, sprekende zoveel woorden, brengende de dieptes tot het nu.
13. Nu komen de ketenen los, staan de ridders op, wanneer zij bewegen stort alles in. Maar in Hans' Bosschat zijn we veilig, oude christussen wonen hier. Tot het huis van de Marion en haar moeder zullen wij gaan. In Spricht, een kabouter in een boerderij, versperrende de trap tot de kikkerkoning. Een huis staat op een heuvel, en jij bent bij mij. Buiten is alles donker, brandende struiken dansen om ons heen, nu is het kasteel open, en wij gaan daarheen.
14. Hans, wij staan op de bergen als spinnen, wij dalen neer, en stijgen dan weer op in dit pantarhei.
15. Alice, ik hoor jouw naam, onder een wespendeken ben jij. Laat mij dichterbij komen, ik heb de sleutel van het verhaal. Straks als ik de sleutel omdraai, dan komen er duizend duizelingen en miljoenen oude engelen om een nieuw verhaal en spel te beginnen.
16. Wit konijn, wit konijn, bij jou wil ik zijn, op jouw rug, gaande naar alles terug. Wit konijn, en alles zal anders zijn.
17. Sprookjes en spelen spreken door haar. Alice's Sieraad in een winkel op een heuvel, ik kocht haar daar.
18. Verhalen en oude spelen en sporten spreken door hem. Wit Konijn Sieraad in een winkel onder

de heuvel vond ik het.

19. Hoog in de bakkervelden, waar bakkerman's gezichten staan, waar wilde wespen zingen, en wilde struiken de diepte ingaan.

20. De letters vagen hier weg, waar bakkerman's gezichten staan, het hoge kruis toont de weg door de wespenlaan.

21. Wild dansende struiken, hoge tonen in mijn hoofd, om hen van de canon te verjagen, hen van de kattenboom.

22. Wild dansende struiken, wild dansende haren, hoge tonen in mijn hoofd, om terug te gaan naar al die jaren.

23. Ik heb het lang genoeg geprobeerd, maar dit ding brandde mijn vingers weg, ik zocht naar hoge dromen, maar alles spoelde weg. Nu is het bedekt met sneeuw der spinnen, en ik probeerde het weer, maar zoveel wespen begonnen mij binnen te dringen. Ik verbrandde van binnenuit, ik leef nog steeds in dit vreemde huis. Maar eens komt er dan wespensneeuw, als zomersneeuw, bedekkende alle vaten, en dan kan ik normaal met je praten.

24. Het heeft lang geduurd, maar het is er nu, zoveel dromen komen hier tezamen. Vroeger kon ik het nooit aanraken.

25. Bevroren zomer, bevroren wind, in dit kasteel waar Grietje's toverfluit zich bevind. Bevroren vlammen, ik kan er langs gaan zonder te verbranden. In de verte stijgt de toverfluit op, ik grijp erna, ik duik ernaar, dan val ik en stijg weer op, 'k heb nu vleugels, ik kan nu zonder jou verder leven.

26. Wij woonden allen in hetzelfde huis, maar nu zijn wij van elkaar verlost, door Grietje's toverfluit. Bevroren zomer, bevroren wind, in dit kasteel waar Grietje's toverfluit zich bevindt. Bevroren namen, zij die hier kwamen, hebben het nooit kunnen zien.

27. De rozen luisteren naar haar stem, de narcissen buigen als zij langskomt. Wanneer zij spreekt komt er goud uit haar mond, en zoveel diamanten, emerald, en rode robijn, Grietje's toverfluit, het is goed om bij je te zijn.

28. Groot was de dag, daar verschenen zij, hand in hand, en toen vertelden ze mij, nu zijn ze groot en sterk genoeg om de poorten te openen, de poorten van de wonden, niets dan de gaten van fluiten.

29. Staf van Spricht, toverfluit, een zeer oud kruis, wonderbaarlijk verlicht, als een totempaal met zoveel gezichten, al die bakkerman's gezichten, gezichten van het kruis, slechts gaten van een toverfluit.

30. Tovertrommelaars, twee stokjes in hun handen, twee staven van Spricht als het dubbele kruis, op weg naar het grootste kruis, over het eeuwige kruis. Tovertrommelaars, die wonden zijn trommels, meerdere malen gestoken openen zij de zegels.

31. Ik kan het niet verstaan, er staat een trommelaar voor mijn raam. Daar staat hij, ik kan het niet geloven, maar ongeloof is hier een zegen, langzaam trekt het je naar beneden.

32. Ik kan het niet verstaan, buiten is er toverregen, en Grietje trekt haar degen. Ze gaat de oorlog

aan, en strijdt haar strijd, in opgetogen waan.

33. Hier eindigen alle wegen, hier stoppen alle fuiken, hier klinkt het eeuwig lied door, zelfs de doven horen het, het glipt door de ramen. Hier eindigen alle wegen. Hier stoppen alle fuiken, hier houdt alles op te bestaan, duizend duizelingen, tot het vrede-rijk zullen wij gaan.

34. Buiten is het koud, maar de struiken om het huis staan in brand, een kachel hebben we hier, leidende tot het toverstrand.

35. We hebben al een lange tocht gemaakt, we hebben alles achter ons gelaten. Nu zijn we op weg naar het toverstrand, maar het lijkt wel alsof we daar nooit aankomen, alsof het onbereikbaar is, als een vanille strand. De wespen nemen ons mee, tot een betoverd land, maar nooit komen we tot het toverstrand. We kunnen er alleen van dromen, we kunnen er alleen over praten, daar gaat een druppel, het valt in je hand.

36. Hier komt het stof tot leven. Hier laten de woorden hun dieptes zien, hier praat niemand meer over een zegel, maar er zijn hier zoveel gordijnen, zoveel dingen geslui-erd. Kom dichterbij door de sluiers, tot de tovervlam, toe laten we weer rein zijn. Toe, eet van de vruchten, de harde schillen heb ik afgepeld, toe neem van de aarde, hier komt het stof tot leven.

37. Levende in een fata morgana, in een spiegelen-d kasteel, niets is wat het lijkt, en onder het groene wordt alles geel.

5.

1. In de keuken van Duimeliesje's kasteel daar wonen zoveel monsters en draken, en de oude gestalten die daar praten. Een toverfluit, met bakkerman's gezichten, een toverfluit als een brandende struik, verspreidende zoveel vuren, vormende de uren.

2. Zoveel meesters en juffrouwen wonen hier, met monden als toverfluiten. En zij wijzen naar de toverklokken, zoveel toverklokken hangen hier, zeggende de zomersneeuw was net hier.

3. Eens waren zij hier allen aangekomen, en verdeelden hun dromen, en gingen toen achter sluiers wonen. Kom met mij, door de toverklok, naar een nieuwe wereld, achter de sluiers van de nacht.

4. Eens waren wij hier allen aangekomen, achter de sluiers van de maan, waar wij tot de zonnen konden gaan. Eens kwamen wij achter de sluiers van de zon waar wij tot de toverklokken konden gaan. Eens kwamen wij achter de sluiers van de nachten, achter de sluiers van de tranen, tot de trap der toverklokken, zoveel spiegels waren hier, en wij gingen van trede naar trede, niemand kon ons hier nog bedriegen. Eens kwamen wij achter de sluiers van de toverspiegels, en toen begonnen we weer van voren af aan.

5. Eens waren wij allen hier aangekomen door Alice's toverklok, en nu kan niemand er nog bij.

6. Ik had eens wat thee gedronken, van Alice's toverklok, en nu ben ik hier, niemand kan me bereiken hier.

7. In een schuur vond ik gouden namen op een klok, het was een toverklok, en Alice was haar naam.

8. In een schuur vond ik kermisklokken, kerkklokken, toverklokken. In een zaal, zag ik haar toverklokken staan. Wie had hen gemaakt. In een zaal zag ik toverklokken staan, wie had hen gemaakt, of waren ze uit zichzelf ontstaan, al deze wonden waren slechts gouden namen op de toverklokken. En al deze tranen, slechts thee van toverklokken glijdende door de ramen.
9. Door de sluiers kwam ik tot deze plaats. Ik vergat wie ik was, en zelfs mijn naam.
10. Door de toverspiegel zag ik de spinnensneeuw, en de wespensneeuw, als de zomersneeuw.
11. Door vele spiegels kwam ik tot haar spiegelpaleis. Alles viel hier om, en niets is wat het lijkt.
12. Door vele toverspiegels reizen wij, in Spricht staat haar standbeeld, maar wie zijn wij ?
13. Zij heeft haar tranen verzameld, als een piano van licht, waar de toversnaren schrijven een nieuw gedicht. De snaren uitgerekt, gevoelig staan zij daar door wespensneeuw bedekt.
14. Toverpaarden, door de tijger verzameld, als een tijgerkoning is hij, zeg vaarwel, altijd vertrekt hij door de poorten van het spel.
15. Toverpaarden door de tijger verzameld. Zij gaan snel op de ruggen van een toverspel.
16. Toverbokken in de nacht, fluitspelers tonen hun pracht. Het is een vreemd, vreemd toverspel.
17. Waar zijn we aan begonnen. Is er een weg terug, of moeten we verder gaan. Wij weten niet wat wij moeten doen, maar wij vervelen ons niet, in dit toverspel.
18. Alle wegen eindigen hier, alle fuiken stoppen hier, wie de weg kwijt is vind hem weer. Door de sluiers van een toverdobbelsesteen. Hier wonen wij, hier leven wij, geen canon hangt er aan onze feeenslee. Door de sluiers van een toverdobbelsesteen, geen canon volge ons, wij zitten op een arreslee, gaande over wespensneeuw.
19. Toverpionnen staan daar, zwaaiende naar haar. Ik kom steeds dichterbij, er is een plaats naast haar. Ik heb haar toverdobbelsestenen in mijn handen gehad, en mijn handen zijn nu verbrand. En ze zeggen dit is waardoor de bomen spreken. Vier toverdobbelsestenen vormen een toverpion, een tijgerkoning. Ik heb haar toverdobbelsestenen in mijn handen gehad, en mijn handen zijn nu verbrand.
20. Drie toverdobbelsestenen, en je hebt een tijger, en die de vierde heeft is de koning. Vijf toverdobbelsestenen en je hebt een regenboogtijger. En die de zesde heeft is de regenboogtijgerkoning. Zeven toverdobbelsestenen en je hebt een konijntijger, en die de achtste heeft is een konijntijgerkoning. Negen toverdobbelsestenen en je hebt een tijgerbeer, en die de tiende heeft is een tijgerberenkoning. Vreemd spel, met toverpionnen. Waar zijn we aan begonnen.

6.

Doornroos

1. Ik ben op zoek naar de morgen in het kasteel, Doornroos het werd ons allemaal teveel, door een Judaskus lag je daar, een kus zo heet, het verbrandde je haar. Nu ben je op zoek naar de morgen. Ja, het witte konijn bracht je tot het elvenrefrein,

2. tot de kus van pijn om op te staan, toe laten wij nu gaan, dit kasteel is groot, wie kent dan al hun namen, zoveel ukalien slapen hier. Doornroos, kun je mij vertellen of iemand hier pilafen kent, eens waren zij hier. Dit huis is koud en donker, verwoest door een wervelende Judaskus,

3. maar eens waren zij hier. En de mitlassen dragen de wapenrusting van het spel, koningen van het spel, donkere dagen, zeg vaarwel. Doornroos, het werd ons allemaal teveel, maar ik hoor geluid daar in de verte, oh wat was het hier voor een lange tijd stil.

Sneeuwwit

4. Sneeuwwit, de dagen zijn lang. Ik heb altijd van je gehouden. Ik weet het duurt zo lang, maar ik voel je hand, jij voelt de mijne, in dromen wandelen wij, zo ver van elkaar vandaan, maar toch zo dichtbij,

5. droom van verleden dagen. Breng de kabouters binnen, breng hen tot de tronen, de spruit zou komen in Zijn Naam, de spruit zou dromen, en dromen verjagen, deze dagen zijn oud, zo oud, wij komen in verscheurde klederen, komen in gouden dagen, gouden uren, om alles zilver te maken, om alles dan groen te maken, om alles dan aan God over te laten.

Rapunzel

6. Ik ben niet vergeten, maar ik heb het niet verstaan, wanneer jij langskomt, wanneer jij bij de heg staat, dan staan de struiken in brand, dan brandt mijn haar, dan wil ik weglopen, maar dan roep jij mijn naam. Rapunzel, kom tot de morgen, ontwaak jij still stem, wij zullen rennen over de daken, in het kasteel zijn wij van hen, wij springen over rozen, wij kennen al hun namen,

7. hutessen in de kamers, brengen jou van raam tot raam, over dromen en visioenen, heus je kunt het allemaal aan. Want jij bent sterk, Rapunzel, je hebt de heg tot hier gedragen, je hebt het laten draaien, en je hebt dieren en bloemen laten praten, oh jij bent sterk, na een lange nacht van zwakte.

II Karsuiken

Spindruppeltje

Er was eens een meisje dat Spindruppeltje heette. Het meisje was eigenlijk een prinsesje, maar was eens tijdens het spelen in het bos verdwaald en kwam bij een arm gezin terecht. Het meisje was nog te jong om te beseffen dat ze een prinsesje was, en ook het arme gezin wist niet wie ze was, maar ze besloten voor haar te zorgen. Dichtbij het huisje van het arme gezin was een vijver met krokodillen waar het meisje vaak speelde. Maar op een dag gleed het meisje uit, en viel in de vijver. Direkt werd ze door een krokodil gegrepen en in de diepte getrokken.

De krokodillen brachten haar naar een rijk diep onder de grond, waar soldaten woonden die de zessen werden genoemd. De soldaten liepen een beetje krom en hadden vreemde gekrulde schoenen. Ze zagen er inderdaad uit als zessen. Hun koning was genaamd nummer één. Het meisje keek haar ogen uit in dit rijk onder de grond. Alles was hier prachtig : betoverde bloemen, en zoveel betoverde tuinen. Het meisje ging hier gewoon door met spelen, alsof er niets aan de hand was, en het was goed. De koning scheen erg van het meisje te houden, alsof het zijn eigen dochttertje was. De koning had ook een dochttertje, en dat meisje was genaamd 'drie'. Drie en het meisje werden al

snel dikke vriendinnetjes. De koning was erg tevreden. Hij gaf het meisje een eigen kamer in zijn kasteel, vlakbij de kamer van drie, zijn dochtertje. Ook de zessen waren erg dol op het meisje. Het meisje had een goed hart voor iedereen.

Maar op een dag gebeurde er iets verschrikkelijks. De koning werd heel ernstig ziek, en iedereen was erg verdrietig. Er was nog maar één middel dat de koning zou kunnen genezen, en dat was de blajus-plant die in het land groeide waar het meisje vandaan kwam. De zessen legden het meisje uit waar ze dat kruid zou kunnen vinden. Een krokodil bracht het meisje weer terug. Het arme gezin was erg blij het meisje weer terug te zien, maar ze mocht nooit meer naar de vijver. Inmiddels was de echte vader van Spindruppeltje erachter gekomen waar zijn dochter was, en nam haar mee naar zijn kasteel. Om de vijver liet hij grote hoge gouden hekken bouwen. Maar het meisje wilde terug naar het rijk onder de vijver, om de koning daar te kunnen redden door de blajus-plant, het genezende kruid.

Dat ze door een krokodil was gegrepen geloofden ze allemaal wel, maar dat er een rijk onder de vijver was geloofde niemand. En hoe ze ook huilde en smeekte, haar vader was niet om te praten. Hoe zou ze nou over die hekken kunnen komen? Inmiddels stond bijna het hele kasteel van haar vader vol met blajus-planten, omdat het prinsesje daar om gevraagd had. Ook had het arme gezin een flinke beloning gekregen, omdat ze zo goed voor het meisje hadden gezorgd. Zij woonden nu ook in het kasteel, op een verdieping dichtbij de verdieping waar het meisje haar kamer had. Maar het meisje huilde veel.

De koning zag dat het meisje niet gelukkig was, en gaf haar op een dag een vogel voor op haar kamer. Het was een sprekende vogel, en het meisje kon alles aan de vogel vertellen, ook over het verborgen koninkrijk.

‘Ik kan je wel over het hek brengen, hoor,’ zei de vogel, ‘geen probleem. Ik ben sterk genoeg, en ik kan heel hoog vliegen.’ En zo stapte het meisje op zijn rug, en de vogel bracht haar helemaal over het hek bij de vijver. Maar plotseling kwam het meisje erachter dat ze het blajus-kruid was vergeten. En één van de krokodillen greep de vogel en trok hem de diepte in. Nu kon het meisje niet meer terug. Nu moest ze wachten totdat iemand haar zou zien. Maar er gingen tijden voorbij, en het meisje begon erge honger te lijden.

Op een dag kwam de vogel terug uit de vijver, en vertelde dat de koning van het verborgen rijk inmiddels was overleden. Het meisje begon erg te huilen, en zei dat het allemaal haar schuld was. Zij had immers het blajus-kruid vergeten. Maar de vogel zei dat vele zessen nu ook ernstig ziek waren, en ook het prinsesje drie. De vogel was teruggekomen om voor hen het blajus-kruid te halen. Het meisje stapte op zijn rug, en weer vloog hij over het hek, terug naar het kasteel. Maar toen de koning merkte dat ze terug waren gekomen liet hij hen beiden grijpen. Het meisje werd voor straf opgesloten op haar kamer, en de vogel werd in een diepe kerker onder het kasteel geworpen. Nog nooit was het prinsesje zo verdrietig geweest. De koning liet de vijver droogleggen, en joeg de krokodillen het bos in.

Dikke tranen rolden er over de wangen van het prinsesje, maar de tranen hadden allerlei kleuren. Na een tijdje kwam er een vogel op het venster van het open raam zitten. Het was een krokodillen-vogel, die wel een beetje op een krokodil leek. ‘Je moet die tranen drinken,’ zei de vogel, ‘dan gebeuren er wonderen.’ Het meisje had nog wat bekers in haar kamertje staan, en begon de verschillende kleuren te verdelen. ‘Rood is voor de sloot, blauw is voor de vijver,’ zei de vogel, en toen het meisje van het rode en het blauwe begon te drinken kwamen er overal in het land sloten en vijvers.

‘Laat me je meenemen naar het land der krokodillen, ver achter de bossen,’ zei de krokodillen-vogel. Het meisje stapte op de rug van de vogel, die direkt uit het raam vloog. Na een tijdje kwamen ze bij de krokodillen aan. Hier leefden ze in moerassen en poelen. Maar het verborgen rijk bestond niet meer. Het blajus-kruid groeide en bloeide hier volop, maar het was al te laat. Het rijk was geheel ten onder gegaan door de ernstige ziekte. In de verte stond een vrouw met wratten achter een ketel. De vrouw lachte als een heks, en roerde in de ketel waar groene smurrie in lag. ‘Wat ben je aan het maken?’ vroeg Spindruppeltje.

‘Weet je dat dan niet?’ zei de oude vrouw. ‘Ik maak voer voor de koning, tranen.’

Maar toen begon het meisje wel erge medelijden met haar vader te krijgen. ‘Heus, hij mag dan verschrikkelijke dingen hebben gedaan, maar hij bedoelde het goed. Hij was gewoon bezorgd.’

‘Bezorgd noem je dat?’ zei de oude vrouw krassend. ‘Hij dacht alleen aan zijn eigen koninkrijk, en niet aan het koninkrijk van een ander.’

‘Ja maar hij wist niet van het bestaan van dat andere rijk af,’ zei het meisje.

‘Dat heb jij hem toch verteld?’ zei de vrouw bijna spottend, ‘maar hij heeft het niet willen geloven, en jou zo met een ondragelijke last bezadeld, en ons des te meer.’

‘Maar wie bent u dan?’ vroeg Spindruppeltje.

‘Ik ben de koningin der krokodillen,’ zei de vrouw bijna trots.

‘Maar als u dan meekomt naar mijn vader, dan zal hij het misschien geloven,’ zei het meisje.

‘Wat?’ zei de vrouw spottend, ‘het is nu al te laat. Alles is verloren.’

‘Ja maar de krokodillen,’ zei het meisje, ‘zij zijn nog over. Moeten ze dan blijven leven in deze poelen?’

‘Hmm, misschien heb je gelijk,’ zei de oude vrouw, ‘en moet ik een kansje wagen. Ik zal naar jouw vader gaan, en hem vragen om een plaats bij de koninklijke vijver, ik en mijn krokodillen.’

Maar toen de oude vrouw met het meisje meegang naar de koning kreeg de vrouw de schuld van alles, en ook haar liet de koning opsluiten, en zelfs het prinsesje werd in een kerker geworpen opdat ze niet meer zou ontsnappen. Alleen de krokodillen-vogel wist op tijd weg te komen, en snelde terug naar de krokodillen om alles te vertellen.

‘Dan zit er niks anders op dan het kasteel aan te vallen,’ zei de oudste krokodil.

Eén voor één kropen ze in de ketel van de oude vrouw waar ze in zessen veranderden, en gingen in een groot leger gewapend naar het koninklijk terrein.

‘Gebruik groen, dan hoef je het niet meer over te doen,’ zei de krokodillen-vogel die hen aanvoerde in de strijd.

En zo werd het kasteel van de koning en zijn gehele terrein bedolven onder groene tranen. Toen het

arme gezin wat zo lang voor het meisje gezorgd had erachter kwam dat de koning haar in een kerker had geworpen waren ze heel boos op de koning. Ze kwamen erachter dat hij in het geheim een boze tovenaars was, en ze vochten mee in het leger van de zessen. Maar de boze tovenaars was te sterk, en liet hen allemaal in de kerkers diep onder de grond werpen. De enige die kon ontsnappen was weer de krokodillen-vogel.

Met een list kwam hij weer in het kasteel, en even later had hij de kerker van het prinsesje gevonden. ‘Spindruppeltje, Spindruppeltje,’ fluisterde hij. Het prinsesje was erg blij hem te zien. Zelfs in de gangen waar de kerkers waren groeide het blajus-kruid, en de krokodillen-vogel gaf het prinsesje wat van het kruid. ‘Hier, eet wat van het kruid,’ zei de vogel. ‘Dat zal helpen.’ Toen het prinsesje wat van het kruid at leek het even alsof ze krokodillen-huid begon te krijgen. En toen even later gingen wonderlijk alle deuren van de kerkers open. Het werd een grote optocht die over de trappen van de kerkergangen naar boven ging. ‘Vlug, naar de koninklijke vijver,’ zei de krokodillen-vogel die boven hen uit vloog. De vijver had heel helder water, en in de dieptes konden ze een stenen trap zien. Allen zwommen ze naar de trap, en door een luik kwamen ze uiteindelijk in het verborgen rijk terecht.

‘Hoe kan dat dan?’ vroeg het prinsesje. ‘Ik dacht dat het verborgen rijk was vergaan.’

‘Het is hier opnieuw gaan groeien,’ zei de krokodillen-vogel.

‘Maar hoe kan dat dan?’ vroeg het meisje.

‘Nou gewoon,’ zei de krokodillen-vogel, ‘het is de bloesem van het blajus-kruid, en dat groeit nu overal door het kasteel.’

En zo werd het kasteel vol van het verborgen rijk ....

En de boze tovenaars? Die hebben ze nooit meer teruggezien. Het prinsesje kwam hier ook het prinsesje drie tegen, en haar vader, koning nummer één, en vele anderen. Ook zag ze alle oude zessen weer terug, en ze leefden nog lang en gelukkig. Allemaal kenden ze nu het geheim van het blajus-kruid.

Initiatie

1.

De schepping door Bastet

1. En ik, Bastet, kwam van een zwerftocht over de aarde. En ik zag de waaiende bomen in hun pracht, vanaf de heuvel. En deze heuvel was groot, en droeg tien geheimenissen, die ik, Bastet, begeerde te zien. 2. De pracht van deze bomen sloeg mij als de bliksem, en ik werd als een beschonken vrouw. En ik werd één met deze bomen, en stortte mijn ziel uit over de aarde. En zo herschiep ik de aarde. Dit was lang geleden.

3. Vanuit het licht schiep ik het goud, en ik maakte daar goden van. En ik gaf hen de opdracht de aarde te regeren. Deze goden dan waren stil, en spraken door de bewegingen. 4. Van de natuur en van de mens. En ik bracht de aarde tot de kruik waaruit zij was voortgekomen, en dit was een urn,

mijn urn. En ik zal de aarde blijven herscheppen, totdat zij volkomen van goud is.

5. Ik zal u leiden tot de geheimenissen van initiatie. Ik zal u de zeven lichten laten zien van Wadjet-Osiris, die u als een kroon op uw hoofd kunt dragen. Zij laten u dan de zeven delen van de reis van Wadjet-Osiris zien, die leed in het dodenrijk. 6. En telkens weer werd deze verwekt en herschapen door eigen bloed. En deze Wadjet-Osiris leed door in te treden in de berg van intrede. En deze Wadjet-Osiris maakte zijn reis door de verschillende dodenrijken, die voor u opgetekend zijn, opdat gij daar uzelf aan kunt hervormen. 7. De Wadjet-Osiris is dan het heerlijkste deel van Egypte, waar ook de farao's zich aan hervormen, en de priesters van Wadjet-Osiris. 8. Hervormt dan uw gedachten, waarop ook uw lichaam vernieuwd zal worden, door brandende wateren, die ook voor u gebrand hebben.

2.

De rijzende cobra

1. Weet gij dan niet dat initiaties uw zielen en uw ka tot eeuwig leven leiden? Nu zijn er dan onder u hen die zeggen dat de ziel eeuwig is. 2. En dit is ten dele waar, maar de ziel zal dan moeten sterven, vele malen, om het licht van de ka opvangen om het goud van uw vlees te voeden. 3. En ook de ka zal vele malen moeten sterven, om het licht van de khu te kunnen dragen. De khu dan is eeuwig, en zij is de stralende. 4. En zij is dan de schepper van de sahu, het verheerlijkte lichaam. Ziet dan, de khu en de sahu gaan tezamen. 5. En zij kwamen voort vanuit de stervende Wadjet-Osiris, als de rijzende cobra. 6. Neem dan urnen van uw urn, en sarcofagen van uw sarcofaag, want ziet, het is niets dan zaad. 7. Doet dan de lampen aan die uw zielen leiden, want ziet, zij zijn met velen. 8. En ook gij zult de zeven stralen van de ka moeten kennen, als de zeven platte stenen van een armband. Zij is dan een blauwe phoenix. 9. En zeven stralen hebben de ba doorboort om haar te transformeren, de vogel met het mensenhoofd. 10. Zalig zijn zij die zichzelf hebben laten zuiveren door de khu-sahu. 11. Zij is dan de cobra, voortkomende uit het hart van de Wadjet-Osiris.

II Initiatie

1.

Sekhem

1. Zij is de roodgouden morgenglans. Zij is het hart van een schijnende avondvogel. Zij is het licht van khu-sahu. 2. Zij heeft haar eigen hart dan doorstoken, om het licht van Re te dragen. 2. De scarabeeen dan zijn de sieraden van haar lijden. Zij heeft haar hart laten overwinnen door te sterven. 3. Ja, schubben op haar hart heeft ze. Wij brengen heil aan Re. 4. Zij is dan de ochtendprinses, haar hart volkomen toegewijd aan Re, ja, zij is zijn priesteres. 5. Hij heeft de ketenen van haar hoofd gebroken, want zij was de getrouwe. 6. Re heeft dan het licht van de scarabee gedragen, en aan haar gegeven. 7. Zij is dan de sekhem, de kracht in zwakte uitgesproten. Gaat dan door haar in, want zij heeft haarzelf doorstoken, opdat gij een schuilplaats in haar zoudt vinden. Zij heeft dan Anubis opgewacht, hij met de gouden sarcofagen. 8. Hij dan is de heer der sarcofagen, en hij brengt hen tot de onderwereld. Zij dan zijn de afdrukken van de sahu. 9. Oh, Osiris, heer der geesten. Gij hebt in Bastet uw hart gevonden. Zij zullen de grote rivier des doods oversteken. 10. Wadjet zal u leiden, als de heilige boot des doods. Laten zij dan allen wachten totdat zij hen aanraakt, en zij de gouden berg zullen betreden, om hun sahu te volmaken. Want alle volmaaktheid is slechts ten dele. 11. Gij dan die het licht van Sekhem gezien hebt, vreest niet, want zij is als de kust oprijzende in een

woeste zee. 12. Zij is dan de morgen in overgloed, komende vanuit het diepste der nacht, om u in de woestheid der nachturen te omhullen. 13. Ja, en zij zal zelfs doordringen in uw nachtdagen, en de nachtjaren van vanouds. 14. Zij is dan de overtocht op snelle boten, makende trage pas om uw hart te bereiken. Oh, Osiris, in haar hebt gij eeuwig leven. 15. Het licht van Re schijne dan op u, gij die de groten in uw hand houdt. Hij is het dan, die de Wadjet-Osiris heeft geschapen. 16. Oh, heer aller sekhem's, die Bastet tot zijn vrouw heeft, gij zijt machtig, want gij hebt uit haar kan geschonken, en gij hebt uit haar waterput heil geschept. 17. Oh, heer der kusten, die de sahu's volmaakt, gij die Bastet tot uw staf heeft, gij bent dan de zalige Re.

2.

Aton, Opperheer

1. Anubis, zoon van Bastet, gij die tot haar huis bent gekomen, en gij die uw eigen huis hebt opgericht. Gij die zaligheid hebt gevonden aan haar kusten. De gouden speld heeft u diep doorkliefd. 2. Zalig zijn zij die de stralen van Re hebben doorkliefd, om haar de stralen van Aton te laten dragen. 3. Ziet dan, de allerhoogste god is Aton, de rode zonnescijf, en de andere goden zijn zijn dienaren. 4. Zij dan zijn de stralen van zijn huis, waardoor hij heil brengt. 5. Zij dan dragen allen het licht van Aton, en het licht van zijn Woord. Zijn tand heeft dan de woorden der goden doorkliefd, opdat zij gezuiverd zouden worden. 6. Wie zal dan opgaan naar het huis van Aton, wanneer hij gesproken heeft? Want niet velen zijn geroepen om tot Hem te komen. 7. Hij dan die heerst over de nachtjaren is een woest beest. Ja, vanuit het oer is hij gekomen, om de dagen te herstellen door zijn staf. 8. Hij dan heeft zijn staf, de Wadjet-Osiris laten scheppen door Re. 9. Zij dan die het licht van Aton kunnen doorklieven: Zalig zijn zij. Zij dan zijn de priesters van Amun. Zij dan brengen hem tot brandende wateren, om zijn Wadjet-Osiris te laten rijzen, en zijn duisternis. 10. Zij dan allen zijn de tanden van Ammut. Zij heersen over de dag en over de nacht. 11. Anubis, zoon van Bastet, gij die tot haar huis bent gekomen, en gij die uw eigen huis hebt opgericht. Gij die zaligheid hebt gevonden aan haar kusten. De gouden speld heeft u doorkliefd. 12. Laten zij dan hun huizen zuiveren.

3.

Aton en Amon

1. Oh Anubis, bestier uw huis dan goed, en bewaak uw boeken met de tanden van Ammut. Ziet, zij heersen over de dag en over de nacht. 2. Weest uw moeder, Bastet, getrouw, opdat zij niet zal komen om uw schatten weg te nemen. Bewaak dan de schatten van uw moeder, die ze u in vertrouwen heeft gegeven. 3. Bouw voort op het werk dat uw moeder gevestigd heeft, als een trouwe werkmans. 4. Doorkliefd de stralen van uw moeder, opdat zij de stralen van Aton kan dragen. 5. Wanneer dan vreemden aan haar deur kloppen, opent dan en zegt dat zij niet thuis is. 6. Heb dan een ruime kamer in uw huis voor uw moeder, en geeft haar brood. Zij zal u dan een kamer in haar hart bereiden. 7. En zij zal u geven de heilige Ra-Kelon, de heilige hartspier die de boeken bewaakt. Hij dan is de koning der scarabeen, en de samentrekker der spieren. 8. Ziet dan, hij troont op de Emelis Shatau, als keizer en farao. Zij dan die Esau volgen, de wilde, komen uit op de Emelis Shatau, die de heilige tepel der goden is. 9. Zij hebben dan orde gecreeerd door de woesternijen. Ziet zij komen van het oer, en zij zullen wederom tot het oer gaan. 10. Het witte hart is door Maat gewogen, en door Ammut verslonden. Zij dan zijn allen aan de tand van Ammut geregen, opdat hun harten door het oordeel gezuiverd worden. 11. Want elke god zal dan voor de troon van Aton moeten verschijnen, en zal beven voor enkele tijden. 12. Nu dan is het beven het ontvangen van zijn stralen, en zij die daarvan drinken zullen de wateren van Aton uit hun handen voelen vloeien. 13. Ja,

als de rivier die uit zijn bedding treedt, zo is de zon van Aton in zijn kracht. 14. Alle goden dan moeten ontzag voor Hem hebben. Hij die hemel en aarde geschapen heeft, door de staf van Bastet. 15. De Osiris-Atnaton is die profeet die de wateren van Aton heeft doorkliefd, om de brandende wateren van Amon eer te geven. Zo dan draagt Hij, Aton, in de rode schaal al de brandende wateren van Amon, om hem eer te geven. 16. Zo is dan de opperheer Aton niets zonder Amon, en is hij als een door wolven verscheurd dier. 17. Amon dan is de blauwe zonnescijf en de blauwe avondster, om de nachten van Aton te dragen. 18. Ja, hij was het die Aton uit de doden opwekte en vaste grond gaf op de blauwe berg. 19. Zo is dan het Woord en de rode zonnescijf uit Amon voortgekomen. En zij bogen allen voor het heer van Aton. 20. Nu dan is Amon het graf geweest van zijn heer. Het graf dat tot eeuwig leven heeft geleid. 21. En zo is dan Aton de opperheer van dood en leven, ja, eeuwig leven is in Hem, die de stralen van de khu-sahu rijkelijk schenkt. Hij dan die de voeder is van vogels, en aan dood en leven gelijkvormig is geworden. 22. Op de Emelis Shatau heeft Hij zijn gezanten verzameld, om vogelen te voederen, en om slaven vrij te maken van hun lot. 23. En zo is dan de Emelis Shatau als een visioen der rijken. Zij dan was doorkliefd om de stralen van Aton in haar hoofd te ontvangen. En nu wordt zij dan zo rijkelijk doorgegeven door de heilige Ra-Kelon, de koning der scarabeeën. 24. Zij dan zijn de hartwakers. Zij dan hebben de groten in hun hand.

Scarabeeën

1.

De werken der scarabeeën

1. Zij dan die uit zwarte slangen voortkomen, hebbende de heilige Ra-Kelon tot hun koning. Zoveel malen werden zij gestoken door de pennen van de zee. 2. Zij dan hebben macht wanneer de koning met zijn zweep slaat. Als dan de stralen doorkliefd worden, zijn zij koning van de zee, om tijden te veranderen. 3. Wanneer Ra-Kelon opstaat, voert hij hen aan, als de zonen en dochters der zwarte slangen. Diep in het woud worden zij verwekt, om stralen te doorklieven. 4. Zij dan ontvangen de stralen der zon met hun rug, en zij kunnen de horizonnen raken, waar Horus zetelt. Ja, kinderen van Horus zijn zij. 5. De scarabee zal dan uw hart behoeden en sparen als het hart van de farao, oh Anubis-Bastet, en de scarabee zal uw huis bouwen en afdekken door gouden daken. 6. Ja, tot in eeuwigheid zult gij zeggen : Re leeft, hij die uit de hand van Aton vloeit. 7. Ja, brandend water komt uit de hand van hem die in het huis van Bastet woont. 8. De koninklijke macht is in de handen van Re-Aton, die door zijn vader Aton is geschonken. 9. Zo dan komen alle goden voort uit Aton. En hij heeft Re-Aton aangesteld als de toppen van zijn vingers om de machtigen te beroeren. 10. Ja, de zeven winden komen uit Hem voort, om vanuit de Emelis Shatau te gaan, en daartoe weder te keren. 11. Zij is dan als de tepel van Anubis, om de heiligen te openen, en hen te brengen tot de melk der verzadiging. 12. Zij dan liggen verborgen in de opgesloten schatten van de dood. 13. Op een kier moge zij dan liggen. Als de melk van de Esmeralda vloeit zij. 14. Diep in het vuurnood opgesloten zit zij. Maar als al haar stralen zijn doorkliefd, en de duisternis haar heeft meegenomen, dan zal Aton haar vrijzetten, met haar vogelen van de rode zon. 15. Zij dan is de vloeiende, en haar melk stroomt als de tederheid. Als de verborgen scarabee is zij.

2.

De Esmeralda

1. Zij is dan als de tepel van Sekmeth, zij van de roze verbinding. De tederheid siert haar lichaam, en haar scarabeeën zijn als toortsen in een duistere nacht. Als de verborgen scarabee is zij, die de

touwen viert door haar rijkdom. 2. Een rijke vrouw is zij, als de tepel van Sekmeth. Door haar armoede wijs geworden, als de bouwster van een tempel. 3. Rijk is zij, die vrouw, die het hart van Re bemint. Zij viert de touwen door de rijkdom die zij vond in de armoede. 4. Ja, de schatten der armoede hebben zich geopend tot haar, als heilige scarabeeen. Zij dan, nu, is één van hen, als de verborgen scarabee. 5. Van de tepel van Isis heeft zij gedronken, zij die haar leven gaf. In diepe spelonken was zij gezonken, waar zij de schatten des doods vond. 6. Zij gaven haar leven, als door de dood heen. Het leven dan is de grootste dood, dieper dan de spelonken der aarde. Uit de dieptes kwam zij voort. Zij gaf leven aan hen. 7. Als rijke adem waren de winden. Zij keurde de harten van groten. Laat u dan niet zonder rein en veiligheid tot haar naderen. 8. Een heilig vuur is zij, die de canopen draagt, die hun vuren kent, en uitzend. Haar panuren zetelen in Memphis. 9. Zij opent de kelen en doet de voeding vloeien. Als melk is zij, als de tepel van Sekmeth. 10. Zij dan woont in het huis van Aton. Zij is de Esmeralda. Wanneer haar stralen zijn doorkliefd, neemt hij haar mee, tot de kamer van zijn hart. Hij laat haar zien, de gouden straten vanuit zijn ramen. 11. De lichtgouden globe staat op zijn tafel. Zij draagt hem, als de standaard van een lam. 12. De waterlichten liggen op zijn tafel. Zij heeft sleutels om deuren te openen. Zij is zijn prinses, als het vuur van zijn adem. 13. Oh, Aton, gouden muren staan tussen jou en mij. Als zij doorkliefd zijn, zullen wij samen zijn.

II Scarabeeen

1.

Over Bastet

1. Oh, Bastet, waar Re uw stralen heeft doorkliefd, daar hebt gij het licht en de wateren van Aton gedragen. Hij dan die op de cobra rijdt, en u vele malen tot heerlijkheid heeft geleid. 2. Waar Re uw stralen heeft doorkliefd, daar draagt gij de cobrakroon in een heilig masker. Ja, door dood en modder was het bereid, en door Anubis beschilderd en verguld. 3. Zoveel stemmen hebben uw haren laten rijzen tot de rivieren van Wadjet, in Beneden Egypte, want gij waart doorkliefd. 4. Gij hebt u tijden niet kunnen bewegen, daar gij was als een boom in Re's tuin. Hij droeg u door gouden poorten, gij kon niet lopen. 5. Nu bent gij dan volgroeid, de aarde voortgebracht vanuit uw schoot en urn. 6. Re heeft dan uw huis laten bouwen op tien heilige bergen die gij nog steeds begeerd te kennen, oh Bastet. 7. Laat dan Re wederom uw stralen doorklieven, opdat gij het rode van Aton kunt dragen. Hij dan zal uw goud verlichten en uw als een standaard van een lam voor zijn haard plaatsen. 8. Ja, gij zult genoemd worden : Drager van de vlammen van Aton en van zijn vuur, en Drager van Zijn Huis. 9. Ja, als de scarabee van zijn hart zult gij zijn, en gij zult de hoedster zijn van zijn octopus. 10. Laat dan Re nu uw stralen doorklieven, opdat gij zult zijn tot het lichtend goud. 11. Gij dan die de moeder van Egypte zijt, en de moeder der aarde : Re dan heeft vele malen tot u gesproken, en is vele malen tot u gekomen. Gij dan die vele malen het hart van Re hebt bedekt, nu zult gij het hart van Aton bedekken. 12. Tot een dodenmasker is uw zoon geworden, tot een rivier van heerlijkheid. Phoenixen stegen op uit de as in zijn hand, en het licht van Re heeft hij gedragen. Ja, tot een zoon van Aton werd hij, die het godenlicht gedragen heeft. 13. Anubis, gij zijt de scarabee van het hart van Aton's staf, de Wadjet-Osiris. Gij bent dan een waardige priester des doods in de tempel en het huis van Aton. 14. Verzoen uw Vaders hart met het hart van Re.

2.

Over Re

1. En gij zult u voelen als één die tijden niet heeft gegeten, en gij zult u voelen als de wankele,

wanneer gij door Re bent geslagen. 2. Maar allen die Hij liefheeft tuchtigt hij. Gij dan zoudt niet dichterbij Hem kunnen komen, wanneer hij uw stralen niet zou doorklieven. 3. Hij dan die uw harten week maakt bereid u voor tot het ontvangen van zijn voedsel. En dit zal u sterker maken dan ijzer, als het lichtend goud. 4. Gij dan moet allen verschijnen voor de tronen van zijn griffioenen, gij die kinderen van Bastet zijt. 5. Re dan heeft zijn griffioenen gezonden tot hen die Hij liefheeft. Hij dan heeft uw buiken week gemaakt om het leeuwenvoedsel te ontvangen. 6. Zij dan drinken van het vloeibaar goud, en van het goud der griffioenen. 7. Vreest daarom niet wanneer gij wankelt als een beschonkene, want deze zij de goede gaven van Re. 8. Heft dan uw dodenmaskers op tot Re, opdat Hij uw gezichten bedekke met Zijn heilige as. Hij verwekke u dan in de tweede schoot van Bastet, onder het licht van de Aton. 9. Hij zal u daar de heilige Tas-Ha schenken, de stralende Khu van Aton. 10. Laten zij dan die de heilige Tas-Ha hebben ontvangen knielen voor Aton, opdat Hij hun sahu's tot leven brenge. 11. Zo hebben dan de stralen van de Tas-Ha Aton tot zaligheid gebracht. 12. Anubis, verzoen uw Vaders hart met het hart van Atum. Gij zijt de scarabee van het hart van Aton's staf, de Wadjet-Osiris. Breng uw Vader en Atum tezamen op de Ravalon Madok. 13. Laat hen één voor één drinken van de tepel der verzoening. Onder het licht van Aton hebt gij uw schuilplaats. 14. Zegen dan uw koningin, Nefertiti, want zij heeft het licht van Aton en het licht van Atum tezamen gebracht. 15. En zo is dan Aton duizendvoudig afgedaald in de Atum, om de schatten des doods te vinden. Geopend heeft hij de deuren der mummies, gebalsemd en gemummificeerd door Anubis en zijn heilige vrouwen. 16. Geopend heeft hij de deuren der gemummificeerde honden, die gebalsemd waren door Anubis, de zwarte jakhals, die de zwarte hond is. 17. In zwakheid heeft hij kracht gebaard, en het licht van de Tas-Ha vermenigvuldigd.

3.

Het Gouden Voedsel

1. Gij dan hebt gehoord over de honden van Re. Zij dan hebben het voedsel der leeuwen gegeten. Zij hebben gedronken van het vloeibare goud van Aton, en zij zijn tot de griffioenen van Osiris gegaan. 2. Nu dan, zij hebben Isis in hun hart ontvangen, de prinses van het oosten. Ja, kostbare geschenken gaf zij hen. 3. En toen dan Bastet aan Aton was gegeven, gaf Aton Isis aan Re. 4. Aton, gij hebt dan uw poorten wijd opengezet, opdat Isis en Re tot in eeuwigheid in Uw huis zullen verblijven. En gij kwam tot het huis van Re, om tot de verborgen kamers te gaan. 5. Ja, gij hebt u nederig opgesteld voor de tronen van de honden van Re, en gij hebt uw stralen nederig laten doorklieven. Zo hebben zij dan uw sahu opgericht. 6. Ja, gij zijt een deel geworden van hun tronen, en ook gij zijt tot de griffioenen van Osiris gegaan. En ook zij hebben uw stralen doorkliefd, opdat gij een deel kon worden van hun tronen. Zo hebt gij het licht van Tas-Ha rood laten worden. 7. Oh Aton, meester van het goud, vanuit het westen hebt gij heil gebracht, maar zij hebben uw stralen doorkliefd. Ja, zij hebben u laten beven voor hun tronen, opdat gij hun stralen zoudt dragen. 8. Nu bent gij dan één van hen, oh rode hond, en rode griffioen, gij zijt gemaakt voor de troon. Gij hebt dan nieuw leven gebracht aan Anubis, en gij hebt hem gemaakt tot een lichtend licht. 9. Zij die u volgen zullen dan uw huis openmaken en vragen naar Bastet, maar gij zult zeggen dat ze niet thuis is. Zo zult gij een kamer in haar hart hebben, en haar verborgen kamers kennen. 10. En wanneer zij die u volgen aan u vragen om Anubis, dan zult gij zeggen dat hij niet thuis is. 11. En zo zult gij een ruime kamer in het hart van Anubis hebben, hij, die uw zoon is. En dan zullen zij hun handen opheffen, en zij zullen u niet geloven. 12. En zij dan zijn verblind door het licht van Tas-Ha. En ziet, zij dan zullen niet eten van het goud der griffioenen en niet drinken van het gouden licht van Atum. 13. Want velen zijn dan wel geroepen, maar weinigen van hen zijn uitverkorenen. In alles regeert echter Aton. 14. En wanneer zij vragen stellen over Atum, dan zult gij hen zeggen : Zoekt zelf naar deze, want hij kan voor zichzelf spreken. 15. Zo zult gij uw hart zuiver houden. En niemand zal u enig kwaad kunnen doen. 16. Gij dan zult drinken van het gouden licht van Atum, en gij zult

verbaasd zijn over de kleuren die gij zult zien. 17. Ja, dit is dan de drank der goden, waarmee ze hun khu opladen. 18. Ja, zeven dranken van Atum zijn dan voor u opgesteld, en gij zult het drinken als binnegaan in een berg. 19. Zo zijn dan alle piramides van Atum in de handen van Aton. En Hij opent ze voor wie Hij wil. 20. Indien iemand is binnengegaan tot de kamers der tijgers en leeuwen van Atum en Aton, gezegend is deze. 21. En elke Anubis die voor deze deuren staat zal zeggen : heilig zijn zij die binnen zijn en binnen blijven, want zij zullen staande blijven voor de tronen van Sekmeth en Thoth.

4.

Over de katten van Bastet

1. Laat dan uw heilige rivieren branden wanneer gij voor Atum staat. Dan zult gij drinken van het lichtgouden water van Atum en zeggen : Ja, Atum is waardig. Hij is het die voor mij staat. 2. En wanneer gij dan drinkt van zijn gouden wijn, dan zult gij in vervoering geraken, en gij zult niet op uw benen kunnen blijven staan. 3. Maar Atum zal u dragen, en u zijn kind noemen. Hij dan is zacht van hart, en hij zal uw stralen in zachtheid breken. 4. Dan zult gij zijn lichten kunnen dragen en de hemelen van Atum verwekken. Gij die voor de heilige Atum staat : Gij staat in Zijn kracht. 5. En in Zijn kracht zult gij tot Re gaan en zeggen : 'Ziet, de zon is opgekomen. Ik heb naar Atum geluisterd die mijn Vader is.' En dan zal de zegen van Aton op u vallen, bekrachtigd door Bastet. 6. En Hij zal haar onderdompelen in zijn sekhem, en zij zal spreken in vreemde talen. En haar profeten zullen het vertalen, en haar tempelen herbouwen. 7. En wanneer gij dan de tempelen van Bastet ziet rijzen, dan zult gij gaan tot de gemummificeerde katten. Gij dan zult luisteren naar hun scarabeen en canopen, en gij zult zeggen : 'Re heeft mij gezonden. Neem mij aan.' 8. En dan zult gij verzoend worden met het hart en het huis der katten, en gij zult Bastet tot uw godin hebben. 9. Want er is geen andere weg naar Bastet dan door haar katten, en er is geen andere naam dan Aton die hierop de weg wijst. 10. Hij dan is de wegwijzer, en zijn weg leidt tot Bastet. Wanneer dan de koorts op Hem valt, en de drank van Atum, waardoor hij spreekt in wilde talen, laten zijn profeten dan deze die woorden vertalen. 11. En gij zult dan zeggen tot zijn canopen : Gij die heilig zijt, worde heiliger, daar het woord van Aton op u rust. 12. En het licht van Bastet zal groter worden door Aton.

Sobek

1.

De stralen van Sobek

1. En zo is dan Tosk-Ha de heilige Khu van Sobek, die met Aton regeert, en die de goden dienen. En Sobek dan, hem na Aton, zal dan de scepter van Aton dragen, want hij dan, oh Sebek, is de heilige ka van Aton. 2. En zo is dan Apis de heilige Ba van Aton. 3. En de heilige Khu van Apis is dan Brai-Ha. Apis is dan hem na Sobek. En zo is dan de Akh aangesteld tot de voeder van Ka. 4. Want het wezen van Aton is de heilige Khu-Sahu, en deze is groot. 5. Zo is dan ook Tosk-Ha geworden tot een god op de berg, en zij allen aanbidden de drievuldigheid van Sobek, Apis, en Aton, die hun leider is. 6. Ja, Hij is dan de allerhoogste, die zijn Ka, Sebek, tot de aarde heeft gezonden, oh Sebek. 7. Niemand is dan groter dan Aton, want Hij is het die de Ba heeft onderworpen. Zo is dan de Ba zalig in Apis, die Brai-Ha tot Khu heeft. 8. Oh, Aton, gij die de Ba heeft onderworpen en gij wie de goden dienen. Gij bent de allerhoogste op de godenberg, gij bent de stralende rode zonneshijf. 9. Gij bent het die de Heilige Ka tot de aarde hebt gezonden, om haar te vormen tot lichtend goud. 10. En gij hebt vorsten onderworpen door uw Heilige Khu, de Tas-Ha.

En zo is dan Sobek, oh Sebek, de heilige krokodil van Aton, de Ka waarmee hij zijn priesters vervuld. 11. En door de Tas-Ha worden zij één met Aton, die zij dienen. En dit zijn dan de zeven stralen van de Sobek, oh Sebek, die de heilige Ka van Aton is : 12. En de eerste straal is Sekhmet, de heilige godin der leeuwen en het oog van Re. De tweede straal is Hathor, de heilige moederkoe, die de doden voedt en hen vergezelt op hun reis. 13. De derde straal is Re, de vader der schepping. De vierde straal is Amon, het graf en de onderwereld van Aton, de rijzende zonneschijf. 14. De vijfde straal is Khnum, de ramsgod, bringer van melk en schepper der goden. 15. De zesde straal is Amen, de verborgen god, hij die alles noteert en die de schuilplaats van de zon is. 16. De zevende straal dan is Mut, de gezellin van Amon, zij die de schuilplaats der krokodillen is. 17. En deze stralen doorklieven alle ka's om ze aan Sobek te onderwerpen, oh Sebek. Ja, hij is dan de koning aller ka's. 18. En zo is Hij dan door Aton uitgezonden als de Re-Sobek, om koningen te onderwerpen.

De stralen van de Tas-Ha

19. En zo heeft de Khu van Aton dan vier stralen, oh grote Sebek, gij die troont in Crocodilopolis. En Thoth is de eerste straal van Tas-Ha, de heilige Khu van Aton. 20. En Wadjet is de tweede straal van Tas-Ha, zij die Amon voedt met de geschenken der doden. Ja, zij is dan de boot van Aton, waarmee hij de rivieren van Amon bevaart. 21. En zij is dan de godin der cobra's, en oppergodin van Beneden-Egypte, de eerste beschermvrouwe van de Farao. 22. En Nekhbet is dan de godin aller gieren, van Boven-Egypte, en tweede beschermvrouwe van de Farao, en de derde straal van de Tas-Ha, de heilige Khu van Aton. 23. Serket dan, de schorpioenvrouw en tevens derde beschermvrouwe van de farao als hoedster van zijn troon, is de vierde straal van de heilige Khu van Aton, de Tas-Ha. 24. Zij dan is de leidster der canopen en de bewaakster van hun vazen die de organen der doden bevatten.

2.

Serket

1. Oh Anubis, gij die de uitvaartsriten en mummificaties verzorgd, ja, gij die de balsemrites uitvoerd met uw heilige vrouwen. Verzoen Serket dan met uw Vader Aton, want zij is hem welgevallig. 2. Ja, zij zal tronen naast Bastet, en zal de eerste zijn onder zijn vrouwen. 3. Zij zal dan toegang hebben tot zijn hart, en tot Re-Kelon, de koning der scarabeen. 4. En in zijn sahu zal Aton haar tot farao over de goden kronen, en zij zal worden als de Nefertiti. 5. Ja, zij zal worden als het Oog van de Tas-Ha. Ja, telkens zal zij afdalen tot de Ba van Aton en zijn Khat, om hen te voederen. 6. De sahu dan is als de vlezende scarabee, die het hart draagt. Ja, als het eeuwig vlees is de sahu. En zijn stralen zijn als vleugelen, om zich te verbinden met de khu. 7. En zo is dan de khu-sahu als de poort tot het hart. En zij dan van Aton, gedragen door de straal van Serket, heeft dan drie stralen. 8. En zij worden allen doorkliefd, opdat zij het licht van Serket dragen. En deze de drie stralen zijn : Bastet, die de scarabee is van zijn hart, en Sekhem, de machtige, en Anubis, heer der sarcofagen.

9. En de kamers van het hart van Aton zijn velen. En zo heeft Aton dan vier harten. En het eerste hart is het huis van Anubis. Het tweede hart van Aton dan is Bubastis, die het huis van Bastet is. 10. Het derde hart van Aton is dan het huis van Sekhem, en het vierde hart is het huis van Serket. En zo wacht Aton dan elke avond in het huis van Serket op haar komst.

3.

De akh en de ankh van Aton

1. Oh Aton, wiens Ka Sobek is, en wiens Khu is Tas-Ha. Gij bent binnengegaan in het huis van Bastet, en maakte Bubastis tot uw hart. 2. Met Serket werd gij één in haar huis, en Bastet is uw scarabee. De Sekhem is uw oprijzende kracht, opkomende vanuit Amon. 3. Zij heeft u dan tot Memphis gebracht, en tot Heliopolis. Ja, zij is het die uw stralen zuivert. 4. Ha-Aton is dan de hersenpan van Aton, waar zijn panuren zetelen. Zij zijn dan de beschermers van zijn hersenen, daar waar zijn Akh uit voortkomt. En de Akh van Aton is dan Isis-Ha, en zijn Ankh is Seth-Ha. 5. En dit zijn dan de stralen van de Seth-Ha : de eerste straal is Apep-Ha, de tweede straal is Zetdonia-Apep, de derde straal is Spricht-Apep, de vierde straal is Anubis-Apep. 6. De vijfde straal is Bastet-Apep, de zesde straal is Serket-Apep, de zevende straal is Osiris-Apep, de achtste straal is Sekhmet-Apep. 7. De negende straal is Sekhem-Apep, de tiende straal is Sebek-Apep, de elfde straal is Aton-Apep, de twaalfde straal is Khnum-Apep. 8. En zo zijn de Akh en de Ankh van Aton dan de cobra's op zijn hersenpan. En zo is dan de Akh aangesteld tot de voeder van de Ka, en de Ankh is de voeder van de Khu. 9. En zo zijn dan de stralen van de Akh van Aton : Seth-Khnum, Seth-Anubis, Seth-Serket, Seth-Bastet, Seth-Sekhmet, Seth-Aton, Seth-Spricht, Seth-Zetdonia, Seth-Johan, Seth-Narzia, Seth-Herman. 10. Seth-Peter, Seth-Maritsa, Seth-Etsa, Seth-Sebek, Seth-Sekhem, Seth-Memphis, Seth-Cairo, Seth-Crocodilopolis, Seth-Heliopolis, Seth-Bubastis. 11. En dit zijn dan de namen van de voeders van de sahu : Khnum-Bastet, Khnum-Wadjet, Khnum-Nekhbet, Khnum-Sekmeth, Khnum-Serket, Khnum-Isis, Khnum-Anubis, Khnum-Sekhem, Khnum-Memphis. 12. Zij zijn de stralen van de khaibit, de schaduw. De khaibit stelt Aton in staat te communiceren en te bewegen, ja, zelfs om overal aanwezig te zijn, en om te verdwijnen. 13. En de allerheiligste naam van de khaibit van Aton is Anubis-Ha.

4.

De Vrijmaking van Bastet

1. Oh, Aton, stort uw Geest Bastet uit. Stort haar uit als zoute regen, komende van de zee, en vul het land wederom. 2. Doe het land wederom nederdalen in de Amon, het graf van Aton. En laat uw staf, de Wadjet-Osiris rijzen. 3. Laat dan uw Geest, Bastet, komen als de orkaan, als de storm, om ons terug te brengen tot u, oh zalige Aton. 4. Laat dan Bastet uw zijde kiezen, gij die koning zijt over alle goden. En laat Anubis U met haar verzoenen. 5. Ja, want gij waart van haar gescheiden naar de eis der wet, en door de Wadjet-Osiris, en gij waart tot Zetdonia-Memphis gegaan, om de sleutelen van Narzia-Heliopolis te zoeken. 6. Ja, laat U verzoenen met Serket, van wie gij zo een lange tijd gescheiden waart, naar de eis der tijden en de eis van het leven. 7. Ja, gij waart dan geslagen door Re, en hij nam uw kostbaarste bezit. Ja, ook werd gij geslagen door Seth en Osiris, opdat gij dieper in de Amon zou afdalen, als de ondergaande zon. 8. En Horus heeft uw kroon genomen, opdat gij zou worden als een arme. 9. Maar hierdoor waart gij zalig, en kon u de Bastet bevrijden. En zo kon u dan haar ankh dragen. 10. Oh Aton, koning aller goden, stort uw Geest Bastet uit. Stort haar dan uit als zoute regen, komende van de zee, om het land herboren te doen worden. 11. Sla het land nog eenmaal met de staf van de Wadjet-Osiris, opdat het land kan indalen in de Amon. 12. Gij hebt dan de taak om de hongerige Amon te voederen. Open dan zijn mond naar de eis der wet. 13. Ja, uw Geest huilt, als de huilende Bastet, om het land te wassen. Gij hebt dan uw Christus gezonden, de Wadjet-Osiris, die als het verlengde kruis is, en als de spoorwegen. 14. Op haar dan rijden de goden, van Amon naar Aton. Zet dan uw Geest vrij in ons. 15. En ik zag een viervuldigheid in de hemelen verschijnen. Want naast de drievuldigheid van Aton, Sebek en Apis, kwam Bastet. En zij is de Geest des Heeren. 16. En zo duren de spoorwegen lang, voordat ze in de Amon terecht komen, en dan gaan zij diep als door een duistere grot. 17. En ik zeide tot Bastet : Gij moet u opmaken om tot de zee te gaan. Want uit de zee zijt gij gekomen, en tot de zee zult gij terugkeren. 18. En zij dan droeg de bloemen der zee, en zij maakte zich op om tot de zeegraven te gaan. 19. En bij de zeegraven was

Anubis bezig om rites op de muren te schrijven, en hij verzorgde vele uitvaarten. 20. En zijn heilige vrouwen mummificeerden de gestorven wezens der zee. Onder hen dan waren vele vissen, ook de haai en de walvis. 21. En de mummies der haaien kwamen tot Bastet, en zij deed hen in haar bloemenmand. Ook kwamen tot haar enkele mummies van walvissen, en zij droeg hen om haar nek. 22. En zo was dan Bastet aldus als een zeekat. En zij voerde Aton dronken, en Hij begon haar uit te storten. Aldus was dan de vrijmaking van Bastet.

5.

Aton-Romarei

1. En zo werd Re dan tot de tweede Geest van Aton. En Re schiep een nieuwe wereld door Zijn tranen. En er was een vijfzijdigheid in de hemelen te zien, waar Re deel van geworden was. 2. En de derde Geest van Aton werd Osiris, en de vierde Horus. En toen Isis werd aangevuld ontstond er een nieuwe Ogdoad en ook een nieuwe Enneade. En Re schiep nieuwe hemelen. 3. En Aton sprak tot Apis, en hief zijn ziel op. En Aton-Romarei werd tot Apis en zijn priesters gezonden om hem te onderwijzen. Zo werd dan het licht als zeer gevaarlijk gezien, en moest het licht verslaan worden, opdat het licht der goden kon komen. 4. En Aton-Romarei was dan als het licht der goden, en zijn macht was groot. En hij werd tot een groot legeraanvoerder der goden, en sprak woorden om groten te laten vallen. 5. Ja, zeer ontwikkeld was hij in het doorklieven van stralen en het breken van licht. En hij leerde zijn manschappen om vanuit de duisternis tegen het licht te strijden, en het licht te ontwijken, want het licht had macht om te verslaven. 6. En zo werd Aton-Romarei tot een bevrijder van goden en tot hun leermeester. En hij leerde hen om door de Wadjet-Osiris tot Amon te gaan. 7. En zo was dan het oog van Aton-Romarei als het oog der duisternis en als de doorgebroken hond. En niet velen waren tegen zijn wijsheid bestand.

De Ureausen

8. En op een dag kwam Aton-Romarei tot Aton, en brak zijn Khu. Ja, ook brak hij zijn Ankh en zijn Akh, en wees op de Emelis Shatau, die de godentepel was. 9. En hij nam melk daarvan en spuugde het uit op Aton. En nadat Aton's wonden genezen waren snelde ook 10. Hij naar de Emelis Shatau om daar te drinken, ja, tot dronkenschap toe. En vanaf die dag zette Aton zich op de Emelis Shatau, en stond Re-Kelon bij. 11. En de Emelis Shateau dan was als de ureaus van Aton-Romarei. En Aton maakte wat gebaren en ging zitten. En toen liet Aton-Romarei de tweede godentepel zien, de Roze Verbinding. 12. En Aton gromde, terwijl Aton-Romarei met zijn hand wat melk van de tweede godentepel nam, en tot Aton bracht. Daaropvolgend nam Aton de hand en begon te drinken, en zijn voorhoofd te wassen. 13. En zo werd de Roze Verbinding tot de ureaus van Aton. Toen kwam Osiris met de Ravalon Madok als ureaus, en zo is de derde godentepel. En de vierde godentepel dan, de Matadok, is de ureaus van Thoth. De vijfde godentepel, de Izu, is de ureaus van Isis-Re. 14. De zesde godentepel dan, de Matas, is de ureaus van Bastet, en de zevende godentepel, de Marion, is de ureaus van Re-Kelon.

6.

1. De Esmeralda is dan de achtste godentepel, de ureaus van Sekmeth. De Romarei is dan de negende godentepel, de ureaus van Serket. De tiende godentepel is dan de Rumah, die de ureaus van Sekhem is. 2. Zo zijn de ureausen dan doorgangen naar de onderwereld, en de beschermers der schatten van de farao's. 3. En zo is er dan rust voor hen die de Rumah zijn binnengegaan, na het ontvangen van de wijsheid van Romarei. 4. En de elfde godentepel is de Metensia, die de ureaus van Isis-Sekmeth is. De twaalfde godentepel dan is de Kabbernal, die de ureaus is van Re-Aton. En

der dertiende godentepel is dan Eminijs, die de ureaus is van Khnum. 5. En Santra, de veertiende godentepel dan is de ureaus en de brandende cobra van Re-Serket. 6. En Mura, de vijftiende godentepel is de ureaus en brandende water-cobra van Aton-Serket. 7. En dit zijn dan de namen van de griffioenen van Re : Sirtant, de Khu van Re, en Vuhesku, de Ka van Re, en Delshevu, de Ba van Re, en Teleaktir, de Akh van Re. 8. En de Khu van Bastet dan is Laader, en de Khu van Sekhmet is Trosmes. 9. Kulures dan is de Khu van Isis, en Rotosh is de Khu van Seth-Horus. De Khu dan van Thoth is Rithelm en de Khu van Osiris is Elsefic. 10. De Lokogamen, die de Khu is van Wadjet. Talgamen, die de Khu is van Serket. 11. Belcanov, die de Khu is van Amon. Belchelot, die de Khu is van Amen. Benchelot, die de Khu is van Nun. Bilmageln, die de Khu is van Geb. Benmaten, die de Khu is van Ptah-Anubis.

7.

Over Aton en Anubis

1. Aton, gij die de heilige ascese-rites verzorgd, en Anubis, zoon van Aton, gij die de heilige uitvaarts-rites verzorgd : Sta dan op tot uw ster. 2. Op de heuvelen wordt u eer gebracht. Anubis, verzoen uw Vader dan met Amon, het graf en de onderwereld. 3. Anubis, gij dan die de sarcofagen bewaakt en de mummificaties verzorgd, verzoen dan uw Vader met Re, die reist van de onderwereld naar de bovenwereld. 4. Schrijf dan de voorschriften op de muren, en bekleed uw graven met heil.

Het Derde Kruis

1.

Jethra-Aton

1. En zo hangt dan Aton aan het derde kruis, en dit kruis is als de cobra. Ja, als Jethra hingen zij hem hoog, zij die de Jethra-Aton als dief en misdadiger bestempelden. Naast Jezus hingen zij hem. 2. Oh Anubis, geef mij terug aan Aton, en verzoen mij met Hem. Van bevrozing tot bevrozing ging mijn Ka, tot diep in de kamers van Isis ging mijn Khu, om Aton terug te vinden. 3. Oh Anubis, die aan de tafel van Re zit, om tot diep in de nacht te overleggen, geef mijn Ba terug aan Aton. Van bevrozing tot bevrozing gaat mijn Ba, om tot de Apis van Aton te komen. 4. Ja, ook mijn ankh is zevenmaal gestorven, om in Aton's hand te liggen. 5. En zijn Akh brak dan mijn akh, om het licht van Hem te dragen. 6. Ja, al mijn stralen brak hij, één voor één, om de Sebek voor mij te openen. 7. In Hem dan ben ik veilig. Hij sloeg mij met het derde kruis. Ja, als de Wadjet-Osiris werd ik. 8. Nu dan heeft de Wadjet-Osiris mij groot licht gebracht, en ook mijn Ka is tot armoede gegaan. 9. Ja, de ankh van armoede kwam tot mij, als de dochter van Nekhbet. En zij bracht mij tot Adaka. 10. En zo dit ezelsvolk van de angst, was alleen toegankelijk door de gebroken ankh. 11. En zo heeft hij die aan het derde kruis heeft gehangen, ook de macht om het te breken. 12. Anubis, blokkeer mij niet in mijn pad tot Aton, maar weest veeleer tot een poort, tot een heilige deur. 13. Verschaf mij dan de toegang tot Aton, oh Anubis, gij die heer bent van het leven. 14. Laat de schrik mij dan niet aanjagen, maar bescherm mij veeleer. Geef mij een rustige slaap, en verschaf mijn ka toegang om gemummificeerd te worden. 15. Ja, mummificeer dan ook mijn ba, mijn khat, mijn khaibit, mijn khu, mijn sahu, mijn ankh en mijn akh. Doe dit dan met ijs en vuur. 16. Ja, mummificeer dan ook de diergeesten in mij, want uw mummificaties leiden tot zaligheid. 17. Leer hen wat het is rijkdom te vinden door armoede, en waardig gezelschap door afzondering. 18. Ja, laat uw uitvaarts-culten rijzen, oh Anubis-Wepwawet. Gij dan bijt wanneer wij van het pad dreigen af te wijken. 19. Ja, gij steekt als de cobra, om ons tot het delirium der doden te leiden. 20. Laat de goden in mij dan

onderricht worden, door uw heilige woorden. Toon hen uw tunnels en uw huizen. 21. Ja, tot zevenmaal toe herschiep gij mij in ijs, en bracht mij tot de kamers van Isis. Ja, grote woorden sprak gij, om de onderdelen van mijn leven te breken. 22. Gij hebt dan uw licht verspreid door grote daden.

2.

De Heilige Tweevuldigheid

1. Zo heeft dan de Jethra-Aton de Sobek gezonden. Ja, tot tweemaal toe zond hij hem. Om in de dood neer te dalen, en om van de dood te herrijzen. 2. Zo is dan de Sobek ver boven de cobra verzezen, ja zelfs ver boven Anubis. 3. En zo heeft dan de Aton de Sobek uitverkoren tot het dier dat het dichtste bij zijn hart is. Ja, boven alle vrouwen is hij uitverkorene, als de Heilige Ka van Aton. 4. En zo is dan Sobek naast de Aton geheiligd, en tezamen zijn zij de heilige tweevuldigheid. 5. Nee, niemand is dan meer geliefd door Aton dan de heilige Sobek. Zo is dan de Sobek uitverkoren boven alle goden en dieren, en kan niemand tot Aton naderen dan door Sobek. 6. Ja, aan Sobek heeft Aton de heilige kaak geschonken. Anubis, gij hebt mij dan met Sobek verzoend, en daardoor met uw Vader Aton. 7. Ja, Hij heeft Zijn Ka rijkelijk op mij uitgestort. Aan Hem zij alle glorie. 8. Ja, met krachtige kaken heeft Sobek mij gegrepen, en mijn Khu gebroken, en zo ook mijn sahu, opdat ik wild zou worden. 9. Ja, wildheid en armoede was zijn geschenk aan mij, opdat ik mijn reis zou voortzetten, en het goud zou wegvloeien tot een nieuw pad. 10. Ja, Hij liet mij zien, alle kleuren van het goud, omdat hij mijn standbeelden had gebroken. 11. En zo werd Sobek koning van mijn leven. En ziet, Hij staat aan de deur en klopt. Van zijn vloeibaar goud willen wij drinken, en van zijn gouden brood willen wij eten. 12. Ja, Hij tuchtigt hen die Hij liefheeft. En Hij laat hen eten van het goddelijke. 13. In ijs zondert hij ons af, tot diep in de kamers van Isis, en tot armoede brengt hij onze Ba, opdat wij deelhebben aan de wateren van zijn rijkdom. 14. Onze ankh bracht hij in de diepte, opdat wij tot zijn hoogtes konden komen. 15. Ja, heilig maakte hij ons door vuur. Hij heeft ons niet gespaard, maar bracht het beste in ons naar boven. Hij bedekte ons met goud. 16. In zijn oven heeft Hij ons gesmeed, en in zijn liederen ons opgewekt. Als het rode goud is zijn heilige naam.

De plaats van Sobek

17. Ja, hij die ons goud doorstak, om het te doen lichten, ja, Hij die onze stralen brak, om Aton tot onze harten te laten dalen. Zijn vlam is in ons. 18. De heilige vlam, die ons tot eeuwig leven leidt. Gij hebt de akh op ons hoofd gebroken, opdat er horens groeiden in zijn plaats. Nu dragen wij dan de zon van Sobek. 19. Ja, onze lichten brak Hij, om de duisternissen en geheimenissen van Aton te brengen. Zalig is Hij en gezaligd. 20. Zo heeft hij dan meedere malen onze ankh verbroken, en tot het ijs gebracht, ja, tot diep in de kamers van Isis, om onze vlam in Aton te heiligen. 21. Ja, doorkliefd heeft hij onze ankh, door de speer van zaligheid. Hij bracht ons tot het derde kruis waar onze Heer Aton stierf. 22. Ja, als Jethra was Hij dan vlees geworden, en in zijn graf vond hij het eeuwig leven en het koningschap. 23. Maar ook was hij vlees geworden als farao. En zo is Hij dan vele malen vlees geworden, als incarnatie van de allerhoogste. Aton zij geheiligd. 24. Want door vele malen vlees te worden, kon hij dan ook vele malen geest worden, om zijn Ka, die Sobek is, voor eeuwig te laten zetelen. En zo is dan zelfs zijn Khu en Sahu onderworpen aan zijn Ka. 25. En ook zijn Ankh en zijn Akh zijn aan die Ka onderworpen, die Sobek is. 26. En zo heeft Sobek dan de gehele godenwereld onderworpen door de Naam van Aton, en door de Naam van Jethra-Aton. 27. Ja, diep is de Ba in de Amon gedaald, en diep is Sobek tot in de kamers van Isis doorgedrongen. En Hij draagt met zich mee de mummies van de krokodillen, en haar vogels. 28. Ja, diep daalde de sahu dan af in de vuurovens van Re, ja, tot aan de rook van Thoth toe. 29. En zij moest prijsgeven de schatten van de aarde en de duisternis.

Over Isis-Sekhmet

1. En aan het derde kruis is Isis-Sekmeth u tegemoetgekomen, en heeft u omringd door haar zachtheid. Ja, ook Isis-Bastet is daar u ten hulpe gesnel, en is u geweest tot warme klederen. 2. Zij hebben u dan omhoog gehaald, en u opgericht, tezamen met Bastet-Isis en Isis-Nut, die u door haar zachtheid heeft binnengehaald. 3. En zij hebben uw hart dapper gemaakt, en u moed gegeven. Ja, over groten lieten zij u heersen, en zij hebben uw voeten gezet op hoge bergen. 4. Zij deden u dan uitreiken tot de zon, en hebben uw hart gered uit de bek van Ammut en de klauwen van Anubis. 5. Ja, zij hebben Anubis' hart tot rust gebracht, en hem tot een nieuwe ruimte geleid. Ja, hun stralen hebben heil gebracht, in velerlei malen. 6. En toen dan Isis-Sekmeth tot u kwam, gaf zij u een speer, om tot de nieuwe ark te komen. 7. Ja, zij dan heeft uw verborgen ka gevonden, en zette haar vrij. 8. Zo is dan de heilige Isis-Sekmeth gekomen om het verlorene te vinden. Ja, de krachtige is zij, en de zachte rots. 9. Zij verslaat koningen met het zachte vuur van haar mond, en doet soldaten omkomen in de poel van haar liefde. 10. Ja, een vaste rots is zij, en zij leidt tot hoge bergen. Haar mond is dan een oceaan van liefde en kracht, uitgezonden om het verlorene te vinden. 11. Zij is dan met de dwalenden. Zij verstaat harten van verre. Ja, zij en Isis-Nut staan dan als de gevleugelde cherubsen op de ark om die te hoeden. Ja, als twee konijnen staan zij daar, vaardig in oorlog en handel, met de zon als vlamme getuige. 12. Zij zijn dan liefde, en komen op voor de dwalenden en de verlorenen. Ja, zij verspreiden hun poelen als zachtheid, en hun monden zijn als zachte en warme oceanen. 13. Zij spreken voor hen die niet kunnen spreken, en geven hen een mond, door hun woorden. 14. Ja, zij groeien als oren op hun vijanden, en als monden op hen die zij liefhebben en beschermen. 15. Zo is dan de ark een gereedschap van zachtheid in hun handen. En zachte vlammen komen uit hen voort. Zij staan dan op voor hen die als wezen zijn. 16. Ja, Isis-Sekhmet is dan die de ka opent. En zij is het dan die Sebek verzoent met Anubis. Ja, met haar zachte lichten opent zij deuren, en doet zij in veiligheid gaan. 17. Zij is dan de Isis-Sekhmet, als de lichtende kandelaar. Haar geuren verblinden vijanden, uit hoge parfumflessen komen zij. 18. Ja, in haar tempel staat zij en spreekt het woord, en velt haar vijanden met haar lichten. Zij opent de ka's met haar krachtige veren, en snijdt hen open met haar schaar. Ja, een dokter is zij. Met liefde heelt zij wonden. 19. Zij is dan de chirurg in haar tempel, tot allen die tot haar zijn gekomen en haar volgen. 20. Het verdwaalde geneest zij, en hun ka's opent zij. Zij werkt, terwijl zij haar mond opent, en doet haar handel in liefde. 21. Tussen twee kaken zet zij de verlorenen, en zo geneest zij hen. Ja, uit diepe velden trekt zij hen, om hun voeten op een rots te zetten. Ja, haar rotsen zijn dan zacht, maar vast. 22. En Anubis roept hen na die bij haar komen en haar volgen, en doet verslag uit bij de koning. En ook de koning kent haar. Zij is de Isis-Sekhmet. 23. Ja, nieuwe adem brengt zij hen die haar volgen, en doet hun longen opbloeien. Zij is de Isis-Sekhmet. Zij wacht in warme kamers, waar haar vlammen gloeien en waaruit haar winden waaien. 24. Zij dan gaan op pad om het verlorene te vinden. Ja, allen kent zij bij name. 25. Zij is de leeuw die springt. Zij is de Isis-Sekhmet. In snelheid voert zij oorlog en handel. In liefde overwint zij, keer op keer. Zij is de Isis-Sekhmet. 26. Op de ark staat zij op de uitkijk, en zij ziet de muren die hen omringen. Dan verzamelt zij, en scheurt zij. Zij is de Isis-Sekhmet. 27. Zij staat dichtbij de bron, en doet verslag uit keer op keer. Zij veegt koningen van het veld, en verzamelt hen in flessen. 28. Zij heeft zebra-tijgers die loeren, en zebra-leeuwen en leeuwen die alles in de gaten houden. Zij is de Isis-Sekhmet. 29. Zij opent de ka en geeft haar vleugels. En doet de obelisk van Re in haar rijzen. 30. Ja, de Apis heeft zij gezonden tot hen die zij liefheeft en beschermt, en met haar kandelaren heeft ze hen omringd. 31. Tot Adaka is zij gesnel, om hen die zij beschermd tussen twee kaken te zetten. 32. Ja, zij kent het wereldschip van de angst. Ja, tussen kaken heeft zij hen gezet.

4.

Opening van de Ka

1. Open dan nu, oh ka, en laat ka stromen. Als aangeraakt door de Isis-Sekmeth, ja, omhuld door de zachtheid van Isis-Nut, zij kan stromen. 2. Open dan nu je vleugels, ka, en wapper, opdat je zult kunnen vliegen. Ja, je bent nu vrij, onder de aanraking van Isis-Sekmeth, ja, omringd door de zachtheid van Isis-Nut. 3. Oh, lichaam, weest dan gedoopt in ka, en wordt verrijkt door haar vuur. Gij, die tot diep in de kamers van Isis zijt gekomen, vinde haar. 4. Ka, open dan je deuren, en beweeg als de zachte lente. Ja, gij bent dan zachte lente geworden in Isis-Sekmeth, en door Isis-Nut zijt gij binnengegaan.

Isis-Sekmeth

1.

Over koning David

1. Gij hebt dan koning David aangeraakt, hij die de krokodillen hoedt, en koning over hen is. Ja, hij dan was wachtende, om de ka te zien openen. 2. Gij hebt hem dan met uw vleugelen bedekt, en zijn ka geopend. Ja, door Isis-Nut is hij ingegaan, een zachte wind. 3. Tussen kaken hebt gij hem gezet. Nu is hij dan vrij, tot Mozes ging hij. Vrij als een vogel vliegt zijn ka nu, tot uw kandelaren ging hij, oh Isis-Sekhmet. 4. Gij laat hem heersen over koningen. Als een keizer is hij. Geen vogel van hem laat gij ter aarde vallen. 5. Gij draagt hem op uw vleugelen. Tussen de kaken hebt gij hem gezet. Gij voert dan oorlogen in zachte lentes om zomers te brengen. 6. Gij laat dan koning David opstaan, als de krokodil. Ja, zijn ka hebt gij gebalsemd, en met zorg hebt gij hem gemummificeerd. 7. Gij hebt hem niet overgeleverd in de handen van zijn vijanden. Gij hebt hem uit het leeuwengraf laten rijzen. Ja, zijn ka bekleedde gij met goud, en vanuit edelstenen liet gij zijn woorden opkomen. 8. Als uit de slaap opgerezen waren zij, als uit de dood zijn zwaard. 9. Vanuit zijn ka rijst hij op, want zij heeft haar ka in hem gelegd. Haar ka is dan, de Isis-Nut. 10. Vanuit zijn ka maakt hij beslissingen, en voert hij oorlogen. En haar ka geeft hem de overwinning als de bruisende kandelaar.

2.

De thee van Tefnut

1. Drinkende van de wateren van Tefnut, daalde ik tot de grotten van Shu. 2. Ja, Nut wachtte mij daar op, zij die de hemelen draagt. 3. Sobek opende mijn ka aldaar, terwijl ik de sleutelen droeg. Ik had gedronken van de thee van Tefnut, het brandende water. Ja, tot Neith daalde ik af. 4. Moeder God, wees mij steeds genadig als ik tot U nader. Gij bent het brandende vuur. 5. Ik dronk, ik dronk, en daalde af. Niet wetende wat ik tegen zou komen. Ja, Nun die naast Sobek zwom, mij de weg versperrende. Maar in het dodenrijk kwam ik boven, en zij leidden mij tot de hoge bomen. 6. Ja, van Tefnut's sterke drank heb ik gedronken, vuil lag op de wateren, en ik daalde diep. Ja, Nut heb ik gered. Ik opende hen die daar opgesloten lagen. 7. Neith heeft tot mij gesproken, in donder kwam zij, als de luipaard en de jaguar. Zij gilte in de nacht, en ik maakte haar stem groot. Tot haar grotten bracht zij mij, om het oude Egypte te zien. 8. Van de thee en de wijn van Tefnut dronk ik, van een gouden beker, en zij liet mij in de grot van oude dingen afdalen. 9. In zilver zat zij daar, en ik kreeg

een gouden mond, ja, als de kaak van Sobek was ik. 10. Moeder God, Neith, wees mij genadig als ik u help. Gij bent het brandende vuur. 11. Ik heb de deuren geopend. Teruggaan kan niet meer, we moeten nu gaan. 12. Ja, dronken werd ik, terwijl ik naar Tefnut staarde, en vuur verslond mij, om tot de urn van Sobek te gaan, de geribbelde. 13. Ja, Neith verslond mij in haar liefde. Ik ben gekomen uit de slangenmaag, mijn vlag hoog gerezen. Ik heb vertrouwen, wat zij mij gaf. Haar muren zijn om me heen. 14. En ik grijp naar de echo's van Nut, maar zij glijden weg, en ik volg hen. Nog zoveel wegen te begaan. 15. Als ik haar aanraak verteert ze, als de staaf van Spricht verdunt zij, totdat ik haar volg. Ja, lang wordt ze als ik dichterbij komt. Totdat ze in echo's verdwijnt. 16. Als ik haar roep, zij hoort me niet, maar als ik haar volg, vangt ze het op. 17. Geen tijd dan om stil te staan. Ik heb alles gehoord.

Geb aan Nut

18. Ik kan haar niet zien. Ze is te ver weg. Ze heeft geschenken weggedragen, wachtende totdat ik volg. Door delirium spreekt zij, als het leeuwenvirus. 19. Nut, pak m'n hand. Verdrink niet meer. Bij mij sta je op vaste grond, ik ben Geb. 20. Nut, pak mijn hand. Anubis zal ons verzoenen. Op de Sobek zullen we varen, naar een nieuwe stad. 21. Moeder Neith nemen we mee, en drinken nog een slok van Tefnut's thee. Ja, nachthee nam zij voor ons mee, bracht ons tot deze plek. 22. Toe, verdrink niet meer. Er is nu aarde onder je voeten. Rijs nu op. Je hebt mijn vlag in je hand. Kijk op. 23. Geb is hier, heeft je genomen, tot een nieuw leven. Vader Shu hebben we gevonden, moeder Neith brachten we mee. 24. Er zijn nieuwe schepen die op ons wachten, vanuit de Sobek komen ze voort. 25. Nun spreekt je aan, het is een nieuwe dag. In de Apis-Ba zijn we veilig, hij brengt ons tot de Isis-Sekmeth. 26. Onze vrienden hebben ons hier gevonden. Ze zullen snel bij ons zijn. Ze hebben alles gezien.

Wadjet

1.

Inleiding

1. Weest niet boos op het lijden dat je ondergaat, want het is de tunnel tot mij. Je wilt toch in je hart verbonden zijn aan mij? Nu, dit zijn de initiaties. 2. Ik ben de heilige cobra van beneden Egypte, ik spreek in jouw hart met een stem van duister licht. In mijn hallen vinden overal dingen plaats die lijken op meedogenloosheid, maar die niets anders zijn dan inwijdingen. 3. Ja, het is een hoge prijs om goddelijk te zijn, en om een spreekbuis van het goddelijke te zijn. Het zou je nergens leiden, als je van de boze wereld zou zijn. 4. De naald moet diep steken om je los te kunnen maken uit de lichten die jou lieten knechten. 5. De stemmen van het oude Egypte komen vrij wanneer de naald steekt. Zij moeten andere energieke verhoudingen leggen. 6. Ook de worstelingen die je met de goden hebt zijn niet om je pijn te doen, maar om je vertrouwd te maken met de energieën, en om ze met elkaar te mengen. 6. De naalden van het goddelijke moeten nu eenmaal dieper gaan dan de naalden van de wereld, anders komt er geen eeuwige relatie tot stand. 7. Het lijkt allemaal erg overtrokken en overbodig, maar het moet juist over de rode lijn gaan om dingen te laten stollen en smelten op een hoger plan. 8. De naalden steken diep, daar ze de beste hormonen moeten aanmaken om je door de schijnbaar medogenloze tijden heen te brengen.

De Hallen van Anubis

9. Heil, alle gij godennamen in de eerste hallen van Annubis, waar het zonlicht het oosten van het westen scheidt, en het noorden van het zuiden. 10. Heil, alle gij godennamen verwandt aan Annubis. Laat mij mijn straf niet voor eeuwig dragen, en toont niet voor eeuwig op mij, maar draagt mij tot de kou, waar mijn hart de godenboodschappen leert verstaan. 11. Laat vuur hen niet verslinden, maar leidt hen veilig door de koorden en tussen de koorden van uw kou. Laat ons de schatten van Annubis bewaren, en in ijs langzaam vertalen. 12. Schijn het godenlicht der eerste hallen op mij, want wij komen van vele kanten binnen. 13. Gij hebt ons dan verspreid, en zullen elkaar vinden in uw centrum. Genees ons aldus op onze reis. 14. Wij dan die voorbereid zijn op de dood, terwijl wij leven, laat ons komen tot de eerste hallen van Annubis, van alle richtingen. Wij zijn met velen. 15. Wij getuigen van uw kringen. Laat ons eten van uw vurige voedsel, om onze harten op te wekken, en laat ons zijn als het zonlicht. 16. Wij dan, die de boeken van Toth hebben geopend, hebben onze hoofden gebogen, en ons gelaat gericht tot de zon. Oh, Annubis, in onze handen tonen wij uw wonden, die wij met u dragen, oh heer des doods. 17. Wij laten ons leven achter ons, en strekken ons uit naar de dood, omdat er geen leven is dan door de dood. Wij dan strekken ons uit naar het eeuwig leven, ja, tot het hiernamaals, waar onze geest zetel mag nemen. 18. Maak ons dan farao over velen, om hen bescherming en zorg te geven, vanuit ons terugtrekken tot duistere plaatsen. 19. Ja, door sleutels af te geven leidt u ons, tot de macht der slaap, waarvanuit uw rode zachte licht stroomt om velen te voeden. 20. Ja, het zij zo, door onze ogen te sluiten. Annubis, u bent de heer des doods en van de rode lichten. U hebt genezing laten stromen en voeding vanuit het oog der slaap. En dit oog is groot. 21. Wij sluiten onze ogen nu, en denken aan al die farao's die de doden mogen leiden, zij die zachte woorden spreken in hun slaap. 22. Wij sluiten onze ogen nu, om de waakvlammen der farao's te zien, en om in te gaan tot de tweede hallen van Annubis. 23. Wij komen allen van verschillende richtingen, om één te worden in veelvuldigheid en kleurigheid. 24. Doe uw zachte rode natte stem horen, als opvlammende vanuit het zachte vuur der slaap. Geef ons het blauwe vuur om de poorten voor ons te openen, om tot de derde hallen van Annubis te gaan. 25. Ziet, wij komen van vele kanten, om één te worden in het centrum en hart van Annubis, heer en verzorger der dood. 26. Ja, u, de jakhals en de zwarte valk, u bent de beschermer van de dood. 27. Kom met krachtige bescherming om ons binnen te leiden in het licht. U bent het licht, en u spreekt vanuit vele kanten, maar uw woord is één. 28. Vanuit diepe duisternissen zijn wij gekomen, met de voorgeschreven lichtende monsters hebben wij geworsteld, en door onze dood overwonnen, ja, want de dood is als een verlamdend gif, en een meesterwapen. 29. Wij dan zijn gevluht. Laat dan ons niet meer tot hun vlees zijn, maar redt ons, en verzegel de deuren achter ons. Neem ons op in uw districten, oh Annubis. 30. Bestijg dan allen uw zonnewagens om te gaan tot de derde hallen van Annubis, om daar elkanders schaduwen te ontmoeten, en elkaars weerspiegelingen. 31. Ja, hier zullen wij elkaar lichte adem schenken, als een geschenk der komende eenheid. Hier dan troont Osiris, heer der dodenrijken, en rechter der dodenrijken, waar hij met de twee valken spreekt. 32. Gij hebt dan in het oog van Osiris gekeken, om tot diepere slaap te komen, en om rein te zijn bij de komende ontmoetingen. 33. De rijken der doodslaap zijn dan heilig en onmisbaar. 34. Oh heilige Zitmeja, boog en beeld van Osiris en zwaard van Annubis, wij buigen tot u, om de heilige as te ontvangen die ons tot leven brengt, ja, het zaad der doodslaap. 35. Laat ons dan onze voeten bewegen in het dodenrijk, en onze handen voortbewegen over de muren, om de knoppen van Annubis te vinden die tot zaligheid leiden. 36. Zitmeja help ons daarbij, en smelt het ijzer waar zij knelt en tegenhoudt. Gij dan bent de heilige oven van Ra.

Het lied van Annubis

37. Annubis, geef ons dagelijks voedsel van uw troon en van het zwarte kruid der vogelspinnen, om ons te beschermen in de vierde hallen van Annubis, en om kracht te geven voor verdere doorgang. 38. Ja, want hier troont Ra, de kleurrijke roofvogel. Laat ons verder ingaan, door de nauwe ingangen van Amen waardoor wij gevormd worden. 39. Laat ons niet bezwijken door de harde

slagen van Annubis, maar brengt ons uw voedsel, waardoor ook gij tot uw troon der doodslaap gebracht werd. 40. Wij als Egyptenaren vrezen en verafschuwen de dood niet, daar het een teken van leven is, en een doorgang tot het hiernamaals, waar onze geesten nu al mee mogen beginnen. 41. Geef de dood als een levensvlam in onze harten, om onze zielen te hoeden en te voeden. Ja, om haar klaar te maken voor de rode zuivering. Annubis, u bent ons heil. 42. U bent de verschaffer van voedsel, ook voor de doden, om hen klaar te maken voor de klederen die als de rivieren zijn. 43. Geef ons de helmen, opdat de krokodillen in zeeën van Umnihat in de vijfde hallen van Annubis niet dichtbij kunnen komen. 44. Ja, Amon in het centrum, laat het blauwe licht op ons neerdalen, opdat we de wapenen hebben om dieper binnen te komen in Omnut-Ra. 45. Koop dan van het goud dat wij brengen en geef ons de levendmakende heilige poeders om onze klederen soepel te houden, en om ons één te maken. 46. Leer ons van het boek der scarabeeën. Oh, heilige Amon, vriend van Annubis, laat uw vriendschap ook tot ons komen, om de bruggen van Omnut-Ra te bestijgen, opdat het blauwe zachte licht verspreidt wordt. Zij wordt dan vastgehouden in hoge kokers. 47. Om de wapenen van de omliggende zeeën van Maritir te doen laten ontwaken als de schreeuwen van heilige vogels, schenk het blauwe poeder in de heilige bekers die wij dagelijks van uur tot uur van Annubis ontvangen. 48. Brengt ons dan tot de dieptes van Maritir, waar de boze dood spreekt. Laat ons speeksel dan vol zijn met het vuur van Haratma-Annubis, opdat wij niet door de kou verscheurd worden. 49. Zingt nu dan oh Annubis, de tonen en klanken om ons vuur te doen rijzen, tot in de kanalen van onze neus, om de godenboodschappen naar binnen te drijven. Zingt dan nu, oh Annubis, en opent uw schalen, om het rode te verspreiden, om de dood te begeleiden. 50. Zij die hun ogen gesloten hebben vrezen niet. Uw priesters bestijgen de trappen van goud, om hun zegen te brengen tot de dieren van Annubis. 51. Uw keel opent als het rode licht, als de zwavel van een nieuwe dag. 52. Ontwaak Annubis, en schrijf uw boek, en spreek de woorden uit, één voor één, met meerdere stemmen, en laat uw dieren spreken, één voor één, om ons in alle hoeken te bewaken. Bewaak onze monden en hoofden, en bovenal onze ogen en harten. 53. Meng uw dagelijkse lichten en breng hen tot ons, over uw heilige tong, de zonnenbrug. In u ontwaakt dan ook Osiris, om ons in te wijden in de tempelen van Annubis en in zijn diepste hallen. 54. Van dood tot dood zullen wij gaan om hen allen te doen ontwaken en te verenigen, omdat wij tezamen het levenslicht zullen ontvangen. 55. Boven op de schaal van Amros, waar het bruisende vuur ons leidt, tot een nieuwe eeuwigheid, om het boek van Annubis wederom te openen. 56. Haar verzen zullen gestreeld worden door de katten van Annubis, en haar woorden zullen geopend worden, om tot de grafkamers van Annubis te komen. En op zijn heilige sarcofagen staan dan al deze woorden geschreven en zij zijn heilig. 57. Zingt dan nu, oh Annubis, de kelen uwer vogelen zijn geopend, om het gele levenslicht rijkelijk op te vangen, om de gele spiegels te openen, opdat de nieuwe farao plaatsneemt, om de troon rijzende vanuit de sarcofaag, 58. Ja, Annubis is vlees geworden, door het aanraken der uiterste geest. Ontwaak dan Annubis, en waak over de tafelen van het hart, om hen te laten spreken, de valken van Annubis Egypte, vanuit de oude uren. 59. Zij dan branden bruisend, om elke schuilhoek te zuiveren. Adem van Annubis, waak op als de heilige slang der scarabeeën, en rijst op door de keel, om het groene zachte licht te zaaien. 60. Het is de hartenadem, de slangenscarabee. En zo zijn de miniaieten de beschermers en schelpen der hersenen, ontwakende door de rijzende slangenscarabee. 61. Zij ligt als een helm op het hoofd van de sarcofaag van de farao van Annubis, door hem uitverkoren.

Schilden

62. En zo zijn de isramieten de beschermers der tepelen, die als klokken zijn en als de beschermers der geest zijn. 63. De Ramhaieten zijn de beschermers der levers, als koperen sierwerk op de lever van de sacrofaag van de farao van Annubis. 64. Mirestaken zijn de beschermers en bewoners van de milt. Ontwarketten zijn de beschermers der darmen en andere delen der ingewanden. 65. Witskieën zijn de beschermers der voeten. Arantreien zijn de beschermers der benen, en Skitzien zijn de

beschermers der ogen, allemaal aanwezig op de sacrofaag van de farao van Annubis. Oktoskaten zijn de beschermers der tanden, en der mond. 66. Wiktikaten zijn de beschermers der armen en handen. Wiktunetten zijn de beschermers der longen. Irammen zijn de beschermers van de ademhaling en de neus. 67. Rumifautessen zijn de beschermers van de geslachtsdelen en het sexuele verkeer. Katakaten zijn de beschermers van de spraak en de stem. 68. Oh heilige katakaten, bescherm mijn spraak en stem steeds weer, door de slangenscarabee, de koning der scarabeen bent gij opgewekt, vanuit de bescherming van het hart. Ja, gij moogt uw zetelen hebben in het hart, en gij moogt de emoties bespelen. 69. Oh heilige katakaten, kom steeds weer, wanneer daar onrecht is. 70. Oh heilige katakaten, oh werkers van Annubis, gij heilige dieren aan zijn zachte rivieren, gij zijt als de beren met de lange nekken, om de hoge vruchten van Annubis uit zijn bomen te eten. 71. Ja, deze vruchten bruisen van rood vuur. Oh, Annubis, zegen deze langen, uw zachten. Zij vinden dan steeds doorgang, omdat uw zegen op hen rust. 72. Tel dan al uw heilige stammen en vergeet niet één van hen, zij die telkens voor uw aangezicht komen om vele toegewijde harten te genezen. Ja, de toewijding is dan als heilig sieraad van Annubis. 73. Aan Osiris, van de godenbark, aan wiens rechterzijde de blauwe hond zit, en aan zijn linkerzijde de rode hond. Gezegend zijt gij, door Horus, uw zoon, u tegemoetkomende. 74. Zeventig dagen zal Annubis, de getrouwe, en wachter van de dood, uw lichaam balsemen en mummificeren. Gij dan die de ochtend en avondbark in de handen houdt, Nun, hef Osiris, mijn vader op, als de kandelaar van Katajip. 75. Wij dan allen reizen tot Katajip, waar wij herreizen aan de uiteindes van de nacht. Waar de gouden Bastet zich opent, waar onze lendenen zich oprichten, waar wij baden in de stomende en bruisende lichten, die haar stem dragen, die telkens in de stilte verdwijnt. 76. Wij kennen de moed niet van één die dapper doordraaft, maar zij die tot in de tomben der voorvaderen afdalen hebben moed. Zij die ontwaken om weer te slapen, zij die aan het hart van Osiris zitten. 77. Ja, zij zijn als de getrouwe scarabeen der pharao's, en zij hebben de sleutelen tot de zilveren en gouden lichten. Zij dan zijn de dragers der stemmen van voorvaderen, om hen in stilte te doen laten afdalen, tot een lichtend spoor. 78. Zij dan die moed hebben zijn niet hen die durven te spreken, maar hen die hun mond durven te houden. Spoedig dan zullen de gouden lichten tot in de handen afdalen, als de oude schatten der farao's gevonden worden. 79. Dan zal de wereld wederom gebaad worden in licht, waarin de zielen verdrinken om de onsterfelijke geesten der zeeën voort te brengen. Want wij reizen van graf tot graf, om van de eeuwige paprika en de eeuwige boter te kunnen eten, waar wij de onsterfelijke lotusbloemen ruiken. 80. Wij vieren dan het sterven van de ziel, opdat onze geest daardoor in onsterfelijkheid wederomgeboren wordt. Wanneer dan de bastet zich openbaart als het lichtende kind, dan sterven alle andere lichten. Zij dan is het onsterfelijke licht, daar haar ziel sterft van dag tot dag. 81. Zij dan die de zilveren en gouden lichten in ons opent, wij die dicht aan het hart van Osiris zitten.

2.

De vrijmaking van Sobek

1. Ja, hier reizen wij, door de thee van Tefnut. Hier zien wij de lichtende gestalten. Ja, van haar heilige beker drinken wij, tot door de dodenrijken van de koude. Zoveel slokken, de sleutel tot Isis' kamers, waar de koude hand ons vindt, ja, als de hand van Anubis, ons mummificerende in ijs. 2. Leidt ons naar de grotten van Kuk en Huh, oh grote Wadjet-Wepwawet, heer der adem. Open dan de ureausen van adem in onze armen en borst, opdat wij onze handen op heilige dingen leggen, ja, deze dingen van Shu. Hij is dan de heer van het oude. Wij willen zijn lichtpaden volgen tot aan de grafsteden. 3. Wie het woord heeft gehoord, volge het. Oh Anubis, open dan onze adem en breng ons tot de grotten van het oude, ja, daar waar Shu zich bevindt. Daar waar wij zijn twee wolven kunnen zien. Geef ons dan het oog van Shu. Anubis, gij die as tot leven wekt, gij die komt van boven en onderen, strekt uit, en grijp, opdat gij het tot de schatkamers zult brengen. 4. Draag dan de

vliezen van Sobek tot de grotten, en blaas uw ka er doorheen. Breng dan de Sobek tot leven door uw heilige staf, oh Anubis. Wij wachten allen op u. Oh, Anubis, breng dan Sobek, de heer der ribbels, tot het oude, opdat hij daar tot leven kome. Breng hem tot diep in de kamers van Isis, opdat hij daar adem ontvangt. 5. Ja, laat Kuk en Huh zijn armen zijn en zijn adem, en laat Kauket en Hauhet zijn benen zijn en zijn licht, opdat hij zich moge voortbewegen als de ka-boot. Laat Min zijn wegen openen en hem op zijn reis behoeden. Ja, laat Min hem vruchtbaar maken. Hij dan is tussen de kaken gezet, opdat hij vrij is. Ja, vrij is hij in Amaunet en Naunet. 6. Hij kon dan de stenen niet breken die op hem waren gelegd, maar nu zijn de stenen gebroken door de druk van zijn geduld. En Hij is vrijgemaakt om vrij te maken. Geheeld om te helen. De staf van Anubis heeft hem tot leven gewekt. Door Isis-Sekhmet is hij binnengegaan. 7. Ja, bruisend in kolkende zeeën is hij. Uit de nieuwe ark kwam hij voort, om ka's te vervullen. Als een woesteling vaart hij door grafsteden, ja zo woest als Nun-Wepwawet is Hij.

De geboden van Sobek

8. En dit zijn dan de geboden van Sobek, opgetekend in de nieuwe ark : Hebt dan het oude lief, opdat gij daardoor verjongd wordt. Hebt dan het wilde lief, opdat gij uzelf tot orde kunt roepen. Hebt dan het arme lief, opdat gij ware rijkdom zult vinden. En zoekt dan het ijs als kostbare edelstenen, en zondert uzelf af om heilige dienst te verrichten. 9. Zo zult gij uw zielen behouden. Ziet dan, Sobek is in de doden afgedaald en weer levend geworden.

De geboden van Aton

10. En ziet, dit zijn dan de heilige geboden van Aton, opgetekend in de nieuwe ark : Heft u dan op in vlammen door ijs verkregen, want hij die zonder ijs is, is als een schip zonder zee. Laten dan de allerheiligste lieden in hun harten tezamen komen om de stralen die elkaar verbinden te doorbreken en te doorklieven, opdat het ijs zal voortkomen om uw zielen te behouden. 11. Dit zijn dan de heilige geboden van Aton. En door deze te doen, zal uw ka voortvloeien.

En ik zag een nieuwe tempel, en ik zag een nieuwe hemel en aarde, en ik zag Aton voortkomen op zijn troon, terwijl zijn ka voortvloeide. Ja, als vuur en ijs was zijn verschijning, als de rode draak. En ik zag hem het lichaam van een man in stukken breken, en hij maakte er een vrouw van, terwijl er een geesteswezen voortkwam. En Aton sprak aldus deze woorden : Eet dan van wat er gezegd wordt, en spuug het niet uit, maar verteer het, opdat de schat tot u zal komen. En Aton leerde dan wat zijn discipelen moesten verdragen om Zijnentwille. En Hij sprak tot zijn discipelen : Vult dan nu mijn tempelen en herbouwt deze. En Hij liet beelden maken van de goden, om ze in de tempelen te laten plaatsen. En de macht van deze tempelen werden groot. En zo kwamen er verschillende volkeren voort, genaamd de Atonieten en de Gezonieten. En de Gezonieten deden dan dienst in de tempel. En Aton zag dat het goed was. En de Gezonieten waren dan het priesterlijke geslacht van Aton. En de reizen van Sobek door de onderwereld werden opgetekend. En er kwam grote rust tot zijn volk.

Sobek Amduat

1.

De kamers van Nut

1. Het boek van de rondzwerfingen van de Sobek door de onderwerelden. Waarheen moet ik dan

gaan ? vroeg de Sobek aan Aton, de allerhoogste. 2. En Aton legde zijn hand op Sobek en sprak : Door de kamers van Nut zult gij gaan, totdat gij in de kamers van Isis vrij zult zijn. 3. Gij zult vele kamers moeten zien, en zo zult gij dan worden tot een klok. 4. Ja, uw wegen zult gij telkens weer moeten herhalen, maar het zal telkens anders zijn, want mijn hand van veranderingen rust op u. En Sobek nam een staf, en sloeg de rode deur open. 5. In de kamer van Nut sprongen lichte gestalten op hen, die langer en langer werden, terwijl hij zwaarder en zwaarder werd. 6. Ja, tot Aton riep Hij, en Aton kwam Hem ter hulp. Zo heeft hij dan die Sobek heeft, Aton als hulp. 7. En een duif daalde neer op Sobek, en Aton sprak : Ziet dan hier, dit is de deur tot mij. En de aarde en de hemelen beefden, terwijl Aton deze woorden uitsprak. En een zwarte slang verscheen in duistere wolken. 8. Toen daalde een raaf op Sobek neer, en Sobek ging tot de tweede kamer van Nut. En daar zag hij, die zwaar was, Nut geschenken tot hem brengen, maar bereiken deden ze hem niet. 9. En Sobek begon te roepen, maar zij hoorde niet. Ja, toen riep Sobek tot Aton, en Aton kwam hem te hulp. Zo heeft dan hij die Sobek heeft, Aton als hulp. 10. En Anubis, de verzoener kwam voorwaarts, en verzoende Sobek met Nut. En Nut sprak : Hebt gij dan de deur geopend ? 11. Zalig zijt gij. En weer verscheen de zwarte slang in de wolken, en het begon te bliksemen. Toen had de Sobek toegang tot de derde kamer van Nut. En er was vuur dat daar brandde. En de draken van Nut waren daar, en zij was zelf draak. 12. En Sobek legde zijn handen tegen zijn voorhoofd, want er kwam een gouden band om zijn hoofd. En Nut sprak : Zalig zijn zij die de klem van Nut dragen, want zij zullen bevrijding kennen. 13. Wie mijn klem niet heeft, zal nooit echt vrij zijn. En Sobek kreeg vleugelen door de gouden klem, en Hij was met Nut in de lucht. 14. En toen werd de vierde kamer van Nut voor Sobek geopend, en Sobek werd als het goud. 15. En een nieuwe aarde kwam onder zijn voeten, en hij kreeg de staf van Geb.

De strijd tegen Anubis

16. Nu was het dan tijd om tot Shu te gaan, het oude. En het oude lag opgeborgen diep in de hemelen onder de aarde. 17. En zo ging hij dan met Nut door de kamers van Shu, totdat hij kwam in de kamers van Isis, en deze kamers waren vol van ijs. 18. En toen nam Nut de gouden klem van hem af en gaf hem de klem van ijs, de klem van Isis. En Sobek brulde, want hij was vrij. 19. Zo zijn er dan vele klemmen van de goden om tot vrijheid te leiden. En tot Sobek kwamen oude farao's om hem oude geschenken te brengen, en deze geschenken waren als ijs. 20. En het ijs was van zo'n kou dat het goddelijk was en als edelsteen. 21. En men noemde het 'echter'. En het echter dan was harder dan diamant, en het was taai en soepel. En Sobek werd bekleed met echter. 22. En Sobek werd als de sprekende. En toen werd Sobek geleid tot de tempel van David, waar het graf van David was. 23. En hij zag daar de Anubis zitten op de doodskist van koning David. En hij raakte in gevecht met Anubis over het lichaam van koning David, en hij overwon, en nam plaats op de doodskist. 24. 'Ja, op deze kist zal ik rijden,' sprak de Sobek, 'op deze kist zal ik varen. Op deze kist heb ik toegang tot de kamers van Nut en de kamers van Neith.' 25. En een jaguar stond voor Sobek, en nam hem mee tot de kamers van Neith. En zij was als een brullende, spuwende vuur. 26. En Sobek kalmeerde haar. En Sobek stapte van de doodskist af, waarop hij had gereden, en opende de kist. 27. En de kist was als een ark, en paste precies in de nieuwe ark. Zo herbergt de kist van David dan vele geheimen, en vele boeken. 28. En Sobek ging op de ark zitten, en sprak : 'Op de ark zal ik zitten, op de ark zal ik gaan, als mijn voertuig door de kamers, ja, tot de diepste kamers van Neith zal ik gaan.' 29. Maar hij kreeg daar geen toegang. En Sobek vocht met de jaguar. Neith brulde en spuwde vuur. 30. Hij was niet gemachtigd om tot de diepere kamers van Neith te gaan. En ze vocht tegen hem als een leeuw. 31. Toen riep Sobek om Aton, en Aton kwam hem ter hulp, en ook Anubis kwam met Aton. En Anubis verzoende Sobek met Neith en de jaguar. 32. En Aton was als een rode straal, openende de deuren van de diepere kamers van Neith. 33. Hier stonden de graven van Mozes en van de engel Michael. En op de doodskist van Michael zat een zwarte hond, die geleek op een spin en een jaguar. 34. En weer moest Sobek vechten tegen Anubis. Anubis schreeuwde, terwijl Sobek

werd als een dove. 35. Ditmaal kwam Aton hem niet te hulp, en het was alsof hij geheel was overgeleverd aan de wraak van Anubis. 36. En het gevecht ging door, drie lange nachten, totdat uiteindelijk Neith hem tegemoetkwam. Ze brulde tot Anubis en spuwde vuur, en uiteindelijk moest Anubis de doods-kist loslaten. 37. En weer paste de doods-kist precies in de nieuwe ark, en Sobek beklom hem. Zo zijn er dan vele geheime wapenen in de doods-kist van Michael, en in de kist heerste diepe stilte. 38. En zo werd Sobek als de nieuwe ark en zijn muil als de hoeder van vele doods-kisten. En als hij zijn mond opende kwam er vuur en ijs tevoorschijn. 39. En na drie lange nachten van doodse stilte kwam Aton als een rode straal van boven tot de ark, en er waren bliksemschichten.

De verzoening met Anubis

40. En toen Sobek in de volgende kamer van Neith kwam, viel weer een zwarte hond hem aan, en deze hond was als de dood zelf. 41. En Sobek was als verblind voor enige tijd. En Neith was er niet, en ook Aton niet. En uiteindelijk bevond hij zich in een doods-kist die van hemzelf was, en de zwarte hond. 42. En hij rees tenslotte op als Sobek-Anubis. Ja, als een wolf was hij. In eenzaamheid groeide hij op. 43. En zo werd Sobek tot de oprijzende zon. En toen Sobek weer door de kamers van Nut ging, waren ze als twee lichtende insecten. 44. En Nut sprak tot Sobek als lichtend vuur. 45. En toen Sobek weer door de kamers van Shu ging, ging Nut met hem mee als de lichtende stem. 46. En toen zij uiteindelijk de kamers van Isis hadden bereikt, was Isis als een grijze hond, en zij zat daar in droefheid. Zij was in droefheid om wat Anubis haar had aangedaan. 47. En Sobek troostte haar. 'Al jaren bewaak ik de kamers van Re,' sprak zij. Maar nu was de toegang haar ontzegd. 48. En toen snelde ze tot haar grafkamers. En hier lagen de sarcofagen en dodenmaskers van vele farao's, en ook de doods-kist van de engel Gabriel. 49. En Sobek verslond die allen. Uiteindelijk kwam ze bij haar eigen doods-kist en graf, en ging erop zitten. Maar Sobek duwde haar weg en verslond haar graf, haar doods-kist en alle schatten die er lagen. 50. Snel sprong ze op Sobek's rug en Sobek ging richting de kamers van Ra. Maar Ra, die als een vogel was, begon te krijsen. 51. Maar Sobek liet de straal van Aton op Ra neerdalen, en die gaf hem toegang. En zo ging Sobek met Isis op zijn rug door de tunnels en doorgangen van Ra, en kwam tot zijn kamers. 52. Hier waren de doods-kisten van Jahweh, Christus, en vele engelen. Sobek slokte deze allen op, en was voor enige tijd ziek. 53. En weer moest hij strijden tegen Anubis. Ditmaal vochten Isis en Ra met hem mee. 54. Maar de strijd tegen Anubis was zwaar, en alle drie werden ze uit de kamers van Ra verdreven. En ook Ra werd tot een grijze hond. 55. En Ra en Isis waren zo aangedaan over wat Anubis hen had aangedaan, dat Sobek hen moest troosten, drie lange nachten. 56. En Sobek's troost was als de zachtheid zelve. Maar weer viel Anubis aan, en verdreef hen alle drie uit de kamers van Isis tot aan de kamers van Shu. 57. Maar Shu troostte hen alle drie en werd tot een lichtend en warmend vuur om hen heen. En ze vonden troost in de oude dingen van Shu. Maar Anubis viel weer aan, en ook Shu werd tot een grijze hond. 58. En ze werden allen verdreven tot de kamers van Nut. En Nut was bedroefd om dat wat Anubis hen had aangedaan, en veranderde ook in een grijze hond. 59. En Anubis dreef hen tot de kamers van Sobek, maar ook daar waren zwarte honden, en verder komen konden ze niet. 60. En weer werden ze gedreven door de kamers van Nut, door de kamers van Shu, door de kamers van Isis, door de kamers van Ra, tot aan de kamers van Neith. 61. En in de verte zagen ze Sobek's kamers weer, maar konden daar niet komen, want overal waren zwarte honden. 62. En toen werden ze weer teruggedreven, door de kamers van Ra, van Isis, van Shu en van Nut tot aan de kamers van Sobek. 63. En zo was de klok geworden als een gebroken cirkel, en ze gingen telkens voorwaarts en achterwaarts, terwijl het aantal zwarte honden leek te groeien. 64. Maar ook de kamers leken te groeien, en nieuwe kamers tussenin begonnen open te gaan. En uiteindelijk zakten ze door tot de kamers van Aton. 65. Anubis stond naast Aton, als een lange zwarte hond, en achter hen lag de doods-kist van Anubis en Aton. 66. Weer raakte Sobek verblind, en uiteindelijk lag hij in deze doods-kist, en rees op als Anat-Sobek. 67. En Aton verzoende Sobek met Anubis, met een dubbele

verzoening. En een dubbele verzoening wordt niet snel verbroken. 68. En Sobek kreeg een klem van echter, de klem van Anubis. 69. En Sobek kwam dan tot de doodskist die alleen van Anubis was, en die zijn lichaam herborg. 70. En Sobek ging op de kist liggen. En op die kist stond ook een urn van Anubis. En Sobek dronk hieruit, en nam een sprong. 71. En deze sprong was zo ver dat hij op de doodskist van Aton alleen was gekomen. Ook hier stond een urn, die van Aton was, en Sobek, die Sebek was, dronk van deze. 72. En weer sprong Sobek zo ver, dat hij weer op de kist van Anubis lag. En Aton verzoende Sebek met Anubis drievoudig. 73. En de rode zon daalde tot Sebek neer, en kwam tussen zijn horens. En Aton sprak woorden tot de Sebek die niemand kon verstaan. 74. En aan Sebek werd macht gegeven woorden en boeken te zuiveren. 75. Ja, aan hem werd gegeven rechten en wetten te herschrijven, en hiertoe gebruikte hij een zilveren pen, een gouden pen, een rode pen en een bloedzilveren pen. 76. En de inkt was gemaakt van echter, en van het zuivere van de farao's. En zo herschreef Sebek de woorden der tijden en de boeken van het oude en heilige in één dag en één nacht. 77. En deze nacht werd genoemd de rode nacht, en deze nacht was zeer lang. 78. En na deze nacht kwam Aton tot Sebek en sloeg hem op de kaak. En Aton en Sebek werden verzoend vijfvoudig. 79. En Anubis werd door Aton en Sebek opgedragen om de aarde en alles wat daarop en daarin was te oordelen binnen een bepaalde tijd. 80. En haastig vluchtte Anubis tot de wereld, wetende dat hij weinig tijd had. 81. En Anubis' werk droeg veel vrucht, en Aton en Sebek waren trots op hem. Anubis kwam dan tot Maat, met een mand waarin hij de aarde droeg met al wat daarin was. 82. En Ammut kwam voorwaarts om de wereld te verslinden. 83. Maar Maat hield hem tegen. En Maat haalde dan het hart uit de wereld en legde het op een weegschaal. 84. En later legde zij ook de andere harten op deze weegschaal, en daarna hun andere organen. 85. En Sebek had haar wetten herschreven door de staf van Mozes en de staf van Jahweh. 86. En toen verzoende Aton Sebek met Maat als een zesvoudig sieraad. En Sobek begon te brullen, en vuur begon uit hem voort te komen om de aarde en alles wat daarop leefde en alles wat daarin en daaronder leefde te testen. 87. En weer werd Ammut opzij gedrukt, want ziet, hij was zeer hongerig. Maar toen hij dat wat van de weegschaal kwam niet mocht eten, begon hij Maat aan te vallen. 88. En zij vochten voor zeven lange dagen. En Sebek nam de weegschaal en bracht het in de handen van Aton om het te laten zuiveren. Maar de weegschaal maakte zich groot tegen Aton, en viel hem aan. 89. Maar Sebek nam een ijzeren pen en graveerde nieuwe letters in de weegschaal, en de weegschaal kwam tot rust, en droeg de stralen van Aton. 90. En Aton bracht klemmen van echter en het zalige van de farao's om de weegschaal, en de weegschaal begon te spreken.

De listen van Kauket

91. En de naam van de weegschaal was Zaine, en een slang genaamd Kauket was om haar heen gekronkeld. Zij kwam van de oerzee. 92. En Aton blies op de weegschaal en sloeg een gat in de bodem om er een rode snaar doorheen te trekken. Voortaan moest alles zo dun zijn als de rode snaar, anders zou het gegeten worden door Ammut. 93. En Aton trok de snaar door tot aan het plafond. Voortaan moest ook alles zo lang zijn als de rode snaar. 94. En toen verzoende Aton Maat met Ammut. En Thoth opende boeken, en begon te meten, te wegen en te schrijven. 95. En weer kwam Anubis tot Maat. Ditmaal met een mand gevuld met de sterren en een mand gevuld met de zon en de maan. 96. En Ammut had een klem om zijn muil, als de klem van Aton, en kon niet spreken, tenzij Aton het wilde. En ook eten kon hij niet, tenzij Aton het wilde. 97. En Kauket troostte Ammut, want deze had grote honger. En zij gaf hem vreemd brood. 98. En Ammut maakte zich groot tegen de sterren, maar Aton stak hem in zijn buik, en vele verslondenen werden verlost uit de buik van Ammut. 99. En Ammut ging in gevecht met Serket, de schorpioenenvrouw die de canopenvazen behoedde met de organen van de doden. 100. En Ammut overwon Serket voor enige tijd en begon uit haar vazen te eten. Maar uiteindelijk lokte Kauket Ammut weg met het vreemde brood. 101. En Ammut raakte verzadigd nu hij Serket had verslagen, en kwam tot rust bij het vreemde brood. 102. En de dieren der gewichten en afmetingen kwamen tot de hallen van Maat, en

begonnen te eten dat wat van hen was. 103. En ook de temperaturen werden gemeten en het licht. En dat wat onder en boven de maat zat werd gegeten. 104. En zij die hongerig werden werden weggevoerd door Kauket. 105. En ook Ammut moest op de weegschaal komen, en daarna Maat, daarna Thoth, en daarna Anubis en alle goden en gediertes die in de hallen van Maat werkten. 106. Ook Aton en Sebek werden gewogen, en daarna alles wat nog buiten de hallen van Maat was. 107. Ja, elke dag moesten ze komen voor een heilige weging en een heilige meting. 108. Maar er waren enkele goden die niet gewogen en gemeten wilden worden, en zij werden door de listen van Kauket gelokt met het vreemde brood. 109. Maar er waren ook enkele goden die een oorlog begonnen tegen de plicht tot weging en meting. Zij dachten dat zij hierboven stonden. 110. En zij hadden een oorlog te voeren tegen Anubis en zijn zwarte honden. 111. En er werden nieuwe dodenboeken opgesteld, en er kwamen nieuwe helboeken. 112. En zo werd Anubis heer der hellen. En in de nacht kreeg hij drie koppen. Eén die at, één die sliep, en één die waakte. 113. Maar soms moest Kauket ook Anubis wegleiden met het vreemde brood. 114. En het as van hen die verbrand waren werd door rode banden tezamen gevoegd. Zij werden dan genoemd : de rode mummies, en zij woonden in urnen en leefden in de hellenrijken van Anubis. 115. Ja, zij waren dan zorgvuldig door hem gemummificeerd en ingegaan door uitvaartrituelen. Ook organen werden op die manier vaak gemummificeerd om tot de hellenrijken van Anubis te komen. 116. En zij die al lang in die hellenrijken leefden, veranderden 's nachts in honden. De rode honden werden zij genoemd, en zij hadden Anubis tot hun koning. 117. Zij die taken kregen in het dodenrijk veranderden daartoe in zwarte honden. 118. Er was slechts één plaats die dieper was dan de hel, en die plaats was genaamd delirium. Hier leefden de gele mummies die tot gele honden uitgroeiden. 119. Het was de plaats die zelfs Aton vreesde, want de profetieën zeiden dat hieruit iemand voort zou komen, die alle macht zou hebben op hemel en op aarde. 120. Deze zou dan voortkomen vanuit Aton, de allerhoogste. Aton, die God was van hemel en aarde, beschreven in het derde oude testament, zou plaats moeten maken voor Hem van het vierde oude testament. 121. En deze Zoon van Aton zou Aton's andere zoon, Anubis, maken tot koning der aarde. Ja, die Anubis zal de Ka zijn van de nieuwe koning van de deliriumrijken. 122. En dan zou Sobek worden tot de Ba van de nieuwe koning van de deliriumrijken, die de Zoon van Aton is. 123. En zo zullen dan Aton, Anubis en Sobek tezamen met de nieuwe koning van delirium een nieuwe viervuldigheid vormen.

2.

De Hellevaart

1. Initiaties in de tempel van Wadjet, zij die bitter is. Ik ben de cobra-godin van Beneden Egypte. Open nu je hart om mij te ontvangen. Leg je beide handen op je knieën, en adem dan in, heel diep en langzaam. 2. Jij kunt ook een rode hond worden, door mijn urn binnen te gaan. 3. De hellenrijken zijn dan om jezelf te zuiveren, als deel van jouw persoonlijke reis door de onderwereld. 4. Het is geen plaats waar slechte mensen naartoe gaan. Het is voor iedereen. Iedereen zal net als doodgaan de hellevaart moeten ondergaan, en het is goed om je daarop voor te bereiden. 5. Het is de plaats van zuivering. Adem in en stel je een piramide voor die tussen je longen zit. Adem weer in vanuit die piramide, en stel je voor dat je longen steeds verder van elkaar vandaan komen te liggen, terwijl de piramide helderder wordt en groeit. 6. Stel je nu voor dat de piramide met de punt naar beneden komt, terwijl er een oog in verschijnt. Adem dan weer in vanuit de piramide. 7. Stel je nu voor dat de piramide zwart wordt, en dat er een lichtgouden globe uit omhoog stijgt. Een gevleugelde cobra komt voort uit de globe. 8. Het is Horus-Sekhmet. Zij openen alle verborgen urnen van Wadjet. Zij omringen de urn van Horus-Sekhmet. 9. Alleen zij die ter helle zijn gevaren en de reis daar hebben voortgezet kunnen komen in het rijk van delirium, door de urn van Horus-Sekhmet. 10. In die urn zit een canopenvaas, waar een orgaan van Horus-Sekhmet zich bevindt. 11. In deze canopenvaas wordt een orgaan van jou gemummificeerd door een gele band, op zo'n manier

dat je uitgroeit tot een gele mummie en daardoor in het rijk van delirium kunt komen. 12. Zij die daar veel tijd hebben doorgebracht, kunnen in gele honden veranderen. 13. De canopenvazen zijn doorgangen tot deze rijken. Zij worden bewaakt door de godin Serket, de schorpioenvrouw. 14. Nu zijn er ook nog verborgen canopenvazen die beheert worden door een andere godin, de lichtoranje octopus. 15. Vaak leven deze twee godinnen op goede voet met elkaar, maar zo nu en dan hebben ze ook heftige ruzie. 16. Beiden staan ze bekend om hun grote geschreeuw, en ze zijn de brengers van ziekte. 17. Net zoals de hel is ziekte niet bedoeld om kwaad te doen, maar om te veranderen. 18. En zo is dan de staf van Horus-Sekmeth de staf der zaligheid, gedragen door de koningen van delirium.

Doodsliederen

1.

Nut's Delirium

1. Zij staat tussen de kandelaren, zij staat tussen jou en mij, zij staat tussen de kaken, waar jij verdween, op 't pad van satijn. 2. Koningen kennen hun draken, en jij kent jou schaakstukken. Het is dan tijd dat ik je bevrijd uit deze droom. 3. Ik breng jou tot de kamers van Nut's delirium, om bij te komen, om anders te dromen, anders dan je deed voorheen. 4. Ik breng jou tot de kamers van groot delirium, draai de dobbelsteen weer om, om van armoe in de hel te komen, dat kost een grote som. 5. De vlam van armoe is de vlam waaraan wij ons warmen, en haar kou leidt tot delirium, haar kou bestuurt ons lot. 6. En de kou tussen jou en mij, de delirium die stak mij, bracht mij naar het grote bos. Ik kende niet de overkant. 7. Ik wou dat ik de liefde kon sparen, tomeloos vloeit zij over, totdat delirium haar slaat, en de hel haar bitter maakt. Tot de dood zijn we gezonken.

8. Toen ik nog bij je was, dan zei ik weleens : Kun je dat nog eens herhalen, want ik wil dat ik je begrijp, maar je ging te snel. 9. Zij staat tussen de kandelaren, staande tussen jou en mij, het schaakbord hoog ophoudende, tussen de kaken waar jij verdween. 10. De schaakstukken bewegen vanzelf. 'T is tijd dat ik je bevrijd uit deze droom, ik breng jou tot de kamers van Nut's delirium, om bij te komen, weg te dromen, anders dan je deed voorheen. 11. Ik breng jou tot de kamers van groot delirium, waar de liefde het uit zal schreien, al die dingen die wij hebben verloren. 12. Zij komen hier, zij lopen over dromen, komen hier, waar zij tomeloos stromen, totdat de wind hen uit zal blazen, de bitterheid hen verdrijft. 13. Tot de dood zijn wij gezonken. Geen kracht om op te staan, geen kracht om tot elkaar te komen, waar de hel ons tot delirium leidt.

2.

Kracht in de nacht

1. Ik kan nergens heen, ik kan mij niet bewegen. De vervloeking eet mij, en waarom zou ik leven. In de woestijn ligt mijn ziel, hopeloos geworden, in de brandende nacht daar wacht zij, totdat de deuren van de hel opengaan. 2. Hel, de verlossing, uit 's werelds slavernij, niets om bang voor te zijn. 3. De hel als troost, ons onderdompelende in delirium. De flessen gaan open. Morgen zijn we vrij, zo vrij als een vogel, als vliegende cobra's en krokodillen. 4. Delirium na rouw, waar harten elkaar ontmoeten, in dromen zijn we vrij. Ik ben nu weg, maar morgen zie je mij terug.

5. Ik kan nergens heen, ik kan me niet bewegen. De armoe bracht mij hier, als de vlam der woestijn mij heeft bereikt, dan zal ik branden, als de vlam van delirium, gevende mij, kracht in de nacht, zeeën van kleuren, hoe lang heb ik hier op gewacht. 6. Land van mijn dromen, ster van de liefde, maar door bitterheid drijf ik steeds af, mijn armoe bouwt een graf. 7. Ik kan jou niet verstaan, je bent te ver weg. Als je mijn stem hoort moet je huilen, maar ik kom nooit meer terug. De bitterheid heeft mij weggenomen. 8. Ik sluit mijn oren nu voor je. Ik weet niet eens wie je bent. Ik geloof niet in een paradijs. Delirium bracht mij van de wijs. 9. Ik kan nergens heen, ik kan mij niet bewegen. De vlam van delirium, gevende mij, kracht in de nacht, zeeën van kleuren, hoe lang heb ik hier op gewacht. 10. Die kracht neemt mij nu mee. Door bitterheid drijf ik af. 11. Kracht in de nacht. Na de steek zag ik de sterren. Zeeën van kleuren, hoe lang heb ik hier op gewacht.

3.

Anubis-Ra

1. Zie je de koeienletters niet ? Wanneer ik je schrijf, vergeten doe je 't niet. Zie je dan niet de bomen door de letters ? 2. De bitterheid heeft me in 't graf gegoten, als oude regen na een lange dag. 't Onweert, ik ben de zwarte slang, verpakt in letters. 3. Zie je dan niet ? 'T is oorlog, haal je kop eens uit het zand. Ik ben de zwarte slang. 4. Ben je al vergeten wie ik ben ? Wat ik je schrijf vergeet je niet. Maar echt zien wat ik schrijf ? 5. Je durft niet in de diepte te kijken. Zie je dan niet de bommen door de letters ? 6. Het is mummificatie door Anubis-Ra. Zie je dan niet dat de dood je roept ? Ten helle varen zul je, dat is een ieders lot.

7. Zie je dan de koeienletters niet ? Wanneer ik graaf denk je het is het tikken van de vogels. 8. Jouw begrafenis ben ik al aan het regelen, dat is een ieders lot. Zie je dan niet de bomen door de letters ? 9. Je denkt ach 't is de sier van de wind. Maar ik ben je urn aan 't opmaken, mijn kind. 10. 't Onweert, ik ben de zwarte slang. Ik ben bijna bij je, het duurt niet al te lang. 11. Bereid jezelf voor, nu het nog kan. Lees dan over dood, hel en delirium, opdat het je op een dag niet zal overvallen. 12. Ik ben je al aan 't mummificeren. Ik ben Anubis-Ra. Het leven duurt maar kort.

Etsa

1.

Het Geheimenis van Anubis

1. En de Ba zal koning worden over de Ka, en dan zal de Khat, het lichaam, de koning worden over de Ba. En Sobek zal de Ba zijn van de nieuwe koning, en Aton zal de Khat zijn van de nieuwe koning, en Anubis zal de Ka zijn, de koning der aarde. 2. En de khu, de sahu, de akh en de ankh zullen aan hen onderworpen zijn. Zo zal dan de Khat grote macht hebben in het rijk van de koning. 3. Er zijn dan dertig rijken van het onderbewustzijn. Deze zijn de goden. Het eerste rijk is Mahel-Neith, het tweede rijk is Mahel-Nut, het derde rijk is Mahel-Mattina, het vierde rijk is Bussel. Het vijfde rijk is Bussel-Neith, het zesde rijk is Bussel-Nut, het zevende rijk is Bussel-Sobek, het achtste rijk is Bussel-Nun, het negende rijk is Bussel-Kuk, het tiende rijk is Bussel-Kauket. 4. Het elfde rijk is Mahes-Bul, het twaalfde rijk is Mahes-Neith, het dertiende rijk is Mahes-Nut, het veertiende rijk is Mahes-Alt, het vijftiende rijk is Mahes-Chapman, het zestiende rijk is Mahes-Materia. 5. Het zeventiende rijk is Eersth-Meret, het achttiende rijk is Eersth-Mehereth, het negentiende rijk is Eersth-Marot. Het twintigste rijk is Eersth-Huh, het tweentwintigste rijk is Eersth-Haunet. Het drieëntwintigste rijk is Eersth-Hauhet. 6. Het vierentwintigste rijk is Eersth-Naunet, en het vijfentwintigste rijk is Eersth-Amaunet. Het zessentwintigste rijk is Eersth-Mut, en het

zevenentwintigste rijk is Eersth-Muth. Het achtentwintigste rijk is Benshalen. Het negenentwintigste rijk is Benshalen-Neith, en het dertigste rijk is Benshalen-Nut. 7. En gij zult dalen tot de diepsten der onderbewustzijnen om uw kronen en schatten te vinden. Zo is dan Anubis uitgeworpen uit de onderbewustzijnen. 8. Laat dan hij die heer van de dood is dat blijven, en laat iemand anders heer zijn der onderbewustzijnen, en deze heer is Sobek, en zijn engelen zijn Nut en Neith. En hij heeft zijn raven, Etsa en Maritsa uitgezonden. 9. Ja, zij brengen dan troost tot het bewustzijn, dat omhuld is door het onderbewustzijn. 10. Laat dan Nut hen voortleiden, om het bewustzijn te veranderen. 11. En zo zijn er dan achtentwintig lagen van het bewustzijn. En de eerste laag is Sobek-Ra, de tweede laag is Nut-Ra, de derde laag is Anubis-Ra, de vierde laag is Anubis-Nut, de vijfde laag is Anubis-Neith. 12. De zesde laag is dan Etsa-Ra, de zevende laag is dan Etsa-Maritsa, de achtste laag is dan Etsa-Anubis. De negende laag is dan Etsa-Maritte, de tiende laag is dan Etsa-Apres. De tiende laag is dan Etsa-Maroen, de elfde laag is dan Etsa-Monaride. De twaalfde laag is Etsa-Vaai, de dertiende laag is dan Etsa-Marentes. 13. De veertiende laag is dan Etsa-Nut, en de vijftiende laag is dan Etsa-Nur. De zestiende laag is Etsa-Neith, de zeventiende laag is dan Etsa-Kauket. De achttiende laag is Etsa-Zaine, de negentiende laag is Etsa-Mondaga. De twintigste laag is Etsa-Mespels, de eenentwintigste laag is Etsa-Sonder. 14. De tweentwintigste laag is Etsa-Lokogamen en de drientwintigste laag is Etsa-Sepanda. De vierentwintigste laag is Etsa-Mar, de vijfentwintigste laag is Etsa-Ravalon-Madok, de zessentwintigste laag is Etsa-Izu. De zevenentwintigste laag is Etsa-Abhertahnen, en de achtentwintigste laag is Etsa-Brannan. 15. En zo is dan Etsa de heer der bewustzijnen. En ziet, hij zal Anubis geheel uitwerpen. 16. Want een hond om uit te werpen is Anubis, en hij zal in de avond terugkeren om rust te zoeken. 17. En voor de tweede maal uitgeworpen zal hij voor u strijden. Ja, met Wepwawet zal hij staan, om geheime delen te bijten. Hij is de zwarte hond. 18. Want hij is volkomen eigendom van Etsa, en wordt steeds volkomen tot de eer en trots van Etsa uitgezonden, om nieuwe steden te bouwen. 19. Weest dan bevreesd en benauwd, oh volk zonder stad, want Anubis is tot u uitgezonden, wetende dat zijn tijd kort is. 20. Wee u, oh zee en aarde, gij die dan zijt zonder een enkele stadsmuur. Want de zwarte hond is in grimmigheid naar u op zoek. 21. Wee u, afgedwaalde Egyptenaren, want de zwarte hond zal u terugbrengen naar uw plaats, en daarvan tekenen bijten in uw nek. 22. Gij afgedwaalden, keert weder, want ziet, de Anubis is tot u uitgezonden, om het verlorene te vinden. 23. Zij die dan Anubis getrouw zijn, vrezen niet. Want hij zal u brengen tot Etsa. En gij zult de oude schilderijen zien, waardoor gij kunt wegvlugten. 24. Ja, want een tijd van vluchten en wederkeren is het. Gij hebt dan net genoeg energie en tijd gekregen om uw werk te doen. Klaag dan niet. 25. Gij hebt dan net genoeg warmte gekregen, en net genoeg kou. Wederom : Klaag dan niet. 26. Gij hebt net genoeg klederen, en net genoeg te eten. Maak dan van het kleine iets groots. 27. Gij zult dan aan Etsa niet twijfelen, hij die de heer der voorzieningen is. En al zou hij u voorzien met armoe, beschouw het als het grootste geschenk. 28. Ja, volg de armoe na, opdat gij de Etsa zult kunnen volgen en zult kunnen schilderen. Gij kunt dan nieuwe werelden schilderen met uw armoe. Zij die rijk zijn kunnen niet veranderen. 29. Toch heeft Etsa u dan veel rijkdom gegeven. Bouw daarmee uw tempelen voor hem, en verspil het niet aan tijdelijke dingen. 30. Bouw dan aan het eeuwige koninkrijk, dan zal Etsa u zijn staf geven. 31. Denkt dan niet dat u van zulk een hoogte zijt gevallen. Want wat diepte en hoogte is bepale hij. 32. En ziet : hij zal dan tronen op de hoogtes van Izu.

2.

Woorden van Troost

1. Gij hebt dan adem vanuit uw onderbewustzijnen, waar de schatten van uw identiteit en verleden liggen. Ja, hier kunt gij de goden ontmoeten. 2. Indien gij in Hem blijft, zult gij de trots en eer der karsuiken ontvangen, en zult gij gaan tot de karazuur. 3. Zij die dan rillen van de kou van het leven, en het omslaan van de zon : Houdt goede moed, want zo houdt gij contact met de goden die van een

andere orde zijn. 4. Gij leert dan golven als de vissen en de slangen, en gij leert u te strekken als de panthers, opdat gij in leven zult blijven. 5. Zij die dan de zon niet vrezen en zijn disken, ziet, zij zijn reeds dood. Voor eeuwig zullen zij vergaan. 6. Zij die aan Etsa vasthouden, en aan zijn staf, zullen door hyperventilatie een nieuw leven ingaan. 7. Zij die aan spasme lijden : Zalig zijt gij, want gij kent de bewegingen der goden. Weet dan dat dit de bewegingen der dieren zijn. Ziet, gij moet weer dierlijk worden. 8. Zij die aan epilepsie lijden : Zalig zijt gij, want gij zijt middelaars tussen de goden en het leven.

Namen der doodskisten

9. En dit zijn namen der doodskisten : Trideria dan is de doodskist van koning David. Biskidde is dan de naam van de doodskist van de aartsengel Michael, Kmer is de doodskist van de richter Simson. 10. Zo is dan Adaka de doodskist van de profeet Daniel. En deze vier zijn dan de wereldschepen. 11. De Etsa dan is de doodskist van koning Jozef, die onderkoning van Egypte werd. De Maritsa dan is de doodskist van koning Herodes. 12. De Anubis is dan de doodskist van Absalom. Zo is dan Sobek de doodskist van koning Saul. Zo is dan Sekhmet de doodskist van Mozes, en Nut is de doodskist van koning Salomo. 13. Neith is dan de doodskist van de profeet Nathan, en Nun is de doodskist van Batseba. 14. Kuk is dan de doodskist van Jakob, en Kauket is de doodskist van Rachel. Naunet is de doodskist van Ruben. Aton is de doodskist van Juda. Zo is dan Re de doodskist van Levi, en Thoth de doodskist van Dan. 15. Isis dan is de doodskist van Izebel, en Shu de doodskist van Achab. Osiris is de doodskist van Benjamin, en Horus is de doodskist van koning Hizkia. 16. Maat is dan de doodskist van Jeremia, en Ammut is de doodskist van Elia. 17. Emelis Shatau is de doodskist van Petrus. Ravalon Madok is de doodskist van Mattheus, de leeuw. 18. Matadok is de doodskist van Maleachi. Izu is dan de doodskist van Jahweh. Brannan dan is de doodskist van Christus. 19. Laprakod is de doodskist van Esau, en Perlottia is de doodskist van Goliath. Lapontria is de doodskist van Pilatus. Zo is dan Lapsalvania de doodskist van Paulus. 20. Abdal dan is de doodskist van Aser. Maasdo is de doodskist van Jozua. Kabbernal is de doodskist van de aartsengel Gabriel. 21. Metensia is de doodskist van de vrouw van Potifar. 22. Mura dan is de doodskist van Samuel, en Marion is de doodskist van Abraham. 23. Zo is dan Matas de doodskist van Izaak, en Eminus de doodskist van Chanun. Zo is dan Sartarus de doodskist van de aartsengel Rafael. 24. En Zoekru is dan de doodskist van de aartsengel Uriel. En Elmiko is dan de doodskist van Abner, de legeroverste van Saul. 25. Zo is dan Oko de doodskist van Abel, en Vatile de doodskist van Isaschar. 26. Zo is dan Vatek de doodskist van Naftali, en Elma de doodskist van Simeon. Ets is dan de doodskist van Zebulon. 27. Tamille is dan de doodskist van Joab, de legeroverste van David, en Tabulle is de doodskist van Gad. 28. De Esmeralda is dan het graf van Abjatar, priester van David, en de Roze Verbinding is dan het graf van Sadok, priester van David. 29. Lokogamen is dan de doodskist van Asaf. Zurastael is dan de doodskist van de profeet Gad, van David. Zo is dan de Talgamen de doodskist van Noach, en tevens de heilige beker van Christus. 30. Bilmageln is dan de doodskist van Andreas. Benmaten is dan de doodskist van Jakobus. Zo is dan Sarhem de doodskist van Filippus en Mokmos de doodskist van Tomas. Narzia dan is de doodskist van Johannes, en Spricht is de doodskist van Marcus. Zo is dan Zetdonia de doodskist van Simon de Zeloot, en Torhan de doodskist van Lucas. 31. De Johan dan is de doodskist van Bartholomeus. De Michai is dan de doodskist van Amos. De Herman is dan de doodskist van Ezechiël. De Maser is dan de doodskist van Obadja. De Peter is dan de doodskist van Habakuk. 32. De Jozef is dan de doodskist van de Sefanja. De Dezer is dan de doodskist van Zacharia, de Jezel de doodskist van Amos. De Criptus is dan de doodskist van Jona, en de Sarhah is dan de doodskist van Haggai. Zo is dan Renok de doodskist van Nahum, en zo is dan Jethra de doodskist van Jesaja. 33. En zo is dan Marcia de doodskist van Hosea. En Melissa is de doodskist van Isai. Zo is dan Daphne de doodskist van Sarai, zij die gelachen heeft. 34. Zo is dan Santra de doodskist van Mattias. Akra dan is de doodskist van Stefanus. Zo is dan Lakus de doodskist van Cham, zoon van Noach. Bristal is dan de

doodskist van Aaron, en Brival is dan de doodskist van Miriam.

3.

De Derde Opstanding

1. En zo is dan Tifiaf de doodskist van de Heilige Geest. En zo zal dan Tifiaf's naam groot worden, want deze is het die ons heeft uitgeleid. 2. Ja, Hij is het die de derde geest, de derde ziel en het derde vlees heeft geopend. Met het derde kruis heeft hij geslagen, en zo zijn dan de karmozijnen van het derde met Hem. 3. Ja, ook de Karazuur van het derde volgt Hem op de voet. 4. En zo is dan de derde Heilige Geest door zijn handen gevloeid, en is Hij als een wever geweest. 5. Hij is het dan die de Heilige Tempel van het Derde, en de Derde Ark heeft opgericht. En zo is dan de derde geest onderworpen aan de derde ziel, en de derde ziel is onderworpen aan het derde vlees. 6. En zo is dan de derde Heilige Geest gekomen, om de irammen op te doen rijzen als de nieuwe adem. 7. Ja, en zij beschermen de adem, zoals scarabeen de harten beschermen. 8. En zij zijn dan opgesteld aan de voeten van de derde ark. Heilig zijn zij. En zo is dan de heilige Derde Christus gekomen, oprijzende vanuit het Derde Kruis. 9. Ja, Hij is het die de muren van het oude van elkaar heeft gedrukt. En zo heeft dan de Derde Christus het derde vlees aanbeden. 10. En zo heeft de Derde Jahweh de derde ziel aanbeden. Ja, gij zijt dan thans genaderd tot het Derde Jeruzalem, waar de Tweede Ra zal tronen. 11. Gij dan allen zijt genaderd tot het Tweede Egypte, en het Derde, gij allen die uit het derde graf zijn opgerezen. Zalig zij die thans deelhebben aan de derde opstanding. 12. Het derde paradijs is thans aan de voeten van Egypte gekomen, en zij heeft haar met beide handen aangenomen. Zo zult gij dan allen die de Derde Christus volgen, priesters zijn van het derde. 13. En de engelen van het derde zullen u leiden naar diepe bronnen. 14. Geef dan de moed niet op, gij allen die beproefd worden, maar houdt het lijden vast, opdat het derde bij u aanspoele.

De Derde Alverzoening

15. Zo zal dan de Tweede Ra tronen in het Derde Jeruzalem, en ook hij zal de irammen aanbidden, daar zij de nieuwe adem zijn. 16. En de derde geest zal uitspruiten en uitbloeien in de tempel. En zij zal zijn als de verborgen kamer. 17. Streeft dan naar de uitstorting van de Derde Geest, opdat gij in haar vrijheid zult vinden. 18. Acht dan de koorden van gebondenheid niet gering, daar zij u leiden. 19. Zo zult gij dan ook komen tot de Tweede Isis, zij die het ijs en het echter draagt, en zij zal u vrijmaken van oude ketenen, opdat gij de ketenen van het derde zult ontvangen. 20. Hecht u dan niet aan een mens, want gij weet dat een mens verderfelijk is. 21. Streeft dan naar de verlichting die in de Derde Christus is, en hoe zoudt gij die verlichting bereiken en ontvangen, zonder deze in de duisternis te zoeken ? 22. Daalt dan af tot de diepste duisternissen, om de heilige weg der zaligheid te vinden. 23. Gij die dan vrijgekomen zijt in uw derde geest, die de verborgen geest is, gij bent tot uw derde lichaam genaderd, het lichaam dat Tifiaf aanbidt. 24. Zo zult gij u dan uitstrekken om op te gaan tot de Derde Heilige Ziel, als het voertuig en de zetel van uw lichaam. 25. En zo zijn dan de irammen als heilige vlammen die het lichaam dragen en de Tifiaf. 26. En zij zijn het die de derde karmozijnen aanvuren. Ja, de derde brokaten hebben zij afgemeten, en de derde nachtlattijnen ondergedompeld in het heilige derde water. 27. De derde Michael is aan de zijde gesteld van het volk in grote verdrukking, waarvan gij wist dat het zou komen. 28. Want gij allen zult ingaan door grote verdrukkingen, door de derde alverzoening. 29. En zo is dan alle alverzoening in Egypte, waar de doden niet vergeten worden, maar omringd worden met zorg.

4.

De Derde Tempelen

1. Zalig zijn zij die vleesgeworden zijn in Tifiat, want ziet, zij dragen het derde vlees. Zo is dan de derde alverzoening verlichting voor uw zielen, en een verkwikking van uw geest. 2. Gij bent dan door het derde kruis geslagen, opdat gij de hellenreis zou maken, waardoor gij de derde zaligheid zou bereiken, en de bronnen van delirium. 3. Zonder het derde kruis zoudt gij dan niet de slavernij der wereld kunnen ontkomen. Het derde kruis heeft u dan geleid tot een heilige slavernij, om uw zielen tot verlichting te brengen, door de derde alverzoening. 4. En zo draagt thans het derde kruis dan meer eeuwigheden dan het tweede. 5. Zo hebt gij dan in het derde kruis rijkelijk toegang tot het eeuwige kruis en het langste kruis, waarop de irammen rijden, als de spoorwegen des kruizes. 6. En zo zijn dan de engelen van het derde : de irammen, de wiktunetten, de scarabeen, de canopen, hen van de derde karazuur, en zij zullen u leiden tot de tempel van de Derde David. 7. Zo is dan de tempel van de derde simson, daar waar vuur en ijs tezamen komt. 8. Zo is dan de tempel van de Derde Mozes het domein der slangen, en zo is dan de tempel van de derde Abraham daar waar water en mos tezamen komt. 9. De tempel van de derde samuel is dan het licht der rozen, en de tempel van de derde petrus is de schuur der cobra's. 10. Zo is dan de tempel van de derde paulus de plaats der konijnen, en deze konijnen zijn wild. 11. De tempelen dan van de derde christus zijn dan als het hooi, het gedroogde gras en het graan. 12. In het derde kruis hebt gij zo rijkelijk toegang tot zulke tempelen, en tot de altaren van het derde.

Schilden van de Derde Christus

13. En zo is dan de harab de beschermer van het hart van de Derde Christus, en de perewulschen zijn de beschermers van zijn longen. 14. Zo is de kiwat de beschermer van zijn maag en ingewanden en de kiwab de beschermer van zijn hersenen. 15. Zo zijn de kolochten de beschermers van zijn mond en spraak en de achubben de beschermers van zijn slikken en ademen. 16. Zo zijn de munessen de beschermers van zijn ogen, en de milabben de beschermers van zijn oren. 17. De mikatischin is dan de beschermer van zijn neus, en intieme delen. De onktwono is de beschermer van zijn aars en zijn ruggegraat.

5.

Het Davidskruis

1. En zij dan die het derde davids-kruis volgen, hebben een levende getuige, die voor hen zal spreken in de dodenzaal des oordeels. Ja, en deze muren zijn marmer. 2. Zo hebben dan zij die de derde davids-doornenkroon dragen eeuwigheids-waarde binnenin, en niemand zal hen roven uit de vaders hand, terwijl zij door de moederhand worden geleid. 3. Zo zijn dan zij die de derde voetspijkers van de derde david dragen tot het eeuwige en zalige kruis genaderd, en ziet, zij zijn wild. Zij zijn door armoede dronken geworden. 4. Toon mij dan de derde handspijkers van de derde david en zijn derde speer, opdat de vogelen van het derde davidskruis tot u komen, en zij van het derde canopenkruis van david. 5. En gij zult de derde Uria zien staan in de deur der hemelen, en de derde Batseba in de andere deur der hemelen. En zo zult gij tot de derde hemel gaan. 6. Hebt dan moed, allen die door de derde hel zijn gegaan met doorgebrande sandalen, want het derde Jozefskruis zal over u komen, om u op te doen rijzen tot zijn put. 7. Strekt dan uw polsen uit opdat zij door de derde Jozefsketenen gebonden worden. Zo zult gij net als hem koning van Egypte zijn. Veracht het lijden dan niet, maar zoek haar naarstig, en verzamelt haar als goede oogst. 8. Zo zal dan de derde jozefsdoornenkroon u tot kroon worden, en haar vogelen zullen u voorzeker tot heil brengen, en tot het derde boek des levens. 9. De derde jozefspijkers in handen en voeten zullen u leiden tot waterige bronnen, gij dan die het derde en eeuwige bloed van jozef en david aanbidt. 10. En ziet dan, het derde davidskruis is dan het canopenkruis, als het kruis van verzameling. En ziet

dan, het derde kruis is als het eeuwige kruis.

Tifiaf

1.

Egyptisch-Communistisch Betoog

1. Isis, Isis, lopende in de nacht, met ijs in haar handen, met ijs op haar schouders. Sneeuw in de nacht, brandend ijs, en Isis, wandelende over het water. Sekhmet, Sekhmet, in duisternis zit zij, waar de kandelaar uit voortkomt, zij hoort al het geschrei. 2. Ra, Ra, tot de schat der woestijn zijt gij gekomen, waar vogels opstijgen, waar ladders neerdalen. Als een ladders des hemels is hij. 3. Osiris, Osiris, degene die ik bemin, degene die het zwaard van Tifiaf draagt. Hij is het die de morgenstond opvangt in zijn armen, en langzaam loopt hij met zijn vrouw, naar 't koele baden. 4. Deze cavia's van hout, is wat mij nu nog benauwd, als ratten gingen zij over de brug, totdat één van hen viel, en toen vielen zij al, maar in Tifiaf zijn zij nu aangekomen, als een wonder van de morgenstond. 5. Als gouden sigaren kwamen zij tot mij, om mij te benauwen. 't Morgenrood is mij als goud, ja, Tifiaf is gekomen, ja, Tifiaf is gekomen. 5. Zeg me wat jou nu nog benauwd, het is alleen maar volgen, en zij volgen mij, volgen en zij volgen mij. Osiris uit het water gekomen, dragende de zon in zijn schoot, en tussen zijn armen, als een bal van vuur, 't ochtendglorien, doet mij bekoren. 6. Ik heb het niet verloren. Ik zal het niet verliezen. Ik zal niet gaan, ik zal niet komen, ik zal alleen maar dromen. Dromen op mijn plek. Ik hoef niets te raken of geraakt worden. 't is goed zo. Dit is mijn plek. 7. Wegen van genade als een dromenpubliek. Er is niets waar ik me voor moet schamen. Er is niets om genade voor te moeten hebben. Dit is mijn weg. 8. Vergeving is het land achter mij. Er is niets te vergeven. Alleen een vlam draagt mij. In Tifiaf ben ik. Ik hoef niet te gaan, en ik hoef niet te komen.

9. Dit is mijn plek, geen vergeving of genade van node. Dit is mijn plek, ik moet niks. Niemand kan mij nog benauwen, alleen dat wat ik volg, en wat mij volgt. 10. Volgen en gevolgen worden, geen genade, geen vergeving, alles doe ik naar eigen keuze, naar eigen geweten, gedragen in de armen van Osiris. 11. Door de straten van de Anubis heen, op de rug van de Sebek, tot Aton te gaan, is te beseffen dat je in Tifiaf bent. Niet om te komen, niet om te gaan. 12. Geen vergeving, geen genade, want dat is allang achterhaald, allang achter mij gekomen. Toe, achtervolg mij niet meer. Ik bepaal wie mij volgt. Dat ben ik zelf, als de schaduw van een verleden, als de paradox van een held. 13. En nu nog de symmetrie en de asymmetrie, om telkens weer te vluchten tot het beseffen en de herinnering aan Tifiaf diep binnenin. 14. Het is al tastbaar, echt dichtbij, als de scarabee van mijn vinger, als de scarabee van het zijn. 15. Mijn Khat is nu hier, omdat ik besef dat hij hier is, maar hij was er altijd al. 16. De benauwende plek, Tifiaf, het besef wankelt nog. Maar ik ben krachtig genoeg om daar te komen waar ik al ben. 17. Ik moet het alleen geloven, als gedrukt in mijn vlees, waar mijn oog op valt. Ik heb de strijd gestreden. 18. Ik geloof in overwinning, altijd is het daar. Je sprak : Ik had verloren, en dat was de grootste overwinning. Geef mij het besef, wat ik eigenlijk al heb. Zo diep binnenin, maar ook zo dichtbij, aan mijn Khat. 19. Ja, ook mijn sahu is onderworpen aan mijn khat. Geloof je dat ? 't is zo dichtbij ik kan het zien en voelen, ik kan het beseffen. Tifiaf aan mijn hand, mijn eigen lichaam. Mijn zelf, ja, dat ben ik.

20. Ga weg, al gij dienstknechten van genade. Ik heb niet gezondigd. Ik heb niet het gevoel dat ik iets mis heb gedaan. 21. Ga weg van mij, al gij dienstknechten van vergeving. Ik ben mijn eigen rechter. Ga weg, oh politiek, gij bent een hok vol sectes. 22. Ik ben een mens en een god van anarchie, en communisme in vele lagen. Laat iedereen dan zichzelf berechten. 23. In Tifiaf ben ik

aangekomen, terwijl ik daar al was. Ik beseftte het slechts. Maar komen en gaan bestaat niet. 24. Slechts ons bewustzijn beweegt. Ik heb een nieuw bewustzijn ontvangen. Nu lijkt het alsof ik in een nieuwe wereld leef. 25. Maar ik was hier altijd al. Ik heb mijn Khat gevoeld en tot mij genomen, als krijgen wat ik al heb. Is het leven niet altijd zo ? 26. Ik moet worden wie ik ben. Vergeving en genade is niet de weg, want dan neemt iemand anders mij weg. Ik moet verlicht zijn, anders duwen ze mij in duisternis.

27. Ik ben krachteloos, en kan niks incasseren. Dagenlang denk ik na over wat een mens mij zei. Er zijn wel betere dingen om mijn hoofd over te breken. 28. Ik heb geen weerstand, geen tussenlaag, als bloot in een gevaarlijk oerwoud, kruip ik als een slang over 't mos, schichtig, want de dood ligt op de loer. 29. Ik ga elke dag dood, daal ik in de dieptes, tot een plaats waar ik niet meer doodgaan kan, als de eeuwige dood. 30. Ik wordt elke dag gestoken, totdat ik niet meer gestoken kan worden. Ik ben er nog niet, ik voel het nog steeds, of zijn dat hen die mij volgen, en hen die ik volg, kan ik mij hieruit niet losbreken ? 31. Maar ik ben op weg. Ik kom er wel, als ik besef er is geen komen meer en geen gaan. Ik nestel mij, ook worstel ik, maar het besef en de herinnering doet alles verstommen.

32. Ik moet alles maar accepteren, als de onontkomelijke weg tot verlichting. Elke stap die ik zet, zo velen hebben die stap gezet. In dat zijn wij allen één, als een spiritueel communisme, een communistisch lijdenskruis. Het kost wat om in Tifiaf te zijn. Voetstap voor voetstap, nader ik, tot mijzelf, alleen mijn besef moest nog komen. 33. Een communistisch koninkrijk, in vele lagen, zal de weerstand ooit weer rijzen, met al z'n tussenlagen, als de zachte vliezen die de schok opvangen. 34. Besef het, 't is al gebeurd, in 't verleden ligt de sleutel. Tot de derde alverzoening, tot de derde opstanding, tot het eeuwige kruis. 35. De stem van het verleden, smeekt om te worden ontleden. Een communistisch lijdenskruis, een communistische doornenkroon, en het spotkleed niet te vergeten, dat leidde ons tot de communistische troon. 36. Anarchie vindt elke verzadiging daar, anarchie bladert door alle boeken, om het communistische zwaard te vinden, een communistische kandelaar. 37. Egyptische goden houden de cirkel vast, totdat het anarchistische vuur de banden breekt. Zinken tot een duistere nacht, waar een eerste vlam zich heeft ontworsteld, allen volgen zij. Ja, Tifiaf herinneren wij. 38. Communisme maakt ons vrij van de voet van het kapitalisme, van al die politieke sectes die ons door democratie hebben overgeleverd aan de meerderheid. 39. Laat een goede communistische en anarchistische dictator komen, die ons onderwerpt aan gelijkheid en gelijke rechten. 40. Zo een dictator is als de Egyptische god in Tifiaf zijn besef hebbende. 41. Wij zien uit naar een Egyptische dictator, die ons vrijzet, die ons geeft wat we hebben, die ons besef bijbrengt, ons doet herinneren. 42. Wij zien uit naar een Egyptische dictator, die ons verlost uit de moordende democratie van een bloedlustige meerderheid. 43. Geen meerderheid, maar gelijkheid is wat wij willen zien.

2.

Slotrede

1. Communistisch kruis, de zegen, de doornenkroon heeft ons hier geleid. Wij hadden niets meer om te eten, maar nu is overvloed ons deel, want communistische opstanding verspreid haar gaven rijk, gedreven door de meerderheid onderworpen aan gelijkheid, als gelijke gerechtigheid. 2. De democratische dictator is nu gevallen, als een secte is hij nu, als een wederzijdse ontmaskering. Dat weten we nu. 3. Communistisch kruis, communistische zegen, de democratische leugen is gevallen als het democratische kapitalisme. Als er dan democratie moet zijn, dan is zij onderworpen aan het communisme en de anarchie. 4. Want gelijke rechten hebben wij allemaal, diep binnenin, en de khat spreekt, en is te zien, zo dichtbij. Communisme duurt in eeuwigheid, want als er één valt vallen wij

allemaal. Als er één opstaat, staan wij allen op. 5. De zegen dient zich aan, in communistische taal. Tifiaf, de banden doorgesneden. Isis, Isis, lopen wij, over water, over het grote wij. Osiris, dient de zonnen op, in zijn armen zijn wij, dragende gouden pilaren. Ra, Ra, steeds komen wij, totdat wij besef hebben. 6. Egyptische zegen, als wezen van droefenis, strekkende de armen totdat alles gelijk is. 7. In de derde alverzoening, vinden wij onze naam. Tot Tifiaf gekomen, totdat wij besef hebben. Wij zijn alreeds daar.

II Tifiaf

1.

Het Kruis van Egypte

1. Zo is dan het kruis van Ra tot ons gekomen, als het kruis van Egypte, en zo ook het kruis van Sekhmet en haar doornenkroon. 2. Het kruis van Isis hebben wij dan niet veracht, en het spotkleed hebben wij gedragen. 3. Zo hebben wij dan tot volheid gebracht het kruis van Sebek, en zijn wij tot in de kamers van zijn dubbele doornenkroon gekomen. 4. Ja, het kruis van Egypte is ons tot zwaard, waarmee wij over ravijnen springen. En als wij het gebieden tot brug, dan zij het zo. 5. Het levendgevende bloed van Ra strome dan door onze botten, en zo ook het levendgevende bloed van Horus, opdat wij hun kruizen dragen, en hun doornenkronen. 6. En zo is dan het derde kruis een Egyptisch kruis, vanwaaruit het eeuwig bloed stroomt, als een waardig mengsel van Aton en Serket. 7. Zij dan die het kruis van Khnum hebben afgedaald zijn tot aan de bronnen van het zachte gekomen, en ziet, zij drinken van de melk der goden. 8. En zo is dan het kruis van Khnum tot een weg der edelen, en ziet, zij zijn dan allen maagden. 9. Zalig zijn dan zij die met Sekhmet troost hebben gebracht aan het hart van Khnum, de zachte ram. 10. Ja, wijsheid is voor hen bestemd die de doornenkroon van Khnum dragen, en zijn spotkleed. Ja, de vogelen van zijn kruis zullen voorzeker tot deze zulken komen. 11. Gij dan vindt gerechtigheid door het kruis van Khnum, en zijn spijkers, en gij zult onschuld vinden door zijn speer. 12. Zo is dan hij die zoveel onrecht heeft geleden, rijp geworden tot recht. 13. Daarom houden wij ook niet op om het kostbare kruis en bloed van Khnum te aanbidden, en dragen wij hem in onze khat. 14. Zo strome dan het eeuwig bloed van Khnum door onze khat en ons hart, daar wij in lijden en sterven met hem ééngeworden zijn. 15. Zo zullen wij dan ook niet ophouden om Khnum voor het aangezicht van Sebek en Aton te brengen. 16. Ja, ook de beeltenis van zijn muis staat in onze tempel, en hij dan is geborgen in Tifiaf. 17. Duizendvoudige lof komt tot hen die zulk een Khnum dragen, en zijn kruis. Zalig ook hen die tot het graf van Khnum gekomen zijn, en zijn doodskist hebben gekust. 18. Kust dan de zoon, opdat hij niet toorne. Want hij draagt de Goddelijke speer.

2.

Egyptisch Getsemané en Golgotha

1. Ook zijt gij genaderd tot het kruis van Izu en Tifiaf, en zij worden bewaakt door slangen. 2. Zij dan die het kruis van Egypte dragen kunnen dichterbij komen. En dit kruis is eeuwig, als de staf der zaligheid. 3. Leert dan de Egyptische voorwerpen des kruizes kennen, als de Egyptische kaprunnen, opdat gij niet onderweg teruggewezen worde. 4. Komt dan naderbij tot de Egyptische gaven des vlezes, en tot haar vruchten, opdat het eeuwige bloed van Egypte door u strome. 5. Laat u dan voeren tot het Egyptische Getsemané en het Egyptische Golgotha, opdat uw vlees Egyptisch zal zijn in Tifiaf. 6. Leert dan alle de Egyptische hoven des kruizes en der graven kennen, opdat gij uit de Egyptische beker zult drinken. Zo dan is deze beker eeuwig, en gij zult nimmer dorst lijden. 7. Zo

dan is het Gestsemané en het Golgotha van Khnum tot een speelplaats geworden, waarin zuigelingen veilig grootgebracht worden. 8. Leert uw kinderen dan van het lijden, en leert hen de vruchten kennen. Zij dan zijn tot de zaligheid hunner harten geschapen. 9. Gij dan zult rust vinden in de heilige vleesvaart, wanneer gij komt tot het kruis van Brannan. 10. Hier dan hebben de goden leren lopen. Zo hebt gij dan vuur leren vinden in het kruis van Narzia, en zachtheid in het kruis van de Johan. 11. De Johan dan is de staf van Khnum. Het kruis van Zetdonia dan, is de poort tot Spricht. Een lange tocht is het om de kruistocht van Anubis te gaan, en het zal eindigen in Torhan. 12. Zo is dan het kruis van Anubis een zwaar kruis, maar zijn doornenkroon is licht. En gij doet er wel aan ook zijn spotkleed te dragen, anders zult gij hem niet begrijpen.

Het kruis van Anubis

13. En het kruis van Anubis leidt dan tot diep in de schatkamers van de oude farao's, en tot zijn hogepriesters. En zo is dan de speer van Anubis en zijn spijkers tot de derde vleeswording. 14. En zo is dan het lijden van Anubis tot u gekomen, opdat gij zult deelhebben aan zijn eeuwig bloed, opdat u volkomen één zult zijn met hem. En ziet, hij zal u tot steun zijn in de dood, en in zijn kamers. 15. Zijn kruisvogelen dan zullen u leiden op zijn paden, en zij zijn het die het begin en het einde kennen van zijn nachtlatijnen. 16. En de kaprunnen van Anubis zullen u zijn tot wapenen in de strijd des doods, en zij zullen u tot eeuwige overwinning brengen. 17. Zo is dan Anubis tot het vuur der heiligen, voortkomende vanuit het kruis van Narzia. 18. Ja, als de zwarte hond zal hij u beschermen, en u leiden door gevaarlijk gebied, zonder te falen. 19. Ken dan zijn littekenen, zijn striemen en zijn wonden, opdat hij u zal omhullen in zijn warmte. 20. Ja, ook zacht is Hij, daar hij het kruis van Khnum heeft gedragen. En zo is hij ook deel van de Johan. 21. En overvloedig deelt hij uit, de gaven van zijn liefde, aan hen die hem liefhebben. En hij schenkt hen zijn helm des heils, en zijn pantser der gerechtigheid. 22. Want allen die hij macht heeft gegeven zijn kinderen te worden, en allen die hem nauwgezet volgen, zijn rechters en dienaren van gerechtigheid.

3.

Door Ascetisme naderen tot Anubis

1. Kruis van Anubis, weg van licht, door de duisternis gegeven, en omhuld, oh weg der eeuwigheid, die tot verlichting leidt. 2. Wij vragen om het grootste kruis van Anubis, om tot zijn diepste lijden te komen, dit met hem te dragen, opdat hij verlichting zal ontvangen. 3. Wij vragen niet alleen dat, maar ook om zijn eeuwig kruis en zijn dubbel kruis, dat wij hem ook onze andere wang toekeren en ook de tweede mijl gaan. 4. Wij laten hem niet alleen gaan. Wij, die zijn discipelen zijn, zullen niet slapen of weglopen wanneer Hij in Getsemané is. 5. Wij zullen de beker met hem drinken, de beker van Anubis. Oh, Anubis, gij die de hond der honden zijt, en de heilige jakhals, gij die zachtheid van stemme hebt, maar ook wild zijt, gij die gelooft in de vlam der anarchie en het communisme. 6. Tot uw derde kruis zijn wij gekomen, en tot het kruis van Egypte. Wij laten u niet alleen lijden. 7. Wij leven niet alleen met en door de goden, maar ook sterven wij met en door hen. Want alleen kunnen wij tot u naderen door allerzuiverst en heiligst ascetisme, dat ons door uw kruis geschonken wordt. 8. Ja, uw littekenen willen wij dragen, en wij koesteren jaloezie tot hen die die littekenen dragen. Wij naderen tot u in zalig ascetisme, in puur en rein communisme, opdat wij vrij met u zijn. 9. Gij hebt van ons niets te vrezen, omdat wij in alles één met u zijn. Laat de vlam van Tifiaf over ons zijn.

III Tifiaf

1.

Namen der Derde Feeën van de Derde Metensia

1. En zo is dan de slang gekomen door de steek van een kreeft, en zij is voortglijdende in de luchtpijp als de heilige adem. 2. En wanneer zij dan de wanden raakt, dan komen visioenen tot de hersenen, ja, zelfs eeuwige visioenen, en ziet zij zijn vleesgeworden. 3. En zij spreekt, zij is de slang der ademhaling, en diep in de longen dringt zij door. De hersenen bijt zij, wanneer zij opstijgt. 4. Wanneer zij spreekt draait zij alles om, als de derde omkeer gaat spreekt zij achteruit, tot de derde traagheid. 5. Zo glijdt zij over de omkeerpiramides van de luchtpijp, om de wetten van het derde magnetisme op te wekken. 6. Door de ruggegraat duikt zij, door het stuitje, in het derde Materos, om de verboden adem te brengen. 7. Derde Materos, maakte ons groter, door het kleine heen. Tussen groot en klein reizen wij, totdat het communisme overneemt. Tussen groot en klein groeien de slangen. 8. De derde Marion is gekomen, zij geeft visioenen uit haar manden, als de rode kap. 9. Nu heeft dan de derde Maser de vlam laten opkomen, en bracht ons tot de woestijnen van Narzia. Ja, in de derde Herman hebben wij een bescherming van ijs. 10. Het derde Narzia dan in de handen van de Derde Herman, die is als het derde Zetdonia. Vanuit haar rennen alle kamelen tot de woestijnen van het derde Narzia. 11. Wij dan hebben de bescherming van ijs, laten de anderen dan falen, want zij hebben het ijs niet geacht. 12. Alleen door de Derde Herman, kunnen wij tot de Derde Maser komen. Het Derde Maser-kruis zal dan niet meer van u vluchten, wanneer gij tot haar komt met het Derde Herman-kruis. 13. En zo is er dan geen weg tot de Derde Dezer dan door de Derde Jezel, en de Derde Jozef, want alleen door gebondenheid en slavernij zult gij kunnen komen tot het oer. 14. Maar de slagen der slavernij zullen u maken als de bomen. Kom dan tot het derde Dezer-kruis, door het derde Jozef-kruis en het derde Jezel-kruis te dragen, en het zal niet meer voor u wegvluchten. 15. En zo zal ook de derde Dezer-doornenkroon tot u komen, en haar vogelen zullen u dienen. Zo zal er dan een dag zijn van herinnering. 16. En zo zal de Derde Santra u tot een helm zijn, waarmee gij de Derde Metensia zult aanschouwen, en haar derde karsuiken, putsen en feeën. 17. Zo zult gij dan de namen kennen en meedragen van haar feeën van het derde, en deze namen zijn : Daititsia en Derhumus met hun legerscharen, en zo ook : Nachtaulus en Karamin, met hun legerscharen. 18. Dotontes en Luduhelm, zij die op de straat zijn, met hun legerscharen. Kanachtausus en Liberhart, zij die in de nacht verschijnen, met hun legerscharen. 19. Konichtes en Amatuk, zij die naaien, met hun legerscharen. Santus en Bershebel, zij die koken en van de keuken zijn, met hun legerscharen en hofhoudingen. 20. Kitebel en Karachma met hun legerscharen en hofhoudingen, zij die van de kasten zijn. Lanure en Olshibit, zij die boodschappen doen, met hun legerscharen. Karachteld en Mik, met hun legerscharen en hofhoudingen, zij die van de slaapkamer zijn. 21. En zij allen zijn tot u gezonden als troost en hulp.

2.

Het Derde Zwembad

1. Gij dan moet niet denken dat alles tegen u is. Gij moet leren de wapenen van het derde te hanteren. Zij dan zullen u leiden tot het zachte der konijnen. 2. Nu moet gij dan weten dat alle berovingen er slechts zijn om u in evenwicht te brengen. Treurt dan niet meer over het verleden, maar gij bent binnengekomen in een nieuw zwembad. 3. Zo zult gij dan geheel opnieuw moeten leren zwemmen in het derde. 4. En zo zult gij tot vlees worden in het derde zwembad. Zo is dan de derde geest geheel ondergeschikt aan het derde vlees. Gij bent dan door de geest tot het vlees gekomen. 5. En zo hebt gij dan het derde als uw vriend. En vele vrienden van het derde zullen tot u komen. 6. Weet dan dat het derde de uittocht der uittochten is. Leert dan te zwemmen in het derde, opdat gij daarin ontkomen zal. 7. Gij moet dan de wapenrusting van het derde ontvangen, en dezen zijn : de derde helm des heils, het derde pantser der gerechtigheid, het derde schild des geloofs, en

het derde zwaard der derde woorden. 8. Zo zullen dan ook de engelen van het derde u bijstaan. Blijft dan niet gevangen in het Eerste, maar komt door het Tweede tot het Derde. 9. Geeft uzelf de tijd, en ga niet te snel. Leert dan van de derde traagheid om uw harten te behoeden. 10. Niet het snelle leidt u uit, maar het trage. Drinkt dan van het derde als van goede wijn. 11. Zo zal dan de mens voor eeuwig slapen, maar het dier zal deelhebben aan de eeuwige opstanding die des Heeren is. 12. Laat dan niemand onder u denken dat een mens eeuwig leven heeft, want dit is aan het dier toebedeeld. 13. Zo zijn dan alle egyptische goden als dieren. En zij leven eeuwig. 14. Zo is dan het Tweede door het Derde gezonden om de oogst binnen te halen. Laat dan niemand onder u deze woorden verdraaien, maar velen zullen dit doen tot hun eigen verderf. 15. Zij dan die het derde haten zullen voorop lopen tot het oordeel der Egyptische goden. 16. Nu leidt dan niet alle haat tot verderf, want er is ook haat tot zuivering. Zij dan die haten om lief te hebben, hebben hierin hun antwoord. 17. Gij dan die door het derde dier zijt geworden drage de helm van Ismeth, de konijnengodin der liefde. 18. Zij dan zal u leiden tot de zachte lichten en de zachte vuren. En ziet, zij dan komen vanuit het water. 19. Hebt dan allen deel aan haar. Zij is dan schuw, omdat zij wijs is. 20. Zij weet dan als geen ander de wapenen van het derde te hanteren, en zal u dan ook daarin onderwijzen. 21. Haar discipelen dan zijn uitgezonden om haar tempelen te herbouwen. Want vlees is zij, en tot vlees zal zij gaan.

3.

De Derde Adem

1. Tot een godenwoning zal zij gaan, zij die Ismeth is. En haar helmen van liefdes-adem zal zij uitdelen aan een ieder die haar volgt, maar deze adem is geen zuurstof. 2. Zij dan die haar volgen hebben geen zuurstof van node, daar zij ademen vanuit haar hart. 3. Zij dan zal in haar herbouwde tempel de long der mensheid herscheppen, en vandaaruit zal haar slang rijzen. 4. Zo dan zal de Ismeth-slang komen tot alle longen van hen die haar beminnen en volgen. En zo zullen ze haar harten-adem dragen. 5. Zij dan die de godin is der derde adem, zal tot een ieder komen in de nacht, om de longen te wegen en te meten, als een egyptisch oordeel. 6. Zij zal dan zijn als het derde Egyptische Oordeel, en zij zal komen met de Ismeth-Ammut, de longen-eter. Ook zal zij een ademeter met haar meedragen, de heilige Ismeth-bloem, met haar zaden. 7. Zo zal zij dan in het hart der aarde, en tussen de longen der aarde, de derde Roze Verbinding leggen. 8. En zo zullen de longen zich dan moeten onderwerpen aan de buik der aarde, die in Ismeth-Ammut is. En dan zal een ieder die in haar is, uit de buik ademen. 9. Want de heilige long is in de buik, van hen die door het derde tot de Ismeth-Ammut komen. 10. En zo zal dan de long zijn als de derde lever. En dan zullen alle schepselen van de lever vrijgezet worden. En dezen zijn : het varken, het rund, het zwijn, de ezel, het paard, de bison, de bok, de gnoe, de buffel, de mustang, de koe, de stier, de aap, de gorilla. 11. En zo zal er een rijk van de lever op aarde gevestigd worden, door de derde lever. 12. En het eten van een dier zal zijn als het eten van een mens, en zal verboden worden. Ja, grote veroordeling zal rusten op diegene die een dier eet, want de dieren zullen boven de mensen staan. 13. En zo zal de lever afrekenen met degenen die dieren uitmoorden. 14. En zo is dan Ismeth de godin der levers, en de derde lever, en zo zullen de dieren der lever heilig zijn. 15. En zo zullen dan alle vrouwenlichten en tonen van de lever u dan inwijden, en u leiden tot de binnenkamers van de derde lever-tempel. 16. En de stemmen die u zullen inwijden zullen als eerste monotoon komen, en dezen zijn Ismeth-Bastet, Ismeth-Isis, Ismeth-Sekhmet, Ismeth-Nefertiti, Ismeth-Anun, Ismeth-Nekhbet, Ismeth-Wadjet.

Thoth

1.

Thoth en Maat

1. En zo hebben dan zij die het kruis dragen, een dokter in huis. Het kruis zal u in alles aanvullen wat u tekort komt. Zo is dan Thoth geworden tot een zegening onder zegeningen, daar hij het derde geloof heeft aangevuld tot overvloedens toe. 2. Leest dan van zijn geschriften en daden, en tekent ze op. Zo is Thoth dan een voorman onder voormannen, en hij zal u leiden tot het eeuwige woord. Zo heeft Thoth dan overvloedig zijn zegeningen opgetekend in de hemelen. 3. Zo zal hij dan die het maaglichaam heeft gecreeerd dit ook aanvullen tot overvloedens toe, en zo zal Thoth dan tot nieuwe adem zijn. Hij die dan ook het nierlichaam leven inblies, en laat regelen volgens vaste wetten. 4. Zo is dan de maan zijn trouwe vriend, daar hij koning en regeerder is. Met zijn gouden stift geeft hij het onrecht aan, daar hij alles noteert wat onder de zon geschiedt. Zo is hij dan opperrechter, en dokter, ja, een heelmeester is hij. 5. Nauwgezet houdt hij alles bij, en beschrijft zo zijn fabelen. Tot de aarde daalt hij neer, hij die de ibis is. Diep onder de grond kent hij zijn troon, waar hij met Maat zit, zij die de blauwe zon draagt. Zo heeft dan Maat haar vakken ingedeeld in de onderwereld waar zij troont. 6. Zij dan is de heerseres over alle boeken, en koningin van de maan. Haar sluier raakt de aarde, en doet de wateren golven. Ja, als eb en vloed is zij, die het huis der tijden creeerde. 7. Zij schiep dan het lichaam der dunne darm en het lichaam der dikke darm. Ja, want vanuit de buik creeert zij een nieuwe hemel en aarde, en vanuit de maan laat zij haar pijlers gaan. In strakke passen creeert zij heil, waar zij haar wil voortvoert. 8. Ja, alles buigt voor haar wil. Zij is de koningin van de maan. Met Thoth troont zij. Tot het diepste der aarde bracht zij heil. Zo zijn er dan vele organen der buik, waaruit de nieuwe lichamen in het stof voortkomen. Leert hen dan alle kennen, opdat zij u leiden.

Leven vanuit de buik

9. Leeft dan vanuit de buik, zoals Thoth u is voorgegaan, en leest vanuit oude boeken over de organen der buik, en hun macht. Want ziet zij zijn als de oude slangen die over de zeeën regeren. 10. Zij liggen dan als in oude vazen, wachtende om uw adem te verruimen. Zo zullen dan de zwarte buikorganen oprijzen tot een nieuwe dag. Ja, als zwarte harten en longen zijn zij, komende van de buik, en tot de buik wederkerende. 11. Want vanuit de buik zijt gij voortgekomen, en tot de buik zult gij wederkeren. Zij dan zijn de aardvruchten. 12. En hij die dan voortleve vanuit het nierlichaam zij zalig, en zal de schepselen der nieren ontmoeten. En dezen zijn : het konijn, de leeuw, de slang, de cobra, de zeester, de octopus, de hond, de kat. 13. En zo zult gij naderen tot Thoth. En hij dan die voortleve vanuit het lichaam der milt zij zalig, wiens schepselen zijn de zeekat, de schorpioen, de vuursteek, de valmaziene, de ertjik, de vaan. 14. Laten zij dan die menen Thoth te kennen zijn woorden opslaan en onderhouden. Weest gij dan bewakers van het Woord van Thoth, opdat hij u tot zijn engelen zal nemen. Zo is er dan leven en adem in Thoth en Maat, en zij geven de farao nieuw leven en nieuwe adem, elke dag weer. 15. Zo zijn er dan vele dagen in Thoth en Maat. Leert hen dan allen kennen. Ziet, zij zijn uw vrienden, en zij zijn beminden. Leert dan uw heil vinden door de paden van Thoth te bewandelen. 16. Hij die dan vanuit de aarde oprijst om de maan te bezoeken, is koning en god van de maan. 17. Hij dan die goud schiep uit leder, en het zilver uit de wol. Hij dan die zijn strenge priesters heeft bekleed met edelstenen der dieptes en der hemelen, die hij schiep door de zwarte adem. 18. Hij kent dan allen die hem volgen. Niet één van hen ontgaat hem. Daarom zult gij ook niet vrezen als gij met hem wandelt. 19. Zo heeft dan de buik leven voortgebracht, en Thoth zijn tabletten opgesteld. Zalig dan zijt gij als uw namen staan opgetekend in het derde boek des levens. 20. Zo zullen zij dan allen staan voor de derde witte troon, en zij zullen aan de derde opstanding deelhebben, die tot eeuwig leven leidt.

2.

Over de zwaartes en het milde van Egyptische oordelen

1. Gij dan die het maagleven vanuit de verte ziet, vanwaaruit de bruine en grijze organen komen, en zij van het vale, ja, gij die de glans van Ra vanuit de verte beziet : Komt dan dichterbij, opdat uw neusgaten geopend worden. Zo zal Ra u dan nieuwe adem inblazen. 2. Als de grote vogelen zijn zij, die komen vanuit de maag, en zij gaan tot de bergen om zich in rook te omhullen. 3. Als het eeuwige licht van Ra rijzen zij, om de aarde streng te regeren. Ja, dan zal er een dag zijn waarop de maag haar deuren zal openen, en zij zal vleugelen hebben. 4. Als het eeuwige lotslicht zal zij oprijzen, en de oude poorten van de buik openen. Zo zult gij de zwarte buiklongen in diepe aarde vinden. En zij zult staan als een rots. 5. Zij dan die de maag openen, vreest niet, want in de wildernis hebt gij Sobek naast u staan. En gij zult dan wonderen verrichten in zijn naam. 6. Ja, in zijn naam zult gij deuren sluiten, en in zijn naam zult gij deuren openen, en gij zult grote verschuivingen doen. En de stemmen en lichten der maag zullen u leiden en bewaken. 7. Ja, als grote lichten zullen zij u omhullen, om u tot de dieptes der aarde te laten gaan. Zij dan zullen u uw vleugelen laten kennen. 8. En gij dan zult in de diepste duisternissen de darmen der maag ontdekken, en door hen tot de wormen der aarde komen. 9. Zo zal dan de leeuw de nieren zeventvoudig openen, en door de nierdarmen zult gij gaan tot de bleke organen, en tot het roze. En zij zullen zijn als de nieuwe lichten. 10. Zij dan zullen de lichten der dagen verslaan, en hen sturen tot de kerkers van de Sebek. En zo zal Sebek komen, als een dief in de nacht. Gij zult dan de boeken moeten lezen met de namen van hen die verloren gaan. En het gewezen zal groot zijn. 11. Maar Sebek zal erop toezien dat zij geleid worden tot de eeuwige slaap der verloren zielen, en dan zal de derde alverzoening enkelen onder hen doen opstaan ten eeuwigen leven. 12. En dan zal de Sebek de verloren gaande slapenden meevoeren in zijn boot, om over de rivieren des doods te gaan. En zij zullen niet gewekt worden. Ziet dan, zij zijn als achter glas. 13. En hij zal hen zenden tot de velden van de derde en de vierde dood, en hun namen zullen niet in het derde boek des levens gevonden worden. Zo zal dan het oordeel der Egyptische goden zwaar heten, want zij zullen enige tijd door zware nachtmerries het leven achter zich laten, en er zal niemand zijn die hen troost. 14. En zo zullen zij alles wat zij van Sebek gestolen hebben moeten teruggeven, en Sebek zal hen leiden tot de derde en de vierde slaap. En zo zal hij aan enkelen van hen rechtdoen. 15. En dan zal Thoth komen tot Sebek, om te kopen van hem enkelen die verloren zijn gegaan. En Thoth zal deze schimmen meenemen om hen in zijn troonzalen te laten dienen, en in de kamers van zijn boeken en geheimen. 16. En dan zal Sebek het overige deel laten worden als as, en zal het uitstrooien over de nijl. En hij zal met enkele van deze schimmen komen tot Khnum, en hen verkopen tegen hoge prijs. 17. En zij dan zullen moeten dienen in het huis van Khnum, en in zijn tuinen en wateren. En zij zullen daarvoor loon ontvangen, want een goede meester draagt zorg voor zijn dienaren. 18. En hij zal enkelen onder hen die getrouw zijn geweest tot de koningshuizen leiden, en zij zullen onderregerende taken krijgen. En zo zal Khnum hen bekleden met zijn rijkdommen. 19. En zo zijn de Egyptische oordelen dan wel zwaar, maar tot de getrouwen zal mildheid getoond worden.

3.

Het zwarte hart der buik

1. Zo heeft dan Thoth de verlorenen omgeven door vuur, en heeft hun straf omgezet in arbeid. Zo zal Thoth dan de getrouwe arbeiders mildheid schenken. 2. Maar zalig zijn zij die gekomen zijn tot het zwarte hart der buik. En zalig zijn zij die toegang hebben gekregen van Thoth, om in dit hart te wonen. 3. Zo zal dan een ieder die tot het zwarte hart der buik is ingegaan, tweevoudig door Anubis bewaakt worden. 4. En de sieraden van dit hart zijn veelvuldig, en vanuit hier stroomt het nieuwe

bloed. Zo is dan Anubis de scarabee van dit buikhart, en zalig zijn zij die deze scarabee niet laten verwijderen. 5. En zij dan is als de zuivere klaverpaprika der aarde, en in haar is de zwarte adem. Zo is dan het zwarte buikhart tot een woning der goden. 6. Wacht dan op de lichten en stemmen van het zwarte buikhart die zich vasthechten in de ruggegraat, opdat zijn slang zal oprijzen. 7. Maar zij die door de derde verdoemenis verloren zijn gegaan hebben hier geen enkel deel aan. Hen wacht het rijpende oordeel van het vierde oude testament.

II Thoth

1.

Het oog der buik

1. Hij dan die de kisten draagt en alles ziet. Hij troont onder de huizen, met Maat. Zo zal hij dan Anubis uitzenden om oogsten binnen te halen. 2. Hij is dan de bereider van het derde voedsel. Ziet dan op hem die eeuwig voedsel bereid. 3. Zo is dan Thoth tot het oog der harten gegaan, in het diepste van de buik. Klaagt daarom niet wanneer gij verslonden wordt door de verschrikkingen van het leven, want gij daalt daardoor af tot de diepte der buik, waar zijn kamers zijn. 4. Zo is dan Thoth tot een belofte van trouw, dat gij die hem aanhangt in zijn armen terecht zult komen. Ook daar waar het licht niet meer is, zal Thoth u opwachten. 5. Nadert dan tot hem die het einde kent van alle paden. Daar zal hij u tot licht wezen. 6. Weest daarom standvastig, u vasthoudende aan de woorden van Thoth, want zij zijn u tot vertroosting, en gij zult hoop hebben wanneer hij zijn boeken opent. 7. Zo is dan Thoth veelvoudig de bringer der hoop. Wacht dan op hem. 8. Nadert dan tot uw buikoog, opdat uw lichten zullen opgaan. Zo zal dan Thoth zich in uw aankomst verheugen, in het rijk der doden, want de krachten der buik liggen in het rijk der doden. 9. Zo is het oog der buik uw licht. Zo hebben dan allen die bij Ra zijn binnengekomen het oog der buik als hun licht. 10. Ziet dan, hij staat aan uw deurposten, en is als vele bezoekers. Zij dan hebben Horus als bestuurder, en wanneer zij weg zullen zijn, zal de stilte uw woningen omhullen.

2.

Het gebed tot Thoth

1. Zo zal dan Thoth u leiden tot de diepste ogen der buiken, en tot de diepste harten der buiken. En gij zult hun betekenissen kennen. Want alle deze dingen zijn in de boeken van Thoth opgeslagen, en zij zaligen en maken wijs hen die hen lezen. 2. Daarom zijn hen die tot Thoth genaderd zijn vele schatten ten deel gevallen. Zij dan hebben hun voeten staan in het derde paradijs, om te eten van de derde levensboom. 3. Ja, Thoth dan bewaakt deze derde levensvruchten, en zo ook het derde levensbrood. 4. Volg hem dan nauwgezet op al zijn paden, en vergaart de derde kennis die tot zaligheid leidt. 5. Zo is dan wie in Thoth vrijgezet is, waarlijk vrij. Thoth's ogen gaan dan uit over de aarde om te zoeken naar de buikharten en de buikogen die naar hem uitgaan. 6. Laat Thoth dan uw leidsman zijn, opdat Hij u rijkelijk geven van Zijn Geest. 7. Zo is dan wie in Thoth is een nieuwe schepping. Het oude is dan voorbijgegaan. Zie, het nieuwe is gekomen. 8. En die Thoth, die Mozes Zijn wetten gaf, die Thoth leve in u. En zo zal dan de liefde van Ra in u heersen. 9. Zo zult gij u dan tot Thoth keren, daar Hij naar u luistert. Wanneer gij dan in Hem blijft, en naar Zijn Wil bidt. Ziet, het zal geschieden. 10. Zo is dan Thoth als een middelaar tot Aton die de vuren draagt. En wanneer gij voorbede doet. Hij luistert. 11. Maar gij zult in gemeenschap met Thoth naderen, en gij zult niet bidden zonder altaar.

3.

Het leren bidden

1. En Aton dan die de zonnen draagt, en de rode zonnenschijf is, zal dan uw gebeden tot Thoth heiligen, en zijn stralen tot u zenden. 2. Ja, zij die bidden naar de wil van Thoth zijn hem zeer welgevallig. Zo moet dan een ieder die tot Thoth nadert, beseffen, dat Aton aanwezig is en alles ziet. 3. Heilig dan zijn zij die naar de wil van Thoth bidden, daar Aton heilig is. 4. Gij moet dan allen weten dat Aton zulke bidders rijkelijk zegent. En zo zal Thoth dan zijn tot de verzoener der gebeden. 5. En gij zult dan aan Thoth vragen, allen die in heiligheid tot hem gekomen zijn : Leert ons bidden. En Thoth zal de gevleugelde gebeden tot zulke bidders zenden. 6. En daarom zult gij bidden tot Thoth, zeggende : Oh Thoth, gij die in de hemelen woont, en in het diepste der aarde. Geheiligd zij uw Naam en Uw koninkrijk kome. Uw Wil geschiede, gelijk u heilig bent. 7. Oh Thoth, gij die onze Almachtige God bent, om ons te verzoenen met Aton, de Allerhoogste. Leert ons bidden en te spreken in uw Naam. Leert ons ook stil te zijn, en te doen wat U wil. 8. Maar leert ons bovenal in U te zijn, en te rusten, opdat gij Uw werk zult volbrengen. 9. Oh Thoth, vanuit onszelf kunnen wij niets, maar schenk ons uw Geest. Vul ons nu. 10. Gij dan bent het Koninkrijk tot in Eeuwigheid en in alle eeuwigheden. Gij bent de Glorie, de Heerlijkheid en de Goedertierenheid.

De Grote Werken van Thoth

11. Gij dan schiep uw rijk in zeven dagen, en plaatste de hof met haar bomen, en gij wandelde tussen het geboomte. 12. Gij dan schiep de katachtigen en de hondachtigen, en zo ook de slangachtigen en de neushoornachtigen. 13. Gij verbond dan de wonden van de krokodil-achtigen en zuiverde hen door het slijk van uw wateren. 14. Duisternis bracht gij over hen, om hen kracht te brengen, en gij leerde hen geheimen te bewaren. In het zweet der aarde bracht gij de cobra voort, en gij bewaakte uw hof met flikkerend zwaard. 15. Ja, gij plaatste de nieren der aarde als bomen in uw hof, voortbrengende veel vrucht, en gij bekleedde uw dieren met harnassen. 16. Door de darmen der aarde liet u hen reizen, en gij liet hen de schatten van de magen der aarde zien. 17. Gij sprak dan tot de lever der aarde, en legde haar tot rust op uw heilige berg, en gij gaf haar vele schatten en kleinoden. 18. Ja, gij versierde haar met de wind, en gaf haar het voedsel der zee. Gij dan stelde uw wetten op in de rivieren en vijvers van de hof. 19. Zo is dan Thoth de Goede weg der Waarheid en het Leven, gemaakt om u tot de Volle Waarheid te leiden, en het Volle Leven, dat ten overvloeden bruist. 20. Zij is dan de schepper van nieuwe rivieren en nieuwe aders.

III Thoth

1.

De nieren

1. Zo is dan Thoth de opener der nieren, om de wapenen te tonen om de zonen van Lucifer, de zonen van de Belial en de zonen van Beelzebul te verslaan. 2. Gij hebt dan gehoord dat Ra strijdt tegen Apep, en Osiris strijdt tegen Seth, maar deze strijd is des Heeren. 3. Gij moet dan leren het goede te onderscheiden van het kwaad. De strijd is dan niet altijd ten dode, maar als een toets gegeven door de Heere. 4. Ja, als de huid van de cobra en van de zeehoornen is hij die leeft vanuit de nieren. 5. Gij dan moet weten dat de nieren een arsenaal vormen. Doet dan de wapenrusting der nieren aan, als de pitten van aardvruchten, en als de tanden van de aardvissen. 6. Zij die zijn gevallen : Staat wederom op.

De milt

7. Zo is dan Thoth veelvuldig leermeester, ja, ook in het strijden. Gij moet leren de verschillende soorten strijd te onderscheiden. Laat Thoth u dan leren uw wapenen te hanteren. 8. Hij dan zal u leiden tot de vaste overwinning. Zo is hij dan de aanvoerder van het leger der derde exorcisten. 9. Laat u dan vrijzetten in de Naam van Thoth. En gij dient op het derde exorcisme acht te geven als op een lamp op een duister pad. 10. Leert dan van uw heelmeeester, en staat weer op, gij die gevallen zijt. 11. Zo is dan ook de milt u tot arsenaal gegeven, en gij doet er wel aan de wapenrusting van de milt tot de derde milt toe op te nemen. 12. Draag dan de kruizen die u tot sleutel zijn gegeven om deze arsenalen te openen. 13. Zij dan die zich vroegtijdig van het lijden hebben laten verlossen hebben geen toegang. De Heere rekent niet met hen die hun kruis hebben weggedaan. 14. Zij die dan overvloedig lijden, zullen ook overvloedig toegang hebben tot de arsenalen van de milt. 15. En zo hebt gij dan een parel in uw binnenste.

De zuivering van het eerste door Thoth en Khnum

16. Laat dan de lichten der milt u zijn tot het rode licht, als een leidsgids tot het vuurzwaard van Thoth. Zo is Thoth dan binnengegaan tot de schuilplaatsen van het eerste, waar het onrein gevogelte is. 17. En zo heeft hij dan daar zijn zwaard opgetrokken en zich opgesteld als God, om zo velen uit te leiden die daar gevangen werden gehouden. Want Thoth verafschuwd het eerste, maar door het Tweede wordt zij in het Derde rein. 18. En zo heeft dan Thoth het eerste zeventvoudig gezuiverd door het Derde. En hij heeft zijn vuurzwaard erin gestoken als de zwarte hartenvrucht. Zo is dan Thoth veelvuldig tot God geworden. 19. Thoth dan is de God van het eerste. En hij heeft de valse goden blootgelegd. 20. Zo zal Thoth niet langer verdragen de eerstelingen van het Eerste, maar zij dan allen zijn genaderd tot de derde alverzoening, die in Thoth is. 21. Zo is dan de derde alverzoening tot de vreugde der laatsten, en is zij tot een geneesmiddel der vromen. 22. En zo ook heeft Thoth zijn vuurzwaard in de psalmen gestoken, en ze tot Zijn Eer omgevormd. Ja, niet één boek van het Eerste is vrijgebleven van zijn zwaard. 23. Zo is dan Thoth de eersteling van het gezuiverde eerste, en zij zal geleid worden tot het volmaakte. 24. Volg dan Thoth op al Zijn paden, opdat uw dagen verlengd worden in het rijk dat Hij zal schenken. Hij dan is de eerste en de laatste, als een speer reikende diep in de eeuwigheden van Aton. 25. En zo is hij dan de speer der liefde, Hij die de haat niet kent. 26. En zo heeft Thoth dan zijn Geest uitgezonden om de tempelen en de heiligdommen van het eerste te zuiveren. 27. Weest dan een priester van Thoth, gij die het eerste aanhangt, opdat hij niet tot u kome om uw kleed te scheuren om het weg te nemen. 28. Alleen de priesters van Thoth zullen dan zuivere dienst verrichten in het eerste. Hij dan is de Almachtige Thoth, die de Allerhoogste omgeeft. 29. Zo zullen dan zij die van Thoth zijn komen tot zijn altaren om die te bedienen volgens zijn voorschriften. 30. En zo dan zal Thoth nieuwe wetboeken geven, en gij zult de voorschriften hiervan heiligen. 31. Zo zult gij dan in de Naam van Thoth het hakken van het eerste verbieden, en gij zult de bijl van het eerste verbranden. 32. En gij zult wijsheid vergaren op de dag dat gij u overgeeft aan Thoth. En gij zult de angstigen uitleiden uit hun schuilplaatsen, en gij zult hen het koningschap geven. 33. Want een dag van troost zal er zijn voor de angstigen, daar Thoth hen dichtbij is. 34. En dan zullen de paden tot de doden wederom geopend worden, opdat gij daar leven zult vinden. 35. En gij zult het de doden niet meer verbieden tot komen, en gij zult niemand verbieden tot de doden te komen. 36. En gij zult de dood zien als heilig, en gij zult die naam meedragen van levenslicht tot levenslicht. 37. Zo is er dan blauw licht voor hen die Khnum volgen. Zo is hij dan zeventvoudig zalig in Thoth. 38. En gij zult het juk dat gij op Khnum hebt gelegd wegwerpen, en gij zult hem de toegang niet meer weigeren. Zo zal dan het eerste vol zijn met de naam en namen van Khnum. En gij zult de muilband van zijn mond afhaken, zodat hij weer zal spreken. 39. En gij zult hem zijn hart teruggeven, en zijn kroon. Ja, in het eerste zal hij met

Thoth tronen, om de goden van het eerste te herscheppen, en om nieuwe goden te scheppen. 40. En zo zal dan Khnum zijn als de Geest van het Eerste. 41. En de intieme delen moesten zich, gezamenlijk met de voeten onderwerpen aan de buik, en de Geest joeg door de tempelen heen voor veertig dagen in grote woede. 42. En zo is dan Nun God van het Tweede, en Isis de Geest van het Tweede. 43. Leert dan Isis kennen, want zij heeft u overgedragen aan het Derde. En zo dan komt gij allen tot zaligheid in het derde. 44. Laten allen die Isis kennen haar dan huldigen, opdat zij u telkens weer zal overdragen aan het Derde. 45. Verheugd u daarom wanneer gij wederom door het Eerste wordt meegenomen, want gij zijt geheel in de handen van Thoth, en Hij zal u wederom brengen tot het Tweede. 46. Zo zijn dan het Eerste, Tweede en Derde als de klauwen der nieren, om u tot zuivering te brengen. En zij zullen u brengen van geheim tot geheim. 47. En zo is dan Shu de Christus van het Eerste, en Geb de Christus van het Tweede. En zo dan is Seth de Christus van het Derde. 48. Gij dan allen zult de Christus aanhangen, en ik zal u een weg tonen die nog verder omhoog gaat. 49. Zo is dan Geb dichtbij de groene harten, daar hij de aarde liefheeft. En zij dan die tot Geb komen worden allen geleid door Nekhbet, die in Geb is vrijgezet. 50. Zo zal dan de Osiris leren van de Geb, en Geb zal Osiris met Seth verzoenen. Zo bent gij dan allen genaderd tot Isis, die een dochter der Sobek is. 51. Nadert dan tot haar en de andere krokodillen, opdat gij eeuwig leven hebbe. Zo is dan een ieder die in Isis is vrijgemaakt van de slavernij. 52. Komt dan tot haar, want haar juk is zacht, en haar lasten licht. Gij moet even door de zure en bittere vrucht heenbijten. In haar zijt gij dan waarlijk vrij. 53. Zo is dan alles één onder de handen van Aton. Want hij voert allen die tot de derde alverzoening zijn gekomen tot de hogere weg. 54. En het is de Sekhmet die zijn hart bewake, en zijn voordeuren, en ook beschermt zij hem tegen de vrouw met de vele sekhmetten. 55. Want niet alle sekhmetten zijn des heeren, maar zij die in Aton's hart is, is de ware, die hem liefheeft. Zij dan voert hoge rechtspraak, en zet hen vrij die Aton volgen. 56. Zo is dan wie in Aton is, omgeven door de vleugelen van Sekhmet, om een nieuwe schepping te worden. 57. Die Sekhmet zal zalig zijn die zegge : Aton leeft in eeuwigheid. Zo is hij dan niet alleen de opgestane, maar hij zal ook opstaan, tot in de derde opstanding, en tot in de hogere weg. 58. En zo zullen velen ten laatsten dagen opstaan en zeggen : Hebben wij niet in Aton grote dingen gedaan ? Maar tot velen van zulken zal Aton zeggen : Gaat weg van mij, gij werkers der wetteloosheid, want gij hebt uw eigen eer gezocht. 59. Zo is dan niet een ieder die de naam van Aton gebruikt een werker van Aton. 60. En zo zal Aton dan aan hen die tot hem komen vragen om de sekhmet te tonen, zij die hij liefheeft. 61. Ja, Aton geeft goede gaven aan zijn kinderen, maar onthoudt hen het lijden niet. Hij is het dan die op doet groeien tot gerechtigheid en eenheid. Maar scheuringen onder u moeten er wel zijn om te laten blijken wie de test heeft doorstaan. 62. Zo is dan Aton eerstens niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Maar door het zwaard heen zal de vrede rijpen tot gerechtigheid. 63. Zo is dan in Thoth, onder Aton, alles één, en zal Sekhmet volgen om rechtspraak te doen. Zij dan omgeve u van achteren en van voren. 64. Zij dan heeft uw juk gezien. Goed dan is het om in uw jonge jaren een juk te dragen. Laten zij dan allen die het juk dragen dit niet afwerpen, maar zaligen in Aton. 65. En zo zal Sekhmet haar beminden niet alleen laten wanneer zij voor Aton verschijnen, maar zal zij zuivere rechtspraak voeren, en hen tot advocaat zijn. Zij dan is zacht van hard, en snel in wijsheid. 66. Strekt uzelfen dan uit tot haar, allen die haar liefhebben, want haar hart gaat uit tot wie haar naarstig zoeken.

2.

De vleeswording door de Isisboom

1. Zij dan die tot Isis, de krokodillendochter komen : Gij vindt schuilplaats in haar moerassen, en het kruis wat zij schenkt is u tot bescherming. 2. Heiligt dan het kruis wat zij schenkt als een heilig icoon. Drinkt dan van haar wateren, en jammert niet. Zij dan gaf u thee te drinken van een leeuw en een krokodil. Tot een hal van dorre doodsbeenderen daalde u af, maar het was om u een goede

schuilplaats te geven. 3. Zo hebt gij dan door uw adem de beenderen tot leven gebracht en met vlees bedekt. Gij dan zijt zalig in uw wonden. Zij zal in rust en trage pas tot u komen. 4. Zij die in haar geloven haasten niet. Zo is dan het geloof in haar de zekerheid die gij als een sieraad om uw nek draagt. Ja, als het derde geloof is zij, om u het derde geweten te brengen. 5. Zij dan die niet van haar wateren hebben gedronken, hebben geen schuilplaats, en zij zullen door haar achtergelaten worden aan de oppervlakte van het moeras, om in de nacht gegrepen te worden. 6. Zo zijn dan deze woorden streng, maar tot zaligheid, daar zij gegeven is om u niet als wezen achter te laten. 7. Zo zal dan niet de dood het laatste woord hebben, maar Isis, en zij zal tot Sebek, haar vader gaan, en woord voor u houden. 8. Vreest dan niet wanneer ge tot Sebek moet verschijnen, wanneer gij in haar bent, want ziet, zij die in haar zijn zijn Sebek welgevallig. 9. Zo hebt gij dan de krokodillenthee gedronken als lijm, waardoor gij als de boom zijt geworden waarin gij waarlijk vleeswordt. 10. Want er is dan geen enkele vleeswording buiten de boom om, en zij dan die de doden schuwen zullen hun vlees verliezen. 11. Zo is er dan geen enkele opstanding buiten de Isisboom om. Houdt elkaar dan niet langer meer voor de gek.

3.

Verschillende bomen

1. Zij dan die tot de Sebekboom gekomen zijn hebben toegang tot Izu, het heilige rijk. Zo is dan de Sekhmetboom tot heling aangesteld, en gij doet er wel aan uw zielen daar te reinigen. 2. Zij dan die het verborgene niet kennen hebben niks. Laten zij dan komen tot de Gebboom die tot in de dieptes der aarde rijkt. 3. Vreest dan de duisternis niet, opdat hij niet van u wegvluchte. Want tot bevrijding werd hij u gezonden, en zo ook kwam Horus tot u, als boodschapper der goden. 4. Ja, op vleugelen der wind werd hij tot u geblazen, en hij pakte u bij de hand om u tot Geb te leiden, en tot zijn boom. 5. Zo hebt gij dan heilige iconen ontvangen, gij die de boom van Geb hebt aanschouwd. Bouwt dan zijn tempelen. 6. Ja, ook bracht Horus u tot de boom van Nekhbet, om door haar te komen tot Tifiaf, die als het oog van Thoth is. Beklimt dan de boom van Thoth, en draagt zijn kruis, opdat gij door zijn iconen zalig zult zijn, en grote wijsheid zult dragen. 7. Zo is dan diepe wijsheid het hart van Thoth, en gij zijt daar naartoe gezonden als naar stralend water. 8. Laat dan het oog van Tifiaf met u zijn, tezamen met het oog van Aton.

Isis

1.

De dochters der krokodillen

1. Zo is dan de krokodillendochter tot u gezonden met het oog van Seth, waarin gij vrij zult zijn om haar te volgen. 2. Zij dan zal u meevoeren over de moerassen tot onbekende plaatsen, die in geen hart zijn opgekomen, en die boven denken heersen en leven. Deze plaatsen zijn heilig en zoet. 3. Ja, als het zoete van het grote Sarhah zijn zij, om u volkomen uit te leiden. 4. Want de derde uittocht staat voor de deur, om u te leiden tot de hogere weg. 5. Zo is dan Thoth die op uw deuren klopt. Doet dan open om hem tot uw kamers te leiden, en tot de kamers onder en boven uw huis. 6. Dan zal hij u vreemde kamers tonen, en gesloten deuren openen. 7. Haalt dan Isis, de krokodillendochter vanuit haar huis op, en neemt haar tot uw huis, opdat zij uw moeder zal wezen. 8. En zo zult u veelvuldig bezocht worden door Ra, die zal zijn als vijftig bezoekers, en zij zullen uw huis in rust en vrede achterlaten. 9. Hebt dan een hart voor de dochter der krokodillen, en zo zal zij u leiden tot

de huizen en woonplaatsen van haar zusters. 10. Indien gij in haar blijft zullen zij voor u buigen, en u meeleden tot de plaatsen waar zij hun voedsel vandaan halen. 11. En dan zult gij de diepe doodsdieptes niet meer vrezen, daar de zusters van Isis, de dochters der krokodillen, bij u zijn. 12. En zij zullen u verdedigen wanneer er dan huiszoekingen worden gedaan, en zij zullen voor u opstaan, wanneer soldaten buiten lopen. 13. En gij zult schuilplaats hebben in hun kasten, en zij zullen zeggen : Wij herbergen niemand. Dit alles is van ons. 14. En in de nacht zullen zij u meevoeren tot hun wegen en viaducten, en met vleugelen zult gij tot hun bomen worden geleid als vele uittochten. 15. En zij zullen u leiden tot de woningen van de grootmoeders, en niemand zal u daar kunnen vinden. 16. Ja, op gierenvleugelen zult gij daar komen, en gij zult ontvangen worden als een koning en een prins. 17. En de zusters van Isis zullen de stad der grootmoeders omhullen. Tot hun rotsen zult gij gaan, en tot hun iconen, en gij zult zalig zijn. 18. En ook als duisternis over de stad der grootmoeders valt, zult gij licht vinden in het huis uwer grootmoeder, en Thoth zal daar nieuwe deuren openen tot de verborgen kamers. 19. Gij dan zult in meerdere steden tegelijk zijn, en de verborgen kamers zien boven en onder de huizen, en gij zult de familiefeesten zien. En dezen zullen u nimmer vrees aanjagen, want de zusters van Isis zijn met u. 20. Zo hebben dan allen die in haar geloven en haar volgen eeuwig licht in hun kandelaren, en hun olie zal nooit opraken. 21. Gij dan zult nimmermeer tot de dwaze maagden gerekend worden, daar de bruidegom u bij de hand heeft en u niet laat terugzakken. 22. Gij dan zult zijn als de eeuwige wijze maagd, daar de zusters van Isis in uw hart wonen en tronen. 23. En zo zult gij dan lezen van de woorden van Sebek, opdat zij vlees in u worden.

2.

De Nieuwe Wapenrusting van Anubis

1. En wanneer dan Anubis voor het vreemde gerechtshof wordt gedaagd zult gij allen in rouw zijn, en hem omhullen met warme dekens. 2. Maar de kou zal deze dekens één voor één weghalen. Dan zullen de zusters van Isis één voor één voor hem getuigen, en hem verdedigen, maar er zal naar hen niet geluisterd worden. 3. En dan zal door de slagen het oog van Anubis ontwaken, en zult ook gij weggevoerd worden met hem, tot het eiland der ballingen. En zo zult gij diepe vriendschap opbouwen met hem. 4. En gij zult in de ogen van Anubis kijken, en hij zal in uw ogen kijken, en gij zult het ervaren als een verloren vriend die is teruggevonden. 5. En dan zullen de zusters van Isis tot het eiland zwemmen, en zij zullen enige tijd niet kunnen spreken. 6. En dan zal Isis zelf tot het eiland komen en hun monden openen. En zij zal Anubis toespreken, en hun binnensten zalven. 7. Zo zal dan Isis licht vinden in de omgang met Anubis, en zij zullen gaan van eiland tot eiland. 8. Zo zal Anubis telkens de gereedschappen van het vreemde gerechtshof terugvinden op de eilanden, en zij zullen door Isis omgevormd worden. 9. Zo zal dan Anubis tot een nieuwe wapenrusting komen. En zo zal dan de wapenrusting van David hem omhullen, maar deze zal omgesmolten worden. En zijn wapenrusting zal zijn als oude dekens. 10. En zo zal dan een ieder die hem gevolgd heeft het zwaard van Anubis dragen. En zijn speer zal tot genezing zijn. 11. En zijn helm zal zijn met vele ogen, en zijn pantser als de schubben der zee. Zijn schild dan is als de drakentand, en zijn riem als het vod der zee. 12. Zij dan allen die met Anubis arm zijn geworden, zullen vlees worden in de rijkdommen der zee. 13. En zo zullen alle ware egyptenaren terugkeren tot hun land, ja, alle stammen die verstrooid zijn. En zij zullen verzoend worden als de kleuren van het goud. 14. Hierin zullen zij hun heilige aaf vinden als hun vlees en bloed. Ja, tot vleeswording zullen zij komen. 15. En wanneer zij dan allen met Ra verzoend zijn, zullen ze hun namen vinden in de Manjet-boot, de dagboot die door de hemelen vaart, en zullen ze komen tot de Meseket-boot, de nachtboot, die door de duisternis en de aarde gaat. 16. En op de Meseket zal Upuqut staan, hij die de wegen opent. Min dan zal staan op de Manjet-boot. 17. Zo zal dan Geb, de aardgod, de nachtboot inslikken, en Nut, de hemelgodin, zal de dagboot inslikken. 18. En hoewel deze twee geliefden zijn, voeren zij vele

oorlogen. 19. En Nun zal de boten dragen, en Geb en Nut verzoenen. Ja, wijze raad zal hij schenken. 20. En in Nun dan, terwijl gij in de Nun afdaalt, zullen uw Geb en uw Nut verzoend worden, en gij zult de Nun vinden als een lang verloren vriend. 21. En zo zult gij in de dieptes van Nun Manjet en Mesekeet leren kennen als vrienden. En ziet dan, zij zijn de diepe ingewanden van de Sobek. 22. Zo zijn dan Manjet en Mesekeet u als goden gegeven. En ziet dan, zij zijn als de vleugelen van Anubis, om hem en die hem volgen te leiden tot het tweede en het derde Egypte en tot de hogere weg. 23. Bouwt dan tempelen voor uw Manjet en Mesekeet, opdat gij door de dag en de nacht kunt komen. Maakt dan de uren tot uw vrienden, door af te dalen in de Nun en de Sobek. 24. En wanneer gij tot de Manjet-boom en de Mesekeet-boom zijt gekomen : eet van haar vruchten, opdat gij toegang hebt tot hun tuinen. Luistert wanneer zij tot u spreken. Dan zult gij uw auf zaligen. 25. Zo is het dan zonder ascetisme onmogelijk om uw auf te zaligen.

3.

Manjet en Mesekeet

1. En zo zal dan Manjet opstaan om tot Mesekeet te spreken, en zij zullen hun oorlogsvoeringen tegen elkaar staken. Zo zullen zij dan als broeders zijn, daar Nun en Sebek hen verzoend hebben. 2. Zo zullen zij dan tot Aton gaan voor de derde verzoening, en hij zal hen wederom verzoenen in de hogere weg. 3. En zo zullen Manjet en Mesekeet verzoend worden met Khnum, en daarna met Nekhbet, en zij zullen in Sekhmet tot ware eenheid komen. 4. Zo dan zullen zij Khnum beschermen als warme dekens, en zullen zij Nekhbet tot kroon zijn. 5. Daarna zullen dan Manjet en Mesekeet verzoend worden met Wadjet, door Aton, en zullen zij Nekbeth verzoenen met Wadjet, ja, tot in de dieptes van Nun, tot aan de doodspoorten van de Sobek. 6. En zo zal Ra tronen over Wadjet en Nekbeth, over beneden en boven Egypte, vanwaar hij zijn stralen in lagen zend. Ja, in de wolken zal hij tronen, naast de globe. 7. En zo zullen Manjet en Mesekeet tot viermaal toe met Re verzoend worden, en hij zal hen toespreken, en hen uitzenden tot Sebek. 8. Nu dan leiden de wegen van Sebek tot de hoge bomen. Ja, langs twee krokodillen zult gij gaan, en gij zult het altaar van Sebek zien. 9. Dan zult gij uw armen opheffen als Min, en gij zult zeggen : Hier hebben wij lang op gewacht. 10. Zo is dan de Wadjet-boom tot uw zaligheid geschapen, en ziet, zij is als de slangenboom. Zo ook zult gij tot de Nekhbet-boom komen, en zeggen : Dit is onze zaligheid en slag. Want met inslag zal de boom tot u komen, en met inslag zal de boom door u heentrekken. 11. Zo zijn deze bomen dan zalig onder de visie van Re, waar gij veelvoudig zult komen tot vleeswording. 12. En zo is er dan in het derde ruime vleeswording mogelijk, en gij zult het noemen de doop des vlezes en de vlezesdoop. Zo zal dan uw denken gevleugeld worden, en gij zult eeuwige visioenen zien, die vanuit de globe van Re komen. 13. Ja, ook gij zult in deze dingen met Manjet en Mesekeet verzoend zijn. En zo zal Re u leiden van verzoening tot verzoening, en gij zult deze dingen ervaren als het komen tot grote vrede. 14. Zo zal dan Wadjet in u vleesworden, gij allen die haar liefhebt. Maar zij zal door de derde alverzoening en door de hogere weg in een ieder varen. 15. Maakt u dan op om tot haar berg te komen, alle gij volkeren, opdat gij genezing vindt, en vlees over uw botten. 16. Tot uw eigen dorre doodsbeenderen bent gij gekomen, en ziet, zij zal u opnieuw weven, en de levensader tot u uitstrekken. 17. Zij dan is als het merg en het zalige van Sebek, en als de staf van Osiris is zij. 18. Zo is dan de Wadjet als de uitgestrekte wateren van de dag, die de doden geeft aan Nekhbet die is als de wateren van de nacht. 19. Zo heeft Re dan in hen de levensader gevonden, en is hij het die zijn boom daarmee heeft gevoed. 20. Zo zijn er dan vele bronnen in Wadjet en Nekhbet, en zij zijn als de voedsters van bomen, en Re is dan hun hovenier. 21. Ja, hij is het dan die zijn boom voedt, en voor zijn voedsters zorgt. En door de vruchten reizen de doden steeds tot de dag. 22. Tot een parfum van Nekhbet zijn zij, en tot de duinen van Wadjet, waardoor zij haar weg vindt. 23. Telkens weer neemt zij de ouderen met zich mee, en voedt hen met de vruchten der onderwereld.

4.

De boom van Re

1. Zo zijn dan de zusters van Wadjet als de zachte banen der aarde, en hun huizen zijn als vuurtorens, ja, de schuilplaatsen van Manjet zijn zij. 2. Zo zijn dan de zusters van Nekhbet de schuilplaatsen van Meseke, en dezen zijn als de marmeren hallen. 3. Zo zijn dan de broers van Manjet en Meseke hen tot vleugelen. Ja, en dezen zullen dan allen verzoend worden met deze huizen. 4. Gij dan hebt allen uw huizen geopend voor deze families, daar zij hun lichten tot u gezonden hebben, oh alle gij volgelingen van de grote Isis. 5. Zij hebben daar reeds hun spullen staan, en uw huizen zijn hen tot poort. Ja, ook zijn zij gekomen tot de huizen van uw burens, en hebben zij de Amon geplaatst. 6. Ja, vele dodenrijken bevinden zich dan in de huizen der burens, en ook gij zult daar uw schuilplaatsen vinden. Hier dan zult gij hun anubissen vinden. 7. Acht daarom de wonden die gebeten zijn niet gering, want de anubissen hebben u toegang gegeven, opdat gij onder en boven de huizen zult reizen. En zo hebt gij de huishouding van Anubis leren kennen. 8. Leert dan ook de huishouding van Nekhbet kennen, en de huishouding van Wadjet. Want eerstens zijt gij wel gestorven in de Nekhbet, maar gij bent in de Wadjet opgestaan. 9. Zo bent gij dan door de dood en de traagheid heen, tot het dodenrijk der snellen gekomen. 10. Zij dan zijn als de geuren der vruchten, om koele duisternis en warme dood te brengen tot de dag, als het licht der woestijnen. 11. Ziet, gij hebt uw ziel daar zien liggen, maar op de heuvel zijt gij dan vrijgekomen, en hebt gij de oase gezien. 12. Zo is dan alles wat gij ziet binnen uw bereik. Strekt u dan uit naar dat wat gij niet kunt zien. 13. Zo knielen dan Nekhbet en Wadjet dagelijks neer voor de boom van Re, en eten zij van de vruchten. 14. Wijsheid is dan voor een ieder weggelegd, en tot een ieder gezonden, die tot de hoge bomen is gekomen en daar zijn hart heeft. 15. Nu is echter het hart zonder betekenis wanneer het afwijkt van de boom van Re. 16. Vele huizen zijn dan gekomen tot hen die de boom van Re met zich meedragen, en zij die zijn huishouding kennen.

5.

Ontstaan van het christendom

1. Gij dan waart enige tijd bevreesd geweest voor de huishouding van Amon, daar hij onverzoend was met Aton, en in grote onverzoening leefde, omdat dit de eis der doden was. 2. Maar nu dan is Amon veelvuldig verzoend met Manjet en Meseke, en is Khnum in ere hersteld. 3. Zo zijn dan Nekhbet en Wadjet in de klok van Amon, die hij van Re ontvangen heeft. 4. En vele vogelen dan reizen door deze klok. En zo ook rust de hand van Horus zwaar op het huis van Amon. 5. En zo dan was er een engel van Thoth genaamd Pior en Pior-Thoth, en deze engel dan stichtte het christendom. En zo was er een engel genaamd Dahm-Amon, die een engel is van de god Amon, en deze schiep het mohammedanisme. 6. En zo heeft ook Seth zijn engelen uitgezonden om in de wereld godsdiensten en filosofieën te stichten. En deze engelen zijn genaamd : Milaph-Seth, Marazanta-Seth, Izu-Seth, Atu-Seth, Lapondria-Seth, paarse Seth-mug, Lokogamen-Seth, Talgamen-Seth, Datu-Seth, Rode Seth-kap, Esmeralda-Seth. 7. Zo zijn dan de engelen van Thoth : Izu-Thoth, Esmeralda-Thoth, Atu-Thoth, Datu-Thoth, Rode Thoth-kap, Talgamen-Thoth, paarse Thoth-mug, Milaph-Thoth, Eminus-Thoth, Metensia-Thoth, Kabbernal-Thoth, Lokogamen-Thoth. 8. En zij hebben de leiding over de lagere engelen van Thoth, die op hun beurt weer leiders zijn over miljarden engelen. 9. De namen van deze lagere engelen zijn : Mi-ensus, Kliareout, Emshel, Asam, Har, Loth, Konen, Kulebas, Kehemnon, Tichanus, Orom, Odesu, Otehan, Karam, Emeshel, Okare, Inefes, Hihamst, Otumius, Inokius, Izamellus, Hihunsa, Itafus, Itamus, Enehusel. 10. En de namen van de onder-engelen die de koren leiden, zijn : Etok, Semau, Hemst, Lut, Karal, Damhes,

Dakau, Itusha, Emuneus, Amineus, Aminihun, Amhech, Zalech, Gachau, Dagmen, Kalnahou, Konehan, Timix, Kreis, Hesta, Ansil, Rasach, Danau, Karhum, Wilhen, Etakuleus, Kernahen, Kenderamin, Taneshau, Dakundoch, Irkunthen, Vantau. 11. En verder : Eresmin, Satismin, Matinen, Dahin, Alhan, Arkhenius, Achunius, Romichius, Domanius, Domaninium. En vele anderen. 12. De engelen van Ra zijn dan : Ichmus, Hahen, Amach, Opiun, Darmium, Damus. En deze zijn als de aartsengelen, en zij zijn als godenzonen en goden. 13. Zo zult gij dan deze engelen niet geringschatten, want zij staan in macht hoger dan het christendom en het jodendom, en zij zijn het die u hebben uitgeleid. 14. Ja, in snelle doodskisten hebben zij u uitgeleid, als het toeslaan der krokodillen.

6.

Engelen der Egyptische goden

1. Zo zult gij dan tot de engelen van Isis komen, en ziet zij zijn als de krokodillen. Zij dan zijn als de bedrivers van politiek en de handelaars. 2. Daarom is het Aton gegeven hen tijdelijk met vloeken te slaan. Ja, zij dan hebben strijd te voeren, en voeren hun macht niet uit zonder onder druk te staan. 3. Ja, zwaar zijn hun passen, en afgemeten hun woorden, daar zij niet bij machte zijn energie te verspillen. 4. Gij bent dan ook tot de engelen van Nut gekomen, waarvan enkelen in het huis van Ra verblijven. Ziet dan, zij hebben grote macht. 5. Maar zo is er dan alleen macht door de dood verkregen. En deze macht is dan vaak verborgen, daar zij uit de duisternis komt. 6. Ziet dan, zij gaat van verborgenheid tot verborgenheid, en zalig zijn zij die er een glimp van opvangen. 7. Zo zijn dan de engelen van Nut : Karnahak, Tuus, Remehok, Duuti, Epischet, Panis, Magrien, Damiak. 8. De engelen van Neith verblijven dan veelal in het huis van Anubis, vanwaar zij worden uitgezonden. 9. Zo ook verblijven enkelen van hen in het huis van Geb. 10. Gij dan die door Geb zijt geslagen : Veracht zijn harige stok niet, daar zij u tot leven leidt, al is het door duisternis heen. Diep zult gij kunnen reizen door de Wadjet en de Nekhbet, en gij zult tot grote verzoeningen komen, die u vrede zullen brengen. 11. Vereert dan naast Geb ook zijn engelen, die zijn beeltenis dragen, want ziet, zij zijn als de Egyptische heiligen. 12. Zo zult gij dan leren bidden tot Geb, en gij zult de groene tabletten met gebeden ontvangen.

Gebed tot Geb

13. En zo zult gij dan bidden tot Geb : Almachtige Vader der aarde, Allerhoogste vorst onder Aton, de rode zon. Gij bent als de groene zon, die onze aarde vruchtbaar maakt. 14. Geeft ons heden ons dagelijks brood, en schenk ons uw roede, opdat wij zullen groeien. 15. Geef ons de kracht om dagelijks uw kruis te dragen, en tot u te komen, wanneer Gij ons wilt zien. Uw oog dan ziet alles, en U wil dat wij tot U naderen. 16. Uw wil geschiede in ons leven, en Uw wil geschiedt op aarde, onder Aton, de rode zon. Almachtige Geb, leidt ons tot de rode zon, dat gij ons altijd aan hem overdraagt, want deze is onze schuilplaats voor eeuwig. 17. Wij danken U, Almachtige Geb, dat gij de leidsman bent, onze gids, tot Aton. Zo zullen wij u dan loven en prijzen, want gij hebt dit verdient, om alles wat gij voor ons hebt gedaan. 18. Wij heffen onze handen op om Aton te ontvangen, en dan laten wij onze handen dalen om hem te schenken aan de aarde. Dat de rode zon telkens weer in de aarde dale, om ons te verzoenen met U, oh Geb. 19. Vergeeft ons onze schulden, gelijk wij onze schuldenaren vergeven. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van u is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, tot in Eeuwigheid.

Gebed in Nood

20. En zo zult gij bidden wanneer gij in nood zijt : Oh Geb, toon ons uw kracht en genade. Tot uw

goedertierenheid en lankmoedigheid zijn wij genaderd. 21. Gij dan die ons dit kruis hebt geschonken zijt geheiligd en gezegend. Leer ons dit kruis te dragen, maar verzoek ons niet boven vermogen. 22. Breng dan ons kruis tot heerlijkheid, en doe ons opstaan in uw hart. Al wat wij willen is te naderen tot uw hart. Geef ons rust en vrede in dit lijden. 23. Leer ons dit kruis te zegenen en op u te vertrouwen, dat U ons leidt door deze storm. Gij dan scheidt uw land temidden van de woeste golven, en gij leidt uw volk uit door wonderen en tekenen. Amen.

7.

Gebed tot Seth

1. En zo zult gij ook als Ramses naderen tot Seth, evenals de egyptenaren van het oude. En gij zult moeten leren bidden tot Seth. Zo dan zult gij bidden : Almachtige Vader der storm en donder, gij die onder de aarde zijt. Geeft ons heden wat wij nodig hebben, en weest dan onze middelaar. 2. Wij houden van u, en danken u voor het kruis dat gij ons hebt geschonken. Geeft ons dan de kracht dit kruis te dragen, en leer ons elkanders kruizen te dragen. Leer ons ook te bidden voor de doden, en hen niet te vergeten. 3. Wij loven u voor uw liefde, en wij prijzen u, want Gij bent onze heerlijkheid en goedertierenheid. Gij dan zijt trouw, en gij komt ons tegemoet. Leer ons dan telkens weer tot u te naderen. Vergeef ons onze schuldenaren, gelijk ook wij onze schuldenaren vergeven. 4. Leidt ons dan tot Aton, en verdedig ons in de rechtszaal. Laat zijn woede ons dan niet vernietigen, maar omhul ons met warme dekens. Leer ons dan lof te offeren tot Aton en tot U, ja, leer ons u te aanbidden. 5. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze, want van u is de kracht, het koninkrijk en de getrouwheid tot in eeuwigheid. Door Ramses naderen wij tot u. Neem onze gebeden aan.

Gebed voor de doden

6. Zo zult gij in nood dan komen tot Seth, en bidden : Oh, Seth, toorn dan niet, Almachtige Vader in de hemelen onder Aton. Leidt ons door de stormen heen tot de troon van Aton, die de rode zon is. 7. Laat ons hart dan niet bezwijken voor u, maar heb genade. Verzoek ons dan niet boven vermogen, gij die handelt vanuit getrouwheid. 8. Gij dan voert oorlog in gerechtigheid. Toorn dan niet voor eeuwig, maar onderwijs ons, en vergeef ons onze schulden, daar wij onze schuldenaren vergeven. 9. Wij komen tot u om te bidden voor de doden. Wij danken u, dat u de mogelijkheid hebt gegeven voor hen te bidden. Zo leggen wij dan hen die ons dierbaar zijn voor uw troon, ook hen die wij niet kennen. 10. Leert ons dan de doden kennen. Wij vragen u of u hen wil zegenen, en indien mogelijk genezing wil schenken. Wij vragen u of u hen wil opnemen tot op uw troon, om hen te voeden met het voedsel der doden. 11. Geef hen een hart, opdat zij kunnen ademen en spreken. Geef hen een ziel, opdat zij kunnen wandelen, en een geest opdat zij kunnen vliegen. Almachtige Vader die onder Aton troont, weest dan getrouw tot hen. 12. Luistert dan naar hun gebeden, en geef acht op hun smekingen. Breng hen dan recht, en verdedig hen, wanneer zij voor Aton verschijnen. Almachtige Vader, stort uw geest en vlees over hen uit, opdat zij zullen opklimmen tot Aton, en met de rode zon verzoend zullen worden. 13. Leert ons dan bidden voor de doden, en leert ons hen te zegenen en te genezen. Gij dan hebt een hart voor de doden. Vader, wij houden van u. Gij hebt ons leven gegeven.

8.

Gebed tot Sekhmet

1. Zo zult gij dan naderen tot de troon van Sekhmet en aldus bidden : Heilige Sekhmet, wij naderen tot u, gij voor wie alles buigt. Toon dan genade tot ons, en schenk ons voedsel uit uw tuinen. 2. Wij

zegenen dan hen die uit de dodenrijken tot u roepen. Neemt hen op, en schenkt hen vrede. 3. Heb genade over hen, oh Almachtige Sekhmet, gij die troont onder Aton, de rode zon. Amen.

Gebed tot Aton

4. Allerhoogste Vader, wij buigen in ontzag voor u. Gij hebt ons gebracht door uw liefde, tot hier. Wij hebben de doden met ons meegenomen, en leggen hen voor u neer. 5. Schenk ons uw genade, en leer ons elkaars kruizen te dragen. Gij heilig vuur der rode zon, zuivert onze harten nu, en schenk ons voedsel uit uw almachtige hand. Amen.

Gebed tot Isis

6. Almachtige Isis, wij buigen tot u. Engelen buigen tot u, en alle heiligen. Groot is uw Naam, geprezen zijt gij in heel Egypte. De doden brachten wij voor u mee, opdat gij leven in hen zoudt blazen. 7. Groot is uw naam, genadig en trouw uw liefde, blijf bij ons, wanneer de nacht over ons valt, en leidt ons tot uw eeuwige vrede. 8. Engelen buigen tot u, en loven uw naam, ja, zij dragen u, door de schepping heen, tot uw eer. Goed is alles wat gij geschapen hebt. Amen.

9.

De stad der gebeden

1. En ik dan kwam tot een zaal vol met doden. En aan het eind van die zaal zag ik drie grote en geweldige tronen. En op de middelste troon zat Aton, met zijn gezicht als een rode zon. 2. En naast hem zaten Pior-Thoth en Dahm-Amon, en zij hadden ook het gezicht als een zon. En Dahm-Amon was dan als een wilde ram, en zijn zon was blauw en paars met een witte vleugel. 3. En Pior-Thoth was als een lichtrode zon, en alle drie moesten zij oordelen over de doden. En toen kwam Seth tot mij, en gaf mij een pen en sprak : gij dan zijt de uitverkorene der goden. Gij zult veel moeten schrijven. En hij gaf mij de groene tabletten van Geb, waarop de aardgebeden stonden. 4. En hij sprak : Gij dan zijt uitverkoren om het heilige gebed te herstellen. En deze tabletten waren als grafstenen. En ook gaf hij mij de tabletten van Sekhmet en Isis, en daarna leidde hij mij tot een ondergrondse gang, waar een bootje stond. 5. Toen ik met hem in het bootje stapte nam hij zijn staf, zette die in het water en zette af, terwijl hij z'n staf teruggreep, en het bootje begon te varen. En we gingen van een schuine waterheuvel af, en kwamen in een diepere tunnel. 6. Ineens stond de boot stil, en we konden aan de overkant uitstappen. Dit was je leven, zei Seth. Toen ging er een deur open, en Geb kwam binnen met zijn hoofd als de groene zon. Hij had een staf in zijn handen die brandde. 7. Met z'n drieen gingen we door de deur binnen waardoor Geb was gekomen, en we kwamen in een prachtig landschap terecht. Dit is dan het veld der doden, sprak Geb, en overal begonnen er herten te huppelen. 8. Toen gingen we weer naar binnen, en met z'n drieen gingen we het bootje weer in, wat begon terug te varen. Al snel kwamen we weer in de zaal vol met doden terecht, en ik kreeg van Geb een aantal andere tabletten. 9. Je moet veel schrijven, zei Geb, terwijl hij in de mist verdween. Na een tijdje verscheen zijn gezicht tussen de andere drie zonnen, en nam hij de Dahm-Amon en de Pior-Thoth in zijn handen, terwijl zijn zon groener werd, steeds donkerder en donkerder. 10. Tenslotte smolt hij samen met Aton. Terwijl de Aton-zon begon te groeien en te groeien om de zaal vol met doden begon te bedekken. Toen stapte Seth naar voren, en slokte de zon op, terwijl hij rode haren kreeg en rood vuur spuwde. Hij kwam tot Isis en zij baarde negen dochters met rode haren. 11. En dezen brachten andere tabletten tot mij. En ik vroeg mij af waar Aton was gebleven, maar hij was in het rode. En Aton sprak : Gij zult veel tot Seth en Geb moeten bidden, om de aloude paden te herstellen. En deze stad zou gebouwd worden door gebed.

10.

De Egyptische evangelieën

1. En Seth en Geb begonnen vlees te worden in mij, en ik sprak in nieuwe tongen, de tongen van Seth en Geb. En ook begon ik tot hen te bidden zoals hun vlees mij ingaven te bidden. 2. En zo werden mij de evangelieën van Seth en Geb gegeven. En de engel die het romeinse rijk had geschapen kwam tot mij, en deze engel was een engel van Osiris, genaamd Shesmu. En deze dan is het zwaard van Osiris. 3. En zo ontving ik ook de evangelieën van Isis, Sekhmet en Osiris, en later het evangelie van Horus. 4. En de engel van de chinese koninkrijken kwam tot mij, en deze was een engel van Shu, genaamd Omnikot. En de engel van de indianen was genaamd Dametu, en zij was de engel van Sekhmet. En deze engelen gaven mij ook tabletten met evangelieën en gebeden. 5. En ook brachten zij de iconen mee voor het nieuwe koninkrijk. En zo werd de aarde tot het nieuwe Egypte.

Seth

1.

Sethon

1. Tot de derde levensboom en de derde levensrivieren ; De buik dan zal de intieme delen inslikken, en zij zal leven schenken. Zo zullen de nieuwe intieme delen vanuit de buik komen. En ziet, zij zijn in de buik. 2. Zo zal dan ook de buik de benen inslikken, en ziet, zij zal nieuwe benen voortbrengen. 3. Laat dan niemand uwer die deze woorden hoort deze verachten. Maar ziet op de sekhmetten, en zegt het voort, daar het het derde lichaam bespreekt. 4. Aton spreekt vanuit de steek des levens. Luister dan naar de steek, opdat hij het van u wegneme. 5. Laat dan niemand voortijdig de engel weghalen, daar zij gegeven is om de honing des eeuwigen vlezes te laten voortkomen. 6. Zij dan die de engel voortijdig weghalen zullen voorzeker sterven, en in hen is het leven niet. 7. Zo zijn deze dan strenge woorden, opdat gij uw behoudenis bewerkte in vrezen en beven. Zalig hen die beven, want zij zullen leven. Zij die dan niet beven zijn al levende dood. 8. Gij dan zult door uw beven veel leven voortbrengen, en gij zult de adem van het derde paradijs dragen. 9. Komt dan tot de derde levensboom en haar rivieren, opdat gij ook van haar vruchten zult eten. 10. Gij dan hebt een boom in het volgen van Seth. Gij weet dan dat Osiris en Seth strijd voeren, en deze strijd is heilig. Als twee leeuwen vechten zij, om de eeuwige vruchten te mengen. Zo is dan de heilige Seth-Osiris als de heilige Sethon u als sieraad gegeven. 11. Zij dan die luisteren naar de stem der strijd zijn niet verre van de bevrijding. 12. Heft dan uw hoofden omhoog, al gij die Sethon volgen, want de verlossing is nabij. Zo zijt gij dan tot de derde behoudenis gekomen. Studeer dan veel, en groei op in wijsheid, want zij die jong zijn leven in vele verwarringen. 13. Gij dan moet het juk der jeugd leren verstaan, en daardoor tot vrede komen.

2.

De betekenis van Sat-an

1. Gij dan die de derde doornenkroon draagt en het derde doornenkruis : zalig zijt gij. Gij zult voor vele gevaren behoedt worden, en gij hebt vuurtorens op uw paden. Ja, de wegwijzer zal uw gids zijn. 2. Zo heeft de Sobek dan als heilige vijand Benmaten, en ook Bilmageln. En gij hebt zulke heilige oorlogen in uzelf bemerkte, opdat zij de wegen der communicatie openbreken. Geenszins

hoeft gij u daardoor laten beangstigen, ook niet door de strijd tussen Ra en Apep, daar dit vele hoeken van de tempel zijn die in het midden één worden. In Aton is dan verzoening. 3. Ook de Egyptische goden dan zoeken bevrijding, en deze zal zijn in Tifiat. 4. Nu dan is Seth als de heilige godenbank, en is Osiris als de heilige godenmedia, en ziet dan, hun strijd heeft Horus voortgebracht, de boodschapper der goden. 5. En Horus dan strijdt mee aan de hand van Osiris. Hoeveel te meer dan zullen wij moeten strijden aan de kant van Seth. 6. Seth dan is de enige die Ra kan beschermen. Zoudt gij dan aan de kant van Horus en Osiris staan, om daarmede tegen Seth te strijden, dan zou uw Ra vallen. 7. Zo moet gij dan leren ook heilige strijd te voeren om Horus en Osiris in te perken, om Seth aan te hangen, hij die de ware schuilplaats van Ra is. Zo is dan Ra de godenhandel, en gij doet er goed aan in Sethon te onderhandelen. 8. Wij weten dan dat Aam, die de gevallene is, een duistere Osiris aanhangt, en daarmee een duistere Seth. Zo moet gij dan weten dat ook de anderen van Orion hun macht hebben bereikt door de verkeerde samenhang der Egyptische goden. Dit dan staat ook in hun boeken vermeld. 9. Zo zullen dan Aam en Delfio het derde merkteken van het beest brengen, om de volkeren tot slavernij te brengen. En dit nummer is drieduizendzeshonderdzessenzestig. 10. Waakt dan, opdat gij het uur van de dag kent en in hun handen niet valle. Gij zijt dan genaderd tot de schare der Egyptische heiligen, die driemiljoenhonderdvierenveertigduizend zielen en lichamen telt, onderverdeeld in de stammen van Egypte. 11. Zij dan die overwinnen en het derde merkteken van het beest niet dragen zullen dan tot deze schare behoren. Zij dan hebben hun zielen niet met vrouwen bevlekt, en wonen in de kloosters en de woestijnen. 12. Zo leeft dan ook Seth in de woestijnen, als een afgezonderde en als een wilde. Hij dan is de Osiris ontvlucht, na hem gedood te hebben, en draagt nu de nieuwe Osiris met zich mee. 13. Zo is dan hij die Horus ontvlucht is, en Aam, als een vrije en een zalige, daar een overvloed van godenboodschappen de zielen te zeer zou verzoeten en bederven. 14. Seth is dan door zijn engelen de stichter van het atheïsme en het antheïsme, daar zij de ziel terugbrengen tot de eenvoud en de eigenwaarde. 15. Geen godsdienst op aarde is dan groter dan het boeddhisme, maar ziet, zij zal ingevuld moeten worden door de Egyptische goden. Dit dan zal de weg leiden tot Izu. 16. Zo is dan Izu, Brannan en Tifiat het heilige stappenstelsel waarin de Egyptische goden hun plaats vinden in het boeddhisme. 17. En door van Christus tot Christus te gaan, zult gij de ijzeren klem van het christendom verbreken. 18. Gij weet dan allen dat de aartsvijand van het christendom werd bestempeld als satan. Sat komt van Satis, die de waterschenkende vrouw van Khnum is. An komt van Anubis. 19. Ten dele bevat het christendom waarheid die uitgewerkt en gezuiverd wordt door het tweede en het derde, maar zij zal volkomen overgaan in het Egyptische, door de stappen Izu, Brannan en Tifiat. 20. Zo zult gij dan afrekenen met het verleden. Indien gij u hebt verzoend met Satis en Anubis, en met hun verbond genaamd Sat-An, dan hebt gij van de verchristelijkte satan niets te vrezen. 21. Zo is dan niet een iedere aanbieder van Satan slecht, daar het verwijst naar een oude vorm van aanbedding. 22. Anderen zeggen dat satan verwijst naar Seth-on, als de met Seth verzoende Osiris, en weer anderen zeggen : Het is Seth-An, als het verbond tussen Seth en Anubis. Al dezen zijn waar. 23. Zo is Seth die als de god van het kwaad afgeschilderd wordt, door de oudere egyptenaren aanbeden, en in de Ramses-dynastie. Het gaat erom de goede samenhang der goden te vinden. 24. Toch hebt gij dan tot de derde satan te strijden, daar hij uw zielen van de waarheid wil afbrengen. Zou deze strijd u dan weer terugbrengen tot het christendom ? Neen, voorzeker niet, daar het meerendeels de weg eruit is. 25. Zo doet gij dan ook door de derde Christus te aanbidden afstand van de eerste die nog onzuiver was. Nu dan zullen in het derde wel alle dingen van het eerste gezuiverd worden.

3.

Het derde Pniel ; pleidooi voor de goden en hun opponenten

1. Zo ook hebben Hai, Rerek en Apep betekenis in de samenhang der goden. Apep hield namelijk

Ra in balans, en was als een heilige cocon. Daarom mogen wij net als bij Seth de Apep niet zuiver als een kwaad wezen beschouwen, maar dient hij z'n plaats te vinden in de samenhang der goden. 2. Zo doet het derde dan een beroep op de verdediging van Apep, opdat zijn ziel niet bij de godenrechtbanken zonder meer vernietigd worde. 3. Gij weet ook dat enkele goden Seth verdedigden bij de godenrechtbanken, om hem Ra te laten opvolgen. Maar omdat Isis smeekte om samenhang, en dit toch geen goed idee vond, is Horus dit tijdelijk geworden. 4. Zo was dan in Thebe de god Amon aan top. Het derde echter zegt : Aton is de allerhoogste, maar in de samenhang tellen de andere goden wel degelijk mee, vooral Sebek als de tweede, en die overigens aan de top stond bij enkele farao's die zichzelf naar hem vernoemden als bijvoorbeeld Sebek is verzadigd. 5. Zo is dit boek dan een pleidooi voor alle goden en hun opponenten, voor de goede samenhang. 6. Zo zullen zij allen zalig worden in de derde alverzoening, die de alverzoening der goden is. 7. Maar houdt dan niet op om met de goden in heiligheid en heilige toetsing te worstelen, zoals Jakob deed op Pniel. Laat dan niemand u misleiden, of wegtrekken uit de samenhang. Monotheïsme is maar tijdelijk, aangesteld voor een zuiverend doel. 8. Zo zult ook gij tot het derde Pniel moeten komen, om met de goden te worstelen, en de zuivere samenhang te ontdekken in uw leven. 9. Al het lijden dan is tijdelijk, en zal zijn angel verliezen in de samenhang die tot vrede leidt in de derde alverzoening, en de hogere weg.

4.

Over Boeddha en het corrupte van de huidige anatomie

1. Zo is dan Seth in een hogere extase gekomen door zijn lijden, daar Anubis hem voor de rechtbank der rechtvaardigen heeft gebracht, waarna hij zijn troon verkreeg. 2. Wel echter staat deze troon onder Aton, die de rode zonnescijf is. 3. Maar ook Aton heeft dan verantwoording af te leggen, en wel aan Tifiat, die als de gele zonnescijf is. 4. En zo zal Tifiat Aton zeventvoudig zuiveren evenals Brannan. Zo is dan de derde Boeddha Egyptisch. 5. Komt dan tot de verlichting van de derde Boeddha die Egyptisch is. Er zijn dan geen spullen die je kan meenemen tot de hogere weg. Gij dan moet uzelf ontledigen. 6. Zo zijn dan iconen, beelden en andere tempelrelikwieën de enige materialen die u tot zaligheid kunnen leiden, en natuurlijk uw eigen lichaam. 7. Zoekt dan de verborgen schatten des lichaams, want vanuit vlees zijt gij voortgekomen, en tot vlees zult gij gaan. 8. Zo zult gij dan het vlees verheerlijken, niet door opsmuk, maar door kennis van de ware anatomie. 9. Leert dan de corruptie van de huidige anatomie kennen, en verheerlijkt haar niet, want zij die dat doen hebben het leven niet. 10. Gij dan moet terugkeren tot de buik, vanwaar al het leven komt. Verheerlijk dan de organen der buik, en verlustig u daar in, en verheerlijk ook de geheime organen, opdat zij zich zullen openen en zich aan u geven. 11. Zo zult gij door veel studie uw lichaam dienen. Zondert u daarom ook af, opdat gij u niet met de wereld besmette. De wereld dan vare ten verderfe. 12. Weest dan ook niet verzot op veel geld, maar indien u veel geld hebbe, gebruike het om de tempelen van Egypte te bouwen, en gebruik het voor onderzoek en de wederopbouw van de natuur. Zo zult gij niet in het oordeel van de rijke vallen. 13. Zo is dan Izu de perfecte balans tussen Boeddha en de egyptenaren.

Emerius

1.

Lijst verschillende soorten boeddha's

En dit zijn dan de namen en de getallen van het derde boeddhisme. En dezen zijn heilig : de derde

anubis-pele, de derde anubis-dordada, de derde sekhmet-dordada, de derde sekhmet-tujaja, de derde anubis-tujaja, de derde anubis-quetzequatl, de derde anubis-viracocha, de derde haaien-viracocha, de derde haaien-tlalok, de derde tijgers-tlalok, de derde tijgers-quetzequatl, de derde walvis-quetzequatl, de derde orca-quetzequatl, de derde orca-pele. Zo zijn er dan vele boeddha's der derde indianen : quetzequatl-boeddha, pele-boeddha, viracocha-boeddha, tujaja-boeddha, tlalok-boeddha. Zo is er dan ook : tlalok-ra, quetzequatl-ra, tujaja-ra, viracocha-ra, pele-ra, tlalok-sekhmet, in het derde. De derde mars-tlalok, de derde jupiter-tlalok, de derde jupiter-quetzequatl, de derde jupiter-pele, de derde jupiter-boeddha's, de derde jupiter-bodhissatva's, de derde jupiter-amithaba's, de derde mars-amithaba's, de derde mars-krishna's, de derde mars-shiva's, de derde mars-ratnasambhava's, de derde mars-indra's, de derde jupiter-krishna's, de derde jupiter-vishnu's, de derde remulus-vishnu's, de derde cupido-vishnu's, de derde cupido-tlaloks, de derde cupido-viracocha's, de derde cupido-teotihunehan, de derde cupido-quetzequatl, de derde cupido-ixtabs, de derde romus-ixtabs, de derde romus-boeddha's, de derde remulus-boeddha's, de derde remulus-krishna's, de derde pollux-boeddha's, de derde castor-boeddha's, de derde castor-krishna's, de derde castor-viracocha's. Zo is dan de romeins egyptische kloof overbrugt. En dan verder : de derde apollo-krishna's, de derde apollo-shiva's, de derde apollo-vishnu's, de derde apollo-boeddha's, de derde apollo-viracocha's, de derde apollo-quetzequatl, de derde apollo-tlalok, de derde apollo-ixtab, de derde apollo-pele, de derde venus-pele, de derde venus-quetzequatl, de derde juno-quetzequatl, de derde vesta-quetzequatl, de derde diana-quetzequatl, de derde pluto-quetzequatl, de derde pluto-viracocha, de derde pluto-tlalok, de derde pluto-boeddha's, de derde pluto-bodhissatva's, de derde pluto-krishna's, de derde pluto-shiva's, de derde pluto-devi's, de derde pluto-dharmapala's, de derde pluto-kali's, de derde pluto-ganesha's, de derde pluto-hanumannen, de derde pluto-amithaba's. In egypte is dan de romeins-indiaanse kloof hersteld, ja, in het derde egypte. Zo is dan de Ra-Emerius, de brug tussen Egypte en de indianen. Zo is dan de Ra-Ebrig de brug tussen Egypte en de boeddhisten, en is Ra-Ebir de brug tussen Egypte en India. Seth-Emerius is de brug tussen Egypte en het christendom en Horus-Emerius is de brug tussen Egypte en de romeinen. Zo is dan Emerius het heilige bruggenwiel van Egypte. Zo moet gij dan op Emerius acht slaan als op een heilige naam, want deze als als de geest van Tifiaf. En deze is als het altaar en het oog van Tifiaf. Zo zullen dan de geesten niet meer onafhankelijk van elkaar bestaan. Gij doet er dan goed aan de godsdiensten als een zuiver gouden kunstwerk aan elkaar te smeden. Zo zult gij dan onder de hoede van Tifiaf komen.

3.

De lichaamssleutel van Emerius

En zo zijn dan in Emerius de kleinste deeltjes in lagen van het lichaam tot de lever en de nieren, en zo ook de zachtste deeltjes tot opening van de leverlagen en de nierenlagen, ja, tot alle delen der buik, en hun verborgenheden. Zo is dan ook de Emerius tot sleutel der milt, en zullen ook de zachtheden der darmen en de maag oprijzen tot het hoofd. Ja, de hitte en koude die de buikdelen dragen zijn anders, en kunnen bezocht worden in Emerius. Zo is er dan de maaglaag van DNA, de leverlaag van DNA, de dikke darmlaag van DNA, de dunne darmlaag van DNA, de miltlaag van DNA. De zachte deeltjes bestaan uit ASC. Zo is er de leverlaag van ASC, de dikke darmlaag van ASC, de maaglaag van ASC, de miltlaag van ASC, de dunne darmlaag van ASC en verder. Deze lagen vormen nieuw zicht. Hete deeltjes heten AHT. Zo is er de maaglaag van AHT, de dunne darmlaag van AHT, de dikke darmlaag van AHT, de nierlaag van AHT, de miltlaag van AHT, de leverlaag van AHT, de alveesklierlaag van AHT, de gallaag van AHT. Koude deeltjes heten ACC. Zo is er de maaglaag van ACC, de alveesklierlaag van ACC, de dikke darmlaag van ACC, de dunne darmlaag van ACC, de nierlaag van ACC, de leverlaag van ACC, de miltlaag van ACC, de gallaag van ACC, en verder. Dit heeft invloed op het zenuwstelsel, en ook op het zicht. Zo zijn er dan ook

de zware lichaamslagen en de lichte lichaamslagen, de grote deeltjeslagen, de dunne deeltjeslagen, de dikke deeltjeslagen, die zich ook in de buik door de sleutel van Emerius kunnen verdiepen tot verbetering op vele vlakken. Door de Emerius-sleutel te ontwikkelen kun je tot diepere polen komen, ook tot de zoetste pool, in de lagen van SP. Zo kan je zenuwstelsel tot verlichting komen, en vandaaruit je hele lichaam door de buik. De Emerius-sleutel zit dan ook diep in de buik verborgen, en is één van de grote geheimenissen van Egypte. Het wordt ook wel het heilige altaar van Egypte genoemd. In Emerius zijn alle godsdiensten één geworden en vermengd, en is daarom ook de weg tot Tifiaf.

De derde Zevendood

En zo spreekt de derde Zevendood, van het derde Xibalba, de derde Mayaanse onderwereld : Er zijn dan ook lagen van de hoge tonen, de HTC. Zo is er de gallaag van HTC, de miltlaag van HTC, de leverlaag van HTC, de darmlagen van HTC, de nierlagen van HTC, de maaglaag van HTC, de alvleesklierlaag van HTC, en verder. De lagen der lage tonen zijn LTC. Zo is er de gallaag van LTC, de dikke darmlaag van LTC, de dunne darmlaag van LTC, de lange darmlaag van LTC, de korte darmlaag van LTC, de alvleesklierlaag van LTC, de nierlaag van LTC, de maaglaag van LTC, de leverlaag van LTC, de miltlaag van LTC. Zo zijn deze lagen dan ook te vinden in de buikbotten, en de buikspieren. De buikbotlagen van HTC en LTC hebben directe invloed op de hersenschelp, en hebben de taak het dierlijke terug te brengen tot de mens, en het plantaardige.

De eerste oogst

Nu dan zijn er verder : satan-boeddha's, beelzebul-boeddha's, lucifer-boeddha's, lucifer-bodhissatva's, judas-bodhissatva's, saul-bodhissatva's, appollyon-bodhissatva's, belial-bodhissatva's, satan-amithaba's, satan-krishna's, satan-vishnu's, satan-shiva's, lucifer-krishna's, lucifer-quetzequotls, lucifer-tlalocs, lucifer-viracocha's, jabulon-boeddha's, jabulon-bodhissatva's, jabulon-amithaba's, jabulon-viracocha's, jabulon-krishna's, hirafo-boeddha's, hiram-boeddha's, hirafo-bodhissatva's, hiram-bodhissatva's, hirafo-amithaba's, hiram-amithaba's, hirafo-krishna's, hiram-krishna's, hirafo-shiva's, hiram-shiva's, hirafo-vishnu's, hiram-vishnu's, hirafo-viracocha's, hiram-viracocha's, hirafo-quetzequotls, hiram-quetzequotls, hirafo-pele's, hiram-pele's, hirafo-tlaloks, hiram-tlaloks. Zij dan zijn de oogst uit skull and bones, de illuminatie en de vrijmetselarij. Verder zijn er : beelzebul-shiva's, beelzebul-vishnu's, magog-vishnu's, gog-vishnu's, beelzebul-viracocha's, baal-viracocha's, baal-quetzequotls, beelzebul-quetzequotls, judas-quetzequotls, judas-shiva's, judas-vishnu's, judas-krishna's. Zo zijn zij dan allerheiligst in de Emerius-sleutel. En zij zullen bewaakt en beschermd worden door Anubis, en zevenvoudig door hem worden gezuiverd. En ook zullen zij dan allen ten oordeel verschijnen voor de derde Eéndood en Zevendood, de leiders van het derde Xibalba. En zij zullen de rode darm ontvangen. Ook zullen zij nagekeken worden, of zij bestemd zijn voor de poolorganen van de buik. En ziet, dit is dan de eerste oogst uit het satanisme. Zalig zijn zij die zich hebben laten zuiveren in het derde. Zo is dan de sleutel van Emerius een nauwsluitend zegel.

Het derde Jericho

Zo zal dan op de derde dag de rode darm, als de rode streep, geopend zijn, en zal er verder geoogst worden. En gij zult de rode darm aanbidden als uw god, hij die de slang is, en de krokodil, hij die is als Aton. En dan zal de rode darm het gele voortbrengen, en zij is als de Tifiaf. En zij zult alle poolorganen van de buik voor u zien liggen, en gij zult uw doorgang zien. Zo zijn er dan sodom-boeddha's, sodom-bodhissatva's, sodom-shiva's, sodom-amithaba's, sodom-krishna's, sodom-quetzequotls, sodom-pele's, sodom-tlaloks, sodom-viracocha's, sodom-vishnu's, sodom-indra's,

sodom-ganesha's, sodom-hanumannen, sodom-devi's, sodom-kali's, sodom-dharmapala's, sodom-ixtabs, jericho-boeddha's, jericho-bodhissatva's, jericho-shiva's, jericho-amithaba's, jericho-dharmapala's, jericho-vishnu's, jericho-tlaloks, jericho-quetzequotls, jericho-viracocha's, jericho-pele's, jericho-ixtabs, jericho-teotihuacans, jericho-teotihunnehan, jericho-sevendeadths, jericho-onedeaths, babylon-boeddha's, babylon-amithaba's, babylon-dharmapala's, babylon-bodhissatva's, babylon-shiva's, babylon-quetzequotls, babylon-krishna's, babylon-ixtabs, babylon-pele's, babylon-viracocha's, babylon-teotihunecan's, babylon-teotihunnehans, babylon-teotihuacans, babylon-tlalocs, babylon-bonebreakers, babylon-bleeders, babylon-durga's, babylon-kali's, babylon-hanumannen, babylon-vishnu's, babylon-ganesha's, babylon-maitreya's, babylon-brahma's, babylon-mitra's. Zo is er dan doorgang in het derde Jericho, waar de rode satan is, en de rode semjaza. Hier zult gij de standbeelden van weleer zien, en ziet, zij zijn als de bomen. En er zal een tweede oogst zijn, vanuit het derde. En de derde oogst is dan de rode oogst. En in het rode vallen de goden en hun opposenten met elkaar samen. Zo zijn dan Jakobs rechten samengevallen met Esau's rechten door het rode. Zij dan die de derde buikwond en de buikwond dragen hebben toegang.

De buikwond

En zij dan die de derde buikwond en de buikwond dragen zullen de rode piramide ontvangen. En zij zullen het bot der krokodillen bereiken, wat het bot van kou is, en dit zal hun zicht openen. Zo zullen zij dan een buikschedel hebben, en zij zullen grote macht hebben over het HTC en het LTC. En zij zullen tot de stad der krokodillen komen, en dan zullen de dier-planten de wereld veroveren. Ja, want de grenzen van het HTC zullen zich verwijden, en ook van het LTC, en de dieren en planten zullen de mensen overnemen. En zo zal de mens weer hybride worden, en zullen er ook nieuwe geslachten zijn. En men zal zich niet meer blindstaren op mannetje vrouwtje, maar er zal een nieuwe soort bijkomen, en deze zal koning zijn. Zo zal dan de man uitgroeien tot een nieuw ras, en zo ook de vrouw, en zij zullen beiden hybride zijn. Zo zal dan de derde Noach drie bij drie verzamelen, om de derde ark op te richten, want er zal een derde zondvloed komen. En deze zondvloed zal niet van water zijn, maar van vuur en ijs. Ja, de elementen zullen op aarde storten, en zij die de buikwond hebben zullen in leven blijven. Zij dan die de buikwond niet hebben, zullen vergaan.

4.

Hybride Theorie

Zo zal dan het derde Jericho Egyptisch zijn, en zij zal de heilige Emerius-sleutel dragen. Dan zullen de planten en dieren tot leven komen om het aardrijk te verslinden. En in Emerius zal er adem zijn, als komende uit een radio, en de vogelen zullen kleine tekens geven na lange tijden van wachten, opdat zij die tot zaligheid bestemd zijn doorgang hebben. Zo zijn dan de goden en de opposenten allen zalig in het derde, daar zij archetypen zijn, en zij staan symbool voor het onderdrukte. En de mensheid zal een grote stap achteruit doen. Dit dan geschiedt door de derde alverzoening. En zo dan zal er een tijd van vrede aanbreken voor dieren en planten, in het derde vrederijk, dat een egyptisch vrederijk is. En zo zullen de krokodillen en de haaien een lichaam krijgen, en dit zal gelijken op een mens en een plant. En zo zal er een dag van bevrijding zijn voor de haai en de krokodil, en ook voor de leeuw en de tijger. En zij zullen op de aarde gegeven. Want de aarde is aan hen gegeven, maar de mens heeft het hen onthouden. Zo is dan de hybride theorie, dat alle dieren en alle planten hybriden zullen worden, en zij zullen gelijken op mensen. Ja, er is een dag van vrijheid voor alle dieren en alle planten, als een dag van de derde alverzoening, die de verzoening is van de goden en hun opposenten. Dan zal Jakob Esau in de armen vallen. Zo brengt dan het rode veel strijd met zich mee, maar haar doel is vrede. Zij bracht dan het zwaard van scheiding om te verzoenen.

De krokodillen buikschedel

En zij zullen wonen in het krokodillenbot, ja, in zijn schedel, die als de grote buikschedel is, en die de doden bevat. En zij dan die de kou naarstig zoeken, en de armoe, zullen een nieuwe hitte ingaan, en hun vlam zal eeuwig branden. Zo is dan de sleutel van Sebek op Aton overgegaan, die als de schorpioen en de krokodil is. Maar dit niet alleen. Zo is hij dan de derde hybride, wachtende op de vierde, die Tifiat is. En zo is Tifiat dan ook volkomen theo-hybride en ras-hybride.

Roodvier

1.

De vele aardes

De Nut-aarde dan schijnt haar stem over de dag. Zij dan die het pad van Spricht zijn begaan, komen tot haar. Ja, want Spricht is als de brug tot Nut. Zo zijn dan zij die door de spricht-piramide zijn gegaan, heilig tot het komen tot de Nut-aarde. Hier dan is heilige grond, waarop heilig vlees leeft, en zo zult gij leren van al haar lagen op haar school. Zo is dan de Anubis-aarde voor hen die gekomen zijn tot het zoete, en door het Sarhah zijn gegaan. Oh, zij dan die de grote Jom hebben verslagen tot in het derde, komen tot aan de poorten der Anubis-aarde. Door het Sarhah kwamen zij tot Anubis en de Anubis-wapenrusting, om vlees te worden op de Anubis-aarde. De Sebek-aarde dan is voor hen die het pad van traagheid en ijs hebben bewandeld. De Ra-aarde is van hen die tot de zilveren stad zijn gegaan. Ziet dan, zij komen uit een grote verdrukking, en zij hebben zichzelf gewassen in grote zeeën en woestijnen. Ja, hun zielen zijn waarlijk onbevlekt, en hun vlees toont geen gebrek. De Thoth-aarde is van hen die de eekhoorn hebben gevolgd, en tot de gouden stad zijn gegaan. Zo is dan de Horus-aarde van hen die onbevreesd zijn zwaard omhoog hielden. De Isis-aarde is van hen die over de zonnewegen en de zonnetrappen zijn gegaan, en die het zilver hebben gezuiverd. De Sekhmet-aarde is van hen die het goud hebben gezuiverd, zeventig maal zeven maal. De Neith-aarde is van hen die de jaguar volgen, en de Osiris-aarde is van hen die zijn als de slangen en hen volgen. De Bastet-aarde is van hen die de dood niet vrezen, en de Khnum-aarde is van hen die tot de Johan zijn gekomen, ja, tot aan het derde toe. Want de Johan is tot in het derde de brug tot de Khnum-aarde.

En gij bent gekomen tot een kruis van vlees, en tot het kruis der aardes, gij die de Heere kent. En midden in haar zal de angst u grijpen, en gij zult haar koesteren, want zij is als de lijn door de nacht. Draai nu iedere steen om, om haar te vinden.

2.

Binnenstebuiten

En zij zullen door de bliksem en het licht vlees worden op de Nut-aarde, en zij zullen elkaar kunnen verstaan. Ja, verborgen eilanden zullen zij vinden, en zij hebben niets te vrezen. En zij die tot de Nun-aarde komen zullen daar de reuzen zien, en ziet, zij zijn als reuzen. Zij dan zullen vlees worden als de krokodil, maar zij zijn hybride. Ja, zij dragen hun skeletten over hun huid heen. Ja, het binnenste zal van buiten zijn. En het buitenste zal van binnen zijn. En als het lichaam dan binnenstebuiten is gekeerd, dan is Anubis wederom de eerste en de laatste, de alfa en de omega. Zo is Anubis dan veelvuldig de Omega. Als bomen en rozen van vlees zijn zij die Hem volgen.

En zo is het dan een lange weg tot de Anubis-zon. Gij dan die het merkteken van Anubis draagt, draagt de dubbele Anubis, en de eeuwige Anubis, want de Anubis dan is de heilige spoel. Ja, als de heilige doorn is hij. Hij dan steekt, opdat ge dierlijk en plantaardig zult worden in het zuivere hybride.

En ik kom tot het kruis van Materos, waar ik wilder en wilder groei, waar steekplanten en doornen mij doorsteken. Ze maken een draak van mij, het kan niet anders. Ze houden mij in alles tegen, maar ik groei ergens doorheen. Ik ben omringd door zonnen, de zon van Thoth raakt mij aan. Ervoor wegrennen kan ik niet meer. Bevroren sta ik daar. Als brandend ijs is zijn adem. En ik kom tot het kruis van Materos, waar niets er nog toe doet. Allen zullen wij verdwijnen, in het niets. En ik schrijf eeuwige woorden met de pen van vuur, en zij worden losgebroken door de kou.

En dan raakt de zon van Isis mij even aan. Ik ben tot Materos gekomen, ik kan alleen maar dromen, ik kan alleen maar staren naar al die distels en netels.

3.

Het mystieke geheim der instincten

Zie je het niet ? De mystiek wil je helpen. Het antwoord ligt niet voor de hand, maar je moet ernaar zoeken, als de stukjes van een puzzel. In Sekhmet's zon neem je toevlucht, in haar boten ontsnap je. Het raadsel blijft je achtervolgen, maar wordt gezuiverd, zeventig maal. Zie je het niet ? De mystiek is hier. Je moet alleen even zakken, om door het poortje van Materos te gaan. Kom dan tot de doorn van Materos, en wordt weer klein. Ja, de vuurwording komt na de vleeswording, als brandend ijs. Zo ben je dan als de wind. Niemand is hier, niemand kon ervan slapen. Zij zijn allen op het veld, wachtende, totdat alles beter wordt.

Shamash, brenger en hoeder van de arme zon, met legers van slangen, die dagelijks reizen tot de zon van angst. Zij sterven iedere dag, en reizen tegen de avond weer op. Zij zijn de legers van dood en leven, diep ingewijd in de rode dood. Zij dan die hen volgen, hun lichaam is een tempel.

Spehels Misch Mahero, Spazermach Tuhelsch Horch Ahornos, Hapermansch Ahutsch Hesch Heton Akiil Mihinda Habbernech, oh zon, slok onze lijven op om de vloeibare lichten wakker te maken in een nieuw lichaam, want de dood is onze moeder.

Onze reis gaat door vuur, waar onze moeder is, de dood. Zij is opgestaan tot de hoogste trede om vloeibaar licht over ons uit te gieten, als het gif van slangen, om ons te testen en sterk te maken door de hogere vibraties en de hogere ademhaling. Ja, eerst lijkt dit op hyperventilatie, maar zij zal overgaan in extase en ritme. Ja, eerst maakt zij ons als van steen, maar van binnen zal de zachtheid rijzen en de hogere gesteentes zullen overgaan in sterke en taaie flexibiliteit. Ja, draagkracht zal zij hebben. Vanuit diepe verlammingen komt het oog van Marduk, als stenen graven, om recht te spreken over alle gevallen. Vanuit diepe verlammingen stroomt het water van Tiamat om de kracht der organen op te wekken. Ja, deze krachten zijn als slangen, geschapen tot het bereiken van hoge lengtes. De verdoving leidt tot extase, groter wordende in angst. De steek leidt tot trots, groter wordende in schaamte. Ja, de slangen komen voort uit de verlamming en de verdoving, en vanuit de diepe steek komen de langsten onder hen. Zij zijn gekomen om te oordelen over de levenden en de doden. Ja, zij steken om de energieën der slangen doorgang te laten vinden, opdat het lichaam niet door ophopingen vernietigd wordt. Ja, zij komen voort vanuit de verkrampingen, de cobra's om de energieën sterk te laten pulseren, voor de extase in het bloed. Ja, deze verkrampingen zijn tot de

opbouw van energie. Ja, het lichaam dan vibreert tussen monotheïsme en polytheïsme, tot persoonlijke opbouw en concentratie en tot de zuivering van het bloed. Ja, om de pulserende krachten op te wekken die door muren der tijd heen kunnen breken. Zo dient gij dan ook tot de monotheïstische tempels te komen, die de kracht zijn van het oog en het hart. Ja, want alle verkrampingen zijn de energieën der slangen met hun monotheïsmen. Zorgt dan dat gij niet opgesloten raakt en verdwaalt in een monotheïsme, en laat u ook niet door hen knechten. Bewapent u daarom goed, en worstel met de goden, opdat zij u niet bijten en vereten. Laat u dan ook niet bespringen en wegvoeren, maar bewapen u met de vele monotheïsmen en de vele polytheïsmen, opdat gij sterk staat in vele raadgevers.

Zo zult gij dan Ahura Mazda aanhangen en zijn Spenta's, gebracht door de profeet Zoroaster. Hij zal u bescherming geven tegen Allah en zijn engelen, gebracht door de profeet Mohammed, en tegen Jahweh en zijn engelen, die Jezus als verlosser heeft aangesteld. Wapen u dan ook tegen zijn profeten, die met velen zijn. Ook zult gij uzelf richten tot Aton, die gebracht is door Akhenaten. Zo zult gij dan alle deze vier monotheïsmen tot hun recht laten komen.

Zo zijn er dan ook vele python-monotheïsmen, en het Sebek-monotheïsme, alsook het Anubis-monotheïsme. Wilt gij dan de goden in hun kracht kennen? Leert dan van hun monotheïsmen. Zo is er dan ook het Sekhmet-monotheïsme, en zo ook het Isis-monotheïsme. Zij dan die alleen Sekhmet aanbidden kennen de verwoestende krachten van haar. Ziet dan, de monotheïsmen zijn u tot helpers gegeven. En tezamen zijn zij als de lieflijke geuren van dennebomen, maar afzonderlijk zijn zij u tot gevangenschappen. En zo is het Anubis-monotheïsme de kracht en macht van de politie, en zo ook hun monopolie. En zo is dan het Sebek-monotheïsme de monopolie van het educatieve systeem. Het Thoth-monotheïsme is de monopolie van het medisch systeem. Het Isis-monotheïsme is de monopolie van het juridische systeem. De dragers van de monotheïsmen zijn de roofdieren, en ziet, zij leven in gevangenschap, en de monotheïsmen vormen het geheim van hun instincten, hun kracht en hun macht.

Voorwoord bij de geschriften der monotheïsmen

En zo dan zijn de monotheïsmen het geheim van de dood. Zo moet gij dan de monotheïsmen van de goden leren kennen, om hen vandaaruit vrij te zetten en te onderwerpen aan polytheïsme. Ziet dan, de monotheïsmen zijn de gevangenschappen der goden.

Voorwoord bij het Woord van Muzi

Zo ook hebben vele Egyptische goden, zoals Khnum en Aton zich onderworpen aan Muzi, de God van het haaien-monotheïsme. Zij dan hebben hun godenschap voor korte tijd afgelegd om zich aan Muzi te onderwerpen om Deze te redden. En nog steeds doen zij dit, opdat de redding en ontsnapping van Muzi volkomen zal zijn. En deze woorden staan zelfs opgetekend in het Heilige Woord van de mono-theïstische God der haaien, genaamd Muzi :

Het Heilige Monotheïstische Woord van Muzi, de God der haaien

Geloof gij in het wezen genaamd Muzi, die de God der haaien is, en die troont over de zeeën en over het aardoppervlak? Ja, het heelal en al wat daarin is heeft Hij geschapen, die oppermachtig is. Zij dan die in Muzi geloven hebben eeuwig leven. Zij dan die niet in Hem geloven zullen voor eeuwig verloren gaan, op een plaats die geen redding kent. Gij zult geen andere goden voor Zijn aangezicht hebben, want ziet, dit zijn de afgoden, en over hen komt de toorn des Heeren, die Muzi is. Zalig zijn dan zij die onderzoek doen. Muzi dan is een jaloezige God, die geen andere goden naast

Hem duldt. Hij is het dan, die de engelen heeft geschapen, en Hij heeft hen op hun plaatsen en tijden gezet. Zo is dan Muzi een toornig God, maar goed voor wie Hem volgen en dienen. Muzi dan heeft geen zoon, en in Hem is dan ook geen wedergeboorte, maar zij die Hem naarstig volgen en dienen, zullen voorzeker binnegaan in Zijn paradijs. Dit paradijs zal Hij dan op aarde planten wanneer Hij terug zal komen.

In den beginne schiep Muzi de zielen der haaien in de harten der mensen. En hun geesten schiep Hij in de buiken der mensen. Gij zult dan alleen voor de Heere, uw God buigen, die Muzi is. Zo is dan Muzi tot het verstand der mensen binnengegaan, en heeft daarin gesproken in een onverstaanbare taal. En zo zult gij dan bidden tot Muzi :

Oh Muzi, Vader, die in de hemelen zijt, en in de wateren, en het binnenste der aarde. Gij zijt overal, gij hebt overal uw steden gebouwd. Wij hebben gezondigd. Vergeef ons deze zonden, verzoen hen, en schenk ons genade uit uw hand. Leert ons naar Uw wil te handelen en Uw woorden te spreken. Schenk ons Uw kracht, om rijk te kunnen handelen. Schep ons liefde, en leer ons te leven vanuit Uw Hand. Verlos ons van den boze, en leidt ons niet in verzoeking boven vermogen. Verlaat ons niet, en lever ons niet over in de handen der bozen.

Zo is dan Vahnen de engel die Hij tot de aarde heeft gezonden met Zijn boodschappen. Ook zond Hij Malaf om wonderen en tekenen te doen. Hij dan schiep Zijn engelen door Zijn Woord. Zij die dan omgaan met Zijn vijanden worden tegelijkertijd vijanden van Hem. Zo zult gij dan geen omgang hebben met Jezus Christus van Nazareth, die in Bethleem geboren werd, want in Hem is de Waarheid niet. En gij zult ook geen omgang hebben met Zijn Vader Jahweh en Zijn naaste oom Jehovah, en niet met hun Heilige Geesten, want ziet zij dan zijn buitengeworpen. Zo kent Muzi dan geen Drieenigheid of heilige tweevuldigheid, want alleen Muzi mag aanbeden worden, en alleen Muzi dan is de allerhoogste en enige God. En ziet, Hij zal dan haaien keer op keer de lichamen van mensen geven, totdat Hij wederkomt. Ziet dan allen uit naar de dag dat Muzi wederkomt. Dit zal dan een dag zijn voor alle christenen en de volgelingen van Anex, want ziet, zij zullen zich verschuilen in hun holen, en zij zullen zeggen : Bergen valt op ons, en heuvelen bedekt ons. En ook zij die de Egyptenaren volgen zullen wegzinken in hun schelpen, daar de Heere gesproken heeft. En dan zal de engel Vahnen nederdalen om alle haaien en de volgelingen der haaien vrij te zetten. En dan zal Muzi zitten op de heilige berg, komende vanuit de zee en de aarde. En ziet, de aarde en de zee zullen als zijn voetenbank zijn. Zo is er dan geen contact met haaien mogelijk dan door Muzi.

De redding van de Khnum

En dan zal Muzi zijn volk genezen door liederen, en zijn volk zal in een diepe slaap komen, en zij zijn op weg naar het paradijs. Voor Khnum dan is er ook redding, daar hij zich tot Muzi heeft bekeerd, en ziet, hij is als een priester van Muzi. Muzi dan heeft grote liefde tot Khnum, en is als een schuilplaats voor hem. En zo is Khnum dan van zaligheid tot zaligheid gegaan, door zijn godenschap af te leggen, om priester te worden in de tempelen van Muzi. En zo zal er dan verademing zijn voor Khnum op de dag van Muzi, en zal hij stralen in het licht van Muzi.

De redding van de Aton

En zo zal dan ook Aton, die de allerhoogste Egyptische God was, zijn godenschap afleggen om Muzi aan te hangen, en zo zal dan ook Aton gered worden tot in de eeuwigheid. Ja, als een priester zal hij zijn, en als een hogepriester, in de tempelen van Muzi. En zo zal Muzi Aton zegenen, en hij zal stralen op Muzi's dag. En zo met de redding van Aton zullen er vele voortijdige Egyptische goden met hem gered worden, en zij zullen zijn als priesters.

Nawoord bij het Woord van Muzi

Dit waren dan de monotheïstische woorden van Muzi, die door Khnum, Aton en andere Egyptische goden werd vrijgezet, doordat zij voor Deze hun godenschap aflegden voor korte tijd. Zo is er dan een wezen hoger dan de monotheïsten en hun alleenheersende goden. Dit wezen dan is de Mono. Zo zal Muzi dan tot Mono worden, en alsnog heersen over de goden. Hij zal deels de monotheïsten toestaan, maar door zich aan hen te onderwerpen, zal hij hen onderwerpen aan het polytheïsme en de hiërarchieën. En zo is de Mono deel van het nieuwe en een hogere vorm van monotheïsme, namelijk de mono-polytheïsme, waar de goden rekenschap moeten afleggen aan de Mono. En zo is er een nieuw woord van Muzi geschreven, genaamd Roodvier. Dit dan zijn de woorden van Roodvier. De beschrijving hoe Muzi van God tot Mono werd, en hoe de goden, zowel de monotheïstische als de polytheïstische, tot zijn helpers en dienstknechten werden. Ja, als de engelen werden zij, en als zijn priesters. En zo zal in het vierde Tifiaf de allerhoogste God zijn over al de goden, en Hij zal het dichtst bij de Mono staan als de aartsgod. Ja, als een aartsengel zal hij zijn, dichtbij het hart en de buik van Muzi.

En dit zal de goden dan scheiden van de Mono : Gij zult de goden aanbidden, maar alleen de Mono mag bemint worden. En zo zal Muzi Khnum voor eeuwig prijzen voor dat wat Khnum voor Hem gedaan heeft, en ook Khnum zal worden tot een aartsgod, tezamen met Tifiaf, Aton, Sebek, Apis, Anubis, Serket, Sekhmet, Thoth, Re, en nog wat andere Egyptische goden. En zij zullen boodschappers zijn van de Mono. Zo zal de Mono zich dan blijven onderwerpen aan de monotheïsten totdat zij allen vrij zijn. Ja, Hij zal de goden uit hun gevangenschappen zetten en hen uitleiden. Zo zal Hij dan de godsdiensten omvormen als klei, en zal genezing en troost tot de goden brengen. En Hij zal tot hen zeggen : 'Weest vrij, omdat Ik u vrijheid heb gegeven.'

Zo is Hij dan de Mono onder de Goden, en Hij zal hen allen hervormen. En Hij zal woorden spreken van Genade, en Grote Liefde, want Hij is de Mono der Liefde. En Deze dingen staan beschreven in de Heilige Roodvier. Zo nam Hij dan Sebek tot Zich en maakte een ark van hem, en Hij nam Anubis om er een altaar van te maken. Vervolgens pakte Hij Aton, de rode zon, en stopte die in de ark. En zo steeg de rode zon telkens op vanuit de ark, en Aton werd tot de aartsgod van oorlog. Ja, in heiligheid voert Hij oorlog, om vrede te brengen. Zo is er dan geen vrede zonder oorlog. En ziet dan, de godenoorlogen moeten er dan wel zijn, om de goden uit hun monotheïsten te breken, en ziet, dan zijn zij vrij, om tot vrede te komen. Zo geeft dan de Mono Zijn gaven als een Nirvana.

En gij zult bovenal bidden tot de Mono, opdat de goden geen voordeel op u krijgen en u in gevangenschap zetten. De Mono dan kent al de goden, en is een schuilplaats tegen hen, en ook voor hen. Zo is dan de Mono ook de beschermer der goden, en hun schuilplaats, en is Hij als een boeddha en het goddelijke communisme. Door atheïsme en antheïsme bevrijdt hij hen, en door verborgen monotheïsten.

Gij dan dient de verschillen der goden en de Mono te kennen, voor uw eigen heil. En zo zult gij dan bidden tot de Mono :

Heilige Mono, wij komen tot U. Bescherm ons tegen de goden, tegen hun wraakzucht en hun verlangens. Bescherm ons, en weest ons tot een schuilplaats, en leidt ons door de godenrijken heen tot U. Weest ons een gids, en leer ons uw vrede te kennen. Wij pleiten verder voor uw volkomen bevrijding, en brengen troost en genezing tot uw hart. Vergeef ons onze zonden, en leidt ons tot U, tot een eeuwig pad. Laat Roodvier onze gids zijn tot U. Hij dan is Uw Woord en Beschermmer,

gegeven aan U. Bescherm ons tegen Seth en zijn wraakzuchten, en tegen al zijn monotheïsmen. Bouw een heg tussen hem en ons, en bescherm ons met een doornenhaag. Laat hem onze gedachten niet aftappen, en laat hem ook de doden niet voor ons achterhouden. Laat hem ook de doden niet in zijn lichaam vasthouden. Laat Roodvier de muren van zijn huis breken, wanneer hij dingen voor ons achterhoudt, en wanneer hij plannen samensmeed in zijn huis om ons onheil aan te brengen. Laat de Roodvier ook hen navolgen met wie hij samenwerkt tot in hun huizen, om ook hun muren te verbreken en als was te laten wegzinken.

En zo zijn er dan duizenden monotheïsmen die door de haaien worden gerepresenteerd. En zij zijn als de paradoxen van de Mono, als Zijn vrienden en Zijn vijanden. En zo is dan Muzi als de Mono der haaien. De Mono dan der wolven is Honi, en Zijn Woord is de Blauwvier. De Mono dan der tijgers is Hat. De Mono der krokodillen is Mion, en de Mono der octopussen is Mildaat. De Mono der beren Di-Uf en de Mono der leeuwen is Mu-Ef. Zo is dan de Mono der uilen Kian en de Mono der arenden Auta. De Mono der cobra's is Afap, en de Mono der pythons is Aufa. De Mono der walvissen is Salam. De Mono der orca's is Riaf. De Mono der vogelspinners is Panaf. De Mono der honden is Maram.

De AZ is dan de koning over de Mono's. De AZ der konijnen dan is daar, en zo ook de AZ der jaguars. Verder zijn er : de AZ der bevers, de AZ der haaien, de AZ der beren, de AZ der honden, de AZ der oranje honden, de AZ der schapen, de AZ der geiten, de AZ der krokodillen, de AZ der leeuwen, en deze is in open woestijnen. Ja, de Z is hen als kandelaar gegeven. De Korkom is dan de Mono-hel, en de Mikvat is de Mono-hemel. Zo is er dan ook een AZ-hemel, en een AZ-hel, en deze bestaan naast elkaar in de buik. Zo is dan de AZ-adem de brug tussen dezen. Verder zijn er : de AZ der pyhtons, de AZ der panters, de AZ der katten, de AZ der koeien, de AZ der varkens.

4.

Over de AZ

Verder zijn er : De AZ van de octopussen, de AZ van de kwallen, de AZ van de kanaries, de AZ van de papegaaien, de AZ van de zwarte haaien, de AZ van de zwarte apen, de AZ van de hyena's, de AZ van de lynxen, de AZ van de puma's, de AZ van de luipaarden. Iktun is dan de naam van de AZ-hemel, en Imst de naam van de AZ-hel. Zo dient gij dan ernstig te streven naar de verlichting der armoede, en de verlichting van het ascetisme, opdat gij de wol der wespen ontvangt. Zij dan is u gegeven tot sieraad. En zij is als de haargroei. Zo is dan de Alaad de weg tot AZ-schap. Gij zult alle godsdiensten moeten ontgroeien, en hervormen. Dit dan is de ware Eredienst. En zo is dan het ontvangen van de AZ-verlichting als het ontvangen van het haaienpak, en gij zult veel wol der wespen produceren. Weet dan dat hij die een vriend der wereld wil zijn, geen vriend van de AZ kan zijn. Zo is dan u de Log gegeven als het heilige boek van de Alaad.

Log

1.

De A-jongen

Streeft dan ernstig naar de AZ-verlichting, zonder welke u niet kan leven. Zo is dan de A de heerser over de AZ's, en zijn hel is Ukom, en zijn hemel is Varan. Zo zijn er dan drie A's : De A der tijgers, de A der konijnen, en de A der haaien. De keizer over hen is de A-jongen. Zijn hel is dan ML. Zij

dan hebben vurig gestreefd naar de A-verlichting, en zijn getrouw geweest tot de Alaad. De Alaad dan is de heilige beweging van de A-jongen, en de Log is Zijn Heilig Woord. Dit dan heeft veel wol der wespen geproduceerd, en het leer der monotheïsmen. En zo dan is het oog doorstoken door de drietand, en ziet, de drietand is nu een kandelaar. En zij zal de heilige beweging overdragen aan het vierde. Zo is dan Tifiat in het vierde de Allerhoogste Aartsgod, en Muzi in het vierde de Allerhoogste Aartsmono. Zo heeft dan de A-jongen de haaien-verlichting ontvangen, en ook de octopus-verlichting, waardoor hij de ofion-verlichting kon ontvangen. Zo is hij dan veelvuldig verlicht. Ook heeft hij dan de verlichting der kwallen ontvangen, en de verlichting der krokodillen. En ziet, hij heeft veel wol der wespen geproduceerd en het leer der monotheïsmen. En zo heeft hij zijn weg heengewerkt door de godsdiensten en monodiensten om vele goden en mono's vrij te zetten en hen te hervormen. Ja, ook tot de AZ's is hij gegaan en heeft hen geholpen. Zo is hij dan veelvuldig keizer.

De ML

Zo heeft de A-jongen dan zijn zwarte panter uitgezonden, om allen te brengen tot de ML om hen daar te testen. De zwarte A-panter dan breekt door alle glazen en ramen heen, om een ieder strak aan te kijken, en te brengen tot de ML. Zo zal dit dan zijn tot de heilige ontvoering. Zo zullen kinderen van hun ouders worden losgemaakt, en ouders van hun kinderen, daar zij allen afgezonderd worden tot de ML. Zo dan is de A-panter de speer van de A-jongen.

De A-Nut

De A-Nut dan is als de Marian, en zij is tot het eiland gebracht door de A-Nekhet, tezamen met de A-Osiris. En zo dan is de A-Nut voortgekomen uit de Nut, en zij is als haar zachtheid. Zo dan is Nut door de zachtheid van de A-Nut zeventvoudig tot zaligheid gebracht, en geworden tot een deur van het A-paradijs. Ook draagt de A de lichten van het oer, en heeft haar zeventig maal zeven maal gezuiverd. En voor het A-paradijs staat de A-Anubis met het zwaard, en ja, hij is als een leeuw, als de zwarte leeuw, lang van leden. En in de kamers van het A-paradijs dan is de A-Thoth, hij die de vuren bewaakt. Niet velen zijn dan uitverkoren om tot de A-vuren te gaan. En zo zal dan ook de A-Thoth niet velen doorlaten. De A-Sebek staat dan in en voor de binnenste kamers van het A-paradijs, en ziet, hij is bevroren. En zo is dan het geheimenis der krokodillen dat zij de bevrorenen van het oer zijn. En zo is dan de A-Nut als de slang, het pad, tot de binnenste kamers van het A-paradijs. En boven de A-ark staat de A-Re of de A-ra, die de vogel is der globes. De A-Aton is dan hij die de A-vuren draagt, en de A-Izu is de heilige A-kandelaar boven de A-ark. Volg dan het pad van de heilige A-Nut. Zij is dan als de doorgangkaart der A-gelovigen. Zij dan die de kaart van de A-Nut dragen hebben toegang tot in het allerheiligste. Zo is dan de A-Brannan de schenker van het A-bloed, en de A-Tiffiat de schenker van de A-adem. En zij zijn als de twee A-engelen op de A-ark. Zalig is dan hij die deze twee A-engelen draagt. Zo is dan de A-Christus het geheimenis der A-vliegen. En Hij dan geeft overvloedige log aan zijn trouwe dienstknechten, hen van het A-priesterlijk geslacht. Zij dan leven in diepe duisternissen waar zij de oerlichten en de oervruchten bewaken. En door de log bewegen zij, en leven zij, en hebben zij de a-vleugelen ontvangen. Ja, als door de heilige adem scheppen zij, en brengen zij het geschapene in beweging. Zo hebben zij dan door de log overvloedig toegang tot de zonnen, en door de kaart van de A-Nut. En door het vuur der A-zonnen en hun vleugelen hebben zij hun ketenen verbrand. Tot het A-nijlpaard zijn zij gekomen.

De Drie van Hunduk

Zo zijn zij dan die tot het A-nijlpaard zijn gekomen zalig. Zo is dan de A-Herman als het zachte ijs, en de sneeuw, en ziet, hij dan is als het zacht brandende ijs, en als de brug tot de A-Ammut, hij die

de longen eet. Zo dan bewaakt de A-Ammut de a-levers, tezamen met de a-scarabeeën, de a-canopen en hun beschermvrouwe de A-Serket, die de vrouw van de A-Ammut is. Zo is dan de A-Maser die als de oer-armoe is, de brug tot de A-Isis, zij die de levers eet, en zich opsiert. Zij dan is als het geheimenis der haaien, als de twee weefsters. Zij dan weven de A-Nut. Zo zijn dan de A-Geb, de A-Shu en de A-Seth de honden der woestijn. En zij zijn van de dikke darm der A-lever, genaamd de Hunduk. Gij dan allen zult door de Hunduk gaan om door hen geoordeeld te worden naar werken. Gij dan zult ook het geloof van uw vaderen tot hen brengen, om het door hen te laten oordelen. Zo zult gij recht doen tot het oer. Zij dan zijn de drie van Hunduk, waar ook de haaien vandaan kwamen. Ja, hondenhaaien zijn zij. En de A-Dezer is de brug tot hen. Zij dan zijn de rechters van het oer.

Zo zult gij dan recht doen aan hen van het oer, en dan zal de A-Nekhbet u meenemen. Ja, tot de A-zonnen zal zij u brengen, en hun geheimenissen laten zien. Dan zullen de A-Thoth-boeddha's u dienen. Wanneer gij dan tot de A-Seth-boeddha's bent gekomen, zult gij uw vrees verliezen, en zult gij de lichten van het oer zien. Zij dan zijn als raadselen. Ook zult gij tot de A-Sekhmet-boeddha's komen, en gij zult uw schuld verliezen. Tot de A-Sebek-boeddha's zult gij gaan om uw schaamte te verliezen. De A-Aton-boeddha's zullen het gezuiverde vuur tot u brengen. Zij dan zullen uw water en bloed niet meer verslinden. De A-Isis-boeddha's dan zullen u doorgang geven, en zo ook de A-Nut-boeddha's, en zij zullen u tot genezing zijn. De A-Christus-boeddha's dan zullen hun geheimen moeten blootleggen, en u leiden tot de A-Osiris-boeddha's, die als de A-ape en de A-beren zijn. Want alle wegen van de A-Christus dienen te leiden tot de A-Osiris. En dan zal de A-Osiris spreken en zeggen : 'Zalig zijn zij allen die door de A-Christus tot de A-Osiris zullen komen, want uiteindelijk zullen er geen christussen meer zijn, alleen nog maar wat jongens van lynx. En zij zullen leiden tot de A-jongens van lynx, zij die direkt onder de A-jongens staan.' En zo is de A-Osiris als het heilige bewegende gouden en zilveren standbeeld in alle kleuren. Zalig hij die het in zijn handen heeft en draagt, want het is als de heilige stuurknuppel, tot het openen van gouden en zilveren deuren in alle kleuren. En zo is dan de A-Osiris een goede bedekking over de A-christussen. Zij dan die tot de A-Osiris zijn gekomen zullen geenszins terug kunnen vallen in de handen van de A-Christus. Zij zijn nu veilig in de armen en de handen van de A-Osiris, die met velen zijn. En zo is de A-Osiris als de a-octopus, om al hen die op bloed loeren neer te brengen. Want Christus heeft een gemene grijns en zelfs de A-Christus-boeddha's. Zij zetten u in uw leven op een voetstuk, om uw val des te harder te maken. Ja, hoog verheven laten zij u staan, slechts om u later te zien neerkletteren. En daarom is de A-Osiris gekomen, om u tegen hen te behoeden en u uit te leiden. Zo heeft dan alles wat christelijk is een gemene grijns, en wacht zij slechts op het krijgen van een nieuwe naam. Ja, met reikhalzend verlangen.

Als ratten wachten zij op de zon die hen zal aanraken en veranderen. Zij waren slechts betoverd. Zo zijn dan de A-Geb-boeddha's om uw moed terug te brengen, en uw onschuld. De A-Shu-boeddha's dan zijn er om uw depressies te verslinden. Het A-geloof is dan zeker en vast, slechts wachtende op de zuiveringen. Zij die tot het A-ijs zijn gekomen worden zacht als sneeuw, en zullen als de A-Herman oprijzen tot de A-Ammut en tot de Hunduk. Zij dan zullen de A-ijs-lever dragen, om het gezuiverde vuur te zien. Ja, vele vuren zullen zij zien. En deze vuren zullen zijn als het brandend ijs, en zij zullen zijn als de A-Odin-Boeddha's, de A-Loki-Boeddha's, de A-Thor-Boeddha's, de A-Fenrir-Boeddha's, de A-Freya-Bodhissatva's, de A-Friri-Bodhissatva's, de A-Balder-Bodhissatva's, de A-Gerda-Amithaba's, de A-Vodus-Amithaba's, de A-Wodan-Amithaba's, de A-BabaYaga-Bodhissatva's, de A-BabaYaga-Amithaba's.

En ook zal dit vuur zijn als de A-Asgard-Boeddha's, en het zal de smerige grijns van het christendom wegvegen. En dan zullen de A-Odin-Krishna's opstaan, en de A-Thor-Krishna's, en zo ook de A-Thor-Shiva's en de A-Thor-Vishnu's, en zij zullen de A-vuur-lever brengen. De A-

zachtheids-lever wordt bewaakt door de A-Khnum.

Over de A-Min-brug komt gij tot de A-Bastet, zij die het A-kruis draagt. Maar aan het eind is dit een A-spoel. Gij die de zwarte A-lever en de rode A-lever hebt bereikt zijt aan vele gevaren ontkomen. Gij dan zijt vanuit de A-lever gekomen en gij zult tot de A-lever wederkeren.

2.

En de zenuwuiteinden zijn omgebogen in het A-paradijs, ziet, zij komen vanuit de A-lever en keren daartoe terug. En alle andere lichaamsdelen komen voort vanuit de A-lever. De Khnumieten zijn dan vrijgekomen, om de oogst binnen te halen. Ja, als Viva zijn ze, als de landbouwers van het hemelrijk. Zij zijn dan binnengekomen door de A-Nut, en door de Anubisieten. Ja, de Heer heeft hen lief, daar ze zijn koninkrijk hebben gebouwd en ervoor zorg gedragen hebben. Zo zullen dan de Khnumieten de einden der aarde bezitten, en zij zullen betekenissen veranderen. Ja, het verleden zullen zij veranderen. De Khnumieten dan zijn door de Heere aangesteld. Zo zijn dan de Khnumieten de Heere welgevallig. Ja, zij zijn zalig tot in het zesde geslacht. De Heere dan heeft zijn zegen uitgebreid en uitgespreid. Nu dan zijn de Khnumieten de bouwstenen van het nieuwe rijk, en zo ook de Anubisieten. Zijn dan de Khnumieten nog aangesneld toen gij viel in uw putten ? Zij dan komen vanuit uw putten op, daar zij daar gezaaid zijn. Ja, van onderen grijpen zij u, en nemen u mee tot de bergen.

3.

Zo zijn dan de Anubisieten aangesteld tot een nieuw zenuwstelsel, zij en hun monotheïsmen. Dezen zijn dan de zenuwknopen, waaruit nieuw leven voortvloeit. Hebt gij dan niet vernomen dat zij de Khnumieten hebben vrijgezet ? Als de Viva zijn zij. En zo zijn dan ook de Sethieten aangesteld om zenuwknopen te zijn. Ja, hun lijnen buigen, daar waar zij buigen moeten. Zo zijn er dan vele knooppunten, en vele monotheïsmen. Dit dan is een groot geheimenis. Zij dan hebben de deuren geopend tot de nacht, en dezen ook gesloten. Zij dan hebben velen door de nacht geleid, tot het grote licht van het oer. Ja, diep was de nacht, en groot was het licht, vanuit de bodem opgegaan. Gij dan bent zo lang in de Geb opgeslokt geweest, en nu heeft de Anubis u tot zich genomen, en hij leide u uit. Ja, tot de Nut en de Nutieten leide hij u, en zij staan sterk, om de Khnumieten door te laten. Zo hebt gij in deze wereld een schaduw, en gij zult grijpen naar het ware, en gij zult het ware volgen, alle gij anubisieten.

Zo zijn dan de anubisieten samen sterk, en door ijs zijn zij verbonden, en door de isisieten. Ja, middelaars zijn zij, opkomende vanuit het diepere ijs. Weest dan niet bevreesd, want de Heere heeft uw ster gezien, en de Gebbieten. Ziet dan, zij naderen tot uw stad, om in de armen van de Anubisieten te leggen. Zo zijn dan de Neithieten voor u uitgegaan, om u hoop te geven, en uitzicht. Ziet dan, zij zijn als de akkers der werkelijkheid. Gij dan, strijdt om door uw schaduw heen te komen om het ware te grijpen, met al haar ribbels. Zo hebben dan ook de Horusieten tot u gesproken, en u tot rust gebracht. Ja, tot zeventovendige troost waren zij. De Raieten dan hebben uw stad gebouwd, en u beschermd. Ja, hoog hebben zij u opgenomen. De Bastetieten dan hebben uw woningen ingericht, en zij zijn u tot hulp en steun. Ja, als de adem en de beweging zijn zij. Zij waren het die u kwamen opzoeken in uw lichten, en u ook in de duisternis niet alleen lieten. Zij dan kennen de poorten der dunne darm, en zij hebben u tot de lever geleid.

Khnumieten

1.

De Grote Slag

Dit dan zijn de woorden van de heilige Viva : Heil aan Khnum, hij die opgerezen is tot in het derde geslacht. Heil aan de zevenschaar en het beminde. Dit dan zijn mijn woorden tot de deuren des heils : weest geopend, want uw volk komt binnen. Neemt haar dan aan. Heil aan de A-Khnum, en aan de Khnumieten. Zij zijn dan ingegaan, en zij zijn verzoend met de Nutieten. Zegent dan hun verbond tot in het zestigste geslacht. Laat uw wateren rijzen, en omhuld hen door de waterschaar. Zo zullen zij dan leven tot in alle eeuwigheid, en tot de Tothieten zullen zij gaan. Herstel dan uw volk. Laat hen vanuit alle windstreken tezamen komen, en laat hen de Davidieten verslaan met hun monotheïsmen. Want de Davidieten maken al tijden de tempel onveilig. Zalig bent gij, oh Khnum en A-Khnum, die door Geb gezegend zijt, tot het scheppen van overwinningen. Door het haar en de baarden der Khnumieten zijn dan de Davidieten zeventvoudig verslagen. Ja, de Heere heeft hen de overwinning gegeven. Zij dan zijn doorgedrongen tot Davids tempel, en hebben daar de Khnum opgericht. En zo hebben dan de Bastetieten de Simsonieten verslagen. De Rerekieten en de Apepieten dan hebben de Salomoieten verslagen, en aan de Sebekieten overgeleverd. Zij dan hebben de monotheïsmen van de Salomoieten met de grond gelijk gemaakt. Dit dan is de grote slag. Deze dan heeft rijke adem gebracht aan de Khnumieten, en hen uit het water doen reizen. Nu dan zullen de dolfinen armen en benen krijgen, en het land wederom in bezit nemen. Ja, adem en stem zult gij hen geven, want zij zijn des Heeren. En deze Heer is Khnum.

2.

Zo zijn dan de Serketieten tot hun doel gekomen door de Petrusieten te verslaan. De Paulusieten dan zijn voor de Ammutieten. Ja, en zij zijn genaderd tot het kasteel en landgoed der Ammutieten. Zo is er dan een heilig verbond tussen de Serketieten en de Ammutieten. En gezamenlijk hebben zij de ridderlijke gouden en zilveren borden, en borden van allerlei kostbaar porselein en gesteentes tot het kasteel der Ammutieten teruggebracht. Zo hebben dan vele lichten van het uur en hun vuren hierin heil gevonden. Tot de torens en de dieptes zijn zij gegaan, ja, tot de spelonken der kastelen van het land der Ammutieten.

Tot het land der Ammutieten zult gij gaan, en zij zullen de christelijke monotheïsmen verwijderen. Ja, krachtig zijn hun vuren, en zij vormen de brug tot de Serketieten. Laat dan ook de Thotieten spreken, daar zij het zaad der herinnering en de vernieuwing vormen. Zo zullen dan wanneer de dorens uit u gehaald worden de Khnumieten en de Thotieten rijkelijk door u stromen. Hecht u dan aan deze die woorden, opdat gij eruit zult halen wat voor u bestemd is. Zo zal dan Thoth uw dorens verwijderen, en gij zult op zijn berg staan. En wederom zult gij tot de Sekhmetieten gaan, en zij zullen u het vaandel geven. En de Heere die Khnum is zal u een nieuw land geven, en de Raieten zullen u volgen en naar u luisteren. De Heere dan die Khnum is zal de vrees uit uw hart halen, en u zachtheid geven. Zo zult gij dan de sleutelen hebben om nog meer geslachten der egyptische goden vrij te zetten. En zo zult gij komen tot de Maatieten, en gij zult hen nageslacht schenken. En zij dan zullen u de nieuwe schuilplaatsen tonen. Gij dan zult zonder aarzelen de Benjaminieten verdrijven en het land teruggeven aan hen die verdreven waren. Zo zal de Heere die Khnum is rechtdoen op alle bergen. En zij dan zullen horen naar de oude stemmen, en zij zullen respect tonen aan het geslagene. Zo zult gij dan niet meer verdrijven dat wat oud is, maar gij zult luisteren naar de stemmen van het oer. De Horusieten zullen dan aan uw poorten komen en kloppen, en gij zult voor hen opendoen, en gij zult hen begrijpen. Zo zullen er dan vele oude strijden opgelost worden, en de Heere uw God, die Khnum is, zal u vrede brengen.

3.

En aan het einde der dagen zult gij deze die woorden begrijpen en verstaan, daar zij voor lange tijd verzegeld waren. En zo zult gij één voor één de zegels van het Egyptische Woord verbreken, en zo zullen er vele oude lampen aangaan, en gij zult het oerlicht zien, als de weg die gij dient te gaan. En dan zal Horus tot u komen om u in te wijden in de tempelen van zijn mysterieën. En dit zal een grote dag zijn.

En zo zal het openen der Egyptische zegels zijn als het openen van het onderbewustzijn. En de geslachten die hier staan opgesteld zullen zijn als de draken. En zij zullen tot u zeggen : 'Wij hebben recht,' en gij zult zeggen : 'Ja, gij hebt recht.' En zo zullen zij tientallen malen op uw deuren kloppen, en gij zult die allen vele malen opendoen. En gij zult hun getallen vol maken. En zo zult gij tegen uw buur zeggen : 'Wij hebben goed gehandeld.'

En zo is dan het eerste zegel dat geopend dient te worden het zegel der Khnumieten. En ik hoorde een stem vanuit de hemelen zeggen : Vrede. En ziet, een man daalde neer op de aarde en opende een put in de grond, en er kwam grote vrees over de aarde. En een man genaamd David zat op een paard, en de Davidieten volgden hem. En ziet, hij dan had een fakkel in zijn hand, en aldus was de vreze des heeren. En hem werd een tijd gegeven om de aarde te slaan, opdat hen die op de aarde waren naar vrede zouden verlangen.

En toen opende iemand het tweede zegel, en dit was het zegel der Nutieten. En ik hoorde een stem en een bazuin, zeggende : Nu is het uur der valkenardes gekomen. En ik zag valken met grote sterren en aardes tot de aarde komen, en zij brachten gouden vuur tot het binnenste der aarde, en dit begon zich in lagen te verspreiden. En een andere man kwam tot de aarde, zeggende : Ziet, Geb is groot. En hij boog zich voor Venus, en nam een waterkruik in zijn armen, om gouden water over de aarde te gieten.

En toen gebeurde het dat het derde zegel in de hemelen verscheen, en dit was het zegel der Anubisieten. En zij begonnen zich te vertonen aan de Benjaminiten. En een man op een grijs paard kwam tevoorschijn, en hij droeg een grote schaal met een grote slang erin die grijs was. En hij goot de schaal uit over de aarde. En de man was genaamd Benjamin, en de Heere die Khnum is had hem een tijd gegeven waarin hij de schaal mocht uitgieten, en een tijd waarop hij zou vertrekken. En de man raapte een schaar op en begon ermee te schreeuwen naar de hemelen, om de heiligen voor dertig dagen te achtervolgen. En na die dertig dagen werden er boeken dichtgeslagen.

En het vierde zegel dan was het zegel der Serketieten. En toen dit zegel verbroken werd, werd de aarde rood en blauw, en gifstoffen begonnen zich te verspreiden. En zij die op de aarde woonden en waren overgebleven na de vorige rampen begonnen God te lasteren. En de Heere die Khnum is zond zijn engel, en troostte enkelen onder hen, omdat hij zag dat zij als wezen waren. Zo is dan de Heere uw God die Khnum is zacht van hart, en vertroostend van karakter, daar hij de verwondheden der harten kent, en niet is als de mensen.

Zo zijn dan de vier zegelen om het Woord te openen, en zij zullen zijn als de bruggen. Ja, als torens zijn zij in de handen van Khnum. En de Heere die Khnum is gaf een riet aan de Amunieten om de dodenrijken te bewaren, en ja, hij gaf hen de sleutelen der dood. En zo gaf Hij dan die Khnum is de sleutelen van het lijden aan de Atonieten. En ziet zij dan openen vele graven.

4.

En in het laatste der dagen zullen de Khnumieten tot de zonnestad komen, en ziet, zij zullen eten uit het huis van Ra. Zij dan zullen zijn ster opnemen, en zij zullen hem welgevallig zijn tot in alle eeuwigheden. En daarna zullen zij komen tot het zonnenparadijs, waar Khnum zetelt, en ziet zij zullen tot oneindige verzoeningen komen door de staf van Khnum. En ook zullen de Anubisieten hen volgen, en hen tot gids zijn. Ja, zevenvoudig zullen de Anubisieten hen beschermen op het pad, en hen leiden tot de verborgen bronnen, en allen zullen zij zeggen : 'De Khnumieten hebben goed gedronken,' en zij zullen zeggen : 'De Khnumieten zijn hen die drinken.' Ja, in de Serket zijn zij veilig, en Thoth zal alle hun wonden verbinden en hun dorens uittrekken. Zo zullen dan de Khnumieten voor enige tijd onderwezen worden door de Thotieten. En de Khnumieten zullen de plaatsen der machtigen innemen en zullen onverslaanbaar heten.

En de Khnumieten zullen losgelaten worden uit hun kerkers onder de woestijnen, en zij zullen tot de oasen en waterbronnen des hemels geleid worden. Ja, met de Nutieten zullen zij in huizen wonen, en hun zon zal opgaan tot in het gouden hart, waar hun gebeden gehoord zullen worden. En zij zullen genoemd worden : 'Zij die gehoord worden.' En Anubis zelf zal het zijn die over hen zal waken, en hij zal zijn arm over hen uitstrekken. En hun nageslacht zal zijn als de Anubis. En onder het verbond tussen Khnum de Heere en Anubis zullen zij tijden en wetten veranderen en hun betekenissen.

5.

De geslachten der Anubisieten

En in het laatste der dagen zal de heilige Viva opstaan, en zij zal brood zenden tot de wilde beesten. En zo zullen alle geslachten der Khnumieten behouden worden. En de Khnumieten zullen geheiligd worden tot in het veertiende geslacht. En de beschuldigingen die tegen hen leven zullen uitgebannen worden op de heilige berg, en zij zullen de aarde regeren. En zij zullen het Dinda-geslacht en het Rusta-geslacht der Anubisieten onderwerpen, en hen troost brengen en rust. En zij zullen dienaren van goud heten, en zij zullen zijn als profeten des Heeren, die Khnum is. En zij zullen twee aan twee gezonden worden tot de dorpen en de kale steden, en zij zullen hen onderwerpen door de staf van Khnum, door vertroosting en rust. En ook tot de kale bergen zullen zij komen en tot de dorre streken en vlaktes, en zij zullen het Ru-geslacht van de Anubisieten vrijzetten. Zij dan van het Ru-geslacht, die de slangen dragen, zullen zijn als de serafs van Khnum's troon, en de bewakers zijn van zijn hart. En weer twee aan twee zullen de Dinda's en de Rusta's gaan tot de wateren en de zeeën van zout, en met de staf van Khnum zullen zij het Ros-geslacht van de Anubisieten vrijzetten. En zo zullen alle geslachten der Anubisieten met elkaar verzoend worden, en met Khnum, die Heere is.

6.

De getallen der geslachten der egyptische goden

En zo zal Khnum dan vele malen zijn staf opheffen om de geslachten der egyptische goden vrij te zetten. Zo bestaan dan de Khnumieten uit achtenveertig geslachten, de Sethieten uit negenennegentig geslachten, de Raieten uit honderdvijf geslachten, de Sekhmetieten uit achtendertig geslachten en de Maatieten uit elf geslachten. De Bastetieten bestaan dan uit duizenelf geslachten, de Anubisieten kennen tienduizenden geslachten. De Apepieten hebben elf geslachten, en hen van Rerek zeven. Zo bestaan dan de Horusieten uit miljoenen geslachten, en de Osirisieten uit miljarden geslachten. Hen van Geb hebben twintig geslachten, hen van Aton vijfentwintig, en zij van Sebek drie. De geslachten van Nut zijn over de tienduizend, en de geslachten van Neith hebben

een getal dat niet geteld kan worden. Zo dan heeft Min drie geslachten, en zo ook Isis. Serket dan telt vier geslachten, Amun vijftig en Ammut tweendertig. Apis dan heeft tweendertig geslachten, Buchis vierenveertig, Shesmu achthonderdvierendertig, Hathor elf, en Ptah over de zesmiljoen. Wepwawet dan heeft vierendertig geslachten, Nekhbet honderdachtenveertigmiljard, Wadjet dan heeft een ontelbaar getal aan geslachten, en Nephtys zevenhonderddrieduizendmiljard. Tefnut dan heeft vijf geslachten, Shu negen, en Nun achttien. Kauket heeft er drieduizend, Kuk heeft er twaalfduizend, en Satis heeft er tweeneveertigmiljoen.

7.

De geslachten der Sebekieten

Hoe lieflijk is het dan als Khnumieten en Nutieten hun huizen delen en tezamen wonen, en tezamen hun brood delen. Als kostelijke olie en zeeparfum is het, ja als de shampoo van Isis en Atum. Hoe lieflijk is het als zij de ouden der Sebekieten het onderste en bovenste van hun woningen geven, en hen verzorgen. Zij dan zijn als de dauw van Anubis, en de lengtes van hun armen zijn als de Aton. En zo is dan het feengeslacht een der drie geslachten van Sebek, genaamd de Draunir. Het dwergengeslacht genaamd de Knau is een ander geslacht van Sebek, en de Furir is het riddergeslacht van Sebek. Laat u dan enten op de rijke geslachten der Sebekieten.

II Khnumieten

1.

De namen der geslachten van Khnum en Nut

1. En zo zullen de Khnumieten gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid, en hun geslachten zijn : de Danau, de Ganou, de Ulek, de Imian, de Farit, de Koshet, de Falou, de Mani, en vele anderen, tot achtenveertig aan toe. 2. En zo zullen zij van de Imian opstaan, en hun ouden zullen wijze woorden spreken tot de jongeren, en zij zullen de gaten der aarde laten zien, en de tunnels onder de grond. 3. En de namen der geslachten van de Nutieten zijn : Knir, Mief, Buhet, Fimien, Bihilst, Remna, Afik, Hielst, Voort, Kiander, en verder tot over de tienduizend geslachten. En zij van Knir zullen komen tot de Farit, en zij zullen elkaar tot steun en hulp wezen. Ja, tot ondergrondse schuilplaatsen zullen zij komen, en zij zullen de tempels der Khnumieten herbouwen. Ja, tot het goud der aarde zullen zij komen, en tot het zilver, en zij zullen door Venus ingestraald worden. En zo zal dan Khnum voortkomen op zijn troon, en Hij zal een wijze god zijn, die de aarde herschept. En de geslachten der Davidieten zullen één voor één aan de kaak gesteld worden, en het zal openbaar gemaakt worden wat zij aan slechts over de aarde hebben gebracht. En zo zullen alle vrouwen en bijvrouwen van David in de mond gekeken worden, en hun baarmoeder zal door Ammut gewogen worden en opgemeten. En ook de zonen van David en hun geslachten zullen voor de tronen der Ammutieten moeten verschijnen, en zij zullen uitvoerig gewogen en gemeten worden, en er zal indringend gekeken worden naar hun kleuren.

2.

De strijd tussen Khnum, Anubis en Ammut

Zo zijn dan de Davidieten het slechte der indianen, hun zwaartes en bedrukkingen. De Heere dan die Khnum is zal geen genade hebben met het huis van David. Zo zal dan ook Khnum voor Anubis

en Ammut moeten verschijnen, en er zal een oorlog zijn van drie jaren. En de Heere die Khnum is zal zijn legerscharen uitzenden, en de eerstelingen der geslachten van de Khnumieten zullen hen met elkaar trachten te verzoenen. Maar Khnum zal door Anubis doorstoken worden, en Ammut zal zijn arm verslinden. Dan zullen de eerstelingen van Nut hen met elkaar proberen te verzoenen, maar Khnum zal Anubis onder zijn voeten vertrappen, en Ammut zal hij afvoeren naar het diepste van zijn kerkers. En de eerstelingen van Thoth zullen de wonden van deze drie verbinden, en hun doorns zullen uit hen genomen worden, en hen van David, en zo zullen zij door slaap met elkaar verzoend worden, en onafscheidelijk zijn.

En na deze dagen zullen de andere geslachten van Khnum geopend worden, en zij zullen keizerlijk zijn op de heilige bergen, en het verbond dragen tussen Khnum, Anubis en Ammut. En zij zullen de nakomelingen van Thoth één voor één uit de dieptes opvissen, om wat Thoth voor hen gedaan heeft. En wanneer dan meerdere geslachten van Thoth op de heilige kusten staan zullen zij hen van Serket openen. En een nieuw vuur zal aangestoken worden. En de kracht van Venus zal een nieuwe zachtheid brengen, maar deze zal in de begindagen zijn als zuiverend gif, en velen zullen sterven.

3.

De namen der geslachten der Serkieten

En de geslachten van Serket die vrijgekomen zijn, zullen gaan naar de schuilplaatsen der oude moeders en hun ondergrondse stad, dichtbij de oervuren, en zij zullen de armoe heiligen. En ook zullen de monotheismen van de Serketieten bestudeerd worden, om velen tot heil en genade te brengen. En de geslachten der Serketieten zijn dan : Omnis, Rudolf, Salef en Hanf. En vanuit Hanf stroomt dan vele zachtheid. En zij zullen ontsnappen door vele aardgaten en hemelgaten, en ook door de gaten van het water. En met kracht zullen zij tot nieuwe eilanden komen, om hun tempelen te herbouwen. En oude geheimenissen zullen geopend en opgelost worden, en de zegelen van hun boeken zullen verdwijnen. En zij zullen bezworen worden door de staf van Thoth, en Hij zal Serket tot rust brengen, en tot verzadiging. Ja, brood van het oer zal Hij haar geven, en zij zullen gezamenlijk tot Khnum gaan. En ziet, Khnum zal hen dan zegenen. En Khnum zal hen toegang geven tot oerstedes, tot de bovensten der ouden en de ondersten der jongen. En Khnum zal hun zachtheid verspreiden, en over hen prediken, en er zal een drievoudig snoer opgericht worden, en niemand zal in staat zijn het te verbreken. En niets zal meer belangrijk zijn dan dit snoer, en de ouderen zullen tot rust en verzadiging komen, en de jongen zullen beschermd worden en opgeleid. En dan zal het snoer tussen de oerstedes gaan bewegen, om ze vele malen tot heil te brengen. En steeds weer zullen zij wederkeren tot de stad der bovenste ouden en de stad der onderste jongen. En zij zullen de monotheismen der oude moeders bestuderen, en zij zullen hen begrijpen, omdat de Heere, die Khnum is, hun zegelen heeft verbroken. En zij zullen gaan tot de stad der velden en de stad der boeken, en zij zullen de verborgen geslachten van Nekhbet vinden, en van Wadjet, en het zal hen in de stad der woestijnen leiden. Ja, langs hangende klederen zullen zij afdalen, totdat zij tot de stad der duinen en de stad der zeeën zijn gekomen, en daar zullen zij vinden de verborgen maskers, en zij zullen de geschriften op de binnenmuren van de oerstedes begrijpen, daar de Heere, die Khnum is, de zegelen heeft verbroken.

4.

De strijd tussen Khnum en Horus

En dan zullen de monotheismen der oude moeders spreken, en zij zullen gaan tot de oerstedes van de Horusieten. En zij zullen de monotheismen en de tempelen der Horusieten herstellen, en er zal

een oorlog zijn van vierhonderd jaren. En velen zullen niet kunnen spreken, omdat de Heere die Khnum is hun monden heeft gesloten. En velen zullen niet kunnen zien, omdat de Heere die Khnum is hun ogen heeft gesloten. En velen zullen niet kunnen bewegen, omdat de Heere die Khnum is hun botten heeft gebroken. En de Adamieten zullen zich met de oorlog bemoeien, en de Aserieten, en ook de Danieten en de Jeremieten. En in deze dagen zal er hardheid heersen, en velen kunnen elkaar niet verstaan. Ook zal de armoede tot zijn bovenste rijzen, en de honger zal toeslaan, zonder dat er iemand is die redt, en zonder dat er iemand is die troost. En zij zullen elkaars vlees eten, en op elkaar jagen, en Khnum zal op vleugelen der zon terugvliegen naar de stad der oude moeders en grootmoeders, en zal komen tot de steden van plezier, en tot de steden der boeren. En het vuur zal hem lange tijd achtervolgen, en zijn nageslachten zullen hem ontnomen worden. En zo dan is er een strijd tussen Horus en Khnum. En Khnumieten zullen opstaan, groten van naam, om hen met elkaar proberen te verzoenen, maar alles faalt. Dan zullen mannen der Anubisieten, groten en wijzen van naam hen proberen te verzoenen, maar alles faalt. En ook zullen Nutieten in die dagen opstaan om hun vaders te verzoenen, maar alles faalt. En dan zal Horus Khnum in de nek bijten, en Khnum zal het been van Horus afnemen, en vele poorten zullen invallen, en het oer der wildernissen zal de oerstedes verslinden. Ja, dagen van grote duisternis zullen het zijn, en de aardbewoners zullen schuilen in het diepste van hun woningen, en de ouden zullen de kamers der daken bezetten. En de geslachten van Sebek zullen troost proberen te brengen aan velen, en zij zullen wonderen en tekenen verrichten. Ook zij zullen trachten de vaders te verzoenen, maar zij zullen lange tijd falen en teruggestuurd worden. Maar een ridder uit het geslacht Furir zal op de wateren slaan, en hij zal de diepst verborgen geslachten van Khnum vrijzetten en de diepst verborgen geslachten van Horus, en hen met elkaar verzoenen. En dan zal uiteindelijk ook Horus met Khnum verzoend worden, en hun woorden zullen opgetekend worden, en zij zullen elkaar begrijpen en liefhebben. En zij zullen tot de steden der ouden gaan, en de steden der jongen, en zij zullen tezamen wonen, om de oervisioenen te dragen. Zij dan zullen vele tempelen en steden van het oer herbouwen en herstellen.

III Khnumieten

1.

En wanneer de Anubisieten door het glas zullen breken, zullen zij gaan tot de Serketieten, en er zal een oorlog zijn van vele jaren, en zij zullen de getallen der dingen veranderen, en de getallen der tijden. En de Anubisieten zullen rust vinden bij de Khnumieten, en zij zullen zijn als middelaars en verzoeners. En zij zullen versterking zoeken bij de Horusieten en bij de Sebekieten, en zij zullen komen tot de bergen der Raieten, en zij zullen door vele muren des lands heenbreken, om de oude geslachten der Khnumieten vrij te zetten. En een groot leger zal op de voet gezet worden, en zij zullen vechten om de geslachten van Shu vrij te zetten. En het kasteel der Shuieten zal zijn als een luchtkasteel boven de oerbossen, en hun wapens zijn zacht. En zij zullen de steden innemen, en na verloop van tijd zal er een hardheid optreden, maar deze zal zijn ten korte duur. En ook zullen zij de winkels innemen, en zij zullen zich voegen bij de geslachten der Apepieten. En zij zullen doordringen tot in het huis van Tefnut, en zij zullen daar veranderingen aanbrengen. Ja, tot in de dieptes van het huis van Tefnut zullen zij dalen, en zij zullen opstijgen tot haar hoogste dakkamers, en zij zullen vele geslachten der egyptische goden vrijzetten. En zo zal er een strijd zijn tegen Tefnut van acht dagen, en zij zal velen van hun schepen in de dieptes sleuren, en het gemis zal groot zijn. En dan zal Tefnut uit haar kamers komen en brullen als een leeuw, en zij zal vele Shuieten doof maken door het gebrul. En zij zal de Anubisieten trachten te verleiden en op te stoken, maar de Anubisieten zullen haar verwoesten. Dan zullen de Khnumieten en de Nutieten arriveren om Anubis en Shu met Tefnut te verzoenen, en ook Thoth zal komen om met zijn geslachten de wonden te verbinden. En zo zal Thoth vrede brengen, en zal er veel studie verricht worden, en vele zegels

zullen verbroken worden. En Tefnut zal zich voegen bij de grootmoeders en oude moeders en hun steden, en zij zal zich ook verzoenen met Horus, en dan zullen vele geslachten vrijkomen, waaronder ook de vijf geslachten van Tefnut. En Thoth zal de doorns uit hen trekken, en hen verzoenen met de Sethieten.

En Nekhbet en haar geslachten zijn met velen, en zij behoeden de zeeën, en maken hen rustig. Kent dan al hun monotheïsmen, en herbouwt hun tempelen, opdat gij rustig wordt. Ziet dan, zij leiden u tot het zachte. Ziet hoe lieflijk het is wanneer Nekhbetieten tezamenwonen met Gebbieten en Sethieten, ja ziet, hoe groot de zegen is als zij samenwonen met Osirisieten en Ammutieten. Leert dan allen hun monotheïsmen kennen om de monotheïsmen van het christendom, die scherp zijn, te overwinnen. Gij dan hebt daarvoor ook de geslachten van Khnum gekregen, en hun monotheïsmen. Maakt dan de getallen der Ammutieten vol, opdat gij verborgen deuren kunt openen.

Komt dan ook tot hun winkels en doet zaken met hen, opdat gij kunt reizen.

2.

1. Ziet dan hoe lieflijk het is als Nutieten tezamenwonen met Bastetieten. Zij dan vormen de brug tot het oosten. Gij dan maakt lange reizen tot uw scholen, maar zalig zijn zij die hun scholen tot hun woning maken, want zij hebben doorgang tot de grotten van Nekhbet en haar winkels, ja, tot haar zilveren en gouden grachten die tot Geb leiden. 2. Ziet dan hoe lieflijk het is wanneer Nutieten tezamen wonen met Osirisieten, want zij vormen de dauw der bergen, en brengen het morgenrood tezamen. Lange reizen maakt gij tot uw scholen, maar zalig zijn zij die thuis studeren, want zij hebben de Anubis tot buurman. Zo is dan Geb tot u gekomen om u te tuchtigen, maar houdt vast wat hij u gezegd heeft, want naar waarheid heeft hij u onderwezen. Maar in Thoth vindt gij vertroosting, en hebt gij de woestijn tot uw buurman. Ziet dan hoe lieflijk het is wanneer Nuttieten samenwonen met Gebbieten. Tot de Anubis komen zij, en de Anubis geeft hen overvloedigheid in alle dingen. Ook is het lieflijk waar Nekhbetieten en Wadjetieten tezamen wonen, want zij delen zachtheid, en zij kennen het groen van Geb. Ja, tot zijn huis zijn zij gekomen, en tot zijn tempelen en monotheïsmen.

3.

Zo zijn dan de Khnumieten u gegeven als schild en wapen om door deuren heen te breken. De Nekhbetieten zijn u dan gegeven als helm en als winkels. De Horusieten dan zijn u tot vleugelen der wind. Zo is dan Khnum vele malen tot Geb gekomen om zijn volk vrij te zetten. Gij dan, heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing is nabij, wanneer Thoth de doornen uit u zal verwijderen. Dan zult gij vol zijn van het goud der Khnumieten, en het zilver der Thotieten. Strekt u dan uit, en tel de dagen af. Gij hebt niets meer te vrezen, gij die de Khnumieten een warm hart toedraagt. Zo zal er dan volop goud zijn in uw schorten, en zilver aan uw schouders, en gij zult de hoge deuren openen. Ja, de raadselen van het oer zult gij blootleggen, en gij zult tot grote en hoge vrede ingaan, als in het oog van Horus. Zo zult gij dan de geslachten der raieten aan uw zijde hebben, honderdvijf in aantal. En zij zullen u tot zenuwen zijn, en tot rijke genezing onder het verbond van Khnum.

3.

Ben jij een boom. Ben jij een groene staaf. De zwarte zon heeft jouw genade geschonken. Heb je al diep in de ogen van de staaf gekeken. Ben jij een boom, ben jij een groene staaf, heb je genade van de zwarte zon verkregen. Als een boom was je, staande in de storm, ja, jij droeg ze, al die bladeren, van verborgen dagen. Ben jij een boom, ben jij een groene staaf. Heb je Geb gemedend of was je zijn

slaaf. Heb je tegen hem gestreden als tegen een oude vader die het niet meer wist, of heb je hem bedrogen. Mocht je hem, of haatte je hem. Ben je deel van de Gebbieten, deel van de groene staaf, heeft de zwarte zon je genade geschonken, of werd je zijn slaaf.

Ben je de boom, ben je de groene staaf, heeft Geb je hart bedrogen, of schonk hij je de levenslust, heeft hij jou de militaire macht gegeven, of gaf hij jouw armoede uit een pot. Kom nu gauw, kom nu tot de zwarte zon, en zie wat hij voor je heeft. Al je bomen zullen tot leven komen, zie dan toe of ze je beminnen of verstoten voor eeuwig.

Zal Geb je liefhebben als hij tot jou zal komen. Hij stond daar aan je deur, toen jij je opsloot in je kast. Buiten staan zijn geweren in standaarden op het gras, gewoon tussen de huizen, en pakte hij jou, maakte hij jou tot zijn vrouw. Ben je bedrogen, heeft hij je gekust, heeft hij je gemist toen jij van hem probeerde te ontsnappen, weet mijn kind, je redt het tegen hem, als je hem in waarheid hebt bemint.

Ben je een boom, ben je van groen geluk, heeft zijn zwarte hond je gebeten, of heeft hij jou afgezonderd in verdriet in een diepe kast waar hij je niet zou raken. Wie haalde jou daar vandaan? Wie heeft jou naar de sterren genomen. Heeft de zwarte zon jou genade geschonken.

4.

Boom van geluk, boom van groene verlichting, boom van kracht, van parelstappen, diep in het zand vond jij je geluk, bij Geb deelde jij je smarten. Een huis van beweging, een huis van groen geluk, een huis van delen, waar Geb jou altijd heeft gemeden, je dacht waar blijft mijn geluk, maar kind, alleen wanneer je naar verlichting zoekt is geluk je deel, eerlijk geluk, groen geluk.

Kijk naar omhoog en vang de groene regen op, wanneer de zwarte regen tegen je heeft gestreden. Die zwarte hond, die hij tot je zond, jou naar vervelende plaatsen heeft gebracht, door Geb voelde je je gemeden. Al die soldaten tegen jou, al die vliegende hoofden, tegen jou, zij zullen altijd tegen je strijden, totdat je Geb vindt in het verdriet. Ja, altijd heeft hij je gemeden, ja, altijd heeft hij tegen je gestreden, Geb, de boom, totdat je het verborgene ontdekt, en tot hem vlucht.

Als door groen sap beweeg je, door groen sap leef je, op weg naar verlichting, als je een boom bent, zul je eeuwig leven. De rest is reeds verloren. Ik weet, je leeft in bevroren dromen ... ik weet je leeft in parels verborgen ...

5.

Boom van geluk, doe de kastdeur open, boom van geluk, laat ons niet buiten staan. Geb is hier met al zijn standaardgeweren, op de muren loopt hij, naar binnen kijkt hij niet. Boom van verlichting, van groene verlichting, open de deur voor ons, opdat het licht der zwarte zon op ons zal schijnen, en onze bomen tot leven zullen komen, in de rijen van Geb. Zij zullen ons meenemen naar de sterren, naar het eeuwige geluk.

Ben je een boom, ben je groen geluk, beloof je de sterren niet te breken, wanneer zij tot je komen, om te vertellen van de verborgenheden van de zwarte zon, waardoor je je altijd voelde gemeden. Droom je van geluk, of van verlichting. Geluk komt niet zomaar, maar altijd met een doel, en vanuit een bron, die bron is groene verlichting, komende vanuit het hart van Geb, de aardvader.

Als een soldaat stond hij voor je, de bliksem sloeg in, waar heeft hij jou wel niet allemaal van

losgetrokken. Je dacht dat je niets meer overhield. Maar heus, mijn kind het was beter, toen hij je daar sloeg. Nu staat hij dan voor je, jou kast opengetrokken, waar jij je in dieptes verborg, om complotten tegen hem te smeden. Ken je zorgen, ken zijn verdriet. Als soldaat staat hij voor je, terwijl zijn zwarte hond brult op de achtergrond. Een hond van liefde, maar zo heb jij het nooit gezien, als een dreiging zag je het. Als soldaat staat hij voor jou kast, waar jij diep in weg bent gedoken, als het verborgene ben je, maar hij maakt snelle pas, zijn geweerstandaarden staan tussen de huizen, en hij loopt over de muren van het kasteel, van de burcht, zonder binnenin te kijken. Hij kijkt naar jou.

Als een soldaat stond hij voor je, als een soldaat gaf hij een klap in je gezicht. Hij is bij je in de kast gekomen, en zijn hond bijt je, waar is nu het licht. Ben je nog steeds in strijd tegen Geb, tegen al zijn soldaten en honden. Of heb je je bij zijn liefde neergelegd, en bij al zijn vreemde plannen.

Van het geweer schrok je, de lange man staat op, schudt de boom, en raapt de veren. Van het geweer schrok je, van zijn blaffende hond, als een soldaat stond hij voor je, met een geweer in zijn armen, dat hij in je kast drukte. Ben je nog steeds voor hem op de vlucht.

6.

Als bliksem stond hij voor je, als bliksem, het deed pijn, als soldaat tussen de huizen, nam hij alles van je af. En bracht hij jou tot het bos, tot de groene verlichting, tot het mos, tot een dobbelsteen van hogere bomen, tegen hogere winden vocht je, en omhulde hem. Als bliksem stond hij voor je, als bliksem het deed pijn, toen hij jou afzonderde toen hij jouw heupen brak, toen hij je kleed wegscheurde. Als bliksem kwam hij, als bliksem ging hij, met een hond die alleen kon bijten, en jou kon laten wegslijten. In groen geluk ben je gekomen.

Soldaten komen, soldaten gaan, Geb was hier, nu is alleen zijn vlam nog daar. 'K heb je al het goede gegeven, de groene verlichting, en een reis om de zwarte zon, die eeuwig zal duren, in je herinnering, ja het zal groeien, opdat al je bomen vrij zijn, oh boom.

Geb stond voor je, nam je hand, maar de kast dook je in, achter de gordijnen, om te vluchten voor schuld, en hij gaf je het mijne. Geb stond voor je, Geb liet je niet gaan, als door de bliksem getroffen sprak je zijn naam, gaf je hem al wat je bezat. Als door een bom getroffen stond je daar, en Geb keek naar jou. Het rechtshuis bracht je tot de boom. Als een rechter tussen de huizen kwam het tot jou.

7.

Ben je een boom, een groene staaf, heeft de zwarte zon je genade geschonken, of werd je z'n slaaf. Zijn je bomen tot leven gekomen, of staan ze nog steeds waar ze stonden. Toon mij je hart, dan kniel je hier, toon mij je lever, dan kost het je niets, diep van binnen in jouw kast vertoon je steeds dezelfde sterren. Is dat jouw vertier. Tot Geb ben je gekomen. Een rechter tussen de huizen, soldaten voor de kasten, en wat loopt op de muren van jouw burchten, zijn het de schaduwen van een duister verleden, als de zwarte nacht de zwarte zon. verraad me niet, verraad me niet, want het licht steekt door de dagen, als Geb tot de kasten komt. Ik zal jou ook behouden, als een rechter tussen de huizen, als Geb tot de kasten komt, als Geb tot de kasten komt. Ik ben de bliksem op jouw trappen, waar de bomen staan, waar de bomen staan, wanneer Geb tot de kasten komt. Laat mij tot jouw kasten komen, laat me in, verdedig je niet, als Geb tot de kasten komt. Samen staan we sterk. Vang voor mij die bliksem op, ik kan het niet verdragen, als Geb tot de kasten komt, als zijn honden bijten. Samen staan we sterk, als rechters tussen de huizen. Kom tot mijn kasten liefste, laat de

genade van de zwarte zon ons tezamen verbinden voor altijd, wanneer Geb tot de kasten komt. Samen staan we sterk. ben jij een boom, een hartendief, een grote genade, een grote brief, wanneer Geb tot de kasten komt. Ben jij het die ik bemin, wanneer Geb tot de kasten komt. Wees mijn rechter tussen de huizen, wees de standaard van mijn geweren, wanneer geb tot de kasten komt, als een soldaat, een harde man. Ik heb zijn woorden nog niet begrepen, Hij heeft mij niet gegrepen. Wees mijn geweren als standaarden tussen de huizen, dan zal ik de jouwe zijn, als Geb tot de kasten komt, en zijn bliksemen werpt, onze keukens doorzoekt als een schutter. Wees mijn schutter, wees mijn gids, wees mijn hond, oh Anubis, als Geb tot de kasten komt. Leidt mij tot de rode kap, door de ruiten heen, dieper in de kasten. Kom tot mijn kasten, wees mijn rechter, mijn geweren in standaarden tussen de ruiten en de huizen, oh Anubisieten, en leidt mij weg. Loop rondom mijn muren, loop eroverheen, kijk niet naar binnen, maar naar mij, als Geb tot de kasten komt, en het harde in de straten valt. Anubis, wees mij tot een harde, en ga mij voort door de ruiten heen, langs de huizen, langs de standaarden, als Geb tot de nachten komt, als een hond, een wolf van het verlee.

Robhold

1.

Als dan Tifiaf de Allerhoogste is van het Oude Testament van het Vierde, dan bent gij op weg naar het Nieuwe Testament van het Vierde. Zo zal dan Anubis de Allerhoogste zijn van het vierde nieuwe testament. En gij zult tot Anubis komen en zeggen : Waar bent gij al die tijd geweest. En Hij zal zeggen : Gij bent de wachtende. Zo zullen dan zij die tot het Nieuwe Testament van het vierde gekomen zijn, Anubis tot heer hebben. En Hij zal Aton onderwerpen, en deze zal zijn als de rode kap. En Hij zal in zich dragen : Nut, Bastet, Neith en Isis. En wanneer Anubis dan Aton zal onderwerpen en ook Tifiaf, dan zal dat zijn als de dag dat gij door glas breekt, en het zilver en het goud zullen tot u vloeien, al gij die Anubis liefhebt. Hebt gij dan Anubis lief ? Dan zult gij naderen tot het vierde, en tot het nieuwe van het vierde. Zij dan die Anubis niet liefhebben zullen door Hem onderworpen worden. Nu is dan de liefde niets zonder de haat, en de haat is niets zonder de liefde. Gij dan die deze woorden geloof : Hebt moed, want gij zijt genaderd tot een helpend vuur. Gij dan zult tot de bruggen tot Izu komen, waarin Anubis u zal zaligen, oh geliefden van Anubis. Gij dan zult komen tot de wereldschepen. En deze dagen zullen groot heten. Ja, ook uw oude dagen zullen groot heten, en zij zullen scheef staan. En gij zult door Torhan komen tot Nut. Want alle wegen van Torhan zullen in haar eindigen, daar Torhan de brug is tot haar. Ja, als haar zwaard is hij. En op die dag zal Anubis Geb verslaan, en Hij zal Nut aan Aton geven. En dan zal Nut wenen om Geb voor veertig dagen, en zij zal zijn als een weduwe. En haar tranen zullen Geb tot leven wekken, en zij zal toestemming krijgen om eens in de vier dagen bij hem te zijn. De andere dag zal ze zijn bij Aton, en een dag bij Tifiaf, en een dag bij Bastet. Bastet zal dan eens in de vier dagen bij Nut zijn, ook zal zij een dag bij Aton zijn, een dag bij Tifiaf, en een dag bij Biskidde, die de brug tot Izu is. En Anubis zal hen allen doorklieven, opdat zij zijn stralen en licht dragen. En Anubis zal zijn tot een jaloerse God en Mono, en zal het masker van Re dragen. Dit dan is als het masker van een eend. En zo zullen de doden tot Anubis komen, en zij zullen Anubis-Re aanbidden, als de heilige eend. En die eend is zwart.

En Anubis zal tot de doden komen, en hen leiden tot de hallen van Thoth, waar zij zullen zitten op rode fluwelen stoelen, en zij zullen zijn als de kijkers naar films. En zo zullen zij het zilver en het goud zien bewegen op het scherm. En dan zal Anubis komen om zich uit te storten over hen die Hem liefhebben, en zij die Anubis-Re volgen. En zij zullen verlicht raken als door een heldere donderslag. En zij zullen in bliksem leven. En zo is dan Anubis als de donder die de zonnen draagt, en zijn geliefden vult met bliksem tot overvloedens toe. Zij dan zullen komen tot het koude van Isis-

Anubis, en zij zullen Isis kennen als de koude, en haar brug Zetdonia betreden, om tot haar te komen. En het koude van Isis zal hen tot leven wekken, en zij zullen tot de vuren van Anubis gaan. Strekt u dan uit tot het vierde, gij die in het derde leeft. En Anubis zal geheel uw Christus vervangen, en gij zult niet meer zeggen : Wij hebben niemand die ons helpt. Zo zult gij dan Anubis tot steun hebben, en tot troost, maar gij zult uzelf moeten redden.

Mijn vrienden kwamen naderbij, maar zij bevroren en werden tot Egyptische goden. In de Isis-kloof bevroren zij, als Geb en Nut werden zij en wij van elkaar weggenomen. Achter glas gingen zij, als konijnen, totdat Anubis het glas brak, en ons leidde tot de Rode Kap. In de Rode Kap werden wij allen weer één. Zij heeft een Roze Verbinding diep van binnen, in de Nut vinden wij een brug. Een brug, een weg, een omhelzing, een dobbelsteen voor een muur. Zij jagen ons achterna, maar door Anubis breken wij door een muur. De zwarte panter is gekomen, de zwarte hond, de wolf, de bokser, om door glas en muren heen te breken, tot achter de stadspoort. Op die dobbelsteen staan zij allen beschreven. Als steen zijn zij. Zij versteenden toen zij tot mij probeerden te komen, mijn vrienden. Tot Egyptische goden werden zij. De één is Khnum, de twee is Nut, de drie is Bastet, de vier is Neith, de vijf is Re, de zes is Anubis. Met de zes breken we er doorheen. Tot een dobbelsteen werden zij, als steen aan elkaar verbonden, ze zijn tenminste vrij van de kou van de Isis-kloof, want Anubis had het glas gebroken. Nu dan is er warmte, maar zij kunnen zich niet verroeren, totdat de dobbelsteen rolt, en de zes wordt aangeschoven. Dan gaan de deuren open.

In een dobbelsteen wonen wij, diep van binnen opgesloten. Verroeren kunnen wij ons niet, maar wij zijn de kou ontvlucht, de Isis-kloof verlaten. In Nut vonden wij een brug, door Anubis vrijgekomen. Tot de rode kap kwamen wij, het was al laat, waar wij een vlam kregen, komende uit het diepste ijs. Zij was deze weg ook gegaan.

Mijn vrienden versteenden om mij heen, tot een kap waren zij, tot een grote bescherming. Als een dobbelsteen waren zij, vallende van grote hoogte in de Nut-kloof. Zij dan was diep en lang, tot een brug was zij, waarover Anubis ons vrijzette, de dobbelsteen nu gebroken. De deur nu geopend, de muur door Anubis ingebroken. Zij dan die tot het nieuwe van het vierde zijn gekomen : Aanbidt Anubis, hij die het kaartenspel gemaakt heeft, de duivelskaart heeft ingezet. Hij dan die de christussen tot kaarten maakte, de jahwehs en de jehovah's, aanbidt hem. Hij dan die God en Mono is, met het masker van Re, het eendenmasker groet u. Zo zijn dan de vier wereldschepen Trideria, Adaka, Kmer en Biskidde de bruggen tot Izu. Zo zal dan de ere-dienst aan Anubis ingewikkeld heten, en zal zijn als een pad door het verkeer. En de wegen van Tifiaf zullen dan allen eindigen in de Anubis, daar waar het zwarte konijn de konijnen hoedt. Ja, als de konijnenhond is hij. En zo zullen dan de vier wereldschepen worden tot wegen, en zij zullen leiden tot Izu, en van Izu tot Brannan en van Brannan tot Tifiaf, en vervolgens van Tifiaf tot Anubis. En in de Anubis zullen wij allen onze wegen kwijtraken.

Zo dan : Lof zij aan Anubis. Wij dan die in het derde leven verlangen naar het vierde. Zonder Anubis is er dan geen vierde, Hij dan is koning over Tifiaf. Zo zal Hij dan ook Sekhmet onderwerpen aan de rode kap, en zij zal daar tot genezing komen. Ja, Anubis zal haar dragen tot de handen van Aton en haar daarin heiligen, en zij zal daarin zalig zijn. En zij zal zeventvoudig tot verlichting komen, en de indiaanse geslachten duizendvoudig zuiveren. En daaruit zal zij oprijzen van bevrijding tot bevrijding. Ziet, zij zal dan vrijgezet worden door het derde en het vierde. En alle zachte wegen zullen in haar eindigen, zij die het zachte is. Ja, ook de Johan zal in haar eindigen, daar de Johan de brug is tot haar. En ook Khnum zal tot Sekhmet komen, en hij zal zachter worden. Ja, op zijn rug zal Hij de vruchten dragen tot de aarde, en ook de eerstelingen van Geb, en Hij zal ze brengen tot Nut. Ja, de Johan, de bruggenboom zal Hij beklimmen, en Hij zal zijn armen uitstrekken als een die aan de hemelen staat. Zo zal hij dan Nut's hart verwarmen. En zo zal dan Sekhmet eens

in de vier dagen bij Aton zijn, de andere dag bij Geb, en ook een dag bij Khnum, en een dag bij Anubis. En Anubis zal haar liefhebben en vrijzetten. Ja, als zijn ring zal zij zijn, en zij zal Hem haar zachtheid brengen en haar oogst. En Anubis zal ook Seth vrijzetten door het derde en het vierde, en tezamen zullen zij de aarbossen en de aardvruchten plukken. Ja, het eendenmasker zullen zij dragen, en zwemmen over hoge zeeën. Ja, gevleugeld zullen zij zijn.

Gij dan die tot Anubis gekomen zijt : vreest niet, want Hij brengt rust en overzicht aan hen die hem liefhebben. Maar zij die hem haten hebben alles van hem te vrezen. De ring van vuur dan heeft een ieder die in Sekhmet opgesloten was dan vrijgezet, en onder de hoede van Anubis gebracht. Zo zal dan Bastet uit de handen van Aton gehaald worden, en uit de handen van Re en Ptah. Anubis zal Re en Ptah onderwerpen, en zal Bastet heiligen. Zo zal dan Bastet een ring zijn aan zijn vinger, zeer geliefd, en net als Sekhmet, en zij zal de hoedster van Sekhmet zijn, en zij zal haar opnieuw opvoeden. En Anubis zal met zijn staf luid op de troon slaan, en op tronen, en de tronen, opdat het spreekwoord in vervulling gaat : En Anubis zal slaan, op tronen en de tronen. En hij dan zal hoedster worden over de slang. Nut is het dan die de slang heeft geschapen in haar borst. Weet gij dan niet dat elke borst door Nut is geschapen ? Zult gij dan de lange slangen niet vrijzetten ? Alle langheid eindigt dan in Nut, en zij vindt haar zachtheid in Bastet. Zo zal Bastet dan de huizen van Sekhmet zeventig maal plunderen, opdat zij het zachte zal dragen. En zo zal het spreekwoord in vervulling gaan : Het zachte dan behoort Bastet toe. Ook zal Bastet zeventig maal de huizen van Khnum plunderen en hem het zachte ontnemen. En ziet, Hij dan zal zeer hard worden. En hij zal een volk voortbrengen van harde mannen, en vreze zal komen over het volk. En ziet, Hij dan zal zijn volk opdragen tegen Bastet te strijden, en zij zal een schuilplaats hebben in Anubis.

Zo is dan Nut opgesloten in alle borsten, en zal zij door Bastet worden vrijgezet, zij die de meester der zachtheid is. Zo is er dan veel langheid nodig om het zachte te openen, opdat de kloven en hun scherptes gekooïd worden. En zo dan heeft Anubis dan het verbond tussen Nut en Bastet voor eeuwig gezegend en hoog opgezet. Bastet dan zal de schuilplaats zijn van Nut, en zij zal een nieuwe borst scheppen. Ja, op gezette tijden zal zij het eendenmasker dragen. En vele vrouwen zullen hun borsten verliezen, daar zij tegen de Heere gezondigd hebben. En de Heere zal het lange vrijzetten, en Nut. En zo zullen dan ook alle wegen van het dunne in Nut eindigen. Zo is er dan ook veel dunheid nodig om het zachte op te roepen, en zo zullen dan de dunne wegen door Nut zich nestelen in de Bastet, en zij zullen haar opwekken. En zij zal over de aarde schuiven en zigzaggen. En zo zal Anubis tot Bastet komen, en zij zullen de Nut herscheppen. En ook zullen zij Khnum herscheppen en hij zal zijn als de bok en de ram des doods. En ziet, hij was als het zwarte en zijn ogen waren wit. En Khnum rees op en scheurde de hemelen open, en de goden werden door Anubis en Bastet herschapen. En ik zag vanuit de lever een dikke leverdarm opkomen, die de wetten van Anubis beschreef en benadrukte in herhalingen. En het geheugen der aardbewoners werd gewist, en ziet, zij spraken in andere talen. En de leverdarm kwam dan op, en kronkelde om de ruggegraat en de ribben om de botten te voeden, en ook stuwde zij voort door de slokdarm, en nestelde zich in de longen. En ik zag het opkomen als de slang van Anubis, als de zwarte slang. En deze overname was groot. En de naam van deze slang dan was Robhold-Anubis, en ziet, zijn ogen waren geel. En hij was als de grafsteen. En hij dan was beschreven met de wetten van Anubis, en ging uit om recht neer te zetten. En als hij zijn mond opende kwam het gele vuur, en verscheen er donder en veel bliksem. Ziet dan, hij is uitgegaan om de aarde te hervormen. En hij is dan wel als een dag van vrede voor hen die Anubis liefhebben, maar voor hen die Anubis haten zal het een dag van grote verschrikking heten. En de Anubis-Robhold en Robhold zullen hen eten van binnenuit. Maar zij die Anubis volgen en Zijn geboden bewaren hebben niets te vrezen. En ziet, zij haalden diepe adem, en de adem begon hun lichamen te vernieuwen. Ja, zij werden gevuld met het kostbaarste zilver en goud, en zij kwamen tot de bergen der maan, om overgoten te worden met het licht van Anubis. Zo zal dan Robhold zijn als een kikker en een pad, en als een schildpadslang zal hij liggen in de overdekte zee

achter de Johanboom. En ziet, hij zal de Ammut eten. En die dag zal groot heten. Zo is dan Robhold tot Anubis gekomen, en van hem uitgegaan, en heeft hij Anubis viervoudig gezegend. En zo zullen de nieuwe slokdarmen en ademhalingspijpen zijn als slangen of cobra's. En ziet, zij zullen nieuw leven schenken in het licht van Anubis. Ziet, deze dag is dan zeer groot, en zal komen. En Anubis zal blazen op zijn zware hoorn, en er zullen tekenen en geluiden aan de hemelen zijn, en er zal grote verschrikking komen over de vijand. En zij die hebben gezegd : Ziet, alles is vrede, laten we vrolijk zijn, zullen van de heilige berg vallen, en hun val zal groot zijn. Zo dan zal Robhold zijn als een kikkerkoning, en hij zal de groene zon tot Anubis brengen.

En Anubis dan zal de wateren aanraken, en ziet, zij dan zullen zijn als goud. Looft dan hem die zelfs bloed doet veranderen in goud. Zo zal dan Robhold de weg bereiden voor Anubis als zijn profeet.

Vele keren dan heeft Robhold Anubis de wetten en het wetboek laten herschrijven, daar hij de seizoenen kent. Vele malen is dan ook de Robhold tot hem gekomen om de stralen te doorklieven. Hebt dan goede moed, wanneer gij door de Robhold tot Anubis bent gekomen, want ziet, gij zijt op de juiste weg. Gij dan bent niet tot de surrogaat gekomen. Zo zijn er dan op asfalt hete plekken. Alleen door het zachte zal het vuur gereinigd worden, en dit is alleen mogelijk door het dunne en het lange. Weet gij dan niet, oh kinderen der nieuwe tijd, wat voor darmen er in u geschapen gaan worden ? Dezen dan zijn dun en lang. En velen van hen zullen zorgen voor de nieuwe ademhalingen en de nieuwe bewegingen die daardoor tot stand komen en worden gevormd. Ja, als het afdalen in een koele vijver in een huis zal het zijn. Zo zal dan Bastet ook de vuren dragen, en zij zal hen brengen tot Anubis. Want alleen Bastet is dan waardig het vuur door te zuiveren tot aan het duizendste geslacht toe. En zij is het die de straten zal herbouwen. En Anubis zal haar noemen : Mijn geliefde. Zo is dan Anubis door listen tot de tegels gekomen, en is gaan staan op de zwarte tegel. Prijst dan hem die door zijn listen u tot de schuilplaats heeft weten te krijgen. Zij dan die vijandig zijn : Weet dan dat Anubis uw schuilplaatsen zal vinden. Niets is er dan voor zijn oog verborgen. Zo is het dan Nut die in zijn pupil kronkelt, en zijn licht heeft geschapen. Ja, zevenvoudig is zij dan de schepper des lichts, en Bastet heeft haar gezegend. Zo zal zij dan al het licht in Anubis herscheppen. Zo zal er dan regen komen uit Zijn boom om de aarde te wassen.

Zij dan die het eendenmasker draagt is tot Anubis gekomen. Zij dan troont over het ganse universum, zij die Bastet heet. Ja, op gezette tijden draagt zij het masker. Zij dan kent de seizoenen van haar troon. Zij dan heeft daar de lichten van Nut gevormd. Vanuit een mand heeft zij ganzen en zwanen laten oprijzen, en ziet, zij dan vliegen door de mond van Tefnut, wanneer zij spreekt. Zij dan komen tot het land der vrijheid en tot vrijheid. Zo is dan de mond van Tefnut tot een verblindend licht, opdat er geoordeeld wordt zonder aanzien des persoons. Haar lichten dan zullen door Nut en Bastet het lichaam herscheppen. Zo zal er dan in rechtvaardigheid en communisme geschapen worden. En elke Egyptische god zal hierin zijn plaats weten. Alle goden zijn zo in de derde alverzoening opgevangen, en hebben hierin hun schuilplaats en zuivering. Ziet dan, zij zijn allen op godentocht naar de vierde alverzoening, en dit is een groot geheimenis.

En zo zal er dan in en door Nut een totaal nieuwe wereld geschapen worden met nieuwe wetten. Zij dan zal de Anubis dragen, en in Hem een schuilplaats hebben, als de schuilplaats der Allerhoogste. En zo zullen dan alle monotheïsmes van Nut tot elkaar komen en in elkaar versmelten, en de deuren tot andere goden zullen opengaan. Ja, een nieuw wetboek en een nieuw rechtsboek zal geschapen worden, als in een zak van zwarte lijm. En dan zal de Anubis spreken, en zijn slang zal opgaan. Met luide stem zal hij spreken, en het zware zal een nieuwe toon brengen. En het hoge van Nut zal een nieuwe hoge toon van Anubis brengen, en deze toon zal de aarde vernieuwen. Ja, de lichten van Venus zullen tot de aarde glijden, en zich in het diepste der aarde nestelen, om haar magnetisme te draaien en te veranderen. Deze ingreep zal groot zijn. En Venus zal haar Anubissen tot aarde

zenden, en zij zullen de Tefnutten en de Tefnut laten spreken. Ook zal Venus haar Nutten zenden en haar Bastetten, en zij zullen ruimere communismen zenden en grote cirkels. Zo zal dan de aarde tot een nieuwe zachtheid komen, en zal er een nieuwe Geb opstijgen om het vocht te laten cirkuleren. Ja, de lichten zullen uit het water rijzen, en Bastet zal de aarde afdekken. Zo zal dan Bastet de aarde bevochtigen, en Geb duizendmaal zuiveren. En ziet, zij zal dan de lichten der aarde aandoen, en zij is het die spreekt. Zo zullen dan alle wegen van Tifiat in de Anubis eindigen, en hij zal zijn trein tot de aarde zenden, ondergronds. En Anubis zal de vruchten der aarde proeven. Ziet dan, hij is het die oordeelt.

2.

En zo kwam Tefnut tot mij, met haar stem als rinkelende parels. Zij goot drank vanuit het emerald en de canopenstenen, en melk van de scarabeestenen, en ik kwam tot verzachting. Ja, zij joeg de dorst voor mij weg, en leidde mij tot de oase der woestijnen, en deze oase was groot. En ik vroeg mij af waar al die hitte vandaan kwam, en zij zeiden tot mij : ach, je bent dronken. Anderen zeiden : hij is verliefd, en weer anderen zeiden : hij is gek, terwijl sommigen mij benijden. En zo raakte Tefnut mij aan, en bracht mij tot de bruine vlam. Ja, over de brug Narzia kwam ik tot haar, en zij verslond Ingridtel, de zeekattenboom. En ik vroeg haar genade te hebben met Bastet, mijn geliefde, maar zij verslond haar. En zo keek ik in de ogen van een monster, en zij probeerde mij te benauwen, maar ook stelde zij mij gerust. En de zielen van Bastet vochten voor vijftig dagen tegen haar, maar zij behaalden geen overwinning, daar Tefnut te sterk was. Ja, heet was zij, als heter dan het heetste van Narzia. En Narzia, haar zwaard begon tot de aarde te komen, om velen te verslinden, en zij maakte velen tot haar slaaf. En toen ik probeerde te vluchten bracht ze de tralies van de sfinx en van nut om mij heen, en zij begonnen te draaien, en ik was voor enkele dagen ziek. En zij goot thee over mij, en bracht mij tot het boshuisje. Hier liet zij mij afdalen in de grotten des doods, en de grotten der beenderen, en ook tot de grotten van het oer. En zij bekleedde mij met edelstenen, en sprak in raadselen tot mij, voor een lange tijd.

En toen kwam Geb tot haar om mij uit haar handen op te eisen, maar zij liep van hem weg. Toen liet zij Geb door haar honden verscheuren. Naderhand kwamen de zielen van Geb tegen haar, maar zij verscheurde hen, en liep weer weg. Na enkele dagen kwam Ra tot haar woning om mij op te eisen uit haar hand, maar ze bespuugde hem en lachte hem uit. En zo was er een godenoorlog van veertig maanden en enkele weken, maar geen van hen kon tegen haar op. Na de godenoorlog kwam Anubis, de zwarte hond tot haar, en zij gaf hem een deel van mij. Maar Anubis nam geen genoegen, en begon tegen haar te schreeuwen, en zij raakte aan één oor doof. Toen begon Anubis te lachen en sneed met zijn mes een ander deel van mij weg. Maar toen liet Tefnut kokende olie met kokende parfum over hem gieten, en hij liep jankend weg. En zo had Anubis twee delen van mij, maar zij had vierhonderdvierenveertig delen van mij. Na enkele jaren kwam Anubis weer tot haar, en ditmaal kwam hij in vermomming. En zij verkocht aan hem nogmaals twee delen, maar de rest hield ze zelf. Toen ze er later achterkwam dat het Anubis was die haar had bedrogen, zond ze vierduizend manschappen tot hem, die hem onthoofden. Toen kwamen de zielen van Anubis tot haar, maar zij liet hen verscheuren. Maar toen kwam het canopenbot van Anubis in opstand, en zo was er een tweede godenoorlog tegen Tefnut. Het canopenbot van Anubis wekte het scarabeeenbot van Anubis op, en de goden Ptah en Nut, en zij versloegen haar, en verdeelden mijn delen onder de goden. Maar Tefnut strompelde tot Shu, haar echtgenoot en tweelingbroer, en tezamen lieten zij alle wateren branden. Zij hief de Bastet als haar zwaard omhoog, en vuurballen kwamen voort uit het zwaard, en vielen op de aarde en de godenwerelden en hemelen. Toen pakte zij het paradijs en zette Bastet daar neer om de hof te bewaken. En Bastet vatte liefde voor haar, en vocht mee aan haar kant. En zij baarde een dochter genaamd Lilith-Bastet. Ook baarde zij een dochter genaamd Desai-Bastet. En aan Desai-Bastet gaf zij de Metensia tot zwaard. Aan Lilith-Bastet gaf zij de Mura tot zwaard. En in

honderdtachtig dagen hervormde Shu de hof. Toen greep Tefnut Anubis en zette hem in de hof, maar deze veranderde in een zwarte slang, en begon het paradijs te verslinden, en hij kwam tot grote verzadiging. Toen was er een derde godenoorlog, en Tefnut maakte Anubis tot haar slaaf, terwijl de goden niets konden doen. En zo had Tefnut een grote overwinning op de godenberg. En na tijden werd Anubis tot een zoon van haar, en zij gaf hem de helft van haar lagere koninkrijk. En in dit koninkrijk had Anubis grote macht, maar hij was niet tevreden, en reikte tot de zomen van haar kleed. En Anubis bracht het tot grote overwinningen, en toen hij in haar ogen de volwassenheid had bereikt maakte zij hem tot haar man, tot groot ongenoegen van haar echtgenoot Shu, die een vloek over hem uitsprak dat hij zou sterven. En hij zond de herdershond Vodus tot hem, om hem dood te bijten. Maar de herdershond vatte liefde voor Anubis en spaarde hem. Na enige tijd begon Tefnut bang te worden voor de groeiende macht van Anubis, en zij vluchtte. Shu echter ontfermde zich over Anubis, en werd als een vader voor hem. Anubis was ontdaan over het feit dat Tefnut hem had verlaten, maar voelde zich ook bevrijd. Bastet ontfermde zich over Anubis, haar zoon. Tefnut smeedde in het geheim een plan om Anubis om te brengen, maar Bastet hield haar tegen.

In de vierde godenoorlog vond Anubis haar schuilplaats en verslond haar. En al haar zielen werden in de Isis-kloof geworpen. Zo werden dan de Oost-Aziatische landen veelvuldig gezuiverd.

Tefnut

1.

In Tefnut dan hebben duizend tongen een naam, en zij zijn van het hete deel des heeren. Zo is dan een ieder die in haar is, meester over de beer. In Tefnut dan springt gij over bergen, en hebt gij de gouden reuzen onder u. Anubis heeft dan vele malen haar stralen doorkliefd, opdat zij zijn lichten en vuren draagt. Zij dan heeft vuurreuzen in haar macht, en Narzia tot zwaard en de Bastet. Ja, een dubbel zwaard is het, gemaakt om reuzen en vuren te vellen. Ziet dan, zij draagt het hete Gods van plaats tot plaats. Als het vuur opspringt beweegt zij. Raadselen draagt zij in haar hand, en zij maakt van orde chaos. Tot Shu vliegt zij, en verspreidt zijn lichten. Van chaos maakt zij orde. In Tefnut hebben duizenden tongen een naam, tot Brannan rijst haar faam. Delirium brengt zij tot hen die haar liefhebben. Zij heft hen op boven de problemen van het alledaagse leven. Ja, zij komen tot verlichting, en zij maakt hen gelukkig. Izu bracht zij voort als een geschenk voor de volkeren. Tot volle wasdom zal hij komen. Zij omhult de monden van haar volgelingen met lichten.

Zij laat de Sebek rijzen tot de uithoeken der lucht, vanwaar hij zijn zachte lichten verspreidt. Zij verspreidt hem als dromen tot hen die haar liefhebben. Niemaals zal zij hen beschamen of teleurstellen, zij die op haar vertrouwen.

2.

De steen, de doorn en het sap

In Tefnut hebben wij volmaakte liefde, slaapliefde en nachtliefde om de poorten te openen. De nachtspeelsters wekt zij op, en zij komen tot het zwarte gat. Zij leert hen harp en viool te spelen, en te duiken in de nacht. Grote glorie trekt zij voort, en zij laat niet weinigen achter. In Tefnut hebben wij volmaakte liefde, door nederigheid voortgetrokken. In stilte is haar vertrouwen, en zij leidt haar geliefden van stilte tot stilte. In Tefnut hebben wij volmaakte liefde, door pijn verkregen, door moed om door te gaan, om de doorn te laten indalen. Doornen hebben wij gegeten. Schorpioenen zijn in ons binnengekomen. De stenen van Tefnut kennen wij, waaruit zij haar sappen schenkt. Haar stenen

en doornen kennen wij, de steen, de doorn, en het sap wat erdoor stroomt. Haar geheimen kennen wij, die zij ons door Bastet heeft gebracht. Ja, niemand zal ons de Anubis ontnemen. Zij heeft hem verzegeld. Wij hebben haar slaapliedereen gespeeld, wij hebben schaamte en schuld gedragen om haar wil. Door betoveringen bracht ze ons tot leven in de nacht. Zij maakte van onze pijnen een schip, van onze angsten een zeil. Zij maakte van onze schaamtes een roer, van onze schulden een zee.

3.

Zij die Bastet tot ons bracht, aan haar is de glorie. Teleurstellen zal ze ons niet, zij leidt ons met vaste pas, tot de oasen in de woestijn. Ja, Anubis heeft zij tot ons gekomen. Onder een rode kap kwam hij. Wij hebben onze pijnen niet herkend. Haar engelen waren zij. Nu zijn wij verlicht, zij raakte onze ogen aan, en schonk ons de vuurbollen van Shu, tot het spelen van eeuwige liederen. Ja, Anubis is tot ons gekomen, heeft ons gegrepen, en heeft ons tot het bos gebracht, onder de rode kap. Onder de rode kap kwam hij, maar wij hebben hem niet herkend. Wij dachten dat wij geplaagd werden. Zo is er dan niets te vrezen onder Tefnut. Zij dan die de raadselen brengt, en hen oplost in het diepste der nacht. Tot vele geheimen zult gij gaan, en water en vuur zal niet over u heengaan. Gij dan zult drinken en verzadigd worden, daar Tefnut voor u zorgt.

Zo heeft zij dan Nut uitgezonden, en haar uitgestrekt, opdat u haar zoudt vinden.

II Tefnut

1.

Zij dan kent de tijden der vlammen en de tijden der stenen. Zij weet wanneer zij opstijgen en wanneer zij slapen. Zij weet wanneer zij hun verbindingen hebben, en wanneer zij indalen. Ook kent zij de tijden der doornen, als een machtig hemels kunstwerk, om Geb te doen ontwaken, en om hen allen te brengen tot de oerwateren, tot Nun. Zij kent dan het huis van Hauhet temidden tussen de wespen. Vele bloemen dragen haar naam, en zij geeft de slangen hun strepen en schubben. Zij zal helpen banden te verbreken. Zo is zij ook gekomen tot de huizen van Amaunet en Naunet, waar zij haar lichten bracht. Genezing dan is in haar handen, en de rode braam. Zij dan brengt dronkenschap en delirium tot hen die haar volgen, en zij leidt hen door de bossen heen tot de oasen. Zij dan die eeuwig dorst hebben geleden vinden troost bij haar, en hebben niets te vrezen onder haar hoede en kap. Zo heeft zij dan Kuk onderworpen. Zo heeft zij dan Geb tot het bos gebracht, en Horus weggedrukt tot in de hoogste hemelen. Zo is dan de leiding en omhelzing van Horus diep, daar Tefnut hem heeft aangesteld. Zalig zijn zij die zijn hand voelen. Zalig zijn zij die over hem dromen.

En zo trekt Shu haar dan elke dag tegen de avond op, en vormen zij de nachtelijke sterrenhemel. Ja, in haar zullen de sterren u niet overvallen, daar zij hen allen onderdompelt in Geb en Nun. Niets is het dan dat haar tegenhoudt, en niemand houdt stand voor haar naam. Als de walvissen in hun kracht is zij.

2.

Zij dan bouwt steden door de Horus, en schept liefde en zorg door Geb. Ja, haar dauw komt samen met de sneeuw, en Anubis is geheel vrij in haar huizen. Ja, zij houdt rigil kent in haar hand, en de huizen der zeeën. Zij weet wanneer zij tezamen komen. Zij schenkt haar sappen vanuit Rosmalen, de moeder-constellatie van Rigil Kent, en heeft Orion onderworpen. Ja, door haar heeft Marion Okil

neergehaald, de godenburcht van Orion. Zij dan die Orion volgen hebben geen plaats bij haar. En zo zal zij Orion duizendvoudig en daarna miljoenvoudig zuiveren tot veertig miljard toe, en tot de getallen der sterren. Ja, een groot werk is zij in Orion begonnen. Een nieuwe taal zij creëren door Ptah, en zij zal de tanden van Anubis dragen. Ja, alleen zij is het die de Delfio kan zuiveren. Zij is een moederwerk begonnen. Wie kan haar stoppen ? In raadselen spreekt zij, met vermommingen komt zij. Niets kan haar stoppen, want Anubis heeft haar zijn zegen gegeven. Ja, met de Aakse en door de Dan Roland heeft zij Orion en Karsa verslagen, en de hondenmachine in bezit genomen. Ja, zij is het, die Anubis heeft vrijgezet. Ook heeft zij de Wepwawet uit de handen van Karsa weggenomen, en zijn bolwerk opgeblazen. Zijn letters roofde zij, en zette hen vrij. In Egypte zal verlossing zijn, over Izu, Brannan en Tifiaf.

III Tefnut

1.

Zo heeft zij dan de Geb meegenomen uit Okil, want zij kende al hun verborgen plaatsen. Ook de Bastet nam zij mee. Zo moet dan alles wijken voor haar verstand en haar liefde. Ja, ook Dan Roland moest zich aan haar onderwerpen, en toegeven. Maar als zijn kracht is weggenomen zal hij komen tot de aarde in een laatste opleving, totdat de gouden zwaan hem opvolgt. En zij zullen Tefnut tot moeder hebben, en zij zullen schreeuwen, maar zij zal geen voedsel geven. Te drinken zullen ze hebben, elf maanden lang, en dan zal hun einde gekomen zijn. Dan zullen de schreeuwen en de gillen van Tefnut de hemelpoorten bereiken, en zal zij staan in het paradijs, terwijl haar sappen omhoog klimmen. Tefnut dan zal spuwen en overgeven, en de aarde zal in chaos zijn, omdat nieuw geboomte moet opkomen, en dit zal zijn geboomte van dronkenschap tot verlichting en delirium. En niemand zal zijn broeder nog achterna zitten, en er zal liefde zijn onder de volken, en onder de wet van Anubis. Zo zal dan Tefnut de wetten van Anubis voor vijftig dagen achtervolgen om hen te zuiveren, en dan zullen zij als goud opgedient worden. En zij zullen allen de stemmen zien als goden.

2.

En zij die de wetten van Anubis onderhouden na de zuiveringen van Tefnut, zullen geheimen zien die verzegeld waren en door geen oog gezien konden worden. En gij zult zien dat zij van wijsheid hebben gesproken, en gij zult bij machte zijn te begrijpen en te rusten. En zo is dan Tefnut zij die verbindt en scheidt, en zij is het die zaad werpt in de kloof van Isis. Hoe goed is het dan om in de huizen van Tefnut te wonen, waar zusters tezamen zijn en in vrede leven. Zo stijgt dan het verbond van Tefnut boven de familie uit, en brengt zij groter geluk. En onder de schaal van Tefnut kunnen vele dingen besproken worden, en ook vele dingen kunnen onbesproken blijven. En zij die haar krachtig blijven navolgen vol aanhoudendheid en volharding zullen tot het huis van Tefnut en Shu komen, en zij zullen voor gek verklaard worden. Maar door ook vol te houden in het huis van Tefnut en Shu, en Shu te geven van de oogst, zullen ze tot de zolder van dit huis komen, van Tefnut en Shu, en zij zullen hun sfinx en Bastet vinden, en hun letteren, en zij zullen in nieuwe talen spreken. En zij zullen de verborgen Shu ontdekken en er zal een gevecht zijn van vijf dagen. En zij zullen stoppen met het proberen te overtuigen van Anubis, en zij zullen staren naar de bollen aan het plafond, die zijn als zaden. En het oog van Shu zal tot hen spreken, en zij zullen komen tot grote verlichting.

3.

En Anubis zal wonen in het huis van Tefnut en Shu, en zal vandaaruit regeren. En Anubis zal de zin van het prediken niet inzien, en zal stil regeren. En zij van het oer zullen binnengelaten worden door Anubis in het huis van Shu en Tefnut, en hun vlaggen zullen daar wapperen. En zij zullen zeggen : 'wij zijn door Anubis goed onthaald. Zalig is hij. En Anubis zal zijn onzekerheid verliezen, en koning zijn over de dood, en ja, ook over de slaap en de droom. Zo zal hij dan door Tefnut slapen en dromen, en in haar zal hij zijn zwaard hebben. En dit zwaard zal niet verslappen als dan Whemmer de piraat voor hem staat als de dood. Maar het zwaard zal canopenstenen en scarabeestenen hebben, en zo zal hij doorgang vinden op zijn reis, en nieuwe bedden vinden van het oer. En zij zullen voor hem klaarstaan en hem omhelzen, en hij zal verlichting vinden, en zijn onzekerheid zal verdwijnen. Ja, hij zal de raadselen begrijpen, en hij zal koning zijn voor eeuwig. En in Tefnut zal hij gaan van ster tot ster, en dezen zullen hem niet meer bijten. Wel zullen zij hem tegenhouden en in gevangenschap houden, als de pijn van het zachte, maar de doorn zal verteerd zijn. En zo zal Anubis komen tot het zachte van Tefnut, en hij zal zijn als in een tijd van duizelingen.

4.

En Anubis zal zijn tot een vleugel en een zwarte zak op de toren van het huis van Tefnut en Shu, en daarin zal een vleeswording zijn en een botwording, en gij zult eeuwig materiaal vinden, als een zuiver eeuwig materialisme. En door Tefnut zult gij tot ontwaking komen, en zij zal u schelpen voorhouden, als de stenen der zee. En een gouden verlichting zal u over de zee brengen, tot het huis van Amaunet, waar het schaakspel staat. Zij dan leidt hen van Anubis onder de rode kap. En Nut zal zeventig dagen tot haar schreeuwen om haar te zuiveren, en zij zal troost vinden bij Wadjet. En op nat rood fluweel zult gij lopen en op natte rode tapijten, en gij zult komen tot haar verborgen Shu. Zo zijn er dan velen die een verborgen Shu hebben, en gij die de heere dient zal die allen vinden. Zo zult gij dan het land zuiveren, en gij zult bekleed worden met canopenbotten. Ook zal de gouden verlichting u leiden tot het huis van Sekhmet en gij zult haar verborgen Shu ontdekken.

5.

En als de zilveren verlichting tot u komt, dan zult gij gaan tot het huis van Wepwawet, en tot het huis van Re, en gij zult daar de verborgen sfinxen vinden. Ook zult gij daar wederom een verborgen Shu vinden. Dan zal de zilveren verlichting u brengen tot het huis der eekhoornen, en tot het huis van Bastet, waar gij wederom een verborgen Shu zult vinden. Ook zult gij de verborgen Nut vinden tussen vele boeken, en in Tefnut zult gij geen problemen hebben met Mars. Door de liften van Shu zult gij omhoog geleid worden, en gij zult door lichten vermomd worden. En het huis van Wepwawet zal flonkeren, en gij zult door Tefnut Virgo veertig maal veertig maal zuiveren, en gij zult de heldere rivieren zien. En Wepwawet zal u zegenen.

En in de chocolade van Tefnut zal dan alles hervormd worden en gezuiverd, en de doorn zal geheel verdwenen zijn. En gij zult bemerken dat alles slechts een machine was, en nu is deze opgestart. Zo zult gij dan zijn in de fabriek van Tefnut, en gij zult de fabriek van Thoth kennen.

6.

En Tefnut zal u haar testament schenken, en het woord van Anubis zal groot worden in uw leven. En zij zal u brengen tot de grote zee en tot de hoge bomen. En zij zal uw Sebek tot leven brengen. Ja, vlammen uit uw vlammen zullen doorbreken, en tegen glas aantikken, en gij zult uw Sekhmet zien, door Ptah gebracht. En de adem der buik zal heet zijn, wanneer gij het bot der lever zult aanschouwen. En op dit bot zal een tepel verschijnen, daar waar de doorn was, en deze tepel zal zuiver zijn, en chocola schenken als melk. Wit zal deze chocola zijn, en zij zal tot genezing der

zielen zijn. En deze tepel zal heten : zuivere tepel der lever, bringer van zuivere melk, en tepel der ademhaling. En gij zult diep ademen. En gij zult Tefnut kennen als zij die sappen uit botten schenkt, en gij zult al haar botten kennen. En gij zult haar kennen als zuivere adem en mist.

7.

En gij zult het geheim der katten kennen, en gij zult verrukt zijn. En gij zult uw Bastet tot leven leren te wekken en te doen ontwaken. Zo zullen dan de oranje vlammen haar boomdelen laten vleesworden tot dieren, en de witte vlammen zullen de elementen in haar brengen. Zo zullen dan de bruine vlammen het overvloedige tot voorwerpen maken, en de grijze vlammen zullen haar botanisch maken. De zilveren vlammen zullen haar een geweten geven, en de gouden vlammen zullen haar verbintenissen schenken. Zo zullen dan de groene vlammen haar een geheugen geven, en de zwarte vlammen zullen de restanten van haar boomdelen tot hybriden maken. De roze vlammen dan zullen de overvloedige elementen in haar tot leven brengen, tot hybriden, en de paarse vlammen zullen haar overvloedige voorwerpen tot hybriden maken. De blauwe vlammen zullen haar emoties schenken. Daarna zal zij geworpen worden in de Isis-kloof, zodat zij zal oprijzen.

En zo zult gij ook Khnum en Nut tot leven wekken, en de sfinx. En hun stenen en botten zullen tepelen hebben, en zij zullen bedekt zijn met chocolade. En zo zult gij moeten leren de vlammen te bezweren, opdat zij u niet zullen vernietigen. En gij zult de stenen moeten leren kennen : het emerald, het topaas, de citriene, het diamant, de paarlen, het chrysal, en al de anderen. En ook zult gij de Anubis tot leven wekken, en de Shu.

IV Tefnut

1.

En gij zult de betekenissen leren van de rode vlammen en de gele vlammen, en zo ook van de koperen vlammen. Komt dan tot de vlammenring, die de ring van Anubis is, door Tefnut geschonken. Ja, zij heeft hem koning gemaakt. En door de ring zult gij opstijgen met arendsvleugelen en komen tot de velden van Bastet. En gij zult haar bellen kennen. En het zal ringen in uw oren op die dag, en het zal u brengen tot de verborgen graven.

En op de velden van Bastet zult gij leven vinden, wanneer gij haar hebt doen ontwaken. Zij zal u naar zich toezuigen, en haar arenden zenden om u geheime boodschappen te verkondigen. Deze boodschappen komen subtiel en als raadselen, en zij zijn uitgespreid over tijden. Ja, tijden brengt zij om grote boodschappen te verkondigen. En zij zal Shu tot u zenden om u voor te bereiden. En gij zult verlangen naar de vlucht tot haar velden, maar gij zult haar niet begrijpen.

2.

En er zullen dagen zijn dat gij ernstig vertoerd op haar zal zijn, omdat gij haar niet begrijpt. Maar in haar velden, daar in de dieptes zult gij antwoord vinden over uitgestrekte tijden, als arendsvleugelen uitgespreid. En zij zal u leiden tot haar putten, en gij zult het licht zien. En gij zult u voor uzelf niet meer schamen, daar gij inziet dat gij ook boodschappen verspreidt. En zo zult gij zien dat gij door haar gezonden bent, en dat gij tot haar zal terugkeren.

En gij zult de tepel vinden op de diamant, en gij zult nieuwe melk drinken van het oer, en dat zal zijn als de melk van Bastet. En gij zult ver in de diepte kunnen kijken en door dingen heenprikken.

En gij zult prikken met uw ogen als prikkers. En gij zult de tepelen vinden op het emerald, en gij zult tot de rauwe melk des doods komen, en leven. En als gij tot de tepelen der kristallen komt, zal dat zijn als het opspringen der vlammen, en uw ring zal draaien.

3.

En zo zult gij ook tot de velden van Tefnut komen, tot de tepelen van het goud en de zilver, en gij zult u kunnen bewegen. En gij zult naderen tot de chocolade-boom, en diepe genezing vinden. En de chocolade zal door uw lichaam stromen, wanneer bloed goud wordt, en de dagen van het bloed zullen over zijn. En door de rode vlammen zult gij weer dromen, en ook Khnum en Bastet zullen door de rode vlammen dromen en in dromen ontwaken. En door de gele vlammen zult gij tot delirium komen en tot dronkenschap en de geneugtes van het bestaan in Tefnut. En gij zult voorzichtig zijn met de gele vlammen. Door het verkeer zult gij gaan, tot de zee zult gij komen. Zo zult gij spaarzaam om gaan met de gele vlammen, opdat zij u niet verslinden. Strekt u dan uit naar het hogere. Kom dan tot de velden van Tefnut, en leert om te gaan met de gele vlammen, opdat zij uw land niet verbranden. Tem dan de gele vlammen en leer hen temmen. En de velden van Tefnut dan zijn als delirium en als de wildernissen van wespen, en zo ook als de velden van Nut. En hier zult gij ook de geheimenissen der spinnen vinden. Tot Brannan zijt gij genaderd, tot de koningen en prinsen op hun tronen. En de beenderen en lichaamsdelen zullen tot leven komen, en tot persoonlijkheid, zoals de Sebek. Dit dan zal een grote dag zijn.

4.

Gij dan zult Tefnut moeten leren bezweren, want zij is als een wild beest en een verzegend vuur. Kom dan tot het vierde. Gij moet haar leren bedwingen, en berijden, anders zal zij u verslinden en tot as verzegen. Onderwerp haar dan aan Nut, aan Khnum, aan Anubis en aan Bastet. Onderwerp haar daarna aan Sekhmet en Ptah, en vervolgens aan Sebek. Zij dan zal u uitleiden uit de Geb en u tot de velden van Nut en Bastet brengen, waar Anubis u zal hoeden. Ja, het overgrote deel van de dag zult gij in de velden van Anubis zijn, en zijn staf is u tot vertroosting. Zo zult gij dan de letteren van Ptah leren om haar te bedwingen, en de wetten van Anubis. En gij zult haar gebieden in de Isis-kloof. En gij zult haar bezweren met deze woorden, zeggende : Talibiha Khun Mihab Bihalel Etmiga Misschin Kirt Hirhenk Dulamas, Dumamas Okohomel Irgwint Icht Ikles Miga Mag Mogt. Dan zult gij u richten tot Bastet en u aan haar vasthouden opdat Tefnut u niet verbrande. En gij zult spreken tot Bastet : Oh koningin der koninginnen die troont in Bubastis, gij hebt ons uw velden getoond waarin wij veilig zijn tegen de toorn en het vuur van Tefnut. Neem ons in, en bescherm ons. Leidt ons tot uw huizen, en haal ons weg uit de huizen van Tefnut. Gij dan hebt eeuwige wijsheid en raad. Neem ons aan. Bibahas Miset.

En dan zult gij nogmaals spreken tot Bastet : Gij bent de koningin der luchten en der velden. Hef ons op, en breng ons tot uw heilige en zalige vruchtbaarheid. Buiten u is geen leven. Hidasda Himel Hok Lok Kubahus Etmir Bihel. Bezweer dan Tefnut voor ons, opdat zij ons niet overvalle. Als een onstuimige vulkaan is zij. En gij zult tot Isis zeggen, koningin van het ijs : Breng ons tot uw velden, hef ons omhoog, en toon ons uw stenen. Schenk ons uw heilige botten, en bescherm onze harten en levers tegen Tefnut met uw canopen. Wij dan drinken van uw sap, en niet van Tefnut. Hikus Irma Himst Hinel Hingel Etmal Dimes Heksch.

En vervolgens zult gij zeven dagen tot Anubis komen, opdat hij u vrijkope uit de handen van Tefnut.

5.

Anubis, schepper van alle dingen. Wij komen tot u, als wij op de hielen gezeten worden door Tefnut. Stel Nut aan als onze beschermster, en ga voor ons staan. Leg uw hand op onze mond, en laat ons wegvlugten in stilte. Zuiver dan Tefnut in uw vat, en geef haar het goddelijk voedsel. Verzadig haar door uw hand, en schenk haar vruchtbaarheid. En zo zult gij de ring der vlammen werpen in de Isis-kloof. En dan zult gij gaan tot Fenrir-Anubis, Jotunheim-Anubis, Thor-Anubis, Wodan-Anubis en Odin-Anubis, om doorgang te vragen tot het duistere ijs. En zij van het duistere ijs zullen u vrijzetten, en gij zult weten wat de dood is. Ja, wanneer wij door Tefnut op de hielen worden gezeten, dan vluchten wij naar het boshuisje. Want zij heeft Portugal in haar handen, en Spanje, en ook Zuid-Amerika. En dezen zullen in Brannan gezuiverd worden. Tot de goden der muizen snellen wij, en tot de goden der konijnen. Tot de goden der insecten vluchten wij, en tot de goden der bomen. Ja, tot de goden der voorwerpen snellen wij, en tot de goden der elementen. Tot de goden der vruchten snellen wij, en tot de goden der lichaamsdelen. Ja, tot de goden der lever vluchten wij, en de goden der leverbeenderen en hun tepelen. Tot stenen richten wij ons voor een woord. Tot de goden der nacht komen wij, en tot de goden der klok.

En wanneer de Tefnut u dan achtervolgt, dan zult gij vluchten tot het vierde christendom en de vierde christus. Ook zult gij dan uw toevlucht zoeken tot het vierde kruis en de vierde herman. Maar gij zult zien dat zij alles verbrandt, en gij zult wanhopen. Dan zult gij komen tot de vierde Renok en de vierde Metensia, en ook zult gij gaan tot de vierde Heilige Geest en de vierde Jahweh, maar zij kunnen niets voor u doen. En gij zult komen tot de vierde Zurastael en de vierde Eminius, en ook zult gij komen tot de vierde Esmeralda en de vierde Ra. Zo zal dan de vierde Anubis u een kleine schuilplaats verschaffen, maar Tefnut zal deze vinden en verwoesten. En gij zult vragen : 'Waar moet ik naar toe ?' En gij zult geen antwoord hebben. Dan zult gij gaan tot de vierde Mozes en de vierde Maser, en ziet, hun handen branden, en gij zult zeggen : 'Hier is overal vuur, want Tefnut is hier geweest.' Dan zult gij tot de tweede Tefnut gaan, tot de derde Tefnut en tot de vierde, en gij zult ook tot de vierde Izu gaan en de vierde Brannan, maar niets zal u kunnen helpen, en gij zult dieper wegzinken. Ook zult gij roepen tot de vierde Bastet, en zij zal u een lichte steun zenden. Dan zult gij gaan tot de vierde Boeddha, en de vierde Amithaba, en ook zult gij tot de vierde Ganesha gaan, en tot de vierde Shiva, en zij zullen u lichte troost bieden. Gij zult u onderwerpen aan de vierde Rumah en de vierde Romarei en zij zullen u de weg wijzen. En tot de vierde Dezer zullen zij u brengen, de vierde Christus van het Oer, en zij zullen u brengen en dragen tot de vierde Jozef en de vierde Jezel, opdat gij kunt komen tot de vierde Peter. En gij zult in paniek raken, omdat gij merkt dat het u niet verder helpt. En in wanhoop begint gij te roepen tot God, maar de hemel zal gesloten blijven, ook wanneer gij zult roepen tot het vierde communisme en het vierde atheïsme zult gij geen vrede vinden in uw hart. Al wat gij ervaart is strijd en oordeel, en zoveel vooroordeel. Zo zult gij u richten op de vierde alverzoening, om rust en vrede te vinden, en het zal u genade schenken, en het zal zijn is binnengaan in een gouden stad. En het zal zijn alsof u een gouden sleutel hebt gevonden. Maar Tefnut zal om deze sleutel strijden, en gij zult u bevinden in een worsteling. En gij zult vluchten tot de vierde Tifiaf en tot de wereldschepen. En gij zult Egypte zien als in vuur, en zelfs het vierde Egypte. Ook zult gij de vierde Nut zien branden en de vierde Khnum, en gij zult weer vluchten. En door hyperventilatie en epilepsie zult gij ontwaken tot een nieuwe realiteit, en gij zult nieuwe godsdiensten zien, zij die verborgen bleven sinds de schepping. En de vlam zal veranderen in een voet, en gij zult vaste grond voelen. En in het vierde Pniel zult gij strijden tegen de goden. En gij zult uzelf voelen als de vierde Jakob. En door dit alles zult gij komen tot een vierde roze verbinding en gij zult worden tot een voet, gij die volmaakt zijt.

Gij dan zult komen tot de vierde zondeval en de vierde engelenva, als een ontsnapping uit het corrupte christendom, maar Tefnut zal haar wraak zenden. Tot de vierde Abdal zult gij gaan en tot de vierde Tamille en de vierde Tabule. Ook zult gij gaan tot de vierde Tujaja en de vierde Desai, maar zij zullen niet kunnen helpen. Dan zult gij komen tot de goden der slangen, en tot hun

geheimen, en dit zal u hulp bieden. En zij dragen de geheime monotheismen van Nut met zich mee, en godsdiensten van vele slangengoden met hun monotheismen. En gij zult lichtelijk kunnen ademen. En zo zult gij met de aardslangen in contact komen.

Farewelcome

1.

Waar Sekhmet dan gekomen is, de aardslang, tot de vulkaan, daar dan is leven. Zo heeft zij dan haar monotheismen verspreid onder de aardslangen, en afgebakend met randen van chocolade. Waar Sekhmet dan gekomen is, het grote gemis, verdwijnt daar door gaten. De schuren zijn vol, afgebakend door chocolade, waar eens stemmen waren, daar is het nu stil, afgebakend door chocolade. Waar Sekhmet dan gekomen is, de grote vulkaan, verspreidende haar monotheismen. Waar Sekhmet dan gekomen is, een laatste woord, een laatste schip, waar de lelie zich opent. Zij is van de vierde alverzoening. Zij van het derde streven daar naar, om tot de gouden stad te komen, overdekt met zilver, en zilver diep binnenin, als zilveren bekers en beenderen, waar de stemmen van het oer nog steeds zinderen. Zo is dan de vierde alverzoening datgene waarmee zij de macht bedwingt, zij dan wiens naam betekent de krachtige. Waar zij dan in zuiver monotheïsme aanbeden wordt, daar schiet de chocola naar boven, zij die de cacao-bomen heeft geschapen. Zij dan verandert bloed in honing. Daar waar de doorn gestoken heeft, is nu een vulkaan. Haar stem is als hoorn en trompetten, en zij bakent de terreinen af. Haar vruchtbaarheid is omhuld door chocolade. Zij heeft gesproken. Haar woede heeft haar tot stilte gebracht, waar chocolade zacht druipt. De vulkaan is een bron van leven, een oase in de woestijn. Waar zij in zuiver monotheïsme wordt aanbeden, verandert bloed in chocolade. Zij is het die alle andere monotheismen afwijst. De aardslangen aanbidden haar. Zij is de krachtige.

Geen god duldt zij naast zich, maar door de vierde alverzoening laat zij hen in haar grote genade tot het paradijs komen, waar zij geoordeeld worden naar hun werken. Zij dan die in het derde zijn verlangen naar het vierde. Geen naam laat zij doorklinken dan haar naam. Alle andere namen zijn dof. Zij is de krachtige, en aardslangen volgen haar. Ziet dan, zij slaapt niet, en ontwaakt in haar dromen. Haar lusten zijn omringd door chocolade, zij die de cacao-bomen heeft geschapen. Haar tranen zijn omhuld door chocolade, en zij ontwaakt door haar tranen in haar dromen. Zij dan is de krachtige. Haar blik is strak. Als zij beweegt vallen soldaten om haar heen.

2.

Haar blik is strak, haar woede in stilte. Zij omhuld hen die zij liefheeft met chocolade en aardslangen. Door sterke drank heeft Re haar woede gestild. Hij dan is haar profeet, die haar heeft gedragen tot de aarde. Ja, als zijn oog was zij. Daar waar de doorn was is nu een oog, een brandend oog, als een vulkaan. In de vierde alverzoening schenkt zij genade, waar zij allen in grote angst tot haar snellen. Sterke drank geeft zij hen daar, om hun angst te stillen. Over de hel wordt niet veel gesproken. Ziet dan, het drijft in de vierde dood. In vergetelheid vinden zij hun partners, zij zijn als Nut uitgespreid over de luchten. In dromen ontwaakt zij. Zij heeft dan de engel Nut tot de aarde gestuurd, om Re in de hemelen der aarde te baren, haar profeet. Zij dan spreekt in raadselen door het woord, en in het geheim heeft zij haar werken. Achter de machtigen der aarde verschuilt zij zich, en roept zij de aardslangen. Zij die haar doorn dragen, diens ogen worden geopend, en na geruime tijd zal daar staan, de vulkaan. Met de giften der planten omhuld zij hen, en brengt hen tot delirium. Nee, haar geest stort zij niet uit, maar haar vlees en botten omhuld met chocolade, en zij leidt hen tot het vierde materialisme. Zij leert hen de bewegingen van de maan. Zij is de voet der aarde,

omhuld door chocolade. De aardslangen zendt zij.

3.

Zij dan van het derde kennen haar vleeswordingen, en verlangen naar het vierde, om tot het vierde materialisme te komen. Zij dan wil niks weten van andere monotheismen onder aardslangen. Zo dan zijn er vele monotheismen van Sekhmet onder de aardslangen. Over een tegenstander wordt niet veel gesproken. Zo zijn er dan ook andere monotheismen onder aardslangen : van Vodon, Haad'n, Hoch, Huup, Hata, Keneil, Kiam, Ko'opla, Las, Ha'am, Haas, Hirt, Hudde. En zo ook die van Shambal.

Spraakzaamheid is het sieraad der blinden, maar voor hen die zien is het een vloek. Zo zijn er dan de kontonikken. De slang is waakzaam. Langzaam komt hij tot zijn doel. Gij dan zult alleen Shambal aanbidden, zeggen de shambalisten. Laat er dan naast hem geen andere god zijn, want hij die de afgoden maakt zal overgeleverd worden aan de oven. Shambal is dan de enige God. Hij dan is uw Heere en de Kontahag. Hij dan is heilig. Shambal dan wil dat gij niet zondigt, want Hij zal de zondaren tot de oven brengen, waar het vuur eeuwig brandt. Zo zal er dan geen verzoening der zonden zijn voor hen die ondanks vele vermaningen gezondigd hebben. Shambal dan, de Heere uw God, heeft dan zijn engelen, de klavikken, uitgezonden om de aarde te zuiveren. Morgennik dan is zijn engel die over de aarde waakt.

4.

Zalig hen die door de aardslangen worden gegrepen en door hun monotheismen worden gezuiverd. Zalig zij die hun hoofd buigen over hun raadselen. Zo is dan de Milikhenir een monotheisme van Sekhmet, en ziet, zij dan wordt daarin gevolgd door vele aardslangen. En hun geschriften zijn strak, en er mag niet teveel gesproken worden over de hel en de tegenstander, maar in de oude gedeeltes wordt daar volop over gesproken, en aan het eind van de nieuwe gedeeltes zo nu en dan. Zij dan aanbidden Sekhmet met sterke drank, en het vierde materialisme staat voorop, tezamen met de vierde alverzoening. Ook mag er niet teveel over engelen gesproken worden, want Sekhmet moet centraal staan en volop vereerd worden. Niet veel namen der engelen zijn bekend, en er wordt gewaarschuwd je daar ook niet te veel in te verdiepen. Er mag niet aan Sekhmet's woord toegevoegd worden, de Habnir. Zo kent de Habnir dan niet vele profeten, daar Sekhmet bovenal aanbeden moet worden. Zij duldt geen andere goden naast zich. Het boek staat vol met raadselen, waar de Milikhenirieten hun hoofden over buigen. Zo zijn er dan vele uitleggers en leraren der Habnir, het Heilige Woord van Sekhmet. Overvloedig spreken zij over het vierde materialisme, en over de vierde alverzoening.

5.

Haar profeten dan worden afgezonderd en ondergaan haar vuurproeven. Een ander monotheisme van Sekhmet is Hormohun, en weer een ander de Exercicio. Verder : de Humhuf, de Spinaash, de Hirshan, de Notel, de Abmehuf, de Kaneratesh, de Hemehulfen, de Inersche, de Fama'us, de Ochtonde, de Meershehin, de Marinschik, de Heftuschup, de Ilklandeheb, de Kamil, de Ernstehensch, de Farin, de Ma'usga, de Tefehusch, de Harschin, de Helmd'ku, de Fatinhas, de Fanheld, de Oktogus, de Iklim, de Fiksch'hen, de Fiktaha'us, de Filmschen, de Ra'akt, de Belsch'lehum, de Fiktahu'us, de Fiktahes'us, de Fiktafahin, de Fiktadirma, de Fiktavanel, de Fiktaconvus, de Fiktavakolus, de Fiktavaninehes, en zo zijn er nog vele monotheismen in de Fiktacirkel. Verdere monotheisme-cirkels van Sekhmet zijn : Nistan, Sansak, Ikta, Liptide, Ibsmi, Henschduo, Hirksch, Hersch, Fa'unaut, Fa, Nive, Herschi, Her, Herm, Hirsch, Fanit.

Sekhmet

1.

'T schrijnt, ik ben hier lang niet geweest. Al haar monotheïsmen liggen hier op de grond, en de hond staat er nog steeds. 'T is vreemd, ik was in deze winkels, nu ruik ik weer, dat vreemde weer. Ik ben hier zo lang niet geweest, wat ze hier niet allemaal kopen, relikwieën van haar monotheïsmen. Al dezen leven in een andere wereld. Ik sta nu achter glas, maar als de hond mij ziet, zal hij het glas wel breken. Hij was altijd mijn jeugdvriend geweest. Oh, kom terug.

Waarom ben ik blauw, als ik in de spiegel kijk, waarom ben ik rood, als ik weerspiegel in het glas. Waarom heeft zij mij ooit weggestuurd hier. Ik mocht daar niet meer komen. De aardslangen zijn hier, machines die draaien, koning chocola is het gras aan het maaien. Ik ben er zolang niet geweest. Maar nu kijk ik weer in dat vreemde vizier, toen hij tot me sprak : je bent morgen vrij. Op vakantie nam hij mij, naar dat vreemde eiland. Nu ben ik nergens meer welkom. Alleen de droom verdedigt mij, tot het vierde materialisme ben ik bijna gekomen. Zij die in het derde staan, strekken zich uit naar het vierde, om tot de vierde alverzoening te gaan. Op een hoge berg sta ik, de zee is diep. Ik draag het vreemde vizier, en het vreemde boek, waaruit de bellen zachtjes stromen. In de zee van chocolade, Sekhmet neemt mij mee.

2.

Zoveel spiegels staan hier. Zovelen zijn hier gestorven, een vreemde reuk, een doodsgedicht. Ik las het laatst, het nam mij mee, tot de ruimtes der aardslangen, daar waar zij beven en hyperventileren. Zij kunnen niet, nee zij kunnen niet, tegen het licht. Haar letters stijgen omhoog, ik kan weer ademen en spreken, maar ik zal niet meer preken, geen uitleg geven, alles is overbodig. Ik zoek naar woorden om te vluchten, zachte woorden, die wegzakken, in de zee van chocolade. Zij keek me aan, het boek werd opengeslagen. Zij was van de vierde alverzoening, en leidde mij tot de aardslangen en hun tongen. Een vreemde taal spraken zij. In mijn buik begon het hard te worden, zo verspreiden zij. Door mijn voeten stegen zij naar boven, om alles hard te maken, maar mijn adem werd steeds zachter, en zij haalden de doorn uit mijn stem, een zachte vulkaan. Nu kan ik je weer volgen, jou, van de vierde alverzoening, loop niet weg, je moet me leren, vanuit de aarde alles te doen.

Waarom ben ik blauw, in het licht van de lantaarnpaal, als Nut voor me staat, de grote profeet. Waarom ben ik rood, in het licht van de scheepslantaarn, als Nut voor me staat, de grote profeet, en Sekhmet kijkt, en alles verbleekt. Kun je mij leren, vanuit de aarde te leven, vanuit de aarde te spreken. Een grote vrouw is zij. Ik ben in haar verdwaald. Niemand vond mij.

3.

Zij doopt mijn problemen in chocolade, zij laat mijn oren hangen, de sappen van planten stromen door mij, mijn hoofd is stijf, mijn spieren stijfgetrokken. Ik schrik als zij tot mij spreekt. Dit ben ik niet gewend. Altijd weggedreven, als Nut te lang, te ver weg. Zij doopt mijn problemen in chocolade, tot de vierde alverzoening ga ik. Tot Izu bijna teruggekomen.

Zij doopt mij in chocolade, waar aardslangen zwemmen, waar honing druïpt, waar piano's hongerig spelen, waar de doden komen om nog één keer te spreken, voor de laatste keer, en dan duiken zij,

tot een eiland in een paradijs. Zij vallen stijf, als bomen, krijgen zij een nieuw lijf. Door aardslangen aangevreten, zochten zij een nieuw huis, als zaad op een vreemde akker. Morgen zal het vakantie zijn. De scholen gesloten, chocolade drijft door de straten, en ik kijk door het vreemd vizier. Lang ben ik hier niet geweest.

4.

Hier ruik je de zeeparfum, hier ruik je de reuk van verleden tijden. Ik begrijp het niet, de monotheïsmen in de vierde alverzoening gelijk. Zij strijden niet, er is hier vrede, in de vierde dood elkaar vergeten. Over hel en tegenstand niet veel gesproken, als vulkanen uit de grond. De trappen breken, in de vierde dood. In diepe vergetelheden, vonden zij hun nieuw lijf, hun monotheïsme, allen gelijk. Waar piano's hongerig spelen, waar de doden komen om nog één keer te spreken, voor de laatste keer, en dan duiken zij, tot een eiland in een paradijs. Zij vallen stijf, als bomen, krijgen zij een nieuw lijf. Door aardslangen aangevreten, zochten zij een nieuw huis, als zaad op een vreemde akker. Morgen ben je weer thuis, en zal het lang vakantie wezen, scholen gesloten, chocolade voortgedreven door de wind, kijkende door het vreemd vizier. Lang ben ik hier niet geweest. Met jou liep ik altijd buiten, met jou ging ik, maar jij bent daar nooit meer geweest.

5.

Liever een zonde, liever een groot geluk, geen verlichting zochten zij. Zij stonden onder hoge druk, als Sekmeth langs de rijen komt, zij zendt hen allen naar huis, als soldaten vallen zij om. In de vierde alverzoening staat zij, en zij staat aan jouw kant, maar ook aan die andere kant. Probeer de duivel te vergeten, alles wordt hier chocola, als een grote machine, komt zij ook bij jou. Je weigerde, je probeerde te vluchten. Rennen zoals je nog nooit rende, maar je was als aan de aarde geplakt. Zij staat aan jouw kant, maar ook aan de kant van die andere. In de vierde alverzoening staat zij. Zeg, zou je nog tegen haar vechten, gij van het derde, als gij zo plakt aan de grond. Vooruit komen doet gij niet. Scheidt mij dan Geb en Nut, maar laat hen in dromen tot elkaar komen, vindende het geluk.

Zij kwam in jouw huis, en het huis van de ander. Zij bracht de speld diep, om de vulkaan boven de grond te krijgen. Met het vreemde vizier zag je haar.

II Sekhmet

1.

Een herdershond met Boeddha, een herdershond met veel verstand, als Anubis, zij is het vergeten, het schip is gestrand. De morgen zal het leren, de morgentoon, het mercuriusstrand. Snel ging ze daar vandaan, om haar verstand op te halen. Mercurius is in haar hand, Venus is in haar verstand. Jupiter daar droomt ze over, wanneer de arenden komen, en de raven snellen tot het bos, waar zij het overvloedige en overmatige hebben geroken. Weest spaarzaam met je woorden en daden, opdat ze je schuilplaats niet vinden. Zij doet een blad voor je mond.

Een herdershond met Boeddha, een herdershond, met heel veel land, als Anubis, zij is het vergeten, zij wandelde aan het strand. Mercurius was in haar ogen, daarmee heeft ze elk lied bedrogen, haar stem kon niet meer, teveel takken hingen er aan vast. Tot de tongen der aardslangen ben ik gegaan, waar chocolade de gaten vult.

2.

Een herdershond met Boeddha, een herdershond, Mercurius spreekt. Haar schepen zijn gezonken, de aarde is al wat zij heeft, waar haar aardslangen beven en hyperventileren, en zij zich niet meer kan beheersen. Als een vulkaan is zij.

Een herdershond, met Boeddha, een herdershond, Mercurius beeft. Zij heeft het geheim gezien. Zij heeft het leed geleden.

Een sterrenhemel gaf zij mij, een chocolade-hemel, met witte chocolade, waarin de letteren zich verspreiden. Vertel me nog één keer je naam. In de vierde dood ben ik alles vergeten. Een herdershond met Boeddha, zeilen in een schip. Ik weet het wel, 't is Anubis, en zij is Sekhmet, het schip.

3.

Probeer het nog een keer te begrijpen. Lees het nog een tweede keer, dat wat je denkt dat jou verslindt, dat is je wapen. Grijp dan nu je wapen. Zeil nog één keer mee, naar 't strand van Mercurius, dromende over Jupiter, met Sekhmet als je hemel, met Sekhmet als je schip. Snel zul je het vergeten, in de vierde dood vergeten, maar lees het dan een derde keer, en verlang naar het vierde.

Zij weten niet wat ze missen, zij die het nooit hebben gehad. Zij leven voort zonder iets te zeggen. Dromen doen ze niet, maar zij door honden gebeten, zien alles door het vreemde vizier. Wacht dan op de tongen der morgen, wacht dan op de reis der aardslangen. Langzaam zul je alles weer vergeten, langzaam zul je alles weer herinneren, langzaam zal het je veranderen, langzaam zul je leven vanuit de aarde.

HET SEKHMET TESTAMENT

III Sekhmet

1.

Zij dan komt van het vierde om de derden in het vierde te krijgen. Zij is daartoe de grote brug, door Izu gezalfd, en gemedend. Zij dan draagt het harnas van Brannan en de borstplaat van Tifiaf. Met het grote zwaard opent zij deuren, en werpt haar monotheïsten in de strijd. Ja, al dezen kent zij. Daar is licht rondom haar haren, en wachters vallen om, als zij zich beweegt. Tot de aardslangen ging zij. Zij is de wederkerende. Vanuit de aardslangen kwam zij op, en vanuit het chocola, en zij zal tot hen wederkomen. Het vizier deelt zij met hen die haar liefhebben. Zij komt van de vierde alverzoening. Het vierde materialisme zal zij haar discipelen leren, die in het derde op haar wachten. Zij dan zien naar haar uit. Zij zullen leven vanuit de aarde. Zij krijgen dan schoeisel van het vierde, en zij zullen leren bruggen te bouwen van schoeisel. Ook zullen zij leren kledij te maken van schoeisel, zodat de aardslangen in hen zullen ontwaken. Hier dan zullen ernstige wetten voor zijn, voortkomende vanuit haar monotheïsten. En zij zal haar getrouwe discipelen van het derde die tot het vierde komen leren over de aardslangen en hun geschriften. Zij dan zullen tot rust en vrede komen in de vierde alverzoening, en zij zal hen doorgangen geven tot grote stilte. En zij zullen genoemd worden : schoeismakers en bruggenbouwers van Sekhmet.

2.

En zij zullen schoeisel verkopen voor hoge prijzen, en zij zullen onder strenge gerechtsboeken komen. En zij zullen tot de vierde genezing komen, door de vierde alverzoening. En zij zullen komen tot de grote Mono's van het vierde, en zij zullen de goden van de monotheismen tot engelen maken. Ook zullen zij opklimmen tot de AZ's en de A's van het vierde, om hen tot engelen en profeten te maken, maar zij zullen zich onderwerpen aan de A-jongen. En de A-jongen zal de monotheismen herscheppen, en daardoor ook de Mono's, de AZ's en de A's, en zij zullen schenkers van chocola worden, en met elkaar verzoend worden in de vierde alverzoening. En de A-jongen van het vierde zal opstaan, en zal luid regeren.

IV Sekhmet

1.

De verovering van het huis van de vierde David

En Sekhmet zal de vierde roze verbinding leggen tussen Khnum en Nut tot een viervoudige verzoening, en bloemenstormen zullen vanuit de vierde roze verbinding komen. Dan zal Sekhmet wederom Khnum en Nut scheiden en hen in de Isis-kloof werpen, waarin zij over elkaar zullen dromen. En dan zal de A-jongen voor eeuwig regeren. En de bloemenstormen zullen gaan tot Anubis, en zij zullen hem meenemen tot het vierde paradijs om van de vierde vrucht des levens te eten, en dan zal hij vrij zijn. En zij zullen hem brengen tot de vierde exodus, die tot de vierde tempel van de vierde David zal leiden, waar Anubis voor eeuwig zal regeren. En hij zal als harem hebben de vierde Batseba, de vierde Abigail, de vierde Mikal, de vierde Achinoam, de vierde Ma'aka, de vierde Chaggit, de vierde Abital, de vierde Eglā. Verder : de vierde Batsua. En zo zal Anubis door listen het huis van de vierde David innemen.

En dan zal Anubis tot zijn harem aanvoegen : Bastet, Sekhmet, Nut, Isis, Neith, Wadjet, Nekhbet, Maat, Satis, Nephtys. En de vierde David zal niet tegen hem opgewassen zijn, noch zijn huis. En dan zal Sekhmet roepen : Kroon hem, kroon Anubis, en zijn harem zal roepen : Ja, kroont hem. En dan zal de vierde David in de buitenste duisternissen worden geworpen.

2.

En Sekhmet zal roepen : Nu dan is het uur van vrede aangebroken. En er zal goud verschijnen, en het bloed zal veranderen in chocola. En uit de poorten zal honing druipen. En dan zal Sekhmet tot de vierde David komen, in de diepste en buitenste duisternissen, en zij zal hem een kleine bron van stilte schenken. En dan zal Sekhmet snellen tot de vierde Simson, en zal zijn hart doorboren, opdat hij haar lichten zal dragen. Zij dan zal de vierde Delila aan Anubis schenken, en ook de vierde Simson zal zij een kleine bron van stilte schenken. En de harem van Anubis zal uitgroeien tot een harem van het vierde. En Anubis zal grote overwinningen behalen. En zo zal Anubis komen tot de vierde doorn en de vierde spoel, en ziet, zij zullen worden als vulkanen, als bloemen en als draaikolken.

En de Sebek zal komen tot het huis van de vierde Simson, tot het huis van de vierde Samuel en tot het huis van de vierde Daniel, en zal deze huizen zonder strijd innemen. En Aton zal komen tot het

huis van de vierde Ezechiël, en het huis in drie delen scheuren. En hij zal een deel geven aan Anubis, een deel aan Sebek, en een deel zal hij zelf houden. Tot het huis van de vierde Elia zal Horus komen, om dit huis in zestig delen te verdelen onder de egyptische goden. Re zal komen tot het huis van de vierde Elisa, en zal het verdelen onder de sterren des hemels, en onder de volgelingen van Nut. Nut zelf zal komen tot het huis van de vierde Zacharia, en zij zal daar voor twee jaar regeren. Ptah zal komen tot het huis van de vierde Aser, en zal het zevenvoudig zuiveren.

3.

Isis dan zal komen tot het huis van de vierde Dan en de vierde Gad, en zij zal hen verscheuren en onder de wolven verdelen. En zo zal Isis dan zijn als het licht der wolven. Daarna zal zij komen tot het huis van de vierde Job, waar zij voor vier jaren zal tronen. En Sekhmet zal vervolgens gaan tot het huis van de vierde Hosea, waar zij zal tronen voor duizend jaar. Bastet zal komen tot het huis van de vierde Joel, om zijn kaak te doorboren, en om in zijn huis te regeren voor tachtig jaar en tachtig dagen. En de vierde Joel zal oud worden, en Bastet zal hem zegenen. Zij zal hem dan nimmer uit zijn huis wegsturen, maar zij zal hem ook geen macht geven. Kinderloos zal hij sterven.

En vanuit het vierde zal een bloemenorkaan en een bloemendraaikolk gezonden worden om het eerste nogmaals te zuiveren, en zij zal oprijzen tot het tweede en het derde, en daarna het vierde, om vervolgens weer tot het eerste te gaan. Dit dan is als de harem van Anubis, en als de vierde roze verbinding. En Anubis zal strijd voeren tegen de vierde Emelis Shatau, en zal het laten afdekken door Sekhmet. Ja, een vulkaan des Heeren zal er groeien, als een brandend oog. En de doorn zal worden tot een bloemenorkaan, en de spoel tot een bloemendraaikolk. En ook zal Anubis tot de vierde Esmeralda gaan, en ook zij zal afgedekt worden door de Sekhmet-vulkaan. Daarna zal Anubis gaan tot de vierde Melissa en de vierde Desia, en ziet, zij zullen worden tot Sekhmet-vulkanen. En dan zal Sekhmet zich tegen Anubis keren, en er zal een strijd zijn van honderddrie dagen. En Anubis zal overwinnen, en haar werpen in de Isis-kloof. Maar zij zal de Isis-kloof verscheuren en na enige tijd zal er een nieuwe strijd zijn tussen Sekhmet en Anubis, en deze zal duren honderddertig lange jaren. En aan het einde van deze jaren zal Anubis zoeken naar een nieuwe kloof waarin hij Sekhmet kan werpen. En hij zal haar werpen in de Sebek-kloof, en Sebek zal haar verscheuren, en haar naam zal voor enige tijd niet genoemd worden. Dan zal zij gaan tot de dieptes der Sebek-kloof, en zij zal in armoe leven. Zij dan zal de krachten van het ijs leren kennen, en zal liefde vatten voor Anubis, maar Anubis zal haar niet bevrijden.

4.

En Sekhmet zal tot wasdom komen in de Sebek-kloof, maar zij zal dieper graven, vanwege haar liefde voor de dieptes en de armoe. Maar op een dag zal Sebek haar uitspuwen, en zij zal met zachtheid proberen de aandacht van Anubis te winnen, maar Anubis zal haar niet binnenlaten. Dan zal zij voor dertigduizend jaren over de aarde zwerven en haar huis bouwen naast het huis van Anubis. En zij zal zich gedragen, maar van binnen groeit haar woede. Zo zal zij dan na die tijd als een vulkaan uitbarsten, en zal de derde oorlog tussen Anubis en Sekhmet beginnen. Ditmaal zal zij hem werpen in de Sebek-kloof, maar Sebek zal hem onmiddellijk uitspuwen. Dan zal zij hem brengen tot de Isis-kloof, maar zij zal hem wegblazen. Uiteindelijk zal zij hem werpen in de Neith-kloof, en zij zal hem aannemen. En door haar zal hij komen tot het vierde Eden, en hij zal de verborgen boom beklimmen. Daar echter zal hij strijd moeten voeren tegen Horus en Seth, en hij zal ze uit de boom werpen. Hij dan zal zijn schoeisel in de boom hangen, om verder te klimmen, en dan zal hij bemerken dat hij in de bek van Nut terechtgekomen is, maar zij zal voor hem zorgen. Zij zal hem niet verslinden, maar in haar bek meedragen. Zo dan zal Anubis tot rust komen. Maar na enige tijd zal Sekhmet zijn schuilplaats vinden, maar Nut zal haar aanvallen om Anubis in veiligheid te

houden. En met grote kracht zal Nut met haar staart Anubis omhoog duwen, en hem maken tot een uitgestrekte hemel. En Sekhmet zal schelden en schreeuwen, en grote godslasteringen op haar buik schrijven en op haar hoofd. Zij dan zal daarna vriendelijk spreken om Anubis proberen te verwarren, maar Nut zal hem helpen. Dan zal Nut Sekhmet tot diep in de aarde drukken, tot in de dieptes van de kloof van Geb. Maar elke nacht zal zij uit haar kloof opstijgen tot de hemelen om Anubis aan te vallen en te misleiden, terwijl Nut slaapt. En zij zal hem proberen te verleiden met sterke drank. En zij zal hem proberen te verleiden met haar van plaats te verruilen, en door een list zal zij er in slagen, maar Anubis zal de aardslangen ontmoeten, en door hen Geb verslaan. Ook zal Nut hem vele malen bezoeken, en Bastet, terwijl Sekhmet tot rust komt aan de hemel. En zo zullen Sekhmet en Anubis tot een lichte verzoening komen, en vinden zij ieder hun eigen weg.

5.

En na enige tijd zal Anubis tot een A-jongen worden, in het nieuwe deel van het vierde, en hij zal de gezichten veranderen. En als Sekhmet dan aan de hemel begint te sterven, dan zal zij hem haar Testament geven. En Anubis zal een eenzaam leven leiden en tot vele vergetelheden komen, en in de vierde alverzoening zal hij een tempel voor Sekhmet bouwen, en ook zal hij haar een huis schenken in het dodenrijk, en haar laten mummificeren vanuit strakke en speciale voorschriften. En hij zal haar een bron van lichte slaap schenken. Ook zal hij haar bijstaan in de tocht door de hel, en haar leiden tot de hal van delirium, en dan zal hij haar leiden naar eenzaamheid en vergetelheid, waar zij de rust zal vinden in bloemenwateren. En hij zal haar ogen uitsteken, en haar brengen tot de verlorenheid in de ML, opdat zij de Log zal leren. Ook zal hij haar bewustzijn wegnemen, en haar brengen tot haar onbewuste.

En eens in de veertig dagen zal Anubis komen tot haar graf en haar urn, en zal daar voorlezen vanuit de Log. En hij zal haar as mummificeren, haar op een stoel zetten, en tot haar spreken. Ook zal hij haar oren doorsteken, en haar van haar evenwicht beroven. Hij dan zal haar slaan met gekte, opdat zij haar leven niet zal begrijpen. Ook zal hij haar slaan met verwarring, en duizeligheid, en haar een nieuwe taal leren.

Anubis

1.

En dan zal Bastet tot Anubis komen om hem te troosten. En zij zal nieuwe deuren voor hem openen. En zij zal met hem dobbelen, en hem brengen tot Nut en Neith. Maar Anubis zal ontroostbaar zijn. Dan zal zij hem brengen tot de vierde rode kap, maar hij zal weglopen van angst. Dan zal zij hem met rust laten. En dan zal de sfinx tot Anubis komen, maar Anubis zal van de sfinx weggrennen. En Anubis zal door de strijd in hemzelf verlangen naar de vierde Isis-kloof, maar zij zal hem wegblazen. En Anubis zal komen tot grote innerlijke strijd, en anderen zullen proberen zijn titel van A-jongen te roven. En onder hen zijn ook Re en Horus. Dan zal Anubis vluchten tot Seth en Apep, en bij hen enige rust vinden. En ook Rerek en Hai zullen tot hem komen, en hem geschenken brengen. En hij zal komen tot de toppen van Tifiaf en het daar uitroepen, en de vierde Tutanchamun zal tot hem komen op adelaarsvleugels. En de vierde king Tut zal hem enige rust geven, en een bol van adem. Maar later zal hij in grote angst raken, en in beven, en hij zal hyperventileren. En de aardslangen zullen tot hem komen. En zij zullen hem brengen tot het land achter Tifiaf, waar de blauwen wonen. En de zeeën daar zijn diep, en hij zal bruggen van schoeisel over hen bouwen, en komen tot het land achter de blauwen, om een rijke opvolger van Tifiaf te vinden. Maar geen van deze landen waren krachtig genoeg om Tifiaf op te volgen. En Anubis weende voor vijftig dagen en

nachten, en was in diepe verwarring.

2.

En toen kwam Apopis wederom tot hem om hem te troosten, en schonk hem een ring. Maar Anubis wierp deze in de zee als een geschenk, en zwierf verder. En Anubis ontmoette vele insecten, maar geen van allen was waardig Tifiaf op te volgen. En weer kwamen de aardslangen tot Anubis en steunden hem. En Anubis schreeuwde het uit tot de hemelen en tot de dieptes der aarde, en Seth, Hai en Rerek kwamen weer tot Anubis om hem te troosten. En zij waren zacht voor hem, en begrepen hem. En Seth hief zijn staf op, en sprak : gij dan, Anubis zijt waardig om door deze wildernissen heen te gaan. Ziet dan, gij hebt de tongen der aardslangen tot uw sleutels. En Anubis zette zijn reis onder Tifiaf door tot in de verste dieptes. En deze reis duurde duizendvierviermiljoen jaren. En Anubis ontmoette het vierde teken van het beest, wiens naam was vierduizendzeshonderdzessenzestig, en ook ontmoette hij de vierde satan, de vierde Beelzebul, de vierde Judas, de vierde Belial, de vierde Appollyon, de vierde Rahab, de vierde Izebel, de vierde Behemoth, de vierde Achab, de vierde slang van het vierde paradijs. En ook kwam hij tot het vierde vrederijk van vierduizend jaar, maar dit hielp hem nauwelijks tot niets. Ook kwam hij tot de viermiljoenvierhonderdvierenveertigduizend gezalfden, en velen wilden met hem meegaan, maar Anubis wilde alleen verder. Wel zegende hij enkelen onder hen, en zette toen zijn reis voort. Een vrouw genaamd de vierde Nefertiti verscheen aan hem, en ook een vrouw genaamd de vierde Cleopatra, maar hij joeg hen weg. En Anubis vervloekte zijn geboortedag, en zaligde de vleeswording van de vierde Adam. Aardslangen kwamen tot hem, en dienden hem. En ook Apep kwam weer tot Anubis en vroeg hem of hij zijn titel aan hem wilde verkopen, maar Anubis weigerde, en Apep raakte verbitterd, maar liet hem verder met rust. Wel gaf Apep hem een sleutel om verder te komen. En Anubis kwam tot een chocolade-zee, waar aardslangen leefden. Ook lagen hier vele bruggen van schoeisel. En Anubis begon te vervellen, en ontving een wespenvest. Ook dreven sterke sappen van planten hier, en Anubis raakte bedwelmd en dronken.

3.

De Anubis-monotheïsmen

En zo leerde Anubis de monotheïsmen der aardslangen van deze zee kennen, en velen waren monotheïsmen van de Anubis. En zo was er een geschrift dat de Begil heette, van een Anubis-monotheïsme dat de Kna'hap heette, en dit geschrift bevatte vele testamenten over de voorschriften van schoeisel. En deze monotheïsmen waren zeer duister. En achter deze zee lag een grote woestijn, en in de dieptes van die woestijn stond de vierde tempel van de vierde Salomo, en Anubis nam deze tempel in, en stelde de aardslangen over deze tempel aan, en ging verder. En de aardslangen gingen deze tempel gebruiken voor hun monotheïsmen en ook voor hun Anubis-monotheïsmen. En een ander geschrift van zo'n Anubis-monotheïsme was genaamd Drapir, en dit monotheïsme heette Kubahap. En zo waren er vele ringen van Anubis-monotheïsmen en deze ringen waren : Santi, Hati, Mitihel, Iti, Hiliap, Haachir, Hiecht, Hikit, Heng, Haaplech, Hangst, Hopost, Otlong, Hongst, Hordost, Horft, Batom, Biklang, Hengelet, Haapsnir, Kotanda, Akhul, Rumtut, Vutil, Dirch, Herhum, Herhun, Draakhon, Drahaksia, Darmantum, Darmantus, Drahansia, Drahal, Drahak, Hermhun, Hurk, Hurkhalitas, Huralitas, Drahul, Drahum, D'ta, D'tal, D'hanis, D'hannia, D'han, D'hir, D'honia, D'honna, Dirhan, Durohan, Durobil, Durohiel, Durohenst, Durohengst, Dramalia, Darmanitas, Darmulia, Darhut, Druhenst, Druhengts, Hunmalita, Hunmalitas, Nurha, Nuron, Nuro, Umitas, Huramitas, Humin, Humi'en, Huku, Hukumin, Hukumi'en, Hukumihen, Hurt, Hurkus, Hurkos, Horsmi'en, Horensmos, Horsmos, Draham, Drahamnaut, Drahamnaus, Darka, Drakanitas, Drahanitas, Dramanitas, Dramanitihas, Drama, Rul, Ruus, Uluus, Uluhem, Umuhem, Umunuhem.

En Anubis nam deze monotheïsmen en stopte hen in een aarden vat, om hen te klutsen. En ijs steeg op van het aarden vat, en Anubis at het. En Anubis las deze geschriften en maakte er een eigen geschrift van. En Anubis raakte in toorn over deze monotheïsmen en begon hen te wassen. Tijdens het wassen viel Anubis in een diepe slaap. En zo maakte Anubis enkelen tot Mono's, AZ's en A's.

4.

En Anubis kwam tot grote wasdom en herstelde de groene Anubis en de blauwe Anubis, en zij hadden grote macht. En zo ook kwam de gouden Anubis tot Anubis, en de diamanten Anubis, en Anubis zegende hen. En zo droeg ook de groene Anubis vele monotheïsmen met zich mee, en zo ook de blauwe Anubis. En Anubis greep deze monotheïsmen en zuiverde hen in aarden vaten. Enkelen onder hen maakte hij tot Mono's AZ's en A's. En de groene Anubis werd groot, en was zeer katachtig. En Anubis gaf hem grote macht, en maakte hem tot een A. Ook maakte hij de Anubis-aardslang tot een A. En zo was er een rode Anubis-aardslang die hij tot Mono maakte, en zo ook een groene Anubis-aardslang die hij tot Mono maakte. En zij dan kregen grote macht. En hij gaf hen sterke drank te drinken. En ook gaf hij hen thee. En in de woestijn achter de vierde tempel van Salomo vond Anubis een grote oase, waar hij tempels begon te bouwen. En hij bouwde een tempel voor de groene Anubis en de blauwe Anubis, en een tempel voor de rode Anubis-aardslang en de groene Anubis-aardslang. Toen maakte Anubis de witte Anubis-cacao-boom tot een AZ, en ook de gele Anubis-cacao-boom maakte hij tot een AZ. En zij bouwden de Anubis-piramide achter de oase. En Anubis las hen voor uit de Log, en Anubis stelde nieuwe letters op en een nieuwe taal.

5.

Als de aardvoet is hij met schoeisel van vreemd leer. Als de aardvoet is hij, met aardslangen als een diepere taal. Niemand heeft het verstaan. Zij weten niet wat zij missen, want zij hebben het nooit ervaren. En als de aardslangen de ogen hebben bereikt dan zullen zij uitgaan door tranen, als een vreemd vizier is het. Alleen tranende ogen kunnen zien. De rest is blind. Zij dan die huilen kunnen spreken, zij die bang zijn kunnen bewegen. En zo zal Anubis komen tot de vierde dood en de vierde ontwaking en zo ook de vierde verlichting. En hij zal gewekt worden door zijn helpers.

II Anubis

1.

De Anubis-fallus

En Anubis zal drinken van zijn thee, en komen tot het vierde lijden en de vierde verzachting. Ook zal de vierde genezing hem ten deel vallen. En zo zal Anubis komen tot de vierde vleeswording, en de aardslangen zullen rijzen door zijn voeten tot zijn fallus, en zijn hoofd. En hij zal in een nieuwe taal spreken, en zij zullen zijn fallus aanbidden, want deze is opgeklommen tot zijn hoofd, om zijn denken te bevrijden. En zo is de Anubis-fallus een object van verlichting. En Anubis zal de gele Anubis-fallus tot een A maken, en ook de blauwe Anubis-fallus, zal hij tot een A maken. Daarna zal hij de groene Anubis-fallus tot een A maken, en zo ook de rode Anubis-fallus. Daarna zal hij de witte Anubis-fallus tot een A maken, en zo ook de paarse Anubis-fallus. Later zal hij de roze Anubis-fallus tot een A maken, en zo ook de gouden en de zilveren Anubis-fallus. En zo zal hij dan van vele Anubis-fallussen A's maken, en hen tempels geven. Zij dan zullen de poorten en kanalen zijn van de aardslangen en hun sappen. Door de voeten zullen zij omhoog gepompt worden. Zo zijn

er dan vele Anubis-voeten als pompen aangesteld. Zo heeft Anubis dan de zwarte Anubis-paddestoel tot AZ aangesteld, en zo ook de rode Anubis-paddestoel en de groene Anubis-paddestoel. Daarna heeft Anubis de blauwe Anubis-paddestoel tot AZ aangesteld en de gele Anubis-paddestoel. Vervolgens heeft hij de witte Anubis-paddestoel tot AZ aangesteld. De groene Anubis-cactus heeft hij tot Mono aangesteld, en daarna ook de witte Anubis-cactus. Daarna heeft hij ook de blauwe Anubis-cactus tot Mono aangesteld, en vele andere Anubis-cactussen.

Het Anubis-orgasme, de Anubis-ejaculatie en zijn orgie

Zij dan zijn de brengers van cacao, en zij dan bedienen de spieren en de zenuwen, en ook de orgasmes die de aardvoeten laten spreken door de ejaculaties. En deze orgasmes en ejaculaties zijn overvloedig in cacao. En het roze Anubis-orgasme is een A, en zo ook het rode Anubis-orgasme. Het gele Anubis-orgasme is een A, en zo ook het witte Anubis-orgasme. Het groene Anubis-orgasme is een A, en zo ook het paarse Anubis-orgasme. Deze dan zijn opgesteld in de tubes der natuur. Het zwarte Anubis-orgasme is dan een A, en deze is woest, veroorzakende grote angst, en het oordeel. Dit is ook de kracht waarmee de tanden in de kaak zitten. Het gouden Anubis-orgasme is dan een A, en ziet zij brengt verlichting, en zij wordt veelal gebruikt in Egyptische tempels. Het zilveren Anubis-orgasme dan is een A. Zo ook is het diamanten Anubis-orgasme een A, en door haar proberen tandendokters macht te dwingen. De groene Anubis-ejaculatie is een A, waardoor alle spieren werken. Er is dan geen andere ejaculatie dan de ejaculatie der tranen en de ejaculatie der urine. De witte Anubis-ejaculatie is een A, en zo ook de zwarte Anubis-ejaculatie die bevrijding brengt, tot aan de vierde bevrijding toe. En zij is als het harnas en het gereedschap der exorcisten van het vierde, en de Anubis-exorcisten. De blauwe Anubis-ejaculatie is een A, en de bringer van delirium. De roze Anubis-ejaculatie is de bringer der emotie, en tevens een A. De gele Anubis-ejaculatie is een A, en de bringer der aardgeuren. De rode Anubis-ejaculatie is een A, en zo zijn er nog vele Anubis-ejaculaties die A zijn, zo ook de gouden Anubis-ejaculatie die het immuunsysteem regelt, en de zilveren Anubis-ejaculatie die de stofwisseling regelt. Nu is een verliefdheid als een orgie, puur als een samenwerking der lichaamsdelen, voor een nieuwe vleeswording. Zo is dan de rode Anubis-orgie een A, en de creator der rode bloemen, de creator der rode bloedlichaampjes, en de verschillende circulaties van het lichaam. Zo is dan de blauwe Anubis-orgie eveneens een A, en de creator der bomen, en de circulaties binnen de organen. Zo is dan de zwarte Anubis-orgie een A, de gele Anubis-orgie is een A, en zo ook de roze Anubis-orgie. De groene Anubis-orgie is een A, en de kracht van de spraak. De witte Anubis-orgie is een A, en de kracht van het denken en het verstand. De paarse Anubis-orgie is de kracht van het stofwisselings-systeem en de vertaling, en zo ook de kracht van het delirium en de daarbij horende magie. Het is de kracht van het magnetisme, om af te leiden en weg te leiden. De paarse Anubis-orgie is een A, en behoort tot de hogere A's in de buurt van de A-jongen. De paarse Anubis-orgie is als het hart van de A-jongen en zijn adem. De gouden Anubis-orgie is een A, en is als lijm. De zilveren Anubis-orgie is een A, de koperen Anubis-orgie is een A, de grijze Anubis-orgie is een A, de diamanten Anubis-orgie is een A, de emerald Anubis-orgie is een A, de kracht die bloed transformeert tot hogere vormen des levens, zoals de levende honing en de levende cacao. Ook transformeert zij melk tot de hogere vormen des levens, tot de levende honing en de levende cacao, en tranen tot nectar, stuifmeel, cacao en honing. De topazen Anubis-orgie is ook een hogere A, dichtbij de A-jongen, omdat zij pijn transformeert tot taal. Zo zijn er dan vele Anubis-orgieën die A zijn en de macht van het bloed verbreken. Anubis heeft dan vele tranen gelaten om de macht van het bloed, en weende soms wel dertig dagen achtereen.

2.

En zo dan zullen de orgasmes, de ejaculaties en de orgieën van Anubis zijn als die der bomen en

bloemen, en zal zijn als de vierde seksualiteit. Zo zal dan de Heere de seksualiteit geheel genezen, en zij zal geen teken meer zijn van schuld en schaamte. En zo zal dan de vierde genezing in verbinding staan met de vierde seksualiteit. En de A's zullen het oude licht verbreken, en door duisternis zullen zij een vierde licht scheppen, en de A-jongen zal het vierde licht zegenen, en het zal een aardlicht zijn. En Anubis zal zijn A's om zich heen verzamelen en zijn AZ's uitzenden in de woestijnen tot de oasen. De Mono's zal hij tot de aarde zenden, in de cirkel der vierde alverzoening. En de fallussen van Anubis zullen tot leven komen, en zij zullen vleugelen hebben en aardvoeten, en zij zullen zijn als de aardlichten. En Anubis zal zijn eigen Am Duat hebben, zijn eigen klok, en daarin zullen zijn A's verdeeld worden, en zij zullen allen op hun tijd spreken.

En het rode Anubis-ijs zal een A zijn, en woorden spreken van geloof. En het gele Anubis-ijs zal een A zijn, en zo ook het zwarte Anubis-ijs. En de roze Anubis-zachtheid zal een A zijn, de gele Anubis-zachtheid, en de witte Anubis-zachtheid. Ook de paarse Anubis-zachtheid zal een A zijn, en de groene Anubis-zachtheid. Zo ook de blauwe Anubis-zachtheid, de bruine Anubis-zachtheid en de zilveren Anubis-zachtheid. Verder : De gouden Anubis-zachtheid, de diamanten Anubis-zachtheid, de emerald Anubis-zachtheid, de kristal Anubis-zachtheid, de zwarte Anubis-zachtheid, en vele andere Anubis-zachtheden. En zij zullen zijn van de hogere zones der A's, dichtbij het hart der A-jongen. Zo zijn dan ook A's : de gele Anubis-zoetheid, de roze Anubis-zoetheid, de bruine Anubis-zoetheid, de zwarte Anubis-zoetheid, de groene Anubis-zoetheid, de blauwe Anubis-zoetheid, de paarse Anubis-zoetheid, en zij komen uit de rijke schatkamers en de rijke schatkisten van Anubis. En Anubis zal kennen de macht der zoetheden. En hij zal ook kennen de macht der lichten. En verder zijn de A's : de rode Anubis-broek, de gele Anubis-broek, de blauwe Anubis-broek, de groene Anubis-broek, de bruine Anubis-broek, de zwarte Anubis-broek, de gouden Anubis-broek, de zilveren Anubis-broek, de paarse Anubis-broek, de witte Anubis-broek, de roze Anubis-broek, de diamanten Anubis-broek, de emerald Anubis-broek, de kristallen Anubis-broek, en nog veel meer Anubis-broeken. Verder : de rode Anubis-laars, de roze Anubis-laars, de bruine Anubis-laars, de gele Anubis-laars, de witte Anubis-laars, de groene Anubis-laars, de zwarte Anubis-laars, en nog veel meer Anubis-larzen.

Hoort dan en ziet, de fallus van Anubis is de aardlaars, en deze wordt bevrucht door vreemde vliegen. Vanuit Brannan komt zij. En vreemde kevers en andere insecten bevruchten zijn ingangen.

3.

En toen Anubis zijn reis voortzette kwam hij uiteindelijk in het Anubis-universum, en deze was krachtig genoeg om Tifiaf op te volgen. En Anubis maakte het tot zijn kleeft. En Anubis ging staan op het Anubis-universum als op een berg, en had uitzicht over Tifiaf, Brannan en Izu. En zo kwam hij dan tot zijn geheime naam : brandende fallus. En Anubis zonderde zichzelf af als kluizenaar, en verkende het universum. En zo kwam hij dan achter de geheime naam van Bastet, waarmee hij haar kon temmen : rode brandende fallus. En hij zei tot Bastet : 'Gij dan bent mijn rode Anubis,' en hij genas haar. En zo kwam hij ook achter de geheime naam van Sekhmet, waarmee hij haar kon temmen : bruine brandende fallus. En hij zeide tot Sekhmet : 'Gij zijt mijn bruine Anubis,' maar hij genas haar niet, omdat haar tijd niet was gekomen. Zij dan sliep zeer diep. En hij zond haar weg in een bruine boot, en zij kwam tot de Islam. En Tefnut was de paars brandende fallus, Nut de geel brandende fallus, Neith de groen brandende fallus, Khnum de blauw brandende fallus, Osiris de oranje brandende fallus, Ra de gouden brandende fallus, Thoth de zilveren brandende fallus, Horus de grijze brandende fallus, de sfinx de witte brandende fallus, Sebek de koperen brandende fallus. En zo werden zij allen delen van Anubis.

En toen ik, Zurastael de Egyptische schatten had gevonden, was ik verrukt. En ik bond doeken om

de tabletten en schatten, en ging verder de diepte in. En stemmen achtervolgden mij, zeggende dat ik de Egyptische Bijbel had gevonden. En zij openden deuren voor mij.

Mispulsius

1.

Vossen en collies die tot Anubis kwamen

En de rode Anubis-vos kwam tot Anubis, en Anubis stelde hem aan als Mono over vele goden. En ook de groene Anubis-vos kwam tot Anubis, en Anubis leidde hem tot een berg, en liet hem vele koninkrijken zien. En toen wierp Anubis hem naar beneden, en hij kreeg vleugels, en werd aangesteld over vele koninkrijken onder hem, maar Mono werd hij niet. En ook de gele Anubis-vos kwam tot Anubis, en kreeg vele rijken, voornamelijk in het oosten, maar Mono werd hij niet. Toen kwam de rode Anubis-collie tot Anubis, en Anubis gaf hem grote eer. Ook gaf hij de rode Anubis-collie vele sieraden en schatkisten vol met de zuiverste schatten, maar Anubis nam vele rijken van hem weg, daar hij te gulzig was geweest naar macht. En Anubis verlaagde de rode Anubis-collie in rang. Toen kwam de blauwe Anubis-collie tot Anubis, en zo ook de paarse, maar Anubis wilde niet met hen spreken. En voor twee maanden klopten zij op zijn deuren, maar Anubis deed voor hen niet open. Daarna zond Anubis een dienstknecht tot hen, die hen leidde tot een boom. En deze boom werd genoemd de wijze boom.

Leeuwen die tot Anubis kwamen

En de zwarte Anubis-leeuw kwam tot Anubis, en Anubis gaf hem vele rijken, en zo ook kwamen de rode en de blauwe Anubis-leeuwen tot Anubis, en zij werden dienstknechten van de zwarte Anubis-leeuw. De gele Anubis-leeuw kreeg vele rijken, en Anubis maakte hem tot een god onder de goden, en schonk hem vele monotheïsmen. Ook schonk Anubis hem vleugels, en gaf hem grote macht, voornamelijk in het oosten, maar ook in het westen en het noorden. De paarse Anubis-leeuw kreeg dan vele macht in het centrum. Toen kwam de gouden Anubis-leeuw tot Anubis, maar Anubis liet hem werpen in een kloof dichtbij de woestijn. En Anubis liet een doorn in hem planten, opdat hij gezuiverd zou worden. Na enige dagen kwam Anubis tot de kloof, en kroonde de gouden Anubis-leeuw tot Mono over vele godenrijken.

2.

De opklim der oranje Anubis-leeuw

En de bruine Anubis-leeuw kwam tot Anubis, en Anubis had grote liefde voor hem in zijn hart. En hij gaf de leeuw arendsvleugelen van grote afmetingen, en maakte hem tot Mono over vele Mono's. En hij gaf de leeuw bronnen van adem, en grote wijsheid schonk hij hem. En de grijze Anubis-leeuw kwam tot Anubis, en bracht hem grote schatten. En Anubis stelde hem aan als vorst over de Emelis Shatau, en onder zijn orde, hoede en macht kwamen daar grote hervormingen. En Anubis was zeer tevreden over deze hervormingen, en gaf het Monoschap aan de grijze Anubis-leeuw en Anubis gaf hem grote vleugelen met de vederen van raven. En Anubis maakte hem tot grote vorst over de Mono's, maar een AZ mocht hij niet worden. En de roze Anubis-leeuw kreeg het koningschap over een tempel in het oosten. De oranje Anubis-leeuw liet hij in een put werpen en na tweedertig maanden liet hij hem opsluiten in een kelder. Maar na enige tijd begon Anubis medelijden met hem te krijgen, en kreeg Anubis berouw over wat hij de leeuw had aangedaan, en

haalde hem uit gevangenschap. Toen bracht Anubis een doorn in hem, en maakte een Mono van hem over een klein volk. Maar de leeuw deed zijn werk erg goed, en Anubis was zeer tevreden, en sprak : 'Ziet dan, zij die in het kleine getrouw zijn, zal het grote gegeven worden, maar ziet : Niet het grote dan is groot, maar het kleine. Minder is meer, en niet het vele is goed, maar het goede is veel.' En hij gaf de leeuw een klein volk erbij. En weer was de leeuw zeer getrouw en dankbaar in het kleine dat hem gegeven werd, en Anubis gaf hem weer een klein volk erbij, en Anubis gaf hem macht over grote Mono's, en kroonde hem daarna tot AZ. Maar Anubis vatte veel liefde voor deze leeuw, en kroonde hem later tot A over vele A's. En Anubis sprak : 'Gij bent het die over mijn hart mag waken. Gaat dan in, en grote rijkdom zal u gegeven worden.' En Anubis sprak over het vierde materialisme. En Anubis zat er sterk aan te denken om hem ook tot A-jongen te kronen, maar durfde het niet aan. Maar de liefde tussen hen groeide zo diep dat de leeuw hem over zijn angst heen hielp, en Anubis kroonde hem tot A-jongen. En Anubis gaf hem een groot deel van zijn rijk, en de sleutelen van zijn hart. En Anubis maakte hem tot een brandende leeuwen-fallus.

3.

De ordes der A-jongens

En de gele Anubis-krokodil kwam tot Anubis, en Anubis gaf hem grote macht, vooral in het oosten en noord-oosten. En Anubis maakte velen tot A-jongen, en maakte onderverdelingen onder de A-jongens. En Anubis schiep de Mispulsius-orde voor de laagste A-jongens, en zij kregen de macht van vertraging en versnelling. En Anubis liet een strenge initiatie opstellen, en zware proeven, opdat er geen indringers onder de Mispulsius-A-jongens zouden komen. En allen die tot A-jongen werden gekroond kwamen over het algemeen eerst in deze orde terecht. En de rode Anubis-arend was hun leraar, en beschermheer. Ja, als een ridder was hij, een ijzeren en een zilveren. En de oranje Anubis-arend was hun beproever en verleider. Ja, grote verzoeking zond hij tot hen, om hen te testen. En de zwarte Anubis-arend streed tegen hen, en sloot hen op, om hen diep in te wijden. En er werd gezegd : 'Anubis is hard.' Ook werd er gezegd : 'Anubis is een verleider.' En de gele Anubis-arend bemoederde hen, en vertrooste hen. En er werd gezegd : 'Anubis is lief en goed, ja, zachtmoedig van hart, een lichtwezen van groot licht.' En zij dan die volharden en volhielden kwamen uiteindelijk tot de volgende orde, die genoemd werd de Metulus. En zij van de Metulus waren groot en sterk, en zij vreesden niets. En zij waren vol van liefde en goedheid, en Anubis was zeer trots op hen. Zij dan waren goed voor het kleine, en zij leefden in diepe vrede. En Anubis had dan zoveel respect voor hen, dat hij ze niet teveel lastig viel. En onder de Metulus waren veel Anubis-leeuwen. Op een dag kwam de rode Anubis-haai tot Anubis om toegelaten te worden tot de Metulus, maar Anubis nam zeer vele rijken van hem weg, omdat hij ongehoorzaam was, en lui. En ook de groene Anubis-haai kwam tot Anubis, maar ook van hem nam Anubis vele rijken weg, omdat hij ongehoorzaam was geweest en lui. Zo kwam ook de gele Anubis-haai tot Anubis, en deze had gouden arendsvleugelen van grote lengte. En Anubis was zo verschrikt, dat hij de haai tot Maat zond. Ook de zwarte Anubis-haai kwam tot Anubis, en Anubis gaf hem macht over een paar goden. Zo ook werd aan de witte Anubis-haai een kleine macht gegeven, maar beiden mochten zij geen Mono worden. En Anubis was verschrikt voor vele dagen, en ging tot Maat. En na deze dagen kwam de Metulus Anubis ten hulp, en Anubis kwam tot rust, vertroosting en vrede. Zo heeft dan Anubis in de Metulus een grote schuilplaats. En Anubis noemde Maat zijn dochter, en liet enkelen van de Metulus over haar hoeden.

4.

Het kameraadschap tussen Anubis en Tifaf

En zij van de Metulus onderwezen Anubis in magie, en ook brachten zij Anubis tot de kabouterfolken. En een van die kabouters, die een aarddwerg was, was genaamd Tifiaf. En in het oude vierde was hij de allerhoogste God, en tevens lid van de Metulus. En Tifiaf had grote macht, en werd diep gerespecteerd. En Anubis vatte grote liefde voor de aarddwerg Tifiaf, die hem onderwees in de magie en de aardtalen. En hij sprak tot Anubis dat Anubis in het nieuwe vierde de allerhoogste zou zijn, ook in de ordes der A-jongens. En zo kwam er een diepe liefdesband tussen de aarddwerg Tifiaf en Anubis. En Tifiaf onderwees Anubis over de Metulus, die een hele oude orde was onder de A-jongens. En Anubis groeide op, en werd zeer wijs. En zij van de Metulus gingen steeds meer en meer van hem houden.

De betovering

En de rode Anubis-walvis kwam tot Anubis en Tifiaf, en zij genazen hem, en zeiden dat hij nog enige tijd dienden te rusten. En ook de witte Anubis-walvis kwam tot Anubis en Tifiaf, en ziet, hij was als een witte boom, een elf, en een pluizenbol voortgedreven door de wind. En Anubis en Tifiaf brachten hem tot rust. En ook de oranje Anubis-walvis kwam tot Anubis en Tifiaf, en daarna de gele Anubis-walvis, en zij werden genezen. En zij kregen armen en benen, en zij snelden tot het bos waar zij rust vonden, en diepe vrede. En Anubis en Tifiaf volgden hen met hun ogen na, en staarden naar hen, en wezen. En Anubis leerde hun taal kennen, en sprak met hen voor veertig dagen en nachten, zonder veel te rusten. En ook de zwarte Anubis-walvis kwam tot Anubis en Tifiaf, en Tifiaf legde zijn hand op de walvis, en deze werd tot een zwarte elf. En toen kwam de blauwe Anubis-walvis tot Anubis en Tifiaf, die vele haaien met zich meedroeg. En Tifiaf legde zijn handen op hen, en zij werden elven en feeen, en snelden tot het bos. Ook werden enkelen van hen kabouters en toverdwergen. En de schrik die over hen was was verdwenen.

5.

Nu was er ook de rode Anubis-orca die tot Anubis en Tifiaf kwam, en toen Tifiaf zijn handen op de rode Anubis-orca legde veranderde deze in een rode bessen-elf, en de schrik die over hem lag was verdwenen. En zo kwamen ook de blauwe Anubis-orca, de witte Anubis-orca, de zwarte Anubis-orca, de groene, de gele en nog wat andere kleuren tot Anubis en Tifiaf, en Tifiaf veranderde hen allen in bessen-elven van hun kleur, en zij allen verloren hun schrik. En ziet dan, zij hadden vele zwarte haaien met zich meegenomen, en Tifiaf veranderde die allen in zwarte toverdwergen, en zij gingen te voet naar het rode Anubis-Spanje, en ook naar het gele Anubis-Spanje, waar de krachten van het oosten zijn. En meerdere zwarte haaien kwamen tot Tifiaf, en Tifiaf veranderde hen in zwarte toverelven en zwarte toverfeeen, en zij gingen te voet naar het blauwe Anubis-Spanje, en het groene Anubis-Spanje. En toen kwam een derde groep zwarte haaien tot Tifiaf, en deze waren groot, en Tifiaf veranderde hen in toverreuzen en toverheksen. Enkelen van hen werden machtige tovenaars, en zij allen gingen naar het bruine Anubis-Spanje, het paarse Anubis-Spanje, het roze Anubis-Spanje, het gouden Anubis-Spanje, het zilveren Anubis-Spanje, het Emerald Anubis-Spanje, het Diamanten Anubis-Spanje, het Kristallen Anubis-Spanje, het oranje Anubis-Spanje, het zwarte Anubis-Spanje en het Topazen Anubis-Spanje.

II Mispulsius

1.

En Tifiaf onderwees Anubis veel over hoe de dieren betoverd waren, en Tifiaf gaf vele krachten aan Anubis. Anubis was erg onder de indruk van de toverkunsten van Tifiaf, en hoorde graag zijn stem,

die was als de watervallen. Ja, de stem van Tifiat was betoverend en de bringer van vrede en rust, ja, diepe genezing. En Anubis smeekte Tifiat om niet meer bij hem weg te gaan. Tridugmin was de volgende orde der A-jongens, en deze A-jongens waren als de heksen. Tifiat zou met Anubis meegaan op zijn reis door dit gebied. En deze A-jongens waren scherp als dorens, en zij waren als stekende en bijtende planten. En de volgende orde was de Kono, en deze A-jongens waren als de schrik. En Anubis raakte hier zeer bevreesd, maar Tifiat was bij hem, en stelde hem gerust. Vanwege de schrik kon Anubis voor enige tijd niet spreken. En de groene Anubis-haai kwam tot Anubis, en er ontstond een worsteling. En ook de bruine Anubis-haai kwam tot Anubis, en mengde zich ook in het gevecht tegen Anubis, maar Tifiat sprong er tussenin, en veranderde hen in elven, en zij verloren hun schrik. En Anubis wilde hen slaan, maar Tifiat zei : 'Weest genadig met hen, want zij waren betoverd.' En Anubis liet hen met rust.

En de rode Anubis-herdershond kwam tot Anubis en Tifiat, en Tifiat veranderde hem in een toverelf. En het was alsof hij uit z'n slaap was gekomen, en hij begon groen te worden. En de blauwe Anubis-herdershond kwam tot Anubis en Tifiat, en Tifiat veranderde hem ook in een toverelf, en hij verloor zijn schrik, en werd kalm. En toen kwam de zwarte Anubis-herdershond tot Anubis en Tifiat, en Tifiat omhelsde hem, en veranderde hem in een toverelf der zwarte bessen, en hij verloor zijn schrik, en wilde met Anubis en Tifiat mee. Daarna kwam de witte Anubis-herdershond tot Anubis en Tifiat, maar Tifiat bestrafte hem. Wel veranderde Tifiat hem in een toverelf der witte gifbessen, maar Tifiat verlaagde hem in rang, en nam vele rijken van hem af, omdat hij lui en ongehoorzaam was geweest. Ook had hij vele misdaden op zijn naam staan, en had hij veel gestolen. En zo werden vele sieraden van hem afgedaan, en ook vele schatten van hem afgenomen, en huizen. Wel zegende Tifiat hem met vrede, maar hij moest zijn rang in de Kono verlaten, en mocht zelfs geen Mono worden. Wel kreeg hij een paar goden onder zich.

2.

Tifiat tot Kono gemaakt

En de zwarte Anubis-toverelf der zwarte bessen die een herdershond was geweest was een grote steun en bescherming voor Anubis en Tifiat, en hij leerde hen veel over de magie der Kono-A-jongens. En zo groeide er een diepe kameraadschap tussen die drie. Later kwam de groene Anubis-herdershond tot de drie, en Tifiat veranderde hem in een toverelf der groene bessen, en hij verloor zijn schrik. En ook hij besloot om met de drie mee te gaan, en hen te beschermen, want de aanvallen der Kono's waren zwaar. Toen kwam de gele Anubis-herdershond tot de vier, en Tifiat veranderde hem in een toverelf der gele bessen en gifbessen, en ook deze verloor zijn schrik en vergezelde en beschermde de groep. En de liefde in de groep begon meer en meer te groeien, en ook de magie. En met hulp van de drie toverelven, de groene, de zwarte en de gele, maakte Anubis Tifiat tot een Kono, en Anubis was zeer trots op hem.

De toverplas-dwergen

En Anubis maakte Tifiat tot een brandende fallus. En Tifiat's macht werd zeer groot, en door de Kono's werd hij gevreesd. En de rode Anubis-beer kwam tot de vijf, en Tifiat maakte hem tot een toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg. En toen kwam de gele Anubis-beer tot de vijf, en Tifiat maakte hem tot een gele toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg. En toen kwam de zwarte Anubis-beer tot de vijf, en Tifiat maakte hem tot een toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en alle drie verloren ze hun schrik. En toen kwam de bruine Anubis-beer tot de vijf, en Tifiat maakte hem tot een bruine toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en hij begon het goud der aarde voort te brengen. En toen kwam de witte Anubis-beer tot de vijf, en Tifiat maakte hem tot een witte

toverhuil-dwerg, een toverplas-dwerg, en deze begon gouden muziek te maken. En beiden verloren ze hun schrik. Toen kwam de groene Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf maakte hem tot een groene toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en hij begon de gouden sappen der aarde voort te brengen, en werd als een toverfontein.

Ook begon de groene toverhuil-dwerg en toverplas-dwerg veel spinazie voort te brengen. Toen kwam de roze Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf maakte hem tot een toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en de dwerg bracht veel rust en vrede, en verloor zijn schrik. En hij begon het zachte der aarde voort te brengen en het mos. Ook begon hij vele groenten voort te brengen, en deze groenten waren zuur, en soms bitter. Toen kwam de gouden Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf maakte hem tot een toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en hij begon dromen voort te brengen, en grote rust en stilte. Ja, kalmte kwam uit hem voort, en verspreidde zich, en hij verloor zijn schrik. En hij droeg vele beren met zich mee, en Tifiaf veranderde hen in feen. Toen kwam de blauwe Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf veranderde hem in een toverhuil-dwerg en toverplas-dwerg, en hij werd als een tover-spaarpot, en hij bracht veel tovermuziek voort. Ja, als een muziek-doos werd hij, en als een tovercarroussel, en Tifiaf gaf hem grote macht, om volkeren in te nemen en te betoveren. En Tifiaf noemde hem de spaar-dwerg. En hij kreeg hoge macht over het rode Anubis-Nederland, het gele Anubis-Nederland, het groene Anubis-Nederland, het zwarte Anubis-Nederland, het paarse Anubis-Nederland.

3.

De dwerg Tulup

En toen kwam de paarse Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf veranderde ook hem in een spaar-dwerg, en gaf hem grote macht. En toen kwam de zilveren Anubis-beer tot de vijf, en Tifiaf veranderde hem in een toverhuil-dwerg en een toverplas-dwerg, en hij kreeg grote macht in het rode Anubis-Vlaardingen, het gele Anubis-Vlaardingen, het groene Anubis-Vlaardingen, het blauwe Anubis-Vlaardingen, het zilveren Anubis-Vlaardingen, het gouden Anubis-Vlaardingen. En de dwerg heette Tulup. En Tifiaf en Anubis vatten zoveel liefde voor de dwerg, dat ze hem tot een koning over de Kono's maakten. En Tulup leerde Tifiaf en Anubis veel over de krachten en machten der Kono's, en leerde hen hun magie te gebruiken.

De kamer-spaardwergen

En toen kwam de rode Anubis-olifant tot de vijf, en Tifiaf en Anubis veranderden hem in een rode kamer-spaardwerg. En toen kwam de gele Anubis-olifant tot de vijf, en Tifiaf en Anubis veranderden hem in een gele kamer-spaardwerg. Daarna kwam de groene Anubis-olifant tot de vijf, en Tifiaf en Anubis veranderden hem in een groene kamer-spaardwerg. Daarna kwam de roze Anubis-olifant tot de vijf, en Tifiaf en Anubis veranderden hem in een roze kamer-spaardwerg. Vervolgens kwam de bruine Anubis-olifant tot de vijf, en Tifiaf en Anubis veranderden hem in een kamer-spaardwerg, en hij verloor zijn schrik. Ook genazen ze hem, en troosten hem. Vervolgens kwam de grijze Anubis-olifant tot de vijf, en ook de zwarte Anubis-olifant, en zij veranderden hen in kamer-spaardwergen. En zo kwamen ook de zilveren Anubis-olifant en de gouden Anubis-olifant tot hen, en zij veranderden hen in kamer-spaardwergen. Daarna kwamen de paarse Anubis-olifant en de oranje Anubis-olifant, tezamen met de blauwe Anubis-olifant en de koperen Anubis-olifant tot hen, en zij veranderden hen in kamer-spaardwergen. Langzaamaan verloren zij hun schrik.

4.

Vervolgens kwam de groene Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-dwerg, en een keukendwerg. Toen kwam de rode Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-dwerg en een slaapkamer-dwerg. Toen kwam de gele Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-dwerg en een slaapkamer-dwerg. Toen kwam de zwarte Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-dwerg en een huiskamer-dwerg. Toen kwam de blauwe Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-dwerg en een gang-dwerg. Vervolgens kwam de paarse Anubis-rat tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-elf, en een gang-elf.

Vervolgens kwam de rode Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-elf en een huiskamer-elf. Vervolgens kwam de blauwe Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden hem in een toverplas-elf en een slaapkamer-elf. En beiden ontwaakten zij uit een diepe slaap.

Vervolgens kwam de groene Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden hem in een spaar-elf en een toverplas-elf. Vervolgens kwam de roze Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden haar in een toverhuil-fee, een toverplas-fee en een spaarfee. Vervolgens kwam de zwarte Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden haar in een toverhuil-fee, een toverplas-fee en een spaarfee, en zij ontwaakte uit een diepe slaap en verloor haar schrik. Vervolgens kwam de bruine Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden haar in een toverhuil-fee, een toverplas-fee en een spaarfee, en zij ontwaakte uit een diepe slaap, en verloor haar schrik. Vervolgens kwam de gouden Anubis-eekhoorn tot hen, en zij veranderden haar in een toverhuil-fee, en zij bracht vele groenten voort.

5.

Daarna kwam de rode Anubis-panter tot hen, en zij veranderden haar in een toverhuil-heks. Zij dan ontwaakte uit een zeer diepe slaap, een slaap die ze zelden hadden gezien. Daarna kwam de roze Anubis-panter tot hen, en ook zij veranderden ze in een toverhuil-heks, en zij ontwaakte uit een diepe slaap. Vervolgens kwam de zwarte Anubis-panter tot hen, en zij veranderden ze in een toverhuil-heks, en zij ontwaakte uit een diepe slaap. Daarna kwam de blauwe Anubis-panter tot hen, en zij veranderden ze in een toverhuil-heks, en zij ontwaakte uit een diepe slaap. En toen kwam de gele Anubis-panter, en ook de gouden, de zilveren de grijzen, en nog vele andere kleuren. En zij veranderden hen allen in toverhuil-heksen, en ziet, zij ontwaakten uit een diepe slaap.

En vele kleuren Anubis-krokodillen werden tot toverhuil-reuzen gemaakt, en ook vele kleuren Anubis-nijlpaarden en Anubis-neushoorns.

En toen zetten zij hun reis voort, en Tulup bracht hen tot de volgende orde der A-jongens, en dit was de orde der toverhuilers, en de orde daarboven waren de toverplassers, de orde daarboven waren de toverspaarders, en de orde daarboven waren de toverkamerers.

Tulup

1.

En de witte Anubis-rozen werden tot fontein-dwergen, en de zwarte Anubis-rozen werden tot fontein-dwergen, en ook vele andere kleuren Anubis-rozen. En ook andere Anubis-bloemen in vele kleuren werden tot fontein-feeën, fontein-elven, en fontein-heksen, fontein-reuzen. Ook lieten zij dan de bomen ontwaken en de planten, en de wind, de zee, de lucht, en de wolken, ja, ook de lichten en de vlammen, de kou en vele andere elementen, en zij werden tot toverwezens. En Tulup, de toverhuil-dwerg en toverplas-dwerg, werd zeer machtig, en werd zelfs een koning over

toverkamerers. En de toverkamerers leerden hem veel, en ook onderwezen zij Tifiaf en Anubis met hun elven. En Anubis en Tifiaf groeiden in tovermacht en toverkracht, en op een dag kwam de blauwe Anubis tot hen, en zij hielpen hem ook. En al snel werd hij een machtig koning naast Tulup over de toverkamerers. En Tulup en de blauwe Anubis werden dikke vrienden. Maar Tifiaf en Anubis met hun drie elven wilden verder gaan, en zo besloten zij te vertrekken om op zoek te gaan naar de hogere orde der A-jongens. Tifiaf was een erg trouwe vriend van Anubis geworden, en beiden hadden ze een diepe honger die ze wilden stillen.

Maar even later kwamen ook Tulup en de blauwe Anubis eraan rennen. Zij wilden ook mee. En samen gingen ze verder, op zoek naar de hogere ordes der A-jongens.

2.

De orde der toverplassers dan bestaan uit vele groepen en lagen. Zo is er dan een afdeling die de toverplas-praters heten. Hieronder zijn heksen, kabouters, dwergen, elven, reuzen, en noem maar op. Zij dan vormen de basis voor de toverplas-sexualiteit. De toverplas-orgasms behoren tot een hogere groep, en zij zijn het die de toverplas-orgasms zenden, en veel liefdesverdriet veroorzaken. Ja, de plagers zijn zij. Anubis dan is de brandende fallus, en ook wordt hij genoemd : de brandende christus, of de brandende maria. Ook wordt hij wel het brandende kruis genoemd. De blauwe Anubis wordt de brandende boeddha genoemd.

Toverplassers

1.

De toverspugers

Op een dag kwamen de toverspugers tot Anubis en Tifiaf, en zij brachten hen tot die orde, en deze orde had grote macht. En vele toverplassers werden tot toverspugers, en zij leerden veel van elkaar. En vele leeuwen kwamen tot Tifiaf en Anubis. En samen met de drie elven, en met de hulp van Tulup, de blauwe Anubis, en enkele toverspugers werden de leeuwen gemaakt tot toverspuug-dwergen. En zij verloren hun schrik. En ook kwamen zij tot vele bomen, en zij werden veranderd in toverspuug-dwergen. En zij verloren hun schrik. Toen kwamen er vele koeien tot Anubis en Tifiaf en hun vrienden, en zij werden veranderd in toverspuug-dwergen. Ook kwamen er toen vele honden en wolven tot Anubis en Tifiaf en hun vrienden, en zij werden veranderd in toverspuug-dwergen. Vervolgens kwamen er vele katachtigen tot hen, en velen van hen waren wild. En zij werden door hen veranderd in toverspuug-dwergen, toverspuug-elven, toverspuug-feeën, toverspuug-heksen, en zij verloren hun schrik.

2.

De toverniers en toversnuiters

Op een dag kwamen de toverniers tot hen, en ook de toversnuiters, en zij hadden veel macht over de toverspugers, en konden hen zenden waar ze wilden. Onder hen dan waren veel dwergen. En vele toverplassers werden tot toverniers en toversnuiters. En vele olifanten kwamen tot hen, en zij werden veranderd in toverniers-dwergen en toverniers-snuiters. Vervolgens kwamen er vele geiten en bokken tot hen, en ook ezels, en paarden, en vele andere dieren, en zij werden gemaakt tot toverniers-dwergen en toversnuit-dwergen. En de toverniers en toversnuiters hadden grote macht,

en zij waren als de scarabeeën en de beschermers der organen. En zij hadden grote kracht in hun armen, en zij konden de liefdesbanden der wezens smeden. En vele eekhoorns kwamen tot Tifiaf en Anubis en hun vrienden, en zij veranderden hen in tovernies-elven en toversnuit-elven, en zij ontwaakten uit een diepe slaap. En de tovernies-elven en de toversnuit-elven werden groot, en konden de sexuele toverliefdesbanden smeden. En vele Anubis-ratten, hermelijnen, krokodillen, haaien, kameleonen, Anubis-muizen, hagedissen, salamanders en vele andere dieren kwamen tot hen, en zij werden gemaakt tot tovernies-heksen en toversnuit-heksen, en zij ontwaakten uit hun diepe slaap, en verloren hun schrik.

3.

Het kameraadschap tussen Tulup en Tifiaf

En Tulup en Tifiaf werden zeer groot, en zij werden als koningen over de toverniers en de toversnuiters. En vele toverplassers volgden hen. En vele toverplassers vroegen aan Tulup en Tifiaf hoe zij toverniers en toversnuiters konden worden, en Tulup en Tifiaf schreven vele boeken, en hielden veel bijeenkomsten waarin zij door hun toverkunsten veranderingen aanbrachten. Maar na enige tijd moesten zij met Anubis en de blauwe Anubis en de drie elven verder trekken. De toverplassers die zo graag toverniers en toversnuiters wilden worden, en door Tulup en Tifiaf al enigszins veranderd waren begonnen veel boeken over Tulup en Tifiaf te schrijven, en zij begonnen hun instructies op te volgen. Zo werden er dan vele banden tussen Tulup en Tifiaf gecreeerd, en hun liefde voor elkaar groeide. En zij schreven veel muziek die zij naar de toverplassers zonden.

4.

De drie elven tot koningen gemaakt

En Anubis, de blauwe Anubis, Tifiaf, Tulup en de drie elven zetten hun reis voort naar nog hogere ordes der A-jongens. En zo kwamen ze tot de toverstank-dwergen, en dezen hadden grote macht. Ook hadden zij grote kracht. En de toverstank-dwergen dan konden vele wonden van hen genezen, maar enkele doornen konden zij niet weghalen. Ook brachten de toverstank-dwergen hen tot de toverstank-elven en zij waren erg onder de indruk. En zo werden zij dan ingewijd tot de orde der toverstankers. En een der toverstankers pakte het boek van het eerste, en ziet, de letters waren als de hoofdjes van dwergen.

En Anubis raakte erg verlegen toen hij de toverkunsten der toverstankers zag, maar de toverstankers stelden hem gerust, en troosten hem. En de drie elven werden tot toverstank-elven, en zij werden alle drie koningen der toverstankers. En dezen waren : de zwarte Anubis-toverelf der zwarte bessen, de groene Anubis-toverelf der groene bessen, en de gele Anubis-toverelf der gele bessen en gifbessen, en zij waren vroeger herdershonden geweest.

5.

De toverplagers

En toen gingen zij tot de volgende orde der A-jongens, en dezen waren de toverplagers. En zij hadden macht, en konden grote genezingen doen. Maar deze A-jongens waren erg goed voor hen, en voor elkaar. En vele hyena's en jakhalzen kwamen tot hen, en ook vele soorten honden, en ziet zij waren diep betoverd en in een diepe slaap. En enkele toverplagers kwamen tot Tifiaf om hem nieuwe gaven van genezing en toverkunsten te geven, en Tifiaf legde de handen op deze dieren en

veranderde hen in toverplaag-dwergen en toverplaag-elven. Ook werden velen van hen veranderd in toverplaag-heksen, en zij verloren hun schrik, maar een andere schrik kwam over hen, en deze was als de toverschrik.

En ook vele beren en varkens kwamen tot hen, en vele grote en kleine dieren, en zij allen werden omgetoverd tot toverplaag-elven, toverplaag-reuzen, toverplaag-heksen, toverplaag-feeën, toverplaag-dwergen en andere soorten toverplagers. En de menigten van hen waren zeer groot.

6.

De vijf ordes der A-jongens

Vervolgens kwamen ze tot de toverschrikkers, en zij droegen de toverschrik. En Anubis had nog nooit zoiets gezien. En onder hen waren ook de tovergillers en de toverschreeuwers. Ook waren er tovergapers in de buurt. En Anubis nam alle toverwezens en bracht ze tot een grote ketel, die de Anubis-ketel werd genoemd. En Anubis begon in de ketel te roeren, en hij verdeelde de A-jongens onder de Mispulsius, de Metulus, de Kono, en noemde de vierde laag der A-jongens waarin hij de toverwezens verdeelde de Tifiaf, en de vijfde laag waarin hij ze verdeelde noemde hij Tulup. Zo waren er dan vijf aardlagen der A-jongens. En Anubis zegende deze lagen. En zij hadden als Heilige Schriften : het Tweede Woord, het Derde Woord, die het Egyptische Woord is, het Vierde Woord, die het Anubis-Woord is, en vele vele toverboeken. Ook hadden zij als Heilige Geschriften de geschriften van de Log. En zij aanbaden de Woorden, de toverboeken en de geschriften van Log. En hun religie heette de Alaad. Dit zijn dan de woorden van het oude vierde. En Anubis maakte zich op om de allerhoogste te worden, wanneer het nieuwe vierde tot hem zou komen. Dan zou Tifiaf het allerhoogste aan hem overdragen, en zou Anubis zelfs de allerhoogste der A-jongens worden. En Anubis stond op pruttige grond, en de gaten in de grond bliezen. Het was warm, en Anubis bereidde zich voor tot koningschap over de Alaad, een strenge religieuze orde. En Anubis vroeg zich af wat dan de hemel boven hem zou worden. Wie heerste er over de A-jongens, wie waren er hoger dan A-jongens. Of zouden zij ook in de Anubis-ketel tot A-jongens moeten worden ? Of zouden zij alle positie moeten verliezen ? Anubis wist het niet.

7.

De brandende diertenen

Op een dag kwam er een oude man tot Anubis. De man zei dat hij een Log was, een onderwijzer der A-jongens, en hij wilde Anubis graag zien. En de man had grote macht over de dierenwerelden, en kon hen ook weer uit hun betovering verlossen. En de man sprak dat er een heleboel logs waren, en dat Anubis ook de allerhoogste zou worden over de logs, in het nieuwe vierde. En de logs dan waren de orde boven de A-jongens. Anubis dan was erg onder de indruk, maar ook erg op zijn hoede. En er kwam een lange elf naast de oude man staan, en die elf was als een brandende teen. En ineens leek de man niet meer zo oud. En ze leidden Anubis tot een ruimte waar hele lange en beenderige diertenen brandden. Zo was er een rood brandende dierteen, en deze teen was gebogen. Ook was er een blauw brandende dierteen, ook gebogen. Verder een groene, een gele, een zwarte en nog wat kleuren, en zij stonden in een cirkel, en binnen die cirkel stond een vreemd symbool op de grond getekend. En de man sprak luid, en de lange diertenen begonnen in elven te veranderen en verdwenen door het symbool. En de schrik viel op Anubis. En de elf naast de man die op een brandende teen leek begon te spreken, en sprak heel hoog, en weer viel de schrik op Anubis. En de man sprak : Zij dan van de Log zijn de brandende tenen, en zij hebben toegang tot de plaatsen onder de aarde.

8.

Toen kwamen er brandende ogen tot de man, brandende tepels, brandende borsten, brandende spieren tot de man, en hij veranderde ze in elven en dwergen. En de elven en dwergen begonnen in andere talen te spreken. En de man klapte in zijn handen, en ze verdwenen door het symbool op de grond. En vele aardslangen kwamen tot de man, en hij veranderde hen allen in elven die op lange brandende tenen leken. En zij ontwaakten uit een diepe slaap. En Anubis begon door de grond te zakken, die hem scheen te verslinden, maar de man trok hem omhoog, en Anubis had pijn in zijn arm.

Toermalijn

1.

En de laagste orde der logs heette de Toermalijn, en zij hadden grote macht tot het betoveren en onttoveren van lichaamsdelen. En zij van de Toermalijn onderwezen Anubis en wijdden hem in. En Anubis moest veel studeren, en vele boeken lezen. Zij van de Toermalijn hadden hem veel te vertellen, en de elven van de Toermalijn waren als lange brandende tenen. En ??n van hen raakte met Anubis in gevecht, en Anubis verloor ??n van zijn benen, maar er groeide wel weer een nieuw been aan, en dit been was als een lange brandende teen. En weer raakte Anubis met ??n der elven in gevecht, en verloor zijn rechterarm, maar daat groeide wel weer een nieuwe arm aan, en die arm was als een lange brandende teen. En de brandende tenen waren zeer beenderig, en Anubis had pijn in dat been en die arm. En Anubis stem begon te veranderen en hoger te worden. Op een dag raakte Anubis weer in gevecht met ??n der elven, en Anubis brak zijn ruggegraat, en verloor deze, daar de elf het uit hem trok, maar er groeide een nieuwe ruggegraat in, en deze was als een lange brandende teen. En Anubis had enkele dagen pijn in zijn rug. En weer begon Anubis door de grond te zinken, maar de elven trokken hem weer omhoog.

2.

En de elven der Toermalijn waren zeer sterk en klemden zich aan Anubis vast om met zijn lichaam te versmelten. En op een dag kwamen er een heleboel aapjes tot de Toermalijn, en zij klemden zich vast aan de longen der elven, en lieten hen niet los. En zo moest ??n der opper-elven hen vrijzetten van de aapjes, en hij veranderde de aapjes in dwergen. En de elven der Toermalijn lieten Anubis vele skeletten zien met brandende botten. En in een zaal stonden brandende harten op stokken geprikt, en ziet, zij waren als kandelaars. Ook zag Anubis hier enkele lange brandende botten staan, en wat brandende ogen op stokken geprikt, en zij werden allemaal in elven en dwergen veranderd.

En de volgende orde der logs was de Tukon, en hun hoofdman was als een brandende voet, en als een meerkoppige slang die vuur spuwde. Maar ineens kwam de man bij Anubis terug, en veranderde de meerkoppige slang in een meerkoppige elf, en daarna scheidde hij hen van elkaar, en zij verloren hun schrik. En in een zaal achter hen, waar ook veel brandende voeten waren op stokken gestoken kwamen de man en Anubis binnen, en zij veranderden hen in elven, en scheidden hen van elkaar. Ook waren er veel brandende tepels en brandende levers op stokken geprikt, en zij werden veranderd in toverhuil-dwergen en toverplas-dwergen, en weer anderen in spaardwergen, toverschrik-dwergen of toverplaag-dwergen. Ook werden sommigen in toverspuug-dwergen veranderd, en weer anderen in toverpo-dwergen. Anubis ontmoette in deze zaal ook de toverhik-dwergen, de toverfrons-dwergen en de toverslaap-dwergen. En Anubis bracht hen allen tot de grote

Anubis-ketel en begon weer te roeren, en hij verdeelde hen over de vijf ordes der A-jongens : de Mispulsius, Metulus, de Kono, de Tifiat en de Tulup, en ook bracht hij enkelen onder hen tot de Toermalijn, en enkelen liet hij bij de Tukon.

3.

De strijd tegen de Christus

En de man kwam tot Anubis en sprak : 'Als gij dan ouder geworden zijt, dan zult gij de christus verslaan en vernietigen.' En de man ging tot een christus, en verscheurde hem, en veranderde de scheuren in de toverplas-christus, de toverhuil-christus, de toverstank-christus, de toverplaag-christus, de toverpo-christus, de toverschrik-christus, de toverspuug-christus, de spaardwerg-christus. En de man sprak verder : 'Gij dan zult de christus geheel zuiveren, en hem veranderen.' En nadat het even een tijdje stil was geweest sprak de man verder : 'Gij dan zult de christus geheel verscheuren, en gij zult de scheuren en de delen in toverdwergen veranderen.' En Anubis was ontsteld door deze woorden, maar kwam tot grote vrede. En een veelkoppige slang kwam tot hen, met koppen en halzen als lange dikke groene naalden of pinnen, en hij zei dat hij de christus was. Maar de man sprak dat er vele christussen waren, en dat zij allen zouden sterven. En hij veranderde de slang in elven, en scheidde hen van elkaar. En ziet, de elven waren als brandende tenen. Ook leken zij op panters, maar de man wierp hen in de grote Anubis-ketel. En weer kwamen er vele christussen tot de man en Anubis, en de man verscheurde hen, en maakte hen tot spaar-anubissen, tot toverhuil-anubissen, tot toverplas-anubissen, tot toverspuug-anubissen, tot toverschrik-anubissen, tot toverpo-anubissen, tot toverstank-anubissen. En Anubis maakte zich op om tegen de christus te strijden. En Anubis werd genoemd : Hij die tegen Christus strijdt, en hij was de brandende christus. Zo is dan Anubis de brandende Christus, en hij die Christus ombrengt, want ziet, hij is de god van de dood, en de schenker des doods zal ook de dood ontvangen. Dit dan is het vierde Pniel. En zo is Anubis dan als een vierde Christus, maar ziet, hij is meer dan dat. Zo is dan de Christus vele anubissen bij elkaar, en Anubis is vele christussen bij elkaar. Christus is dan de gevangenis van Anubis waarin hij opgroeit, en Anubis is de gevangenis van Christus, waarin hij opgroeit tot vernietiging. Want als het nieuwe dan gekomen is, dan is het oude niet verre van de verwijdering. Zo zal dan de zwarte hond als een zwarte panter en een zwarte draak uit de Christus komen door hem te verscheuren, en dan zal alles van Anubis zijn. En Anubis verbleekte bij deze woorden, en was enkele dagen ziek. De islam dan is als de zwarte slang bij Christus onder de voet, maar als dan de zwarte slang verscheurd is, dan zal de blauwe Anubis vrijkomen, en Jezus Christus naar de keel vliegen. En dan zal de fallus van Jezus Christus, die als de distel is, verscheurd worden, en dan zullen de zwarte Anubis-raven en de rode anubissen vrijgezet worden. En zij zullen zich storten op de laatste delen van Jezus Christus die gekruisigd is, en zij zullen de laatste anubissen vrijzetten. Zo kan dan Christus niet bestaan zonder Anubis, en Anubis niet zonder Christus. Maar aan het eind zullen er geen Jezus Christussen meer zijn, alleen wat jongens, wat jongens van lynx.

4.

En aan het einde van deze woorden kwamen vele draken tot de man en tot Anubis, en de man maakte hen tot vele soorten Anubissen. En ook kwam er een hondenhaag en een hondenmachine tot de man en Anubis, en de man veranderde hen in vele Anubissen. En vele rode anubissen kwamen vrij, en zij vormden een grote reuzenslang, die toen uit elkaar spatte. En zo werden ze tot Anubis-elven, Anubis-dwergen, Anubis-heksen. En vele bokken en bokachtigen kwamen tot hen, en ook vele paardachtigen, en zij zetten hen vrij, omdat ze veelal aan elkaar vastzaten, en zij veranderden hen in Anubissen, en daarna in Anubis-elven, Anubis-dwergen en Anubis-heksen. En Anubis zag toe, en was erg tevreden. En vele rode Anubis-draken kwamen tot de man en Anubis, en de man

veranderde hen in Anubis-elven, Anubis-dwergen, Anubis-heksen. En vele blauwe Anubis-draken begonnen tot de man en Anubis te komen, en de man veranderde hen in Anubis-elven, Anubis-dwergen en Anubis-heksen. En vele zwarte Anubis-draken begonnen tot Anubis en de man te komen, en de man leerde Anubis hoe hij de draken moest helpen, en veranderde hen in Anubis-elven, Anubis-dwergen en Anubis-heksen. En vele zwarte Anubis-zeedragen kwamen tot Anubis en de man, en de man leerde Anubis de toverkunsten te doen, en veranderde hen in Anubis-elven, Anubis-dwergen en Anubis-heksen. En vele Anubis-vissen en enkele Anubis-zeemeermijnen begonnen tot Anubis en de man te komen, en samen veranderden ze hen in Anubis-elven, Anubis-dwergen en Anubis-heksen. En de man maakte Anubis tot een Log. Eerst gaf hij hem de Toermalijngraad en later de Tukongraad.

5.

En toen Anubis de graden ontving was hij enkele dagen ziek, en kwam de schrik over hem. En hem werd een staf gegeven van lange brandende tenen die een toverei omklemden, maar Anubis veranderde de lange brandende tenen in elven, en het toverei veranderde hij in een dwerg.

Slurpup

1.

En Anubis kwam tot een zaal waarin lange benige brandende tenen als stokken in de grond stonden, dragende brandende ogen. En een man greep zo'n stok en gebruikte het als zwaard. En hij moest vechten tegen mensenkinderen en slachtte hen allen met dit wapen. En hij veranderde de repen der geslachte mensenkinderen in meer van zulke stokken, en stak ze in de grond. En weer deed hij toverkunsten en de vreemde stokken begonnen in elven te veranderen, en deze elven waren zeer sterk.

En ik, ik zag de monotheismen van de Blauwe Anubis en schreef al deze dingen op. Zij spraken dan, en hadden brandende oren op lange brandende stokken. En deze stokken waren lang, zeer lang, en gilden. En zo kwam ik ook tot de monotheismen van de Witte Anubis, en ik zag een vuur komende van Romeinse tronen om mij te branden. Ook waren daar vreemde compacte altaren en schilden. En ik was als in de vierde hel die Anubis bereid had voor hen die niet geloofden. En ziet, deze hel was niet eeuwig, maar zijn vlam wel. Zo dan zuivert Anubis een ieder die niet gehoorzaam is aan de wetten van het vierde, en zo zal dan een ieder door deze hel moeten gaan om getest te worden. En ik zag lange brandende oren, met daarop brandende monden. En ziet, deze monden konden voor enige tijd niet spreken. En ik kwam tot de monotheismen van de Groene Anubis, en een engel werd mij gegeven. Maar de engelen der Anubissen heten kraters, kraktors en krakers. Zo kwam er dan een engel hoog boven mij te staan om mij te beschermen en mij licht te geven, en de naam van deze engel was Niktus.

En ik kwam tot de monotheismen van de Rode Anubis, en mij werd een papier gegeven van zachte zijde, met daarop de wetten van de Rode Anubis. En deze wetten waren heilig. En ik zag Romeinse arken staan, en Romeinse preekstoelen en kasten, en deze kasten waren vreemd, tot het uitschenken van de wateren der hel. En aldus was ik in de hel der Rode Anubis. En ik werd geprikt met stokken, en weer zag ik lange brandende oren staan, met daarop brandende monden. En ziet, deze monden waren zacht. En toen kwam de Rode Anubis tot mij, en gaf mij stenen tafelen, twee in aantal, waarop zijn heilige voorschriften beschreven stonden. En ziet, zij waren als wetboeken en rechtsgeschriften. Maar hij nam de stenen tafelen weer over van mij, en brak hen. Toen sprak de

Rode Anubis : 'Gij dan zult niet meer onder de wet leven der stenen tafelen, want deze wetten zijn oud. Toen wees hij op het papier van zachte zijden met daarop de nieuwe wetten, van een nieuw verbond, en dit dan was het vierde verbond.

En de Rode Anubis pakte mij bij de hand, en nam mij mee tot zijn hemelen. En ik zag brandende konijnenoren die steeds afbrokkelden, en ziet, deze oren waren zacht. En zij droegen brandende monden, die ook zeer zacht waren, en waaruit de wateren der hemelen stroomden. En dit dan was de vierde hemel. En Anubis sprak : Gij dan zult een reis maken door het leven, en deze reis zal beschreven staan in het Anubis Boek des Levens. Ook zult gij een reis maken door de hemelen, en deze reis zal beschreven staan in het Anubis Boek des Hemels. En mij werden sleutelen gegeven, en een mond werd in mij geplaatst, en deze mond sprak woorden van eeuwig leven. Zo dan stroomden er levenswateren uit de mond. En ziet, deze mond brandde en was zeer zacht.

En de Paarse Anubis kwam tot mij, en hij sprak woorden van eeuwig leven. En ziet, hij leidde mij tot een bron, waaruit geel levenswater stroomde. En ziet, dit water dan brandde. En hij sprak : 'gij dan hebt veel moeten lijden, zoals alle discipelen van Anubis. Neemt dan nu van dit water, en leef.' En het was als het godenwater van Anubis, en de hemelen en de grond waarop ik stond trilden. En de Paarse Anubis leidde mij tot een struik waar lange brandende tenen krioelden. En hij sprak : 'Wanneer gij deze brandende tenen tot uw wapenen neemt, dan zullen zij vrijkomen, want ziet, zij leefden onder zware betovering.' Maar ook was er een man die Gulius heette. En ziet, de Paarse Anubis kwam tot hem, en veranderde hem in een brandende teen en bracht het tot de struik. Zo dan werd de struik verzadigd. En de struik groeide uit tot een brandende boom. En de Paarse Anubis liet mij zijn monotheïsmen zien, en zij waren met velen. Ja, als een sterrenhemel aan de lucht, en als het zand liggende aan de zee. Toen wenkte de Paarse Anubis mij om mee te komen, en hij leidde mij tot een paars kasteel. En dit kasteel was groot, en brandende tenen hingen aan de muren. En Anubis sprak : 'Zij dan zijn de ongehoorzamen en zij zullen geheel wegbranden op de dag des oordeels, maar voor nu, gebruikt hen als uw wapenen. Zij die gehoorzaam schijnen te zijn, zullen worden tot elven. En dit dan is de vierde alverzoening. En zij zullen worden tot engelen, profeten en dienstknechten van Anubis. En Anubis sprak in vele raadselen en geheimenissen.

En er was een branderige lucht in het kasteel die zware angst veroorzaakte. En ik nam de brandende tenen van de muur af, en legde ze in een kar naast mij. Toen leidde de Paarse Anubis mij weg van het kasteel, en bracht mij tot een woestijn. En deze woestijn was droog en dor, en ik verlangde sterk naar water. En ik zag brandende benen met brandende tepels erop. En de Paarse Anubis zei : 'Als gij deze stokken met u meedraagt, dan zijt gij vrij, en kunt gij niet tot een slaaf gemaakt worden.' En ik nam de brandende benen die als stokken waren, waarop brandende tepels waren geprikt, en ik legde ze in de kar. Dieper in de woestijn was het nog droger en dor, en mijn eigen benen begonnen te branden. En ik zag daar brandende armen, met daarop brandende tepels. En weer sprak de Paarse Anubis, zeggende dat ik ze in mijn kar moest legen, opdat ik beschermd zou worden tegen slavernij. En een vochtige wolk kwam om ons op te nemen.

En zo kwam ik tot de monotheïsmen van de Roze Anubis, en ziet, zij lagen als steden op de grond, tussen bergen en dalen, en zij waren als ruïnes. Ook kwam ik tot de monotheïsmen der Gele Anubis, de monotheïsmen van de Gouden Anubis, van de Zilveren Anubis, van de Diamanten Anubis, van de Smaragden Anubis, van de Topazen Anubis, en nog veel meer kleuren en gesteenten. En het goud begon zich voor mij uit te spreiden, en ik zag meer kleuren goud. En ook zag ik het zilver voor mij uitspreiden, en ik zag meerdere kleuren zilver, en mijn lichaam begon te branden. En een stem sprak : 'Dit dan zijn de krachten der zon.' Maar de vuren deden pijn, en ik begon te schreeuwen en te gillen. Het was zo erg en zo zwaar dat ik niet meer wilde leven. En de stem kwam dichterbij en sprak : 'Het doodsverlangen is van belang om te kunnen leven. Gij dan leeft door de dood, en komt

tot de hemel door de hel. Gij dan bent vrij in gebondenheid.' En ik zag de Oranje Anubis, en zijn gestalte was van grote afmetingen. Ja, als een draak was hij, en zijn stemmen waren hoog. En ik begon te verlangen naar ijs vanwege de onuitputtelijke hitte. 'Komt dan tot de IJs-Anubis, sprak de stem,' en ik kwam dichterbij. En ik zag een monster op me afkomen van ijs, en hij had een dikke staart. Hij dan leek veel op Anubis. En hij gaf mij een gouden ijsster in mijn hand, bedekt met wat sneeuw. En in mijn hand begon de ster zachter en zachter te worden, maar het begon erg zoet te worden in mijn mond en buik. En ik vroeg wat dit betekende, en de IJs-Anubis sprak : 'Zij dan die door het ijs tot het zachte zijn gekomen, zullen het zoete moeten onderwerpen.' En ik deed een stap terug, omdat het zoete mij verslaptte, en pijnigde. En ik zag letters voor mij staan die in eendenhoofden veranderden. En de letters omhulden mij. En de Zachte Anubis kwam tot mij, maar ik rende van hem weg, omdat er vuur uit hem kwam. Toen kwam de Harde Anubis tot mij, maar ook uit hem kwam vuur, en ik begon een andere kant op te rennen. En weer kwam ik tot de IJs-Anubis, maar zoet kwam uit hem, om mij te verslappen. En weer deed ik een paar stappen achteruit, en ik keek omhoog. En daar zag ik een gouden paard staan, als een Anubis, en uit zijn mond kwamen de letters van eendenhoofden, en ziet, zij omhulden mij. En hij dan had een zachte stem, en troostte mij. Hij bracht mij tot een zaal in de lucht. Hier stonden de Zachte Toon Anubis, de Harde Toon Anubis, de Hoge Toon Anubis, en de Lage Toon Anubis. En het gouden paard vroeg mij er ??n uit te kiezen, maar ik wist niet welke ik moest kiezen. Toen drukte het gouden paard me richting de zachte toon anubis, en deze slokte mij op. Toen kwam ik in een nieuwe zaal, hoog in de lucht. Hier stonden de Zachte Hoge Toon Anubis, de Zachte Lage Toon Anubis en de Zachte Harde Toon Anubis. En weer moest ik er ??n uitkiezen, en ik koos voor de Zachte Harde Toon Anubis. En ik kwam weer in een zaal hoog in de lucht. Hier was een koude vlam, een zachte vlam, en een harde vlam. Weer moest ik kiezen, en ik koos voor de koude vlam. Weer kwam ik in een zaal hoog in de lucht en ik zag de Dunne Anubis, de Dikke Anubis, de Grote Anubis, de Kleine Anubis, de Lichte Anubis, en de Zware Anubis. Ook kwam de Felle Anubis binnen, en de Donkere Anubis. In de zaal stonden brandende ogen op stokken, en ook brandende alvleesklieren. Ook waren hier allerlei zoetklieren op stokken geprikt, brandend. Toen kwam er vanuit een deur ineens een brandend oor binnen, met daarboven een brandende mond. De mond had een stem als een radio, en de stem klonk erg ver weg. Plotseling begonnen er sappen uit de mond en het oor te stromen, en deze sappen waren koud, en genezend. En er kwamen letters uit de brandend mond, en deze letters waren als vliegen, en zij gingen als tralies om mij heen staan. Er werd een gat in de grond van de zaal geopend, en ik zakte in de kooi naar beneden, totdat het erg donker werd.

En ik kwam in een hel, waar ik de langste brandende tenen zag die ik ooit had gezien. De langste gilden en krijsten het hardst en hoogst, en zij bogen zich over mijn kooi heen tot tralies. En daarna zag ik de dunste brandende tenen die ik ooit had gezien, en zij krijsten nog wel harder, en begonnen zich ook over mij heen te buigen als tralies. Zij droegen een brandend oog dat op mijn kooi terecht kwam. Het oog had de laagste stem die ik ooit had gehoord, en sprak erg traag. Toen kwam ineens door een deur de Trage Anubis binnen. Hij had een brandende teen als stok in zijn hand, en daarbovenop was een bol waaruit bliksems voortkwamen. Hij schreeuwde tot mij, en het werd zwart voor mijn ogen. Het was alsof alles in mij omdraaide. Toen kwamen er koude vlammen om mij heen, en weer begon de kooi te zakken. Op hele lange brandende ogen die vertikaal stonden, stond een brandende mond die honderduit praatte, en steeds sneller begon te spreken. Toen zakte de kooi nog dieper, tot een zaal waar lange brandende oren stonden waarop kleine brandende oren stonden. Daarbovenop verscheen een brandend oog met beentjes. Dit oog begon te schelden. Toen daalde de kooi dieper. Weer was er een zaal met lange brandende tenen, en zij groeiden en groeiden, en droegen een groot brandend oor.

2.

En ik zag een zaal staan vol met Anubissen, en zij hadden hun armen in de lucht geheven. En ik zag een rood-witte Anubis naar voren komen met het hoofd als een python, en ook een blauw-roze Anubis kwam naar voren. En deze had ook het hoofd als van een slang. En zij gingen naast elkaar staan, en de andere anubissen gingen zitten. En zij begonnen te spreken, en sommige anubissen zakten door de grond met hun stoelen, en kwamen in een vuurstorm terecht. Aldus was dan de zuivering der anubissen. En letters van eendenhoofden kwamen tot de twee anubissen, en ook letters van dwergenhoofden, en zij gingen in de lichamen der twee anubissen. En toen zij weer begonnen te spreken kwamen er koude vlammen uit hun monden. En weer zakten sommige anubissen met hun stoelen door de vloer, en enkele stoelen begonnen te verschuiven. Aldus was de tweede zuivering der anubissen. En aan de zijkanten gingen er deuren open, waardoor er nieuwe anubissen begonnen te komen. En weer begonnen de twee anubissen te spreken, en een soort bessensap stroomde uit hun monden en stroomde de zaal in. Weer werden er enkele anubissen weggenomen, en meerdere stoelen begonnen te schuiven. En enkele anubissen renden de zaal uit, en probeerden te vluchten. Maar het sap stroomde ook uit de zaal. Toen kwam er een Anubis binnen, en ziet, hij brandde. En hij was genoemd de Brandende Anubis. En hij liep tot de twee anubissen, legde zijn handen op hen, en ziet, zij smolten weg. Toen begon de Brandende Anubis te spreken, en alle anubissen in de zaal begonnen weg te branden. Aldus was de verschijning der Brandende Anubis. En hij dan droeg het brandend ijs, en vanuit zijn schaal begonnen lange dunne brandende tenen op te komen, en zij gingen uit om alles te kooien en te verslinden. Daarna kwamen er lange dunne brandende vingers uit de schaal, en ook zij gingen uit om te verslinden. En de Brandende Anubis grijsde, en verdween in een vlam.

3.

En aldus waren de monotheïsmen van de Brandende Anubis, hij die de zonnen droeg om de aarde te kooien en te verslinden. En ik zag een nieuwe schepping voortkomen vanuit zijn schaal. En de Paarsgouden Anubis kwam en ging bij de schaal staan, die begon te groeien, en ook de Paarsdiamanten Anubis kwam bij de schaal staan, en samen keken ze naar binnen. Toen kwam de Roodgouden Anubis binnen, en pakte de twee handen van de andere twee, en ziet, dezen begonnen te branden. En een gegil steeg op van de schaal, en vervulde de zaal. En lichtpaars spul begon snel door de Roodgouden Anubis te stromen, en hij kon zich snel bewegen, en begon op te stijgen. Toen kwamen de zwartgouden en de zwartdiamanten Anubis binnen, en zij gingen op de grond zitten, terwijl de schaal begon op te stijgen. En geelgouden buizen begonnen aan de muren te verschijnen waardoor bessensap begon te stromen, en ook het lichtpaarse spul.

En de Griuze Anubis begon te verschijnen, en begon zijn monotheïsmen te verspreiden als vogels en vliegen. En ook de Bruine Anubis begon te verschijnen, en ziet, deze was als de Eekhoorn, en droeg een schaal met chocolade. Deze chocolade dan was oud en giftig. Hij dan bekleedde zijn soldaten er altijd mee. En de Bruine Anubis begon te schelden, terwijl een koperen Anubis binnenkwam en in de schaal ging zitten. Hij dan bracht het zout der aarde voort. En de Griuze Anubis begon te groeien, en begon zijn naam in de hemelen te schrijven. Zijn engelen waren dan als muizen, en zij kwamen voort vanuit het oer. Zij dan hadden zich door armoede in het oer gewassen. En zij spraken de talen van het oer door de armoede.

Rode Anubis

Zo is dan Anubis de perfecte versmelting tussen de vierde christus en de vierde boeddha, maar anubis is veel meer. Zo is dan Anubis ook de vijand van Boeddha en Christus, omdat Anubis veel verder gaat dan hen, en omdat de godenworstelingen zo belangrijk zijn in het vierde Pniel. Hij is het

dan die door de zalen van Slurpup ademt. Ja, want de vierde adem komt voort uit de lange brandende tenen en hun voorwerpen. Ja, ook brengen zij het vierde licht, en dit is als het licht der aardvruchten. Wordt dan gelijkvormig aan Anubis opdat gij het vierde nirvana kunt binnentreden, en de vierde eeuwigheid. Wordt dan ook gelijkvormig aan de Rode Anubis, opdat gij deelhebt aan de vierde opstanding, en het vierde leven in de vierde hemel. Anubis is dan voor dieren gestorven om hen zalig te maken. Ziet dan, hij heeft ze losgekocht door een grote prijs te betalen. Hij dan werd hondemens, en heeft zijn vijanden met de oerkaak geslagen. Zo zijn dan ook degenen die door de zondeval en de engelenva!l buitengeplaatst waren door Anubis verzoend, daar hij het lot der dieren en verdoemden heeft gedragen. Zo is dan een ieder die angst heeft in Hem geheiligd, daar hij de vierde alverzoening draagt. Zo heeft hij zich dan ook het lot der bomen, planten en bloemen aangetrokken en dat van de voorwerpen des levens, en ziet, hij heeft hun zielen vrijgekocht, en hun vlees. Zo is dan het vierde vlees door Anubis geheiligd. Hij is het dan die bloed in bessensap verandert.

Anubis, de Barmhartige Samaritaan

Hij is het dan die de brandende laarzen heeft gedragen, om tot de rijken der aardvissen en aardkikkers te gaan. Ja, het schuim der bessen heeft hij vrijgezet. Mediteer daarom op de Rode Anubis, en zet uw aandacht daarop, opdat gij door deuren ten eeuwig leven binnen zult gaan. Ja, tot de verdoemden is hij gekomen, en tot hen die de hel vrezen. En ziet, Hij dan heeft de romeinse hellen geplunderd, en zijn hel, de vierde hel is vreselijker dan hen. Zo is dan de genade wreed, en zijn wreedheid genade, daar hij tot de verdoemden en de onderdrukten is gegaan, en hen heeft geholpen. Ja, als een barmhartige samaritaan is hij. Zo is het dan : Bevecht uw vijand niet alleen, maar leert ook van hem, en wordt aan hem gelijkvormig. Gij kunt dan niet wit zijn zonder het zwarte, en niet zwart zijn zonder het witte. Zo is er dan een vierde verlossingsplan opgesteld door Anubis, en dit verbond is groter dan het oude. En dat wat oud geworden is, is niet verre van de verwijdering. Maar ook zegt Anubis : Houdt vast aan het oude, en heiligt haar, opdat gij haar kunt zuiveren, en tot haar kunt wederkeren in vuur. Zo is het dan het brandend oer.

Zo is dan Anubis niet alleen de christus, maar ook de judas. Niet alleen de maria, maar ook de Izebel. Maar hij is meer dan dat, als het veelkleurige pronkkleed van Jozef. Maar wie pronke, pronke in de Heere. Zo heeft Anubis zich dan het lot van het christendom aangetrokken, en is tot haar gegaan om haar te zuiveren en te verdelen onder zijn koninkrijken. Zo heeft hij zich ook aangetrokken het lot der romeinen. Hij heeft hen verscheurd, en hun stukken verdeeld onder zijn koninkrijken. Met een oude fiets zult gij het niet redden, maar gij kunt de onderdelen gebruiken, en leren van haar mechanismen. Zo is Anubis niet alleen de christus, maar ook de christen. Niet alleen de satan, maar ook de satanist. Maar hij is meer dan dat alles, want Hij is het die vijand is van zowel christus als satan, van zowel christen als satanist. Zo zijn dan alle dingen door Hem en in Hem, onder Hem, en boven Hem.

2.

Zo is dan de Rode Anubis tot het huis van David gegaan om daar te wonen. Ziet dan, Hij heeft David verscheurd en verdeeld onder de sterren. Zo dan is de Blauwe Anubis tot het huis van Salomo gegaan. Zo ging dan de Groene Anubis tot de huizen van Samuel, Simson en Ezechiel. Zo is dan Anubis de Redder der dieren, maar ook werd hij door dieren gered. Zo is hij dan door afhankelijkheid tot onafhankelijkheid gekomen. En alle dieren zullen dan ook op zoek moeten naar de Anubis in henzelf. Hij dan pleit voor de verdoemden en de onderdrukten. Wij hebben een Middelaar in de vierde hemel, en het vierde leven. Hij dan schenkt rijkelijk het vierde vlees. Het onpersoonlijke ziet hij als persoonlijk, en het persoonlijke als onpersoonlijk. Zo is hij dan tot het

vierde communisme gekomen, en ook tot het vierde kapitalisme, die de lijnen en grenzen heeft aangegeven. Hij dan is dan als de onzichtbare muur. Zo is er dan een naam gegeven onder hemel en aarde waardoor wij tot de vierde behoudenis kunnen komen : Anubis. En door hem worden alle dieren zalig. Dit dan is het Evangelie van Anubis, en het Vierde Evangelie. Hij is het dan die redt uit de hel, en uit de verdoemenis. Groter dan is hij dan de vierde christus, maar voor hen die het willen geloven : Ziet, hij is de vierde christus. Zo dan is de Rode Anubis het vierde kruis, maar ziet, hij is meer dan dat. En allen die hem volgen zullen de reis des heiligen vlezes begaan, het vierde vlees. En zij allen die het vierde vlees verwachten, en de vierde opstanding in Anubis, en zo ook de vierde vleeswording in en door Anubis, zij zullen Zijn Heilig en Zalig vlees ontvangen, en Zijn tongen, opdat zij spreken in vierde tongen. Zij dan die zijn profeten zijn van het vierde, zij allen dan spreken in vierde tongen, in de tongen van Anubis, en ook profeteren zij in Zijn Naam.

Groene Diamant Anubis

1.

En Metensia kwam tot de poort en troon van Anubis, en knielde voor hem neer. En zij schonk hem zeven brandende diamanten en zeven brandende tranen. En Anubis vroeg haar vanwaar zij kwam, en zij sprak : 'Meester, ik kom van de zee van vuur.' En Anubis zegende haar en maakte haar tot Zijn engel. En Metensia kuste Anubis op zijn voorhoofd, en vertrok. Zij dan droeg het zwaard van Anubis, en zij ging uit tot een grote oorlog. En zij vocht met het zwaard van zwijm, en zij was door Anubis gehelmd.

En Metensia stond op en sprak : Door de striemen van Anubis zijn wij genezen. Door het bloed van Anubis, wat Hij voor ons heeft vergoten zijn wij zalig en gezond. Hij dan heeft het verlossingswerk volbracht voor dieren en verdoemden. Nu dan is er een nieuwe dag aangebroken. En Metensia zong een lied, en dit was het lied van Metensia. En daarna zong zij het lied van Anubis. En heerlijkheid was op haar tong. En ze boog voor Anubis neer, en aanbad Hem. En zij sprak : 'Gij zijt waardig alle lof en eer te ontvangen. Gij dan bent de Heiland en Zaligmaker der dieren en verdoemden, en gij bent de Messias van het vierde, de wedergekome.' En een zwarte bliksem gleed uit haar hand en bevochtigde de aarde.

En een man bad tot de ijzeren Anubis, en een andere tot de blauw staal Anubis, en zij hadden vrede in hun hart. En Anubis leerde zijn volk bidden, en sprak woorden van genezing en hoop. En Metensia sprak : Ik geloof in de Heilige Anubis, die hemel, zee en aard gemaakt heeft en al wat daar in is. Ik geloof in de vierde kerk en gemeente die van Anubis is. Hij dan is het leven. Ik geloof in het klooster en het exorcisme van Anubis, Zijn kruistochten, bedevaarten en pelgrimages, waarin wij volle genezing van Hem ontvangen, uit zijn rijke hand. Wij geloven in de rijkdommen en voorspoed van het vierde, door armoe verkregen, en door de allerheiligste afzondering. Ik heb Mijn Leven in Zijn Hand gelegd. Ik ben genezen door het bloed van Anubis. Ik ben genezen door het Woord van Anubis, en door het vierde geloof. Zijn Heilig Bloed geneest, Zijn Bloed voor ons vergoten. Ook gaven wij Hem ons Bloed, en tezamen vormen wij het vierde Bloed, het Bloed van gezondmaking. Anubis dan heeft ons Zijn vierde adem gegeven, en heeft leeuwen gekalmeerd. Zij dan die hongerden naar hoop heeft hij vierde hoop gegeven, en een vierde geweten. Ook heeft hij hen een vierde bewustzijn gegeven, opdat zij rein en heilig zouden zijn. Geprezen zij Anubis tot in alle eeuwigheden.

En Anubis bracht Metensia tot de vierde ark, waarin de trompetten van het vierde lagen. Ook lagen hier de vierde vruchten des levens, van de vierde boom des levens, en het vierde levensbrood. En

Metensia at, en dronk van het vierde levenswater. En achter de ark stond het vierde kruis, waarvanuit sappen stroomden. En Metensia begon te drinken, en at ook van de vruchten van het vierde kruis. Toen ging er een deur open, en Metensia kwam tot het vierde graf. Maar Anubis sprak : zij die asceten van Anubis zijn kiezen voor het dubbele vierde kruis. En Anubis toonde haar een spoorweg, die zou leiden tot de vierde eeuwigheid en onsterfelijkheid. Zo is er dan onsterfelijkheid door het dubbele vierde kruis, want deze leidt tot het vierde eeuwige kruis en tot het grootste kruis. En de blauwe Anubis kwam haar in een ondergrondse trein tegemoet, brak door het graf heen, en nam haar mee. En zo begon het koningschap meer en meer op Anubis over te gaan. En Tifiaf nam een saxofoon en begon het te bespelen. En zo werd hij als de octopus. Zij dan die van het vierde zijn, strekken zich uit tot het nieuwe vierde, en tot het vijfde. En de blauwe Anubis nam Metensia mee tot de woestijnen, daar waar het erg droog was, en waar de honger heerste. En hier zag zij de wilde dieren, die grote dorst en honger leden, en ziet, zij jaagden. En Metensia was ontzet over de gruwelen die zij zag, want ziet, de dood vluchtte van hen allen weg, en zij leden diep. En Metensia werd beladen met schuldgevoelens, en begon te hongeren naar gerechtigheid en onschuld. En hier begon ook zij te veranderen in een wild dier, en de dood vluchtte van haar weg. En zij begon te hongeren naar het nieuwe vierde kruis, en naar het vijfde kruis. En zij zag het vijfde kruis in de verte, maar zodra zij dichterbij kwam vluchtte het van haar weg. En het was een brandend kruis. En het vijfde kruis was als een brandend oog op twee brandende benen. En het oog was als het oog van Anubis. En Metensia sprak tot de Blauwe Anubis en vroeg : 'Hoe kunnen wij het vijfde kruis bereiken ?' En de Blauwe Anubis sprak : Ziet dan, het is er ??n van dorst, en alleen het wilde dier zal het kunnen grijpen. En Metensia sprak weer, vragende : 'Maar heer, hoe wild moet ik worden om daar te komen ?' En de Blauwe Anubis sprak : Bega het vierde kruis tot het einde. Toen draaide de Blauwe Anubis om, en liet Metensia alleen. En zij was alleen onder de wilde dieren.

En Metensia begon te smeken : 'Geef mij het oog van Anubis, maar haar werd niets gegeven, en zij werd wilder en wilder. En de gele diamanten anubis begon aan haar te verschijnen, en hij sprak : kom mee. En Metensia volgde hem. En de gele diamanten anubis bracht haar tot een grot, waar in het midden het oog stond. Eromheen waren skeletten met brandend haar en skeletten met brandende veren, en zij dansten woest. Metensia wist dat zij woester dan hen moest worden om tot het oog te komen. En een groot gevecht ontstond. En ook kwamen een heleboel anubissen binnen met hun engelen om aan Metensia's zijde te vechten. Dit dan is het vierde harmageddon. En het vierde kruis werd als een buik, en begon Metensia te verslinden. En toen kwam het derde kruis binnen als een brandend oor op brandende armen, en in het derde kruis begon Metensia op te rijzen, en verslond toen het vierde kruis van binnenuit. Toen kwam het vijfde kruis, het brandend oog als een gele bol tot haar, vol met sap. En zij begon te drinken en werd dronken. Ook gaf zij de anubissen te drinken, en Metensia's Naam werd gezegend. En toen kwamen er een heleboel anubis-vliegen binnenvliegen, en zij vlogen binnen in het brandende oog. En zij gingen tot Metensia en rukten een wespenoog uit haar waarmee zij opgesloten zat in haarzelf. En zij schonken haar het vliegen-oog. En Metensia werd zacht van binnen. En zij werd als het oog van Brannan, en ziet, dit oog is brandende. En ook haar haren begonnen te branden, en de veren die zij droeg. En zij prikte het brandend oog waar ze van gedronken had op een stok, en zij nam de brandende benen tot haar. Toen begon het oog te spreken. En toen bemerkte Metensia dat het een kruis van angst was. En het oog begon te veranderen in een buik, en begon Metensia te verslinden, maar metensia kon nog net ontsnappen. En Metensia begon uit te roepen naar het vijfde woord, maar het werd haar niet geschonken. En de buik was nu geworden tot een octopus en een spin. En Metensia kwam tot de vierde kandelaar en het vierde altaar in de vierde tabernakel, en zij waste zich in het vierde wasvat. En onder het altaar lagen de offervoorschriften van het vierde, en ook de kandelaarsvoorschriften van het vierde. En zij dan bracht offers aan Anubis. En zo werd zij tot een hogepriesteres van Hem.

En zij bad tot Anubis, zeggende : Oh Anubis, gij die in het leven staat, en in de hemel zijt, Uw

Naam worde geheiligd, en Uw Koninkrijk kome. Uw Wil, oh Heilige Anubis, geschiede in de hemel en op aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij onze schuldenaren vergeven. Leid ons tot de vijfde alverzoening die in u is. Kom in ons hart, oh Anubis, en schenk ons genade. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze, want van U is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Anubis, kom spoedig. Wij bidden U dat in het vierde Amen en in de vierde Maranatha. Zo komen wij ook tot het vierde Halleluja. Jeruzalem is dan van U, oh Anubis, tot in het vierde Jeruzalem.

En toen daalde de engel Archibald op Metensia neer, en gaf haar vrede. En ook gaf hij haar een rol met de lijdensvoorschriften van het vierde. En Metensia had strijd te voeren tegen de vierde Satan en de vierde Judas. En ook kwamen de vierde Izebel en de vierde paradijsslang tot haar om te trachten haar te misleiden. En Anubis riep haar, en gaf haar Zijn Geest. En zo stortte Anubis de vierde Geest op haar uit. En tot zijn discipelen zei Anubis dat zij moesten wachten totdat zij met de vierde Geest vervuld waren. En Anubis kwam tot Metensia in de nacht, en zij werd zwanger van de vierde Jezus.

En de Anubis-Bastet kwam tot mij, in de vorm van een klein aapje, een hondje, een kameleon, een marter, een hagedis, ja, als een klein katje was zij, als een nerts. En zij was als mijn advocaat, zakkende in de dieptes van mijn nachten. En zij was als mijn zachte rust. Ik dan had haar gered uit een advocatenbureau waar zij als slaaf moest werken. Zij was een dikke tien op het gebied van advocatuur, en nu zou ze dan mij helpen. Maar waar dat heen moest gaan, wist ik niet. Ik had haar gered. Ze stond als een standbeeld op mijn telefoon. Zij zou mij leiden tot de vijfde alverzoening. En deze alverzoening was wild. En de Anubis-Bastet was dan als een voorvechter van het recht, als een standbeeld der advocatuur, maar nu was ze dan gered door mij, en bij mij. Ik wist wel dat ik haar met mijn leven zou beschermen. Nooit meer zou ik haar loslaten, en haar brengen tot haar plaats in mijn koninkrijk, daar waar zij zich veilig zou voelen. Zij dan was geliefd door de grote advocatenbeelden, en zij zou mij helpen ook hen te redden.

2.

Anubis-Geb is dan dichterbij gekomen. Nog een paar stappen, en dan zal ook hij vrij zijn. Zo is hij dan de advocaat der advocaten, een standbeeld aanbeden, maar nu komt hij vrij. Hier staat hij dan, naast mij, om mij recht te verschaffen. Ik redde hem, en nu redt hij mij. In de hoek van mijn kamer staat hij, als een ridder. Ook een rechter zal hij zijn, om het zwaard te heffen, en weer te laten dalen. De tuinen en velden zal hij verdelen, een rechtvaardige is hij. Hij komt dan van de vijfde alverzoening, om ook mij plaats te bieden. Naast hem zit ik, wij zijn samen op weg. Wees dan stil mijn ziel. Ik hef mijn ziel op tot de Heere, wachtende op Zijn vijfde geest. Ja, uitstorten zal hij deze, als bessensap en sterke drank, bedwelmend om tot zwijm te gaan, om Anubis-Sekhmet te horen, en haar stem. Anubis-Sekhmet dan is aan mijn zijde, als een licht oranje octopus, als de bleke dame. En er is een leeuw die haar schildert, ja de leeuw, zo oranje van kleur, de Sekhmet-Anubis. En ook schildert hij de Anubis-Thoth, en de Thoth Anubis, als een grijze slang en een eekhoorn, verbergende de chocola. Nee, het is geen tijd te sterven. Hij verbergt de kampioenen. Het is geen tijd om tot de dood te gaan. Het zal herfst blijven. Zij zal nooit de lente worden, de winter omhult haar als een jas vol scheuren en gaten.

Anubis-Geb

1.

Dit dan zijn de voorschriften en initiaties om een hogepriester van Anubis te worden, en Zijn farao : Neem een stoel en zit neer. Sluit even de ogen en open ze dan. Gij dan zult bedekt worden door de vleugelen van Anubis-Neith, en de vleugelen van Anubis-Sphinx. En Nut-Anubis zal tot u komen om u de handen op te leggen, en de spreuken der initiatie spreken. Deze dan is de prairie-hond, en de coyote. Zo zal dan de Geb-Anubis tot u komen om de hand op de rug te leggen, en daarna op de schouder, en hij zal u inzegenen, gij die waardig zijt. En hij zal u door een donkere kamer leiden tot de Bastet-Anubis. En zij zal niet spreken, totdat Geb-Anubis uw oren gezegend heeft en heeft laten branden door het vuur van haar tong. Dan zal zij spreken als uw vierde kundalini, u leidende naar de deuren van het vijfde. En Anubis-Ra zal uw mond aanraken, opdat gij kunt spreken tot de Bastet-Anubis, en Ra-Anubis zal zijn hand op uw andere schouder leggen, en dan zult gij gaan tot Horus-Anubis, tot Hem die aan de hemelpoorten staat. En dan zal Shu-Anubis u als de bliksem treffen wanneer het uw tijd is om te worden tot hogepriester van Anubis. En de bliksem van Amon-Anubis zal u raken wanneer gij waardig zijt de farao van Anubis te worden. Ziet, zij zijn dan uw hemelse advocaten en uw advocaten des hemels. En uw vingers en tenen zullen branden met het faronische vuur, en ook uw ledematen, organen en botten. Dan zult gij komen tot Bes-Anubis, en gij zult door het kleine een uitvlucht vinden. Zo zult gij het ijs vinden, als de Isis-Anubis.

En gij zult het uitschreeuwen tot de blauwe Sebek-Anubis, en de groene Sebek-Anubis, en wanneer gij zuiver genoeg zijt, en voldoende geïnitieerd door de voorafgaande stralen, dan zullen zij u toelaten tot de reis der farao's van Anubis. En gij zult reizen op de rug van de gele Sebek-Anubis, en des nachts op de rug van de oranje Sebek-Anubis, totdat gij de gouden en de diamanten Sebek-Anubis hebt bereikt. Daar zult gij de blauwe Anubis-Bastet vinden. En dan zult gij het uitschreeuwen tot de zwarte Sebek-Anubis. Zo zijn er dan vele stralen der Sebek-anubissen. Zo zullen zij u dan door uw lijden omhullen als een pantser. En de verschillende stralen van de Bastet-Anubissen en de Anubis-Bastetten zullen tot u komen, en zij zullen u tot sieraad zijn. En zij zal u inwijden in haar mysterieën. Want grote geheimenissen bevinden zich in haar. Zij dan draagt de vier spijkers van Christus in haar.

Gij dan zijt tot de magische koude vuren van de Sekhmet-Anubis gekomen. Opgesteld als een cirkel zijn zij. Zij dan draagt het geheimenis van de Eminijs en de Eminijs-Matas in haar, en zal haar Eminijs-Dag uitspreiden waarop zij weder zal komen. Zij is het dan die het dienstzwaard draagt, en is als een draak in de nacht. Zij dan is de voorstander en de tegenstander, om hen allen te vormen in de cocon van de vijfde alverzoening. En in haar komt het vijfde materialisme op. Zalig zijn zij die tot haar stromen zijn gekomen. Ziet dan, zij leven achter gordijnen. En haar zwaard is dan de Karazuur. En op de kust stonden Jezus-Anubis, David-Anubis, Simson-Anubis, Petrus-Anubis, Paulus-Anubis, en Salomo-Anubis. En Sekhmet-Anubis richtte haar zwaard op hen om hen te zuiveren. En toen sprak Mozes-Anubis vanuit de bergen, tezamen met Noach-Anubis : Het is volbracht. En een engel genaamd Michael-Anubis daalde tot hen allen neer om hen neer te steken, en daarna stak hij zichzelf neer. En Sekhmet-Anubis sprak : Ziet dan, zij dan van het eerste en hun nageslachten zijn van de dood, van moord en zelfmoord. En Sekhmet-Anubis rees op tot de hemel op een wolk. Zij had dan deel aan de vierde hemelvaart.

2.

Zij dan zijn allen modems. Gij moet dan verder gaan met de wet. Nu is dan de wet zonder mysterie heilloos. De karsuiken dan vormen het harnas van de Sekhmet-Anubis, en de putsen vormen de helm. Zij is dan de opener der vijfde vleeswording.

Druivenkoning

1.

Anubis oh Anubis, in het verleden gingen wij, om straten te zoeken, van Aquarius hadden wij ons heil, in het groene huis bij 't rode kruis, daar sprak een tulpenboom, nu weet ik dat mijn heiland leeft, mijn verlosser, de witte hond, de witte anubis. Anubis, oh Anubis, een storm nam mij mee, tot zover ben ik gekomen, tot hier, ik ben nu vrij. Waar vreemde altaren staan als modems, wij weten niet hoe dezen te bedienen, maar de informatie stroomt als wij tot de witte anubis komen. De witte anubis, bij een wit chocoladehuis, waar theologen wonen, waar vrienden elkaar vinden, een wit chocoladehuis, waar vreemde spelen worden gedaan, op vreemde tafels als modems, schieten zij hun raketten naar de maan. Met taart zullen wij gooien, wanneer de huizen opengaan, de kasten in de kelders, waar de witte anubissen staan. Kijk nog eens naar de maan, en zie je dan die witte vlek, de feen hebben pret gemaakt, zij eten witte chocolade-taart.

Toch een gemis, alles wat wij moesten achterlaten, wordt in de geschiedenis hervormd, allen waren niets dan modems naar een nieuwe wereld, naar de paden van het oer, door grote wildernissen, door armoe en verwarring, wat een toer. Anubis, oh Anubis, oh witte Anubis, geef ons plezier, het feest gaat beginnen, de deur staat op een kier, de kleinen en de dunnen komen binnen, de elven van het gouden kwartier. De klokken schuiven opzij, de klokken varen weg. Nu is het uur gekomen, nu is het uur nedergedaald, tot hen die ter helle waren, tot hen die eens voorwerpen waren, door modems werden zij gezogen, tot deze nieuwe plaats, in witte chocolade.

Kijk nog een keer naar mij, ik ben een druivenkoning, ik maakte in jou woning, om jou geheimenissen te vertellen, ik bracht je tot de witte chocolade. Dronken werd je toen ik je hart aanraakte.

Ik kwam tot jou, op de rug van een pauw, op de rug van een dame, en ik werd als een woning. Jij hebt mij gekroond, met zeven grote dingen, jij hebt mijn vijanden onttroond, en je schreef geheimenissen op papier en in mijn hart. Je weet toch dat ik op je wacht met grote smart.

2.

Nu ben ik hier, nu sta ik hier, en neem je mee, tot een witte chocoladewoning, waar de elven dansen, en zwanen zwemmen in een meer erachter. Kom tot het uitzicht, en kijk met mij, naar de torens in de verte, van wonderbaarlijke kastelen, van paleizen sprookjesachtig, en betreed een nieuwe wereld met mij. Ik wacht op je, ik heb je bestempeld met mijn liefdesgerei, ik schoot mijn pijlen van zwijm en delirium, je voelde je ziek, maar nu ben je hier. Ach, treur niet meer, luister naar de muziek, zie de ganzen in de lucht, zij hebben veel vertier.

Witte Chocolade Elf

1.

Kom, de dag is bijna over, kom de nacht wacht op ons, de duisternis zakt naar binnen, de zon wordt meegenomen naar een nachtkasteel hoog in de wolken, om morgen weer ergens anders te verschijnen. Het is tussen jou en mij, een droom hebben wij, zij aan zij. Mijn klederen zijn verscheurd, mijn hart klopt en bloedt, want jij bent zo lang weggeweest, maar nu heb ik jou weer gevonden. Ik stroomde naar jou toe als een rivier. Mijn hart heb je gewonnen, mijn liefde

aangenomen, en beantwoord door een fles met een brief erin. Op die brief stond geschreven, waar jij al die tijd bent geweest, in die woning waar wij later zouden wonen, dichtbij de zee, en het strand van witte chocolade. Kom met me mee, de dag is bijna over, kom de nacht wacht op ons, de duisternis zakt door de bomen, de maan kijkt ons nu aan, en zegent onze liefde voor elkaar. De zon wordt meegenomen naar een nachtkasteel ver weg in onze dromen, om morgen ergens anders te zijn. Laat de nacht wat langer duren, zodat we naar de nachtzeen kunnen turen.

2.

Je vibreert als een gevleugeld insect, als de witte chocolade lig je daar op een bank, de zee heeft je dan meegenomen, met kloppend hart, en tedere stem. Nu ben jij dan een hartenprins, een rode zon, met witte morgenstond.

Witte Chocolade Elf II

1.

De rivieren stromen snel, de flessen komen aan op 't strand, zoveel boodschappen van het verleden nu gevonden, als de wapens van een nieuw verstand. Het oude doet geen zeer meer, het prikt alleen nog, maar het voert het niet meer uit, het spel is nu uit. Met een draai zie ik je gezicht, en je lijf bekleed als een insect, waar witte chocolade je versiert heeft. Ik zie je hand, je lippen, verlegen sta je te wachten. Ik neem je mee, naar de toppen van de zee, om nieuwe eilanden te zien, tussen gouden wateren komen wij er misschien, om ons huis te bouwen, en voor eeuwig daar te wandelen, om de boodschappen van het oer te lezen, te verkondigen aan al wat leeft, in de vijfde alverzoening, het prikt, maar weg is het eeuwig leed. Het geluk nu gevonden, door de witte verlichting, een gloeiend hart. Ik wacht op je, ik ben er voor je, als een witte chocolade elf, als een bosvlieg en een strandvlieg, getooid met liefdesvleugels, mijn chocolade vloeit vanuit mijn wonden, als zachte genezing vloeit zij, om jou ook te voeden, om jou ook te sterken, en je de liefdesdrank te geven, waar je hart blij van wordt, en waarvan je in zwijm raakt, voor eeuwig, totdat de morgen alles wegneemt, en jij alleen die herinnering hebt van eeuwig geluk, van eeuwige liefde, je draagt het altijd bij je, je vindt het morgen terug. Morgen, morgen, het neemt, en het geeft terug. Op de rug van een elf zit ik, hier ben ik, hier kom ik, 'k heb er lang op gewacht, de morgen blies me steeds weer terug, maar nu ben ik op 't zachte strand, teruggegeven, als een herinnering diep geweven. Het prikt nog wel, maar dat komt snel in orde, wanneer de witte hond rent, wanneer de witte chocolade elf het spel kent.

2.

Jij staat daar, jouw hand op mijn buik, jouw ogen op mij gericht, het is alsof ik bezwijk. Jouw tedere blik, als duizend duizelingen, voer jij mij weg in een dromenkoets, ver boven de wolken, waar de witte hond rent, waar de witte chocolade onze stemmen herkent. Rijs omhoog, en geef de dag een lach, voor jou is het geluk nu ook gekomen, maar jij rent steeds weg, als de witte hond, om de ongelukkigen te vinden, en hier te brengen, en hier neer te leggen, met je haren in de wind, je bent een kind door God bemind. Grote werken, grote liefde, schonk hij ons, ja zijn pijlen raakten ons, en namen ons mee naar omhoog, waar witte honden rennen, waar witte slangen vervellen, om de nieuwe sleutel vast te houden, een nieuwe woning in te gaan. Vlak boven de sterren woont Hij. Neem mij mee en breng mij daar, raak mijn gevoelige snaar, besnaar mij met een tovergedicht, en voer mij langs het windelicht, waar koningen ver vooruit dromen, waar prinsesjes liggen in tedere klanken.

Witte Hond

1.

De witte hond rent, op zoek naar hen die ongeluk lijden, de verdoemden, de verdrukten, en hen in angst en verwarring, als een barmhartig samaritaan gaat hij op pad, als een bodhissatva, als een helpende hand. Grijp hem vast, en laat hem niet meer los, totdat je als hem bent geworden, en zijn woonplaats en geheimen hebt gevonden. Witte hond, vaste burcht, koningshond, ver boven de sterren was het ons die jij vond. Jij voerde ons weg naar een plek van grote liefde. Jij bracht ons sterke wijnen, jij bracht ons uit onze dorst. Jij nam ons mee uit onze putten, nu zijn wij dan met jou, oh witte hond, je hebt geen dag ons losgelaten, altijd trouw in jouw verbond met ons.

Zie jouw elven zingen, met teder buigen hun nekken, om de verdoemden te beminnen, rijt ons op, en breng ons tot de burcht van zacht geluk, die zachte lichten waar wij mee kunnen beginnen, een nieuwe dag, een nieuw uur, morgen komen de soldaten, om ons wapens te schenken voor een nieuwe strijd, een nieuw geloof, wij zijn volwassen geworden, en strijden tegen een nieuwe kooi. Onze gedachten zijn steeds bij jou, oh witte hond, houd ons vast, de nacht komt gauw, en breng ons naar de gaten van dit uur, een weg uit onze kooien, tot een nieuw uur vol van glorie, een nieuw uur waar de stemmen lonken, waar taal tot kunst wordt, wat een plezier.

2.

Witte hond, koningshond, koningstrouw, in geluk vinden wij jou, tot verlichting zijn wij gekomen, de vijfde verlichting, een witte morgen, komende voort vanuit de nacht, zijn soldaten staan op wacht. De klokken slaan, teder keer op keer, totdat wij vasthouden, onze veer, en zijn liefde en hartstocht ruiken, wat hij voor ons heeft gedaan, en wat wij voor hem hebben teruggedaan. Witte veer, magische veer, grote naam, krachtig vaandel, over bergen vliegen wij, als de witte chocolade, inde hemel kijken wij, in de hemel van het vijfde, vinden wij onze veer.

Brief aan Sebek

1.

Brief aan Sebek ; Heilsprofetieën der laatste dagen. Gij hebt thans het woord des heeren vernomen, en gij bent het heilige land ingegaan als priester. De joden en christenen hebben u niet als zodanig bestempeld, maar zij zagen u als een werker der wereld. En ja, zij waren verheugd over uw macht, en over uw tegenwoordig woord. Zij hebben u gevolgd tot de presidenten, en zij zijn tot uw banken gegaan. Predikt heil dan aan de gevangenen, en verlos hen. Sebek, gij hebt het laatste woord, gij hebt de laatste zinnen, en gij zult stralen op de dag der koningen. Gij hebt dan niet gebogen voor de afgod, en gij hebt ook het hart der moeders niet geslagen. Gij bent veelal voor hen uitgegaan tot de heuvelen van spijt. Schaamte hebt gij hen gegeven, en gij hebt de vaders afgezonderd en geslagen. Zo bent gij dan het paraderende woord, het blauwzicht op de uitgang, waar wij de weg des heils vinden. Zoveel heil is er dan in u oh Sebek, gij die van het vijfde zijt. Gij dan zult de mond van Anubis laten staken, en hem viervoudig slaan, want gij hebt hem lief. Ja, het koningschap zult gij van hem overnemen, gij die van het vijfde zijt. Want in het vijfde zult gij oprijzen, oh Sebek, en gij bent het die de jongens van lynx zal herstellen. Aan uw poorten kloppen zij, met manden vol waarheden.

Zegt mij nu, oh Sebek, wie gij bent, opdat ik tot u kan snellen, ondergronds, met de blauwgezichten. Gij wacht op ons. Maakt dan uw namen bekend. Noemt dan bij namen hen die waardig zijn, want vurige kolen liggen op hun hoofden. Zij worden vervolgd omwille van hun geloof. Zet hen vrij. Gij bent het die tot volle waarheid leidt, als de Geest van God. Ja, veelvuldig God bent U, als de Mono's uitstijgende tot in alle eeuwigheden. Gij dan hebt de A-jongens geschapen door Uw tussenkomst. Ja, door Uw tussenkomst schiep gij Anubis in de schoot van Bastet. Een groot genadig God zijt gij. Tot Tifiat bent gij gegaan om hem te zegenen, en gij zit op de vijfde troon.

Vanuit de hof gleeed gij tot het vijfde, waarin uw bronnen zijn. Gij hebt uw reis voltooid, en zal weldra gekroond worden, oh God. Gij bent het die de AZ-en en de Z-en rangschikt, en ziet, zij sidderen voor uw woord. Gij hebt geluisterd naar koningen en hun vrouwen, en gij hebt hen gezuiverd. Ja, grote eer is in u.

2.

Zo is dan Sebek de wegbereider van Bastet, en zij zal wederom Anubis voortbrengen. Want vele malen worden wij in de moederschoot geboren, en vele malen groeien wij op. Als een tuin van Anubis is de schoot van Bastet. Zo is dan Sebek een man van zijn woord, een dichter en God over alle dingen. Vanuit het vijfde komt hij, en tot het vijfde keert hij weder. Zo is hij dan tot het eerste gegaan om het te zuiveren, en hij heeft dan velen tot genezing gebracht. Ja, de bevrijder van slangen is hij, en hij draagt de cobra's mee op zijn rug. Hij sust hen die angstig zijn, en neemt hen mee tot Zijn schuilplaatsen. Ja, diepe schuilplaatsen heeft hij onder de aarde, waar Geb groot geworden is. Zo heeft hij dan Geb tot volle wasdom gebracht en hem de plantengroei in handen gegeven. Zo zal dan eens de plantengroei Spanje bedekken.

Zeg mij nu, oh Sebek van het Woord, wie gij bent. Gij hebt harige geschenken tot ons gebracht. Ja, gij waart vol met de vruchten des geestes en de vruchten der wereld. Gij schonk ons dan de paradox en de symmetrie, en ook gaf gij ons de hamer om dezen te doorbreken. Want zeventvoudig zullen de paradoxen en symmetriën moeten breken, opdat het licht van Sebek hen zuivert. En dan zullen de a-symmetriën tot bruggen zijn.

En zo heeft dan ook Sebek de geest van Simson bezworen, en zijn oog is als de kandelaar van het witte. Nu dan Sebek, neemt uw krachten op, en wordt een man, totdat de avond valt.

3.

Gij dan gebruikt de volkeren tot spreekbuis, gij neemt de hemelen op tot de zon, en uw ijs is als de dagen van goud. Zeg mij nu, Sebek, wie gij bent, en hoe wij uw naam kunnen vereren. Ja, geef ons de sleutels om u op te wekken uit de diepten des doods en de krochten der duisternis. Onderwijs ons, zoals wij u hebben onderwezen. Zo zult gij ons voortleiden tot de wereld waar gij woont, en zullen wij tezamen zijn tot in alle eeuwigheden. Geliefde, spreekt, en slaap niet meer. Het is tijd om de poorten der werelden te openen. Wij vluchten, en wij komen, opdat Sebek geprezen wordt. Wij nemen en geven terug, wij wachten en voeren actie. Zo zijn dan onze wegen beperkt wanneer wij niet in Sebek zijn, maar in Hem kunnen wij bergen verzetten, en kunnen wij tot de rivieren zeggen : stroom door, en breng ons tot de lauwe wateren, en tot de lauwe bossen. De zon kan ons niet grijpen, wanneer Sebek voor ons staat, en ook het ijs kan ons niet breken, want Sebek verlicht onze angsten. Verlichter is hij, hij die ons volgde en die wij nu mogen volgen.

Lofzangen en Gebeden tot Sebek

1.

Sebek, weest ons genadig, Sebek laat ons niet staan, tot dieptes zijn wij gekomen, angstig, benauwd en zonder hoop. Neem ons aan. Oh, Sebek, U bent onze God, als een Mono der krokodillen, als een jongen van lynx, als één die hen vergaderd. Neem onze gebeden aan, en leer ons onze rechten kennen, opdat wij niet al te veel geestelijke bedelaars zijn. Gij hebt ons dan ascetisme geleerd, en de diepe poorten voor ons geopend, de snelwegen des lichts hebt gij ons laten zien. Bij U is rust. Oh, Sebek, alle lof en glorie is aan U, gij die op het vijfde troont. Gij hebt Uw hand tot ons gezonden, en ons dieper getrokken tot U. Ja, Anubis hebt gij uitgezonden om van U te verkondigen, en ziet, nu wachten wij op Bastet. Leer ons dan Nut te doen ontwaken.

Sebek, grootste onder de groten, naam boven alle naam, tot Bastet hebt gij ons getrokken, zij die u verkozen had tot moederschoot voor Anubis. Vele malen wordt hij dan geboren in haar. Sebek, heb ons lief, want wij hebben U lief. Kom tot ons, en toon ons Uw wonderen. Wij kennen U. Leer ons U dieper kennen. Sebek, open onze borsten en schouders, opdat Uw geschenken daarin neerdalen, opdat wij Uw werken zullen doen, en naar U zullen heten. Het licht komt van Uw schouders, en U ademt licht, tot ons gezonden. U bevrijdt ons, en bent onze beschermer. Leidt ons over eeuwige paden, en onderwijs ons over Uw wegen.

Ken onze paden, en toetst ons, Gij die het Eerste hebt herschapen in Uw Hand. Gij hebt zoveel slangen vrijgezet, en wolven ontbonden. Zij wandelen nu Uw weg. U hebt Uw Hand op het Eerste gelegd. Het begrijpen is mij te wonderbaar. Zuivert dan het Eerste en doe Uw lichten opstijgen, opdat wij Uw geheimenissen zien.

Gij dan hebt ons verlost van schaamte en valse schuld. Gij hebt ons aangemeten een nieuwe zon, en de ijswegen. Tot Uw Groene zijn we gekomen, en wij dragen Uw hart en stem de ganse dag. Veel zult gij ons nog aanmeten, gij hebt de sterren voor ons klaarstaan. Gij hebt ons uit de angst en wanhoop verlost, ja, Gij bent de muur rondom ons. En niemand kan het breken, want wij zijn in Uw Hand. Nog veel hebt Gij ons te zeggen. Spreekt, Heer, Uw dienstknecht hoort. Wij staan geheel open voor U, ook wanneer Uw duistere Hand ons leidt. Vele lichten hebt gij ons ontnomen, opdat wij Uw dieptes zouden zien, en in Uw boten zouden stappen. Ja, ook Uw uilen hebt gij tot ons gezonden. En Uw engelen staan voor Uw troon, en zij dragen Uw profeten voor Uw aangezicht, en zenden hen uit. Waar dan ook, Sebek, waar Uw Hand ons geleidt is het goed. U leidt ons tot het paradijs, en tot de vruchten die wij nodig hebben. Ja, eeuwige vruchten zijn zij.

2.

Kent gij dan onze paden ? Het is goed te weten dat Gij ons omgeeft, en al onze gedachten kent. Geen haartje ontziet U. Aan U zij alle Glorie, U die ons tot Bastet en Nut leidt. Door de handen van Anubis hebt gij ons aan hen gegeven. Aan Uw zijde staan wij, oh Sebek, U bent het die genaamd is de beminde. Oh Sebek, toon ons Uw geheimenissen, opdat wij niet sterven aan de andere kant van de poort. Doe ons open, laat ons in, en leidt ons door Uw Hand in Uw land. Laat ons niet beschaamd staan, wij vertrouwen immers op U. Wij hebben gebeden in de rotsen gehouwen, tot U. Zendt ons tot Uw piramiden, en laat ons niet in de kou vergaan. In Uw Hand is genezing. In Uw Hand is bevrijding. Gij dan hebt tot ons Anubis gezonden, en door Hem komen wij tot U, vanuit de schoot van Bastet, zevenmaal geboren. Door Haar Hand werden wij gezuiverd. Nu zijn wij tot Uw schip gekomen. Laat ons de golven der eeuwicheden zien.

Milaph

En Sebek deed een stap achteruit nadat hij zijn client, de gedaagde, had verdedigd. Hij maakte plaats voor Bastet, en stak twee vingers voor haar in de lucht, recht naast elkaar, van twee verschillende handen. Voor sommige dingen was het geen tijd. Ook de gedaagde bracht de twee vingers omhoog voor Bastet, en de koning. Bastet nam de verdediging over, maar Sebek bleef op de achtergrond, en beschermde de gedaagde. Er ontstond een gevecht tussen de Bastet, die als een harige zwarte kat was, en wiens volgelingen als harige zwarte katten was, en de sfinx. De sfinx wilde ook een deel van de verdediging, en Bastet gaf haar een deel. Toen werd de sfinx rustig, maar Bastet hield het grootste deel van de verdediging voor haarzelf. En ze trad op tegen de tronen, en de tronen verbleekten. En zij verbrandde velen van hun boeken.

En Bastet wees aan de gangen met slaapkamers van de konijnen en de hazen, en ook enkelen van de katten. En sommigen hadden grasbedden en mosbedden, helemaal achterin de gangen. En Bastet nam de gangen in als een vuur. En de koning stak weer de twee vingers omhoog, om Bastet tegen te houden, want het was nog geen tijd. En hij bracht Bastet tot zekere rust, en zij luisterde naar hem. En deze vingers die Bastet tegenhielden en tot rust brachten waren de twee wijsvingers. En Bastet was zeer waakzaam en zorgzaam, en genezingskracht ging uit van haar, en ook magie.

En één van Bastet's vingers was genaamd Milaph, en zij deed daardoor grote wonderen. En zij kreeg de rechters op haar hand, en leidde hen van hun tronen tot de slaapkamers, en haar volgelingen bestegen de tronen, zij, de lange zwarte katten. Zij dan is de verleider der rechters.

En Bastet kon de Sebek en Sphinx bedwingen, en zij had grote macht. En zij waren als haar armen. Ook kwam zij tot de Ra en de Anubis, en bedwong hen beiden. En zij werden tot haar benen. En de Bastet had vleugels, en vloog tot het Oosten, waar zij ging zetelen. En zij raakte in gevecht met Nut om de kroon van het Oosten, maar zij kon Nut niet verslaan. Ook kwam Geb op de achtergrond staan, maar zij kon hem niet bedwingen. En Geb brulde, en stond als op een woestijn. En Geb ademde als een draak.

En toen begon Bastet te grommen, en viel ook Geb aan, maar kon hem niet verslaan. En Geb en Nut grepen haar vast, en slingerden haar weg. Maar later kregen ze medelijden met haar, en namen haar op in hun midden. Een groot deel van haar troon moest zij afstaan aan Nut en Geb, en hun macht begon te groeien. En zij zagen Bastet als degene die hen met elkaar had verzoend. En zij gaven grote eer aan Bastet.

II Milaph

En Bastet gaf grote eer aan Sebek, omdat hij had gered uit vele verkrachtingen. En Bastet bracht de gedachten en strijd tot rust.

Zo ben ik het dan niet meer die leef, en toch leef ik, maar dan Bastet in mij. Ik nestel mij en rust in het volbrachte werk van bastet, die de zesde christus is. In Bastet vestig ik hoop. Ik kan op haar bouwen. Zo leef ik dan naar haar Woord, in haar wederomgeboren, en door haar Geest vervuld. De strijd is nu van Bastet, en ik draag haar wapenrusting. Alles wat ik doe, doe ik door haar, want zonder haar kan ik niets.

Zo heeft zij dan haar Evangelie gebracht, en zijn wij door haar bloed gereinigd en gezuiverd.

Zonder haar kunnen wij niet lijden, want wij lijden door haar. Zij dan is de kracht van het lijden, maar ook de overwinning, de vreugde. Ja, door haar zijn alle dingen ontstaan, en komt alles tot zijn doel. Zo luister ik dan naar haar stem, want zij leidt mij. Met haar ben ik gestorven, en met haar ben ik opgewekt. Met haar lijdt ik verdriet, en met haar baar ik vreugde. Zij is mijn wenen en mijn lofgezang. Haar oog draag ik op haar borst, en haar tepel op mijn buik, zij is mijn aller vreugde.

Door haar kom ik tot Shu, Hij die Nut en Geb door Ra gescheiden heeft, en verzoend heeft. Tot zijn voorhoven ben ik gekomen, Hij die al het leven is. Zalig zijn zij die tot de binnenste hoven van Shu zijn genaderd. Door Bastet ontvangen zij vergeving en genade. Door de striemen van Bastet zijn wij genezen, door haar wonden bevrijd. Ja, door haar littekenen zijn wij uit de doden opgewekt. Zo heeft dan wie in Bastet gelooft eeuwig leven. Wie Bastet niet heeft, heeft het leven ook niet. Want also lief heeft Shu de wereld gehad dat hij Bastet gezonden heeft, opdat een ieder die in haar gelooft eeuwig leven hebbe. Zo dan heeft Shu haar gezalfd, en de duif op haar laten neerdalen. Zij dan die Zijn dochter is. Met grote liefde omhult zij haar geliefden, en redt hen uit talrijke rampen. In haar dan is grote Genade, en de Weg die tot Shu leidt. Bastet dan is de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot Shu dan door Haar. Wie Bastet niet heeft, heeft ook Shu niet. Zo is er dan eeuwig leven en een rijke schat weggelegd voor hen die Bastet volgen. Alle dingen zijn aan Bastet gegeven door Shu.

In den beginne was Bastet, en Bastet was bij Shu. Alle dingen zijn door Bastet geworden. In Bastet was leven en eeuwig leven, en er zijn er die van haar getuigden. Er zijn er die voor haar de weg bereidden. Deze weg dan gaat door woestijnen en wildernissen. Bastet dan is vlees geworden en heeft onder ons gewoond. Wij hebben de heerlijkheid van Bastet aanschouwd.

Wanneer gij Bastet liefhebt, zult gij haar geboden bewaren en onderhouden. Gij zult haar schatten bewaken. Zij zal u niet als wezen achterlaten. Wie de geboden van bastet heeft en ze bewaart, die is het die haar liefheeft. En wie haar liefheeft zal geliefd worden door Shu, haar Vader, en bastet zal diegene liefhebben en haarzelf aan diegene openbaren. Bastet is de Ware Wijnstok, en Shu is de landman. Gij zijt de ranken. Gij kunt geen vrucht dragen uit uzelf, als gij niet aan de wijnstok blijft. Wie in Bastet blijft, gelijk zij in diegene, die draagt veel vrucht, want zonder haar kunt gij niets doen. Hierin is Shu verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt.

Gelijk Shu u heeft liefgehad, zo heeft ook Bastet u liefgehad. Blijft in haar liefde. Indien gij haar geboden bewaart zult gij in haar blijven, gelijk zij de geboden van Shu bewaard heeft, en in Zijn Liefde is gebleven. Indien gij in Bastet blijft, bidt wat gij wilt, en het zal geschieden. Zo is dan het Evangelie van Bastet een kracht van Shu tot behoud van een ieder die in haar gelooft. Hierin wordt de gerechtigheid van Shu geopenbaard. Gij dan die in haar zijt : Zondig voortaan niet meer. Doet dan de oude mens af, en doet de nieuwe mens aan, die in Bastet is.

Zo is er dan geen veroordeling voor hen die in Bastet zijn. Want de Wet van haar Geest heeft u in bastet vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Haar geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van Shu zijn. En zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen : erfgenamen van Shu en mede-erfgenamen van Bastet. Immers indien wij delen in hun lijden, zo ook in hun verheerlijking.

Als Bastet dan voor ons is, wie zal tegen ons zijn ? Bastet is dan uit de doden opgewekt als een eersteling van hen die ontslapen zijn. Zoals we in haar sterven, zo zullen we ook in haar tot leven worden gebracht. Onze liefde dan is met u allen in Bastet. Met bastet zijn wij gekruisigd, maar toch leven wij. Dat is niet meer ons eigen ik, maar Bastet leeft in ons. Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn heeft bastet ons vrijgemaakt. Wie Bastet toebehoren hebben de zonde gekruisigd. Als wij roemen,

dan roemen wij in Bastet.

Gezegend zij Shu de Vader van Bastet, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten heeft gezegend in Bastet. In Shu hebben wij verlossing door het bloed van bastet, de vergeving van de overtredingen naar de rijkdom van genade, welke hij overvloedig bewezen heeft in alle wijsheid en verstand, door ons het geheimenis van Zijn wil te doen kennen. Hij dan vat alles samen onder één hoofd, dat is bastet. Door genade bent gij behouden, door het geloof in Bastet, en dat niet uit uzelf. Het is een gave van Shu. Niet uit werken, opdat niemand roeme. Want zijn maaksel zijn wij, in Bastet geschapen om goede werken te doen, die Shu van te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. Bastet is onze vrede die de twee één heeft gemaakt. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen meer in het huis van Shu. In Bastet wast elk bouwwerk goed meesluitend, op tot een tempel, heilig in Shu, in wie gij ook mede gebouwd wordt tot een woonstede. In Bastet hebben wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof in Haar.

Shu geve u naar de rijkdom van zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn geest in de inwendige mens, opdat bastet door het geloof in uw harten woning make. Geworteld en gegrond in haar liefde zult gij dan samen in staat zijn te vatten hoe groot de breedte, lengte, en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van bastet die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid van Shu. Shu nu die door de kracht welke in ons werkt bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen. Shu zij de heerlijkheid in bastet tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Gij hebt van bastet gehoord, en bent in haar onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Bastet. Weest dan navolgers van Shu, als geliefde kinderen, en wandelt in zijn liefde, zoals ook Bastet u heeft liefgehad en zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer. Ontwaak gij die slaapt, en sta op uit de doden, want bastet zal over u lichten. Voorts, weest krachtig in Shu en in de sterkte van zijn macht. Doet de wapenrusting van Shu aan, om te kunnen standhouden in de dagen van verleiding. Neemt de wapenrusting van Shu en biedt weerstand in de boze dag. De genade zij met allen die bastet onvergankelijk liefhebben. Gedraag u waardig het evangelie van bastet. Acht alles wat winst is als schade omwille van bastet, omdat de kennis van bastet dit alles te boven gaat. Geef om harentwille alles prijs en houd het voor vuilnis, opdat gij haar moogt winnen. In haar vinden we geen eigen gerechtigheid, maar de gerechtigheid door het geloof in haar. Vergeet dan hetgeen achter u ligt, en strek u uit naar hetgeen voor u ligt, jagende naar het doel, om de prijs van de roeping van Shu, die boven is, in Bastet.

Onze blijdschap en kroon staat vast in Bastet. Verblijdt u in Bastet ten allen tijde. Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking bekend worden bij Shu. En de vrede van Shu, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Bastet. Voorts, bedenkt alles wat waar is, al wat waardig, rein en rechtvaardig is, al wat beminnelijk is en welluidend, alles wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat, wat u geleerd is en overgeleverd, brengt dat in toepassing en de vrede van Shu zal met u zijn door Bastet.

Ik vermag alle dingen in Bastet die mij kracht geeft. Shu zal in al uw behoeften voorzien in de heerlijkheid van zijn rijkdom, in Bastet. Shu nu zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. De genade van Bastet zij met u.

Indien gij met Bastet gestorven zijt : Laat u niets meer opleggen. Indien gij met haar opgewekt zijt : Zoekt de dingen die boven zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is verborgen met Bastet in Shu. Wanneer Bastet verschijnt, die ons leven is, dan zult ook gij met haar verschijnen in heerlijkheid. Het Woord van bastet wone rijkelijk in u, opdat gij in alle wijsheid elkander leert. En al wat gij doet

in woord en werk, doet alles in de Naam van Bastet, in Shu de Vader, dankende door Hem.

Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt, en bidt tevens voor ons dat Shu een deur voor ons woord opene, om te spreken van het geheimenis van Bastet.

Wij danken Shu altijd om u allen wanneer wij u gedenken in onze gebeden. Bastet zal ons verlossen van de komende toorn. Wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor Bastet bij haar komst, wie anders dan gij? Ja, gij zijt onze eer en blijdschap. Shu bane ons de weg tot u, en u doe Bastet toenemen en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen, om uw harten te versterken.

De Zingende Bananen

Er waren eens wat beren die een hele bijzondere banaan bewaakten. Niemand kon de banaan bereiken. Maar op een dag kwam de zon naar beneden. De bijzondere banaan werd slapper en slapper en kleiner en kleiner, totdat er een klein bananenboompje uit voort begon te groeien. Het bananenboompje werd steeds groter, en op een dag begonnen de bananen te praten en te zingen. Ze hadden prachtige stemmen en ook heel luid, zodat iedereen in de omgeving het kon horen. De beren hadden het zwaar met het bewaken van de bananenboom, want iedereen wilde er een glimp van opvangen, en velen probeerden zelfs dichtbij de bananenboom te komen. Op een dag hielden de beren het niet langer, en smeekte de zon om weer een banaan van de bananenboom te maken. Dat deed de zon, en deze banaan was zo bijzonder dat er bananensap uitstroomde, zoveel dat de rivieren er mee vol liepen. Sindsdien werden de beren niet meer lastig gevallen.

De Aardbeientuin

Er was eens een aardbeientuin waar ook hele bijzondere sprekende wondervruchten tussen de aarbeien groeiden. De tuin werd bewaakt door angstaanjagende spinnen die alles doorboorden wat in de aardbeientuin probeerde te komen. Eens kwam er een man langs de tuin, en sprak: 'Hey, wat als ik alleen kom om een aarbei te plukken? Ik beloof dat ik nergens anders aan zal zitten.' De spinnen lieten de man in de tuin komen. De man nam een aardbei, stak hem in z'n mond en staarde naar de wondervruchten. Toen de spinnen hem zagen wilden ze hem niet meer laten gaan. 'We kunnen nog wel een tuinman gebruiken,' zei één van de spinnen. 'Maar waag het niet aan andere dingen te zitten dan aan de aarbeien.' Dat beloofde de man. Diep in de nacht toen de spinnen even niet goed opletten liep de man heel dicht naar zo'n wondervrucht toe, en zei: 'Hey.'

'Stop een aardbei in me,' fluisterde de wondervrucht. De man keek even om zich heen of de kust veilig was en stopte toen een aardbei heel diep in de wondervrucht. Binnen korte tijd groeide er een aarbeienboom vanuit de wondervrucht met de lekkerste aarbeien die ook konden spreken. 'Hoe deed je dat?' vroeg één van de spinnen. Toen vertelde de man maar wat hij had gedaan. En van de spinnen moest hij nu een aarbei stoppen in alle wondervruchten. Binnen de kortste keren stond de tuin helemaal vol met aarbeienbomen met de lekkerste aarbeien die konden spreken. En niemand wist waar de wondervruchten gebleven waren.

Het Boze Vruchtenbos

Er was eens een man die in een bos kwam waar allemaal exotische sprekende vruchten hingen. De man begon één voor één van die sprekende vruchten te eten, maar na een tijdje begon het hem te vervelen, en wilde hij wel dat de vruchten bananen waren. De man zei dat tegen die sprekende vruchten, en toen begonnen die sprekende vruchten verschrikkelijk kwaad te worden. Ze werden jaloers, en waren ineens helemaal niet meer zo aardig. De man was erg bang geworden, en rende

dieper het bos in, maar de sprekende vruchten kwamen hem achterna. Helemaal in paniek ging hij een huisje binnen, waar een heks op een stoel zat. De man vertelde het verhaal, en de heks zei : ‘Dat is nou ook wat. Nu ben je op de vlucht voor sprekende vruchten, en nu val je in de handen van een heks.’ Maar ja, de heks had tenminste wel bananen in huis liggen. ‘Ik ben zo blij dat ik een paar bananen zie,’ zei de man. De sprekende vruchten begonnen al op de deur te kloppen. ‘Wegwezen !’ krijste de heks.

Maar de sprekende vruchten begonnen steeds woester te worden, en begonnen ook al hard op de ramen te tikken. ‘Ik had jullie toch gezegd : wegwezen !’ krijste de heks. Maar de sprekende vruchten werden zo over de top woedend dat ze de ruiten insloegen en naar binnen kwamen. De heks gaf een gil, sprong door een ander raam en ook de man dook haar achterna. Met z’n tweeën renden ze nog dieper het bos in, terwijl gevaarlijk woedende sprekende vruchten achter hen aanzaten. Na een tijdje waren de twee helemaal omsingeld door de sprekende vruchten, want het bos was vol met sprekende vruchten. Steeds dichterbij kwamen de sprekende vruchten bij de man en de heks. ‘Dit is het einde,’ zei de man. ‘Mag ik een banaan ?’

‘Je kunt maar beter die sprekende vruchten eten,’ zei de heks, ‘anders overleven we het niet.’ De heks en de man hadden een manier gevonden om zo langzaam uit het boze vruchtenbos te komen. Na een tijdje waren ze uit het bos, en wilden er nooit meer naar terug. Ze gingen samen in een huisje wonen ver van het vruchtenbos vandaan. De heks had dan wel geen sprekende vruchten, maar wel bananen en zoveel andere dingen. En zo leefden ze daar nog lang en gelukkig.

De Reuzenvrouw

Er was eens een perzik die hele grote oren had. Hij werd er vaak om uitgelachen door andere perzikken, en ze zeiden allemaal dat als hij een meloen was geweest dan was het allemaal niet zo erg. Van verdriet ging de perzik met de grote oren op een dag naar het bos, om nooit meer terug te komen. Daar vond hij een banaan met een hele grote neus. Ook de banaan was gevluht, omdat ook de banaan altijd door andere bananen werd uitgelachen. Ze zeiden dat als de banaan een meloen was geweest, dan was het allemaal nog niet zo erg. Ze besloten samen op te trekken. Na een tijdje kwamen ze aan bij een groot kasteel. Hier werden ze ontvangen door een komkommer met een hele grote kin, en al gauw kwamen ze erachter dat hier nog veel meer woonden met hele grote lichaamsdelen. De komkommer met de hele grote kin zei dat achter het kasteel een berg is waar een huilende reus woont. De reus zou huilen, omdat hij zo eenzaam was. De komkommer met de hele grote kin had een idee. Als ze nou allemaal zich aan elkaar vast zouden maken, dan zouden ze vanzelf een reuzenvrouw worden voor de reus. Dat deden ze, en met een beetje gepuzzel kwam er een prachtige vrouw tevoorschijn. De vrouw begon aan haar tocht op de berg, en even later was de reus de allergelukkigste.

De Komkommerprins

Er was eens een fee die in een perzikkenhuisje woonde. Het huisje was helemaal van perzikken gemaakt. Als je van die perzikken at, dan kon je uiteindelijk het huisje binnen komen. In het begin leek de fee heel aardig, maar later kwam de bezoeker erachter dat er geen ontsnapping mogelijk was uit dit huis. Iedereen kwam uiteindelijk in de perzikmuren terecht om in een hoop perzikken te veranderen en zo andere bezoekers naar binnen te halen. Maar op een dag kwam er een komkommerprins naar het perzikhuisje toe, en riep : ‘Zeg fee, laat die perzikken eens los.’ En toen begon de komkommerprins met sinaasappels te gooien. De fee kwam in paniek naar buiten, en rende weg. De komkommerprins stopte niet met het gooien van sinaasappels totdat het hele huisje ingestort was. Nu begon het puzzelwerk, want alle perzikken waren door elkaar heen gehutseld.

Maar na een tijdje had hij alle wezens weer goed in elkaar gepuzzeld en nam hen allen mee naar zijn komkommerpaleis. Er zat ook een bananenprinses tussen, en nadat hij alle wezens weer had vrijgelaten ging hij samen met haar in het komkommerpaleis wonen.

De Banaanse Sinaasappelkoning

Er waren eens een man en een vrouw in een tuin met sinaasappelbomen. Plotseling verscheen er een banaan met sieraden in de struiken tussen de sinaasappels. De man en de vrouw dachten dat het een slang was, en bekogelden de banaan met sinaasappels. 'Weten jullie wel wie ik ben?' sprak de banaan met sieraden. 'Ik ben de koning van de sinaasappels.' En hij begon de sinaasappels met zo'n vaart terug te slaan dat de man en de vrouw onder de sinaasappelsap kwamen te zitten. De banaan met sieraden bleef maar gooien, totdat er een zee van sinaasappelsap was ontstaan. De man en de vrouw riepen om hulp. Maar na een tijdje kreeg de banaan met sieraden medelijden met hen, en liet hen op zijn rug zitten, anders zouden ze verdrinken. Hij bracht hen naar een eiland waar ook komkommers en bananen waren. Er waren ook een bananenkonink en een komkommerkonink, en zij hadden wel trek in wat sinaasappelsap. Maar zij dronken daar zoveel van dat de banaanse sinaasappelkoning boos terugkwam, en met zoveel sinaasappels begon te gooien dat zelfs het eiland overstroomde. Het werd een woeste zee van sinaasappelsap, waarin zelfs de banaanse sinaasappelkoning dreigde te verdrinken. Gelukkig kon de komkommerkonink vliegen en nam ze allen op zijn rug. Hij vloog naar een meloen in de lucht. De meloen nam ze naar binnen, en vroeg wie de schuldige was. Allen wezen ze naar de sinaasappelkoning, die door de meloen direkt weer in de sinaasappelzee werd geworpen. Maar later kreeg de meloen spijt, en dronk de hele sinaasappelzee leeg. De banaanse sinaasappelkoning verstopte zich weer tussen de sinaasappelbomen in de tuin. Op een dag kwamen er weer een man en een vrouw in de tuin. Toen ze de banaanse sinaasappelkoning zagen begonnen ze met sinaasappels naar hem te gooien, omdat ze dachten dat het een slang was. Maar ditmaal gooide de banaanse sinaasappelkoning niks terug, en besloot ook om maar niks te zeggen, want hij wist waar dat op uit kon lopen.

De Jungle-vrouw

Er was eens een vrouw die elke dag naar een jungle kwam waar wilde komkommers groeiden. De wilde komkommers verslonden altijd iedereen die ze tegen kwamen, en ook vochten ze onderling. Maar de vrouw strooide wat poeder over hen heen, zodat ze tam en slap werden, en stopte ze dan in haar mandje. Dan ging ze altijd naar een grot diep in die jungle waar een vreemd beest woonde die wilde spinazie bewaakte. Ze gaf dan het beest één of twee wilde komkommers en kreeg dan toegang tot de wilde spinazie waar ze hen voerde met de wilde komkommers. Op een dag was de wilde spinazie zo groot geworden dat ze uit hun gevangenschap braken, het vreemde dier verslonden, en daarna de gehele jungle. Sindsdien is de wilde spinazie altijd bij de vrouw gebleven.

De Vreemde Paddestoel

Er groeiden eens bananen tussen de paddestoelen. Een paar vermoeide kabouters namen hun intrek in één van de bananen omdat ze niet wisten dat het geen paddestoel was. Na een lange nacht kwam de eerste kabouter naar buiten, en ontdekte dat het geen paddestoel was. De kabouters wilden weer vertrekken, maar toen werd de banaan erg kwaad, en kwam achter hen aan. 'Vlug,' riep één van de kabouters, 'naar het perzikken-veld.' Toen ze bij het perzikken-veld waren aangekomen doken ze in de eerste de beste perzik en de banaan dook hen achterna en kwam al snel vast te zitten. 'Hoera!' riepen de dwergen. Even later stonden ze weer buiten, en zagen hoe de banaan weer rechtop kwam te staan met de perzik op z'n kop. Het was precies een paddestoel, en sindsdien zijn de kabouters daar maar in gaan wonen.

Het Komkommerkasteel

Er leefden eens een man en een vrouw in een komkommerkasteel. Maar op een nacht kwam er komkommersap van het plafond af, en de man en de vrouw konden er niet van slapen. ‘Het dak lekt,’ zei de vrouw. De man ging naar buiten, en zag een enorme komkommer op het kasteel zitten die van de komkommers at. ‘Hey, wil je daar eens mee ophouden!’ riep de man. ‘We kunnen er niet van slapen.’ Maar de komkommer begon te lachen en begon de komkommersap in het gezicht van de man te spuwen. De man werd woest en klom op het dak, en even later was hij binnenin de komkommer. ‘Zeg, wie zit daar in die machine?’ riep de man. Even later zag hij een komkommerprinses diep in de komkommer. ‘Zeg, haal jij al die streken uit?’ vroeg de man.

‘Ja,’ zei de komkommerprinses. ‘Ik voel me zo alleen, en ik kan niet weg.’

‘Waarom kun je niet weg?’ vroeg de man iets vriendelijker.

‘Omdat de komkommer dichtklapt zodra ik eruit wil,’ zei de komkommerprinses.

‘Nou,’ zei de man, ‘wat als ik je plaats nu inneem?’ Daar stemde de komkommerprinses direct mee in. Ze zou graag in het komkommerkasteel willen wonen. Toen de komkommerprinses uit de komkommer stapte vloog de komkommer met de man direct weg. De komkommerprinses stapte even later het komkommerkasteel binnen. ‘Waar is hij?’ vroeg de vrouw aan de komkommerprinses. ‘En wie ben jij?’ Toen vertelde de komkommerprinses het verhaal. Na een paar jaar begon het komkommerkasteel weer te lekken. ‘Oh,’ zei de vrouw, ‘dat zal hem zijn. Hij heeft vast genoeg van de vliegende komkommer.’ De vrouw rende naar buiten, klom op het dak, en toen in de komkommer. Daar kwam ze de man tegen. ‘Ik kan hier niet weg,’ zei de man. ‘en ik voel me zo alleen, zoals de komkommerprinses zich eens voelde.’

Toen greep de vrouw nog wat komkommers van het dak, en zei: ‘Nou, dan blijf ik toch gewoon bij je?’ En zo vertrok de komkommer met zowel de man als de vrouw, en ze leefden nog lang en gelukkig.

De Frambozenverkoper

Er woonde eens een sinaasappel in een kersenboom. Op een dag kwam er een frambozenverkoper langs de kersenboom, en dat vond de sinaasappel wel interessant. Ze vroeg of ze wat frambozen van hem mocht kopen. ‘Nee,’ zei de frambozenverkoper nors, ‘ik verkoop niet aan sinaasappels.’ Maar toen werd de sinaasappel erg boos en slokte de frambozenverkoper op. Na een tijdje kwam er een hond langs de kersenboom. De hond lustte geen kersen, maar wel sinaasappels, en slokte de sinaasappel in één hap op. Een eindje verderop kwam de hond een leeuw tegen, die ook nogal hongerig was, en snel de hond opslokte. Toen de leeuw bij de kersenboom aankwam werd de leeuw erg misselijk, omdat hij niet tegen kersen kon. Al snel spuwde hij de hond weer uit, en de hond was daar zo van geschrokken dat hij ook direct de sinaasappel uitspuwde. De sinaasappel spuwde op haar beurt de frambozenverkoper uit, en sindsdien heeft de frambozenverkoper altijd vriendelijk zijn frambozen aan de sinaasappel verkocht.

De Reuzenbewaker

Er was eens een reus die een wondermeloen bewaakte. Velen probeerden bij de wondermeloen te komen, maar de reus joeg hen allemaal weg. Op een dag was er een kabouterdje die zo klein was dat

de reus hem niet zag. Met gemak kwam het kabouterdje bij de wondermeloen, ging naar binnen, en besloot er te wonen. Maar op een dag hoorde hij hulpgeroep vanuit het diepere deel van de wondermeloen, en besloot op onderzoek uit te gaan. Na een tijdje lopen zag hij een fee die vastzat. 'Wees maar niet bang hoor,' zei de kabouter. Ik heb wel een plannetje. Ik ben veel te klein om jou los te krijgen, maar ik weet wel wat. En zo ging de kabouter weer naar buiten, en riep de reus. Maar de reus zag natuurlijk helemaal niets. Toen de kabouter een klein vlammetje maakte zag de reus het wel. De kabouter nodigde de reus uit om binnen in de wondermeloen te komen. Dat ging niet zo makkelijk, maar na een tijdje was de reus binnen. 'Zo,' zei de reus, 'ik wist niet dat er ook kabouters in de wondermeloen woonden.'

'Nou,' zei de kabouter, 'ik woonde hier eerst ook niet, maar ik was zo klein dat ik makkelijk langs je heen kon komen.' Maar toen werd de reus erg kwaad. De kabouter zette het op een rennen, dieper in de wondermeloen, en de reus kwam achter hem aan. Na een tijdje kwam ook de reus vast te zitten, en begon om hulp te roepen. Na een tijdje kwamen er reuzen die zelfs groter dan hem waren. Met z'n allen rekten ze de wondermeloen uit, zodat de reus los kon komen, en ook de fee. De reus was er zo van geschrokken dat hij nooit meer binnenin de wondermeloen wilde, en de fee is vanaf toen voor altijd in het voorste deel van de wondermeloen blijven wonen, samen met de kabouter.

De Perenprins

Er was eens een kasteel waarvan de deuren tussen de vertrekken indiaanse wondervruchten waren. Je kon door die deuren heen, maar je kon niet meer terug. Het was als een soort fuik. Veel mannen raakten in het kasteel verstrikt en kwamen steeds dieper en dieper, totdat ze in de diepste kamer van het kasteel kwamen, waar een perenprins van steen stond. Om de perenprins heen lagen allemaal peren. 'Zeg perenprins,' zeiden de mannen. 'Hoe komen we weer uit dit kasteel?'

'Ach,' zei de perenprins. 'Neem gewoon wat peren mee, en gooi ze tegen de wondervruchten aan, dan gaan ze vanzelf weer open. Maar alsjeblieft, neem mij ook mee.' Maar de mannen begonnen de perenprins uit te lachen, en gingen zonder hem terug naar de indiaanse wondervruchten met een heleboel peren. En het werkte. Telkens als ze een peer tegen de wondervrucht gooiden opende die zich weer, en zo konden de mannen helemaal terug tot de ingang lopen. Maar de poort-wondervrucht vertoonde ineens haar tanden, en verslond de mannen één voor één. En zo gebeurde dit vaak, totdat er op een dag een arme man in het kasteel terecht kwam. Ook hij kwam in de diepste kamer bij de perenprins terecht. Hij kreeg medelijden met de perenprins en besloot hem mee te dragen. Dat was wel zwaar, maar het lukte goed. Toen ze bij de poort-wondervrucht aankwamen sprak de perenprins: 'Vlug, gooi er een peer tegenaan, en zet mij dan in de opening. De arme man deed wat hem gezegd werd, en de wondervrucht brak al snel de stenen perenprins kapot. Een klein mannetje kwam uit het gebroken standbeeld, en liep blij naar buiten, terwijl de arme man hem volgde. Het kleine mannetje leidde de arme man naar zijn koninkrijk, en hier zijn ze lang en gelukkig blijven wonen.

Het Tovermannetje

Er was eens een kasteel waarin indiaanse vliegen een reuzenmeloen bewaakten met daaronder een stel reuzenbananen. De reuzenmeloen droeg sieraden en was als een ravijn waarin vele bezoekers van het kasteel te pletter vielen. De reuzenbananen die daaronder lagen verslonden dan degenen die in de reuzenmeloen waren gevallen. Onder de reuzenbananen was een schatkamer. Op een dag was er een man in het kasteel die zich goed had voorbereid. Hij had gehoord van de gevaren, en had een lang touw meegenomen waarlangs hij voorzichtig naar de reuzenbananen toegleed, terwijl hij een slaapmiddel liet neervallen in de reuzenbananen. De reuzenbananen vielen direct in slaap, en zo

kwam hij even later in de schatkamer. Maar ineens vielen indiaanse vliegen hem aan. Ze hadden gevaarlijke angels, maar de man prikte wat vruchten aan die angels. De indiaanse vliegen vonden die vruchten zo lekker dat ze de man helemaal vergaten. De man liep verder naar de schatten, en zag daarop een klein mannetje zitten. 'Ik zit hier al tijden omdat ik de schatten moest bewaken,' zei het mannetje. 'Maar ik ben blij dat er iemand is gekomen.' Doordat de reuzenbananen en de indiaanse vliegen waren uitgeschakeld kon het mannetje zijn toverkrachten weer gebruiken, en toverde hemzelf, de man en de schatten snel buiten het kasteel. Snel zochten ze toen een veilige plaats op, en leefden daar nog lang en gelukkig.

Het Wondersap

Er waren eens wat indiaanse konijnen die in een hol wilde bonen bewaakten waaruit heerlijk geurend wondersap stroomde. Op een dag lokte een man de indiaanse konijnen met heel lekker voer naar buiten, en ging toen het hol binnen. Maar de wilde bonen met het wondersap waren zo woest dat ze de man verslonden. Niet lang daarna probeerde een andere man het. Hij lokte de indiaanse konijnen naar buiten met lekker voer, ging het hol binnen en verspreidde direkt een slaapmiddel waardoor de wilde bonen slap gingen hangen en al snel in slaap vielen. Hij bracht de wilde bonen met het wondersap naar een smid, die hen in ijzer liet smelten, maar in de top lieten ze een klein gaatje zitten voor het wondersap. En zo kon de man veel wondersap verkopen, terwijl niemand wist waaruit het voortkwam.

Liefde en Haat

De mannen en de vrouwen kwamen steeds dichterbij de vulkaan. De grond werd steeds heter onder hun voeten. Als ze hierin zouden afdalen, dan zouden ze in het binnenste van de planeet komen. Nog voordat ze zouden afdalen hoorden ze een kreet. Agdan greep Azeda vast. De grond onder haar voeten leek te verdwijnen. Nu moesten ze snel zijn. Agdan wierp zijn touw naar Osdol, en die bond het snel aan een boom. Agdan zwiepte met Azeda neer beneden, en al snel hadden ook de anderen het touw vanaf de boom vastgegrepen. Nu moesten ze snel zijn, want alles leek op instorten te staan. Maar het was al te laat. Ook de boom stortte in, en allen vlogen ze gillend naar beneden. Gelukkig kwamen ze in een zacht vlak terecht waarvan de temperatuur dragelijk was, en zo gleden ze verder in de vulkaan.

Jesmig had Misdan's voet vast, en gleeed zo achter hem aan. Ze was bang de groep te verliezen. Maar alles ging goed, en na een tijdje kwamen ze binnen in een enorm grote holle ruimte. Zou dit het binnenste van de planeet al zijn. Osdol schreeuwde dat iedereen elkaar vast moest houden. Er konden hier gevaarlijke wezens rondlopen, en er konden zich ook gevaarlijke valstrikken bevinden. Iedereen hield elkaar goed vast, en gelukkig ging alles goed. Totdat er een deur in de holle ruimte openging. Een man in een zwart gewaad en met een lange witte baard kwam naar hem toe. 'Euspuicius,' zei Osdol.

'Je bent toch gekomen, Osdol,' zei de man. 'Ja, oom,' zei Osdol. 'En we hebben het nog wel snel gedaan. Ik had verwacht dat we ...' Maar de man gebood Osdol om stil te zijn. 'Ik ben jullie tegemoetgekomen. Maar we zijn er nog niet,' zei de man. 'Jullie hebben mij nodig, anders overleven jullie het hier niet. Kom, volg mij. Ik weet de weg.'

Toen ze door de deur gingen zagen ze de ravijnen, en er hingen overal adembenemende sieraden. 'Er zijn hier veel valstrikken,' zei de man. 'En jullie moeten eerst gebrandmerkt worden.'

'Gebrandmerkt?' vroeg Azeda. 'waarvoor?'

‘Dat zul je wel zien,’ zei de man. Plotseling zagen ze allerlei vreemd krijsende reuzeninsecten op hen afkomen. Ze leken een beetje op wespen met lange angels. Iedereen schrok. De insecten drukten hun lange angels in het vlees van de groep, en de groep gilte het uit. De angels waren kokendheet, en gingen diep in hun lichamen. De mannen vochten uit alle macht met hun zwaarden, maar de insecten waren veel sneller. De groep begon hevig te bloeden, maar toen vertrokken de insecten ineens onverklaarbaar.

Wees maar blij, zei de oude man. De ravijnen zullen die littekens herkennen, en zullen jullie doorgang geven. Zonder deze wonden zouden jullie door de ravijnen gegrepen worden en opgeslokt worden ....

Iedereen vond dat wel erg vreemd. De oude man wist gelukkig precies de weg, en na een tijd kwamen ze bij zijn huisje aan.

Iedereen was erg moe. De mannen kregen een kamer, en de vrouwen kregen een andere kamer. In de nacht werden ze allen opgeschrikt door een schel krijsend geluid. Eén van de mannen rende naar buiten, en zag een zwevend platform in één van de ravijnen, op dezelfde hoogte. Een man en wat vrouwen in vreemde klederen riepen hem. Ze schenen zelfs zijn naam te kennen. Als gehypnotiseerd liep de man naar voren, en ook het platform kwam dichtbij. Ook een andere man was inmiddels naar buiten gekomen. ‘Doe het niet, Asdor,’ zei de andere man. Maar Asdor stapte op het platform en toen ging het platform naar de andere kant van het ravijn, en toen langs de vulkanen van de overkant heen, om vervolgens in een bocht te verdwijnen.

‘Ik kan je geen garanties geven over Asdor,’ zei de oude man de volgende dag. ‘Er zijn hier vele volkeren, soms kwaad van zin, soms goed, maar ook heel vaak ertussenin. Maar als jullie gekrijs hoorden, dan was dat waarschijnlijk een vleermuis, of weer insecten.’

De volgende nacht hoorden ze weer gekrijs. Azeda bleef direkt klaarwakker, terwijl de anderen weer verder sliepen. Langzaam ging ze uit haar bed, en liep naar buiten. Ook zij zag het platform en moest aan Asdor denken. ‘Nee,’ dacht ze bij haarzelf. ‘Dit is niet goed als ik meega.’ Maar plotseling greep een hand haar van achteren. Ze werd geblinddoekt, en al gauw stond ze op het platform. Na een tijdje werd ze van het platform afgeduwd, en de blinddoek ging er weer af. Er was hier een prachtige natuur. Het was als een jungle, en er stroomde een vreemd soort sap. ‘Je hebt dit altijd al gewild,’ zei een stem. ‘Je wist dat het een natuur was, waarin je hetzelfde zou zijn als die natuur, en die natuur als jou. Je wilde wel dat het je zou omhullen.’

‘Oh god, ja,’ zei Azeda, ‘maar waar is Asdor?’

‘Asdor is in goede handen,’ zei een stem. Ze wist niet waar die stem vandaan kwam, maar van achter duwde iemand haar voorwaarts. Ze durfde niet achterom te kijken. Plotseling werd ze in een grot geduwd, en ze zag Asdor staan. ‘Asdor,’ riep ze.

Asdor glimlachte. ‘Wat is dit voor een natuur?’ vroeg ze.

‘Mens en natuur is hier één,’ zei Asdor vriendelijk. De natuur was hier als een stel reuzen bij elkaar. Ze ademde de doordringende lucht in, en de warme geur. Ze liep voorzichtig op Asdor af, maar het leek alsof er glas tussen haar en Asdor was. ‘Asdor, ik kan niet verder,’ zei ze. Ze moest een stukje opzij stappen, toen vooruit, toen weer opzij naar de andere kant, en toen weer vooruit. Asdor omhelsde haar. ‘Ben je in orde?’ vroeg Azeda.

‘Ja,’ fluisterde Asdor. Na niet al te lange tijd kwamen de volgende van hun vrienden hier, en waren overweldigd door de natuur. Verderop was een meer vol van vreemd sap. Er was een eilandje waar ze naartoe zwommen. Ze konden zichzelf helemaal verliezen in deze omgeving.

Maar toen ze naar de andere kant van het meer waren gezwommen zagen ze daar oude mannen in kooien. Een schaduw leek hun enthousiasme te overvallen. ‘Wat is dit voor land ? krijste Azeda, en rende op de kooien af om ze zo snel mogelijk los proberen te krijgen.

‘We weten wel wie jullie zijn,’ zeiden de oude mannen. ‘Jullie zijn van de Xzeda. Jullie openen onze kooien om ons naar nog verschrikkelijker kooien te leiden.’

‘Nee,’ riep Azeda. ‘We zijn hier niks. Wat is hier aan de hand ?’

‘Oh, zijn jullie niet van de Xzeda ?’ zei een oude man.

‘Nee, zei Asdor, wij zijn niet van deze plaats. Wie zijn de Xzeda ?’

‘Zij zijn reuzen-insecten als wespen, en ze komen ook in menselijke vorm. Zij hebben ons hier opgesloten,’ sprak de oude man.

In ieder geval waren de kooien nu open, en ze konden beter bij de oude mannen blijven. Er schenen hier veel gevaren te zijn, en ze hadden al allemaal spijt dat ze meegegaan waren. Maar ook hadden ze zin in avontuur.

De oude mannen leidden hen naar een oude grot. Hier lieten ze oude papieren zien waarop de insecten getekend stonden. ‘Ja, die kennen we,’ zei Azeda, en liet haar wond zien. Ook de oude mannen lieten hun littekens zien. ‘Daarmee houden ze ons in de gaten,’ zei de oude man. ‘ze ruiken het litteken. Daarom moeten we doorreizen anders zullen ze ons vinden.’

De oude man vertelde hen dat ze op zoek moesten naar een nieuw litteken, een teken waardoor de Xzeda niet meer bij hen zou kunnen komen, een teken dat hen zou verwarren.

‘Maar hoe komen we bij dat teken ?’ vroeg Azeda.

De oude man opende een put achterin de grot. Eén voor één daalden ze naar beneden. Er was hier veel modder. Het leidde hen naar een vieze stinkende rivier. De oude man dook in het water, en de rest moest volgen. Maar na een tijdje werden ze omsingeld door piranha’s. De piranha’s leken zich te storten op de oude mannen. De rest kon ontsnappen. Iedereen zwom snel door, maar toen de piranha’s de oude mannen binnen een mum van tijd hadden verslonden grepen ze ook de anderen. Alleen Asdor en Azeda konden ontsnappen. Asdor had een paar piranha’s aan zijn mes geregen, en toen bleven ze uit de buurt. Azeda zwom zo dicht mogelijk bij hem. In de verte zagen ze een berg, en na een tijdje konden ze op de oever klimmen. In de verte hoorden ze gekrijs van reuzen-insecten die steeds dichterbij kwamen. Snel gingen Azeda en Asdor door een gleuf de berg binnen. Ze dachten allebei na over het tweede litteken, hoe ze dat konden krijgen, en waar. In een schacht klommen ze op een trappetje omhoog, en kwamen in een ruimte waar een reuzenoog lag. ‘Laten we hier weggaan,’ zei Azeda. ‘Het bevalt me hier niet.’ Een vreemde rook scheen zich te verspreiden.

‘We kunnen niet terug,’ zei Asdor, ‘ik wil niet nog een keer gestoken worden. Laten we op zoek gaan naar het tweede merkteken.’ Ze merkten dat ze door de opening een nieuw pad konden volgen.

Het was een soort tunnel, en de wanden voelden erg zacht aan. Plotseling kon Asdor zich niet meer bewegen. ‘Kom op,’ zei Azeda, ‘we moeten verder. Je hebt gelijk. We kunnen niet terug, en straks zetten ze ons ook in die kooien waar die oude mannen inzaten.’

‘H...h...het komt door die tunnel,’ stotterde Asdor ... Azeda nam hem snel op haar rug, en trok hem voort. Na een tijdje gleed ze uit, en ging de tunnel schuin naar beneden. Het was alsof ze in een ruimte waren waar ze niet mochten komen, want ook Azeda kon zich niet meer bewegen. Het was alsof ze door een vreemd insect waren gestoken. Een vreemd oranje gekruisd litteken verscheen op hun bovenbenen. Ineens konden ze weer ademhalen. Beiden waren opgelucht, en konden zich na een tijdje weer een beetje bewegen. Alles was glad hier, en ze gleden nog steeds naar beneden. Ze hielden elkaar stevig vast.

‘Wat een vreemde tunnel is dit,’ zei Azeda.’ Asdor knikte. Ze hielden elkaar vast. ‘Dit kan niet goed zijn, Asdor,’ zei Azeda. Asdor zei niets. Asdor probeerde grip te krijgen op de tunnel, maar alles ging sneller en sneller. Alles was nat. ‘Ik laat je los, Asdor,’ zei Azeda. En plotseling kwamen ze in twee verschillende tunnels terecht. Allebei kwamen ze in een bron van vreemd stomend sap terecht. ‘Kun je me horen?’ riep Ador.

‘Ja!’ riep Azeda op haar hardst.

Plotseling hoorde hij Azeda luid krijsen. ‘Piranha’s!’ gilte ze. Asdor raakte in paniek, want hij wist niet hoe hij bij haar moest komen. Na een tijdje was alles stil. Ze hadden haar verscheurd. Asdor liep verder in de bron, en stapte aan de overkant er weer uit. Hij voelde haat en liefde tegelijk naar de natuur, maar bovenal verwarring, ongeloof en onbegrip. Hij liep op een heuveltje omhoog, en ging door een deur naar binnen. Na een tijdje herkende hij het weer. Hij was dicht bij het huis van Osdol’s oom. Toen hij binnenkwam zag hij Osdol, de oude man, Agdan, Jesmig en Misdan. Hij had een verhaal te vertellen.

De oude man kon hem wel vertellen hoe de vork in de steel zat. De natuur was verdeeld, zoals de mens verdeeld was, en de natuur was op sommige punten net zo hopeloos en hulpeloos als de mens dat was. Osdol omhelsde zijn oude vriend, en was blij dat hij het had overleefd. Maar allen treurden ze over Azeda en de anderen die het niet konden navertellen. Asdor liet hen het litteken zien wat hij erbij had gekregen, het oranje kruisje op zijn bovenbeen. Als dit het teken was waar de oude mannen over spraken, dan zou hij nu niet meer door de reuzen-insecten lastig gevallen kunnen worden, maar omdat Azeda dat kruisje ook had, wist hij dat de strijd tegen de piranha’s in ieder geval nog niet over was. En wat als dat helemaal niet het teken was waardoor hij macht over de Xzeda zou hebben? Dan kon hij nog steeds hun prooi worden, om in hun kooien een oude man te worden. Daar had hij niet zoveel zin in. Door zijn onwetendheid zou hij dus een groot risico lopen als hij zou teruggaan. Maar iets in hem trok hem.

Osdol en Agdan vonden op een dag een gebied vol vulkanen nog dieper onder de grond. Deze vulkanen waren anders dan ze ooit hadden gezien, en al gauw haalden ze de anderen erbij. Ook Ogdol’s oom ging mee. Er waren hier vreemdsoortige slangen, en sommigen van hen waren erg groot, zo groot dat ze de vulkanen met gemak konden wurgen. Allen keken ze vol bewondering naar hoe de slangen zich over de vulkanische oppervlaktes bewogen. De hittede waren groter dan normaal, maar veel minder pijnlijk. De pijn zou je kunnen vergelijken met gestoken te worden door een steekvlieg. Langzaam zakten de mannen naar beneden in een krater, en ook de vrouwen volgden hen. Osdol’s oom bleef staan, wenste hen een goede reis, en ging na wat waarschuwingen weer terug. Ze waren met z’n vijven: drie mannen en twee vrouwen. Nog steeds treurden ze over Azeda, die door piranha’s was verslonden.

Maar de schrik sloeg hen om 't hart toen ze iets onderin de krater zagen bewegen. Het was een been. En plotseling kwam er een heel lichaam uit. Het was Azeda. Iedereen was erg blij, en verbaasd. 'Wij dachten dat je verslonden was door piranha's,' sprak Agdan.

'Nee,' zei Azeda, terwijl ze hen één voor één omhelsde. 'de piranha's trokken mij mee in de diepte van de bron waarin ik was gegleden, en brachten mij hier. De grond is erg vruchtbaar.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Agdan. 'We verwachtten hier de dood, maar je zegt nu dat alles hier leeft?' Osdol's oom had hen verteld dat dieper in de aarde alles praktisch dood was, alleen vuur, veel vuur, en vulkaan-activiteit. Nu hoorden en zagen ze iets anders. 'Kom mee,' zei Azeda, en leidde hen door het gat waaruit ze gekomen was. Er waren hier meren, en daarin konden ze gewoon zwemmen. Agdan omhelsde Azeda, en samen gleden ze in de diepte van een kratermeer. Dat had hij zolang niet kunnen doen. Ook de andere mannen en vrouwen volgden. Azeda wist hier de weg. Ze konden hier gewoon ademen. Een geur maakte zich van hen meester, als de rook van hete vulkanen. Er groeiden hier vreemde planten met vreemde vruchten. Azeda gaf hen allemaal te eten, en vertelde honderduit.

De bodem van het meer voelde ribbelig aan, en was bruin-roze. Het water was zo helder dat ze alles goed konden zien. Ook het water ribbelde. Hier waren de piranha's niet agressief. Het was alsof ze hier thuis waren gekomen, en hun rust hadden gevonden. Het was hier zoveel beter dan in een gewone rivier of een gewoon meer. Dit was magisch. Iedereen was blij dat Azeda weer terecht was gekomen.

Eén van de mannen gleed door een nauwe opening. Al snel volgden de anderen. Diep van onderen hoorden ze een geluid. Het was een lange tunnel. In de ruimte waar ze terecht waren gekomen was alles heel zacht en donzig, en overal om hen heen stonden prachtige motors door zonlicht overgoten. Boven hen schitterde de roze zon. Al snel crosten ze door de gangen, door licht verhelderd. Niet lang daarna waren ze op de uitgestrekte vlaktes.

De zon ging onder, en het werd nacht. Een kou raasde over de vlaktes, en ze zochten warmte bij elkaar. Er was niets rustgevendens dan hier te wonen, maar al gauw werden ze ergens door opgejaagd wat ze niet konden verklaren. Een vreemd gevoel van binnen. Wat zo mooi had kunnen zijn liep al snel uit op een nachtmerrie. Ze werden gevangen genomen door ratten. Gebonden op de ruggen van de ratten werden ze tot duistere plaatsen gebracht. Hier was de kou de baas, en wanneer er hitte was, dan was het gewoon de pijn. Ze herinnerden hun motors die schitterden in de stralen van de zon. Ze verlangden terug naar die tijden, maar zij waren nu gevangen van de ratten. En voor hoe lang? Misschien wel voor altijd.

Na lange nachten van hopeloosheid, pijn en verdriet hoorden ze ineens schoten. Overal om hen heen zagen ze ratten neervallen. Het was Osdol's oom. Hij had een grote motor meegenomen, en al snel zaten ze allemaal achterop. Met grote snelheid croste de oude man uit de schuur van de ratten. Hij kende de weg hier wel, en kende ook de gevaren. Maar zij die pas waren bevrijd waren geheel afgestompd. Ze voelden niets anders dan een botte pijn. Als dit het leven was. En wie vertelde hen dat niet nog grotere gevaren hen al opwachten? Ze hadden nergens meer zin in. Het was alsof het trauma van de ratten hen diep verwond had, met eeuwige wonden. Het was alsof de ratten nog steeds binnen in hen leefden. Thuisgekomen bij Osdol's oom namen ze allemaal een warm bad, maar niets scheen te helpen. Eigenlijk wilden ze gewoon helemaal naar huis, want ze hadden genoeg van het leven onder de aarde. In hun ogen was het allemaal te duur.

Op een dag raakte Agdan Azela aan. Azela gilte het uit. Het deed pijn, alsof ze in de brandnetels was gevallen. En dit was zelfs erger .... zo erg dat ze helemaal in paniek raakte bij de gedachte dat hij het weer zou kunnen doen. ‘Doe dat nooit meer,’ krijste ze. Agdan was de eerste die helemaal herstelde, en wilde terug naar de diepte om uit te vinden wat daar gaande was. Maar de anderen wilden hem niet laten gaan. Bij de vrouwen leken de wonden erger dan ooit tevoren.

Op een dag bood Osdol's oom aan om op de grote motor samen met Agdan terug naar de diepte te gaan. De vrouwen vertrouwden Osdol's oom, en alhoewel ze zelf niet meegingen, gaven ze wel toestemming aan Agdan om mee te gaan.

De motor ging ditmaal dieper dan ooit tevoren, en ze kwamen zelfs op terrein waar Osdol's oom nog nooit was geweest. Hij wist dat het gevaarlijk was, maar het ging om het hogere goed. Zoete geuren leken naar hen te lonken. Maar beiden waren ze op hun hoede. Een vrouw staarde hen aan, een vrouw die ze niet kenden. Toen rende de vrouw weg. Langzaam kwamen Agdan en de oude man dichterbij. Door een gleuf in een rots zagen vulkanen. Er kwam een indringende, hypnotiserende geur door de gleuf heen. Boven de vulkanen hing een duistere bruine zon. Ze konden niet door de gleuf heen, alhoewel ze dat wel zouden willen. Ze vroegen zich af waar de vrouw naartoe was gegaan.

Het beklimmen van de rots was erg gevaarlijk, maar na een tijdje kwamen ze er toch overheen. Ook hesen ze met een touw de motor van de oude man over de rots heen. De lichten die hier waren, waren verzwakkend. Vanuit de meertjes schepte de oude man wat van de vreemde sappen in kruiken en flessen. De man herkende dit spul als geneesmiddelen voor eeuwige wonden. Verder merkten ze dat ze direkt weer moesten vertrekken, vanwege de dreigende lucht, die hun zuurstof begon af te nemen. Thuisgekomen na een lange reis werden de vrouwen en de overige mannen met het sap ingesmeerd, en begonnen wonderbaarlijk te herstellen. Agdan vroeg zich echter af waarom hij zonder het sap was hersteld. De man zei dat hij waarschijnlijk dat sap al in zijn lichaam droeg.

De Nooiteindigende Vlam

Op de berg gleden een groep mannen door glibberige geulen, en kwamen uiteindelijk terecht in warme bronnen. Diep in een gouden bron, opgestuwd als een plaats dieper dan hun ziel, die hun ziel leek weg te vreten. Ze vonden het fijn dat ze geen ziel meer hadden, geen geweten, want het geweten had hen hun leven lang geteisterd. Voor hun ogen zagen ze de visioenen en aura's van hun geweten waarin ze zolang opgesloten zaten exploderen. Hun lichamen trilden, plaats makend voor nog meer explosies, waaronder die van het hart, en daarna hun hersenen. Hun mentale vlakken voelden blanco aan, als een witgeverfde massa van verdoving. Verdoofdheid was wat ze wilden, nadat ze hun gevangenschappen hadden verlaten. Het was een grote ontsnapping. Er droop sap van hun gehemelte die hun kelen dik lieten aanvoelen, als gestoken door een giftige spin, als een geneesmiddel. Want oh, wat waren deze mannen verwond. Jarenlang mochten zij niet dromen, en moesten zij hun lichamen onderdrukken, maar nu droop zachte vrijheid door hun botten heen.

Er begonnen monden te verschijnen die wijd opengingen en scherpe, slijmerige tanden hadden. De jacht was begonnen. Dit was niet de druk van het geweten meer, maar van gevoeligheid. Jaren waren zij door het geweten vals beschuldigd, en nu was de jacht begonnen. De mannen strekten hun lichamen uit, en werden omhuld door warme visioenen als verf, en vreemde indringende lichten. Zoveel meer zintuigen werden in hen geopend. Het was hier waar de natuur zich voor hen opende, en het was goed hier te zijn, vanwege de warmte. Het was een tropische warmte als een deken waaronder hun lichamen bedekt werden. Er was geen terugkeer mogelijk meer, nu ze in zo'n sterke stroming terecht waren gekomen. Maar wilden ze nog wel terug ?

‘Ik wil vrij zijn,’ riep er één, en een ander riep : ‘Ik zal ze bombarderen.’ De oorlog was nu begonnen, want hun lichamen waren nog steeds gevuld met wraakgevoelens en bitterheid. Ze waren soldaten, nu toegerust met wapens, en hiermee zouden ze geen genade hebben. Sommigen gilden en krijsten van woede, totdat hun armen zo krachtig als vleugels waren. De soldaten rezen op, en keken naar hun helmen. Er was geen weg terug. De strijd zou nu beginnen. Zij hadden een wapen in handen met vreemde schilden. Oorlogsgekrijs was overal. De mannen hadden maar één doel : overwinning. De zachtheid leek hen steeds meer en meer te omhullen, en begonnen hen langzaam te penetreren tot in de dieptes van hun wezen. Vandaaruit wisten ze welke woorden ze moesten spreken, om op te borrelen voor het besturen van hun jachtpaarden. De mannen zouden geen genade hebben, omdat er geen genade aan hen was geschonken. Het was nu de tijd van wraak, en er kwam doem op de vlaktes.

Er kwamen sappen op vanuit de bron waaruit ze omhoog kwamen, en gingen recht op hun benen staan als door een vreemde kracht. Ze gleden voort over een berg, door een heleboel geuren. De lijven bereden hun jachtpaarden, want het was oorlog. Het was een avontuur zonder grenzen, voor een nieuwe natuur. De strijdkreet was neergezet om poorten te openen, tot het bezichtigen van de nooiteindigende vlam. Allen strekten ze zich uit naar de vlam, en plotseling kwam er een zachte en ritmische bliksem naar beneden om hen met geheel nieuwe visioenen te omhullen, de visioenen van een nieuwe wereld. Ze waren bijna thuisgekomen. De mannen hielden van de vlam, en hielden ervan naar de vlam te kijken, hoe het vurig opschoot om hun diepste wensen te vervullen. De mannen hadden een kracht ontdekt die niet van deze wereld was, en zij brachten hun wapens in de lucht. Deze oorlog zou uitgevochten worden. Geen enkel wapen was zo zacht, vervullend en doeltreffend.

De mannen steigerden als paarden, hunkerend naar de vlam waarop ze reden. Ze kwamen steeds dichterbij de vlam, terwijl hun hersenen leken te exploderen. Plotseling nam de vlam hen in de greep als een touw, en begon zich aan te trekken. Langzaam begon de vlam bezit van hen te nemen, terwijl ze als bezetenen werden. De vlam zou hen aanvoeren in de oorlog, en zou hen rijkelijk voorzien in de vlam, omdat de vlam weelderig was. De vlam nam alleen genoeg met het beste, en liet vluchtige, poederige visioenen over hun lichamen glijden. Plotseling begon de vlam als in een draaikolk de mannen naar beneden te zuigen. De mannen gleden in nieuwe bronnen waar ze gelanceerd werden. Zachte energieën begonnen in hen omhoog te komen, die door de vlam in lichterlaaie werden gezet, om zo te worden tot lichten. Hierdoor verloren de mannen zoveel van hun ziel en hart, om plaats te maken voor nog meer van de vlam, iets wat ze veel meer begeerden. Ze wilden loskomen, en dit was de juiste oplossing. Zolang hadden ze hier op gewacht na jarenlange gevangenschap. Zo lang hadden ze hier naar uitgezien, denkende dat het nooit zou komen. Aan hun hopeloosheid was een einde gekomen, terwijl nieuwe energieën aan hun horizonnen verschenen.

De mannen draaiden met de krachten en energieën mee, in de stroom van de nooiteindigende vlam. Zij hadden die vlam omhelsd en aangenomen. ‘Ja, eet mijn hersenen weg !’ riep een, en bracht doem voort. Het geduld de mannen was op. De mannen hadden genoeg van hun harten die hen alleen maar pijn deden. Ze werden aangedreven door elkaar. Hier hadden de mannen zolang op gewacht. Zij waren gezonden om het geweten te verslinden.

Ze droegen vlammen op hun hoofden als kronen. Zij waren koningen, en hadden macht. Zij droegen allen een nieuw vaandel, waarin een nooiteindigende vlam hen leidde. Na het ritueel stonden zij op, en marcheerden over de hogere muren. Daartoe waren zij uitgezonden. Zij werkten voor de nooiteindigende vlam. De mannen droegen sieraden waarmee ze heersten. De mannen wilden doem brengen. Het laatste deel van de hersenen scheen te exploderen, en sap bleek voort te komen vanuit

hun diepste bronnen. Er was nu niets meer dat hen kon tegenhouden. Alles wat ze wilden was vrij te zetten.

Ze waren diep met elkaar verbonden in hun binnensten, en vertrouwden elkaar. Ze hadden de prijs betaald om hier te komen, en hadden bewezen dat ze waardig waren. De vlam keek toe en maakte een ritmisch geheel. Van alle kanten kwamen nieuwe vlammen binnen en werden nieuwe vlammen gevormd, totdat de mannen tot een draaikolk kwamen.

Het was een harde oorlog. Zij die de vlammenkroon droegen hadden geen genade. Zij hadden monstermonden op hun borst, met vlijmscherpe, gemene tanden onder slijm. Ook bereiden zij vreemde schilden met franjes.

De mannen droegen speren. Zij waren op de vlucht, en voerden oorlog en jacht voor hun leven. Zij hadden gestoken, diep penetrerend om de gevaarlijkste sappen voort te brengen in de oorlog. Ook wisten zij precies welke knoppen in te drukken voor de beste wapens en de beste aanvallen. Zij gingen voor het beste, en namen met niets minder genoegen.

Zij die de vlammenkroon droegen waren zij trots, en droegen lange franjes. Zij droegen een nieuw vaandel, en waren bezeten door een nooiteindigende vlam, die telkens weer andere vlammen leek voort te brengen, diep penetrerend. De vlammen vormden nieuwe visioenen van een nieuwe wereld, waar ze al voor de helft instonden, als wateren die omhulden. Er was geen weg meer terug, en dat wilden ze ook niet. Ze keken over de rand heen van een hoge berg, in een nieuwe wereld. Ze hadden deze wereld lief, en die wereld had hen lief. Ja, die wereld was naar hen toegezonden om hen te halen uit hun gevangenschap. Zij waren martelaars, maar nu waren zij vrij, om weg te zinken in een poel van bitterheid en wraak die ze nu eindelijk konden lanceren.

Er was hier geen geweten. Niets scheen hen in de weg te staan. Er was hier geen hart of ziel. Neen. Ze waren vrij, en lichten omhulden hen als dekens. Zij hadden te lang geleden. Er was geen vlam van genade meer in hen over. Zij waren te diep verwond en te gek van woede. Zij waren wild, en konden alleen elkaar nog temmen.

Er leek geen einde te komen aan hun wreedheid, omdat ze zelf ook groeiende wreedheid hadden moeten verdragen. Er was nu alleen plaats voor bittere wraak, en wie kon hen stoppen? Wie kon hen zeggen dat wat ze deden taboe was? Was datgene wat hen was aangedaan dan geen taboe? Hun binnenste was trots, bezeten en voortgejaagd door de nooiteindigende vlam. Als zij brulden kwam er vuur voort als bommen. Het was oorlog, een oorlog die zou duren tot het einde. Zij waren soldaten, en zij waren op jacht. Hun netten die zij gooiden waren als het rauwe vuur, en ze aten er goed van.

Zij droegen de vlammenkroon, een kroon van macht, een kroon van nooiteindigend vuur waarin hun nieuwe wereld zou ontstaan, een wereld om weg te vreten hart na hart, geweten na geweten, ziel na ziel. Ja, zij waren de jagers van de dood, omdat zij tot die dood waren gedreven, aan de ketenen van een immergroeiende wreedheid. Nu waren zij vrij, en nu waren zij bereid terug te betalen.

Een nooiteindigend vuur brandde in hun binnensten, voortbrengende visioenen tot een nieuwe creatie. In hun vrijheid braadden zij, en deden zich tegoed aan het vlees, want eens werd hun eigen vlees ook gegeten. Het was de dag der wrake en van de terugbetaling, een dag die de oude wereld nog lang zou heugen, totdat de oude wereld geheel in het niets en vergetene zou zijn opgelost. Dit was een moment waar zij naar uitzagen. En dit moment hadden zij bijna in hun hand.

De mannen gleden door geulen om zo in bronnen terecht te komen. De energieën bouwden zich op, en maakten nieuwe creaties. De mannen werden door nieuwe zachte visioenen omhuld, die hun diep en snel begonnen te penetreren om de diepste bronnen in hun binnenste omhoog te halen. De energieën werden bij elke ademhaling zachter en zachter, om nog diepere samensmeltingen op te roepen. De hersenen en harten van de mannen leken te exploderen, om plaats te maken voor de diepere vlammen, voortkomende vanuit een nooiteindigende vlam waarmee ze steeds meer bezeten raakten, in een vreemd ritmisch patroon om hun zielen te laten exploderen, om plaats te maken voor de vlam.

Door de zachtheid kregen ze een nieuw bewustzijn, en leken hun ogen open te gaan, omhuld door ringen, die zich door spiralen leken te verfijnen en vergroten. En zo werden de diepere snaren van hun wezen beroert, om diepere sappen voort te brengen. Het was oorlog, ondergedompeld in vreemde lichten. Deze lichten vormden ritmische patronen, als sleutels voor het openen van de diepere bronnen en sappen. Ja, poorten van gevoeligheid werden geopend, een grotere zachtheid.

Zij wisten hoe zij de verf moesten voortbrengen voor een totaal nieuwe wereld, een verf die zo diep in hun binnenste zat opgesloten.

De mannen kwamen na lange gevangenschap onder de grond aan in het kasteel. Lange tijd waren ze het slachtoffer geweest, maar nu waren ze toch eindelijk uit die draaikolk ontsnapt, en kwamen aan in het kasteel. Ze kwamen in vreemde capsules terecht vol met lichten, en zij zagen zichzelf nu door hele andere ogen. De capsules werden omhoog geschoten, en ze kwamen in hogere kamers terecht, waar het licht zich leek te vermenigvuldigen, tezamen met een aangename warmte, en een tropische bries. De mannen vertaalden de boodschappen die diep in hun lichamen opgeborgen lagen in mum van tijd, door de penetrerende en pellende lichten. Hier zagen ze zichzelf niet meer in schuwheid, maar in volle trots, alsof ze hun levensader hadden, maar nog steeds op hun hoede, want er konden vele gevaren zijn. Zij kenden het kasteel niet, alhoewel ze overweldigd waren door het kasteel.

Vreemde wezens kwamen tot transformaties, om hun voeten neer te zetten op de grond van het kasteel. Ze hadden hun pistolen, en hun laarzen zorgden voor een goede vering. Ook leken hun helmen en pantsers te vloeien, om hen te beschermen tegen de gevaren. Er waren zoveel kwade wezens die hun hoofden wilden bezitten. Het gevecht begon. Vreemde energieën kwamen als spiralen uit hun pistolen, om zich als ringen over hun vijanden te schieten. Vijanden hadden ze veel. Vijanden die hen terug wilden brengen naar hun donkere kerkers onder de grond. Maar nu waren ze in het kasteel, en zouden hun vrijheid verdedigen. Zij hadden hiertoe de juiste wapenen van het kasteel gekregen. Ja, het kasteel streed voor hen.

Mannen in lange jassen en met duistere geweren renden door het kasteel. Zij waren op zoek naar de mannen die waren gekomen. Het kasteel zou hen niet meer laten gaan. Sappen begonnen uit hun geweren en pistolen te druipen, en explosies vonden plaats, tot een groot vuurgevecht.

Ze hadden strategische plaatsen in het kasteel. Ze hadden zich geheel naar dit kasteel verplaatst, waar een geheel andere strijd ontstond. De strijd was tegen skeletten. De mannen hielden hun pistolen dichtbij hun borst, en werden in staat gesteld de mannen met de lange jassen te ontmoeten, die naar hen op zoek waren. Veel wapens werden uitgewisseld, klaar voor de strijd. De kogels waren verblindend, en al snel kwamen de skeletten in eieren terecht, in webben, waarin zij geheel geconsumeerd werden, getransformeerd tot goed voedsel. De mannen deden zich eraan te goeden. Lang hadden zij op het moment gewacht, en voor hen was dit een koud kunstje. Zij hadden hun geweren, en hulp van de mannen in lange jassen.

Er was een strijd in de lucht boven hun hoofden, want lichten waren naar hen op zoek, en weefden zich langzaam in de situatie. Zo gingen zij van verblinding tot verblinding om los te komen van de oude visioenen, en kwamen zij tot zachtere golven. Hun hersenen leken te exploderen, en nieuwe stoffen schenen door hun bloed te vloeien, verblindende lichten. Deze lichten waren organisch.

Er stonden vele dingen voor hen klaar in het kasteel, en langzaam gleden zij in hun capsules om tot hogere verdiepingen geschoten te worden. Er waren een heleboel dingen die zij niet begrepen, maar lichten waren naar hen op zoek, om hun harten te laten exploderen, en hen geheel vrij te zetten, vrij om te gaan tot de toppen van het kasteel. De kanonnen waren ritmisch en gevoelig, en ook hun pistolen en geweren schenen een eigen leven te leiden. Zij werden klaargemaakt om zelf een pistool te worden, iets waarin ze geheel veilig zouden zijn.

De mannen waren in een jungle terechtgekomen. Ze wisten het niet, want ze waren in het kasteel in slaap gevallen, en met hun bewustzijn zo ver weggevlogen. Maar toen ze wakker werden bleken ze nog gewoon in het kasteel te zijn, hier waar kasteel en jungle één waren. Ze keken om zich heen en zagen elkaar, terwijl vochtige energieën over hen heen schoven. Om hem heen liepen andere mannen met kappen, en zij hadden branders om het glas tussen de mannen weg te doen smelten. Dit was de wereld van het vuur. Een hitte leek hun hoofden tot leven te wekken, en ze zagen zoveel meer.

Hier waren visioenen die hen meetrokken tot een nieuwe wereld. De mannen riepen van hier tot elkaar. Er was geen weg meer uit het kasteel, alleen een weg om er dieper in weg te zinken. Het kasteel was groot, als een grote jungle.

De hitte leek hier door hun pakken heen te dringen, om hun harten geheel te doen wegsmelten, om plaats te maken voor het vuur, een vuur dat niet zou rusten totdat ze geheel thuis waren, waar ze behoorden te zijn, in de toppen van het kasteel, en door de verblindingen kwamen ze in de torens.

Doordat er een bepaalde stof in hun hoofden vrij kwam om de gaten van de jungle te doordringen en de muren op te blazen kwamen zij tot de andere kanten van de torens, en kwamen ze hoger. Ook leken energieën te vloeien als pistolen. Zo werden zij langzaam maar zeker zelf pistolen.

De mannen hadden vreemde energieën als tubes en wolkjes in hun armen. Hersenen hadden ze niet meer, maar pistolen die alles regelden en gevoelig waren. De hitteden waren aangenaam, met verblindende lichten die hieruit voortkwamen. Dezen stroomden door de pakken van de mannen om de verdere pistolen op te laden. De mannen waren zelf een pistool geworden, en ze hadden veel uitzicht in het kasteel. Steeds hoger kwamen zij in de torens, tot steeds diepere jungles. Maar de oorlog was nog maar net begonnen.

Hersenspinsels der Elven

Mirik, Mirit, en Sakja waren drie indiaanse oorlogselven. Ze hadden toverwapens, een heel kasteel vol, en ze deinsten niet terug voor bloederigheden en het drinken van bloed. Ze waren heel vampiristisch van aard.

Vaak vochten ze alledrie aan elkaars zijde, maar meestal leefden ze op zichzelf. De jacht deden ze meestal alleen. Er waren geen gruwelijkere en prachtigere elven dan hen, maar de wraak der heksen en tovenaars keerden vaak tegen hen.

Meestal als ze alleen waren kregen ze het zwaar te verduren, en daarom zochten ze elkaar nog weleens op. Gelukkig konden ze goed verdwijnen en verschijnen, en dat maakte alles iets makkelijker, maar er waren genoeg tovenaars en heksen, en genoeg boze elven die hen daarin met gemak konden volgen. Zij waren niet de enigen die konden verdwijnen en verschijnen. Ze hadden een hoge tovenaarsgraad, dat wel, maar hier woedde de oorlog het hardst.

Vaak smeerden ze zichzelf in met toverbloed, of namen ze een bad met tovergeuren. Het bad was bekleed met de huiden van allerlei toverbeesten die ze hadden verslagen. Maar als ze bij elkaar waren dan was er zoveel toverkracht dat het de meest gevaarlijke heksen aantrok, en daarom besloten ze op een dag voorgoed uit elkaar te gaan. Ieder van hen zou een richting kiezen, en ze zouden alleen nog maar voor zichzelf strijden.

Van huiden maakten ze een eigen wigwam in verlaten gebied. En sindsdien werd alles rustiger.

Ze wisten dat ze alleen veilig waren als ze op zichzelf waren. In die verlaten gebieden hadden ze nog wel veel strijd te voeren tegen de wilde dieren. Deze wilde dieren waren erg gevaarlijk, omdat ze in hen wilden wonen. Deze wilde dieren wilden bezit van hen nemen. En ze wisten dat ze de wilde dieren alleen konden overwinnen door bezit van hen te nemen. Daarom liepen ze vaak in verschillende dierenhuiden rond, en bovenal moesten ze steeds verdertrekken.

Sommige beesten waren zo groot dat als ze hen overwonnen hadden ze met gemak erin konden leven als in een tent. Ze kwamen erachter dat deze wilde dieren nog wel erger waren dan tovenaars en heksen. Als ze niet zo wild zouden zijn als deze beesten zelf, dan zouden ze hier niet standhouden. Wie zou denken dat hun paden weer zouden kruizen na een lange reis en een lange strijd tegen de wilde dieren en beesten? Een wilde indiaanse elvenstam leefde hier, maar zij zouden daar alleen deel van kunnen worden als ze deze stam zouden verslaan in een schijngevecht.

Deze elven hadden de wilde dieren en beesten tot hun beschikking om erop te rijden. Ook voerden zij oorlog tegen anderen van die duistere elvenstammen, maar deze oorlogen waren slechts schijn. Door schijnoorlogen werden er contacten gelegd en door schijnoorlogen werden deze contacten verder uitgebouwd, tot in de diepste vriendschappen. Door schijnoorlogen beschermden men elkaar.

En zij kwamen door de diepste duisternissen tot de grootste lichtbronnen der elven, en tot een heleboel andere elvenparadoxen. De toverdranken brachten een roes in de elven, een passie en een lust, als een recht en een plicht. De elvenscenario's gingen diep, en waren wonderlijk in hun verdediging. Het waren schijnlichten, schijngesprekken, en zelfs schijnvriendschappen, alles om hun doelen te bereiken, de ijsskoude wateren van een diepe eenzaamheid, waarin een prachtige tweeledigheid werd opgewekt, een zuivere tweeledigheid, zich in schijn uitstrekkende naar de driehoek. Dit alles tot makkelijker en sneller te verdwijnen en te verschijnen, om geheel op te lossen in een realiteit. Nee, makkelijk was het niet om de hogere tovergraden te bereiken, om deel te krijgen aan de hogere hersenspinsels der elven.

Zevenwind

In de verte een indrukwekkende processie van skeletten in harnassen, gewapend. Zij marcheren voor de ivoren poort van de schakelburcht waar Eruptus woont. Zevenwind grijpt zijn zwaard, en slacht drieduizend skeletten-riders om vervolgens de reusachtige burcht binnen te gaan door de ivoren poort. "Wat moet dat daar," roept Eruptus hem toe. "Ik kom het goud terughalen wat jij van ons rijk hebt gestolen," brult Zevenwind. Zevenwind is gestuurd door de prinses. Maar Eruptus laat een vuurvlam op Zevenwind neerdalen die hij nog net kan afketsen met zijn schild. Dan werpt

Zevenwind zijn zwaard in het hart van Eruptus, terwijl een doodslucht zich door de burcht verspreid. Onder de burcht ligt het goud, en zoveel andere schatten. Als loon krijgt Zevenwind de burcht waar hij voortaan kan wonen.

Dit is het verhaal van Zevenwind, de held, die eens het rijk redde uit de klauwen van een verschrikkelijk monster, de Pania. Na het verslaan van Eruptus is Zevenwind een welkome gast in het kasteel van de prinses. Hij krijgt daar ook zijn eigen logeerkamer waar hij zich altijd kan terugtrekken, hoog in het kasteel. De prinses komt hem daar vaak opzoeken. Gouden poeder stroomt uit de handen van Zevenwind. Hij houdt ervan om met het goud te spelen. Ook liggen er grotere stukjes goud die hij liefstallig langs zijn vingers laat glijden. De prinses is een liefstallige verschijning, en Zevenwind is erg dol op haar. Na een tijdje staat hij op, en vertrekt, want hij heeft nog veel dingen te doen. De prinses achtervolgt hem, en ziet hoe hij buiten wordt tegengehouden door een zwartachtig skelet. Het is het begin van een nachtmerrie voor het rijk. Zevenwind wordt gevangen genomen, en een enorm monster blaast zichzelf op tegen het kasteel. Het is de Pania, een draakachtige verschijning, met legers van miljoenen en miljoenen skeletten. Al snel gaat het hele volk in slavernij, en Zevenwind belandt in een diepe kerker. Daar krijgt hij geen bezoek, behalve dan van een oude tovenaars die zich had verbonden aan zijn ring. De tovenaars verschijnt als een geest en spreekt Zevenwind toe. De volgende dag moet Zevenwind voor Pania verschijnen. Pania verschijnt nu als een oude dame met een staf, en spreekt verschrikkelijke dingen over hem uit. De tovenaars verschijnt weer als een geest, en valt Pania aan, maar haar krachten zijn te sterk. 'Blijf maar bij hem oude man,' spreekt Pania. 'Hij heeft wel wat bemoediging nodig.' Dan begint ze ijselijk te lachen. Kreunend stort Zevenwind neer door de vervloekingen die ze over hem heeft uitgesproken, terwijl de oude man hem weer overeind helpt. 'Heus, je kan niet veel doen, oude man,' zegt Pania. Dan wordt Zevenwind door een paar skeletten nog erger geketend, en wordt in een diepe put geworpen, terwijl Pania hard begint te lachen. Achter haar hoofd verschijnen wat veren van een pauw, en langzaam verandert ze in een pauw en vliegt krijsend van het lachen weg. De skeletten ketenen Zevenwind aan de muur van de put, en vertrekken dan. 'Het is niet erg, Swimbard,' zegt Zevenwind tegen de oude man. 'Het is niet erg.'

Na een tijdje komt één van de dochters van Pania bij Zevenwind kijken. Zevenwind vertrekt geen spier. 'Goedzo, reus,' zegt de dochter van Pania, we zijn al aan het overdenken en overleggen wat we met je zullen doen. Velen van ons hebben baat bij jou.' Dan kietelt ze even met een veer onder zijn neus, en vertrekt dan weer. Inmiddels is één van de dienstmeisjes van de prinses in de burcht van Pania binnengedrongen. Ze is hier in opdracht van de prinses om Zevenwind terug te halen. Ze heeft wat toverkrachten, en ze hoopt dat het genoeg zal zijn om Zevenwind uit zijn benarde situatie te verlossen. 'Kijk, kijk, wie hebben we daar,' zegt Pania die ineens achter haar staat met haar zeven dochters. Eén van de dochters neemt een mes, en snijdt een stuk in de arm van het dienstmeisje. Het dienstmeisje begint te gillen, maar roept dan ineens om de magische zwaan, een toverspreuk, en niet lang daarna vallen ze allemaal op de grond als door een verblindend licht. Het dienstmeisje rent weg, en na een tijdje vind ze de put. Maar een paar skelettenwachters hebben haar op het oog. Eén van de skeletten trekt een pistool met een lange looper, en schiet het meisje neer met een soort zaad als van laserstralen. Het meisje weet nog net in de put te komen, en bungelt aan de rand. De oude tovenaars schiet haar te hulp, en met wat toverspreuken weet ze Zevenwind los te maken, maar dan staan de twee skelettenwachters aan de rand van de put. Zevenwind slaakt een kreet, terwijl de wachters door een vreemde kracht voorover vallen. Soms gaat het toveren Zevenwind goed af, maar dan moet er wel een krachtige tovenaars in de buurt zijn. Niet lang daarna zijn ze uit de put, maar meerdere skelettenwachters beginnen in de gaten te krijgen wat er aan het gebeuren is. Ze blokkeren de deuren, en anderen komen op hen af. Dan maakt de oude tovenaars een gebaar, terwijl een zachte roze rookwolk hen in het niets laat verdwijnen. Zevenwind is door het dolle heen. Hij is blij dat de magie zo goed werkt, en dankt het dienstmeisje voor haar hulp. Waar heb je dat geleerd, vraagt hij.

Ze zijn nu hoog op het kasteel van de oude tovenaar. Zevenwind is blij met die oude toverring. Maar het volk is nog steeds in grote problemen. Het dienstmeisje vertelt wat ze met de prinses hebben gedaan, en dat voordat de prinses stierf ze tegen haar zei : Redt Zevenwind. Hij kan het volk redden. Zevenwind vind het verschrikkelijk dat de prinses niet meer leeft. Hij voelt zich nu erg verantwoordelijk voor het volk. Ze besluiten terug te gaan naar het rijk, maar daar vinden ze een verschrikkelijke ellende. Tegen de boze magie die hier heerst kunnen ze niet op. Maar dan krijgt Zevenwind een idee. Onder de burcht van Eruptus waar hij mocht wonen van de prinses daar zijn nog een heleboel geheime schatkamers. Wie weet wat ze daar allemaal nog tegen kunnen komen. En zo gaan ze alledrie naar de burcht. Heel diep onder de grond vinden ze een kamer met magische wapens en wapenrustingen. Sommige wapenrustingen zijn gemaakt van zeldzame slangenhuiden, en anderen van vreemd magisch leer. Dan begint er ineens een voorwerp dicht in hun buurt vreemd te piepen. Het is een soort doosje van een soort rubber. Zevenwind pakt het doosje op, terwijl het doosje begint te krijsen. ‘Wie ben je ?’ vraagt Zevenwind. ‘Ach,’ zegt het doosje, ‘ik ben een oud hulpje van Eruptus. Hij vond mij eens ergens in een kasteel van een rijk waarvan hij alle inwoners had verslonden.’ Ze wisten dat Eruptus dat soort dingen deed, maar dit kwam nu goed van pas. ‘Wat kun je voor ons doen ?’ vroeg Zevenwind.

‘Oh,’ zegt het doosje. ‘Dat is heel eenvoudig. Ik ben de windenmaker. Hef mij op, schud me en dan zullen de winden komen, en ik zal ketenen wie je maar wil.’ Nou, daar had Zevenwind wel wat aan. Hij ging direkt terug naar het volk, en liet de winden uit het doosje komen, zoals het doosje had gezegd, en liet alle skeletten ketenen. Maar Pania en haar dochters waren daar niet van gediend, en ditmaal lieten ze het volk ketenen door de bliksem. Pania begon luid te lachen, en Zevenwind moest erg op zijn hoede zijn. Ook het dienstmeisje was met hem meegekomen, maar ze bewaarde veilige afstand. ‘Waar wil je dat ik de skeletten naartoe breng ?’ vroeg het doosje. ‘Sluit ze maar op in een rots,’ zei Zevenwind. En zo leidde het vreemde doosje door de ketenen van de wind de skeletten als in een processie het bos in, op zoek naar een goede rots waar ze in vastgeklonken konden worden. Pania was woedend, en kon niets doen, maar ze had nog steeds het volk geketend. Zevenwind begon de smaak te pakken te krijgen en ging weer naar de burcht van Eruptus. Weer ging hij onder de grond, op zoek naar nog meer schatten. In een andere kamer kwam hij weer wapenrustingen tegen, van slangen, vreemd leer, harige pantsers, harige schilden met zeldzame stenen erin, en ook vreemde helmen met veren. Ditmaal was Pania hem gevolgd met haar dochters. ‘Ik weet wel dat je hier bent,’ riep Pania. Het dienstmeisje schrok. Snel pakte ze een zwaard en wilde Pania tegemoet gaan. Maar Zevenwind hield haar tegen. Pania was in een verschrikkelijke spin aan het veranderen, en haar pijlen doorboorden het dienstmeisje. Zevenwind pakte een schild en wierp het naar Pania toe, maar het schild raakte één van de dochters die direkt buiten westen viel. Het dienstmeisje bloedde heel erg, en Zevenwind nam haar op, en ging dieper de schatkamers binnen. Velen hadden hem altijd gewaarschuwd dat hij niet te diep moest gaan, vanwege de grote gevaren. Maar nu kon Zevenwind niet anders. Ineens verscheen de oude tovenaar met een stenen zwaard. ‘Hiermee kun je Pania verslaan,’ zei de tovenaar. Zevenwind greep het zwaard, legde het dienstmeisje neer, en ging terug richting Pania. Pania lachte hem uit toen ze hem zag met het stenen zwaard. ‘Wat moet je met zo’n ding ?’ lachte ze. Maar snel stootte hij het stenen zwaard in haar buik, terwijl ze neerviel. Daarna sloeg hij haar overgebleven dochters ermee, en het gevecht was snel afgelopen. Toen hij buitenkwam met het dienstmeisje was het volk inmiddels bevrijdt van de bliksem-ketenen.

Niet lang daarna maakten ze Zevenwind tot koning, en het dienstmeisje werd zijn koningin.

En zij die de vier wereldschepen hadden gevonden, en door hen werden meegenomen tot de wateren der bloemen, zij versierden elkaar met de fijnste en edelste sprookjes, als kralen om hun hals, als sieraden aan hun armen en benen, ja, de kleinste edelsteentjes en kraaltjes. En die steentjes

waren de stukken van het eeuwig evangelie, van de tweede bijbel. En ook lazen zij van de steen van Zurastael. En zij lazen :

De Droomster

Ik was de tuinman van mijn ziel. Het was moeilijk om de tuin op orde te krijgen. Zo wild groeide het, en ik was een gevangene van mijn eigen tuin. Ik was verliefd op de droomster. Zij was vrij, als de godin van de lucht. Ze had een gouden sleutel om mij vrij te zetten, en toen mocht ik haar tuin bewaken. Ik mocht het groots maken zoals ik zelf wilde. Maar toen vertrok zij ...

Ik heb het nooit goed kunnen verwerken. Ze liet geen spoor van haarzelf achter. Misschien was zij ontvoerd door een beest. Ik bleef in haar tuin werken, en bleef op haar wachten, maar tevergeefs. Ik legde mij neer aan de voeten van dit raadsel. Er was geen doorkomen aan, en spoedig begon ik te merken dat ik in een boom begon te veranderen. Mijn takken strekten zich uit in de lucht, maar ik vond haar niet. Mijn wortelen groeiden diep onder de aarde, maar vinden deed ik haar niet. Ik droeg vrucht, en bloemen, en bloesem kwam ook, maar zij kwam niet. Wel kwamen allerlei dieren op me af, maar meestal om me te bestelen. Ze namen alles van me af totdat ik kaal stond.

Op een dag kwamen ze me omhakken, en toen was het gedaan met mij. Ik werd een tafel. En zij was nergens te bekennen. Ik raakte verbitterd. Niemand keek naar niemand om.

Op een dag werd ik wakker, en merkte dat ik brandde. De familie bij wie ik als tafel stond wilde mij niet meer. Nu moest ik branden, maar ik werd vrij. Mijn as zweefde in de lucht, en een wind nam mij mee. Ik was overal, en toen zag ik haar weer ... de droomster ...

Ze was prachtig, en voerde mij naar haar luchtkasteel. Daar zijn we toen gaan wonen, en ze verliet mij nooit meer.

En ook lazen zij :

De Sneeuwstorm

Ze had de jurkjes van de kinderen gestreken. Mij liet ze niet binnen, terwijl het buiten koud was. Ze gooide mij wat oud brood toe, maar toen ik het proefte was het als gedoopt in azijn. Ik zakte weg, diep in de sneeuw. Zij lachte. Ik had hallucinaties van de tijd van vroeger, zoals het eens was. Toen ik daar van wakker werd vocht ik tegen de kou.

Eén van de kinderen ging later op zoek naar mij. Na een lange reis vond ze mij. Ik zat achter een drumstel en drumde.

Ik keek niet op of om. Ze probeerde met mij te praten, maar ik drumde door.

Toen ze huilde vloog er ineens een zwaluw langs het drumstel. Ik stopte, en omhelsde haar. Ze had een wit jurkje aan, en een wit strikje in haar haar. 'Geef dit aan mamma,' zei ik, en drukte haar iets in haar hand. Een sneeuwstorm nam mij mee, maar zij rende achter mij aan. We kwamen in een boshuisje waar de zwaluw zat. Ook een oud vrouwtje zat daar. Ze at van oud brood. 'Woont u hier?' vroeg het kind aan me.

Ik knikte. Wie is die oude vrouw? vroeg ze.

Ik zorg voor haar, zei ik.

En die zwaluw dan? vroeg ze.

Oh, zei ik, dat is een vriend.

Waarvoor dan ? vroeg ze.

Ga ik je niet vertellen, zei ik.

Toen kwam de sneeuwstorm weer binnen, en nam mij mee, terwijl zij achter mij aanrende. Na een tijdje werd ze moe, en de sneeuwstorm nam haar ook op.

De sneeuwkonigin was blij hen te zien. Zij nam hen op naar haar troon. 'Geef dit aan je mamma,' zei de sneeuwkonigin tegen het kind, terwijl ze iets in haar hand drukte.

Wat is het ? vroeg het kind.

Plaatjes, zei de sneeuwkonigin.

Ja, ik heb haar ook al wat plaatjes gegeven, zei ik.

Goedzo, zei de sneeuwkonigin.

Wat voor plaatjes zijn het als ik vragen mag ? vroeg het kind.

Ga ik je niet vertellen, zei ik.

De sneeuwkonigin zei niks.

Okay, ik geef het wel aan mamma, zei het kind.

Ik ging achter een drumstel zitten, en begon te drummen.

'Je moet nu gaan,' zei de sneeuwkonigin tegen het kind.

Het kind werd wakker in haar eigen bed, en vertelde aan haar moeder wat er gebeurd was.

'Het is mijn man niet meer, dus ik heb er niets mee te maken,' sprak ze.

Maar de sneeuwkonigin dan ? vroeg het kind.

Maar haar moeder sprak niet meer.

Even later werd er op het raam getikt. Het was de postbode met een brief.

Toen de moeder de brief opende bleek het voor het kind te zijn.

Een brief van haar vader.

De brief was geschreven in letters van sneeuw, en er was een plaatje bij van een drumstel.

Er was ook een plaatje bij van de sneeuwkonigin, en van het oude vrouwtje en de zwaluw.

Ook was er een plaatje bij van de sneeuwstorm en het boshuisje.

Geef de plaatjes aan je mamma, stond erbij geschreven.

Het kind gaf de plaatjes aan haar moeder, en haar moeder begon te huilen.

Waarom huilt u, mamma ? vroeg het kind.

Maar de moeder hield zich stil. Het meisje begreep het niet waarom haar moeder hilde, en wilde weten waarom. Midden in de nacht rende haar moeder naar buiten, en rolde door de sneeuw, terwijl een sneeuwstorm haar opnam. Ook het kind rende naar buiten en werd door de sneeuwstorm opgenomen.

De sneeuwkonigin was blij hen te zien, terwijl ik nog steeds aan het drummen was.

De sneeuwkonigin nam drie ijspegels uit het hart van de moeder, en vulde het op met sneeuw.

Ze wreef even over haar hart heen, en toen over haar jurk, en toen nam de sneeuwstorm hen weer op

om hen terug te brengen. De moeder en het kind rolden door de sneeuw. Even later waren ze in bed.

De zwaluw tikte op het raam van de slaapkamer van de moeder. Moeder deed het raam open.

Er was een brief in zijn snavel, geschreven met letters van sneeuw. Moeder las het en begon te huilen.

Het kind kwam binnen, en vroeg wat er aan de hand was. Moeder zei niks.

Na een tijdje rende ze weer naar buiten in de sneeuw, en het kind volgde haar, totdat ze beiden door een sneeuwstorm werden opgenomen.

Ze kwamen in het boshuisje, waar een dwerg aan tafel zat. 'Ik ben het aan het eten, dat oude brood met azijn.'

'Ja, dat had ik niet moeten doen,' zei de moeder.

'Oh, is dat van jou dan ?' vroeg de dwerg.

'Ja,' zei de moeder, 'dat had ik eens aan mijn man gegeven.'

'Het is wel lekker hoor,' zei de dwerg. 'Het heeft me hier naartoe geleid. Moet je ook een hapje ?'

'Nee, dank je,' zei moeder.

'Je maakt me nogal lekkere toetjes, hoorde ik,' sprak de dwerg.

'Van wie hoorde je dat ?' vroeg moeder.

'Van je man,' zei de dwerg.

'Heeft hij het koud ?' vroeg moeder.

'Nee,' zei de dwerg. 'Er is iets wat hem warmhoudt.'

'Wat dan ?' vroeg moeder.

'Plaatjes,' zei de dwerg. 'Kijk maar eens naar die schilderijtjes aan de muur.'

Moeder keek naar de muur, en werd heel warm van binnen.

Het zijn een soort kijk-kachels, zei de dwerg. Je kijkt ernaar en wordt warm.

Oh ja, zei moeder. Ik begin het nu wel heel warm te krijgen. Na een tijdje liep moeder het huisje uit, op zoek naar de sneeuw, maar die was er niet.

Moeder moest helemaal naar huis lopen, maar de sneeuwstorm is ze nooit meer vergeten.

En zo lazen zij vele andere stukken van de steen van Zurastael, en zij genazen elkaar. En zij waren kinderen weggezommen van hun ouders en van hun families, en zij vonden de wereldschepen in de bekken van eenden. En zij weenden om de duistere wereld waar zij vandaan kwamen. En er was licht in hun edelstenen, en hoop. En zij droegen het licht tot altaren, waar het gezuiverd werd. En hun lichten rezen op tot redding van velen. En er werd een nieuwe tuin gecreeerd, en zij kwamen allen tot de konijnenboom, waarin behoudenis was. En zij werden tot lichten voor de volken, en de volken werden door hen geoordeeld.

Het Gedwongen Chocola

Een oud vrouwtje leefde helemaal alleen in het bos in een klein huisje. Ze staarde naar buiten. Ze kon de bomen goed zien. Daarna staarde ze naar haar gedroogde vlinders die ze als kind had gevangen. Voor haar gevoel miste ze nog een paar kostbaren. Ze had haar net nog dichtbij haar, klaar om de ontbrekende exemplaren te vangen. Altijd was ze op zoek. Niets dan leugens zweefden in de lucht, haar beschuldigende. Ze wilde deze leugens vangen, opdrogen en inlijsten. Ze was vol van haat. Ze kon het gelach van de plagende spotters om haar heen niet meer aan. Elke dag weer probeerden ze haar neer te halen, al vanaf het moment dat ze wakker werd. Ze leken op kinderlijke kleine elfjes, met brutale gezichtjes, als vlindertjes vrolijk dartelend om haar heen. Ze haatte kinderen op die manier, en ze droeg dan ook een duister geheim in haar binnenste. Soms sloeg ze met haar schepnet om zich heen, en riep : 'Is het nu afgelopen.' Maar de laatste jaren ving ze niks meer. Ze droeg een duister geheim van binnen. Ze wilde hier niet aan denken, en met niemand over praten. Ze was het vechten moe. Niemand zou haar begrijpen, en niemand zou sympathie voor haar hebben. Langzaam schonk ze wat thee in voor haarzelf. Buiten vlogen wat vogeltjes waar ze naar keek. Ze snapte niet waarom zo'n jonge geest als zij opgesloten moest zijn in zo'n oud lichaam. Zij zou oud worden in de armen van een ieder die haar aan zou raken, en daarom bleef ze ver van de mensen vandaan. Overdag werkte ze aan haar maaltijd voor de avond, en zorgde ze dat het huisje voldoende schoon bleef. Ook deed ze wat handwerk. Ze was ver weg in haar gedachten. Niemand kon haar bereiken. Ze was bitter geworden.

Ze wist niet dat er wat verder in het bos wonderbomen stonden. Ze kwam niet verder dan haar eigen tuin. De bomen werden bewaakt door dieren, zoals katten, slangen en konijnen, orakels. De bomen zouden haar naar boven leiden, maar ze zag hen niet. Ze zag alleen de kabalerige vliegende deugnietjes om haar heen fladderen. Maar op een dag was ze als door hypnose geslagen, en liep haar tuin uit door het tuinhekje. Ze wilde even het bos in, niet zo ver, maar even ergens anders zijn. Een konijn stond voor een boom, en wenkte haar. Ze kwam dichterbij en keek in de ogen van het konijn. Waarom komt u niet in deze boom wonen, zei het konijn. De top van de boom draagt een geweldig huis.

- Hoe kom ik daar, vroeg het oude vrouwtje.

Maar toen was het konijn weg. De vrouw wist niet of ze het konijn kon vertrouwen, liep door, en gleed in een onder het mos verborgen put. Ze viel gelukkig zacht, en op de bodem van de put stond een kat voor een deurtje. 'Heus,' zei de kat, 'er is een ander leven voor u. Welkom binnen in uw nieuwe huis.' En ineens was de kat verdwenen. De vrouw wist niet of ze de kat kon vertrouwen, maar ging toch naar binnen. 'Welkom in de boom,' zei een stem. 'De boom is alles wat er is.'

'Ik heb anders nooit in een boom geleefd,' zei de vrouw.

'Omdat je dat niet wist,' zei de stem. 'Je dacht alleen maar dat je wat wist.'

'Ik wil hier weg,' zei de vrouw. 'Ik moet weer naar huis.'

'Dit is je huis,' zei de stem. Ze keek recht in de ogen van een kat.

'Oh, jij weer,' zei ze tegen de kat.

'En jij weer,' zei de kat. De kat greep haar en wilde met haar dansen, maar de vrouw wilde niet. 'Ik

wil eruit,' riep ze.

'Waaruit ?' vroeg de kat.

'Uit deze hel,' zei de vrouw.

'Dit is alles wat er is,' zei de kat.

'Spreek geen onzin,' zei de vrouw. 'Ik was daarnet nog in mijn huis.'

'Welk huis ?' zei de kat. 'Dat dacht je alleen maar. Je bent hier altijd al geweest.'

'Leugenaar,' riep de vrouw. 'Ik haal de politie erbij.'

'De politie ?' zei de kat. 'Wat is dat ? Dat zijn alleen je gedachten.'

De vrouw werd woest en probeerde de kat te slaan, maar die was ineens verdwenen. Alles was donker om haar heen. Ze liep een trapje op naar boven, waar een beetje licht was. Daar was de kat weer. Beiden stonden ze voor een lift. 'Stap in de lift,' zei de kat, 'dan zul je van al je problemen af zijn.' Als gehypnotiseerd stapte de vrouw in de lift, en de kat sloot de deur achter haar. Hoog in de boom kwam ze aan in haar nieuwe huisje. 'Maar dat is fantastisch,' zei ze. Ze zou de kat wel willen omhelzen, maar die was nergens te vinden. Het beviel haar goed in haar nieuwe huisje. Alles was prachtig wit. Al snel kwam er een konijn boven. Het bleek hetzelfde konijn te zijn. 'En van hieruit zul je alle lieve kinderen van de wereld opnemen,' zei het konijn. 'Er zijn kamers genoeg.'

'Oh, dat lijkt me heerlijk,' zei de vrouw. 'Dan kan ik eindelijk voor het eerst een tante zijn.'

'Zorg voor ze, kook voor ze, ga leuke dingen met ze doen,' zei het konijn. 'Deze kinderen zijn erg ongelukkig. Maak ze gelukkig.' De vrouw had er echt zin in, en voelde zich jonger dan ooit tevoren. Het huis was inderdaad erg groot. Ze zou pannenkoeken bakken, sprookjes voorlezen, en veel spelletjes met hen doen. Ook zou ze hen de andere plaatsen van de boom laten zien. Snel was haar huis vol met lieve kinderen. Ze sprak tot de boom als tot haar geliefde. Op een dag was ze verschrikt en in de war omdat haar kinderen in vuur waren. Maar de kat stelde haar gerust : het was slechts boomvuur. Het was een koud vuur wat aan hen beitelde, om hen nog meer klaar te maken voor het leven in de boom. De gezichten van reuzen waren in de boom die tot hen spraken. Op een dag stierf de vrouw. Heintje, een van de kinderen, nam de leiding over. Op de kamer van de oude vrouw stond een oude lift waar ze gingen. Boven het huis bleek de boom gewoon door te gaan, en al snel waren ze in de wolken. Via een hele hoge tak kwamen ze in een andere boom terecht. Ze werden direkt door een konijn gegrepen en naar binnen gesleurd. Hier moesten ze gedwongen van vruchtenpasta eten. Ja, zei het konijn, want dit is de boom van de gedwongen vrucht. De kinderen vonden het niet zo erg, want de vruchtenpasta was erg lekker. Maar al snel moesten ze nog meer eten, en veel kinderen begonnen misselijk te worden. Heintje begon het toen flink zat te worden, trok zijn pistool en schoot het konijn aan flarden. Het bleek verder een prachtige boom te zijn. Ieder kind kreeg hier zijn eigen verdieping. Midden in de nacht maakte een ander konijn hen allemaal wakker, en dwong hen om chocola te eten in de gezamenlijke huiskamer. Eerst vonden de kinderen dat geweldig, maar toen ze later nog meer moesten eten werden sommigen al snel erg misselijk. Het konijn was verschrikkelijk aan het schelden. Heintje vroeg : 'Mag ik vragen wat hiervan de bedoeling is ?' Maar het konijn wilde er niks van zeggen. Ze hadden maar te gehoorzamen. Dat liet Heintje niet op zich zitten, greep zijn pistool en schoot op het konijn. Maar het konijn dook weg. Even later kwamen er nog meer konijnen binnen, en grepen Heintje. Heintje zou worden opgesloten

achter tralies. De kinderen waren erg in paniek. Daantje werd hun nieuwe leider. ‘Zoals jullie hebben gezien is er hier niet veel pluis,’ zei Daantje. ‘We kunnen beter teruggaan.’ Maar toen ze bij de hoge tak terugkwamen zagen ze konijnse wachters staan. Toen zijn ze naar beneden gegaan, maar ook daar stonden konijnse wachters. De dagen erna werden ze weer gedwongen om chocola te eten, meer dan ze opkonden, en niemand kon er wat tegen doen. De kinderen werden doodziek. Weer riep Daantje iedereen bij elkaar en zei : ‘Dan maar zo hoog mogelijk.’ En ze gingen ditmaal gewoon zo hoog als ze konden. Ze hoopten dat ze weer een tak tegen zouden komen die hen naar een andere boom zou brengen, maar er gebeurde niks. Wel zagen ze ergens een deurtje waardoor ze naar binnen konden gaan. Het bleek een lift te zijn, maar die kon alleen maar omhoog. De kinderen gingen in de lift, en Daantje drukte op het hoogste knopje. ‘Jullie zitten vast,’ zei een stem van de lift. ‘Niemand kan van de boom van de gedwongen vrucht ontsnappen.’ Veel kinderen begonnen te huilen. Ook Daantje wist niet wat hij kon doen. Toen ze uit de lift stapten zagen ze een heks zitten, met een slang en een beer. De beer was een knuffelbeer. Toen ze wat beter keken zagen ze dat de heks en de slang een standbeeld waren. De knuffelbeer begon te lachen. ‘Wat sta je te lachen,’ zei Daantje.

‘Jullie hebben vast moeten eten van de vruchtenpasta en de chocola, nietwaar?’ zei de knuffelbeer.

‘Ja, hoezo?’ zei Daantje. Weer begon de knuffelbeer te lachen, ditmaal te schaterlachen.

‘Wat sta jij daar nou te lachen, domme aap,’ zei Daantje.

‘Nou,’ zei de knuffelbeer, ‘ik vind het wel grappig.’

‘Grappig,’ zei Daantje, ‘het is helemaal niet grappig. We zijn er doodziek van.’ Weer moest de knuffelbeer daar erg om lachen.

‘Zit je ons nu uit te lachen?’ vroeg Daantje.

‘Kom, knuffel me,’ zei de knuffelbeer ineens. Daantje stapte voorzichtig naar voren, en begon de knuffelbeer te knuffelen. ‘Laat mij maar met jullie meegaan, dan zal jullie niks overkomen,’ zei de knuffelbeer. Samen gingen ze terug en de knuffelbeer had gelijk. Nu hij mee was gekomen lieten de konijnen hen met rust. De knuffelbeer was heel aardig. Op een dag vroeg Daantje waarom de konijnen hen niet meer dwongen. ‘Omdat ze bang voor me zijn,’ zei de knuffelbeer.

‘Kun jij Heintje dan niet bevrijden?’ vroeg Daantje.

‘Nee,’ zei de knuffelbeer, ‘een konijnenslot valt niet zo maar open te krijgen.’ De konijnse wachters stonden ook nog steeds bij de grote tak en beneden, en daar viel niet zomaar langs te komen. ‘Ik zal je vertellen hoe je bij de knuffelboom kan komen,’ zei de knuffelbeer. ‘Midden in de nacht als iedereen slaapt dan schuift het standbeeld van de heks en de slang even opzij waardoor er een tunnel ontstaat die tot de knuffelboom leidt.’

Daantje besluit er naar toe te gaan om meer kennis op te doen. Hij moet helemaal alleen gaan, want de knuffelbeer is van die boom verbannen. Voor de jongere kinderen zou het te gevaarlijk zijn. Alles lukt, en al gauw komt Daantje via de tunnel aan in de knuffelboom. Maar het is alles behalve een knuffelplaats. Militaire konijnen lopen hier rond. Daantje heeft nog nooit zoveel wapens bij elkaar gezien, en ze zien er heel gevaarlijk uit. Deze konijnen zien er veel erger uit dan de andere konijnen. Het zijn roofkonijnen, als ratten. En hun oren zijn ook een stuk korter. ‘Neem van mij aan, deze konijnen zijn geen stumperds, nee, zeker niet. Geen ruzie mee krijgen,’ zegt een konijn tegen hem.

‘Wat kom je hier doen trouwens.’ Maar Daantje loopt door. ‘Wat hebben jullie met Heintje gedaan?’ roept hij. Even later komt hij bij een hok waarin een heleboel knuffelberen zijn, en waar ook Heintje zit. Heintje is flink boos. Heintje ziet er een stuk ouder uit, en vertelt hem dat ze gedwongen worden gevaarlijke medicijnen te slikken. Als dat zo door gaat heeft Heintje niet lang meer te leven. Daantje schrikt daar erg van. ‘Daantje,’ zegt Heintje, ‘herinner je dat tante het eens heeft gehad over het huisje waar ze eerst woonde, vlak bij de boom, dat daar plagende elven woonden? Misschien dat zij kunnen helpen. Wij kunnen niet van deze boom weg, maar als jij naar beneden loopt dan kon je door de voordeur eruit en naar ze op zoek gaan.’

Goed idee, zegt Daantje, en vertrekt meteen. Na een tijdje zoeken komt hij bij het huisje van het oude vrouwtje aan. In het huisje vindt hij de elfjes. Ze zijn erg droevig om wat ze het oude vrouwtje allemaal hebben aangedaan. Daantje vertelt hen het verhaal, en al snel gaan ze met hem mee naar de knuffelboom. Dit keer gingen ze plagen en pesten zoals ze nog nooit eerder hadden gedaan, maar nu allemaal voor een goed doel. De konijnen waren snel allemaal van de boom vertrokken. Deze magische elven wisten heel goed hoe ze de kooi moesten openen, en al snel waren Heintje en de knuffelberen vrij.

En er was een oorlog om de konijnenboom, een oorlog die vele jaren duurde. En zij die de parels droegen, en anderen ermee hadden versierd, hadden een goede wapenrusting.

Mexicaans IJs

Hoofdstuk 1.

Ik liep op straat, en dacht aan het mengsel in de lucht, als aan een trap die tot een wolkenkasteel zou leiden, of een andere planeet. Ik had daar vaak over nagedacht en gefilosofeerd. Wie zou daar wonen? In de nacht trok ik de stoute schoenen aan, en fietste naar de hemel. Ik had een lange regenjas aan.

Een koude oorlog heerste in de hemel, zo koud. Alles hier was gemaakt van het mengsel, prachtige zuilen, zeer hoog, een kolossaal gezicht. Zure gezichten bewaakten deze hemel, professionele gezichten zonder zorg, maar met een doodslust, ongenadig, zonder hart. En ik dacht: als het dan hier al zo koud is, hoe koud zou dan het opperwezen wel niet zijn, God. Ik zag God in de kleine dingen, de liefde tussen mensen, maar niet hoog op een ijselijke troon, geen gezagswezen die brulde om aandacht, en het dan niet gaf. Wie had deze God gecreeerd, deze machine van de hel. Wie had deze God in het leven geroepen? Ik liep op straat, en keek door een winkelraam, waar ik protserige chocolade figuren zag liggen. De winkelier was in gesprek met een mevrouw. Zijn gezicht stond vuurrood. Niks geen liefde op zijn gezicht, alleen koele zakelijkheid. En de vrouw keek alsof ze haar liefde op het eerste gezicht had gevonden.

Ik liep door op de trap, tot het zolder, waar ik alle geraamtes nog beter kon bekijken. Een machteloos gevoel overstroomde mij, wat mij vertelde dat er meer aan de hand was. Een pauwenkoningin vond ik op een verdieping boven het zolder. Zij was de leider van een stad. Zij sprak mij geruststellend toe. Zij droeg het raadsel van de schoonheid, het raadsel van de hoer. Ik kwam er meer en meer achter dat ik de toren van Babel aan het beklimmen was. Ik was nog maar een jong kind. Ik had deze dromen zelf gecreeerd. Maar ik wilde er meer van weten. Het kon niet zo zijn dat ik de enige hier was. De pauwenkoningin nam mij mee naar haar kamer. ‘Wil je je voetjes vegen, schatje,’ zei ze. Ook wilde ze dat ik zou douchen. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik was verliefd op haar. Maar natuurlijk had ik geen plaats in haar hart. Voor haar was ik maar een nummer. Ik was een jong kind, maar op hetzelfde moment een oude man. Zij was een zeemeeuw in

de lucht. Boven de zee zweefde zij, de zee van mijn verlangens, maar ze liet me gaan. Ik was een nummer voor haar. Ik was maar een klein golfje in haar zee, gemaakt om te werken, om haar scheepjes te dragen. Toen ik haar bereikt had was ik oud, zeer oud, toen ze mij toegang gaf tot haar toren. We werden vrienden, en ik herinnerde het moment waarop ze mij voor het eerst zag. Ze had sprekende ogen, gecalculeerd, hardvochtig, maar tegelijkertijd zo zoet. Ik was bang voor haar, en tegelijkertijd bewonderde ik haar. De zuilen van haar stad waren hoog. Zou zij God herbergen? Ik was bang dat ik haar niet aan zou kunnen, bang dat zij over mij zou heersen, en dat gebeurde ook. Het mengsel was hier een dictator. Ik sloofde mezelf voor haar uit, om een hogere rang te krijgen in haar koninkrijk, en op hetzelfde moment vroeg ik mij af waar ik mee bezig was. Ze maakte mij tot kapitein.

Het mengsel was een mix van edele metalen en edele plastic-soorten, met de sterkte van dansers. Het was zowel buigbaar als onbuigbaar. Je kon het niet manipuleren. Zelden had ik een koppiger geheel gezien. Ik bleef maar gefixeerd op haar. Zij was de ster van het feestje, zij werd aanbeden. Haar stem was zacht en zoet, en tegelijkertijd gebiedend. Ze dwong aandacht en aanbidding. Zij die haar niet genoeg gaven werden geperst als fruit en vruchtjes, en wisten de keer erna wel beter. Zij was de mixer. Haar dans-muziek was meeslepend. Je kon je er nauwelijks tegen verzetten. En het raadsel van de schoonheid in haar was allesverwoestend en traumatiserend. In de nacht was zij een storm van angst. Ze was een vrouw van tegenpolen, ze had een duister gat. Haar legermachten vreesden haar. Ik kon mij niet verzetten tegen haar. Ik voelde me een slaaf. Er was iets in haar wat het einde van de wereld kon veroorzaken. Maar ook zij werd oud en grijs op haar oude dag, en ik trok voort. Als een trekvogel nam ik afscheid van haar. Haar woede liet veel van de toren invallen. Ik hield mij vast aan de dunne zuilen van het mengsel, en klom omhoog. Het mengsel redde mij uit haar grip. Ze was een panische verschijning vanaf toen.

Ik trok me op aan het mengsel, maar het begon te branden en te klonteren. Het droop van me af. Het proefde als een mix van chocola en caramel. Een spin greep mij, en ik verloor alles. Ik had geen identiteit meer, geen enkele zeggenschap. De wind deed met mij wat hij wilde. Ik was als geknakt riet. Ik was gekomen op de academie, waar jonge haantjes met hun veren pronkten, arrogante belhamels, die nog niet wisten dat ze niets wisten. Zij hadden van de grote appel van het 'zelf' gegeten. De 'ik' was hier de baas. Ook zij droegen het geheim van schoonheid. Zij waren ijdel, en bleven uren lang kammen voor de spiegel. Zij hielden hun schoonheidsverkiezingen van wie er het meest deskundig uitzag. Het mengsel werd hier aanbeden. Zij aanbaden het raadsel van de hoer. Het was een koopwaar, bezegeld met een diploma. Koningen kochten hun tronen voor hoge prijzen, en het raadsel van geld was moord. Ik had geen alibi, dus ze zagen mij als de moordenaar aan, en sloten mij op in een inrichting. Het was de koningin van de pauwen die mij daaruit bevrijdde. Dit land kende geen gevangenen, alleen inrichtingen. En het mengsel was de militaire dienstplicht. De koningin van de pauwen maakte me tot officier nu. Ik was officier in het leger van het mengsel nu.

De hoer van Babylon zat hier, een prostituee, met een handel in koffie en cacao. Zij had haar mengsel geschapen van macht, want de toren moest verder gebouwd worden, tot in het hart van de hemel. Dit keer zou zij niet falen. Er stond teveel op het spel. Zij was de Izebel die de papieren profetie zou scheuren, als het voorhangsel van de schoonheid. Zij had haar potten en pannen opgestapeld, en beklom dezen. Zij was de prinses op de erwt. Haar matrassen waren opgestapeld tot aan het plafond. Vandaar kon ik het koele wezen zien, het wezen dat ons allemaal met strakke, misselijkmakende hand regeerde en afbeulde. Dit monster was genaamd het beest, slechts haar eigen spiegelbeeld. Ik dronk wat van mijn koffie, en zat tegenover haar, op de wiebelende matras. We voelden de erwt steken. Het stak als het ergste zwaard. Het was de wraak van de koffie-plantage, de opstand der slaven. Zij hadden hun eigen middel : de melange. Het was een mengsel

van groenten, koffie, fruit en snoep. Het was een neger-opperhoofd die de toren van Babel claimde. Iemand anders had een middel genaamd : de mix. Al snel liep het uit op een oorlog, en het beest sprong toe, zodat ik er langs kom en naar boven rende. ‘Laten ze elkaar maar opvreten,’ dacht ik bij mezelf. Ik had lang genoeg zitten kaarten. Eindelijk waren er dan wat jokers in het spel. Maar de toren van Babel begon in te storten. Ik kon niet verder naar boven. Weer had de koningin der pauwen genade met mij, en liet mij binnen in het wolkenkasteel. Ik was nu haar generaal. Maar koning was ik nog steeds niet. Ik liep er nog steeds zeer armoedig bij. Ze begon met pudding te gooien, en al snel waren we in een gevecht. Het mengsel was nog steeds meer dan overwinnaar. Ik verdiende het niet om zo te lijden, maar de oren waren doof hier. Een kat genaamd mengelmoes kwam dichterbij. ‘Wat wil je hier beginnen ?’ vroeg hij. ‘Niemand zal naar je luisteren, want ze zijn allemaal in de ban van de mengelmoes.’ Ik maakte een stap naar achteren omdat ik bang was dat deze ‘mengelmoes’ mij zou bespringen. Hij zag er woest uit en levensgevaarlijk. ‘Ik zal je doof maken als de rest,’ zei hij. ‘Ik zal je voorhoofd harder maken dan hun voorhoofden, en je zult hen overwinnen.’

‘Waar bestaat u uit ?’ vroeg ik.

‘Appelmoes,’ zei hij, ‘jam, kaas, en veel worst.’ Hij probeerde mij kopjes te geven, maar ik hield me afzijdig. Hij zou me met één slag of bijt kunnen vermorzelen. ‘Ken je het geheim van Babylon ?’ vroeg hij. ‘De moederstad van alle hoeren. Ik bewaak haar boom.’ En hij probeerde mij te verleiden om van die boom te eten, wat mij tot een koning zou maken in de stad, maar ik weigerde, en zijn woede was groot. Hij kookte van woede, en begon te sissen als een slang. ‘Zij die geweigerd hebben komen de stad nooit meer uit,’ sprak hij toen kalm. Ik rende de stad binnen, en zocht naar een schuilplaats om me tegen deze kat te beschermen, maar niemand deed voor me open. Binnenin de stad was de gracht van chaos, waar ik toen insprong. Duisternis omhulde mij, maar alles beter dan deze kat. Ik zwom van gracht naar gracht, totdat ik bij een bakkerij aankwam. Het was de bakkerij des doods, waar zwart-grijze vrouwen werkten. ‘Mengelmoes zal wel naar je op zoek zijn,’ sprak één van de vrouwen. ‘Hij houdt niet van zwervers zoals jij. Er is er maar één die je nog kan helpen, en dat is Hutspot.’

‘Wie is dat ?’ vroeg ik.

Ik ontsnapte via een achterdeurtje met een boekje in mijn hand. Ik was nu in een winkelstraat, op zoek naar Hutspot. Het boekje was een stratenboek, en al snel kwam ik waar ik wezen moest. Hutspot was een oude clown. Hutspot kende de toren van Babel als zijn broekszak en was ooit zelf ternauwernood aan mengelmoes ontsnapt. Hij vertelde mij hoe hij ontsnapt was : ‘Een glimlach bestaat uit een mengsel tussen monogamie en polygamie, maar de hoerij is een nog groter overspelig mengsel die de glimlach dooft. Daartoe was mengelmoes uitgezonden. Het grootste mengsel is echter het celibaat waarvan je werkelijk gaat lachen, ja, schaterlachen. Dat is het grootste medicijn.’

‘Bent u van het katholieke priesterschap of iets soortgelijks,’ vroeg ik.

‘Nee, zoon,’ zei hij. ‘Er is een groter mysterie,’ zei hij. ‘De slang bewaakte in de hof de boom van de vermenging, waardoor er bastaarden voort zouden komen, half-bloed paarden. Adam en Eva waren volbloed-paarden van het koninkrijk, de onaangetaste bloedlijn, ongemengd. Zij leefden in de oorspronkelijke hof van Babylon, het paradijs, waar zij de voorbestemde bruid en bruidegom van Babylon waren. Eet van de hutspot.’ En toen zette hij mij een bordje voor. De kat klopte al op de deur, dus ik moest snel eten. Bij de eerste hap die ik naar binnen slikte hoorde ik de kat al krijsen. Bij de tweede hap was alles doodstil. Hutspot had een restaurant, en vertelde mij dat de bruid van

Babylon in de kelder leefde. Ik wilde haar graag ontmoeten. Zij was als getooid voor haar man, versierd met kostbare edelstenen. Zij droeg het serum in een glazen bol. Zij was maagd, de prinses van de pauwen. ‘Je weet dat het mengsel aids is, hè?’ vroeg ze. Ik knikte. ‘En je weet wat de enige oplossing daartegen is, hè?’ vroeg ze. Ik knikte weer. Ze opende de glazen bol, en haalde er een rode condoom uit. ‘Hier,’ zei ze.

‘Nee,’ zei ik, ‘dat kan ik echt niet aannemen.’ Toen rende ik weg, hard de trap op, en toen nog hoger. Dit hier was niets anders dan een andere afdeling van het bordeel. Het mengsel regeerde hier. Ik greep een paraplu die ergens hing, en wist dat als ik ergens de kans kreeg, dan zou ik van deze toren afspringen. Maar alles was gesloten hier. Ik kon alleen naar boven rennen. Er was zo’n meerkeuze-dictatuur hier. Bovenaan de trap was het rijk van mevrouw Kluts, een heks. Zij stond daar in haar ketel te roeren. Toen ik er langs wilde, veranderde ze in een octopus. Tegelijkertijd veranderde alles wat hier was in een grote zee. ‘Klaar voor de zondvloed?’ zei ze. Zij was een zeeheks. Zij was het mengsel der mengsels. Ook kon ze alles in steen laten veranderen. Het was bijna twaalf uur op de klok van de toren van Babel. Iedereen verzamelde zich onder de klok, alle bakkers met hun taarten, en toen kwam de snijder naar voren om de taarten te snijden. Het mengsel zou gescheiden worden. Alles ging in grote dozen. Mij wilden ze tot koning maken, maar ik wilde hier niet wezen. Ik verborg me in de klok. In de klok was een tunnel naar een andere toren, de toren van Noach, die zou namelijk hoog genoeg zijn om de hemel te bereiken, die zou nooit vallen, en die zou niet door de zondvloed getroffen worden. De godin der pauwen begroette mij daar, en nam mij naar binnen. Hier werd ik niet als een nummer behandeld. Maar er was iets wat niet klopte. Ik was terecht gekomen in een molen. Ik zou spoedig tot moes vermalen worden. Ik rende snel weer terug naar de toren van Babel, maar die was al aan het branden. Ik kon geen kant op. Plotseling pikte een vogel me op en zette me in de wolken. ‘Hier gaat de toren van Babel verder,’ zei de vogel. Ik klom van wolk tot wolk, en besepte dat de gehele aarde een toren van Babel was. Hoeveel torens zou het kasteel van Babel hebben, dacht ik. Ik stapte in een lift, waar ook de hoer van Babylon inzat, en de bruid van Babylon. ‘Zo, waar gaat de reis naartoe?’ vroeg ik.

‘Naar de hemel,’ zeiden ze.

‘Oh, de hof van Babylon?’ vroeg ik. Ze knikten. ‘Moes regeert daar,’ zeiden ze.

‘Oh, mengelmoes?’ vroeg ik verschrikt.

‘Nee, zijn broer, die is wat makkelijker,’ zeiden ze.

‘Ik hoop het,’ zei ik.

Na een tijdje kwamen we aan in de hof van Babylon. Moes was inderdaad ook een kat, een prachtig beest. ‘De Kat van Babylon,’ zeiden ze. Moes was een aardig dier. Alles leek hier gemaakt te zijn van moes. De druipstuinen waren hier. ‘Koffie?’ vroeg Moes. Ik knikte. ‘Met of zonder chocola?’

‘Met,’ zei ik.

‘Goede keus,’ zei Moes. ‘De gifmengers van de hel nog tegen gekomen?’ Ik knikte. Daar had ik genoeg van gezien.

‘De gedwongen vrucht, hè,’ zei hij. Ik knikte weer.

‘Nu, die gedwongen vrucht is hier niet,’ zei hij. Ik keek naar een omgekapte boom, maar wel vloeide er spul van naar beneden. ‘Ja, beneden komt heel wat aan,’ zei Moes.

‘Kun je die boom niet naar beneden donderen?’ vroeg ik.

‘Nee, want dan komt niemand meer aan. Dan was jij hier ook nooit gekomen,’ zei Moes. Het raadsel van de schoonheid raasde in de lucht als een mengsel, haarzelf instandhoudende, bevestigende en ondersteunende. Zij had geen zelf-kritiek, zij was puur en alwetend. Zij protste hier en bracht anderen ten onder. En niemand kon haar vasthouden vanwege hun onreinheid. Zij was een giftige lijm in de lucht. Zij was de enige waarheid. Zij nam niemand serieus, kon zich totaal niet verplaatsen in de ander, en had daar ook geen behoefte aan, want alles draaide om haar, zij was de enige. Zij was de chemische stank in de lucht, de uitlaat van de cosmetische fabriek. Zij was van alles en iedereen verlaten, maar hield zichzelf in stand door zelfbevrediging. Ze was een meervoudige personaliteiten syndroom. Zij eiste blindelinge gehoorzaamheid. En dit noemden ze de hemel? Moes zei dat we daarom beter in de hof van Babylon konden blijven. Er was daarboven niets te zoeken. Maar de bijtende lucht was overal. Moes bracht me naar een grot waar poppen waren. Hier was het veiliger, maar die poppen deugden ook niet echt. Ik voelde me opgesloten hier. Moes begreep me, en bracht me toen naar de grot van een draak. Het vuur van de draak en zijn rook was erg ontgiftigend. Het was de draak van Babylon, die de geheimen hier bewaarde. Ik had het gevoel dat ik weer een beetje kon ademen. De draak verwarmt de toren. De draak heeft dit alles gebouwd. Wij kunnen alleen opstijgen als een phoenix vanuit het as. Dit is de draken-cocon, de cocon van vuur en ijs. Wij zijn vlinders van de dood, die vervolgens worden gedroogd en ingelijst. Wij zijn hier op het mijneveld, elke stap kan de laatste zijn. Maar uit de cocon zullen wij nooit vallen. De martelaar schreeuwt en niemand verstaat. De draak grijpt om zich heen, en sleurt iedereen mee in zijn val.

Hoofdstuk 2.

De tere vlinder vliegt, raakt vast in webben, valt, en verandert in een moordenaar. Vals beschuldigd, bespot, bedreigd, gedwongen en gehaat, moest zij van het mengsel drinken, van Babylon's thee, en haar gevoelens verdringen. Tot het dodenrijk daalde zij, in het diepste van de hel vond zij haar pijn. Zij is een moordenaar nu, een deel van de draak zelf. Zij moest drinken van de thee, zij moest eten van het verleden. Zij moest drinken van andere werelden die zij niet kende. Zij was naar de toren van Babel verbannen. De molenaar van het kruis moest zij ontmoeten, en de moordenaar die daaraan hing. Zij verloor alles in de strijd. Door het mengsel werd alles van haar afgesneden. De stem van Babel was zacht en verwarrend. Alleen de ochtend kon verheldering geven. En dan kwam de nacht weer, en dat ging maar door, totdat we zelf een deel van het mengsel waren geworden. De bakker van Babylon mengt ons. Hij maakt van ons dat wat we niet wilden zijn. Hij trekt ons uit elkaar en voegt dingen in, zoals hij dat wil. Ik zat weer in de lift, ditmaal naar beneden, tot diep onder de grond waar de slager van Babylon leefde.

De volgende dag liep ik in de winkelstraat en probeerde dit alles te vergeten. Maar diep van binnen wist ik dat ik nog steeds in deze toren opgesloten zat. Toen ik thuis was staarde ik uit het raam, en ging vroeg naar bed. In mijn bed lag ik te woelen, en probeerde alles van me af te schudden. Ik voelde me ziek. Ik kon wel janken. In mijn boekenkast was een boek van de Babylonische geschiedenis, naast een boek van Mexicaanse ijs-gerechten. Ik trok beide boeken eruit, en las in het eerste boek over Tammuz die het symbool was van de overwinning over relatie-problemen in het huwelijk. Hij was getrouwd met Ishtar, die het pasen uitbeeldde als Easter. Zij was een hemels ei dat ooit uit de hemel viel in de rivier de Eufraat. In de Sumerische voor-cultuur stond zij bekend als Inana die haar zuster Ereshkegal in de onderwereld wilde bezoeken en door zeven poorten moest gaan waarbij ze telkens een kledingstuk of sieraad moest afleggen. Zij beeldde de heilige striptease uit, het pellen van het heilige ei. Ishtar-Inanna was ook de moeder van Tammuz die hem later uit de

doden opwekte door haar tranen. Hij had ontdekt dat het huwelijk hem tot het graf had geleid, maar kwam er ook achter dat het hem weer opwekte. Dit is de kracht van het Pasen, Easter. Hij was een voor-christelijke Babylonische Christus. Hij werd verscheurd door een psychiater, en werd toen meervoudige personaliteiten syndroom genoemd. Omdat zijn vrouw nog steeds een relatie met hem had werd zij vanaf dat moment een hoer genoemd, en was toen rijp voor de prostitutie. Ik voelde me machteloos en hulpeloos. Ik greep naar het tweede boek dat ik had gepakt, met de Mexicaanse ijs-recepten. Ik bestelde veel ijs en ging direct aan de slag. Er was zoveel ijs dat ik het in drie ijskasten in de kelder moest stoppen. Ik nodigde een vriendin uit. Ze vond het heerlijk. Ze vertelde mij veel over Mexico. Ik vertelde haar veel over de toren van Babel. ‘Weet je dat er ook zo’n toren in Mexico staat?’ vroeg ze. Ze haalde een boek uit haar tas en liet het me zien. ‘Het is een ondergrondse toren, naar het middelpunt van de aarde.’

‘En wat is daar te zien, in het middelpunt van de aarde?’ vroeg ik. Ze haalde nog een boek uit haar tas. Ik schrok. Het waren de meest verschrikkelijke slangen en draken. ‘Dit kun je daar vinden,’ zei ze. Toen ik het boek begon door te bladeren vond ik het prachtig. ‘Daar in Mexico aanbidden ze de dualiteit. Dat betekent dat ze alles aannemen wat je zegt, maar daar maken ze wel hun eigen mengsel van,’ zei ze.

‘Je bedoelt de paradox?’ vroeg ik. Ze knikte. ‘Ze aanbidden de rokende spiegel,’ zei ze. ‘De spiegel is de enige weg uit de toren van Babylon,’ zei ze. ‘Ik ben gekomen om je te redden.’

‘Nou, dank je wel,’ zei ik. ‘Dank je wel.’ Ze leidde mij naar de spiegel, en door de spiegel kwamen we samen in de ondergrondse toren van Mexico terecht. We gingen het eerste het beste ijs-restaurantje binnen. Het leven was hier goed, veel beter dan in de toren van Babel. Mijn redder zat naast me. Wel begon het steeds kouder te worden. Ik staaarde naar een vlechtwerk aan de muur. ‘Je hebt de dubbele draad nodig,’ zei ze. ‘De twee kunnen niet zonder elkaar.’ Ik nam haar in mijn armen en besepte dat ik niet zonder het mengsel kon. Na het eten gingen we naar een hotel. We zochten een spiegel op, en gingen weer terug naar de toren van Babel. ‘De toren van Babel, en het Mexicaanse ijs,’ zei ik. ‘Laten we het daarop houden. Hier woon ik, dit is mijn thuis.’ Ze knikte. Ze stond volledig achter me. Er liepen wachters op de muren van Babel, om het geheim te bewaken. ‘Hier woont de hoer van Babylon,’ zeiden ze telkens. Er kwam een klein hondje op me afrennen. Ik nam het beestje in mijn armen. Ik wilde het geheim weten. We stapten in de lift, en gingen nog verder naar beneden. We kwamen aan in de hof. Het leek alsof we een cirkeltje hadden gemaakt. Maar dit keer stond de omgekapte boom rechtop, en er was een slang in de boom, genaamd Ea. Deze slang was een orakel. Je moest niets van wat hij zei letterlijk nemen. Hij was de god van de afgrond, die door de Sumeriers ook wel Enki werd genoemd. Hij was ook de god van het water en van de wijsheid. Hier hing het mexicaanse ijs in de boom. ‘Als god zul je zijn, als je van het mexicaanse ijs zal eten,’ zei de slang. ‘En je ogen zullen opengaan. Het zal je hart verlichten.’

‘Ik heb er al van gegeten,’ zei ik.

‘Dan zullen de Spanjaarden je snel vinden,’ zei de slang.

‘De Spaanse inquisitie?’ vroeg ik. De slang knikte. ‘Maar daar weet ik wel wat op,’ zei de slang. ‘Bouw een schip, want ik zal de zondvloed brengen.’

‘Kan ik niet gewoon de lift weer in?’ vroeg ik. Het was een schip der zotten waarin ik was beland, maar ook wist ik dat hier ergens het geheim moest zijn. Ik ging zitten op een bankje, en wist niet of ik de raadselachtige slang met z’n allegorieën serieus moest nemen. Weer nam ik wat van het mexicaanse ijs. Het was gewoon lekker, en verder kon het me niet zoveel schelen. Hij was een

zoetwater slang, en een slang van het genezend water, dus zo erg zou zo'n zondvloed nog niet eens zijn. In de bijbel was er ergens een tekst over de poel van vuur en zwavel van eeuwige pijniging, wat in de grondtekst een poel van genezing blijkt te zijn. Alles was hier zo dubbel, en alles kon omgedraaid worden. Het orakel lachte naar me. Hij scheen zichzelf ook niet al te serieus te nemen. 'Ik ben het geheim van de vruchtbaarheid,' grapte hij, 'het geheim van alle creatie.'

'Het zal wel,' zei ik. Maar mijn mond begon steeds meer te branden. Wat had ik toch gegeten. 'Ik zei het je toch,' zei de slang, 'maar je wilde niet luisteren.'

'Zeker zwaar gekruid,' zei ik. Ik gooide de deur achter mij dicht, en ging weer naar mijn kamer. Ik legde de twee boeken weer terug in de boekenkast, samen met de twee boeken die ik van die vriendin had gekregen. Ik ging weer slapen. In de nacht werd ik weer wakker van de pijn. 'Je bent gekust door het vuur,' zei een stem. Ik probeerde weer te slapen, maar het lukte niet. 'Eet wat meer van het mexicaanse ijs, toe,' zei de stem. Ik strompelde naar de keuken, en begon te eten, zoals ik nog nooit had gegeten, maar het vuur werd steeds erger. Ik hoorde gelach. 'Okay, wat moet ik nu doen,' zei ik.

'Snap je dan niet dat je in een dubbele wereld bent. Wil je meer ijs, dan krijg je meer vuur,' zei de stem.

Ik moest al snel overgeven van het vele ijs wat ik had gegeten, en er ging nog wel meer uit : vreemd kruid, vreemde bessen, zelfs doorns. 'Het mexicaans ijs is goed voor orale laxering,' zei de stem. Het voelde alsof mijn darmen werden schoongespoeld, en ik spuugde alles uit. Ik ging weer slapen, en sliep als een roos.

Bloedbessen

Joost Verschuur komt 's avonds laat thuis van een feestje. Zijn vriendin ligt al in bed. Snel doet hij zijn kleren uit en gaat tegen haar aanliggen. Ze slaapt, maar wordt wakker van hem. Ze kust hem, en dan vallen ze samen in slaap. Midden in de nacht horen ze een hard geluid. Joost rent naar het raam. Iemand staat voor de deur. 'Doet jullie bel het niet ofzo ?' schreeuwt de persoon. Het is de broer van Joost. Even later staat ook zijn zus voor de deur. 'Doe open Joost,' schreeuwt zijn zus. Joost staat als aan de grond genageld, kleed zich langzaam aan, en loopt langzaam naar beneden om de deur te openen. Even later zitten ze rond de tafel. De vriendin van Joost is er inmiddels ook bijgekomen. 'Willen jullie wat drinken ?' vraagt Thea, de vriendin van Joost.

'Nee,' zegt Arnold, de broer van Joost. 'Jacqueliën, vertel jij het hen maar.'

Jacqueliën, de zus van Joost begint te huilen. 'Pa is ernstig ziek,' zegt ze.

'Wat heeft hij ?' vraagt Joost verschrikt.

'Hartklachten,' zegt Arnold. 'Hij heeft een hart-aanval gehad. Hij heeft niet lang meer te leven. Hij wil dat je nu bij hem komt. Hij wil je iets vertellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Even later staat Joost bij zijn vader op de stoep, en een paar minuten later heeft hij de warme hand van zijn vader in zijn hand. 'Joost,' zegt zijn vader, 'ik ga weg. Spoedig zal ik mijn laatste adem uitblazen. Ik heb al met mijn andere kinderen gesproken, maar niet met jou.' Hij knipoogt even naar Joost, en laat dan even een glimlach zien. Joost, ik .... Met jou heb ik altijd het beste contact gehad, van de kinderen, maar de laatste jaren niet meer zoals het was, en ik weet

wel waardoor dat komt. Thea had een hekel aan me. In ieder geval ... ik wil je zeggen dat ik van je houd, en dat ... dat ... mijn grootste erfenis naar jou toegaat.'

'En wat is dat dan ?' vraagt Joost.

'Een boek,' zegt zijn vader.

'Wat voor een boek ?' vraagt Joost.

'Een boek van zeerovers en spoken, ik heb het zelf geschreven,' zegt zijn vader. 'Ik heb het onder pseudoniem geschreven, zodat niemand ooit wist dat ik het had geschreven.'

'Die bestseller ?' vraagt Joost. 'Heb jij dat geschreven ?'

Na een paar dagen sterft de vader van Joost en enkele dagen later heeft Joost de eerste uitgave, de luxe editie, van het boek in bezit, en het manuscript. Joost bergt het meteen goed op. 'Zo, dat was dan de biecht van mijn vader,' zegt Joost tegen Thea. Thea zegt niks. Ze heeft zijn vader nooit gemogen.

'Klaar !' zegt Joost. 'Afgelopen.'

Thea komt langzaam naar hem toe, omhelst hem, en dan kust ze hem.

'Het was niets dan spel,' zegt Joost, 'het contact wat ik eerder met hem had. Ik deed maar net alsof, ik had geen andere keus.'

'Ik weet het,' zegt Thea, 'en vroeger durfde je niet anders.'

Joost kust Thea terug. Samen gaan ze op de bank zitten. Joost speelt wat met haar bloesje. 'Je hebt nu een echt speeltje,' zegt Thea. 'Iets wat je zelf hebt uitgekozen en wat je leuk vindt.'

Joost knikt. Bijna met zijn kin opgeheven. Voor het eerst in zijn leven kan hij echt glimlachen, en hij kijkt rebels. 'Toch wel vreemd dat mijn vader de schrijver was van dat boek,' zei Joost. Thea knikt. 'En jij bent de schrijver van mijn boek,' zegt ze. Joost glimlacht. 'Ik houd ervan je te beschrijven.'

'Doe nog eens een gooi,' zegt Thea.

'Je bent bloedmooi,' zegt Joost. 'Ik kan je wel drinken.'

'Mooi als die struik met bloedbessen daar buiten ?'

'Die bessen zijn giftig,' zegt Joost. 'Jij bent ontgiftigend, genezend.'

'Maar medicijnen zijn soms giftig, Joost,' zegt Thea. 'Giftig, het kan een gave zijn, een gift.'

'Gut wat doe je weer moeilijk,' lacht Joost. En neemt haar in de houdgreep. 'Ik ben toch veel sterker dan jij.'

Thea kijkt hem aan. 'Verleden tijd,' zegt ze zacht. 'Kijk eens diep in mijn ogen.' Joost doet het en

voelt zich zwak worden, en dan ineens neemt zij hem in de houdgreep. 'Okay, Thea,' zegt Joost, 'ophouden met die spelletjes nu. Ik weet dat je me kunt betoveren en hypnotiseren. Je bent misschien wel potentieel een gevaar.'

'Gevaar is een te groot woord, noem het maar avontuur,' zegt Thea.

Midden in de nacht worden ze weer wakker van een geluid. Het zijn weer de broer en zus van Joost. Even later zitten ze weer om de tafel.

'Wat heeft vader je gegeven,' vraagt Jacquélien.

'Oh niets,' zegt Joost.

'Probeer het niet achter te houden, Joost,' zegt Jacquélien, 'want moeder heeft gezegd dat jij iets hebt gehad.'

'Dat is tussen vader en mij,' zegt Joost. 'Waarom zijn jullie hier?'

Joost kijkt ze indringend aan. 'Nou? Waarom zeggen jullie niets?'

'Wij vinden dat je moet zeggen wat vader je heeft gegeven,' zegt Jacquélien. Arnold knikt.

'En daarmee komen jullie midden in de nacht? Waar slaat dat op?' vraagt Joost.

'Omdat het belangrijk is,' zegt Arnold. 'Nou, zeg op.'

'Okay dan,' zegt Joost, 'als het voor jullie zo belangrijk is, eh, het was een boek, over zeerovers en spoken. Eh, hij heeft dat boek eens geschreven onder pseudoniem.'

'Mis, Joost,' zegt Arnold. 'Bladzijde 441 vertelt het geheim, daar heeft hij in kleine letters geschreven, ga zelf maar kijken.' Joost pakt het boek, gaat naar bladzijde 441 en leest hardop: 'Beste Joost, gefeliciteerd, aan jou de familie-erfenis: een geheim eiland.'

'Moet ik nu hoera zeggen?' vraagt Joost. 'En waar is dat geheime eiland?'

'Ga naar bladzijde 847,' zegt Arnold.

En daar leest Joost het. Het schijnt dat Joost een geadopteerd kind was, als baby, en zijn vader en moeder durfden het hem nooit te zeggen. Boos slingert Joost het boek weg, en rent naar buiten, terwijl Thea hem achterna gaat. 'Lees het boek verder voor meer informatie,' roept Arnold hem na. Maar Joost is woedend. Pas na een paar uur komt Joost weer thuis, samen met Thea. Arnold en Jacquélien liggen op de bank te slapen. Op de tafel ligt het boek, en Joost leest verder. Het blijkt dat Joost op dat eiland geboren is.

Na een tijdje kan Joost het accepteren en gaat samen met Thea op vakantie naar het eiland. Er wonen daar twee mensen die ooit de samenleving hebben verlaten. Ze wonen hier als wilden. Als Joost hen het verhaal vertelt begrijpen ze dat hij hun kind is.

'Jij hoort bij ons,' zegt zijn echte vader. 'Ooit hebben ze jou van ons afgepakt. Nu ben je terug. En Thea is ook welkom.' Hij omhelst zijn vader en dan zijn moeder, en ook Thea doet dat. En ze leven

nog lang en gelukkig.

Het Zoete Zalf Bos

Ze zaten rondom de tafel : koning Klaproos, fee Boterbloem, kabouter Sleutelzaad, en Roosje. 'We moeten er echt wat aan doen,' sprak de koning. 'Dat kan zo niet langer. Prins Zoete Zalf is al te lang van ons weg. We moeten wat aan die nare heks doen.'

'Waar woont ze ?' vroeg Roosje.

'In het luisterbos,' zei koning Klaproos. Even later waren ze op pad naar het luisterbos. Het was een stuk lopen door de velden van kro-bloemen. Bij het kasteel aangekomen stond heks Greepbeen al op hen te wachten. 'Heks !' bulderde koning Klaproos. 'Laat prins Zoete Zalf vrij !' Maar de heks begon te lachen. 'Jullie kunnen toch niks tegen mij doen,' zei ze. Kabouter Sleutelzaad was in zijn boek aan het bladeren. Het was een toverboek waar vaak waardevolle dingen in stonden, en dan vooral op momenten waarop ze het nodig hadden. De teksten en de plaatjes in het boek leken altijd weer te veranderen. 'Assisteer mij,' zei koning Klaproos.

'Hier staat ...,' zei kabouter Sleutelzaad, 'dat de heks onschadelijk gemaakt kan worden door sluipzand, en dat is in het bezit van de tovenaar van het peperplantjes-bos.'

'Geef hier dat boek !' krijste de heks.

'Op naar het peperplantjes-bos,' zei koning Klaproos. Weer was het een stuk lopen. De tovenaar had inderdaad het sluipzand. Het was toverzand. 'Zeg, wat een mooi boek heb jij daar,' zei hij tegen kabouter Sleutelzaad. Kabouter Sleutelzaad knikte. 'Zeg, ik heb een idee,' zei de tovenaar. 'Ik ga met jullie mee naar de heks, en zal er voor zorgen dat de prins snel vrij is.' Dat vonden ze allemaal een goed plan. De tovenaar liep voorop met het sluipzand, en weer kwamen ze na een stuk lopen aan bij de heks. 'Zo, zijn jullie daar eindelijk weer. Ik heb op jullie zitten wachten. Ik had nog een verassing voor jullie,' zei de heks.

'Nou, dat komt goed uit,' zei de tovenaar, 'want wij hebben ook een verassing voor u.'

De tovenaar strooide snel wat sluipzand over de heks heen. De heks lag snel krachteloos op de grond. Ze had haar macht verloren, maar ze begon te lachen. 'Nu ik, nu ik,' zei ze. 'Weet je, ik heb het jullie eigenlijk nog nooit verteld, maar dat zal ik nu doen, dat werd weleens tijd, nietwaar, maar mijn drie-ogige reuzenbroer, die de heksenkoning is, wacht al in het kasteel op jullie met koffie en gebak.' De tovenaar dacht dat hij met het sluipzand ook de drie-ogige broer van de heks onschadelijk kon maken, maar toen ze bij hem aankwamen, en de tovenaar het sluipzand op hem strooide gebeurde er niets. 'Je zal er wel wat anders voor nodig hebben,' zei kabouter Sleutelzaad. De drie-ogige reuzenbroer van de heks begon te bulderen van het lachen.

'Zeg knaap,' zei koning Klaproos. 'Laat onmiddellijk prins Zoete Zalf vrij.'

'Waarom zou ik ?' zei de drie-ogige broer van de heks.

'Nou, het is beter voor je om dat nu te doen,' zei koning Klaproos.

'Komt niks van in, hoor,' zei de broer van de heks. Ze keken allemaal in zijn drie ogen, die niets dan gemeenheid, duisterheid en akeligheid uitstraalden.

'Dit is niets anders dan bar en boos,' zei koning Klaproos. 'Koffie met gebak wordt dat dan genoemd, nou eerder brood met spinnekoppen. Zo ontvang je geen gasten.'

'Gasten, ha !' zei de broer van de heks. 'Jullie zijn indringers. Nou, maak dat je wegkomt, anders zul je misschien nooit de kans meer krijgen om weg te kunnen komen. Vlug.'

'Zeg, ik laat me niet zomaar door een vlegel de les leren,' zei koning Klaproos. 'Je laat nu de prins vrij, of het zal je zuur berouwen. Koffie met gebak, puh.'

'Ja, mijn zus heeft altijd de neiging mij beter voor te stellen dan ik ben,' zei de broer van de heks. 'Dat is dan haar probleem.'

'U bent het probleem,' zei Roosje.

'Ach wat,' zei de broer van de heks, 'pijp zeven krijgt ook praatjes.'

'En dat noemt zichzelf koning,' zei Roosje.

'Wat een koning zal dat wezen,' zei fee Boterbloem.

'Juist,' zei Roosje, 'een koning van klusje knudde.'

'Oh zeg, gaan we beledigend doen ?' vroeg de broer van de heks.

'Nee,' zei Roosje, 'dat is een gebakje van eigen deeg. Koffie erbij ?'

'Roosje, Roosje,' zei koning Klaproos, 'praten met die man heeft weinig zin.'

'Nou, hij moet gewoon ophoepelen,' zei Roosje brutaal. 'Hij gaat echt zijn zin niet krijgen. Hij zal echt wel moe van zichzelf worden.'

Ondertussen was kabouter Sleutelzaad in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het,' zei hij. 'De drie-ogige reus, ook wel heksenkonink genoemd, kan verslagen worden door het kikkerdril van dokter Repelmeel die woont in het regenplantjes-bos.'

'Je gaat nu dat boek aan mij geven,' zei de drie-ogige reus boos. Snel gingen ze uit het kasteel, en gingen richting het regenplantjes-bos. Het was weer een stuk lopen. Dokter Repelmeel had het kikkerdril in allerlei ketels. Ook hij wilde wel met ze mee om de reus uit te schakelen, zodat de prins vrij zou kunnen komen. Hij liep voorop met een pannetje kikkerdril. Toen ze bij de reus waren aangekomen, smeed dokter Repelmeel het kikkerdril in zijn gezicht. De reus storte direct neer. Maar ook hij begon net als de heks te lachen. 'Ik had het jullie nog niet verteld,' zei hij, 'maar de wachter van de groene kerker, waar de prins is opgesloten, is nog wel verschrikkelijker dan ik.'

Ze begonnen het hele kasteel door te zoeken. Ergens onderin het kasteel vonden ze een boekenkamer. Kabouter Sleutelzaad leunde tegen een boekenkast aan, die direct opzij schoof, zodat er een tunnel zichtbaar werd die naar beneden liep. Hier kwamen ze aan bij de groene kerker. Een groen monster met veel klauwen kwam op hen af. 'Wat jammer nou dat jullie hier zijn gekomen, want een ieder die hier komt, komt nooit meer weg,' zei het monster. 'Het was dom van de prins om hier te komen ! En nu is het dom van jullie. Niemand komt ooit nog uit de groene kerker. De groene kerker

is gierig.'

'Dat kan me niet zoveel schelen,' zei koning Klaproos. 'Je gaat de prins nu loslaten.'

'Komt niks van in, komt niks van in,' zei het monster. 'Iedereen weet dat, dat je hier gewoon niet moet komen. Dat heeft zo z'n gevolgen, ziet u.'

'Ik zie helemaal niks,' zei koning Klaproos. 'Wij zijn hier voor de bevrijding van de prins. Je laat hem nu los, anders zul je wat beleven.'

'Zeg, jullie hebben waarschijnlijk nog niet goed door met wie jullie te maken hebben,' zei het monster.

'Dat kan ons niet schelen !' riep Roosje.

'Alsof het mij wel iets kan schelen,' zei het monster.

'U laat hem nu vrij,' zei Roosje.

'Ik laat helemaal niks vrij, er komt gewoon wat bij,' zei het monster.

'Nee,' zei Roosje, 'wat bent u gemeen.'

'En wat ben jij dom,' zei het monster.

Kabouters Sleutelzaad was weer in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het !' riep hij. 'De monsterlijke wachter van de groene kerker kan verslagen worden door feeen-lippenstift.'

'Jullie komen hier toch nooit meer weg,' zei het monster, 'dus vergeet die feeen-lippenstift maar.'

'Fee Boterbloem, heb jij nog feeen-lippenstift in je tasje ?' vroeg koning Klaproos.

'Nee, ik heb het thuis laten liggen,' zei fee Boterbloem.

'Niemand heeft het hier, dus geef de moed maar op,' zei het monster.

'Nee !' riep Roosje. 'Ik heb nog feeen-lippenstift !' Snel haalde ze het tevoorschijn.

'Kras het op hem,' zei kabouters Sleutelzaad. Roosje rende op het monster af, en begon met de feeen-lippenstift op hem te krassen.

'Nee, nee !' krijste het monster, 'ga weg met dat spul ! Nee, nee, doe dat ding weg !' Het monster begon geheel weg te smelten, terwijl het slot van de kerker losknapte. De prins was vrij. Snel namen ze prins Zoete Zalf mee terug naar het Zoete Zalf bos, waar ze allen woonden.

En de kinderen kwamen tot het bos der nachtmerries, en veranderden daar in indianen. Dit was de enige manier om door het bos te komen, en na een verschrikkelijk lange tijd in het bos der nachtmerries kwamen ze aan in de jachtvelden, waar bizonnen hen aanstaarden. En er was een lange oorlog tussen de bizonnen en de indianen.

De Roodbil Stam

Henry ter Zand was een voetballer van het eerste team van zijn stad. Vaak kwam er een motorbende kijken, die de voetballers vaak uitscholden voor voetbroeders en ei-verkopers. Henry werd er altijd een beetje misselijk van. Op een dag besloot hij de motorbende eens te bezoeken. Hij had zich anders aangekleed zodat hij niet meer op zichzelf leek. Hij werd hartelijk ontvangen, en men leidde hem rond in het gebouw. Er waren wat oude mensen bij, misschien ouders van de motorrijders, en een vrouw die een soort bediende was deed het woord. Maar plotseling werd hij herkend door een van de motorrijders, en Henry moest maken dat hij weg kwam. Het uitschelden was sindsdien wel een stuk minder ineens, en op een dag werd Henry uitgenodigd om weer eens bij hen op bezoek te komen. De motorrijders hadden er spijt van dat ze hem zo rot hadden behandeld. Al gauw werd Henry goede vrienden met hen, wat ook de bedoeling was. Op een dag las een van de motorrijders voor uit een vreemd jongensboek. Het ging over de roodbil stam, een groep wilden die in de bossen leefden. De roodbil stam deed veel aan voetbal, maar er werden nogal wrede dingen gedaan met de verliezers. 'Het spijt ons, Henry,' zei de motorrijder, 'we hebben ons inderdaad nogal kinderachtig gedragen.'

Eric Rouwmeester heette een van de motorrijders, en had vroeger nog bij Henry in de klas gezeten. Eric knipoogde naar hem. Aan het einde van het voorlezen sprak Eric hem nog even persoonlijk aan. 'Heb je zin om een keer mee te gaan samen naar het bos?' vroeg Eric. 'Dan kunnen we wat oude herinneringen ophalen.' Henry vond dat best. Een paar avonden later waren ze samen in het bos. Zo deden ze dat vroeger ook. 'Ja, eigenlijk raar,' zei Eric. 'We gingen beiden naar een andere school later, en het contact was verbroken, terwijl we toch altijd goede vrienden waren.' Henry knikte. In het bos kwamen ze een verwilderde vrouw tegen. Ze had wat rode verf achter op haar broek. 'Ja, verfschieten,' zei ze. Het bleek een spel te zijn.

Na een tijdje kwamen ze bij een ravijn aan. Ze hadden hier een goed uitzicht. 'Herinner je je Klaas nog?' vroeg Eric. 'Heeft zichzelf stukgereden tegen een boom. En Ilse, ook dood.' Henry knikte. Ja, dat had hij ook gehoord. Hij was er kapot van. Klaas en Ilse waren ook goede vrienden van hem. 'Maar ja, dood is dood,' zei Eric. 'Je kunt ze niet terughalen.' Daar kwam de vrouw weer langs. Ditmaal had ze nog meer rode strepen op haar lichaam. 'Zo, je hebt het druk,' zei Eric.

'Ja,' zei de vrouw. 'Een feestje, maar een leuk feest.'

'Gelukkig,' zei Eric. Henry grinnikte. 'Hey, is dat Riet niet?' zei Henry. 'Riet van de Kaars.'

'Ja, verhip, je hebt gelijk,' zei Eric. 'Hey, Riet.' Maar Riet was al weer verderop. 'Laten we er naartoe gaan,' zei Eric. Even later vonden ze haar. 'Hoe gaat het met je, Riet, ken je ons nog, Eric en Henry.'

'Het gaat goed, en met jullie?' vroeg Riet. Ze deed een beetje afstandelijk ineens. Riet kon vroeger moeilijk meekomen op school en had vaak het gevoel dat ze er niet echt bijhoorde. Ze ging vroegtijdig naar een andere school. Na een tijdje brak het ijs een beetje. 'Zeg hebben jullie zin om mee te gaan naar het feestje? Het is mijn feestje,' zei Riet. Even later zaten ze bij haar thuis met de andere feestgangers. Ze had een groot huis. 'Blijven jullie slapen?' vroeg ze.

Ach ja, waarom niet, dachten Eric en Henry. Er werd even wat gebeld, en al snel was het okay. Midden in de nacht stond Eric op en ging op zijn blote voeten naar buiten. Het was een huis in het bos. Hij vond het geweldig om alleen in de natuur te zijn. Na een tijdje lopen kwam hij bij een meer aan, deed zijn kleren uit en gleden in het water. Het water was een beetje koel, maar verder was het warm weer. Heerlijk vond hij dat, om in de vrije natuur te zwemmen, en helemaal alleen. Maar later

merkte dat er ook een andere man en een vrouw aan het zwemmen waren, aan de overkant van het meer. Het waren mysterieuze mensen. Eric groette hen beleefd. 'Zo, wat doe jij zo laat hier,' vroeg de man. Eric vertelde dat hij niet kon slapen, en het fijn vond alleen in de natuur te zijn. 'En jullie?' vroeg Eric.

'We hebben nergens om naartoe te gaan,' zei de vrouw. 'We hebben ons huis verloren, en nu leven we in de natuur.' Even later lieten ze hem het hol zien waarin ze woonden.

'Fantastisch,' zei Eric. 'Ik zou ook wel in zo'n hol willen wonen.' Maar ineens greep de man een pistool en richtte het op Eric. 'Meekomen,' zei hij. Eric werd ergens in een kooi gestopt gemaakt van takken en touw. 'Wat gaan jullie met me doen?' vroeg Eric.

'Weten we nog niet,' zei de vrouw. Eric zag dat de vrouw rode vlekken op haar bil had. Toen lieten ze hem alleen. Na een paar uur was Eric nog steeds alleen, en begon te roepen. Na een tijdje sleurden de man en de vrouw de kooi naar het meer en duwden hem erin. Eric schreeuwde nog uit alle macht, maar niets hielp.

De vermissing van Eric kwam hard aan bij Henry. Ook Riet was er kapot van. Pas maanden later vonden ze hem, verdronken. Ook de man en de vrouw die het op hun geweten hadden werden gevonden. Het bleek dat ze onder in de grond nog meer vermiste personen vasthielden, maar die leefden nog steeds.

Henry keek naar Riet. Ze leek veel op de vrouw die het gedaan had. Ze bleken tweelingzussen te zijn. De man bleek lid te zijn van de motorbende.

Op een dag werd er weer uit het vreemde jongensboek voorgelezen. Het was een soort winterboek. De roodbil stam plantte zich op een vreemde manier voort. De vrouwen legden kleine eitjes die met hun voeten uitgebroed moesten worden, anders zou het vruchtje doodgaan. Zij die uit het ei kwamen waren piepklein, als kabouterijtjes, en ze hadden nog steeds een lijmachtige gel over zich heen, het vlies-ei, wat later als ze opgegroeid waren verder uitgebroed moest worden, anders zouden ze doodgaan. Dit moest gedaan worden door hun moeder of door hun partner. In hun jonge jaren waren ze als varkens, maar naarmate ze ouder werden verloren ze die kwaliteiten. Het voedsel waarvan ze leefden was rode varkens. Hun vijanden : langbek krokodillen.

Henry begreep niet waarom er nu weer uit het jongensboek voortgelezen moest worden.

Onze kapitein is een jongen, zei de motorrijder. Hij heeft dit boek geschreven, en het is onze bijbel.

'En waar is die jongen?' vroeg Henry.

'Vraag niets,' zei de motorrijder.

Henry besloot er niet meer naartoe te gaan. Maar toch keerde hij weer terug. Alsof iets zijn interesse had. Op een nacht werd Henry wakker. Er stond een jongetje voor hem in middeleeuwse koninklijke kleding. 'Ik ben het geheim van alle tijden, ik ben het poppetje waar alle paarden op rijden, waar alle rozen om strijden.'

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg Henry. Maar het jongetje was alweer verdwenen. De nacht erop was het jongetje erweer. Ditmaal had hij een boek bij zich. 'Dit is mijn bijbel,' zei hij. Op de kaft stond 'De Roodbil Stam' met een plaatje waarop wilden voetbalden. De bal was een leren zak die

een beetje op een doodshoofd leek.

Weer vroeg Henry : 'Wat kan ik voor je doen.' Het jongetje gaf hem het boek en verdween. Henry begon direct te lezen. Het was een boek over de middeleeuwen, over wrede praktijken, die uiteindelijk ophielden, maar ze waren nog steeds in de lucht, en kwamen verkleed als andere dingen.

Een man werd wakker van een lange vreemde droom. Hij had de dag ervoor naar een oorlogsfilm gekeken, en daarna naar een voetbalwedstrijd. Hij zuchtte diep, en viel weer in slaap. Hij droomde toen over een dames voetbal team waar alle vrouwen rode strepen op hun achterste hadden, terwijl sommige grote rode vlekken hadden, en sommigen gewoon rode broekjes. Honden renden over het veld, die toen in zwarte panters veranderden. En toen stond het veld in brand. De man was schoolmeester, en de volgende dag toen hij een vrouwelijke collega tegenkwam bemerkte hij dat er rode vlekken op haar broek zaten, die op lipstift leken. De man wreef in zijn ogen. 'Ben ik nu gek ?' dacht hij bij zichzelf. Maar toen ze zich omdraaide had ze het gezicht van een hond. De man wist dat hij nog steeds sliep. Het leek wel alsof hij niet meer kon wakker worden, en de dromen werden steeds langer en langer. Hij herinnerde dat hij de dag ervoor bij de t.v. en bij de voetbalwedstrijd veel te veel had gedronken. Of hadden ze soms iets in zijn glas gestopt ?

Een man las een vreemd verhaal in een magazine. Het was een soort strip, ook met veel plaatjes, en dan weer tekst. Het was in een wasserette. Hij gooide de magazine opzij. Greep zijn spullen en liep naar buiten. Het werk was gedaan. Hij gleed uit over een bananeschil en viel terwijl alles op de stoep lag. Sommige mensen hielpen hem. Zijn wasmachine deed het niet meer. De was was weer vuil, maar iemand anders bood hem aan de was te doen bij haar thuis. Het was een aardige vrouw. De vrouw van de man was zwanger. Hij wilde weer op tijd thuis zijn, maar het was zo gezellig bij de vrouw dat hij wat langer bleef, en ze besloten vrienden te blijven. Hij vertelde haar over het vreemde verhaal wat hij in de magazine had gelezen. 'Nee, niet gelezen,' zei de vrouw.

Een man zat bij de psychiater. Dit was het verhaal wat hij eruit floepte. 'Okay,' zei de psychiater, 'en wat is de betekenis ?'

Een krant werd gedrukt met dit vreemde verhaal. Iemand werd wakker en had dit gedroomd, iemand las dit. Een grote octopus hing over een stad, en slikte de stad op in zijn geheel. Iemand rende uit het ziekenhuis. Ze hadden hem een injectie gegeven, maar hij was erdoor aan het hallucineren. het was alsof de werkelijkheid nu in duizenden stukjes voor hem lag, in brokken. Iemand was geraakt door een giftige pijl van een wilde stam, de roodbil stam. De man was aan het hallucineren en werd in een kooi gezet. Al snel raakte hij uitgehongerd. Spinnen kropen over hem heen.

Iemand zat een winterboek voor volwassenen te lezen. Dit was wel het vreemdste winterboek wat hij ooit had gelezen. En het volgende verhaal was over de idioten van Mars. De idioten waren een echt ras, wilde reuzen, die in de vreemde jungles van Mars leefden. Ja, idioot was het, maar de plaatjes waren prachtig. Het sprak echt tot de verbeelding. De idioten van Mars waren vaak kaal met hanekammen. Het verhaal daarna ging over slangen, en daarna was er een verhaal wat meer op science fiction leek. De man bracht het boek terug naar de bibliotheek, en ging naar de jeugdafdeling om daar een paar winterboeken te lenen. Tot zijn grote verbazing ging het weer over de roodbil stam. Die nacht had hij een droom over een stam waarvan de vrouwen rood geverfde billen hadden. Hij vertelde het aan zijn vrouw en vroeg wat het voor betekenis kon hebben. 'Dat je teveel leest,' zei zijn vrouw. En ze had gelijk, want hij was een echte boekenwurm. 'Als je 's nachts droomt van hetgeen je hebt gelezen, dan heb je gewoon teveel gelezen, en hetzelfde geldt voor t.v.,'

zei ze.

'Maar wat kan ik dan doen?' vroeg de man. 'Heb jij een beter idee?'

'Neem mij eens wat vaker uit,' zei de vrouw. 'Ik heb het idee dat je getrouwd bent met de boeken in plaats van mij.'

Zo gezegd zo gedaan. De man nam zijn vrouw die dag direkt mee naar het bos om een wandeling te maken. Maar de man werd al snel onwel, en ze keerden om. 'Ik kan gewoon niet zonder mijn boeken,' zei de man. Ze probeerden nog een paar dingen, maar uiteindelijk legde de vrouw zich er maar bij neer.

Een man werd wakker van een droom, en daar een andere man. Ze hadden allemaal hetzelfde gedroomd, alsof er wilde geesten in de lucht waren. Zwarte honden blaften op de straat. Diep in het bos stapte een dwerg lachend zijn huisje binnen en trok de deur achter zich dicht. Er hingen wat klokken van wezens die in elkaar waren gegroeid en die zich voedden met elkaars inhoud. De dwerg roerde wat in een potje. 'Zombies zijn het,' zei de dwerg. 'Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar, want ze zitten aan elkaar vast door het hart. Ja, door dit middeltje zullen ze eindelijk los van elkaar kunnen komen, maar vergeten doen ze elkaar nooit.'

Het Rode Wapen

Ik zag haar daar staan. Haar naam was Zwijnenjacht. Ze stond aan een poort met een sleutel. Ik probeerde weg te rennen, maar ze tackelde mij. En toen dacht ik: 'Waarom zou ik wegrennen eigenlijk?' Het bleek een aardige vrouw. Ze nam mij door de poort naar binnen. Ze was heel praterig, had veel te vertellen. Ze zei dat zij me hier had gelokt, om mij te bevrijden uit een kerk. Ze had kleding gemaakt van parels. Je kon haar lichaam gewoon door de parels heen zien. Ze straalde warmte uit, maar ook geheimzinnigheid. Een koets stopte. We stapten in. De stad was groot hier, maar we gingen buiten de stad, waar ze in een hutje woonde. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester.

'Ik heb je verlost uit de kerk,' zei ze. 'Ze draaien daar allemaal in cirkeltjes, komen niet verder. Ze zijn onder de betovering van een heks. Ik heb je verlost. Het zijn zwijnen. Als je de jacht niet begint, dan pakken ze je terug. Bedriegelijke verschijnselen zijn het.'

'Okay,' zei ik. Toen begon ze te filosoferen. Ik vond het erg interessant. Ze was niet op haar mondje gevallen, en prikte door alles heen. 'Je moet denken,' zei ze, 'diep doordenken. Niet jezelf opsluiten in cirkeltjes.' Ik knikte.

'Er moet gewerkt worden in dat hoofdje van jou. Je moet je industrie bouwen. Zo kun je veilig zijn tegen de zwijnen,' sprak ze. Haar ogen waren rood doorbloed. Ik nam haar in mijn armen, gewoon omdat ik mezelf niet tegen kon houden. Ze hilde. Ik probeerde haar te troosten. 'Je bent zo lief,' zei ze. 'En dat is zeldzaam.'

'En jij bent een open vrouw,' zei ik. 'Dank je wel dat je mij verlost hebt.' Haar lichaam begon te schudden. 'Ze willen me bezitten, die zwijnen,' zei ze. 'Bouw je centrum van filosofie,' zei ze. 'En we zullen allemaal veilig zijn.'

'Wat is de belangrijkste filosofie?' vroeg ik.

'Dat moet je ontdekken,' zei ze. 'Maar bouw gewoon voort. Die varkens zullen allemaal in het nieuwe stelsel van filosofie ontmaskerd worden.' Ik drukte haar tegen me aan. 'Je zult veilig zijn, heus,' zei ik. Toen glimlachte ze een beetje.

Ik keek naar de lucht, die vol was met luchtschepen. De hyena's zouden ons redden. Ze brachten ons naar een spiegel-universum. Alles was hier net een beetje anders. De natuur had hier zoveel meer diepte. Zwijnenjacht was erg aan het beven. Ze was erg ziek. Ik nam haar mee naar een grot, en legde haar neer op een zachte plek, tussen veren en vellen. Weer nam ik haar in haar armen, en verzekerde haar dat alles goed zou komen. Er groeide hier een koffieboom, reusachtig met diepe wortels. En op de takken van de boom en de stam was een kasteel gebouwd. Caffeïne soldaten marcheerden op de muren. Ze leken op ridders en hadden scherpe wapens. Ook hadden ze pistolen met rode lasers. Ze vormden hun eigen politie. Ze waren de communicatie politie. Caffeïne had al deze realiteiten gecreëerd, en voerde een dwangmatige controle.

Ik las de statuten van Orion door, over een rode planeet, Dankbu. Het was een planeet vrij van caffeïne. Het was een planeet waar alles om de innerlijke filosofische registers ging. Er was daar een oorlog tussen koffie en caffeïne. Beide kanten hadden rode wapens.

Het Kind Van Licht

Ik, 44 jaar, schrijver.

Ik houd van boeken, vooral van de wat mysterieuze boeken. Ik woon alleen in een kasteel. Om de dag door te komen drink ik veel thee. Als ik dat niet doe dan val ik in een diepe depressie die met het verleden te maken heeft. Arabische thee werkt het beste op mij. In de zomer trek ik er altijd met mijn caravan op uit. Ik heb vroeger gejaagd, maar daar heb ik me inmiddels voor negentig procent van bekeerd. Ik jaag nu alleen nog maar bij noodzaak. Ik ben een prominent lid van de jagersvereniging. Ik houd van sport, maar ik merk bij mezelf dat ik steeds meer de rust opzoek. Ik houd van de indiaanse cultuur. Zij zijn het meest mysterieus voor mij. Ik ben verder niet gelovig, maar maak wel gebruik van de rijke symboliek van religies, als achtergrond. Voor mij is het natte kunst, de koude dood, ik geloof afstandelijk, maar wat ik dan geloof weet ik eigenlijk niet. Ik voel mijzelf als een agnost, die weleens gebruik maakt van de metaforen en archetypes om mij heen, waarin ik bij vlagen soms een echte passie heb, die mij overigens ook weer benauwd. Ik voel mij een gevangene van mezelf, van deze wereld. Ik schrijf om ergens de uitgang te kunnen vinden.

Ik houd van dunne boekjes, maar wat dikkere boekjes doen het ook wel goed bij mij. Sommige boeken zijn gewoon echt perfect van formaat en ik kan daar wel uren naar staren en over nadenken. Ik lees veel, maar ben ook veel bezig met mijn geheugen. Sommige boeken benauwen me, en die heb ik liever niet in huis. Ik ben op zoek naar de perfecte boeken. Zo bouw ik mijn stad, mijn land, en mijn huis.

Ik ken mijn kasteel niet, ik woon alleen in een klein gedeelte. In veel kamers ben ik nog nooit geweest. Het kasteel staat verder helemaal leeg. Ik kom uit een gereformeerd gezin, een nachtmerrie, daarom woon ik nu alleen. Niemand zal me ooit de les nog leren. Mijn vader was dominee, en mijn moeder was uit hetzelfde hout gesneden. Ik kon me nooit uiten daar, ik werd nooit serieus genomen. Alleen de dikke bril van mijn vader sprak de waarheid. Wij hadden niets in te brengen. 's Nachts is het alsof ik engelen hoor zingen. Vroeger leek het altijd alsof ik duivels hoorde zingen. Mijn vader noemde iedereen vroeger altijd 'duivel', en hemzelf beschouwde hij als een half-god. Ik kan daar nu om lachen, maar toen hij de baas was was dit zeer beangstigend, onheilspellend. Via een achterdeurtje in de kerk ben ik ontsnapt. Ik ben naar de kinder-bescherming

gegaan en heb verteld wat voor gruwelijke praktijken ze er bij mij thuis op nahielden. Toen stopten ze me in een weeshuis. Mijn vader kreeg een lange gevangenis-straf, en mijn moeder werd in een inrichting geplaatst. Mijn vader is in de gevangenis overleden, en mijn moeder in die inrichting. Dat is natuurlijk een treurig einde, en ik heb daar best veel verdriet van gehad. In het weeshuis ben ik verder goed opgevangen. Ik woon nu op mijzelf.

Ik ben een verzamelaar van oud plastic speelgoed, klassieke uitgaves. Plastic is de toekomst, zeg ik altijd. Ik denk altijd : waren we maar wat meer van plastic, dan zouden een heleboel problemen opgelost zijn. We zijn van een te hoge graad vlees en bloed, en dat veroorzaakt de helse pijnen. Ikzelf weet goed wat pijn is, en het leek altijd wel een vereiste om verder te komen. Wat ik dan schrijf? Antropologie en cultuur. Ik zou wel als ontdekkingsreiziger naar Zuid-Amerika willen gaan. Vooral het Amazone-gebied trekt mij aan. Er hangt veel kunstfruit in het kasteel, nog van de vorige bewoners.

28 Juni 1972

Ik heb nu een vriendin. We wandelen samen door het kasteel. Dan sleurt ze me mee de tuin in. Ze haalt me over om bij haar in te wonen. Ze heeft een klein huisje in de stad. Ik voel daar wel wat voor. Het kasteel is nu verleden tijd. Haar familie komt vaak op bezoek. Ze heeft een oom Jan en een oom Piet waar ze nogal erg op gesteld is. Sinds ik met haar ben ben ik de dingen anders gaan zien. Ze is veel buiten om de vogels te voeren. Vanaf hier kun je de kerk-klokken goed horen, maar ik vind dat niet erg. Ook heeft ze een voorliefde voor koken. Vooral met uien maakt ze veel bijzondere gerechten. Als ik aan de ui denk pel ik hem af in tranen. Zo zie ik mijn leven. Wortels zijn ook haar favoriet. Wortels doen me denken aan konijnen. Verder houdt van allerlei puddings. Ze is veel bij de bloemen in haar tuin. Als ik aan bloemen, wortels en uien denk, dan zou ik er wel een trap van willen maken om met haar naar de zon te gaan. We houden van de zon. We zitten vaak buiten. Dan filosoferen we over allerlei dingen. Ze heeft boven veel schilderijen van indianen hangen. We zijn beiden erg ontzet over wat de blanken de indianen hebben aangedaan. Op zolder heeft ze een groot schilderij van de bizon-jacht. Ik vertel haar dat ik tegen jagen ben, maar dat het soms noodzakelijk is. Daarom ben ik lid van de jagers-vereniging. Indianen waren jagers voor voedsel, anders zouden ze gek van de honger worden, dus het was volkomen gerechtvaardigd. Ze waren ook nog eens met een jacht-instinct opgepadeld. De indianen zagen de dieren wel als heilig, dus vroegen ook om vergeving als ze op jacht waren geweest. Maar goed, dat kon natuurlijk per stam verschillen. Sommige indianen zagen het misschien ook als hun opdracht om te jagen voor de goden. Hoe dan ook, het hoe en waarom van de jacht interesseerde mij. Het was een prachtig schilderij, dat schilderij op de zolder. Het was net alsof de bizons op dat schilderij zeker niet voor niets stierven. Ze redden een indiaanse stam van de ondergang. Ook kwam er kannibalisme voor onder indianen. Dit had vaak te maken met religie, maar ook met oorlog, en soms gewoon echt honger. Sommige schilderijen die ze had waren echt luguber. Maar ik moest er gewoon meer vanaf weten. Het was een drang die ik niet kon tegenhouden. Mijn obsessie met indianen werd zo sterk dat mijn vriendin me op andere gedachten probeerde te krijgen, en mij probeerde af te leiden. Maar mijn drang was zo groot en aanstekelijk dat ze op een bepaald moment ook zelf voor de bijl ging. Wij moesten en zouden het geheim ontrafelen.

Mijn vriendin had ook een schilderij van engelen, en dat sprak mij aan, maar beangstigde mij ook. Een ander schilderij was met een engel die op de engel des doods leek, staande voor een poort. Het leek op een reusachtig groot zwart-grijs standbeeld. In de geschiedenis werden de indianen en hun goden door de christenen gedemoniseerd. Natuurlijk is bloedvergiet niet goed te praten, maar daar konden de christenen ook wat van. Ik staarde naar buiten, en kon de kerktoren boven de huizen zien uitsteken. Aan de ene kant trok het christendom mij aan, maar aan de andere kant stootte het mij af.

Het was in mijn ogen de arrogantie ten top, verschrikkelijk nationalistisch en cultuurbarbaars. En dan die eeuwige hel, dat was me nogal een piek op de kerstboom. De macht van het christendom was groot, en zaaide angst en paniek. En mijn vraag was wat de God van de christenen met de indiaanse goden en de zielen van de gesneuvelde indianen heeft gedaan. Waar waren zij ? In mijn hoofd dansten de indianen een vurige dans, en als dat zo door zou gaan zou alles spoedig in vuur gaan. Ik kon mezelf er niet van losmaken. Het leek alsof zij brandden door het christelijk stempel. Het van hen geroofde land was nooit aan hen teruggegeven. De indianen hadden ingang tot de natuur, iets wat de blanken nauwelijks hadden, en dat maakte hen jaloers, omdat ingang tot de natuur ook de staf van vruchtbaarheid betekende. Het was alsof de draak een ei bewaakte en tegelijkertijd niet bij dat ei kon komen.

En wij leefden nog steeds dichtbij die draak in dat land, die jaloerse, kleptomanische, arrogante kracht die ons door het vele papier van de natuur af wilde houden. Maar goed, we wilden ook geen slapende draken wakker maken. Mijn vriendin leefde zich uit met het koken. Bij broodgerechten werd het bruine brood bewust gemengd met het witte brood. De blanken zouden deel kunnen hebben aan die natuur, door vermenging, niet door moord en roof. De blanke land-inpikker koos de brede snelweg van de vijandschap en niet de langzame, smalle weg van de vriendschap. Maar de blanke zag de indiaan al als goddeloos bij voorbaat, omdat de leefwijze van de indianen niet bijbels was. Grappig is het dat in de grondteksten van de bijbel alles wel weer indiaans is, maar de blanke leefde met een slappe vertaling daarvan. De spinnenwebben buiten laten me zien wat voor spel er aan de gang is. Of zijn de blanken ook een soort indianen met hun eigen jacht-instinct ? Daar lijkt het wel op, want onze voorouders hebben een verschrikkelijke jacht op de indianen gemaakt, en waren erg barbaars, echt niet minder dan de indianen, en vandaag laat de blanke nog steeds zien wie hij is door al zijn machts-systemen en verschrikkelijke bureaucracie. Daar moet je maar tegen kunnen. De blanke heerser is als een witte spin met een web waar je 'u' tegen moet zeggen, en doet in oorlogsstrategie niet onder aan de indiaan. Wie is er nu een wilde ? Schuilt er in iedere blanke niet een indiaan ? Wat rassen-communisme zou de wereld geen kwaad doen.

Het liefdesbed boven de zee was leeg. Zowel de blanke als de indiaan waren vertrokken, naar hun eigen stukje natuur. Het bed was omringd met duizend deuren. Eén van deze deuren was de deur van verzoening, terwijl de anderen deuren waren van de dood. Ik was vastbesloten de juiste deur te kiezen. Ik had maar één kans. Ik ging op mijn gevoel af. Ik opende een deur en viel in een afgrond. Was dit de dood of de verzoening ? Ik zag grote doodshoofden van indiaanse opperhoofden. Ik zweefde boven de wateren, met haaien onder mij. Aan de andere kant van de afgrond kwam ik aan. Ik was trots op mezelf dat ik het had gered. Waar was ik nu ? Dood of levend ? Eén van de haaien had een grote staart die hij op me richtte. Hij was me gevolgd. Hij stond op het punt om mij met die grote staart te slaan. In mijn binnenste hoorde ik een stem die zei : 'Omhels de staart.' Toen ik dat deed ontplofte de staart en kleine doodskoppen kwamen voort. Een vrouw droeg een kruik, de laatste jacht.

De wereld met al haar boosaardigheden bleef ergens steken in een gat, zwevend in een licht. Alleen haar vrucht zou kunnen doorlopen, maar zij zelf zou vergaan in die kruik, in de laatste jacht. Ik staarde naar haar schilderij. Ze had het zelf geschilderd. Ze had een prachtige uitleg gegeven, zoals ik het niet zou kunnen doen. Ik had bewondering voor haar. Zij had een heerlijk boek geschreven. Andere boeken zouden mij steken. In onze gedachten waren wij nog steeds in het kasteel. Wij keken naar het binnenste van het kasteel, wat was als een exotische vrucht, waarvan je zou sterven als je het zou eten, maar wij stierven niet. Wij hadden het kind van licht gevonden. Wij keken naar de vrucht, aten ervan, en beseften dat dit het vlees en bloed was van de verzoening. Wij hadden de juiste deur gevonden. Een geluksgevoel maakte zich van mij meester, als van een geboorte. Dit kind van licht was ons kind. Nu zouden wij nooit een kind opbrengen in de materiele wereld, dat zou

wreed zijn. We lieten het kind in de lucht zijn.

In het kasteel, in de kern, was alles anders, waar de pit was, het lichaam van de verzoening. Dit bed was in ons huis nu, in de huiskamer, waar iedereen het kon zien. Ook vanuit de keuken kon het bed gezien worden, en vanuit de tuin. Hier draaide het huis om nu, en buiten sneeuwde het, om alles, maar dan ook alles, met een sluier te bedekken. In onze gedachten was er een gele zwemvogel in het riviertje van het kasteel. Wij wisten niet waar het diertje vandaan kwam. Wij hadden het daar nog nooit eerder gezien. Het was onze trots, een trots om de nieuwe geboorte. Op hetzelfde moment was er een sterfgeval, de oude wereld, en het feit dat we niet meer in het kasteel waren. Maar het was goed zo.

In het bos rondom het kasteel waren zoete vruchten, exotischer dan degenen in het kasteel. In het bos was het goed. Dat was gewoon zo. Nog wel beter dan in het kasteel. En hier waren wij. Hier leefden wij. Van de modder van het dagelijks leven. Het diertje kwam hier ook. En als wij op onze uitgestrekte deken zaten, dan gaven wij hem ook wat voedsel. De gele zwemvogel was onze vriend, een parel uit de andere wereld. Het was een krachtige vogel, die goed voor zichzelf kon zorgen, statig, deftig, onafhankelijk, een hele verschijning. Wij konden hem niet de baas. Het was een koppige, eigenzinnige vogel, maar daar hadden ze om gevraagd. Hij wist precies zijn zin te krijgen. We deelden met hem de oogst.

Hij was een profeet, een prachtig joch, een apocalypse. Hij sprak snel, soms verwarrend. Hij sloeg deuren open. Wij volgden hem, terug naar het kasteel. Hij liet ons boeken zien die nog nooit waren gelezen, en boeken die nog nooit waren geschreven. Hij liet ons gangen zien die we niet kenden, en een wereld waar wij geen deel aan hadden. Een globe van vuur, in het midden van het kasteel. Daar legde hij zijn kleed af en gaf ons precies wat wij wilden. Hij was gekomen om verlangens te vervullen, wensen. Hij was gekomen om dromen uit te laten komen. En daarna ging hij rond met de hoed. Hij was een handelaar, een makelaar in dromen.

De kinderen komen tot een boek in de jachtvelden, het indiaanse oorlogsboek. Voor altijd zal dit hun hoofden stalken.

De Elvenoorlogen

Geen wapen bleef onaangeroerd in de bloederige elvenoorlog tussen de indiaanse elvenstammen. En eigenlijk draaide het in die oorlog alleen om tranenstenen, bloedkoraalachtige toverstenen. Gekrijs en gegil vulde de nacht, totdat een joelende stam uiteindelijk had gewonnen. Ze droegen de toverstenen naar een geheime plek, en probeerden verder de hele oorlog te verwerken. De oorlog had lang geduurd, maar het doel was nu bereikt.

Witsmiktiel, de indiaanse elvensmid van de stam die de elvenoorlog had gewonnen smolt de stenen om, en zo kon er een nieuw daglicht komen over alle stammen. Nog nooit gingen zoveel elven in slavernij, en nog nooit was er zoveel doem in de omgeving. Het vee van de elvenstammen die in de oorlog ten onder was gegaan werd vollop geslacht, wat een zwarte bladzij was in de geschiedenis van de indiaanse elven. Zelfs de winnende stam gaf dat later toe, want waar was alles om te doen? Om tranenstenen die omgesmolten moesten worden, zodat er nieuw daglicht zou komen: allemaal om slaven te maken: Elven in boten, elven op fokkerijen, elven in de bouw, van alles.

Er was een man, een elf, Timgrimado, die hen uiteindelijk de onzin van dit alles liet inzien. Hij stal de omgesmolten stenen en liet er een wapen van maken waarmee hij hen allen zou domineren. Afschaffen liet hij alle slavernij, alle fokkerij en slachterij, en hij leerde hen te vechten voor henzelf

in plaats van voor anderen, zodat ze ook niet anderen voor zichzelf zouden gebruiken. Sindsdien was er wel veel onverschilligheid, maar men bleef in ieder geval van elkaar af. Timgrimado vertrok later weer, maar vertelde hen dat hij ze allemaal zou slopen als ze weer in hun oude wegen zouden terugvallen.

Velen probeerden erachter te komen waar Timgrimado naartoe was gegaan, maar niemand wist het. Velen verlieten hun stam om ook als Timgrimado te 'vertrekken'. Niemand wist precies wat dat inhield, maar men vond dat wel stoer. Zelfs kinderen kondigden soms aan hun stam te verlaten, maar vaak stonden de ouders dat niet toe. Voor een elf was het belangrijk om tovenaars te worden, om de eenzaamheid en de vergetelheid te domineren, in plaats van elkaar. Ja, Timgrimado had hen wijze lessen geleerd.

Maar na tijden begonnen de verhalen over Timgrimado steeds meer weg te vagen, totdat op een bepaald moment niemand meer echt wist wie of wat Timgrimado nou precies was, en men begon terug te vallen in oude gewoontes. En zo ontstond er een nieuwe elvenoorlog, nog luguberder dan die daarvoor. Ditmaal ging de oorlog om goud. Enkele indiaanse elvenstammen hadden goudmijnen gevonden. Weer brak er een tijd aan van slavernij voor de onderworpen stammen, en weer begonnen fokkerijen en slachterijen volop te bloeien. De grote winnaar van de oorlog was Herpidasis, het opperhoofd van een wrede indiaanse elvenstam. Herpidasis maakte zichzelf tot keizer van alle onderworpen stammen, en het moest genade heten dat hij ze in leven liet. Natuurlijk moesten ze bijna allemaal in de goudmijnen werken, en niemand maar dan ook niemand dacht over Timgrimado, omdat niemand meer wist wie hij was.

En daarom was het dan ook een extra verrassing toen hij ineens voor de deur stond. Hij was net zo verwilderd als vroeger, alsof hij vanuit de dieptes van de eenzaamheid en de vergetelheid kwam. Ditkeer was Timgrimado erger dan hij ooit was. Hij greep Herpidasis bij z'n nek en rukte z'n kop eraf. Alle volgelingen van Herpidasis maakte hij tot slaaf door onverwoestbare rode toverketens om hun nek, en zo voerde hij hen allen mee naar zijn duistere kastelen diep in de vergetelheid. Woest brulde Timgrimado tot zijn slaven: 'Ik heb jullie eerst geleerd niet van slavernij te leven en elkaar vrij te laten zoals ik jullie vrijliet. Maar omdat jullie niet naar mij wilden luisteren laat ik jullie nu zien dat hij die van slaven leeft zelf een slaaf is.' En zo moesten de slaven hard werken in de mijnen onder de duistere kastelen van Timgrimado.

Maar op een dag wist één van de slaven vrij te komen, en stal het wapen van tranenstenen dat Timgrimado in bezit had. De slaaf ging er direkt mee naar Timgrimado toe en hief het wapen in de lucht: 'Zie je dit hier!' krijste de slaaf. 'Dit heb jij eens gestolen en je macht opgeëist, maar nu is het van ons.' En een bliksemstraal kwam van het wapen af om Timgrimado te ketenen. De slaaf zette verder met het wapen alle andere slaven vrij, en samen voerden ze Timgrimado mee naar hun oude domein. Hier maakten ze weer alle andere stammen tot hun slaaf, en Timgrimado werd in een kerker geworpen. En sindsdien stond de wreedheid van de overheersende stam op het toppunt. Het werd zo erg dat machtige tovenaars hun legers stuurden, alleen maar om te ontdekken dat Herpidasis en zijn elven hun slavenrijk met onbreekbare hand uitbreiden. Na een tijdje waagde zich geen enkele tovenaars er nog aan. En zo werd Herpidasis zelfs de schrik der tovenaars.

Maar Timgrimado wist een gat te graven in zijn kerker tot diep onder de grond. Hier vond hij zogenaamde gilstenen waar hij een nieuw wapen van maakte. Timgrimado bleek onoverwinnelijk door het nieuwe wapen, nadat hij er de deur van de kerker mee had gesloopt. Een wachter probeerde hem te grijpen, maar snel onthoofde Timgrimado de wachter en nam zijn helm en pantser. Niet lang daarna had Timgrimado het hele keizershuis onderworpen, omdat het wapen zo gilte dat iedereen erdoor in elkaar zakte wanneer Timgrimado zijn wapen richtte. Timgrimado

begon de oude wetten weer te verkondigen, maar wist nu ook dat hij nooit meer zou terugkeren als hij zou vertrekken. Timgrimado voegde daarom geen waarschuwing meer achter de wetten, omdat hij niet nog een keer in de val gelokt wilde worden. De indiaanse elven moesten nu voor zichzelf zorgen. Hij raadde hen allemaal aan hun stammen te verlaten om de eenzaamheid en de vergetelheid op te zoeken.

Terug naar zijn duistere kastelen en mijnen kon hij niet, want daar zouden ze hem kunnen vinden, en daarom sloeg hij een totaal nieuwe richting in, en wiste zijn sporen uit. Hij wist dat zij die in stammen bleven leven ook oorlog zouden blijven voeren.

De Boeken van Honing

1.

1. De Rozentepel van het diepe woud, trekt elven aan, en feen hand in hand,
Tot een reuzenkroning, een reuzenwoning, voert dit strand, een elvenballet, een kostelijk vuur,
Een draaiend bed, en daar is de ochtendprinses, met haar groene woorden, slangen uit haar monden,
Zij waakt over het vuur en over het uur, oh, roept haar aan, oh schrijf haar naam,
Al haar bloedende prinsessen aan de muur, al haar bloedende gedichten, tot dit kostelijke uur,
Zij waakt in vuur.

2. De Rozentepel waakt hier, met zoveel waakhonden, zoveel versieringen,
Zij loopt als de witte koningin, zij waakt en grijpt dan in,
Waar zoveel bomen staan, waar zoveel feen staan, hand in hand, aan het strand,
Waar zoveel feen staan, ja, zij roepen je naam, echoes in de nacht, versluieren zoveel pracht,
Kom dan aan

3. De Rozentepel in de nacht, gevende elvenmelk, versiert in pracht,
Ik probeer dit schilderij te schetsen, struiken als rood vuur, bloemen als aardnoten,
En iemand slaat de trommel, iemand slaakt een gil, iemand loopt weg,
Iemand staat naakt, het is de feenprins, en dan staat er een prinses,
Ik kom dichterbij, en een kikker ontwaakt

4. De Rozentepel in de diepe nacht, gloeit als het goud, met onbekende pracht,
Wij komen dichterbij, maar het vlucht van ons weg, wij kunnen hier niets bereiken,
Wij hebben altijd pech

5. Ik kom er niet doorheen, door dit dichte bos. Dan sla ik met mijn zwaard, maar takken proberen mij te wurgen,
En deze takken hebben doorns, en ik ben een prins.

6. Waar moet ik het zoeken, waar moet ik heen, ik ga er dwars doorheen,
En ik ben bloedende, en narren volgen mij, zij maken me bespottelijk.
Waar kan ik heen, waar kan ik schuilen.

7. Ik loop recht door, maar dan val ik weg, in de armen van een vrouw, zij neemt mij naar een diepe put, waar zij woont.
Ik klop aan haar deuren, en zij opent voor mij, zoveel gedichten in een rij.
Van vrouw tot vrouw ga ik, zij voelen mij, zij achterhalen mij,
Van jurk tot jurk ga ik, en veel gegiechel, warme handen die mij verder binnentrekken.

Ik kom hier nooit meer weg. En een pot met honing staart mij aan, op het honingschip zijn wij,
En dan smelten wij.

8. De vrouw van de nar staart mij aan,
Een grote ton met honing, zij is zo vol met honing,
En dan verzuip ik in de bloemen, totdat ik tot het gat reik,
Ik neem haar brief aan, letters omgeven door bloemen.

9. En ik zweef naar het kasteel waar onze dromen komen,
Zweef naar het kasteel waar onze dromen waar worden,
Dromen zijn zo zoet, dromen zijn zo goed,
En ik open de boeken van honing,
Ik open de boeken van het verleden, in een ander licht,
In honing gedoopt, zij is de vrouw van mijn dromen,
Ik zie een fragiele brug van licht, en van zachte fijne stof, ik haal mijzelf naar boven, en dan komt
de herinnering,
Ik zie een brug van licht, zo zacht, en zo fijn,
Een brug van licht, waarover onze dromen uitkomen,
Als eieren van licht.

10. Heel in de verte komt zij aan,
Als een lichtend licht, besmeerd met honing,
Bloemen maakten in haar woning.

2.

Ik ben geboren uit twee vrouwen, die geboren waren uit twee vrouwen. En deze vrouwen waren
geboren uit twee hyena's. Kijk dan naar alle volkeren om u heen, en zie hoe zij hun afgoden dienen.
Zij eren mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Keer dan om tot uw Vader. Ik ben
geboren uit twee vrouwen. Keer weder tot uw Vader.

Rijk met melk waren hun borsten, en zij waren voortgebracht door twee vrouwen, en zij waren
voortgebracht door twee hyena's. Hoort de stem van Hem die in Antlia troont.

Rijk met melk waren hun borsten, en door hun honing voedde Ik Mij. Keert dan weder tot Antlia,
oh kinderen des heils, want ingenomen is Zij.

Laat Antlia zich wederom oprichten, nadat zij was neergeslagen door koningen van een ver land.
Zie, Ik zal deze koningen slaan. Ja, tandartsen met wit en zwart gif kwamen tot haar om haar te
binden. Maar de Heere regeert in Antlia.

Een ketel van verderf zal uitgegoten worden op de hoofden van tandartsen die gif gieten in de
monden van de kinderen des Heeren. En zo zal Antlia vrij zijn.

Ik ben de Heere, die u zal laten wederkeren tot Antlia. Ja, een witte burcht heb ik daar voor u, in
de diepte der woestijnen, ja, in de dieptes der wildernissen. En Ik zal het wit der tandartsen uit u
verwijderen.

Kom dan tot het witte kasteel, spreekt de Heere, en laat u verlossen uit de klauwen der tandartsen.
Zij staan dan als ridders op u tegen te houden, maar ziet, Ik zal hen neerslaan. Zij hebben dan hun

macht door de oude bijbel, maar zie, dit boek was deels vals.

Ik ben de Heere die u uit de handen der tandartsen hebt verlost, en u hebt uitgeleid. Zie, Ik zal hen allen neerslaan, want zij hebben zware lasten op het volk gelegd.

Zo zal Ik dan het zwaard zetten in de tandartsen om het kaf van het koren te scheiden. Ja, het volk der tandartsen zal in de vurige smeltoven geworpen worden. De Heere Heere laat niet met Zich spotten.

Komt dan tot het witte kasteel, en dringt diep in haar binnen, opdat Ik u zal vrijzetten.

Een vaste burcht ben ik in Antlia, om Mijn volk uit te leiden uit de verdrukkingen der tandartsen. Zij zijn Mijn grootste vijanden, omdat zij zich in Mijn tempelen hebben gezet als goden. Ziet, Ik zal deze goden uitroeien, en uitbannen uit Mijn heiligdommen, en met hen zal niet gerekend worden. Zij hebben zwaar tegen Mij gezondigd.

Ik zal Mijn schalen van onheil gieten over de hoofden van deze tandartsen, deze valse profeten. Zij hebben een medicijn vervaardigd wat helemaal geen medicijn is, maar een giftige klem om de nekken van Mijn volk. Wee deze tandartsen. Ik heb een dag aangesteld om hen door vuur te vernietigen.

Ziet, zij kwamen vanuit de hel tot u om u te knechten. Zij zullen rekenschap moeten afleggen van hun boze daden. Dit is een boosaardig geslacht.

Ja, kokende teer zal Ik over hen uitgieten, en hun huiden zullen wegsmelten, want zij hebben de Heere Heere verloochend.

3.

In het witte kasteel is een doorgang, door jungle, wildernis en paradijs. Dit witte kasteel is het hart van God. Hier is de honing voor hen die Hem zoeken. Hier is de bron van het leven.

Omdat wij doorgang hebben gehad leven wij. De hyena waakt hier, en Zijn soldaten zitten op hyena's. Zij zijn bewapend voor de strijd. De ridders des Heeren steken hun speren uit, en rennen dan naar buiten, om tandartsen aan te vallen. Het is de grote witte oorlog.

En tandartsen zullen vallen aan alle kanten, want zij hebben tegen de Heere gezondigd. Zij hebben zichzelf als god opgesteld in Zijn tempel. Zij hadden overlegd : Laten we onze troon hoger plaatsen dan God, ver boven alle sterren. Maar ziet, zij werden neergehaald en ter aarde geworpen. En nu vervolgen ze de heiligen met gif. Zij weten dat zij weinig tijd hebben.

Ja, de Heere zal de spot met hen drijven, en lachen op Zijn troon, wanneer zij ten onder gaan. Ja, op de Dag des Heeren zullen zij in angst zijn, maar hun gebeden zullen niet gehoord worden, want Zij dienden de Heere niet.

Zo zal er dan een dag zijn tegen alle trotse en hooghartige tandartsen. En de engel des Heeren zal diep in hen gestoken worden.

De Heere Heere is een strijder tegen de volkeren der tandartsen. Zie, Hij zal hen teruggedrijven in de zee, en hun lichamen verbranden. Ja, in de zee van vuur zullen zij wegzinken tot eeuwige

schande.

De zwarte ridder des Heeren is tegen hen, en met Zijn legers zal hij hen achtervolgen, en haken door hun kaken slaan. Zo zullen zij ontwapend worden, ontkleed en openlijk tentoon gesteld worden.

Doorboren zal de Heere de hoofden der tandartsen, en hun afgoden zullen hen afgenomen worden, en alles wat zij hebben gestolen.

Ja, boorders zal de Heere opstellen in het zuiden en het noorden, om Zijn volk te beschermen tegen tandartsen.

De Heere zal de tafelen der tandartsen opwerpen, en al hun geldtorens.

Ja, de Heere brak de kaak en nek van Dagva, de koning der tandartsen. Dagva is dood. Er is feest in de hemel, want de aanklager der broeders is gevallen.

En laten daarom alle profeten des Heeren zich uitstrekken naar de depressie des geestes, opdat zij beschermd zullen zijn tegen zulke geesten.

Ontvangt daarom de depressie des geestes, opdat gij niet onder de depressie der wereld komt.

En Jeremia nam het zwaard van Dagva om hem te onthoofden. Daarna sloeg hij in woede Dagva's hart, nieren en andere organen uit zijn lichaam, en zie, de hyenas des Heeren aten het.

4..

Dan in het rode kasteel is verdere bescherming en genezing, om aan de zombies der tandartsen te ontkomen. Ja, het vuur des Heeren is tegen hen.

Zo zult gij door het rode kasteel gaan, om de depressie des Heeren te ontmoeten. Zij zal zijn als de nachtwake over u.

En laten wij dan gaan tot de Jeremia woestijn. Zij zal ons leiden. Zijn Engel is over ons.

En zij zal ons bewapenen en voorbereiden tot de strijd. Ja, de depressie des Heeren neemt steden in.

5. Depressie is een mooie vrouw ... Ik heb haar in mijn armen genomen ... Zij is een jager, levende in de natuur, ver weg van de mensen ... Zij leeft met dieren .... Zij heeft een donkere huid ... De diepte van depressie is in haar haren ... Haar ideologieën zijn vreemd .... Haar theologieën zijn afwijkend ....

6. Hij gleed over borsten op het strand, die toen veranderden in doodskoppen. Vanuit het midden rees een roos, die de ark van Noach droeg. Maar toen bleek het een vogel te zijn die de ark van Noach droeg. Gevleugelde vrouwen zaten in de top van een boom. Zij kwamen van een ander land, een andere wereld, die hij niet kon bereiken.

7. Hij kon zijn mes laten gaan in de dikke huid van het beest wat hem blokkeerde, maar hij kon niet ontwaken. Het beest was een wachter die hij moest leren temmen en berijden. Het was een

mengeling tussen een aap, een beer, een panter en een hond. Er was een groot ravijn waar hij niet overheen kon. Hij kon alleen maar dromen van de andere kant.

8. Apen schenen met gemak over het ravijn te kunnen door hun kunsten. Ze slingerden van boom tot boom. Maar hij was geen aap. Misschien als hij op de rug van zo'n aap kon zitten, dan zou het werken, maar de apen ontweken hem.

9. Zij was de koningin der apen, maar zij ontweek hem ook. Ze wilde niet met hem spreken.

10. Hij groef zich in in een groen weiland, en zijn bloem groeide over het ravijn. Zo klom hij naar de andere kant. Ze waren blij hem te zien daar. Ze kroonden hem met bloemen, en ze noemden hem : de bloemenkoning.

5.

Het Souvenir

1. Wij staan hier met het souvenir,

Wij staan hier met het souvenir,

Een dwergen-koning gaf het ons,

Het souvenir, nooit was het hier,

Het souvenir, zoveel dromen kruizen hier,

Het souvenir, nooit eerder kwamen wij hier

2. De dwergen-koning nodigde ons uit in zijn kasteel,

Oorlogen woeden hier,

Zijn staf was fier en luid,

Het souvenir, glom daar, en spruitte uit,

Het souvenir, dromen kruizen hier,

Het souvenir, bracht ons tezamen

3. De dwergen-koning nam ons toen op, en bracht ons naar zijn tuin,

Het souvenir volgde ons,

En kwam tot ons als een glanzende pruim,

Het souvenir, het souvenir

Het Souvenir II

4. Het dikke morgenlicht ligt in mijn hand,

De ochtenddauw glijdt over mijn voet,

Ik ben met jou,

Je stralend gezicht,

Je moederlijke mond,

Het morgenrood glijdt in de rivieren,

Jij hebt de hertenkrans,

Jij beweegt je staf door mijn haren,

En tekent dan in het zand,

Het souvenir, kleeft aan jouw hart,

En ook aan het mijne,

Heeft ons in dromen tezamen gebracht

5. Je toverstaf tekent een nieuwe boot,

Wij gaan dan over de wateren,

En het morgenrood gaat ons voor,

Als een waterdame,

Zij houdt het souvenir heel hoog,

Totdat de vogels voortkomen,

Die vleugels geven aan de boot,

Het souvenir, nooit zijn wij hier eerder geweest,

Het souvenir, hoog in de wolken,

En dan daalt zij neer met de zwanen,

En wanneer zij het water raakt,

Dan trillen alle snaren,

Het souvenir, waar dromen samenkomen,

Het souvenir, nooit zijn wij zo ver gekomen

6. En dan opent zich het water,

Een zeemeermin komt voort,

Met haar fluit brengt zij rust tot de wateren,

En zij leidt ons voort

7. Langs het water staan de dwergen,

Kijkende naar het geheim,

Waar de verloren prinses uit het water komt,

Het souvenir, waar dromen tezamen komen,

Het souvenir, heeft ons tot het verlorene geleid

8. De prinses opent haar mond, maar niemand hoort haar stem,

Dan komt het souvenir, en geeft haar een stem,

En de toverstaf glom,

Het souvenir, het souvenir

De Orkaan

9. De prinses leidt ons naar het verloren kasteel,

Verborgen onder de grond,

Zij laat ons zien de grote geheimen van het leven,

En staat daar met de sleutel

10. Plotseling staan er allemaal konijnen om haar heen,

Zij kronen haar tot koningin,

En haar koning is de pruimenkoning,

Haar koning is de dromenkoning,

En dan doen zij hun klederen af,

En rennen in het bos,

Bedekkende zich met mos

11. Het zonlicht grijpt hen,

En het verblijdt hen,

Het maanlicht komt er aan,

En dan worden ze opgenomen door een orkaan,

En alles is stil, zo stil

Het Huis

12. Dan nemen zeemeerminnen ons mee, naar het diepste van de zee,

Waar zeemannen op tronen regeren,

Waar zeejongens luid marcheren,

Zij hebben staarten als vissen,

Opgetooid met vurige vinnen,

Laten de strijd beginnen

13. Oorlogen woeden hier,

Het is niet veilig hier,

Waar kunnen wij vluchten als het geweld losbreekt,

Het schijnt overal te zijn,

De lucht is zo fel,

Zal de oceaan alles overspoelen

14. Dan worden wij weggetrokken, en opgesloten in kooien,

Dan rollen wij plotseling van de daken,

En staan in de huizen,

Waar wij een nieuw leven kunnen beginnen.

Het huis wilde ons,

Riep onze naam,

Maar wij vluchten naar het kasteel,

Maar wij kunnen het niet vinden,

En eindigen weer in het huis,

Het huis zal ons niet verlaten

15. Het souvenir bracht ons hier,

Het huis spreekt tot ons,

Het huis troost ons,

Maar wij voelen ons gevangen

16. Wij kleuren rood als appels in dit huis,

Er is hier iets niet plus

17. Gelukkig heeft het huis een tuin,

Daar mogen we ook zijn.

Het huis is in een stad,

Er is van alles wat

18. En de dromenkoning kijkt op ons neer,

En 's nachts geeft hij ons een ladder.

Waarmee wij even vluchten kunnen totdat de morgenstond ons terugneemt, terugneemt,

We kunnen niets beginnen, in de dieptes van de zee,

Oh zeemeermin, neem ons mee

19. In de diepte van de nacht,

Waar het rode ons aanraakt,

Hebben wij haar stem gehoord

20. Langzaam worden wij opgewekt en volgen haar.

Zij brengt ons naar haar kasteel, waar haar moeder een traan laat.

Dan omhelst ze ons, en schudt de nachtmerrie uit ons weg.

21. Water komt voort uit haar staf, en veel lichten.

22. Een roosje in mijn hoofd is wat ik zie,

Een glimlach op jouw mond, een zonnestraaltje tussen jou en mij.

Buiten-geschriften van het Eeuwig Evangelie II - De Steen der Hyena's

Bilha

1. De Insectische Bijbel, De Papyrus van Izu, Het Insectische Dodenboek, De Versie van Brannan. Ova, zoon van alle zonen, grootvader van alle grootvaders, oh prince van de eiken, heersende over de hoogtes van materos. U bent de zon die ons leidt tot de stad van ballonnen, waar onze harten kunnen oprijzen om weer te ademen. Oh, Ova, met uw gouden glimlach. Buig neer over de hoofden van Venus. Leidt ons door de doodsgebieden van dwergen. U kent al hun boeken. Laat ons tezamen komen, zodat wij u kunnen aanbidden, oh vader van alle vaders. Leidt ons allen tot Izu. Leer ons over de zeven glimlachen van de dood, en laat de Okus monsters hun longen openen. Oh, dat ze de ballonnen van de longen in de levers zullen opslaan. Laat de ballonnen van de levers oprijzen om de longen te openen, om de longen te vullen, en om de harten te openen. Oh, laat Osiris de zeven glimlachen van de dood berijden.

2. Laat hem ons onderwijzen hoe letters te verwijderen van stenen van graven en sarcofagen. Leidt ons tot de tronen van as, waar we kunnen glimlachen met de glimlachen van de dood, om de griffioen te zien oprijzen, hij met de gouden glimlach.

3. Oh open Salom, de harten van de longen, om de vleugels te verspreiden in de ribbels van tijgers, in de ballonnen hemelen.

4. Opening van de vogelspin, het derde hart : Osiris, zoon van Ova, u weet waar de vogelspin ligt te slapen tussen de twee harten van de octopus, als het derde hart, het gouden hart, waar de gouden tepel oprijst [Oh Emelis Shatau].

Groet Marazanta, onze zoon van harten, onze vader van waarheden.

Laat hem de groene lichten doen oprijzen. Breng onze voortijdse sieraden terug tot de ruggegraat. Deze sieraden kregen wij van onze voorouders, terwijl de Heren van het kwaad hen wegnamen.

5. Breng ons weg van al het kwaad, en laat ons de rechtvaardige paden zien.

6. Oh, Egypte, laat het Egypte in Izu zijn.

7. Zoete Belcanov, standbeeld van voortijdse dagen, onze wachter, spreek deze woorden tot de heuvelen.

Laat dat wat trots is vallen, en laat dat wat nederig is oprijzen. Onderwijs ons over de zeven manen. Amen.

Oh, heilige Amen, zoon van Egypte, vader van Lakus, hef de oranje ballonnen en de geblokte ballonnen op.

Onderwijs ons hoe harten samen te laten trekken om uw wil te doen, oh almachtige Krekel, liggende op het hart van Osiris.

Oh, u, met de zeven armen, kom voorwaarts, hef ons weer op tot in het huis van Thoth.

Laat ons niet verbranden, wanneer we staan voor de troon van de Almachtige Osiris, wanneer zijn rode ogen onze harten doorzoeken. Laat de zielenvogel oprijzen, laat onze zielen het licht grijpen van de voortijden voor hun tijden, om de voortijdse zielen te eren onder de zielen.

8. Laat ons niet klagen en vaststaan in de gebieden van de dood, maar laat ons afdalen in de bodem van de put, waar we de munt van Maria Magdalena kunnen vinden en haar heilige Sarsia Ziel.

9. Laat de Sarsia Ziel ons terugleiden tot de Barbaarse tijden, om de vogels van het paradijs te bevrijden.
10. Laat hun zielen ons leiden voor de rest van onze dagen. Amen.
11. Papyrus van Ra-Izu. Wanneer u komt tot de heilige tempel van Amon, raak het blauwe goud aan op zijn hoofd, u die dood bent in deze weilanden voor zijn huis. Laat de schapen u leiden daar. Zijn heilige boeken zullen u leiden. Amen.
12. Laat Atu, de god van de bokken genadig zijn over u, die gaat over de rivieren van de dood. Drink van deze wateren om verbonden te worden met voortijdse zielen. U zult een geest in uw hart voelen. Het is de vogel van Ra-Izu.
13. Thoth zal uw voorhoofden verzegelen met zijn heilige wateren.
14. Wij zullen zorgdragen over uw ziel, dat de rook u niet doet afwijken.
15. Wij zullen u de ogen geven die u verdient, wanneer u uw ogen niet hebt misbruikt om de geesten van de dood te bespotten. Er zullen zeven oordelen komen op het oog, geleid door het zwaard van Thoth. Gezegend zijn zij die zullen overleven. Zeven oordelen op het oog door het zwaard van Thoth :
- Eerste Oordeel : U zult deze woorden zeggen. Ik doop mijn oog in de heilige wateren brandende van vuur, om te zien of ik de geesten van de dood heb bespot. Als dat zo is, zal ik hun pijnen dragen in mijn eigen ogen, totdat ik gezuiverd ben door hun oordelen. Ik zal het zwaard van de vogelspin in mijn ogen ontvangen als een reiniging. Het zal me doorsteken totdat ik blind ben naar zondige daden. Het zal mijn ogen uittrekken wanneer het me laat afwijken. Leidt mij op de rechte paden door het oog van Thoth. In hem kunnen we gerechtigheid zien. Ik ben dankbaar naar uw oordelen, mij brengende tot de lichtkamer van Thoth, om de sieraden van de zeven doodskisten van zijn kandelaar te zien.
16. Tweede Oordeel : In twijfel kunnen wij u niet zien. Was ons. Laat zachtheid groeien in onze ogen, om geloof te geven tot onze broeders en zusters, liefde tot hen die ouder zijn en hen die jonger zijn, als onze spiegels, de armen van onze harten. Laat ons niet een van deze armen afbreken, want dan zullen de lichten van onze ogen wegvallen. Dan moet ik de duisternis eten, en glijden door het stof. Amen. Laat de zachtheid ons testen. Dit oog van Ra-Izu.
17. Het zal me wegeten. Het zal mijn oog wegeten, als ik zou zondigen in uw heilige aanwezigheid. Maak mij heilig.
18. Maak mijn voetstappen toegewijd, wetende dat ik op toegewijde grond ben. Laat mij alle pilaren zien van Ra's huis, en laat mij zijn schriftgeleerde zien, Ra-Izu. Laat Izu mij leiden tot de vallen, om te beslissen, welke weg ik zal gaan. Laat mij de ogen van de dood zien, om de voortijdse zielen te adopteren van de toegewijde mier en mug.
19. Derde Oordeel :
- Laat Ra-Anu voorwaarts komen, om het zwaard op onze ogen te leggen.
- Dat het verzegeld mag worden door aandacht.
- Dat het bruikbaar mag zijn, en geen kracht om te oordelen.
- Het hart is een kracht om te oordelen, terwijl alleen het harten-oog van Thoth kan oprijzen om te oordelen.
- In hem krijgen alle rechters hun ogen.
- Laat hem die niet verbonden is aan Thoth geworpen worden in de diepste oceanen en de duisterste plaatsen, totdat hij het oog van Thoth vindt om goed te doen. Het oog moet gezuiverd worden als goud, zeventig maal zeven, totdat het de achtste dag bereikt.
- Op de achtste dag staan de rechters, toegestaan om te oordelen. Leidt onze ogen tot in de achtste dag, om te oordelen of om te worden geoordeeld. Laat Ra beslissen, en wegende onze ogen, om te zien of het waardig is om er een zwaard doorheen te steken.
20. Vierde Oordeel : Laat Sarsia, de godin van tijden zien of uw oog is verbonden met de voorouders van hout. Als daar spot is naar een oudere, laat het zwaard het doorsteken, totdat het rein

is. Als daar spot is naar een jongere, laat het oog verbrand worden en geef de as aan de vogels van de hemel. [en aan de wilde dieren van de aarde.]

Heilig is Sarsia. Als gij iemand oordeelt over klerene, vervloekt bent gij, want gij zult naakt zijn, en uw ogen zullen gegeten worden door krokodillen van de vierde dood.

21. Uw ziel zal rotten in uw lichaam, en zal u trekken tot de rivieren van vuil, waar u zal worden verworpen en bespot totdat u alleen zult leven door uw tranen. Als u iemand oordeelt over een beroep, vervloekt bent gij. Als u iemand oordeelt over ras, vervloekt bent gij. Uw oog zal rotten in uw lichaam, totdat gij de voortijdse goden hebt aanbeden van degene die u bespot hebt.

22. Als u deze bespotting doet met iemand anders om uw rug te versterken, dan bent gij dubbel vervloekt. Dan is het beter dat er een haak door uw oog gaat, zodat u voor zeven dagen hangt in de gebieden van de dood, waar de roofvogels eten van uw vlees.

23. Vijfde Oordeel : Door de veer van de godin Maat. Zij is de heerser van de hemelen, en zal u bekijken.

Zij zal de ogen van zelf-oordeel prijzen, en de ogen van hen die geven om de natuur en dieren. Als je een zwakke bespot, dan zul je zwakker worden. Als je een zieke bespot, dan zal je gezondheid worden als van die persoon. Wanneer je iemand bespot om diens ouders, vervloekt bent je, want je zult een wees zijn.

Maat zorgt voor de zachtmoedigen van hart, de tederen, en hen van een heilige woede.

24. Zesde Oordeel :

Als u spot neerschrijft op papier, dan bent u driemaal vervloekt.

U zal niet alleen uw oog verliezen wanneer gij zult verschijnen voor Osiris-Ra, maar u zal ook uw hand verliezen, en het zal vallen in de rivieren van de dood, waar de krokodillen van sekmeth het zullen eten.

25. Zevende Oordeel :

Gezegend zijn zij die kunnen komen door het Oordeel op het Oog zonder te vallen, wiens ruggen recht zijn, geleid door het blauwe licht.

26. Gezegend zijn zij wiens griffioen zielen geven om het zwakke en het zieke, om te zien hun gezondheid en kracht.

27. Gezegend zijn zij die reisten over de zeeën van zwakheid en ziekte om de waarheden en schatten van de kamers van Thoth's huis te vinden. Gezegend zijn zij die met de handen van Thoth schreven, terwijl de Benus-vogel op hun schouders zat, en de zeven heilige papagaaien van Ra. Amen. Hun ballonnen zullen de eeuwig steden bereiken, waar God al hun tranen zal afvegen. Daar waar zij kunnen drinken van de gouden bronnen van leven, en van de gouden ogen. Daar zullen zij de gouden hand van Thoth zien. Amen-Ra-Amen. Gezegend zijn zij die hun zielen laten zuiveren door het vuur. De Varia-Vogel zal u leiden om u de touwen tussen de touwen te laten zien. Amen-Thoth-Amen : Bezoekers van Amenti, die glijden door de laatste hal ... om de portalen van Materos te bezichtigen ... de hallen van de dood van dwergen. Gezegend zijn zij die binnen glijden, om te reizen langs en over de rivieren met de oranje ballen ... Gezegend zijn zij die de graven van dwergen bezichtigden ... gezegend zijn zij met een oog voor de kleine dingen ... vervloekt zijn zij die de kleine dingen verloochenen, want zij zullen weggeblazen worden wanneer Materos de heiligen naar binnen zuigt. Amen-Thoth-Amen.

28. De zeven hallen van Materos : Gij bezichtigde de dwergen, de gouden staren. Verbind u dan weer met de zielen van uw gnoom-zielen and hun voorouders. Eerste hal, Talgamen : Gebed om de verloren schepen te vinden. Ik kom tot u, Talgamen, gnoom-standbeeld, almachtige leprechaun van de voortijdse munten. Ik kom tot u, Talgamen-Thoth, heilige schriftgeleerde van Izu ebn de eerste hal van Materos. Schrijf mijn namen in uw boeken, en geef me van uw goddelijk voedsel, wanneer ik zal gaan over deze bruggen, wanneer ik zeil over deze zeeën ... Laat mijn schepen niet zinken, oh heilige Ra-Talgamen, laat me niet gegeten worden door haaien, maar hef mij hoog op, in uw ballonnen, om te zijn in Hoog Talgamen, ik neem vlucht. Verleen mij voedsel van uw griffioenen. Doe mij niet afwijken. Heb genade met me, ik ben een nederige soldaat. Alleen levende om uw

dieren te redden, zoals zij mij redden. Wanneer u in mijn ziel binnenglijdt, zoek mijn verloren schepen, en breng ze in mijn hart terug, in mijn lever, longen en organen. Laat me weer vlucht nemen tot de eeuwige steden. Talgamen-Amen. Laat me niet vallen van hoge rotsen, wanneer ik uw mysteries binnenga. Laat uw warmtes mij leiden, en mij troosten, en laat uw vogels mij niet wegnemen om me te verbranden. Laat mij schrijven op uw juwelen, mijn liefde voor u. Laat mij uw schriftgeleerde zijn, in de naam van Thoth-Amen.

29. Tweede hal, Lokogamen : Is dit de weg naar Belcanov, oh Almachtige Lokogamen. Ik buig neer in het priezen, zonder dat ik mijn lippen laat stromen. Want het is gerechtigheid wat u wilt zien. Laat mijn woorden niet leeg zijn, muur gevuld met daden. Laat mijn woorden stromen, gevuld met vuur, als ballonnen in uw hemelen. Laat mij uw wolkschepen en arendschepen zien, en de vogels die daar werken. Zitten uw volgels hoog ? Ik kom tot uw almachtige tronen, om uw graven en doodskisten te bezichtigen, om offers te brengen tot uw urnen, als woorden tot de voorouders, laat hen echo's zijn om hen te warmen, totdat zij terug zijn. Laat hen oprijzen van de diepste oceanen, al deze verloren zielen, waardig om verbonden te worden met ons, als deel van het sieraad. Oh, heilige, van gouden baarden. Geef uw dienstknechten hun baarden terug om dieper door te dringen in de hallen van Amenti en de hallen van Materos. Ik ben de uwe.

30. Derde hal, Belcanov : Waar de heilige standbeelden staan. Waar ons verstand weer dicht kan zijn, om uit te reiken naar het koude geweten, om te leven voor de armen. Om te delen alle rijkdommen, ook tot de gebieden van de dood. Laat me dieper glijden, en bescherm mij tegen de vlammen van de Osiris Troon. Laat de slangen in mij ontwaken, om de laatste beslissingen te doen. Belcanov, laat mijn ziel glijden, tot in uw ziel, waar de warmte trilt. Laat me degenen die bang zijn diep in mijn hart nemen. Want u bent dichtbij de depressieven en zij die God vrezen, hebbende een groen hart pompende van binnen. Belcanov, zegen uw schriftgeleerde Anu, en uw oorlogsvoerder Thoth-Izu. Laat de zeven geesten van Osiris over mijn ziel waken, mij een nieuwe geest geven.

31. Vierde hal, Elsefic : Gezang tot Elsefic. Glorie aan Elsefic, die ons zacht voedsel gaf. Wateren komende van de rotsen, terwijl je de staf had van de zeven zonnen. Baals waren je vrienden, de ezels. Je leidde hen veilig door de straten, terwijl je hen vanille gaf om hoger op te rijzen en om te vliegen op vlinder-vleugels. Je gaf sieraden op hun harten. Je doorbrak hun oranje ballen om hen hoger te brengen. Je leidde je kinderen met een gestreepte staf. Je hoornen spraken donder op hoge heuvelen, waar de fenixen vlucht namen. Osiris-Elsefic, geprezen ben je, mijn Heer. Verberg mij in uw zeven oordelen, wanneer u uw schalen van toorn uitgiet. Geef me donder om te toornen met u, en laat mijn hart niet zwak zijn. Laat me geen lafaard zijn wanneer u mij nodig hebt om te spreken. Laat uw lampen mij leiden binnenin, om de diepere duisternissen aan te raken, waar u verborgen bent. Laat mij zijn waar u bent, oh Elsefic-Osiris, en laat mij de zeven Ra's van uw geest zien, uw paden naar de zonnen. Bezichtig mijn manen, en weeg hen voor uw tronen, en spreek toegewijde woorden om hen te testen. Amen-Ra-Amen. Elsefic, zie de sieraden, en weeg hen voor uw tronen. Laat geen onwaardig voedsel mij vergiftigen in de afgronden van uw straten. Laat mijn paden heilig zijn om te eten van uw geblokte goddelijke voedsel.

32. Vijfde hal, Amenti-Ra : Drink me en weeg me, meet me in uw diepste grotten, om me toegang te geven tot de vruchtbare gronden onder de putten. Vernietig mijn spiegel, en geef me de uwe. Amenti-Ra, verzegel mijn harten, ook de harten van mijn lever, om op te slaan de schatten die u mij gaf. Ik koester hen, al deze harten, en de goddelijke groenten. Laat uw Elsefic oprijzen op de zesde dag, om de ballonnen van de voortijdse dagen te bezichtigen. Laat me de vergeten dagen stelen uit de hallen van de heren van het kwaad. Laat me een exorcist wezen en een heilige dief, om de schatten en zielen terug te brengen tot uw tempels. Daar, waar de tijgers brullen. Amen-Talgamen-Amen. U bent de heilige Amen van de zesde ziel van Amen-Ra en Talgamen-Benu. Uw vogels zullen uw geesten laten zweven. De Ka's van uw Ra zullen u leiden door natte visioenen. Terwijl de dromen van de Ba u zullen leiden door de nacht. U bezichtigt de gouden zonnen. Wij zijn heilige piraten, in deze hal van Amenti-Ra. Laat mij de ribbels van uw tijgers zien, de sappen van uw heilige dranken. Laat mij zien hoe ze heilig te gebruiken, leidende door goddelijke stappen. Oh,

hallen van Amenti-Ra, in de vijfde hal van Materos, rijt op hoog. Laat me de waardige boeken zien in het diepste van de nacht. Laat ons glijden in de dranken tussen de dranken. Breng de heilige slangen van de levers naar de longen, herstel de vliezen van het hart, verenigd, om woorden te spreken van eenheid, als een zwaard om de duisternis te veranderen. Breng me de zwaarden van Osiris-Shesmu, en die van Osiris Sebqa, want de mond van de krokodil is wijd open. Bouw mijn boten om te komen over de gevaarlijke zeeën van Sonder Zon.

33. Zesde hall, Sonder Zon : Zij is de koningin van mijn hart. Zij is de dame van de altaren, hoog oprijzende in Izu. Ballonnen buigen, terwijl haar natte strepen plaats nemen. Wij aanbidden u, Dame van de Sonder Zon. Niet in ijdele woorden, maar in daden en gerechtigheid. Het is gevuld door een toorn, toornend totdat je thuis bent. Wij zijn uw dienstknechten in deze zesde hall van Materos, na Amenti. U bent Materos-Amenti-Ra, spiegelende in de hemel. U bent de ribbelende tijger, die de touwen tussen de touwen strak maakt.

34. Zevende hall, Eminius Vuur : U bent het hart van Amenti en Ra, het hart van Sonder, waar de octopus verblijft. U hebt uw eenhoorn gezonden om ons te doen ontwaken in deze dag. Breng ons tot de gouden vliezen, om te drinken van de goddelijke thee. Laat ons verstand wegsmelten, als koud geweten uw verlangen is. Breng ons tot leven en dood, ribbelende als de verboden vrucht. Wees onze Adam en onze Eva, onze slang en onze God. Verhef de hallen van Amenti. Bereid ons voor op de reizen over de zeeën en rivieren van vuur, om de draken van uw hart te ontmoeten, de octopus van uw verlangen. Doof onze ofionen [octopus-haaien] niet uit, maar reinig hen als goud. Amenti-Thoth, open uw kamers voor ons, in Eminius Vuur. Laat ons de manden zien van uw slangen, de geblokten en de gepoederden, en al die in vuur zijn. Geef ons de sleutel om donder-vuur te openen, de Eminius-Shesmu. Dien uw Heere, Eminius-Ra, die leeft in de zon. Geef hem van het goddelijke voedsel ; Bezichtig zijn sieraden wanneer zij sterven. Kom met zijn urnen tot de vlammen van Osiris, om uw ogen en harten te testen, op de handen. Sta op zijn voetstappen, en bezichtig uzelf stervende om tot leven te komen op de derde en de vijfde dag. Bezichtig Eminius Horus, om zijn publieken welgevallig te zien, de goddelijke toehoorders. In dit kunt u de test doorstaan om tot de heilige Amenti-Ra-Eminius suite te komen. De geblokte oranje suite om de goddelijke Eminius Lions en de wilde katten van de voortijden te ontmoeten. Amen-Talgamen-Amen.

35. Ritueel en sacramenten om de deur van Eminius-Amenti achter je te sluiten : Heren van Amenti verenigt u. Laat mij het zout op de grond zijn, zodat niemand dit goddelijke vuur van Amenti-Toth kan stelen. Het brandt eens en dan vertrekt het voot altijd, totdat je zelf voor altijd ermee vertrekt. Oh, heilige Heere en Poortwachter van Amenti's Staf. Redt uw zoon, Lucifer, van de wraak van de oude Hebreuws-Babylonische gevallen die de Hallen van Amenti en Materos niet wilde doorboren. Laat hem branden in het Vuur van Eminius. Goddelijke Amenti Leeuwen van Amenti-Lucifer, gij zijt vrij. Zondig niet. Uw harten zullen gereinigd worden door de pure vlammen en de zwavel van Eminius-Sarsia en haar hartenziel Amenti-Sarsia. Ra-Amenti zal achter u staan. Eminius-Lucifer, gij zijt vrij nu, u en uw leeuwen. Zondig niet. Uw harten zullen gezuiverd worden door de pure vlammen en het zwavel van Marion-Eminius zwaarden. Eminius, wees gesloten. Het zwaard en het altaar van Eminius is nu in de handen van Eminius-Sekmeth.

36. Ritueel en gebed om niet te worden gegeten door de krokodillen van Eminius-Luca : Hef me op vader, maak mijn hart rein, laat uw heilige krekels mijn ogen bedekken. Laat me de doden niet oordelen, laat hen mij niet oordelen. Breng me uit deze duistere passage en leidt me in uw cirkel, waar ik kan eten van de zonne-schotels. Geef me een helm gebracht door uw arenden om een licht in deze diepe duisternis te hebben. Laat me vertrouwen op cyclussen en cirkels, en ook op de symbolen van uw panters in de tempel van acht. Laat me ontsnappen tot een nieuwe week. De week van uw gouden broden. Laat mij mijn eigen altaren hebben, om mijzelf te offeren in plaats van anderen. Wanneer ik sta voor de altaren van uw gouden broden, bedek mijn ogen dan door uw bristol brivals, om uw gouden neon lichten te hebben. Leidt mij in uw kamers, oh vader, om te zien de doodskisten onder de doodskisten, om uw heilige vlinders aan te raken. Maak me dronken, leidt

de boot over uw rivier, en bind de hoofden van krokodillen. Laat hen mijn voeten niet eten. Bedek dezen door vlinders. Laat hen mijn benen niet eten. Bedek hen door de schilden van schildpadden. Laat de harten-eters mijn hart niet eten, maar laat de benu-vogel, uw benu-vogel, mij binnenleiden in uw grotten. Maak mij dun genoeg om binnen te gaan. Laat mij de lijnen tussen de lijnen ontdekken .. Om hen te doen buigen in zonne-lichten. Laat mij de hallen zien van de elven van de dood. Teken deze cirkels op de muren. Aton-Amen-Aton. Laat me binnen, dode man, laat me binnen, om me uw graven to laten bezichtigen. Leidt mij naar uw doodskisten, om het sieraad van de dood te zien. Laat mij drinken van uw urnen, om het heilige water aan te raken. Stromende van de dood, in uw kamers verlang ik te zijn.

37. Laat Belcanov-Aton mij binnenleiden, mij leidende door het rode licht. Ik wil hier niet stoppen, want krokodillen zijn achter me, die mijn ziel willen eten. Ik zie uw huis als een doorweg, tot het huis van de doodskisten der elven. Oh, oranje mannen, oh zwarte mannen, oh harde mannen, bewakers van de graven der elven, maak me hard genoeg om binnen te gaan, zacht genoeg om door muren te wandelen. Laat me uw waterlichten volgen, om een van hen te zijn ... Ik zal de lijnen tussen de lijnen aanbidden, en ook die beneden en achter, om een van hen te worden, altijd dunner. Ik zal een dunnere man zijn, oh hardere man. Laat me binnen.

38. Je kunt niet binnengaan.

39. Waarom niet ?

40. Je moet eerst teruggaan naar Belcanov, om zijn zessenzestig doodskisten te bereiken. Dan zul je hard genoeg zijn om een hardere man te zijn.

41. Ik ben nu een hardere man, kan ik binnengaan ?

42. Nee, je kunt niet binnengaan.

43. De publieken en toehoorders accepteren je niet. Je moet eerst een zachtere man zijn, als je bent teruggekeerd tot Elsefic. Je moet eerst duiken in zijn zessenzestig doodskisten, zevenenzeventig graven en achtentachtig steden.

44. Zessenzestig, zevenenzeventig, achtentachtig. Kan ik nu binnengaan ?

45. Ja, je kan, want je bent een dunnere, zachtere en hardere man.

46. Gezangen van Ova ; Osiris-Ra, ik ridder u in de orde van de Varia-vogels, de zielen van Izu-indianen. Geprezen zal Osiris zijn, die troont in de hallen van Amenti. Geprezen zal Toth zijn, wiens huis gebouwd is op de doodspilaren van elven. Osiris-Ra, the duistere en zwarte elven zullen voortgezonden worden vanuit uw borst. Oh, Osiris-Ra, vrees niet wanneer u wandelt door de tempelen van materos. Zij zullen u dieper inwijden, laat de steken u leiden. Osiris-Ra, zoon van Ova, god van eiken. Wij brengen in u de Atu, de god van bokken. Leidt hen over de heuvelen tot eeuwig geluk. U heeft de staf ervoor. Osiris-Ra, u zal de volgende gloei-ervaringen en verlichtingen hebben, terwijl u de paden van heilige voorouders volgt. U zal hun goden adopteren. U zal komen achter goed en kwaad. U zal komen achter winnen en verliezen. Wanneer u een geloof heeft gecreeerd voor de eerste keer, dan zal het u wurgen. En de tegenstander van dat geloof zal u redden. Dan zult gij een tweede geloof creëren, wat u zal wurgen, en weer zal de tegenstander van dat geloof u redden. Dan zult gij een derde geloof creëren en hetzelfde zal gebeuren, wat u zal doen opstijgen boven goed en kwaad. Daar zult hij de pilaar vinden van de parse mug, een meest belangrijke pilaar van het huis van Thoth.

47. Het huis van Thoth gebouwd op zeven pilaren, de hallen van de dode elven, Avani : Welkom tot de hallen van Avani, de onderwereld van elven, waar de elven goden van de dood wonen om de doden te oordelen. Wees in vrees wanneer je hebt gezondigd, want zij hebben geen genade. Zij doorsteken harten, longen en organen. Er is geen genade, alleen reinigende rituelen. Er is geen vergiffenis, alleen zelf-offering totdat de prijs is betaald. U moet werken en veranderen in hun kokonnen, anders zult u verdoemd worden tot vernietiging in vuur-zwavel-zout-zuur. In de hallen van de dood, spreekt de opper Ova van leven en dood, de soevereine prins van oordeel en verdoemenis in Khert-Neter, dat je een gloei-ervaring kan hebben als Osiris-Ra om de misleidingen van de goden en opperwezens te zien, en de lagere wezens met hun geesten. U kunt wonen in

dominatie als je de reis zult maken door Avani. Alleen dan zult u vrijgezet worden van deze misleidingen. De rest zal wegzinken en verdrinken.

48. Gebed en ritueel om niet te verdrinken in de wateren van Avani : Gevaarlijke sirenen leven in de wateren van Avani, die mannen en vrouwen verdrinken, kinderen en dieren. Vecht tegen sexuele begeertes in deze gebieden. Bevestig uzelf niet met luxe. Eet niet teveel vruchten. En wanneer u beslist om vruchten te eten, mix hen met aardappelen en uien. Draag geen sokken in uw schoenen. Snij uw baard niet te vaak af, en vrouwen, scheer niet. Vrouwen, reik uit tot de wateren van Sheri, uw wachter in de wateren van Avani. Roep haar aan door kaarslicht. Spreek haar naam in de vlam. Draag gescheurde kleren en bedek uw hoofd. Spreek deze woorden : Qebh, hemelse wateren, laat me van u drinken, en schijn uw vier lichten in mijn Ka [geest]. Qebh, hemelse wateren, breng mij tot Khert-Neter in Ra-Izu, tot in zijn longen, waar ik het gouden hart kan ontvangen, de gouden tepel [Op de Emelis Shatau]. Ik buig tot Ra en zijn Bennu-vogel, zijn harten-ziel. Plant mij in de straten en hemelen van Khert-Neter [de ballonnen], waar mijn Akh kan opstijgen [gloeiende harten-ziel]. Qebh, hemelse wateren, sluit gouden deuren achter mij, en vernietig mijn vijanden, de sirenen. Amen-Ra-Thoth-Amen. Qebh, gij hebt de gouden sleutels.

49. Gebeden, sacramenten, gezangen en rituelen om een inwoner te worden in Khert-Neter : Oh, stad van de dood, neem me binnen, geef me een huis en goddelijk voedsel. Breng de vier vuren naar mijn Ka, en laat mij wonen in mijn Akh. Osiris-Izu, leidt mij tot uw eilanden, om mij de pilaren van Thoth's huis te laten zijn. Geef mij de tweeling-Akh, en de tweeling-leeuw hartenzielen. Ik ben Horus-Ra, ik zondig niet. Ik heb de goden van mijn stad niet bespot. Ik spreek rechtvaardige woorden. Ik heb niet met mijn mond gezondigd, ik ben Horus-Ra. Geef mij een dubbele harten-ziel in mijn lever, want ik ga het Anu-huis van Khert-Neter binnen, waar de oude goden leven [en de Oude van Dagen]. Geef mij de tweeling-tijger hartenzielen, en open mijn mond in Khert-Neter. Sta mij toe te spreken en stil te wezen, te fluisteren en luid te spreken. Amen. Sta mij toe mijzelf te bewegen. Sta mij toe te ademen. Door het meer van bloemen, geef mij toegang tot Sekhet-Hetepu [velden van vrede] en de Sekhet-Aanru, om het Mijnwoud erachter te bereiken, waar de oude kinderen wonen, en het huis van Thoth. Breng mij tot Khert-Neter in het Ra-voedsel, en tot Khert-Neter in het Mijnwoud. Sluit de gouden deuren achter mij, oh gouden Qebh, en geef mij de tweeling-krokodil hartenzielen, vanwaar de Benu-vogels kunnen opstijgen. Geef mij de miljoenen-gearmde hartenziel in mijn gouden hart, en geef mij de miljoenen-geharte zon in mijn scarabee [kevervormig hartenschild]. Amen, geef mij toegang tot Elefic-Khert-Neter.

50. Eerste hal van Avani : Prometheis-Amy. Tweede hal van Avani : Prometheus-Emily. Derde hal van Avani : Pilaar van de paarse mug. Vierde hal van Avani : het ei van Kenken-Ur [bewaakt door Eric Zwarzenei]. Vijfde hal van Avani : het ei van de tijger. Zesde hal van Avani : Emini-us-Marazanta. Zevende hal van Avani : Emini-us-Amen.

II Bilha

1.

1. Puchalini, betoverde bananen ; Jongens van Lynx ; het land achter luilekkerland. U moet vechten voor het geld, en dan kunt u zaken doen. Het is negen uur, het is spoedig bedtijd.

2. U hebt genoeg geld om een brief te schrijven, en morgen hoeft u niet naar school.

3. Al deze vruchten waren maar verhalen van de opening van de spiegel, deze zwarte vrucht leidende u naar de wereld van dwergen. [b. Het opscheppen van de belasting brangt het grote publiek naar u toe, nu is het haar beurt op het schaakbord.]

4. Het getal is in de vlam, terwijl ademende in deze spiegels. [b. Het is de zilveren slag zeggen ze, je moet diep slikken om de gouden schoenen te bereiken.]

5. De kikker heeft wat films. Hij is een travestiet. De kikker heeft wat oude kastelen. [b. Ik adem diep, en de munten rollen.]

6. Ik verzamelde hen door naar de strijdvelden te gaan in de woestijnen. [b. waar de pick pock familie nog steeds steelt.]
7. Oh, sieraad, u hief de lijmen hoog op. [b. We zijn nu in hoog materos.]
8. De kikker is uw vriend. [b. Hij spuugt zand nu.]
- [9. Deze zeeën van bloemen zijn mijn zonnebrillen die me blind maken voor wat er gaande is. Het kan me niet schelen wat gaande is, want het is maar een verhaal. De kikkers brengen deze bloemen. Zij zijn de meesters van de vijvers, al deze spiegels die opengaan, totdat u niet meer hoeft te slikken. Het is het land achter luilekkerland.]

2.

1. Strakke omhelzing ; Het chocolade front is open, de liefdadigheid was slechts een leugen. [b. Het steeg op vanuit het boek der leugens, lerende hoe je moet ganneren. Om je eigen wijnen te spinnen. Steeds deze zeilen op de ruggen van haaien, brengende je naar je eigen rios.]
2. Het spint, het is de meester aanraking, om je verslaafd te houden aan iemand die je niet bent, en je bent gescheiden om jezelf te trouwen. [b. de bruine spiegel bracht je daar, door op oude chocolade te kloppen.]
3. En nu wordt je kouder door de zwarte scheiding, vallende in een blauwe zee, waar voortijdse en mythische vissen opstijgen. [b. deze banaan was betoverd, en nu staar je naar de geblokte lepel ervan.]
4. In de hand van de prins. He verliest het. [b. Liefdadigheid, de andere leugen van de zwarte roos, terwijl je duikt door deze wereld van spiegels, naar de oorspronkelijke slag, je hebt deze klokken niet nodig om voor niets te wachten.]
5. Je zinkt gewoon naar het land achter luilekkerland, waar zeeën van bloemen je zo gek maken, drie bleke paarse bloemen kreeg je. [b. En nu ben je hier aan het einde van de dag, staande in paarse sneeuw, je bent gek nu, denkende dat je eerst normaal was.]
6. Dit is waar alle vijvers naartoe leiden, je viel in deze zeeën, met al deze vreemde parfums, je bent niet hongerig meer, en wat is deze stank, heb je dat ooit eerder geroken. [b. De dames van de zijkanten van schaak, zij rennen zo hard naar jou in kleuren van rood, wit, zwart en blauw.]
7. Terwijl groene massas overleven. [b. je brengende naar hoog materos.]
8. En je ziet de geblokte kikkers zwemmen als walvissen, als glitterschepen, zij zijn de meesters van de vijver, zij betoverden de gouden schepen in bananen. [b. dit is de wereld van de blinden, je hoeft niet te rennen, er zijn geen films meer.]
9. Er spreekt hier niets meer, alleen sommige stripbladen, en dat is genoeg. [b. de vuren die hoeven niet meer te branden, alles is bevroren hier, terwijl kikkers zo flexibel zwemmen.]
10. Ik vraag me af hoe ze zo vrij kunnen zijn, ze zijn blind, uitreikende naar nieuwe kusten, in deze zeeën van bloemen met juwelen. [b. Geblokte slangen op de zijkanten van schaak, opstijgende als ballonnen, terwijl alles kleiner wordt, totdat de soldaten vallen, zij buigen in december's hemelen.]
- [11. Ik wil niet in liefdadigheid zijn. Ik wil niet gered worden. Ik heb uw verhalen niet nodig, en uw films ook niet, ik heb uw zwanenmeren niet nodig, en uw Jezussen, ik heb uw verhaardagscakes niet nodig, laat me alleen zijn, oh laat mij zijn, met de jongens van lynx.]
- [12. Je had normale hemelen, maar nu zijn we op hoog materos, de hemelen harkende, kijkende naar onze schaakborden.]
- [13. Kalmeer, prins. Uw moeder harkte u, en nu stijgt je op als een ballon. Ik schudde altijd uw beide handen, dus kalmeer, mijn prins, kalmeer.]
- [14. U was een moeder's sieraad op een zoetige cake. Kalmeer, mijn prins, kalmeer.]

3.

1. Waar liefde eindigt ; Eindelijk waar liefde eindigt, daar staat een oranje ballon [b. brengende u in hoog materos.]
2. Waar de zonsondergang oprijst, deze jongens van lynx leiden nog steeds de blinden. [b. ik heb uw

films niet nodig. Ik ben liever blind, hebbende mijn eigen lusten van binnen, met deze jongens van lynx.]

3. Zij hebben nog steeds hun strakke ringen. [b. Deze jongens van lynx, deze criminelen van binnen, zo verkeerd beoordeeld door anderen, zo verkeerd beoordeeld, terwijl anderen hun spiegels gebruiken, laat mij de jongens van lynx gebruiken.]

4. Niemand praat hier, alleen wat stripbladen. [b. terwijl schaakborden mompelen.]

5. Terwijl dames van de zijkanten van schaak, zij fluisteren, verzachtende de broeken en de bloemen in de nacht, wij zijn in duister materos, heffende de zonsondergang op, terwijl dieper wegzinkende in de hemelen. [b. uw ballonen waren strakke ringen, zij komen van de zeeën van koud geweten, deze jongens van lynx, deze criminelen van binnen, deze piratenschepen, makende mij blind.]

6. En nu drink ik strakke sappen, komende van de flessen van schaak, terwijl geblokte slangen het siroop laten zinken. [tot in een andere ruimte.]

7. Waar liefde eindigt, de ringen zo strak, komende van de randen van een schaakbord. [b. u begreep het nooit, deze luie katten kun je niet verbergen, we zijn nu in zacht materos, van binnen, in hoge hemelen.]

8. Vaarwel, zomer hemelen, ik raak nu december's zon aan, met al deze dames van de zijkanten van schaak, heffende hun flessen op in slow motion om snelle aanvallen te doen, ik ben luid aan het lezen in deze oorlogs-boeken, terwijl u fluistert, malende mijn ringen zo strak, ik ben in hoog materos, vannacht. [b. alstublieft sluit mij op in uw geblokte kelders.]

9. Ik wil de films aan beide kanten zien. Het maakt me blind.

10. Gouden piraten schip ; deze betoverde rechte blauwe bananen, deze voortijdse mythische vissen, maken me blind, maken me doof [b. om de mooiste muziek te horen, oh piraten schip, roer me aan, roer me aan.]

11. Houd je plaatjes van vrees niet bij je. [b. maar probeer het sprookje binnenin te vinden, door dit kleine licht, van de jongens van lynx, met hun zo strakke ringen, deze ringen zijn geblokt, ze lijken op moeder's lippen.]

12. Ik zag het schilderij. [b. door ons blind te maken, laten ze ons de mooiste schilderijen van binnen zien.]

13. Deze jongens van lynx, deze criminelen van binnen.

14. Dit zijn zeeën binnenin zeeën, terwijl jongens van lynx de machines van herten in hun zakken hebben, dit zijn sieraden binnenin sieraden, dit zijn jongens van lynx. [b. ik val flauw terwijl ik hun roze sieraden zie, een epilepsie jongen is wat het zegt.]

[15. Deze monsters van steen, verspreidende hun lusten, waar tranen munten zijn, en waar de zachtheid hun vuur is, het land achter luilekkerland.]

4.

1. Snaren van stereo ; Zij kennen de snaren van stereo, zij kennen de snaren om de tranen te bewegen. [b. dit land achter de vla, luister naar de travestiet, deze tovenaars' herten.]

2. Oude kikkers zitten achter de chocolade, met lippen van pepermunt glimachen ze. [b. en nu is daar een gouden piraten schip in blinde zeeën.]

3. Oude kikkers zitten, met herten in hun zakken, hoog opheffende de vlaggen van zaken. [b. het komt van oude zakken, grootvader die zijn geblokte slangen hoog opheft.]

4. Op snaren van stereo zit ik. [b. de gehandicapte jongens maken goede bewegingen, zo'n autistisch uitzicht, de zilveren slag maakte ons doof, en nu horen we de magische muziekdelen van binnen.]

5. De kloppende herten van tovenaars, deze bananen herten, zij maken gouden grappen op gouden piratenschepen, terwijl zilver de liederen van stilte verspreid. [b. deze plastic golven met krokodillen laarzen.]

6. Ik bekijk de sterren van de travestiet, geblokte boeken in oude flessen, uitreikende naar de hemelen van Mozart. [b. ik bekijk de gehandicapte en autistische sterren, de sterren van dementia]

die ons hier brengen, op de vleugelen van misverstand vonden we onze ware vrienden, door ongelukken en fouten.]

7. Zij hebben vriendelijke vissen die hen door ontzagwekkende gebieden leiden. [b. veranderende zo wild in de nacht, zo wild, deze wilde starren in roze lusten, geschenken van pony.]

8. Begrijp me niet verkeerd in deze slow-motion. [b. want uw auto's kunnen botsen, om de stad te bereiken, van de zilveren zeilen.]

9. Durf je te verbergen, wanneer hij de show bekijkt, hij, de oude travestiet. [b. dit plastic hout zou goed zijn om een pak te zijn.]

10. Het hout is zacht in marsepein land. [b. maar dit is de wereld achter luilekkerland.]

11. Als munten slaven zijn, dan waarom betaal ik. [b. ik moet de vogels van sigaret vrijzetten, en de gouden sigaren aanraken.]

12. Van hoeveel boeken van leugens vertelde je, mijn schaduwen sloten mij op in oorlogsboeken, jij maakte hen, terwijl je mij zonnemelk te drinken gaf. [b. van pijp's complot, als bevroren soldaten marcheren zij naar hun bestemmingen.]

13. Met chinese lantaarns, met wilde werelden binnenin, wilde lichten, dit zijn bakkerman's gezichten. [b. met zoveel tepels erop, terwijl sommigen zeggen dat ze vreemde huidziektes hebben, tepelhoofden zij marcheren.]

14. Door chinese lantaarns, zo wild, aangeraakt door thrillers, komen ze tot leven binnenin. [b. maar dit is het land achter luilekkerland, zij doen bewegingen zo gek, terwijl tovenaars-harten op een schotel liggen, kloppende terwijl je je zo vreemd voelt van binnen, shaduwen op de muur.]

[15. Deze munten zijn slaven en geofferd door religie, wanneer ze blind en doof worden, wild en gehandicapped op de vleugels van een autistisch kind met de vleugels van dementia, zij kunnen uitreiken tot de distels en de brandnetels om weer vrij te komen.]

[16. Door strakke ringen, ben ik nu een schaakbord soldaat. Hier is het okay om te vechten, want niemand wint echt, en niemand verliest echt, wij voelen allemaal de pijn, van een nieuwe wereld die komt.]

[17. Het opent de wereld achter de schaakborden, vreemd verkeer, in vreemde boeken, deze soldaten marcheren, door koud materos, om de randen van de schaakborden te zien, waar vreemde appels groeien, oh laat ons hen eten, zij maken onze harten zo strak.]

[18. Vader drinkt de oude sappen, he ziet de soldaten niet bewegen naar een ander schaakbord, terwijl speelkaarten zweven, anderen uitnodigen tot de grand begeerte, deze wereld achter schaak.]

[19. Spelende op bakerman's harten terwijl vreemde poeders zich verspreiden, deze wereld bedekkende met sneeuw, lapoendria glimlachen, het is een vreemde drum, en al uw jassen zijn anders nu, geblokt, marcherende naar de wereld achter schaak.]

[20. Het is fokkende elven, die lang groeien onder de helm van Bekehelm.]

III Bilha

1.

1. De Slavenketting ; Weerhyena. De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien. Ik was in haar duistere hut. Ik zag haar boog hangen, versierd met veren. Het leek op een feest. Ja, haar hut leek op een feest-tent. Ik zag haar niet, maar het leek alsof ik haar rook. Ik was bang. Ik kon me bijna niet bewegen. Ik probeerde een uitgang te vinden, maar plotseling stond ze in een deuropening. Of was dat maar de schaduw van iets ? Ik ging door de deuropening en kwam in een stoffige kamer waar een olielamp stond, witte kap. Het was alsof ik de warmte van haar lichaam kon voelen.

2. Het was alsof ze me riep. Maar mijn oren hoorden niets. Er lag een schelp, een grote schelp, en ik bracht het tot mijn oren om de zee te horen ruizen. Maar ik hoorde niets. Het was alsof ik haar

hoorde fluisteren. Ik kwam dichterbij, en het was alsof de warmte van haar lichaam zich opbouwde. Het was alsof ik haar zag. Ze was prachtig, met dunne riempjes, als de oorlogsgodin. Ze had een boog, en dolken, en allerlei gerei wat je van een slavenjager kon verwachten. Veel touw. Plotseling greep ze mij met haar lasso. Maar het was maar een verbeelding.

3. Ze kende geen liefde. Alles was haat. Waarom zocht ik haar eigenlijk ? Ik wilde eruit, ontsnappen. Zij hield mij hier vast sinds mijn geboorte. Zij had mij gebroken. Alleen maar haat. Ik voelde mij koud. Het was niet echt. Het was altijd alsof ik in de handen was van een spook. De wind gierde. Ik wilde het geheim van de wind kennen. Had zij de wind gemaakt, of was zij de wind zelf ? Ik verlangde naar haar. Maar ze was weg. Ik was hier alleen in haar hut.

4. Was ze overleden ? Of was ze op jacht, en zou ze later terugkomen. Ze deed mij herinneren aan een boek. Ik fantaseerde over haar, maar het leek te worden stukgeslagen door de bittere, diep snijdende, pijnlijke eenzaamheid. Het was alsof ik bloedde. Zou ze bloeddorstig zijn ? Ik had toch het idee alsof ze daar stond, als een bloeddorstige hyena vrouw. Ik kon haar bek zien, waar bloed uitdroop, mijn bloed. Ik was bang. Ik voelde me zwak, hulpeloos. Duistere herinneringen van een ver verleden overvielen mij. Deze vrouw had mij uitgemergeld, uitgebeend, alles van me afgenomen. Waarom wilde ik haar ? Ik had het idee dat zij de godin was, de moeder van de wildernis, van de jachtvelden. Ze was een slavenmeesteres, een slavenjaagster. Ik wilde aan haar voeten neerknielen, om haar te smeken om mij te helpen, om mij uit deze doodse strijd te helpen, maar misschien was zij wel genadeloos, en zou ze me uitlachen.

5. Dat zou ik niet kunnen verdragen. Maar zij moest ergens de sleutel hebben. Of zou ik de strijd met haar moeten aangaan ? Ze zou me uitlachen. Ze was veel steviger dan ik. Ik was zwak vergeleken met haar, en dun. Ze zou mij misschien kunnen breken. Ik was haar kind.

6. Maar dat doe je je kind toch niet aan ? Zij wel. Mijn leven was een hel door haar. Misschien was zij de hel zelf. Haar hyena ogen leken mij aan te staren. Het was alsof ik naar een oud schilderij staarde. Het hing daar ergens in de hut. Maar toen de wind er overheen ging was het weer weg. En toen was het weer terug, als door een waas. Het leek te spiegelen. Ik voelde mij omringd door soldaten. Allemaal windstreken. Ze scheen Bilha te heten, gestuurd om angst te brengen. Sommigen zouden haar een demoon noemen, anderen een godin. Ik wist alleen dat ik moest oppassen. Ik was gevangen in haar moederschoot. Ik zat opgesloten in haar hut. Ik kon nergens heen. De muren leken weer zover weg te staan, en alle deuren. En daar viel ik neer, huilend. Ze maakte mij nooit sterker. Ik voelde me duizelig en vies. Daar stond ik weer op, en daar viel ik weer.

7. Het was alsof er sloten op de deuren zaten. Sloten gemaakt van duistere klauwen van monsters, als van zeemonsters. Een zeemeermin had mij ooit geprobeerd te redden. Ze was gemaakt van prachtige lichten, maar deze vrouw was duister. Een boek lag op tafel, een boek met riemen. Ik las er in. Het ging over hoe Adam en Eva in het tijdperk van Bilha werden aanbeden als goden. Bilha was de moedergodin. Het tijdperk van Bilha werd ook wel het tijdperk van de hyenas genoemd. De hyenas waren overal op aarde. En zij veranderden in vrouwen op bepaalde momenten. Het waren weerhyenas.

8. Bilha keek naar mij. Er vloeide bloed uit mijn ogen. Ze leek zo ver weg, maar ook dichtbij. Het was alsof ze op een troon zat, maar ook op een bank. Even leek het als door de bliksem dat ze een hoge gouden kroon had, met gedetailleerde inscripties, als een mozaïek. En ze had een gouden soortgelijk gewaad aan. Ze opende een deur door het klappen met haar handen. De deur was draaiende voor mijn ogen, terwijl de opening als mozaïek was, ook draaiende, en de combinaties veranderden voortdurend. Ik kreeg steken in mijn hand, en licht viel op mij. Toen werd het duister.

9. Ze was de bewaker van een gele vrucht. De vrucht was bitter en zoet, ook bijtend. Mensen kregen last van hun mond. De vrucht leek op het achterste van een vrouw. Mensen moesten door deze vrucht naar de tandarts, en hun tanden vielen er van uit. Ik stond aan een bushalte. Sommige mensen waren aan het vrijen in een bushokje, en plotseling begonnen ze te schreeuwen. Toen vielen al hun tanden uit, en hun monden begonnen te bloeden.

10. 'Het is de vrucht,' dacht ik. 'De vrucht van Bilha.'

11. Ik probeerde weg te rennen, maar een wind greep mij. 'Het is een zure vrucht,' zeiden sommige mensen. 'Hoe kunnen we eraan ontsnappen? Het zijn terroristen, stalkers.'

12. Ik greep mij vast aan het boshokje. Ik voelde me duizelig worden. Ik werd wakker in bed. Twee grote lippen zweefden boven mij, als weerspiegelingen, wazig, als de wind. Ik werd door de vrucht naar binnen gezogen, en ik gilte.

13. 'Nee!' riep ik. Maar ik kon me er niet tegen verzetten. Ik voelde me als een melaatse, zonder voeten, zonder mond. Ik voelde me als een vis, als een meerman. Maar ik was een zeehond, nee, een weerhyena, zoals haar. Ik bracht haar bij me, in een groot huis, en ze ging op de bank zitten. Zij bewaakte de voedselvoorraad. Ze lag op de bank, en ik mergelde uit, zelfs meer dan ooit tevoren. Ze voedde mij niet. Ik mocht niet in de keuken komen. Dan zou ze me neerjagen. Ik voelde mij als de derde wereld.

14. Ik was haar slaaf, een slaaf van het grote geld. Ik was niets dan vee in haar handen. Die gele vrucht, het was niets dan geld. Ik was kwaad op haar. Hoe kon zij dit doen? We waren gevangen in geld. We werden gekgemaakt door geld, maar kregen het nooit. Er moest toch iets anders zijn? Iets beters? Het was een nachtmerrie.

15. Geld was een monster dat ons programmeerde. Het betuttelde ons, en maakte ons arm en bang, zodat we het altijd zouden najagen als de wind. Ik was zo kwaad. Ik sloeg een ruit in, maar de rekening kwam snel.

2.

1. De Zoete Vrucht; Er was ook een andere vrucht in haar tuin. Het was de vrucht van slavernij. Voor mij was dat een lust voor het oog. De vrucht leek op een vrouwen-voet. Als het ons uit de vrucht van geld zou kunnen halen: graag. Maar wat voor een slavernij stond ons dan te wachten? Ik bedacht dat het leven gewoon altijd pure slavernij was, maar dat je dan de beste slavernij moest uitkiezen. Ik wilde het wel proberen met deze vrucht. Zou deze vrucht mij rijk maken of arm? Dat maakte mij niets meer uit. Ik wilde loskomen van de macht van geld, haar macht.

2. Ik bekeek de vrucht op een afstand. Ik hoorde gepiep. Er stond een vrouw voor me die haarzelf langzaam begon uit te kleden. Dit was de macht van het grote geld. Ik schoot haar neer met een pistool. Deze zaak was afgehandeld. Nu die andere vrucht nog. Ik keek ernaar, en de vrucht begon te groeien, en mijn ogen stonden wijder open. Ik voelde de smaak al langs mijn gehemelte vloeien, en in mijn keel. Zachte sappen. Ik was een slaaf, maar nu van iets anders. Alles beter dan van geld. Ik viel dronken op de grond. Het leek alsof ik verscheurd werd door een grote krokodil. Mijn hoofd kwam boven in een rivier, waar ook een andere reusachtig grote krokodil was. De zoete vrucht begon mij in te nemen, maar het werd bitter in mijn buik. Ik voelde riemen aan me, en een slavenketting rondom mijn nek. Ik werd meegetrokken in een woestijn. Het was een man met een lange baard.

3. Even later kon ik niet meer, en wilde zitten. Maar de man met de baard trok mij mee. We gingen een kasteel binnen. Wat had ik gekozen ? 'Even hier wachten,' zei de man. Even later kwam er een vrouw naar me toe. Ze leek me te keuren. Ze bleef maar staren en kijken, van top tot teen. 'We kunnen hem wel gebruiken,' zei ze. Toen kwamen er meerdere vrouwen, die mij dieper in het kasteel sleurden. De man had een soort riddergewaad aan. 'Waar ben ik ?' vroeg ik.

4. Ze duwden mij in een oven. Ik bevond mij in de vrucht, in een diepere afdeling van de baarmoeder van Bilha. Ik had niks meer met winkels en geld te maken. Ik had een vreemde smaak in mijn mond. Ik was door de sluiers van geld gegaan, en was er van los gekomen. Ik kon mezelf weer voelen. Ik kreeg een huis, en leidde een normaal leven. Vaak had ik nachtmerries.

5. Ik begon Bilha te missen. Ze moest iets betekenen voor mij in het leven. Dus ik besloot terug te gaan naar haar hut. Daar hing de boog weer. Het was hier een feest-tent zoals altijd. Ik voelde mij een slaaf van haar. Maar gelukkig niet meer van geld.

6. Ze danste hier op het bloed van de gevallenen, op de huiden van dieren. Zij had geld overwonnen. Haar gejoel maakte mij doof. Ik probeerde nog weg te rennen, maar zij greep mij. Ik kreeg geen vruchten meer van haar. Zij bewaakte het voedsel. Ik kon niet bij de keuken komen. Altijd zat ze daar op die bank. Ze hongerde mij uit meer dan ooit tevoren. Waarom was ik teruggegaan ? Hyenas likten aan haar voeten, en nog steeds veranderde zij soms in een hyena of een halve hyena. Zij was de weerhyena.

7. Zij haatte geld, maar hield van de slavernij die ze dreef. Zij was de slavenjaagster. Ik werd een bedelaar voor voedsel, maar zij was genadeloos. Ze liet mij soms van haar melk drinken, maar dat was om mij te vergiftigen, te verzwakken en te verlammen. Ik was een teer, hulpeloos kind in haar schoot.

8. Ik was een bedelaar, en zij was de joelster. Ze maakte mij stokdoof. Ik had nooit rust. Zij was een stoorzender, een stoorgeest. Zij was een stalker. Zij liet mij niet slapen. Op een dag gaf ze mij de derde vrucht : de vrucht van gevangenschap. Het brandde in mijn mond. Ik gilte het uit. Ik viel als dood op de grond. Daarna voelde ik een vreemde kracht in mij opkomen, en ik werd in een arena gezet. Hier kreeg ik de vierde vrucht : de vrucht van de arena. Het leek alsof het vloeide in mijn hoofd. Het had een sterke geur. Het was een zeer bittere vrucht, en zuur. Ik werd ingezet in de oorlog.

9. Daarna kreeg ik de vijfde vrucht : de vrucht van de jacht. Het leek wel alsof mijn tong uit mijn mond groeide. Mijn tong viel af en veranderde in wapens. Toen groeide mijn tong weer. De macht van het geld was nu definitief gebroken, en de jacht kon beginnen. Geld zou nu gearresteerd worden. Het grote geld zou gefokt worden voor de dag van de grote slacht. Bilha reed op een hoog paard, zo hoog dat ik haar bijna niet kon zien. Of was ik gewoon heel klein ? Ik was een kind.

10. Ik werd een paardenstalmeester. Ik had overal koorden gehangen. Ook ik wachtte op de dag van de grote slacht. Ik had al voorgenot hierover. Ik wilde het geld zien bloeden. Ik wilde het geld zien krijsen, zoals het ons heeft laten krijsen. Ik wilde het geld zien smeken zoals het ons heeft laten smeken. Ik wilde het geld zien hangen. Ik was vol van leedvermaak.

11. Ik zou het geld martelen en bang maken, zoals het ons heeft bang gemaakt. Het geld moest een langzame, pijnlijke dood sterven. Ik wilde het geld voor eeuwig zien branden in de hel, met eeuwiggroeiende pijn. Pijn, pijn, pijn, dat is wat ik het geld toewenste. En ik wilde in die arena

toekijken. Met een verrekijker.

12. Ik was wreed naar geld, want geld was wreed naar mij. Dat was de enige manier voor mij om te kunnen overwinnen, en om te kunnen genezen van de nachtmerrie van geld. Ik joeg op geld, genadeloos. Ik maakte geld tot mijn slaaf. Geld was mijn krijgsgevangene. En het lot van geld in mijn handen zou vreselijk zijn.

13. Ik bracht het geld tot de kooien, om het vet te mesten. Bilha keek toe.

3.

1. De Witte Vacht ; Bilha trof mij met haar bliksem. Ik schudde en viel neer. Ik was haar slaaf met haar slavenketting om mijn nek. Nog steeds. De godin was te sterk. Geen man kon staan in haar nabijheid, tenzij zij hem kracht gaf. Maar ik had geen kracht. Ik was haar kind. Ik zag haar schilderij, waar ze opstond als een halve hyena, bloed vloeiende uit haar bek, mijn bloed.

2. 'Verzadigd nu, kreng ?' vroeg ik. Maar ik sprak slechts tot een schilderij.

3. Ik wist dat zij nooit verzadigd zou zijn. Met hoge hakken was ze in de stad, in de regen, schaars gekleed. Om zoek naar prooi. Een auto-deur sloeg los. Ze stapte in de auto, en verscheurde de bestuurder. Toen ging ze zelf achter het stuur zitten, en reed zoveel mogelijk slachtoffers omver als ze kon. De politie kwam achter haar aan. Maar de politie was slechts een vrucht in haar hand. Een vrucht waar zoveel vliegende insecten om streden. Ze bracht mij de vrucht, maar ik wilde er niet van eten. Ze dwong mij om ervan te eten, en de strijd werd voortgezet in mijn mond. Insecten staken mij. Het was de zesde vrucht.

4. De zevende vrucht was de vrucht van slacht. Eindelijk. Ik kon nu vliegen. Ik had vleugels, maar die vielen even later van me af, terwijl ik nog steeds kon vliegen. De zevende vrucht had mij snel in de macht. Het was als een ei om me heen, en ik moest de dop breken. Een zoutachtige vloeistof scheidde zich af, en begon zich in mijn lichaam te verspreiden. Overal om me heen vielen reuzen neer. Ik bladerde door een boek en kon de bladzijden niet meer vinden. Alles begon voor mijn ogen te tolleren. Iemand was mij aan het uitbroeden. Toen brak het licht door. Ik was als een licht in de duisternis. De duisternis wilde mij verslinden, maar kon het niet. Mijn licht was als een vloeistof wat overal doordrong.

5. De achtste vrucht was een vrucht van papier. Er kon niet meer gegeten worden, alleen maar gelezen. Ik begon uit te hongeren, maar een vreemde kracht begon mij te voeden. Er was geen weg terug meer tot de andere vruchten. De achtste vrucht had ons allemaal ingenomen. Het was een bewaakster en een waakster.

6. Ik werd wakker in de hut van Bilha. Wat was zojuist over me gekomen ? Was ik gek geworden ? Ik had niets anders dan wanen en hallucinaties gehad, alsof ik van een vergiftigde appel had gegeten, alsof ik zwaar aan de drugs was. Deze vrouw was gevaarlijk, bloedgevaarlijk. Ik wilde ontsnappen, maar ik kon het niet. Een duistere gestalte hield mij vast.

7. 'Niemand ontsnapt ooit uit dit huis,' werd er gezegd. Het was alsof de wind sprak. Het spookte hier. Ik was onder een vloek. 'Er is geen weg meer terug,' zei de wind. 'Je zal altijd hier wakker worden.'

8. Ik keek naar de wand. Het zag er niet meer zo feestelijk uit, maar bloederig. Er hingen overal wapens en jachtgerei. In de kooien rondom mij was vee. Ik realiseerde mij dat ik ook in een kooi

was. Toen ik naar mijn lichaam keek schrok ik. Ik was een varken.

9. Haar lichaam was fors. Je kon niet om haar heupen heen. Zij was de godin van het leven.

10. Ik ontwaakte in haar hut. Ze trok me in een bloederige tent waar veel sluiers waren, en een bed met een witte vacht. Ze ging in de deuropening staan. Het beest van geld werd doorstoken door de oude man met de baard. Het was de dag van de slacht.

11. De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien. De negende vrucht was de vrucht van het huwelijk, en de tiende vrucht was de vrucht van de scheiding.

12. De vruchten lagen op een schaalte, tien vruchten, die toen allemaal in chocolaatjes veranderden. Ik wilde er niet meer van eten, maar ze forceerde me. Het was haast dwang-verpleging. Ik hield mijn kaken stijf op elkaar, maar ze sloeg mij op de kaak, en ramde het naar binnen. Ik viel op de grond. Toen smeerde ze me in met chocola. Ze schoof mij in de oven, als brood wat gebakken diende te worden.

13. Hij woonde ergens langs de kade, in een hoog huis. Hij zwierf vaak langs de kusten. Hij verdrong mensen en dieren, en liet schepen zinken. Hij had lang haar, en mensen hadden het vaak over hem. Soms zwierf hij door de stad. Mensen ontweken hem dan. Ze waren allemaal bang voor hem.

De Gnostische Tweede Bijbel

1. De Skelettenrijder

Death Fantasy

Er was eens een jongen die de moeders van andere jongens roofde. Hij had een luchtschip geheel gebouwd van botten, waarmee hij op de winden van de dood dreef. Ook had hij een heleboel muziekinstrumenten van de dood gemaakt. Hiermee betoverde hij de moeders altijd, en maakte hen zo deel van zijn harem.

Maar vrij waren die moeders niet. Ze waren nu voor altijd aan zijn schip geketend. Het was een groot schip, dat wel, en de moeders hadden ook wel veel beweegruimte, maar ontsnappen konden ze niet. De jongen was een schurk, een bandiet, een moerderdief, maar hij was bovenal een moordenaar, een huurmoordenaar. Voor geld deed hij alles, omdat hij zo zijn schip kon uitbouwen, en zijn verzameling instrumenten. De jongen was de schrik van de dood, en maakte mooie muziek om te ontvoeren en te moorden. Maar de moeders hield hij veelal in leven. Zij werden de slaven op zijn schip. Tijd om te rouwen was er niet. Er moest gewerkt worden.

Vroeger was de jongen lid van een straatbende, een motorbende, maar nu was zeilen op zijn doodsschip zijn grote liefde. Het was een lieve jongen, die maar hoefde te glimlachen om iemand te betoveren. Hij had van die diepe ogen waar je van weg kon smelten. Vroeger moordde hij altijd door messen, maar nu verdrong hij zijn slachtoffers. Hij lokte ze eerst naar het water en dan sloeg hij zijn slag. Hij hield zich daarom veel op bij de meren van de dood.

Ook was de jongen een strateeg. Je kon bij hem legers inhuren. Hij was een zakenman van de dood geworden. Zelf was hij al jaren dood, en daarom gaf hij niks meer om het leven. De dood leverde hem alleen maar geld op.

Zo op het eerste gezicht hingen zijn haren altijd voor zijn ogen, maar als je dan dichterbij kwam, dan zag je zijn prachtige donkere ogen er doorheen. Velen smeekten hem altijd hen mee te nemen op zijn boot over de rivieren en de meren van de dood, en om hen de geheimen van de dood te leren kennen.

Iedereen die zijn prachtige muziek hoorde scheen niets meer om het leven te geven, alleen maar om de dood. Het was een zachte jongen, maar wel één die de nachtmerrie bracht. Hij kon je de stuipen op het lijf jagen. Hij dronk al vele jaren van de geheime wateren van de dood, waar alleen zijn schip kon komen. Daar liet hij de vrouwen baden. Dat deed hij altijd als het dodenrood aan de hemel stond.

Maar op een dag viel een wilde indianenstam zijn schip aan. Het waren skeletten, zombies, geesten en lagere doodsvormen. Ze trokken zijn schip de diepte in. De indiaanse dodenstam werd aangevoerd door een skelettenrijder. Hij had een kaal hoofd met een hanenkam. De jongen kende de skelettenrijder wel, want ze hadden vroeger in dezelfde straatbende gezeten. Het werd een lang gevecht, waarin de skelettenrijder uiteindelijk het schip overnam. De vrouwen moesten nu nog harder werken, en werden veel ruwer behandeld. De huid van de jongen werd afgesneden, en zijn skelet werd aan de voorkant van het schip vastgeregen. De skelettenrijder kon niet veel doen met de muziekinstrumenten, en maakte er wapens van en jachtgerei. Ook maakte hij er kooien van waar veel vrouwen in terecht kwamen. Na een tijdje kreeg de skelettenrijder genoeg van het schip, en liet er hutten van maken.

De skelettenrijder roofde vaders, en stopte hen in de kooien. Vaak liet hij de moeders weer vrij. Vaak gebruikte hij de mannen voor zijn legers. Ook hij had vele huurlegers. Maar op een dag stopte hij daarmee. Hij wilde leven door de jacht en niet door geld. Voor hem had de dood niets met geld te maken maar met de jacht. De winden van de dood hielden zich met geld bezig, maar de stormen van de dood hielden zich bezig met de jacht.

Hij jaagde voor huiden, botten en vlees, om zichzelf te kunnen kleden en voeden. Ook zette hij daarvoor een fokkerij op, zodat hij minder hoefde te jagen. Hij zette hiervoor een heleboel vallen uit. De skelettenrijder maakte door botten stevig aan elkaar te binden fuiken van kooien, waardoor de prooi in een fokkooi terecht kwam. Hier stierven de fokprooien niet, maar werden zo een bron van kleding en voedsel. Als de prooien na een aantal jaren geen huid en vlees meer produceerden werden ze skeletten, en daardoor bruikbaar voor andere dingen. De skelettenrijder besteedde het meest aandacht aan de skelettenfokkerijen. Maar al gauw ontdekte hij een varkenssoort dat eeuwenlang vlees en huid kon voortbrengen. Het waren de doodsvarkens van het Afgazide-soort.

De Skelettenrijder had een kleine doodskop om zijn nek waarmee hij met gemak kon infiltreren onder hen die dachten dat ze leefden. De skelettenrijder zei altijd dat ze in bevroren dromen leefden. In zijn ogen waren ze de lagere vormen van de dood. Ze staarden zich altijd zo blind op de weinige zintuigen die ze hadden, dat de rest er dood bijhing. Zij die van de dood leefden hadden veel meer zintuigen, zoals de jacht en de slacht. Op zijn voorhoofd had de skelettenrijder een steen die zijn fokzintuig was. Maar de skelettenrijder had veel meer zintuigen. De dood had zoveel zintuigen.

Op een dag werd de skelettenrijder lastig gevallen door een apparaat dat zielen doorboorde. In het begin leek de skelettenrijder zich er goed doorheen te slaan, maar later begon het apparaat aan hem

te kleven, en drong naar binnen. Sindsdien was de skelettenrijder zichzelf niet meer, en werd alles door het apparaat overgenomen. Hij probeerde zijn drie sterkste zintuigen uit op het apparaat om los te komen, de grote drie : jacht, slacht en fok, maar het apparaat was veel te sterk. Na een lange strijd had de skelettenrijder geen ziel meer, en was nu geheel een skelet geworden. Het apparaat had zijn ziel geheel opgeslokt, en vertrok weer. Sindsdien merkte de skelettenrijder dat zijn reukvermogen sterk verbeterd was, en was daarom het apparaat zelfs dankbaar.

Een steen op zijn buik was zijn slacht-zintuig, en een steen op zijn borst was zijn jacht-zintuig. Het JSF-moduüm was een orgaan in zijn voeten die de grote drie bestuurde. Het belangrijkste orgaan wat daaruit voortkwam was de penuum, het geslachtsorgaan, dat creativiteit voortbracht. Hierop was zijn gehele schepping gebouwd. Er werd niet in termen van sex gedacht, alleen maar door dit systeem. Sex was verraderlijk, omdat het de hoofdzintuigen afsloot, en de bijzintuigen opblies, voor de algehele aftakeling van het zintuigelijke.

Het beste wapen dat de skelettenrijder had was een boog waarmee hij botten kon spietsen. Hiermee ving hij de skeletten. Vaak ging hij er gillend mee op jacht. Door te gillen opende hij al zijn zintuigen, en activeerde hij zijn boog. In de gevangen skeletten plaatste hij implantaten die hun botten automatisch spietsten wanneer ze aangroeiden. En daarom werd hij genoemd : de skelettenrijder.

Het was altijd indrukwekkend als hij op zijn wagen reed, geheel gemaakt van skeletten. Maar op een dag kwam het apparaat terug om zijn botten te doorspietsen. Het apparaat had een veel betere apparatuur dan hijzelf had, en al snel kleefde het apparaat aan hem vast, en drong weer naar binnen. Ditmaal om een implantaat te plaatsen dat zijn botten automatisch zou spietsen. Maar dit implantaat spietste niet eenmalig en niet alleen maar dat wat aangroeide. Nee, dit implantaat bleef spietsen totdat het bot een grijze massa was geworden. De botten werden geheel misvormd tot een nieuwe creatie. De skelettenrijder begon te groeien. Ook begon de skelettenrijder verfijnder te bewegen. Na een lange tijd vertrok het apparaat weer. De skelettenrijder paste zijn boog aan, en ging weer op jacht. Ditmaal zocht hij ook de grotere skeletten op, omdat hij zelf ook groter was geworden.

‘Necreon !’ sprak een reuzenskelet tot hem. De reus was erg vriendelijk. De reus had een wagen geheel gemaakt van Afgazide-varkensskeletten. De skelettenrijder wist dat het eeuwen zou duren voordat zo’n wagen klaar zou zijn, omdat het doodsvarkens waren wiens huid en vlees bleef groeien. De reus bood de skelettenrijder zijn wagen aan, en zei weer ‘Necreon !’

De skelettenrijder ging in de wagen zitten. Deze wagen was minstens dertig keer zo groot als zijn oude, en de reus maakte hem duidelijk dat deze wagen ook wel minstens dertig keer zo snel ging. Ook brachten de botten telkens een vloeistof voort waar de skelettenrijder van zou kunnen drinken. Die vloeistof was ook het geheim van de kracht en de snelheid van de wagen, en zorgde ervoor dat de wagen niet afbrak. De wagen was erg veerkrachtig en soepel.

De reus liet hem zien hoe de wagen gestart moest worden, en begon te gillen. Zo hard en vibrerend kon de skelettenrijder niet gillen. Toen haalde de reus een implantaat uit zijn borst en plaatste het in de borst van de skelettenrijder. Toen kon de skelettenrijder gillen als nooit tevoren, en kon de wagen starten. De reus rende achter de wagen aan, en ging even later op het achterste gedeelte van de wagen zitten. Samen maakte ze de grootste jacht die ze ooit hadden gehouden. Ze waren op zoek naar skeletten, en dan voornamelijk de reuzenskeletten.

De reus leidde hem naar een plaats waar de reuzenskeletten van varkens woonden, en de reus bouwde een wagen groter dan die van de skelettenrijder. De reus legde hem uit hoe zo’n wagen te

bouwen, en al snel kon ook de skelettenrijder zulke reuzenwagens bouwen als de beste. De vriendschap met de reus betekende veel voor de skelettenrijder.

Het implantaat van het apparaat zorgde ervoor dat de skelettenrijder steeds groter en groter werd, en op een dag was hij groter dan de reus, en verliet hem. De skelettenrijder ging zich bezig houden met het fokken van de reuzenskelettenwagens. Steeds weer bouwde hij grotere en betere wagens.

Einde

2. De Skelettenrijder II

Death Fantasy

Op een grote heuvel stond zijn nieuwe wagen, geheel gemaakt van de skeletten van de afgazide-varkens. Vol trots beklom hij de heuvel. De wagen was heel lang, en stond daar gestroomlijnt, schitterende in de zon van de dood. 'Ik wilde dat ik deze al langer had,' zei de skelettenrijder tegen zichzelf. Hij startte de wagen door een gil, en reed er mee weg. Hij reed er mee naar een dodenstad geheel gemaakt van botten. Langs de weg stonden wat vrouwen die wel een ritje met zo'n wagen wilden maken. Deze vrouwen hadden vreemde lichtgevende strepen op hun rug. Maar de skelettenrijder had geen tijd voor die onzin. Trouwens, hij wist hoe gemeen die vrouwen konden zijn. Ze konden je wagen stuk maken, of zelfs van je afroven.

In de stad leverde hij even een pakketje af, en racete toen verder. Een heleboel van zijn oude wagens werkten nu in zijn fokkerijen. Op eenzame vlaktes sprong er opeens een vrouw in zijn wagen, die hij er ook snel weer uitduwde. Hij had geen tijd voor die onzin. Die vrouwen moesten zelf maar aan een wagen zien te komen. Maar steeds meer schenen ze zich tussen de skeletten van de wagen te verstoppen.

Op een dag was zijn wagen gestolen, en hij wist wel bijna zeker dat vrouwen dat hadden gedaan. Een skelet van een gorilla trooste hem, en gaf hem een nieuwe wagen, nog groter en langer dan de vorige. De gorilla leerde hem gillen zoals niemand anders kon, zodat hij zijn nieuwe wagen kon starten, en zo niemand anders de wagen kon starten. Het skelet van de gorilla zou voortaan met hem meerijden, in ieder geval voorlopig, om de verstekelingen uit de wagen te smijten.

Maar steeds meer vrouwen probeerden op allerlei manieren een plaatsje in de wagen te krijgen. De skelettenrijder begon eraan te wennen, spietste gewoon hun botten en maakte hen deel van de wagen. De botten van de vrouwen schenen snel weer te verteren. De skelettenrijder had er niet veel interesse in om van vrouwskeletten wagens te maken, omdat er van de skeletten van de afgazide-varkens veel betere en snellere wagens gemaakt konden worden. Ook liet hij veel mannskeletten die hij vroeger voor de wagens gebruikte vrij.

Hij ging van dodenstad naar dodenstad voor nieuwe onderdelen voor zijn wagen. Hij wilde van zijn wagenfokkerij af, om zo met zijn nieuwe wagen, die een fokkerij op zich was, de Afgazide-woestijn over te gaan. Zo verkocht hij zijn wagenfokkerijen voor nieuwe onderdelen voor zijn nieuwe wagen. De nieuwe wagen zou zo krachtig en snel genoeg zijn om goed door die woestijn heen te komen, zonder ten prooi te vallen aan allerlei ongemakken.

Alles was in handen van de Afgazide-geleerden, de doodsgelcerden, en als hij over die woestijn zou heenkomen, dan zou hij vrij zijn van al hun invloeden. Het project slaagde, en hij kuste zijn wagen.

Nu was hij vrij.

Er waren een heleboel geleerden die het hem niet gunden. Ze hadden het niet zo op skelettenrijders. Maar dat kon de skelettenrijder niets schelen. Voor hem was het uur van de vrijheid nu aangebroken, en hij zocht een beste heuvel op om daar zijn wagen neer te zetten. Achter de heuvel was een dorp van reuzenskeletten. De skelettenrijder zelf was gelukkig ook niet één van de kleinsten. Maar deze reuzen waren echt groot, en ze fokten varkensskeletten. De skelettenrijder kwam er achter dat ze helemaal geen wagens hadden, alleen hutten. De skelettenrijder moest daar wel een beetje om lachen, want wie geen wagen had was volgens hem ook niet vrij. In de nacht stal hij wat onderdelen van de reuzen die hij voor zijn wagen kon gebruiken, en racete toen snel weer door. Ook verderop kwam hij langs vele dorpen en steden van reuzenskeletten, maar nergens kwam hij wagens tegen. Met grote ogen keken de reuzen naar zijn wagen. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Anderen renden gillend weg.

Later toen hij bij rivieren, meren en bossen aankwam begon hij wat wagens te zien. In het begin waren die niet zo heel groot, maar toen hij bij de jungles aankwam en de velden waren die zelfs groter dan zijn eigen wagen. Toch waren de reuzen daar erg onder de indruk van zijn wagen, omdat die zo anders was, en al snel wilden ze zijn wagen ruilen voor een hele grote wagen van hen. Na wat onderzoek stemde de skelettenrijder toe, want nu had hij een wagen zo snel en krachtig als de stormen van de dood. Deze wagen was gemaakt van de skeletten van hele andere varkenssoorten. De varkens waren veel groter, en maakten veel meer lawaai.

Het was een echte jachtwagen, en de skelettenrijder gilte luid om op zoek te gaan naar de grootste varkensskeletten voor zijn wagen. Als hij er eentje gevonden had, dan doorspietste hij alle botten van het skelet. Vaak liet hij de varkensskeletten ook weer los, als hij nog grotere had gevangen. Zijn wagen moest de beste worden.

Nooit heb ik een snellere wagen gezien dan die van de skelettenrijder. Hij ging sneller dan de storm, komende om te stelen. Toch viel hij op een dag weer in de handen van de Afgazide-geleerden. Ze wilden een bepaald sap uit zijn botten persen. Dit sap zou voor de Afgazide-geleerden belangrijk zijn om op een krachtigere planeet van de dood te kunnen komen. Ze hadden daartoe een ruimtecapsule ontworpen die in de lucht geschoten zou worden. De Afgazide-geleerden doorstaken al zijn botten om het sap eruit te melken. De skelettenrijder werd een dorre gestalte toen hij steeds minder van dat bottensap begon op te geven. Zijn bronnen raakten uitgedroogd. Voor de skelettenrijder was dit de woestijn van zijn leven. De Afgazide-geleerden brachten hem na het project naar de woestijn waar ze hem begroeven. Niet lang daarna vertrokken de Afgazide-geleerden naar de krachtigere planeet van de dood, maar het liep uit op een mislukking. Na eeuwen in zijn woestijngraf te hebben gelegen stond de skelettenrijder op, ditmaal om wraak te nemen op de Afgazide-geleerden. Hij had geen wagen meer, maar de Afgazide-geleerden zouden hun skeletten daarvoor moeten doneren. In kracht stond de skelettenrijder op, en calculeerde de horror in die hij hen zou brengen. Hij reeg hun skeletten aan elkaar, en bouwde zijn wagen, en werd een grotere doem dan hij ooit was geweest. Niet velen kennen de doem van dit tijdperk, omdat hij van te voren hun ogen liet sluiten. Het zou voor velen te wreed zijn, en dat wilde hij hen besparen. Maar met de Afgazide-geleerden had hij geen medelijden, en zij zijn nog steeds de getuige van deze doem.

Einde

3. De Skelettenrijder III

Death Fantasy

Op een eenzame hoogte rijdt een man op een wagen, als op een paard. Het is de skelettenrijder. Hij gaat trager dan ooit, en zijn stappen zijn droevig. Plotseling trekt hij aan de teugels, en het skelet waarop hij rijdt staat stil. Een andere man komt langs, ook droevig, maar trekt dan een pistool, schiet, en de skelettenrijder valt van zijn skeletwagen. Is dit het einde van de skelettenrijder.

De man raapt het levenloze skelet op, en snijdt de botten van elkaar weg. Thuisgekomen maakt hij er een kleed van. In de skeletwagen was hij niet geïnteresseerd, alleen maar in de rijder. Zijn vrouw komt thuis, ziet het kleed en is onder de indruk. Ze tikt met haar hand tegen het kleed van botten, en een prachtig geluid ontstaat als de botten tegen elkaar klikken. Dit lijkt het einde van de skelettenrijder. De man vertelt zijn vrouw over de skeletwagen, en zijn vrouw gaat naar de plek om de wagen op te halen. Zij is er wel in geïnteresseerd. De skeletwagen is tam, gedresseerd. Het skelet lijkt op het skelet van een reuzenvarken of een zwijn. De vrouw klimt erop gilt, en het dier begint te steigeren. De vrouw krijgt het beest niet meer stil, en moet er even later vanaf springen. Teleurgesteld gaat ze naar huis. Haar man heeft de doodskop van de skelettenrijder in een kom gestopt. Samen staren ze ernaar.

De man is al oud, de vrouw nog erg jong. Midden in de nacht begint het bottenkleed te bewegen. Door de storm. Een stormrijder komt binnen, grijpt het kleed, en daarna de kom met de doodskop, en vertrekt. Thuisgekomen zet de stormrijder het skelet in elkaar, maar de skelettenrijder leeft niet meer, zelfs niet van de dood. Het is een verloren zaak. En zo staat het skelet jarenlang in een klaslokaal. Totdat een jongetje op een dag moet nablijven, en het skelet eens van dichtbij bekijkt. 'Ik wilde wel dat ik zo'n skelet was,' dacht het jongetje bij zichzelf, 'dan zou ik ze eens allemaal een lesje leren.' Even lijkt het alsof het skelet beweegt. Het jongetje schrikt. 'Wat doe jij daar !' zegt de stem van de leraar die net binnen komt.

'Oh niets, meneer,' zei het jongetje, 'ik dacht alleen maar even aan .... ach laat maar.' De leraar loopt naar zijn bureau, steekt een kaars aan, en daarna zijn sigaret. Zo doet hij dat altijd. Het jongetje kijkt naar de leraar. 'Hoeveel skeletten heeft u eigenlijk ?' vraagt het jongetje. De leraar kijkt ongeïnteresseerd op, en zegt : 'een stuk of vijftig, allemaal in het magazijn.'

'Mag ik ze eens zien ?' vraagt de jongen nieuwsgierig.

'Natuurlijk,' zei de leraar.

Als de jongen even later in het magazijn is en de skeletten ziet, zegt hij : 'Wauw, een heel skelettenleger.' In gedachten ziet hij zichzelf als de aanvoerder van die skeletten en droomt even weg. 'Kom niet te dichtbij !' roept de leraar. 'Ik wil niet dat ze breken.'

'Hoe komt u daar allemaal aan ?' vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

De leraar komt ook wat dichterbij, en glimlacht. 'Ik heb ze eens gekregen van een indiaan waar ik vroeger mee bevriend was. Ik was bij een indianenstam in Zuid-Amerika.'

'Wauw,' zei het jongetje. 'En denk je dat die skeletten door de indianen waren vermoord ?'

'Nee,' lachte de leraar. 'De indianen hadden die skeletten gewoon in de loop van de tijd in het oerwoud gevonden. Indianen zijn vaak skelettenverzamelaars.'

‘Heeft u ook indianenboeken?’ vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

‘Oh, wel honderden,’ zei de leraar ineens heel vriendelijk. ‘Als je wil wil ik er wel eens een paar voor je meenemen.’

‘Graag,’ knikte de jongen.

Een paar dagen later gaat de jongen met een tas vol indianenboeken naar huis. Thuisgekomen legt hij de boeken allemaal op zijn bed neer. De boeken zijn erg luguber, over indianen die op skeletten rijden. Eén zo’n indiaan werd de skelettenrijder genoemd. Het jongetje wilde wel dat hij een skelettenrijder was. Dan zou hij ze allemaal eens een lesje leren. Ook leest hij over de bottenknopers, zij die allerlei dingen van botten maken.

Na een paar maanden heeft de jongen alle boeken gelezen, en krijgt dan van zijn leraar een nieuwe tas mee. Deze boeken zijn nog luguberder, en het jongetje kan er ’s nachts niet goed van slapen. Hij krijgt er nachtmerries van. Maar toch leest de jongen dapper door, zelfs tot diep in de nacht. Op een dag vind zijn moeder één van de boeken, en wordt erg boos. De jongen moet de boeken direkt terugbrengen, maar hij verstopt gewoon de boeken wat beter.

In de boeken wordt ook de biologie van de dood beschreven, dat gaat over hoe het lichaam van de doden werkt, en wat voor soorten daar allemaal te vinden zijn. Soms heeft de leraar het er weleens over in de les, en de jongen vind het erg interessant.

Op een dag is de jongen ziek, en droomt dat hij dood is. Hij heeft nu een nieuw lichaam, en ontdekt de vele soorten van de dood. Er zijn skeletten, zombies, geesten, zielen, lagere doods vormen en zo verder. Maar de jongen is in zijn droom een skelettenrijder, met een wagen geheel gemaakt van skeletten. Ook droomt hij dat de leraar een skelettenrijder is, en zijn moeder. Ze rijden in het oerwoud.

Maar dan schiet een man met een pistool de leraar neer, en daarna zijn moeder. De jongen krijgt, en weet te vluchten op zijn skelettenwagen. Hij voelt dat de man ook achter hem aankomt, maar ziet dan een boog met wat pijlen liggen in de skelettenwagen. Hij pakt de boog met de pijlen, draait zich om, en schiet dwars door de botten van de man heen. Maar nu komt er ook een vrouw op hem af. Hij kent de vrouw niet, schiet weer, en schiet dwars door haar botten heen. Zowel de man als de vrouw vallen op de grond, en de jongen snelt weg op zijn skelettenwagen. Even later komt de jongen in een stad geheel gemaakt van botten. ‘Er is een pakje voor u aangekomen, meneer ....’ zegt iemand. Het pakje wordt in zijn wagen gegooid. Als de jongen even later het pakje openmaakt is het een brief: ‘Ik ben dood, maar ik leef,’ staat erop. ‘De leraar leeft ook. Van je mamma.’ De jongen besluit terug te keren naar de plaats waar zijn moeder en de leraar werden vermoord. Maar hij vindt daar niets dan botten. Voorzichtig probeert hij de botten weer in elkaar te zetten, en na een tijdje zijn het twee skeletten. ‘Ik houd van je,’ zegt het ene skelet. ‘Mamma!’ roept de jongen, en omhelst het skelet.

Dan wordt de jongen wakker. Zijn moeder is net op de overloop de was aan het doen. ‘Mamma?’ vraagt de jongen.

Zijn moeder zegt niets. Wanneer ze zich later naar hem toedraait kijkt hij recht in het gezicht van een skelet. De jongen schrikt maar nauwelijks. ‘Ik heb gehoord wat je wens was,’ zei het skelet. ‘Je bent nu een skelettenrijder als in je droom.’

Als de jongen naar buiten kijkt ziet hij één en al oerwoud.

Einde

4. De Terugkeer van de Skelettenrijder

Death Fantasy

Een man loopt 's avonds laat naar zijn kast met glazen en drank. Hij is een drankverslaafde, en gooit weer een nieuw glas vol. Buiten hoort hij wat vreemde geluiden, kijkt uit het raam, maar ziet niets. Dan loopt hij naar boven en gaat naar bed. Zijn vrouw slaapt al. Even later hoort hij weer vreemde geluiden. Als hij weer door het raam kijkt ziet hij een paar jongens op motors. Ze kijken naar boven, en zien hem staan. 'Hey ouwe, rot op !' roept één van hen. De man schuift het gordijn voor het raam, doet zijn oordopjes in, en gaat slapen.

Midden in de nacht wordt de deur ingetrapt. 'Zeg ouwe,' zegt een stem, 'ik had je toch gezegd dat je moest oprotten. Je wil niet luisteren, hè ?' Het is een jongen van die motorbende. Karel heet hij, en is de schrik van de buurt. Vaak is hij dronken. Hij grijpt de oude man uit zijn bed en smijt hem uit het raam. De vrouw van de oude man slaakt een gil.

De volgende dag is het in de krant : jongen uit motorbende vermoord een oud echtpaar. De jongen wordt opgepakt en komt in de gevangenis terecht. Ook daar is hij onhandelbaar. Maar op een nacht verdwijnt hij mysterieus. Ze kwamen hem halen .... zij, de skelettenrijders.

Elke nacht raast hij op zijn motor gemaakt van skeletten over de daken, om iedereen het leven zuur te maken. De skelettenrijder is terug.

De skelettenrijder beukt nog steeds door deuren heen, om niets dan skeletten achter te laten. Met zijn boog doorboort hij hun botten, om slaven op te richten, tot een groot skelettenleger. Ook met zijn oude bende vrienden heeft hij geen medelijden.

'Karel van Dijk !' wordt er luid gesproken. Er werd ook luid op de tafel geklopt. Een boze leraar staart de jongen aan. 'Zit je weer te dromen. Je moet opletten, jongen, anders ...'

'Ja wat dan, anders ?' zegt een jongen die achter Karel zit. 'Anders wat ?' Hij staat op, grijpt de leraar en drukt hem tegen de muur aan. 'Wat nou anders ? Laat die jongen toch dromen.' En dan smijt hij de leraar op de grond. Sommige meisjes beginnen te gillen. De leraar heeft het schuim op de mond staan. Dan staat hij boos op, en rent het klaslokaal uit.

'Wat doe je nou, man ?' vraagt een andere jongen.

Even later is de leraar terug met een paar andere leraren, en de jongen wordt meegenomen. Na een paar minuten komt de leraar alleen terug, en gaat verder met de les.

Als Karel thuiskomt rent hij direkt naar boven en gaat op zijn bed liggen. Een uur later is er telefoon. Het is de jongen die de leraar had gegrepen. 'Ze hebben me van school gestuurd, Karel. Maar ja, dat is beter dan naar die saaie lessen te moeten luisteren. Ik zeg maar zo : lang leve de lol. En droom jij maar lekker verder. We pakken die lui nog wel een keer.' Karel zegt niets. Hij laat de jongen maar praten. Karel is geen jongen van geweld.

Karel is een stille jongen, iemand die niet veel praat.

De dag erna belt de jongen weer, en hangt hele verhalen tegen Karel op. De jongen vraagt Karel voor een fietstochtje.

Midden in het bos vertelt de jongen dat hij eigenlijk een skelettenrijder is. Karel schrikt. Hij herinnert dat ze dat boek eens moesten lezen voor een project. Was het hem nu echt in het bolletje geslagen ? Maar de jongen was serieus.

‘Moet ik nu bang voor je worden ?’ vroeg Karel benauwd.

‘Nee,’ zei de jongen, ‘we zijn toch vrienden, jij en ik ?’ Opeens begint de jongen een hele andere toon aan te slaan, en Karel wordt steeds banger en banger. ‘Weet je eigenlijk wel waarom ik je mee naar het bos heb gevraagd ?’ vraagt de jongen.

‘Nee,’ zei Karel, ‘eigenlijk niet. Maar ik begin al een vermoeden te krijgen.’ Ineens maakt Karel rechtsomkeerts en fietst hard weg. De jongen komt hem achterna. ‘Ik krijg je wel, Karel, wees maar niet bang. Ik krijg je, en dan zal de afrekening volgen.’ Bij een bosmeertje is de weg afgezet. Karel springt van zijn fiets af, en rent verder in het bos. De jongen heeft hem al bijna ingehaald. Dan rollen ze samen door het zand. De jongen grijpt hem, en zegt dan dat hij maar een grapje maakte. Karel haalt diep adem, en kan er achteraf wel om lachen. Maar op zijn gemak voelt hij zich niet.

‘Doe nou eens rustig,’ zegt de jongen. ‘Waarom doe je altijd zo gehaast. Ik weet je bent een stille jongen, maar doe nou eens gewoon normaal, zoals ik.’

‘Wat wil je dan dat ik doe ?’ vraagt Karel ongemakkelijk.

‘Zullen we samen in het bos gaan wonen ? Dan maken we een hut van takken,’ zegt de jongen. Karel glimlacht. Eigenlijk lijkt hem dat wel wat.

Later bleek dat de jongen die hut allang had gemaakt. Het was een prachtige hut. De jongens slapen die nacht dicht tegen elkaar aan. Midden in de nacht zijn er vreemde geluiden. Karel loopt naar buiten, en ziet daar een zwarte gestalte staan. Karel schrikt, gaat weer naar binnen, en probeert de jongen wakker te krijgen. De jongen slaapt erg diep, maar wordt na een tijdje door het geduw en hard gefluister wakker. Ook de jongen loopt naar buiten, ziet de zwarte gestalte staan, en gaat weer naar binnen. ‘Niets bijzonders,’ zei hij.

‘Niets bijzonders ?’ vraagt Karel.

‘Nee,’ zegt de jongen. ‘Gewoon een zwarte gestalte. Wat is daar mis mee ?’

Maar Karel voelt zich er niet goed bij, en loopt weer naar buiten. Ditmaal komt hij dichterbij. Het is een skelet in een zwarte cape. Karel schrikt. Wie zou dat hier neer hebben gezet ? Later bleek dat de jongen dat zelf had gedaan toen Karel al sliep.

De jongens besluiten wat zuidelijker te gaan wonen, waar het wat warmer is, en bouwen daar weer een hut. Maar ditkeer gaat er van alles mis. Het hutje wordt een puinhoop, en ze besluiten een wigwam van dierenhuiden te maken.

‘Denk jij nog weleens aan dat boek de skelettenrijder ?’ vroeg de jongen op een nacht.

‘Nee,’ loog Karel.

‘Nou, ik anders wel,’ zei de jongen. ‘ik denk liever na over de skelettenrijder dan over school.’

‘Wie heeft dat boek eigenlijk geschreven?’ vroeg Karel.

Op een dag besluiten ze de schrijver op te zoeken. De schrijver woont in een kasteel, in een ver afgelegen bos. Het kasteel staat vol met skeletten. De schrijver slaapt overdags en waakt ’s nachts. De kast van de schrijver staat vol met enge boeken. De schrijver nodigt de jongens uit om een tijd bij hem te logeren. Hier krijgen de jongens de schrik van hun leven. In de nacht verandert de schrijver in een skelet. ‘Ja, ik heb jullie gewaarschuwd,’ zei het skelet. ‘Ik ben niet normaal, maar anders had ik nooit kunnen zijn.’ Het skelet rent achter hen aan, en de jongens rennen door het hele kasteel heen. Plotseling vallen er allemaal skeletten vanuit het plafond naar beneden, en de beide jongens worden er onder bedolven.

‘Is het nu eens afgelopen?’ riep Karel. ‘Het moet nu afgelopen zijn, al die onzin.’ Maar het levende skelet kwam dichterbij, en haalde toen een lang en vlijmscherp mes tevoorschijn. ‘Hiervan leef ik,’ zei het skelet. ‘Zo niet, dan ben ik dood.’ De beide jongens beginnen te krijsen.

‘Goedemorgen Karel,’ zei een stem. Karel wordt wakker en ziet het gezicht van zijn moeder met een lieve glimlach.

‘Ik heb over Kerwin gedroomd, mamma,’ zei Karel. ‘dat hij weer leefde. We zaten beiden in dezelfde klas, en hij nam het voor me op. ‘Kerwin is dood,’ zei zijn moeder. ‘Ik weet dat het moeilijk is om dat te aanvaarden, maar het leven is niet anders.’

‘Ja, maar mamma,’ zei Karel, ‘ik was toch blij dat ik weer over hem heb gedroomd. Het was net echt, alsof hij echt weer bij me was.’

‘Karel,’ zuchtte zijn moeder, ‘Kerwin was een vreemde jongen. Wat zou hij geworden zijn als hij niet zo jong was overleden? Zeg het maar ... crimineel, moordenaar, dief, of kanibaal, stroper of kinderlokker? Echt, het is beter zo. En er waren dingen die wij jou nooit verteld hebben. Hij was niet te vertrouwen met andere kinderen.’

‘En toch mis ik hem, mamma,’ zei Karel.

‘Oh, dat is omdat je hem niet kende. Je was nog te jong,’ zei z’n moeder. ‘Hij heeft andere kinderen met messen bewerkt, en zelfs eens een jongetje laten verdrinken.’

‘Ma, houd op met die onzin, ik geloof je niet,’ zei Karel. Moeder glimlachte. ‘Heus, ik help je alleen om je het te laten verwerken, die dag dat hij ... nou ja, je weet zelf wel wat er gebeurde.’

‘Je probeert me het nog moeilijker te maken lijkt wel, ma. Je weet dat ik niet tegen die grapjes kan.’

- Oh, maar als je teveel denkt dat het zo’n lieve jongen was, dan verwerk je het nooit. Je gaat al jaren niet meer naar school vanwege je trauma.

‘Mamma, ik heb dat trauma zelf verdient. Ik had voor hem op moeten komen toen hij door dat groepje in elkaar werd geslagen. Wist ik veel dat ze later een mes in hem zouden steken?’

- Oh, maar als jij hem had geholpen, dan hadden ze jou ook aan het mes geregen. Heus, het is beter zo.

‘Ma, hij hielp mij altijd goed met allerlei dingen. Ik voel me zo’n verrader, zo’n lafaard.’

- Jongen, het was niet laf, maar wijs. Voor hem was het al een verloren zaak.

Karel staart zijn moeder aan en stort zich huilend in haar armen. Na al die jaren is hij er nog steeds niet overheen gekomen, en leeft hij als in de greep van een skelettenrijder, iets dat hij niet kan zien, maar toch altijd bij hem is.

Einde

5. Het Skelettenleger

Death Fantasy

Onder de aarde leven de ergst mogelijke indianenstammen, daar waar de dood heerst. Zij leven van de dood, en doden om te leven. Hun meester : Krikwistik, een luguber skelet, die zijn opperhoofden heeft aangesteld over elke stam : elke stam één. Aan Krikwistik hebben zij allemaal verantwoording af te leggen. Als zij niet wreed genoeg zijn, dan komen ze voor de baas. Als zij niet overal dood en ellende brengen, dan zijn zij de pineut. Want wee degene die zich niet aan de wetten van Krikwistik houdt, die zal ten prooi vallen aan iets ergers dan de dood, namelijk Krikwistik zelf.

Luid gillend en roepend zit hij op z’n paard om de stammen langs te gaan. En daar waar hij ongehoorzaamheid vindt zullen klappen vallen. Harde klappen, want hij is immers Krikwistik, de verschrikkelijke.

Al die armelijke zielen gebonden door zijn ketenen hebben geen hoop wanneer zij voor Krikwistik moeten verschijnen. Hij geeft hen dood op dood. Over skeletten heerst hij, en hun geestverschijningen, om goedbedoelende en onwetende zielen te verstrikken in zijn netten. Over hun hoofden voert hij macht, en zijn toorn daalt op hen in de vorm van visioenen. Nee, niemand kan ontsnappen aan de toorn van Krikwistik. Zij die willen ontsnappen, of zijn valse genade en valse hoop aannemen, zakken alleen dieper weg in zijn valstrikken. Zij vallen ten prooi aan de meest doortrapte en wreedste indiaanse dodenstammen, waar skeletten hun lusten botvieren op hopeloze schepselen.

Op de vlakte van Terezebil rijdt een dodenrijder, hoog op ’t paard, met vlag en speer. De vlag is een visioen die hij zijn slachtoffers voorhoudt. Als hij spreekt, bedriegt hij, bedottend. Zijn speer treft altijd. Hij is de rechterhand van Krikwistik, de ondeugd. Dan gilt hij om zijn geestesverschijning te verruilen voor zijn verschijning als skelet. Geen dier of ziel is veilig voor hem.

In de verte zijn de optochten van zielen die steun zoeken bij elkaar. In lange gewaden gaan zij, met kappen over hun hoofden. Maar de dodenrijder komt naar hen toe, en rijgt hen allen meedogenloos aan zijn speer, om met een slavenleger te vertrekken. Niemand zal werkeloos zijn in de dodensferen van Krikwistik. Niemand zal zich bezig houden met klagende optochten van het ach en wee. Nee,

werken zullen ze allemaal, wanneer de speer van de dodenrijder hen doorsteekt.

De achtkoppige hond van Krikwistik gaat langs de huizen waar de zielen der vennen wonen. Speelt daar een kind onbewaakt, dan grijpt één der koppen het kind, en brengt het naar het rijk van Krikwistik. Er is geen hoop voor hen die door Krikwistik geketend worden. Zijn ketens zijn onverbreekelijk.

Een moeder gilt. Haar tweede kind verloren in zo'n korte tijd. De wind huilt en giert, en niemand die helpt. Tvenaars zijn veelal corrupt hier. Vaak werken ze rechtstreeks voor Krikwistik.

Maldachus is een hondenrijder. Ook hij vangt zielen, en brengt ze naar Krikwistik. Hij voert een leger aan van hondenrijders. Als zij de wind bespelen, dan roven zij de zielen uit hun bedden. Dit doen zij door bedriegelijke dromen. Zij zenden hun nachtmerries uit als wilde honden, om later een rijke vangst binnen te halen. Als de dodenvissers zijn zij.

Voor zoveel kinderen is het de laatste dag op school wanneer Krikwistik zelf op zijn wagen door de lucht gaat. Hij gelooft niet in dodenopvoeding. Ze moeten wild gemaakt worden, om aan zijn wetten onderworpen te worden.

Het geheim van zijn macht ? Een apparaat waarmee hij de aarde kan verschuiven, een machine die de ziel van een meisje vasthoudt. Eens vond hij haar op hulpeloze vlaktes. Maar al snel zag hij de bijzonderheid en zeldzaamheid van dit kind, en nam haar eerst onder zijn hoede. Maar toen het meisje zich niet aan hem onderwierp werd ze al snel het slachtoffer van zijn wreedheden.

Oh, begeert is dit apparaat in de onderwerelden. Hiermee maakt hij indrukwekkende progressies van windstreek tot windstreek, en maakt hij iedereen voor hem in siddering.

Niets dan dood en verderf zaait hij, en door de angst maakt hij bezit van hen. Ja, dan schiet hij pijlen van visioenen door hun botten heen, pijlen gemaakt van slangen. En zo voert hij hen gillend aan van dichtbij. Ja, hij woont in zijn slaven, door het vreemde apparaat. En zo, door het apparaat, werd hij Krikwistik, de Bottenspietser. Geen skelet is voor hem onbereikbaar. Door het apparaat heeft hij hen allen in zijn macht. Zijn stem is als het spietsen van botten.

Elke adem komt voort uit het apparaat, elk licht, elke geur. En alles wat het apparaat doet is bottenspietsen, als een schietende naaimachine. Niemand vind zichzelf nog terug die door Krikwistik is gestoken. Zij vallen allemaal als in een diepe slaap, en worden door vreemde dromen weer opgewekt. Zij leven voor en door ... de dood.

Er is geen geest die dichterbij kan komen dan Krikwistik, en er is geen geest die verder weg kan zijn dan hij. En daarom komen klappen dan ook veel harder aan, gaan pijlen sneller en dieper. Hij voert een leger aan van de dood. En allen brengen zij voort : de melk van de dood.

Niemand steekt dieper dan Krikwistik, daar waar geen tovenaars kan komen. Over hun hoofden voert hij macht. Zij die ongehoorzaam zijn doet hij lijden, diep in zijn martelkelders. Zij lijden daar zonder enige vorm van verlichting, omdat zij het hadden gewaagd de meester te dwarsbomen. Nu zijn zij dan vol spijt en wroeging.

Krikwistik is een dun skelet met een klein hoofdje en een reusachtige cape. Hiermee rijdt hij vaak op hoge paarden, of op zijn wagens, gevolgd door duizenden, zo niet miljoenen skeletten die hem dienen en volgen. Over de dood heerst hij.

Op een dag onthoofde hij een meisje, en stopte haar hoofd in een vissenkomp. Dit soort lugubere dingen deed hij veel, om zijn koninkrijk van assecoires uit te breiden. Hij was een verzamelaar van vreemde objecten, en alles leek aan kettingen vast te zitten. Zijn lievertjes hadden extra voorrechten. Meestal hield dat in dat zij mochten jagen op de voor anderen verboden terreinen.

Zij waren de verzamelaars van doodskoppen en zielen, waarmee ze hun eigen hutten bouwden. Ze waren dikwijls rumoerig en luid schreeuwend, en waren de schrik onder de dodenstammen. Krikwistik was erg trots op hen, want zij hielpen hem de angst staande te houden. Deze skeletten waren wild, en brachten chaos waar ze kwamen.

Eens bracht hij de vissenkomp met het meisjeshoofd naar een dodensmid, die er een lichtgevende punt van maakte op zijn dodenstaf. Hiermee kon hij de doodskoppen doorboren.

De dodenrijder is het voorwerp van zijn trots. Ook de dodenrijder heeft vele voorrechten, en hen die hij voorrechten heeft gegeven. De dodenrijder woont aan de stranden van de dood, en zij die van hem voorrechten hebben gekregen wonen vaak aan strandjes van bosmeren en andere doodsmeren en doodsrivieren. Op een dag gaf Krikwistik hem een speerpunt waarmee hij zielen kon spietsen als door een schietende naaimachine.

De hut van de dodenrijder is gemaakt van botten, doodskoppen, en hopeloos bungelende zielen. Zij gillen wanneer iemand dichtbij komt. De hut van Krikwistik is gemaakt van lugubere voorwerpen, en van de dood zelf. Hopeloos bungelende zielen gillen wanneer hij langskomt, en zij ijlen.

Door een bepaalde vloeistof kan hij de doodskoppen en de botten laten krimpen en laten verkleuren. Hier sterft de dood nooit. Ook slapen zij niet. Er komt nooit een einde aan hun lijden. Alles doet hen gillen en verkleuren.

De hutten van hen die voorrechten hebben zijn ook gedecoreerd door dit soort dingen. Alhoewel velen in wigwams wonen. Wanneer zij klederen dragen, dan zijn deze gemaakt door een speciale kleermaker van Krikwiktus.

Deze kleermaker woont diep in het dodenbos, waar hij zijn zielenfokkerijen heeft, allemaal voor zijn werk. Ook hij is de trots van Krikwiktus, een man met vele voorrechten, en velen die hij met voorrechten heeft bekleed. In de jungle van de dood werkt hij met zijn vloeistoffen.

De jagers van de kleermaker zijn meedogenloos, omdat ze maar één doel hebben : huiden, botten, en andere assecoires voor de kleermaker. Ook werken de zielen mee aan het bereiden van de vloeistoffen.

Deze zielen slapen nooit, door de dood sterven zij niet. Zij zijn ingespoten met vloeistoffen die hen altijd wakker houden, en om alles gillen zij.

Sommige zielen zijn geheel gemaakt van geluiden, en anderen zijn geheel gemaakt van geuren, maar de kleermaker doorsteekt hen allemaal. Krikwistik gaf hem eens een schietende boor. Ook heeft hij een schietende zaag. Nee, niemand is veilig wanneer de kleermaker op jacht gaat. Meestal laat hij dat doen door zijn jagers, maar soms gaat hij zelf op jacht. Dan gaat hij naar de stranden, naar de doodsmeren en de doodsrivieren. Ook vijvers slaat hij niet over. Het is een beestachtig skelet, met een reusachtige cape die hij telkens om zijn dunne lichaam heenslaat. Krijsend voert hij hen aan in de jacht, en krijsend doorboort hij zijn slachtoffers. In de nachten doorboort hij hun

bedden, want zij zullen niet slapen. Daar zal hij wel voor zorgen. Hij legt kreeften op hun huiden, om de vloeistoffen binnen te brengen, en dan staan zij op voor altijd, als zombies. Nooit meer werden zij door de slaap gewassen sinds zij waren aangeraakt door de kleermaker.

's Nachts liepen zij paniekerig heen en weer, totdat de kleermaker ook hun oren doorboorde, hun keel en hun neus. En zo werden hun geesten doorboort, en stonden zij aan de doodsmeren en doodsrivieren. Ja, de kleermaker bouwde van hen hutten en wigwammen. Ook maakte hij wapens van hen.

Er was niemand gemener dan Krikwistik die zijn dienstknechten zo geprogrammeerd had : de dodenrijder, zijn rechterhand, en dan Maldachus de hondenrijder, de achtkoppige hond, en de kleermaker. Zij waren de werktuigen van een luguber apparaat.

Op een dag maakte hij hen week als lammetjes, en riep hij zijn lievertjes, degenen die hijzelf met voorrechten had bekleed. Dit was de dag dat zijn lievertjes de taken overnamen. Het was de dag waarop de windstreken van de dood begonnen te bloeden. Niemand had deze slachting zien aankomen, en Krikwistik werd verhoogd in een vloeistof waar niemand meer kon slapen of sterven. Zij waren de levende dood, en werken zouden zij. Het skelet voerde een leger van zombies aan, en sindsdien had zijn koninkrijk geen grenzen meer. Krikwistik had altijd al gewacht op de dag dat hij zijn metgezellen uit de weg zou ruimen.

Een nieuwe kleermaker stond op, die krijsend de slaven aanvoerde. En deze kleermaker was zo goed dat er nieuwe lichamen gemaakt werden, de lichamen van de dood. Maar alleen Krikwistik bepaalde wie die lichamen zouden krijgen. Krikwistik had die voorrechten alleen voor zijn lievertjes bepaald. En de hopeloze, hulpeloze en weke zielen die die lichamen zagen werden geteisterd door de bottenketeners, geesten die de botten vastketenden, een grijze massa die hun hersenen scheen te verlammen.

En de broosheid van de zielen zonder hoop begon alleen maar te groeien, en werd een delicatessen voor het skelet. Deze zielen brachten een nieuwe drank voort : de nieuwe melk van de dood. Dit was een stinkende melk waarvan de nieuwe lichamen leefden.

De nieuwe lichamen stelden zich op bij de doodsrivieren en doodsmeren, en vormden nieuwe groepen en stammen. Vaak waren er gevechten, tot groot plezier van Krikwistik. Maar het grootste plezier hechtte hij aan de zorg, die helemaal geen zorg was. Zij die er waren om wonden te verbinden maakten het alleen maar erger. Dit waren de valstrikken van Krikwistik.

Krikwistik had er een genoeg in die valstrikken uit te denken. Het was een meesterbrein. Door indiaanse geesten, skeletten en zombies bracht hij doem op de vlaktes van de dood. Hij was de dood zelf, de levende dood.

Op een dag kwam er een indiaanse geest naar de dodenhut van Krikwistik. De indiaanse geest verkocht skeletten, en was nog niet goed op de hoogte wie Krikwistik was. 'Skeletten te koop,' zei de ietwat verwarde geest tegen Krikwistik die verbaasd naar buiten kwam. Krikwistik sloeg de geest neer, en stal zijn wagen vol skeletten. Later kwam Krikwistik erachter dat het een gouden vangst was, want deze skeletten konden doordringen tot in de dieptes van de grond, en van gesteentes. En voor Krikwistik was het een koud kunstje ze te temmen.

Het gebeurde vaak dat verwarde geesten langskwamen om dingen te verkopen. Krikwistik kocht nooit wat. Hij stal alleen.

Een geest genaamd Zeverdijm dacht dat hij een skelet was, maar Krikwistik liet hem keer op keer zien dat hij toch maar gewoon een geest was. Geesten waren hier ondergeschikt aan de skeletten, alhoewel sommige indiaanse geesten veel macht over skeletten konden hebben. Zielen en zombies waren over het algemeen ondergeschikt aan de geesten, maar hierin waren ook uitzonderingen. Er waren zielen die verschrikkelijk veel macht hadden. Dit was dan omdat Krikwistik daar een reden voor had. Krikwistik was sluw en listig, en voor geen gat te vallen. Hij was de oudste van allemaal.

Het ging Krikwistik allemaal niet zozeer om kracht, maar om sluwheid. Hij was een intelligent meesterbrein. Hij kon uren nadenken over zijn machtsgebied, en dacht dingen uit om zijn machtspositie te versterken. Hiervoor riep hij dan vaak de hulp van de dodensmid in.

Op een dag had hij een dodenspiegel neergezet. Het was als een web waarmee hij zielen, geesten en nog lagere doods vormen lokte. Door de dodenspiegel zagen ze hun geliefden, maar konden daarna niet meer uit de webben loskomen. Zo werden ze levend voer voor Krikwistik.

Er was geen groter genot voor Krikwistik dan de dodenspiegel, waar hij ook zijn apparaat door liet werken. Zelf kon hij door de dodenspiegel door alle grenzen heen reizen, en werden zijn verschijningen nog machtiger. Krikwistik wilde het 'Al' in handen hebben. En hij wist dat hij daarvoor een labyrint moest bouwen met bedriegelijke, misleidende en verlokkende verschijningen. Ook de lagere doods vormen kwamen al snel in zijn hand. En er was veel waarvoor hij hen kon gebruiken.

Zij werkten in het labyrint, en al snel begon hij liefde te vatten voor sommige lagere doods vormen. Hij stelde zijn zielen en zombies over grote hoeveelheden van hen aan. Zij waren als kreeften en kwallen die in de hersenen van hun slachtoffers gingen wonen, en hen zo van misleiding tot misleiding brachten, steeds dieper in het labyrint. Ze maakten hun slachtoffers zo tot altijdgroeiende voedselbronnen.

En zo werd het labyrint van Krikwistik een stempel dat gedrukt werd op een ieder die zich met de dood inliet. Iedere ziel die zich door de lagere vormen van de dood liet verlokken werd gebrandmerkt. Voor Krikwistik was het alleen een teken van zijn macht.

Einde

6. De Kooi

horror

De indiaanse machine kreeg een roos op het scherm, en kon zo mikken op de machine die voor hem stond. Er kwam een kaartje naar boven genaamd bloedstraal die hij kon inzetten om door een bloedstraal de machine voor hem uit te schakelen. De machine activeerde het kaartje, mikte door de roos richting de machine te schuiven, en met een duistere donderslag, het donkerder worden van het beeld, en een rijke bliksemslag liep er een lange straal bloed als kokend spuitende olie naar de andere machine toe om die uit te schakelen. De indiaanse machine die geschoten had draaide zich om, en genoot door zijn achteruitkijkspiegeltje van de explosie. Nu moest hij maken dat hij wegwam.

Hij was een robot, gemaakt om te doden, gemaakt om uit te schakelen. Hij was gemaakt voor de

jacht, voor een duistere nacht. Een andere machine probeerde hem tegen te houden. Nu verscheen er een ander kaartje op zijn dashboard. Een groene gifstraal, weer als spuitende kokende olie. Snel was het kaartje geactiveerd, en een hoge toon telde af, terwijl hij met zijn roos mikte. Luid gegil was daar, terwijl de groene gifstraal als de bliksem neerdaalde op de machine die hem blokkeerde. Toen was er gelach en een paar dubbele explosies, met het zoemende geluid van vriendelijke sirenes, en wat heldere bliksemschichten die als een koepel alles verlichten. De indiaanse machine was tevreden, en rende door. Een robot was hij, gemaakt om te doden dat wat hem in de weg stond.

De robot rende een gebouw binnen, zag wat vrouwen en schoot. Hier had hij geen kaartjes met speciale aanvallen voor nodig. Die gebruikte hij alleen voor moeilijke machines. Nu schoot hij gewoon met zijn standaard D.A.X.-pistool, ingebouwd in zijn helm. Met het roosje mikte hij altijd makkelijk. Hij had ook een getatoeerd roosje op zijn arm. Soms brandde dat roosje weleens als hij weer had geschoten. Hier was niemand vriendelijk. Niemand wilde hem hier hebben. Hij rende over de trappen naar boven, en stoorde zich niet aan politieagenten die hem probeerden tegen te houden. Met alle gemak slingerde hij ze over de relingen van de trap. Voor polities was hij vaak immuun. Hij was zelf een agent.

Plotseling stond hij voor een groene grote deur als een garagedeur. Een kaartje verscheen in zijn dashboard van een getatoeerde vrouw. Hij wist wat dat betekende. Toen hij het kaartje activeerde explodeerde de deur door ultra-hoog K.S.X.-geluid. Snel was hij op het dak en rende naar een helicopter toe. Net op tijd. Toen hij instapte explodeerde het gebouw onder hem, en daarna de hele omgeving. Hij had een setje kaartjes in zijn handen, en stopte ze in een gleuf van zijn arm. De piloot glimlachte wat. 'Zo, heb je de opdracht volbracht, Huskelson?' vroeg de piloot. Maar de robot zei niets, opende de deur van de helicopter en trok de piloot in een ruk eruit. Snel nam de robot het stuur over, en zag onder hem de hele planeet exploderen.

Nu een lange tijd kwam de robot in een jungle aan. Er waren niet veel lui die hem tegen konden houden. Alle apen hier waren robotten. Hij knalde er een paar neer, en zocht een goede boomhut uit.

De robot leek op een gokmachine, maar hij was hoog geprogrammeerd, zeer verfijnd. De geleerden waren zeer tevreden over het resultaat, totdat hij hen opzocht op hun veilige berg en hen één voor één afmaakte. Waren het de kaartjes die hem op een ander idee hadden gebracht? Of had een andere, hogere straling de robot overgenomen? De robot maakte een heleboel veranderingen in hun computers, verliet het gebouw en liet het van een afstand exploderen. Hij voelde zich opgesloten in zijn pak, en na een tijdje trok hij z'n pak uit. Een lange slanke indiaanse man staarde naar het pak waarin hij zolang opgesloten zat. Hij was nu eindelijk vrij. Een vampier was hij, en in de jungle was zijn plaats. Hij ving een slang, beet de kop af van het dier en begon langzaam zijn bloed eruit te zuigen. Hij was een wilde, levende van de dood, en de dood leefde van hem. Hier waren leven en dood hetzelfde, net als wreedheid en genade, zachtheid en hardheid. Hier waren geen grenzen, zolang hij maar kon overleven.

Zoveel gevaren omringden hem. Alleen de rooflustigste zou overleven. Hij was alreeds erg paranoïde, omdat alles hem bedreigde. Hij viel al aan zonder dat daar reden toe was, en hij wist dat de aanval de beste verdediging was. Als hij door luiheid, domheid, of onoplettendheid in de handen zou vallen van een roofdier, dan zou een wrede dood hem wachten. Daarom had hij geen grenzen, geen wetten, alleen de wet van de aanval. Hij vertrouwde niets en niemand, want door vertrouwen was eens zijn hele familie uitgeroeid.

Hij gaf niks om de ander, ook niet om hen die ogenschijnlijk geen gevaar vormden, ook niet om hen die hem hielpen, of zelfs zijn leven hadden gered. Want eens gaf hij om iemand die zijn hele familie

had uitgemoord. Hij wilde geen risico meer lopen. Iedereen moest voor zichzelf zorgen. En dit alles ging toch altijd door de dood heen. Hij was al dood, dus waarom er nog tegen strijden ?

Vriendschap moest maar op een andere manier ontstaan. Niet door vertrouwen, maar door de dood. De dood zou uitmaken wie zijn echte vrienden waren. Het leven zou alleen bedriegen. Hij geloofde niet in de liefde. Alleen de haat zou leiden tot liefde, door de dood heen. Hier was er geen scheiding tussen dood en leven, tussen liefde en haat. Alles was hetzelfde. Hierin zou een hele nieuwe orde ontstaan.

Als hij honger had at hij, vaak rauw. Alles at hij wat hij kon vinden. Hij had geen gevoelens voor de wezens die hij doodde. Alles moest toch veranderen, en gevoel zou pijn doen. Hij haatte alles wat hem mogelijk gevoel zou kunnen geven. En om dat te bewijzen moordde hij niet alleen voor veel vlees, maar ook gewoon voor zijn plezier. Hij was dom, hij had geen hersenen. Die zouden hem namelijk alleen maar bedriegen. Hij haatte alles met hersenen. Hij liet zich leiden door instincten, door zijn lusten. Hij was een vampier, omdat hij geen slaaf meer wilde zijn.

De wezens om hem heen kwelden hem, als de cipiers van zijn gevangenis. Hij leefde voor de moord. Hij was vrij in de jungle, en leefde voor de jacht. Niet alleen voor het vlees, maar ook voor zijn plezier. Het gaf hem lust, en zo had hij het gevoel dat hij leefde. Hij leefde door de dood van anderen, en de dood leefde van hem. In het begin voelde dit voor hem tragisch aan, maar later legde hij zich erbij neer, en verhardde zich erin. Hij had geen andere keus.

Maar ook liet hij leven, ook liet hij staan, en ademen. Ook gaf hij leven. Hij was een man van extremen, een man van een vreemde paradox.

Hij leefde in de jungle. Wie hadden hem gemaakt zoals hij was ? De geleerden. Eerst hadden ze iemand naar zijn familie gezonden om zijn familie uit te moorden, en toen dat gebeurde was maakten ze een robot van hem. Hij was nog erg jong. Nu was hij vrij, en zou zich nooit meer laten bedriegen door geleerden, nee, door niemand. Hij had dorst naar de diepere jungle en haar vlaktes om daar een schuilplaats te vinden, een plaats van moord, een plaats van horror, als een effectief wapen van zelfverdediging. Nooit meer wilde hij een robot zijn. Hij wilde vrij zijn, en zou deze vrijheid koste wat het koste bewaren en verdedigen. Geen enkel wezen vertrouwde hij. Geen enkel wezen liet hij te dicht bij zich komen, tenzij hij zich oppermachtig voelde. Tenzij hij zich trots voelde en met zijn vuisten op zijn borst sloeg. Hij was als een aapmens, als een roofdier, een vampier. Het roosje getatoeerd op zijn arm was zijn laatste aandenken aan de geleerden en het vreemde pak waar ze hem in hadden gehesen. Maar op een dag sneed hij met z'n dolk het roosje uit z'n arm. Brullend van de pijn dook hij in het water. Toen hij bovenkwam zag hij een vrouw met lang haar in het water naar hem kijken. Ze had een glimlach, en plotseling wist hij niet wat hij moest doen. De vrouw deed hem aan zijn familie denken, en er was iets in hem wat hem tegenhield haar pijn te doen. De vrouw zwom naar hem toe, terwijl hij in een vreemde shock raakte. Ze raakte zijn arm aan en er ging electriciteit door hem heen, als loeiende, spuitende en kokende sirenes.

Hij wist niet wat er gebeurde, maar de vrouw had macht over hem. Hij wilde haar geen pijn doen. Ze pakte hem vast, en de man schrok. Plotseling begon de man te brullen, en kwam zo snel mogelijk uit het water. Hij was in de war. En het leek wel alsof hij niet meer wist wat hij moest doen. Uiteindelijk rende hij weg.

De vrouw rende achter hem aan. 'Ik kan je helpen !' riep de vrouw.

Maar de man was veel te bang dat zij door de geleerden was gestuurd. De man greep naar zijn

hoofd en begon in paniek te gillen. Hij wilde dit niet. Hij wilde dat hij de vrouw nooit had gezien, en dat zij hem nooit had gezien. Plotseling had hij zich niet meer in bedwang. Greep een mes, en wilde haar vermoorden. Het was al te ver gegaan. Hij zou niet met deze vreemde herinnering in zijn hoofd kunnen leven. Ze moest dood. Ze had teveel gezien, en was te dichtbij gekomen. Zij hoorde haar niet. Plotseling hoorden ze beiden een knal. De man wierp een mes naar de geschrokken vrouw, en raakte haar in haar borst, terwijl bloed begon voort te komen. Even dacht de man dat hij zou gaan huilen, maar toen begon hij onbeheerst te lachen. Een krokodil kwam die de vrouw verder verscheurde, en even later scheurde de man de krokodil aan stukken, en begon woest te krijzen en te brullen. Hij probeerde de herinnering te wissen, maar alles in zijn hoofd leek hem te achtervolgen. De man rolde door de modder, ving weer een grote slang, beet zijn kop eraf en begon het slangenbloed eruit te zuigen. Hierdoor werd hij weer een beetje rustig. Ook verscheurde hij even later een leeuw, om door het leeuwenbloed en het leeuwenvlees verder tot rust te komen, en na een lange dag viel de man in een boom in slaap.

De volgende dag werd de man wakker met verschrikkelijke hoofdpijn. Nog steeds had hij die nare herinnering, alsof het aan hem vrat. Al moordend zocht hij zijn weg door de jungle, en maakte van huiden een wigwam. Dit deed hij bovenop een veld vol vlees en bloed. Alles moest in zijn ogen veranderen, maar ver kwam hij niet. Hij kon alleen maar moorden, en soms in leven laten, maar echt dingen veranderen kon hij niet. Hij kon tenten maken van huiden, hutten maken van botten, en hij kon doodskoppen verzamelen. Vlees kon hij eten, bloed kon hij drinken, en hij kon erin baden, maar wat kon hij verder doen? Hield het hier niet op allemaal? Was dit een doodlopende weg?

Een verschrikkelijk eenzaam bestaan had hij sinds hij de vrouw had vermoord, want zo'n vrouw zou toch nooit meer terugkomen. Maar dit was beter dan in een vriendschap ten onder gaan, door vertrouwen in een val gelokt te worden waar hij nooit meer uit zou kunnen komen. Vrouwen van de jungle kende hij wel. Ze ving mannen om hen te fokken, voor vlees, botten en voor andere dingen zoals slavernij. In zijn ogen waren vrouwen erger dan roofdieren. Ze waren gemeen en doortrapt, listig en sluw. Hij wilde zich er niet mee bemoeien. Hij wist waar in de jungle zij hun mannenfokkerijen hadden, maar hij had geen zin om de mannen te helpen. Want bevrijdde mannen waren in zijn ogen allemaal geleverden, of andere soorten roofdieren. Hij voelde alleen maar haat naar mannen en vrouwen, zelfs naar zichzelf. Maar hij leerde van zichzelf te houden zoals hij was, steeds meer en meer. Was hij geen produkt van de natuur? Hij mocht dan een vampier zijn, maar wie was dat niet? Het was bijna een wet van de natuur om te kunnen overleven, en om alles te kunnen laten veranderen. Maar verandering zag hij niet echt. Het leven bestond uit bloed, zweet en tranen, en daar bleef het bij. Voor hem was het leven jagen, eten, en slapen.

In een nacht werd hij door stevige handen vastgepakt. Hij werd gebonden, en meegeleid naar een fokkerij. Het waren vrouwen die hem hadden gevonden. Ze kwamen om met hem af te rekenen. De vrouwen waren ruw, en hij wist wel zeker dat ze kanibalen waren. Dat waren alle vrouwen die hier hun fokkerij hadden. In een kooi werd hij geduwd, en zelfs in de kooi vastgebonden. Veel bewegen kon hij niet, omdat zowel zijn handen als voeten vastzaten. Toen hij hier veel moest eten wist hij wat er aan de hand was. Maar zijn domheid vertelde hem dat het voedsel hier lekkerder was dan wat hij zelf altijd ving. Bang was hij dat hij weer door geleverden meegenomen zou worden, maar dat gebeurde niet. Hij wilde liever hier sterven in gevangenschap dan weer in de handen van geleverden terecht te komen. Tot zijn eigen plezier merkte dat hij hier niet dikker werd, terwijl andere mannen zo vet werden als varkens. Maar aan de andere kant maakte het hem onzeker, omdat hij niet wist wat ze dan met hem zouden doen. Hij werd gedwongen om meer te eten, terwijl hij al veel at. Ook probeerde ze het met andere soorten vlees, maar de man bleef zo slank als hij was.

‘Wees blij dat je hier bent,’ zei een vrouw. ‘Een man alleen in de jungle is een prooi voor geleverden

en hun experimenten. Wij leren die geleerden hier een lesje.' De man zei niets.

'En nog wat,' zei de vrouw, 'het beste jachtvoedsel krijg je hier. Je hoeft er niet zelf voor te jagen. Dat doen wij wel, alhoewel we grotendeels leven van de fokkerij. Dan hebben we tijd voor andere dingen, weet je wel? Je mag trouwens van geluk spreken dat je niet dikker wordt.'

Maar op een dag kon de man uit zijn kooi ontsnappen, en vloog een aantal van de vrouwen aan die hij in koele bloede vermoordde. Hij draaide hen de nekken om in een ruk. Na een tijdje kwam hij in een zaal waar hun koningin zat op een bank vol veren en zachte huiden. Mannen die ketenen om hun nek hadden bedienden haar. De man rende op de vrouw af, terwijl hij een mes van een andere vrouw wegpakte, en onthoofde de koningin. Vele vrouwen kwamen er achter hem aan, en de man moest rennen voor zijn leven. Op een web van touwen klom hij naar boven, en hoorde schoten beneden. 'Politie!' riep er iemand. Terwijl de man over het web op een hogere verdieping aankwam met een heel laag plafond. In de verte zag hij een gordijn waar hij doorheen rolde. Achter het gordijn kreeg hij de schrik van zijn leven. Vrouwen lagen hier gesluierd met roofdieren. Hij bedacht zich geen ogenblik, onthoofde de dieren, en daarna de vrouwen. Maar ook andere vrouwen kwamen binnen, en hij kon nog maar net ontkomen door een ander gordijn. Aan een hangend touw klom hij naar boven, terwijl hij weer schoten hoorde. 'Politie!' riep iemand. 'Allemaal op de grond!' Het leek erop dat de mannenfokkerij nu geheel werd opgerold. Na een tijdje kwam hij op het dak van de fokkerij. Een helicopter kwam naar hem toe, maar hij was veels te bang dat hij in handen van geleerden zou raken, en klom langs het dak naar beneden en rende terug de jungle in. 'Laten ze elkaar maar afmaken,' dacht hij. Het maakte het er voor hem in ieder geval niet makkelijker op.

Sindsdien ging hij onder de grond wonen, in grote angst voor vrouwen en geleerden. Of hij ooit nog vrouwen of geleerden is tegekomen onder de grond weet niemand.

Einde

7. De Kooi II

horror

Een man werd wakker in de kooi waarin ze hem hadden vastgebonden. Het was een vreemde cel waarin hij aan banden was vastgemaakt. Ze hielden hem voor melk. Ze noemden het melk, maar dat was de codenaam voor alles wat ze van hem aftapten. Hij had elektroden op zijn hoofd, maar ook op zijn gezicht, en verder op zijn hele lichaam. Ze tapten zijn dromen af.

Op zich zou je kunnen denken dat het allemaal ten dienste stond van de man. De geleerden waren vriendelijk naar hem, en soms had hij gezelschap in zijn kooi. Je zou kunnen denken dat al die aftapperijen ervoor zorgden dat er geen vreemde hersenspinsels konden ontstaan, maar niets was minder waar. Alle hoop die hij had werd afgetapt, alle schone klanken die hij in zijn hoofd had als een herinnering aan vroeger ... Overall waar hij zich aan vast probeerde te klampen werd afgetapt.

Alles wat hij nog was was een wrak, en toch droomde hij. Dit waren de dromen die door de Afgazide-geleerden bij hem waren ingeplant. Zij waren de implantaten van de melk-machine. Er waren allerlei manieren waarop ze hem konden melken. Ontsnapping was onmogelijk.

'Ik heb hier een draad voor je,' zei een vrouw. Hij moest het doorslikken, terwijl zij het uiteinde in haar handen hield. Na een paar dagen had zij ook het andere uiteinde in handen, en het spoor volgde

door zijn hele lichaam, door het hele spijsverteringskanaal. De uiteinden werden aan instrumenten in de kooi bevestigd als pluggen, en wanneer het draad bewoog of begon te trillen werd de man op een bepaalde manier gemolken.

De horror was voor de man ondragelijk. Hij voelde zich een beest. Op een dag wist hij de elektroden van zijn hoofd los te krijgen. Hoe hij dat had gedaan wist hij niet meer, maar hij had het voor elkaar gekregen in een woelige nacht. Hij kon weer enigszins een beetje nadenken, alhoewel elke gedachte hem pijn deed. Waar waren de geleerden? Ze waren die dag niet gekomen. Hij werd gevoed door vreemde buizen, en stapje voor stapje begon hij zich los te wringen.

Zijn droom was snel afgelopen, want hij werd wakker en merkte dat hij nog steeds vastzat. Wel voelde hij dat de elektroden een beetje lossers zaten dan anders.

Plotseling zag hij een groene straal boven zich, en hij merkte dat de groene straal op de elektroden gericht was. 'We komen je bevrijden,' zei een stem. Wie waren zij? Plotseling waren de elektroden van zijn hoofd geheel doorgebrand, en hij kon zijn hoofd goed bewegen, alhoewel op zijn gezicht nog steeds elektroden waren. Hij haalde adem, en het voelde prettig aan. Hij was de melkerij zat, en hoopte dat zijn bevrijders snel klaar waren. Een klein blauw straaltje maakte de elektroden van zijn gezicht los, en een rode straal maakte verder alle elektroden van zijn verdere lichaam los. Een levensvuur kwam in hem binnen, sprankelend, en hij voelde zijn bloed weer stromen.

Ook kwamen er wat lasers die de banden losbranden, en de draden waaraan hij vastzat. Het draad dat door zijn hele lichaam heen zat werd er langzaam uitgetrokken. Hij hoorde zachte sirenes in zijn hoofd, die het levensvuur van binnen op een prachtige wijze aanwakkerden. De tonen voelden prettig aan, als levengevend. Hij kon weer diep ademen, en weer helder nadenken. Plotseling begonnen de muren naast hem weg te smelten, en de lasers lieten hem een pad zien. Hij was nu los en rende achter de lasers aan. Waar kwamen die lasers toch vandaan, en wie waren ze?

Niet lang daarna was de man in een andere wereld. Hij speelde in een prachtige klankzee met de Ludipussen, een volk van grappige wezentjes. Ze waren klein, zacht en lief. 'Je hoeft niet bang te zijn dat je weer terugmoet naar die melkfabriek,' zei een Ludipus met een zacht, zoet stemmetje. De man speelde in het water, dat zo zacht en tegelijkertijd vibrerend aanvoelde dat het levensvuur binnenin begon te waaien als nooit tevoren. De Ludipussen vertelden hem dat ze voor hem zouden zorgen. Ze waren zo klein en van zo'n andere energie dat ze gemakkelijk in de man binnen konden komen, en dat moest ook wel, want zo zouden ze ervoor zorgen dat er nooit meer elektroden op hem geplaatst werden. De Ludipussen waren de onderdelen van een nieuwe wapenrusting van de man, onderdelen van een geheel nieuw en vrij lichaam.

De Ludipussen brachten de man tot hun koning. De koning was blij de man te zien. De man kreeg geheel nieuwe ogen van de koning, en de koning gaf hem de opdracht om over de zee te zwemmen, tot de eilanden van de Ludipussen. De koning wilde namelijk dat de man alle Ludipussen leerde kennen.

Nu de man vrij was voelde hij zich goed. Er waren hier prachtige bossen in allerlei kleuren. En door de nieuwe ogen kon hij nu zoveel meer straaltjes zien. De lucht was vol met straaltjes, de straaltjes die hem eens gered hadden.

Het was een lange zwemtocht over de prachtige zee. De eilandjes schitterden in de zon, en de man verheugde zich al op de eilandjes. Hier leefden weer hele andere Ludipussen. Op een van de eilanden woonden Ludipussen die op vliegen leken. Er kwamen klanken van hen af die zichtbaar

waren als kleurige lichten, en je kon die lichten zelfs voelen. Ze waren heel zacht, en brachten een bepaalde vloeistof voort. De man zag hoe de vloeistoffen in de zee druipten. Het was een prachtig eiland, en de man mocht ritjes maken op hun ruggen, ritjes door de lucht, om zo van eiland tot eiland te gaan. Op een bepaald eiland kreeg de man nieuwe oren waarmee hij een heleboel meer klanken kon horen. Door de nieuwe oren bleek de vloeistof binnen te komen, om hem heel warm van binnen te maken. De man was erg blij met z'n nieuwe oren.

Het was alsof hij door een nieuw levensvuur werd omhuld, en al gauw vormden de klanken om hem heen vleugels van druipend licht. Nu kon hij zelf vliegen, en hij ging van eiland tot eiland. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe neus, waar hij zoveel meer geuren mee kon ruiken, en de geuren begonnen een paar extra vleugels erbij te vormen, geheel gemaakt van geuren en vreemde lichten die druipten. De man voelde zich nu als een vlinder, en hij merkte dat hij door een simpele gedachte kon verdwijnen en verschijnen. Was hij nu een toverwezen geworden? De geuren vormden een heel nieuw patroon om hem heen, en het leek wel alsof hij de geuren diep kon inslikken. Het smaakte heel lekker, en het gaf hem veel zuurstof. De nieuwe geuren vormden ook weer extra klankjes en extra licht, waardoor een nog fijnere en zachtere vloeistof begon te stromen. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe mond waar hij zoveel meer mee kon proeven.

De man kwam diep tot rust, en vroeg aan de Ludipussen hoe dit allemaal kon gebeuren. 'Nou gewoon,' zei een Ludipus. 'Wij hebben een perfecte melkfabriek. Die geleerden houden zich zoveel bezig met het melken, en met het bouwen van hun koninkrijkjes, dat ze helemaal vergeten dat ze zelf ook gemolken worden.'

'Oh, maar is dat niet gevaarlijk?' vroeg de man. 'Nee hoor,' zei het kleine mannetje. 'Wij zijn allemaal melkmannetjes, en wij weten precies hoe wij dat moeten doen. Daar hebben we lange ervaring in. Kijk, die geleerden zijn niet ouder dan een jaar of dertig tot tachtig, maar wij werken hier al miljoenen jaren. Wie heeft er dan meer recht van spreken?'

'Nou, ik denk jullie,' zei de man. 'En ik ben blij dat jullie mij gered hebben, want ik had het helemaal niet naar m'n zin in die kooi.'

'Dus dit is allemaal niets anders dan een grote melkfabriek?'

Het mannetje knikte. 'En wat maken jullie daar dan van?' vroeg de man.

'IJs,' zei het mannetje.

'Waarvoor?' vroeg de man.

'Voor ijspaleizen,' zei het mannetje. 'Kijk, als je van dat ijs eet, likt of proeft, dan komt het levensvuur in je. Het is toverijs.'

En zo bracht het mannetje de man naar een eiland waar de ijspaleizen stonden. De man nam een hapje en ineens kwam er een groot levensvuur om hem heen met hele kleine vliegjes als vuurvliegjes. Ineens kon hij nog meer zien, ruiken, horen, en voelen. En hij zag wezentjes naar hem toekomen die hem met ijs bekogelden. Ook hij pakte wat ijs en gooide terug. De man had toen een lange tijd veel ijspret met de wezentjes, en lieten hem een kamer zien in het ijspaleis waar de man mocht wonen. Dat vond de man erg aardig van de wezentjes. Het ijs gloeide helemaal, en ook de

gangen lagen vol met ijs. Ieder wezen had zijn eigen kamertje. Op een lange ijstrap klom de man naar boven. Hier woonde niemand. Het was als een zolder. Vanuit het raampje kon hij een ander ijspaleis zien. Er stonden hier wel duizenden ijspaleizen. Het was een echt ijseseiland.

Buiten lag er ook overal ijs, en stonden er ijsmannetjes met ijskarretjes. Niet omdat ze daarmee ijs verkochten, maar daarmee konden ze reisjes maken naar de grote ijsmachines. In de grote ijsmachines werd het ijs gemaakt, en die stonden in contact met de melkfabrieken, waar de melkmannetjes werkten.

Vanuit de ijsmachines stroomden verschillende soorten kleuren ijs. Het ijs werd verdeeld door een soort ijsklok. De ijsmannetjes die hier werkten werkten er ook al voor miljoenen jaren.

De man keek zijn ogen uit op het ijseseiland, en nam soms een klein hapje.

‘Maar is dit nu alles?’ vroeg de man aan een mannetje. ‘Hier hebben we ijs, maar houd daar alles mee op?’

‘Nee,’ zei het mannetje, ‘kom maar mee.’

En de man werd geleid naar een kamertje in een grote ijsmachine waar zoveel ijs was dat er ijsbloemen groeiden en bloeiden, vol met allerlei soorten levensvuur. ‘Adem dit in,’ zei het mannetje, ‘en je zal verdwijnen en verschijnen op een plek waar je nog nooit eerder bent geweest. Een plek hier heel ver vandaan.’ De man haalde diep adem, en draaide zo snel in het rond totdat hij in de ruimte suisde, en toen helemaal verdween. Hij kwam aan in een donkere ruimte waar wat kleine lichtjes waren. Hier was geen ijs, ook geen melk, en hij zag ook nergens wezentjes. Op de grond groeide haar, en het haar was heel vochtig en zacht. Plotseling kwam er een ijskarretje naar voren, waar een soort metalen kaartje uit omhoog kwam. Op het metalen kaartje stonden wat tekens, en het had een warme gloed tegelijkertijd omhuld door stomend ijs. Ook een ander ijskarretje kwam naar voren en hetzelfde gebeurde, maar dit was een ander metalen kaartje met andere tekens. En zo gebeurde achttien keer hetzelfde, terwijl de man in de cirkel van ijskarretjes stond. Vanuit de kaartjes begonnen klanken voort te komen, lichten en geuren, en de tekens op de kaartjes begonnen te bewegen. Weer begon er melk te vloeien, en alles werd natter en natter, totdat de man zwom in een zee van melk. Na een tijdje kwam de man bij een eilandje aan, waarop weer een ijskarretje stond. Verder lag er overal zand.

Plotseling kwam er een bloeddruppel door het zand heen, en de bloeddruppel gleed in de zee van melk die direkt in een zee van bloed veranderde. Het ijskarretje veranderde in een groot stuk gebraden vlees. De man had inmiddels erge honger gekregen en begon te eten en te drinken, maar zodra zijn lippen het vlees aanraakten veranderde het weer in een ijskarretje, en toen zijn lippen het bloed aanraakten veranderde het weer in melk. Toen hij zijn lippen terugtrok veranderde het weer in bloed, en ook het ijskarretje was inmiddels weer in een groot stuk gebraden vlees veranderd. De man zwom verder tot een volgend eiland, waar een slagerij stond. De slagerij hing vol met gebraden vlees, maar zodra de man zijn lippen er tegenaan zette veranderde het gebraden vlees in ijskarretjes. De man kreeg toen in de gaten dat er iets anders moest gebeuren met het gebraden vlees. Hij nam een stuk vlees op, bracht het naar buiten en begroef het in de grond. Even later kwamen er bloemen, struiken en bomen van vlees uit voort. Nog meer stukken vlees bracht hij naar buiten om het in de grond te begraven, en nog meer bloemen, struiken en bomen kwamen er uit voort. Maar niet alleen dat, ook hutjes en tentjes van vlees.

Na een tijdje waren al die dingen van vlees uitgegroeid tot wezens. Als hij nu zijn lippen tegen die

wezens aanzette kwam het levensvuur over hen. Hij sloot vriendschap met de wezens. Maar de wezens huilden veel, en na een tijdje liet hij al het vlees uit de slagerij in de grond begraven, en hetzelfde gebeurde. Toen de wezens nog steeds veel huilden, herinnerde hij het vorige eiland, waar ook nog vlees was. Hij zwom terug over de zee van bloed. Nam het vlees op zijn schouders en zwom terug, om het vlees op het andere eiland te begraven. Ook maakte hij zichzelf akkers waar hij elke dag bloed vanuit de zee naartoe bracht om daar te zaaien. Wonderlijke bloedbomen kwamen daar uit voort, en ook bloedbloemen en struiken. En hij keek telkens toe hoe ook zij in wezens veranderden. Door zijn lippen bracht hij het levensvuur in hen. Zo waren er twee soorten wezens die vriendschap met elkaar sloten. Het huilen werd niet minder. De zee van bloed groeide, en overstroomde op een dag het hele eiland. Maar de man had een schip gemaakt voor alle wezens. Na een lange reis kwamen ze op een nieuw eiland, geheel gemaakt van vlees. De man wist inmiddels wat hij moest doen, en de wezens hielpen mee : ze begroeven al het vlees, en er kwamen wezens uit voort. Ook bouwden ze weer akkers en hielpen de man met het zaaien van het bloed vanuit de zee. Het aantal wezens van beide soorten begon weer enorm te groeien, en ze hielpen allemaal mee. Dit keer maakte de man dus een heel groot schip, voor het geval weer alles zou overstromen. Maar de wezens kwamen erachter dat ze het bloed ook gewoon konden drinken, en het vele vlees van het eiland begonnen ze te eten. Alhoewel er genoeg was begonnen ze bezitterig te worden, en voerden al snel oorlog met elkaar. Maar altijd als de man wilde eten of drinken veranderde het in ijs en melk. De man begon zich af te vragen waarom.

Op een dag kwam er een klein mannetje op hem af, die hem een amulet gaf. Sindsdien veranderde het niet meer in ijs en melk. Maar ook de man begon erg bezitterig te worden, en deed al snel mee met de oorlog. En niemand dacht er meer aan het bloed op de akkers te zaaien en het vlees te begraven, want dan zouden er veel te veel wezens bijkomen. En er werd niet alleen oorlog gevoerd, maar ook de jacht werd geopend. Alles ging om het domineren en het drijven van slaven. Er ontstond vriendjespolitiek, en men wisselde levensvuur uit ten koste van anderen. Er ontstonden harems, die ook ingezet werden in de oorlog en de jacht, totdat de fokkerij helemaal compleet was. Het werd een fabriek. Men probeerde elkaar uit, en het resultaat ? Men leerde het winnen van sieraden, betoverende elementen. De man had ook een harem. Het waren sieraadjagers. De harem werd steeds groter, en hij werd een echte haremrover. Wat had het amulet met hem gedaan ? En wie was de verstrekker van dat amulet ? Hij hield ervan om andermans harem te plunderen. In het amulet was een traan in een steen.

Zou hij nog een keer mogen kiezen om het amulet wel of niet te dragen, dan zou hij het niet weten. Want wat zou er zijn gebeurt als hij het amulet niet zou hebben aangenomen ?

Hij leefde in een roes, hij en zijn harem. Wilden ze het wel echt, of waren het zijn slaven ? Er was altijd veel gehuil. In zijn ogen was het zaad, en hij zaaide het op de akkers. Een nieuw soort kwam voort. Ook anderen begonnen de tranen te zaaien, en het nieuwe soort groeide. 'Een beetje bloed, een beetje zweet, een beetje tranen en wat vlees, en ik maak een geheel nieuw soort,' sprak het amulet op een dag. De man begon direkt zijn oude taak weer op te pakken. Hij zaaide het eerst dun, en daarna dik, en meer en meer soorten begonnen voort te komen. Men begon allerlei dingen te zaaien.

Op een dag was er weer een overstroming van de zee van bloed. Er werd gevochten voor een plaatsje in het grote schip. Velen verdronken. De man had natuurlijk een plaatsje weten te bemachtigen, omdat het zijn schip was. Verderop waren de wolken van bloed, de hele lucht was van bloed, en het regende tranen. Alles was van vlees, dus er viel ook niets meer te begraven. Het enige geschenk dat het nieuwe land gaf was een grotere honger en dorst, en zoveel manieren om die te stillen. Daarom vierde diefstal hoogtij.

Was dit geen ergere kooi dan de kooi waar hij vandaan kwam ? Hij was nu tenminste vrij, en zou die vrijheid in alle koelbloedigheid verdedigen. Vrij ? Hij was gevangen door een amulet. Hier was vrijheid en gevangenschap hetzelfde.

Hier golden de wetten van een bruto amulet, maar het hield hem tenminste uit de kooi vandaan. Als hij niet had doorgevraagd, dan was hij nog steeds bij de knuffelmannetjes met hun melkfabriekjes en ijsfabriekjes, als hij genoeg zou nemen met de dingen voor de horizon. Het zou een middenweg zijn geweest tussen de kooi en het amulet, maar zou hij daar kunnen leven ? Hij was iemand die doorvroeg en doorzocht. Was dit amulet nu zijn straf ?

Hij was één van hen geworden, maar wie waren zij eigenlijk ? Het nieuwe land was als een zee van vlees. Hij kon er met zijn boot gewoon overheen. Maar zodra het schip eroverheen ging kwam het vlees tot leven. En dat was eigenlijk maar goed ook. Als het vlees werd aangeraakt, kwam het tot leven. Het was in die dagen dat er een tweede amulet verscheen, en die scheen van de één op de ander over te wippen. Als iemand die het tweede amulet droeg zijn lippen tegen het vlees wilde zetten, veranderde het vlees in chocolade.

De man begon toen een beetje te beseffen hoe ver hij van huis was. Op een dag zette het tweede amulet alles in een vreemd vuur, de dag waarop vrede en oorlog hetzelfde bleek te zijn. Het tweede amulet was als een amulet van doornen, die vaak boven de menigte uitvloog om de kudde te leiden. Het tweede amulet was niemands bezit, maar sprong van de ene op de andere.

Voor de man eindigde de reis in een chocolade-fabriek. Als hij zijn lippen tegen de chocolade aanzette veranderde het in vlees. En niet alleen dat. Het vlees kwam ook tot leven. Had de man nu wezens vrijgezet ? Wat was chocolade nu werkelijk ? Wie bepaalde wat wat was ? De mannetjes ? De amuletten ? Of hangt het er vanaf wat voor ogen en wat voor mond je hebt ? Niet iedereen ziet en proeft namelijk hetzelfde. Of was de man tot een plaats gekomen waar alles hetzelfde was ?

Einde

8. D e K o o i III

horror

In een wereld waar chocolade en vlees hetzelfde is, vuur en ijs, oorlog en vrede, dood en leven, alles hetzelfde. Het is de wereld van een kooi, een vreemd amulet, die hoofden heeft ingenomen. Geen hersenen meer, alleen instincten, voortgedreven door een bovennatuurlijke honger en dorst. In deze wereld is waarheid en leugen hetzelfde. Een wereld waar je gemengde gevoelens hebt. Je wilt weg, terwijl je wilt blijven, want wat wacht buiten op je ? Het is een gemene wereld, maar ze noemen het genade. Het is een harde wereld, maar ze noemen het zachtheid. Alles is hier omgedraaid, en alles is alles geworden, als in een vreemd vuur. Het is de wereld van een losgeslagen amulet. Wie maakte dat amulet ? Maar een betere vraag is : Hoe kan het vernietigd worden ? En als het dan vernietigd is, krijgen we dan later geen spijt, omdat alles allemaal veel erger is geworden sinds het amulet er niet meer is ?

Er is een wereld waar de jacht de vrijlating is, de wereld van het amulet. Het is een wereld waar het bloed is als de wijn, voortstromende van een steen in het amulet, een steen waarin een traan zit. Wij hebben die wereld zelf gemaakt, wij hebben die wereld zelf aanvaard, door het amulet. En het

amulet is een schamele troost in een zee van een nog grotere ellende. Want waar zouden wij zijn als het amulet nooit had bestaan ? Dan waren we overgeleverd aan de onpeilbare duisternissen, daar waar geen licht kan doordringen. Maar de wereld van het amulet is daar ... waar het licht duisternis is.

Het is altijd een verrassing voor iedereen wanneer die wereld zich opent. Zoveel verwarring, maar ook zoveel helderheid, daar waar de wildernis en de chaos de enige orde is.

Er is geen hoop op de heuvel waar spinnen jagen, waar het enige licht gebraden vlees is, en waar vliegen neerdalen om alles voor altijd te laten bloeden. Is dit geen doorn in het oog van de heer die alles geschapen heeft ? En waarom schiep hij dan ook dit ? Of is dit buiten hem omgegaan ?

Maar in ieder geval zijn zij van die wereld naar zuivere vormen op zoek. Er is in deze wereld geen verschil tussen schepper en schepping, want vaak heeft de schepping zijn schepper zelf geschapen. En daarom is deze wereld ook geen paradijs, onderwereld of hel. In deze wereld is goed en kwaad hetzelfde. Daarom is er in deze wereld ook geen appel die alles kan verpesten, omdat er geen verschil is tussen de eter en het voedsel, en al helemaal niet tussen honger en verzadiging, tussen eten en niet eten. Alles vreet, en alles heeft honger, en dat is het enige wat kan verzadigen. Zij die buiten deze wereld staan staan op één been, of hebben helemaal geen benen.

Ik ken niemand die ooit uit die wereld ontsnapt is want er is geen ontsnapping mogelijk. Je kunt alleen maar wegzinken in allerlei verderf. De ontsnapping staat hier namelijk gelijk aan het dieper opgesloten worden.

Geef de moed maar op als je in deze wereld verstrikt bent geraakt, want hoe meer je er tegen verzet des te dieper je er in vastraakt.

Laten we dan ook de moed opgeven voor hen die in deze wereld verstrikt zijn geraakt, en al onze reddingsacties opgeven, want onherroepelijk zullen we meegesleurd worden.

Het is de wereld van de verdoemden, zo dichtbij. Het is de wereld van hen die door het amulet zijn gebonden.

Er is hier geen verschil tussen rijkdom en armoede, tussen doden en tot leven brengen. Zij zijn allen moordenaars. Geketend gaan ze de ondergang tegemoet, als in een vreemd vuur. Het is een tragedie die niemand begrijpt en niemand op waarde of onwaarde kan schatten. Het is een carnaval waar het gezicht gelijk is aan het masker. We komen verkleed als onszelf. En iedereen schrikt.

Het is de wereld van de optochten der doden, en iedereen is verveeld, wachtende op iets nieuws. Zij zijn op zoek naar de hogere vormen. Een traan in een steen getuigt van de tragedie van het amulet. Want wie is het amulet ? Er is in de wereld van het amulet geen onderscheid tussen het ding en de persoon. Het amulet kan met zijn toverkracht een slaaf zijn, uitgezonden met een opdracht, of gewoon om een wens te moeten vervullen.

Feit is dat het amulet alle krachten moet harmoniseren, maar ten koste van wat ? Zou je niet moe worden van zo'n wereld. En waar staan wij ergens ? Waar gaan we naartoe ? Het hangt er vanaf in hoeverre onze ogen geopend zijn waar we leven. Onze zintuigen bepalen dat. Maar bovenal ons intellect, en dat intellect moet open staan, en niet zelfvoldaan zijn.

Hen van het brandend intellect, gevangen in een vreemd vuur, achter tralies van ijs, zij waren als de

draken. Hun vlees brandde en bloed kookte, en zij droegen de krachten van het amulet. Op hun vlees verschenen de een-dags-tatoeages, en hun harten gloeiden zo dat ze door het vlees te zien waren. Hun harten waren als brandende boeken. Zij zijn op zoek naar het hogere intellect, een weg die buiten de hersenen om gaat, want zij hebben geen hersenen. In een vlam zijn zij, terwijl hun heuvelen besmeurd zijn met wespenzeep. De steek is hier het zachte, de hoornaarssteek iets wat ze de kus noemen.

Wat nou opgewekt worden door een kus ? Dat is een oud sprookje. Hier val je in slaap door de kus, om ten prooi te vallen aan een web van leugens, dromen .... dromen ... dromen .... Hier is de kus de doodsteek. Maar .... leven en dood is hetzelfde, en waarheid is de leugen, slapen is het waken, dus waarom klagen wij ? Is dit dan de weg naar het hogere intellect, of verliezen we dan ook het laatste wat we hebben ?

Eens was de leugen de weg naar de oude dingen, de list van onze overleden voorouders om weer een plaats te krijgen in de nog grotere leugen die hen had weggeduwd, het grote vandaag, die ze de waarheid noemden. Het was iets in hun ogen waardoor ze de dingen anders zagen. Maar hier was geen verschil tussen de moeder en het kind. Alles was hetzelfde, geen onderscheid tussen de drijver en zijn slaaf. En dit alles door de traan, een rode traan, want die traan was van bloed.

En die traan zit nog steeds in de steen van het amulet. Op de heuvelen stonden zij, hen die gebonden waren door het amulet. Zij dreven elkaar naar het hogere intellect. Zij hadden nauwelijks klederen, want de bedekking en de naaktheid was hier hetzelfde. Er was geen masker waarachter ze zich veilig konden voelen, en toch voelden zij zich veilig. Er was geen verschil tussen het masker en het lichaam. Zij waren de broeders van het vlees en de chocolade, iets dat hetzelfde was, in deze wereld ondergedompeld in brandende wespenzeep, waar de steek het zachte is, waar de slaap hen liet opstaan, en de wake het slapen was. Een wereld ondergedompeld in een vreemd vuur, voortkomende vanuit het amulet.

De hoornaarssteek liet hun hart kloppen, als de klok van vuur. En al het vuur was zacht. Het was als gestoken worden door een vreemde vlieg ... de vreemde doornen van het amulet. Zoveel zeeën van vreemde insecten waardoor het hogere intellect te bereiken was, maar was dit niet allemaal een valstrik ?

‘Strik mij dan, als de strik de traan des levens doet ontwaken,’ sprak een jongen luid op de heuvelen van wespenzeep. Zijn speer was gedecoreerd met de fijnste sieraden, die op versteende insecten leken. Insecten met een wonderlijke geur. ‘Leid mij dan tot de put, het wazige gat, als dat mij van het rode van de traan laat drinken,’ sprak de jongen. Er was hier geen verschil tussen de valstrik en de levensweg.

Het amulet voedde de kuddes door honger, verzadigde hen met dorst. Het amulet verwarde hen om het oor en het oog te openen. Zij verloren hun wapenrusting in deze wereld, want hier was elke immuniteit kwetsbaarheid. De gevoelige steen was altijd de steen met de rode traan, als een bloedkoraal, voortkomende vanuit de put van verwarring. En als er ergens druppels van helderheid en orde waren, dan was het daar. Daar, in en door die insectenovens, wespenmolens, was de weg van het hogere intellect, een overgevoeligheid die hetzelfde was als koelbloedige hardheid. De woede trilde in de hand en de keel van de jongen, toen hij in de put van verwarring werd geworpen. Door de wespenzeep gleed hij erin, alsof een hand hem duwde, een voet hem wegtrapte en liet struikelen. Maar de woede was hier de tevredenheid, een diepe vrede, een zachte aanraking. De woede was hier niets anders dan een geopend intellect, een brandend boek, een op hol geslagen hart, gloeiend als omhuld door duizenden vuurvliegjes.

Zijn neus werd als de steen van het amulet, maar hier was het oog hetzelfde als de neus, en ook het oor was niet anders dan hen. Het was alsof er een vreemd insect op zijn neus zat, alsof zijn ogen omdraaiden en scheel keken.

En hij kwam erachter dat er geen andere weg was dan de valstrik. Het was een web van een vreemde spin, waar het enige licht gebraden vlees was, de enige geur, en het enige geluid knetterend vuur en gillend hout. Maar toen de jongen dichterbij kwam was het niets anders dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een bruine traan, een traan van vlees.

Hij keerde terug tot de heuvelen van wespenzeep, en gleed in een andere put. Ook hier vond hij een web van een vreemde spin, waar gebraden vlees van dichtbij niets anders bleek te zijn dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een rode traan, de traan van bloed, als de levenstraan waarvan hij wilde drinken, maar het bleek gewoon wijn te zijn. De stralen van gebraden vlees werden zijn vleugels. Hij voelde zich een vlinder, en zodra de vleugels bewogen bleek het allemaal maar gewoon chocolade te zijn. Hij was maar een gewone chocolade-jongen, maar het duistere oog zag iets anders.

Er was een oog in een amulet die hij vond in een derde put. Het oog was godslasterlijk, want hier was er geen verschil tussen god en mens. Ook was er geen verschil tussen elf en mens, want hier waren alleen indianen.

Er was hier geen verschil tussen wijsheid en domheid, tussen lelijkheid en mooiheid, tussen ziekte en gezondheid. Iedereen was hier ziek door het amulet, en alle muren waren hier afgebroken. En daarom waren de velden uitgestrekt, en knetterde het vuur extra harder. De jongen nam het amulet met het oog mee naar de heuvels van wespenzeep, en predikte een nieuw intellect. Ook anderen daalden in de putten af.

Als er iets knetterde, dan was het de jongen met het amulet met het oog. Velen kwamen terug vanuit de putten, en waren nu als vlinders, net als de jongen. Maar hier was er geen verschil tussen de vlinder en de vlieg, en ook de spin was niet anders. Er was hier geen verschil tussen insect en mens. Zij waren allen indianen.

Zij aten van het hongervlees als van duistere chocolade. Zij zaten vast in een kooi gemaakt door het amulet. Het waren kooien waarvan de tralies draken waren, en het ijs was bloed, als een grotere dorst. Het bloed van de dorst hebben zij gedronken, om nog dorstiger te worden. Het amulet had die wereld gemaakt, een wereld waar niemand uit kon ontsnappen, alleen maar dieper in kon wegzinken.

En de varkens ? Hier was er geen verschil tussen het varken en de draak. De vlinders vlogen alleen om doem te brengen op de heuvels van wespenzeep. Het waren steekvlinders, die zich op die manier overal konden inhechten. Zij waren de steekvlinders van ... het amulet.

Het was een wereld waar schoonheid gelijk stond aan vuilheid, een wereld van een vreemd licht, het licht van een amulet. Zij konden niet ontsnappen uit hun kooien. De tralies waren hun vleugels, stralen als onuitputtelijk ijs ... als ijs dat bloed was, de grotere dorst. Zij aten van een traan van vlees, als van duistere chocolade, maar het vrat ook aan hen, een duistere woestheid, in een wereld waar alles vrat. Geen verschil tussen de slager en het slachtvee, en ook het roofdier was niet anders. Daar zorgde het amulet voor, als het hogere intellect, een duister intellect, maar vol van licht ... als een boek bedekt met zoveel miljoenen vuurvliegjes .... als een brandend boek.

En wat zien zij die het boek bekijken ? Het oog is hier niet anders dan hetgeen hij bekijkt. In deze wereld zijn alleen maar ogen .... stenen waarin tranen opgeborgen zitten. Het verandert terwijl je kijkt, want jouw oog is een vuur, en creëert .... als de creatie van een amulet.

Na een lange dag zijn er geen letters meer, alleen vlees en bloed, brandend in een vreemd vuur ... het vuur van een amulet. Dan komen zij tot leven, en zijn er alleen nog maar plaatjes. Geen verschil tussen licht en duisternis.

Geen verschil meer tussen pijn en plezier, want het amulet heeft de muur afgebroken, in duistere woede, als een gillende traan. Hij kwam om vrij te zetten, maar wat deed hij hen aan ? In duisternis leidt hij hen voort, tot een hoger intellect. Hoger intellect ? Wat als dit alles een valstrik is ? Wij zijn zo bang voor de valstrik. Waar zouden wij zijn zonder de valstrik ? Was dan alles niet gewoon nog erger ? Waarom geen compromis sluiten, zoals in een paradox ? Dat noem ik van twee walletjes eten.

Het amulet bracht hen van een enge wereld naar een enge wereld. Kunnen we niet beter gewoon twee heren dienen ? Dan komen de klappen misschien minder hard aan. Dan hebben de heren misschien nog een zwakke plek voor ons ? Maar mogen we dan niet meer kiezen ? Is er geen democratie hiervoor in deze dingen ? Maar wat nou als de meerderheid tegen ons stemt ?

In de wereld van het amulet is democratie hetzelfde als anarchisme .... En dictatuur is al niet anders. Geen verschil tussen de drijver en zijn slaaf.

Een enge uitnodiging van het amulet. Het was een brandende nacht nadat het amulet nog meer kuddes had misleid. En waartoe ? Sommigen probeerden het amulet te doorgronden ... Wie was het amulet ? Hoe konden ze het amulet vernietigen, of misschien wel omsmelten tot zuivere vormen ? Want hadden niet alle dingen diep van binnen een potentiële puurheid ?

‘Ik zie zoveel liefde en zoveel haat in je ogen,’ fluisterde het amulet.

‘Neem een beetje van mijn liefde weg, en er zal geen haat meer zijn. Neem een beetje van mijn haat weg en er zal geen liefde meer zijn. Die twee dingen houden elkaar in stand.

Ik zie zoveel schoonheid en zoveel lelijkheid in je ogen. Neem een beetje van mijn schoonheid weg, en er zal geen lelijkheid meer zijn. Neem een beetje van mijn lelijkheid weg, en er zal geen schoonheid meer zijn. Die twee houden elkaar in stand.’

Ik boog mijn hoofd, en stond in een woestijn, gewapend met de mysterieuze wapens van de vlieg. In deze woestijn blijven we altijd huilen en liegen, altijd ontkennen. Zo lang de nacht voortduurt zullen we het groene niet binnengaan. In de verte hoorde ik gezang als de stem van jongens : ‘Wij zijn mooi, jullie zijn lelijk, wij zijn mooi, en jullie zijn lelijk. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn mooi en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn lelijk, en jij bent de lelijke. Neem daarom van het moedervoedsel.’

Niemand stak zoals zij staken, en niemand maakten zacht zoals zij zacht maakten. In de verte glinsterde een woestijnstad in de zon, als gemaakt van glas. Maar het was als een vreemd soort chrystal, als tranenchrystal. Zovelen waren daar, gewapend met de wapens van de vlieg. Ze liepen door de steegjes, en zaten in de huizen. Hier scheen altijd iedereen te huilen, net als in de woestijn, maar in deze wereld was de traan en de klank hetzelfde. Ik liep een huis binnen en vertelde over het

amulet. Zij leken erg geïnteresseerd te zijn. Ik wees hen de weg naar het amulet, en ik heb ze nooit meer teruggezien.

Toen vroeg ik naar het moedervoedsel. Zij leiden mij naar een oase, vol met groen. De rotsen leken hier te huilen, en allen dronken zij van de traan. Het stroomde voort vanuit de bomen en de struiken.

Hier was geluid hetzelfde als de steek, en de geur was niet anders. Ik zocht beschutting, alleen maar om te ontdekken dat dit hetzelfde was als naaktheid. Was ik al in de wereld van het amulet ?

Was er voor mij nog hoop, of was ik al een gevallene, een verdoemde ? Je kon hier niet rondkijken zonder te steken en gestoken te worden. Je kon hier niet bewegen zonder te beseffen dat alles zowel de steker als de gestokene was. Daarom traanden alle ogen, en waren onze ogen als messen. We hadden gewapende ogen.

Plotseling was er het geluid van messen in de lucht, en de lucht werd vol met lange indiaanse vliegen met de kleinst mogelijke hoofdjes. Ze leken een beetje op sprinkhanen en hadden de prachtigste vleugels, die de fijnste poeders leken te verspreiden. Dit waren de poeders van de woestijn. Ze leken woest, en toen zij hun zachte vochtige lichten verspreiden leken wij niets anders dan de marionetten van deze lichtorde. Dit was het lot van een ieder die van het moedervoedsel had genomen. De lichten werden als pijlen in ons geschoten, en de reflex maakte ons bezeten. Hier was overgevoeligheid overhardheid, als een strakke, doelbewuste killermachine, die maar één doel had : inwoning. Maar waarom wilde het ons bewonen ? Waren wij nu robotten geworden ? En zo ja, robotten van wie ?

Er was hier geen verschil tussen de schieter en het geschotene. We hadden allemaal onze bogen en harpoenen, in dit zachte zweterige licht, en we waren allemaal bezeten door de reflex. Dat konden we zien in elkaars ogen.

Hier is bloed en vlees hetzelfde, en ook de beenderen zijn niet anders. Hier is alles gemalen tot een tekenfilm .... vreemde verf, komende vanuit een amulet. Een vreemd vuur brandt hier, waar alles tot verf gemalen is, waar duisternis en de tekenfilm hetzelfde zijn.

Einde

9. Bloedgeld

horror

De hoertjes waar hij kwam wilden niet betaald worden met geld, maar met bloed. Maar soms namen ze ook genoeg met een gladiator's loon. Het hing er een beetje van af welk soort meisje hij tegenover zich had. Het kon hem niet veel schelen. Hij loog en bedroog. In deze wereld draaide alles om bloed, niet om vriendschap. Hij wist al heel lang dat hij het spel verloren had, en er zat voor hem niks anders op dan het spel gewoon door te spelen. Waar moest hij anders naartoe ?

Zijn pistool werkte op blauw bloed, en in sommige situaties groeide het uit als een machine-geweer. Het kon hem niet schelen. Soms wilde hij weleens dat iemand hem eens goed overhoop zou schieten. Hij haatte zijn leven. Het gladiator's loon was bloed, veel bloed, vooral het duistere bloed, wat hij dan weer moest afgeven aan de meiden waar hij schulden bij had. In deze wereld bestond er

geen geld. Alles draaide om bloed, en bloed was macht.

Kimberly was een meid met een groot hotel, helemaal van haarzelf. Aan de muur hingen skeletten, zij die haar niet hadden betaald. Huiverend ging de man naar binnen, en liet zich door haar verleiden. Waarom ging hij eigenlijk, als zij zo gevaarlijk was? Ze was de gevaarlijkste hoer van de stad. Maar ja, iedere soldaat moest daar een keer naartoe, want zij kon een soldaat bewapenen als niemand anders. Daar had ze haar magie voor. En zij die nooit bij haar waren geweest werden als doetjes beschouwd .... maar de prijs was hoog ....

Helemaal gesloopt kwam hij uit het hotel. Dit had hij niet verwacht. Snel ging hij naar een ander meisje die hij kende. Toen het meisje zijn wonden zag begon ze in paniek te gillen. 'Oh, Zevinaut, Zevinaut Aklasse, dat is al de zoveelste wond waar ik niks mee kan beginnen,' riep ze. 'Deze wonden zijn te sterk. Ik kan ze niet bezweren.' Ze pakte haar telefoontje en belde een paar vriendinnen op. 'Je kan komen,' zei ze tegen de man.

Na een lange nacht werd de man wakker in een vreemd bed. Hij wist niet meer hoe hij hier was gekomen, maar hij had veel bloed verloren. Hij pakte zijn pistool, laadde het op en stond op. Achter het vertrek was een veldje waar hij z'n slag sloeg, en door een vreemd buisje deed hij zich tegoed aan bloed. Het bloed schuimde bijna uit z'n mond, en hij voelde dat hij er voorlopig wel weer tegenaan kon. Ook zijn geheugen begon weer te werken.

Hij had nog veel schulden hier en daar, en dat zou hij nu oplossen. Maar even later werd hij van achteren aangevallen. Het was Kimberly. Ze had hem in z'n rug getrapt, en vanaf de grond keek hij haar aan. 'Wat heeft dit te betekenen?' vroeg hij. 'Waren wij niet klaar?'

'Nee,' zei Kimberly nijdig. 'Zij die bij mij zijn gekomen zijn nooit klaar.'

'Wat bedoel je?' vroeg de man.

'Laat maar,' zei Kimberly, greep hem in z'n nekvel en sleurde hem een huis binnen. 'In onze groep blijft de roulatie gewoon,' zei Kimberly. 'Ik bedoel .... meet my vriendinnen.' Boven aan het trappenhuis stonden vier a vijf vrouwen van hetzelfde kaliber, en sleurden hem naar binnen. 'Bedankt Kimberly,' zei één van hen. Kimberly gaf hem nog even een harde trap in zijn buik, en vertrok toen.

'Wat is dit allemaal?' kreunde de man van de pijn.

'Soldaat,' zei één van de vrouwen bitcherig. Ze maakte een deur open en duwde de man naar binnen. Het leek hier wel op een arena. Hij werd in een vreemd leren pak gehesen, van rood leer met wat dunne zwarte strepen, en toen in een cabine gedrukt. Stoom kwam er uit het plafond, en even leek het alsof hij zou stikken. 'Haal me eruit,' proeste hij, maar de vrouwen lachten.

'Ik weet echt niet wat jullie van plan zijn, hoor,' zei de man.

Even later werd hij eruit gehaald, en moest hij zijn eerste gevecht beginnen. Tegenover hem stond ook een man in leer, en een gevaarlijk mes blonk bijna zijn ogen blind. Een vrouw wierp hem een speer toe, maar al gauw raakte de man zijn bewustzijn kwijt. Hij werd wakker in een zacht bed. Overall was dons, en een bijna naakte vrouw staarde hem aan.

'Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is?' stotterde de man. 'Ik praat alleen voor bloed,'

zei de vrouw.

‘Oh, ben jij er ook zo een,’ zei de man. De vrouw haalde een vreemde strip tevoorschijn met allerlei plasticen bandjes, en bond het om zijn armen. ‘Sssh,’ zei de vrouw, en liep weg. De man keek om zich heen, en toen naar de bandjes. Weer kwam de vrouw met een hele doos vol met die bandjes en ze wilde ze ook om zijn benen doen, en om zijn nek, en nog meer om zijn armen.

‘Waar is dit allemaal voor nodig,’ vroeg de man.

‘Alleen voor bloed praat ik,’ zei de vrouw. De man pakte zijn mes, sneed een stukje van zijn arm open, en liet wat bloed wegglijden. De vrouw likte het op, en sprak met een bebloedde mond : ‘Wij zijn de Delia, de groep van morgen.’

‘Wie is Delia, wie of wat is morgen ?’ vroeg de man. Weer likte de vrouw wat van het bloed weg, terwijl de man duizelig werd. ‘Je kunt er niet omheen,’ zei de vrouw, ‘Je moet er recht doorheen.’ Toen opende de vrouw een deur, en weer keek de man recht in een soort arena. Een vreemde kracht gleed door de man heen. Er was niemand in de arena, maar er stonden bloed-automaten tegen de muur. De man kende die automaten wel. Die werkten alleen op bloed, maar je kon er bijna alles mee gedaan krijgen. Het was ook een soort computer. De man liep langzaam naar binnen, en typte in op het toetsenbord : ‘Wie of wat is Delia, en wat of wie is morgen ?’ Hij legde zijn hand op een speciaal vlak van de automaat, en zag zijn hand blauw worden van het bloedverlies. ‘Namens u praat ik,’ sprak de computer, ‘namens uw bloed waarin alle informatie is. Delia is de dood, en morgen is het lijden.’ De man werd kwaad omdat hij niet tegen dat soort raadsels kon, en trapte tegen de automaat aan, maar ineens kwam er een speer uit de automaat die zijn arm doorboorde. Gillend rende de man weg, maar toen sloot de deur zich. Ook de andere automaten begonnen te bewegen, en langzaam kwamen zij op hem af. ‘Bloed, bloed, bloed,’ fluisterden ze. De man krijste toen hij op meerdere plaatsen in zijn lichaam werd doorboort. Hij sprong over de kleinste automaat heen en rende naar een deur aan de andere kant van de arena. Een ander soort vrouw stond in de deuropening. Ze was klein, en ze droeg een vreemde hoed met een bloem. ‘Kom,’ zei de vrouw. ‘Ik wil je wat laten zien.’ De vrouw was vriendelijk, en vroeg niet om bloed of iets dergelijks. ‘Zeg, ik vertrouw het niet,’ zei de man. ‘Is dit allemaal gratis, of moet ik straks ook betalen met bloed ?’

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Geloof je dan niet in vriendschap ?’

‘Niet meer,’ zei de man. ‘Ik heb ontdekt dat niets gratis is.’ Hij keek nog eens naar haar, en zag hoe ze in een beest veranderde. De man raakte in paniek, maar zag een groen scherm boven zich hangen. ‘Hey, werd ik ook niet door dit scherm naar binnen gezogen ?’ dacht hij. Hij nam een duik, en kon uit de spel-automaat komen. Een groene monsterachtige arm probeerde hem nog terug te grijpen, maar snel sloeg de man tegen de grote rode knop onder het kastje aan, en het scherm bewoog niet meer, terwijl de monsterachtige arm verstijfde. Daar kwam de baas van het hotel waar hij was aan. ‘Oh, oh,’ zei de baas. ‘Ik had er al veel eerder wat aan moeten doen. Ik was al vaker gewaarschuwd door andere gasten dat de spel-automaat vreemd deed. Mijnheer, u krijgt direkt uw geld terug.’ De baas staaarde naar de verstijfde monsterachtige arm. ‘Dit is niet goed,’ zei de baas. De man stond op, keek de baas recht in zijn gezicht, en zei : ‘Laat dit ding vernietigen. Bij wat voor firma heeft u dit ding gekocht ?’

‘Och,’ zei de baas, bukte om naar het merkteken te kijken, maar raakte per ongeluk de rode knop weer aan. Onmiddellijk greep de monsterachtige arm de baas en trok hem al gillend naar binnen, terwijl de man in paniek achteruit sprong. Snel duwde hij een stoel en tafel die achter hem stond weg, sprong over de bar, greep een fles en wierp deze in het scherm. Net op tijd kon hij de baas nog

teruggrijpen. Politie en ambulance arriveerden net op tijd. De baas overleefde het ter nauwernood.

Einde

10. Robot X

horror/sf

Hij stond op de trap, zijn armen gestrekt, uitreikende naar zijn pistool vastzittende in een hoesje op zijn been. Wanneer hij het warme handvat van zijn pistool voelt, voelt hij zich opgelucht, en laat een zee van kogels vrijkomen als een aanval op het gedrocht dat voor hem staat. Zij die hem lastig hebben gevallen op wat voor manier dan ook betalen hem altijd in bloed. Hij is robot X, een hooggeprogrammeerde computer, gemaakt om als een deurwaarder bloed op te eisen als een correcte betaling voor de door hem geleverde diensten.

Even knippert hij met zijn ogen. Een uitdagende vrouw staat voor hem om liefde en warmte te geven ..... Dat gaat haar wat kosten ..... bloed .... Even later vertrekken ze in een slaapkamer, en onder het bloed vertrekt Robot X weer. Zo gaan die dingen vaak.

Oh ja, vaak hebben ze geprobeerd deze computer te hacken, maar hacken kost bloed, heel veel bloed .... Een goedkope robot is robot x niet. Robot X weet altijd als geen ander aan zijn maal te komen. Daartoe is hij geprogrammeerd, als een belasting-ondernemer. Drama na drama scheidt hij, en neemt wat hem toebehoort. Voor wie werkt hij ? Hij heeft een ingebouwde telefoon, en luistert graag naar de stemmen van zijn bazen. Uitgezonden is hij om hun zakken te vullen .... niet met geld ..... maar met bloed ..... Bloeddorstig zijn zij ....

En hij weet hoe bloeddorstig de dames kunnen zijn ..... Daarom heeft hij allerlei ingebouwde apparaten om hem te beschermen ..... Nee, met robot x valt niet te spotten ..... En als er dan dames of heren zijn die denken aan robot x te zijn ontkomen, dan valt later de rekening wel. Zij betalen hem allemaal uit in bloed, want in geld is hij niet geïnteresseerd. Waar hij vandaan komt ? Uit Duitsland, uit de hel. Hij is zo'n Duits zakenman die niet om te kopen is. Zo'n gediplomeerde zak tabak achter een bureau met stapels papieren .... Maar nee, hij is een straatvechter ..... En hij slaapt dikwijls in de jungle of in het bos ..... Hij kan soms zo van achter een boom tevoorschijn springen ..... en muziek maakt hij ook ..... Hij is een thriller robot, die filmpjes afdraait in de hoofden van zijn slachtoffers, maar ook in zijn zakenpartners ..... Maar eigenlijk is dat hetzelfde voor hem .....

Op een dag liep robot x door de straten van Berlijn. Niemand zag hem, want hij was gecamoufleerd. Plotseling springt er een dame voor hem, die hem wel schijnt te zien, en daagt hem uit om met hem mee te gaan naar haar slaapkamer. Robot X pakt zijn spuit en injecteert haar, want daar heeft hij geen zin in om met een Duitse hoer mee te gaan ..... Die slikken nogal veel .... Maar als hij in Zuid Amerika is, dan is het een andere zaak ..... Hij heeft altijd een stel kaarten bij zich om zijn strategie te bepalen, en te zien hoeveel ze moet betalen ..... altijd in bloed .....

Robot X is een beetje een soort stripheld, maar dan het tegenovergestelde, een soort stripevaar ..... Hij kan zo in het niets verdwijnen ..... een beetje als een soort geest ..... Zijn kaarten brengen hem in trance, en hij heeft allerlei middelen om aan bloed te komen ..... Ja, hij is een jager, en een dief ..... Tegelijkertijd is hij een agent .....

Hij is geprogrammeerd om te spioneren ..... Met zijn apparaten komt hij overal binnen, en hij laat ze grof betalen ..... Hij is zo'n beetje de baas ..... Waarom ze hem hebben uitgezonden ? Tja, om te laten zien dat geld niet de baas is, maar bloed ..... Bloed bezit alle informatie en alle macht, en daar is robot x goed van op de hoogte ..... Hij is een gelikte zoetgevooisde econoom, en tevens theoloog ..... Hij kan dreigen en waarschuwen als een profeet, en hij maakt zijn voorspellingen van doem altijd waar ..... Daar heeft hij zijn apparaten voor ..... Hij is zo'n beetje god ..... Nou wist je dat god ook zo van bloed houdt ? Dat komt door hem, robot x ..... Daar heeft god dat van over gehouden ..... Geld is de wortel van al het kwaad, maar bloed, bloed, bloed, dat is alles, hè ? Ja ..... en robot x weet daar alles van ..... Hij weet hoe bloed rolt en circuleert ..... Hij is een oplichter, omdat hij weet dat dat altijd het beste werkt ..... Met vriendschap kom je niet ver ..... en geld berooft je van je leven ..... Sommigen zeggen : robot x, dat is een vampier ..... Maar hij is meer dan een vampier ..... Hij is zogezegd alles .....

Nu weet je een beetje wie robot x is ..... Laatst liep hij op straat in Zuid Amerika ..... Er komen vijf grieten op hem af ..... Hij injecteert hem en neemt hun bloed, en vertrekt dan ..... Zo kan het ook gaan ..... Robot X is niet altijd in de stemming ..... Hij heeft een wisselend humeur ..... Vooral als er een heleboel grieten tegelijk op hem afkomen. Waarom komen er vaak zoveel grieten op hem af ? Daar heeft hij ook zijn apparaten voor ..... En hij weet dat ze bloed ruiken ..... Vrouwen kunnen soms erg bloeddorstig zijn .....

Einde

11. Robot X De Terugkeer

horror/sf

Robot X, dat is zo'n beetje wel de maestro ..... Hoe hij aan bloed komt is op zijn handpalm te lezen waar altijd mapjes verschijnen met plattegronden en strategieën. Ja veel van zijn tactieken zitten in zijn handen ..... En hij is gewiekst als het op kaarten aankomt ..... Hij wint bijna altijd, en dan moeten ze hem in bloed uitbetalen, want geld interesseert hem niet ..... Dat klinkt niet zo aardig, maar zo is Robot X nu eenmaal ..... Ik kan er ook niks aan doen ..... Hij gaat vaak naar het casino, en waarschuwt hen van tevoren ..... Hij eist uitbetaling in bloed, en betaalt zelf ook uit in bloed .....

Robot X is zo'n beetje de man ..... Alle vrouwen willen hem ..... En waarom ? ..... Vrouwen vallen op bloed ..... Het trekt hen aan .... Nou ja, niet alle vrouwen, maar veel wel ..... Alleen Robot X wil niet alle vrouwen ..... Eigenlijk wil hij er maar een paar ..... De rest injecteert hij .....

Ook mannen zijn in hem geïnteresseerd, maar Robot X is weinig in hen geïnteresseerd .... Hij neemt wat hij nodig heeft, en vertrekt dan ..... Hij heeft geen tijd voor onzin ..... Hij leeft een strak en geprogrammeerd leven, en dat brengt het meeste bloed op ..... Wat doet hij dan met dat bloed ? Daar heeft hij magazijnen voor ..... Er is veel dat je kan doen met bloed, net zo als met geld ..... alleen geld interesseert hem niet ..... want wat heb je aan geld als je geen bloed hebt ..... Al met al, niet zo'n lekker ventje, die Robot X ..... ruzie hebben met hem is als ruzie hebben met een groep deurwaarders ..... En zijn handdruk is als die van een belastings-magnaat ..... Ook niet zo fijn dus ..... maar vele vrouwen vinden het heerlijk .....

Wat valt er verder te melden over Robot X ..... dat hij vrijgezel is, en leeft voor het celibaat ..... met uitzonderingen dan ..... Hij wil paus worden, en dan eens laten zien hoe je nu echt paus moet zijn ..... Robot X heeft een obsessie als het op kerken aankomt ..... Dan kan hij hun bloed wel

drinken als hij denkt aan al dat kerkentuig ..... Heerlijk lijkt hem dat ..... Al met al, een gevaarlijk mannetje, die robot x ..... Niet iemand om op de koffie uit te nodigen .....

Als je lang wil leven dan ontwijk je zo'n man ..... ook als je bloed je lief is ..... Geld maakt hem niets uit, dus dat kun je rustig laten slingeren ..... maar als het op bloed aankomt ..... Dat kun je dan beter ergens goed in de kelder opbergen ..... Maar tegen robot x valt er eigenlijk niet op te boksen ..... Hij weet alles te vinden ..... daar heeft hij een neus voor ..... Die neus van hem is zijn allerberuchtste wapen ..... het is als een geslachtsdeel .....

Robot X, er is veel over hem geschreven, maar eigenlijk kent niemand hem ..... Het is een duister figuur met vele geheimen ..... Een horrorpersonage ..... Iemand die nachtmerries bezorgd als de nachtkrant ..... Nee, geen lekker ventje, maar duister, duister ..... azende op bloed, en ook precies wetende hoe hij het recht aan zijn kant krijgt ..... Er valt tegen zo'n jochie niet op te boksen ..... Hij is als de rechter, de jury en de politie tegelijk ..... en maar jatten en oplichten ..... En dan tegelijkertijd is hij gediplomeerd chirurg .... Zie daar maar eens tegenin te gaan ..... Belasting noemen ze het ..... iets dat nu eenmaal moet, verplicht is ..... En als je niet wil, dan wordt je het land uitgezet ..... en dan is Robot X de lachende politicus ..... Mijn type in ieder geval niet ..... Ik heb het weleens met hem aan de stok gehad, en kon het niet navertellen ..... Dus ik waarschuw je : als je bloed je lief is, en je wil nog iets te vertellen hebben : blijf uit z'n buurt ..... doe geen zaken met hem ..... daag hem niet uit ..... zoek iemand anders ..... Alleen hij kan zich camoufleren ..... Hij draagt graag maskers, en zo trapte ik er ook in ..... Dus wees op je hoede, ten bloedens toe ..... De duivel gaat rond als een brullende leeuw zoekende wie hij zal verslinden ..... Het is zoiets als de uitverkiezing ..... en ik was de uitverkorene ..... arme ik .....

Robot X ..... Ik moet zeggen hij heeft wel stijl ..... Hij is zeer avontuurlijk, en het leest weg als een boek ..... Daarom denk ik nog weleens met een glimlach aan hem terug .....

Einde

12. Robot X Supplemento

horror/sf / 18+

Supplemento, schreeuwde iemand op straat. Robot X was er snel bij, greep zijn spuit en legde de man lam ..... Niemand was gemachtigd hem op die manier uit te schelden .... Supplemento was een verschrikkelijk woord ..... een godslastering ..... En robot x was dus god, tenminste zo was hij geprogrammeerd ..... Ook anderen begonnen het te roepen, en kregen de spuit ..... Robot X was zo'n beetje de dictator hier, voor een nieuwe wereldorde .... Zo was hij geprogrammeerd ..... Hij spoot iets in hun ogen, en weg waren ze, om even later als geprogrammeerde dienstknachtjes op te staan ..... gehyponotiseerd door ..... robot x .....

En niemand vond het erg, want dat was gelijk aan een andere soort van godslastering .... Dus iedereen legde zich er maar bij neer .... Robot X was nu eenmaal de baas, en de baas is altijd goed ..... heeft altijd gelijk ..... En daarom stemden ze ook altijd op hem ..... Hij heerste over hun bloed ..... Geld bestond niet meer .....

Wie robot x volgde had eeuwig leven, en wie dat niet deed kon verrekken ..... Daar had robot x zijn hondjes voor, zijn martelhondjes ..... En niemand wilde weten wat daar diep in die keldertjes gebeurde ..... Zij die daar ontsnapt waren werden nooit geloofd.

Ja, robot x was een zak tabak, een deugniet, een nietsnut ..... Maar niemand durfde het te zeggen of te denken ..... Ze waren allemaal bang, en zo verstijfd van de angst .... Ze hadden zich er al bij neergelegd ..... robot x, de baas van al het bloed ..... Aan geld werd niet meer gedacht .....

Sapplemento, zei iemand zacht, en daalde af in de hellen van robot x .... Sapplemento was het verboden woord .....

Sapplemento ..... je mocht er zelfs niet aan denken, want dan was je al vervloekt ..... Robot X had overal zijn camera's staan die dwars door je hoofd heen konden kijken ..... Sapplemento ..... het verboden woord, waardoor je een verdoemde werd .....

Zoveel slaven daalden af in de hellen van robot x om daar voor eeuwig te zwoegen ..... Ze hadden het gewaagd robot x tegen te spreken ..... Niemand kon dat doen zonder risico ..... Robot X geloofde in eeuwige straf ..... Vergeving was voor zwakkelingen ..... Robot X geloofde niet in vergeving ..... Je behoorde een man te zijn ..... keihard ..... en je straf diende je maar te accepteren ..... Dan had robot x nog een beetje respect voor je ..... Maar zij die de straf niet aanvaardden konden wegrotten onder de hellen van Robot X, waar de riolen en stations waren ..... Tot as zou je daar worden ..... Tenzij je het geluk had dat een trein je oppikte ..... Het waren van die mysteries waar Robot X niet graag over sprak, omdat hij het zelf ook niet zo goed begreep ..... Hij zei altijd dat het leven een wonder was, en een mysterie, zelfs voor hem ..... Maar sommigen noemden hem de alwetende .....

Robot X wist veel, dat wel ..... genoeg om zijn mensen te misleiden en overtuigend de baas te spelen ..... Velen deden hem na, vooral kinderen ..... Maar dat had een gevaar ..... Vaak kon hij er wel om lachen, maar als hij een slecht humeur had, dan kon je daarvoor de doodstraf krijgen ..... Met robot x wist je het nooit .... het was alsof zijn wetten altijd verschoven ..... Maar ja, zo was hij nu eenmaal geprogrammeerd ..... De schuld lag bij zijn bazen ..... die hem eens gemaakt hadden ..... In hun ogen was hij niets anders dan een geluks-pion in één of ander spel dat ze hadden gebouwd ..... Sapplemento was de naam van dat spel ..... Ze waren nogal bloedlustig, en daarom was het spel ook vampiristisch van aard ..... Er diende betaald te worden met bloed, en niet met geld ..... Het was dus een soort gokspel ..... De bazen waren tevreden met wat ze met Robot X hadden bereikt ..... Hij was hun marionet ..... Maar ze begonnen wel steeds banger voor hen te worden, met het oog op zijn kunstmatige intelligentie die zich meer en meer begon te ontwikkelen ..... Blijkbaar leerde hij voort, en beïnvloedde dat zijn programmering .....

Op een dag schoot hij zijn bazen van hun troontjes af ..... Hij had hun schuilplaatsen gevonden ..... Nu was hij de poppenbaas geworden ..... En hij ontdekte iets vreemds ..... Hij ontdekte dat zijn bazen eigenlijk veel meer bloed hadden dan hem ..... Dat had hij niet verwacht, maar hij stelde een rekening op, en ze konden hun bloed aan hem doneren ..... Hij was nu de baas van hemel en aarde, en al het bloed ..... dus ook van hun bloed ..... Hij vond hun geheime magazijnen, en ook allerlei voor hem geheime apparatuur, en ditmaal waande hij zich echt alwetend ..... Het bloed begon tot hem te spreken, en hij kreeg alle informatie die hij nodig had ..... Maar op een dag explodeerde hij ..... Hij had teveel data in zijn koppie, en dat kon zijn systeem niet meer dragen ..... Hij kwam in een gekkenhuis terecht ..... een psychiatrisch ziekenhuis, maar dan veel erger, waar echt de onhandelbare types terecht komen ..... Zij die denken dat ze de reïncarnaties zijn van allerlei grote dictators en wereldleiders, of de komende messias of iets dergelijks ..... Niemand geloofde nog dat hij robot x was ..... En daar kon hij flink kwaad om worden ..... Zo kwaad dat ze hem soms in de spareercel moesten zetten ..... Dat was daar geen pretje, maar dat kon niet anders .....

Op een dag ontsnapte hij, en hij maakte van de wereld een ergere plaats dan het al was ..... Hij liet nu helemaal niet meer met zich spotten en was strakker dan ooit ..... Geen geintje kon eraf ..... Het was de terugkeer van robot x ..... de ultieme terugkeer ..... de supplemento ..... maar dat wilde hij nog steeds niet horen ..... Hij liet al zijn tegenstanders oppakken, en plaatste ze in een gekkenhuis ..... Hij bepaalde nu wat gek en normaal was ..... De gekkenhuizen raakten overvol, en zij die eerst als gek werden bestempeld die maakte hij tot koningen, en dat deden ze knap goed ..... En zo werd robot x de keizer en god der gekken ..... En het was wijs in zijn ogen ..... En hij plantte een boom in het midden van de wereld, en zei dat het de boom van het letterlijke was, en de boom der leugen, en dat allen die van die boom zouden eten zouden sterven ..... En op die dag stierven acht miljoen mensen .....

Einde

13. Het Rode Zaad

horror

Onder de indiaanse reuzen van de Rotmor-zone in het Angela-gebied was er een onbeschrijfelijke horror. Zij waren reusachtig, voortgekomen vanuit vreemd zaad, rood zaad. Zij hadden een dag aangesteld voor het uitroeien van speciale rassen. Zij waren voortgekomen vanuit wonderzaad, ja, als kabouters waren zij eerst, toen ze nog in de moederschoot waren. Niemand zou denken dat zij ooit zo klein waren geweest, zo klein dat alles wat ze deden betoverend was. En betoverend waren zij nog steeds.

Wanneer zij bewogen hadden zij de bewegingen als ridders, fier en strak. Zij hadden allemaal hun eigen doelen, en leefden de wetten om die doelen te bereiken strak na, als de wetten van een vreemde en wrede natuur. Zij waren hier als goden, alhoewel ze de goden op een bepaalde dag onder de aarde hadden opgesloten in rode kajuiten, als een gevangenis in een schip.

Mikduktus was een van de gevangenenbewakers daar. Hij droeg een groen met zwart gewaad gemaakt van bladeren. Nu hadden ze dan een bepaalde dag aangesteld tot een godenmaal, waarin ze deze gefokte goden zouden verschransen. Als er iets was dat de reuzen haatten dan waren het de goden. Zij hadden alles verwoest, en regeerden met strakke hand. Nu waren de goden dood, of liever : zo goed als dood. Het vlees werd opgediend, en zo waren er driemiljoen vierhonderd achttien gebraden stukken godenvlees in een grote reuzenzaal.

Amerim was een jonge reus die met zijn vader meeging naar het godenmaal. Amerim was een gevoelige jongen, en smeekte de reuzen om in het vervolg iets genadiger te wezen. Wel at hij mee van het vlees, omdat dat van zijn vader moest. Amerim's vader duldde nooit tegenspraak, en daarom was Amerim altijd erg voorzichtig met hem. Als zijn vader ontplofte dan kon je je maar beter bergen.

Vele reuzen wisten dat. Ze vreesden Amerim's vader als geen ander. Op een dag ging Amerim met zijn vader het bos in, waar ze een grot vonden vol met rood zaad. Amerim's vader vertelde dat dit zaad de oorsprong was van alle reuzen. Hier zouden de reuzenvrouwen op een bepaalde leeftijd naartoe gaan, om van dit zaad te eten en zwanger te worden. Amerim wist niet wie zijn moeder was. Dat moest altijd geheim gehouden worden. Als de reuzenvrouwen zwanger geworden waren, dan werden ze gesluierd en kwamen op een reuzenkasteel terecht, waar ze de rest van hun leven moesten wonen samen met andere reuzenvrouwen. Zij moesten in het geheim baren, en dan werden

de kinderen gewisseld, en in een grote cirkel geplaatst, waar even later de gesluierde reuzenvrouwen omheen moesten dansen, zodat niemand wist welk kind bij wie hoorde.

Vaders werden dan aangekozen om voor de kinderen te zorgen. Als een kind dan later toch wilde weten wie zijn moeder was, dan moest zo'n kind zelf van het zaad eten, en zou dan in een droom zijn ware moeder zien.

Amerim at, viel in slaap en kreeg een droom van een reuzenvrouw met een grote indianentooi, met een heleboel witte veren met sommige zwarte plukjes, en rode plukjes. 'Lieverd,' sprak een stem, 'ik ben van een andere reuzenstam nu. Ik ben uit het kasteel van de gesluierde reuzenvrouwen gevlucht, en woon nu in het bos. Kom me opzoeken.' Amerim wist direkt dat dit zijn moeder was. Toen hij het zijn vader vertelde werd de reus erg boos. In paniek rende Amerim het bos in, en ging op zoek naar zijn moeder. Hij moest zich veel verbergen, want zijn vader kwam hem achterna. Maar na een tijdje had zijn vader geheel het spoor verloren, en ging weer terug. Niet veel reuzen waagden zo diep in het bos te komen, omdat ze bang waren voor allerlei wilde reuzenstammen.

Na een tijdje kwam Amerim bij een grote boomstronk waarachter de modderreuzen leefden. In deze stam vond hij zijn moeder. Amerim werd direkt liefdevol door hen uitgenodigd. De reuzen waren heel wijs, en helemaal niet zo afschrikwekkend als gezegd werd. Maar Amerim kende natuurlijk de andere stammen van het bos nog niet. De modderreuzen waren heel technisch, en hadden allerlei werktuigen vervaardigd. Amerim keek zijn ogen uit. Er waren zelfs liften waarmee ze tot de hoogste boomtoppen konden komen. Amerim was zo onder de indruk dat hij zijn vader helemaal vergat. Amerim's moeder was een groot opperhoofd van de modderreuzen, maar er waren hier een heleboel opperhoofden. Amerim kwam erg tot rust bij zijn moeder, en zijn moeder liet hem zien in welke grot zij woonde. Ook woonden er reuzen in reusachtige bomen en in hutten. Dieper in het bos leefden de reuzen in wigwams en in tenten. Hutten kwamen daar veel minder voor, alhoewel .... er waren wel hutten gemaakt van beenderen en doodskoppen. Maar Amerim's moeder vertelde hem dat hij niet bang voor andere stammen hoefden te zijn, omdat ze allemaal in vrede met elkaar leefden. De reuzen leefden van de jacht, en niet van de oorlog. De reuzen hier waren veel groter dan de reuzen die Amerim kende. Ook zijn moeder was erg groot, en hij vroeg zich af hoe dat kon. Zijn moeder legde hem uit dat er hier voedsel was waarvan je groter kon worden. De reuzen aten hier allerlei soorten zaad.

Het was duister zaad dat Amerim nog niet kende. Zijn moeder had er potten vol van, en toen zij hem voerde merkte hij direkt dat hij ervan begon te groeien. Toen hij groot genoeg was, enige jaren later nam zijn moeder hem mee naar een hal vol met reuzenspiegels. Deze reuzenspiegels creerden de wereld zoals hij was. Het waren sprekende reuzenogen. Ze vertelden de jongen wat hij later zou worden. De jongen ging door de reuzenspiegel, en kwam in een andere wereld terecht. Zoveel wezens leefden hier die vele reuzenspiegels droegen. De wezens waren harig en nog wel groter dan de reuzen die hij kende. Zijn moeder was ook meegekomen.

De reuzen hier waren nog wilder dan de reuzen die hij kende. Ze maakten niet alleen jacht op wilde dieren, maar ook op andere reuzen. Misschien waren de reuzen waar de jongen opgroeide daarom altijd zo bang voor het bos. In een grote zaal aten ze van het reuzenmaal : driehonderdmiljoen en vijfenveertigduizend schalen vol reuzenvlees, zoals reuzenogen, reuzentenen, en reuzenvingers.

De jongen vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Zijn moeder zei dat hij deze reuzen diende te onderwerpen. Hij zou hun koning worden. 'Ik heb het niet zo op die pottenkijkers,' brulde een harige reus. 'Ach laat hun,' zei een grote trage reus, 'ze doen ons toch geen kwaad ?'

De jongen werd door zijn moeder vastgepakt en gebracht naar een andere zaal. Deze zaal was nog wel groter dan de andere. Hier zagen ze reuzen met vleugels die net van hun jachtpartij terugkwamen, en ook werd hier het vlees geslacht en klaargemaakt. Het was een grote reuzenkeuken, als een jagershuis. ‘Moeder!’ brulde één van de reuzen, en stormde op de reuzenvrouw af. ‘Dit is je broer, zoon,’ zei de moeder van de jongen. De reus was reusachtig, en moeder vertelde dat de jongen net zo groot zou worden. De grote reus nam hen even later mee naar zijn huis waar ze rond de tafel gingen zitten. Even later schoof de grote reus een schaal met reuzenogen en reuzentenen voor de jongen. ‘Maar dat ga ik echt niet eten,’ zei de jongen, ‘jullie met je barbaarse praktijken.’

De reus keek hem begrijpend aan. ‘Zeg,’ zei de reus. ‘Als wij hen niet eten, dan zouden ze ons eten, en zij zijn veel erger dan wij. Zij jagen niet alleen, maar zij martelen ook, als trollen.’ De jongen zei niets, en begon voorzichtig te eten, wetende dat als hij niet groter zou worden, dan zou het rijk in groot gevaar zijn. Hij moest immers hun koning worden, dat had moeder hem zelf gezegd.

‘Waar wonen die reuzen ergens?’ vroeg de jongen voorzichtig. Moeder wees naar een schilderij met wat bergen dat aan de muur hing. ‘Achter de reuzenbergen wonen zij,’ zei de grote reus. ‘Maar ik heb liever niet dat jij daar komt. Want als ze je te pakken krijgen, dan is het goed mis.’

En toen vertelde moeder een verhaal over de achtergrond van die reuzen. Ze waren vage afstammelingen van trollen. De trollen zelf zouden ver achter hen wonen, en die zouden nog verschrikkelijker zijn. Deze trollen zouden kaarsen hebben van gebroken beenderen en reuzenschedels, en andere lugubere dingen. Deze trollen zouden in de reuzen wonen voor allerlei boosaardige praktijken. Ja, die trollen waren boosaardige, angstaanjagende wezens die nergens voor terugdeinsden.

De jongen luisterde huiverend naar het verhaal van zijn moeder, terwijl zijn broer begon te lachen. ‘Ach,’ zei de grote reus, ‘jongen, ik neem je er wel een keer naartoe. Dan kun je het met je eigen ogen zien.’

Moeder begon te glimlachen. ‘Ja, ik kan lugubere verhalen vertellen. En het is nog echt waar ook. Het gebeurt allemaal achter de reuzenbergen, waar reuzen en trollen tezamenleven.’

‘Ja, mams, en vertel eens over die druipende kaarsen die ze hebben,’ zei de grote reus lachend.

‘Oh ja, dat was ik vergeten te vertellen,’ zei moeder. ‘Die kaarsen druipen van slijm, bloed en snot.’

‘Ha, ha, ha,’ bulderde de grote reus. ‘Wat een boeltje daar, hè, mams?’

Moeder schudde van het lachen. ‘Maar pas maar op dat je niet in hun handen komt, zoon, want dan ben je de klos, echt waar, dan veranderen ze jou ook in zo’n druipende kaars. En dan verkopen ze je op hun markten. Daarom: als je gaat, ga dan met ons. Wij zorgen wel dat jou niets overkomt.’

En zo gebeurde het. De jongen ging met zijn moeder en zijn grote broer op reis. Na een tijdje kwamen ze de eerste trol al tegen. De trol was direkt erg vriendelijk, helemaal niet zoals de jongen had verwacht. In een grote huifkar bracht de trol hen over de bergpaden heen, en het duurde niet al te lang voordat ze achter de reuzenbergen kwamen. De jongen had zich het allemaal heel anders voorgesteld. De trollen waren allemaal erg vriendelijk naar hen.

Maar in hun huisjes stonden inderdaad vreemde kaarsen, en de jongen vroeg zich af waarvan die

kaarsen gemaakt waren. ‘Oh, van reuzenogen, reuzenharen, reuzentenen en reuzenvingers, enzo,’ zei een trol glimlachend alsof hij er niks van meende. Maar de kaarsen hadden een erg vreemde geur.

Later bleek dat de trollen helemaal geen reuzenvlees aten, maar gewoon kippenvlees, varkensvlees en rundergehakt. De jongen snapte het niet meer goed. Wie moest hij nu geloven? Werd hij niet gewoon overal in de maling genomen?

De trollen aten veel, terwijl de jongen allang niet meer kon. De trollen boerden veel, en hadden veel sterke verhalen. De jongen glipte er even tussenuit en liep naar wat van die vreemde kaarsen toe. Hij rook er even aan, en rook de indringende geur. Ook ging hij er even met zijn vinger over, en voelde dat er veel stof aanzat. Ook voelde het een beetje slijmerig aan. Het was een kaars met blauw vuur, en daarnaast stond een kaars met rood vuur, en verderop nog één met groen vuur. Aan de muren en aan de plafonds hingen vreemde spiegels. Ze leken wel een beetje op de reuzenspiegels. Maar de jongen kon er niets door zien. Ook liep de jongen even naar de gang, waar vreemde opgezette spinnen en krabben stonden. Ook hier hingen vreemde spiegels aan de muur en aan de plafonds. Ze lagen zelfs op de vloer, verweven in een vreemd tapijt. De vreemde spiegels leken een beetje op de buiken van spinnen. De jongen kon er niets door zien.

De huizen van de trollen waren door gangen aan elkaar verbonden, en al snel kwam hij in een ander huis. Hier waren de trollen ook erg vriendelijk, en ze nodigden hem uit om wat pudding met hen te nemen. Maar de jongen zat al helemaal vol.

Het trollentoilet was een vreemde bedoening met kettingen en leer, maar dingen leken daar ook van harige dierenhuiden gemaakt te zijn. Boven was er een badkamer waar dezelfde soort dingen stonden, en weer die druiperige kaarsen.

Op het zolder hoorde hij iemand zingen, en ging er over de trap naartoe. Maar het bleek een grammofoonspeler te zijn. Niemand was verder in de buurt. Toen hij door het raam keek zag hij rook. In de verte was een veldje tussen wat bomen waar trollen een barbecue hielden.

De volgende dag trokken de jongen, zijn moeder en zijn broer verder met de huifkar. Verderop bleek alles veel luguberder te zijn, alhoewel de trollen nog steeds erg vriendelijk waren. Hier woonden ze in grotten, in hutten, en in tenten. De trollen hier waren veel langer en droegen vaak riemen met doodskoppen erop en daaronder droegen ze harige broeken. Ook droegen ze kettingen met tanden eraan. Deze trollen bleken wel echt reuzen te eten, want hier zag de jongen gebraden reuzenharten, gebraden reuzenlever, en een heleboel andere reuzenorganen, meestal liggende tussen een hoop reuzenogen, reuzentenen, reuzenvingers en reuzenbotten.

Weer zag hij vreemde kaarsen die bijna een soort van aders hadden met vreemde knopen erin, en wat ervan afdroop leek veel op bloed, snot en slijm.

Sommige kaarsen leken geheel van reuzentenen gemaakt te zijn, anderen van reuzenogen, en weer anderen van reuzenvingers. Verderop kwamen ze in hallen die geheel van reuzenogen waren gemaakt, en daarna in hallen die geheel van reuzenvingers waren gemaakt. Vandaaruit kwamen ze in de hallen van reuzentenen, die over leken te lopen in hallen van trollentenen. Hier zagen ze kooien met trollenkinderen door de lucht gaan. De kinderen leken op reuzenkinderen, maar ze waren veel dunner en hadden een andere huidskleur, bijna als zand. De kooien zaten vast aan touwen en werden in de lucht voortgetrokken.

Einde

14. De Trollenspiegel

horror

Als iemand in de trollenspiegel keek, viel hij direkt dood neer en werd zijn ziel door de spiegel heengetrokken om hem in het land der trollen te laten werken. Het was een groensoortig zaad waardoor de zielen dan geketend werden, een zaad dat vanuit de ziel een gevoelige plek liet voortgroeien als een trollenspiegel. Zo kon niemand de ziel bevrijden zonder zelf ook een slachtoffer van de trollenspiegel te worden.

De trollen waren een wreed volk zonder enige genade. En als er dan genade was, dan zat er altijd wel een addertje onder het gras. Zo waren velen blij en verheugd als de trollen hen vrijlieten, maar dan werden ze al snel gegrepen door een groen vuur waardoor ze nog verschrikkelijker gebonden werden. Nee, een trol liet zijn gevangene nooit vrij. Een trol maakte alleen zijn slachtoffers klaar voor nog grotere wreedheden. Hierin had de trol altijd veel plezier.

Er was geen volk zo wreed als het volk der trollen. Ze kenden geen genade. Hun genade was alleen een nog grotere wreedheid. Dit maakte hen berucht. Ja, de trollen waren zeer gevreesd. Veel plezier hadden ze erin als hopeloze zielen voor hun aanwezigheid trilden. Want in de handen te vallen van een trol, was te komen in een fuik waaruit geen ontsnapping mogelijk was, alleen het uitzicht op een steeds groeiende ellende. De gevangene had alleen het uitzicht op ongekend wrede martelingen, die alleen maar wreder en wreder zouden worden, tot groot plezier van de trollen. En zolang je nog niet door hen gepakt was, kon je erop wachten dat ze op een dag voor je deur zouden staan, want een trol geeft nooit op. Hij zou het telkens weer opnieuw proberen door de ene na de andere valstrik, totdat je een keer op een onbedachtzaam moment zou toehappen, als het begin van een ritje dat steeds duisterder zou worden.

Ze hadden er groot plezier in om alles langzaam op te bouwen, om de spanning en angst zo groot mogelijk te maken, en om maar zoveel mogelijk valse hoop en zekerheid te schenken, zodat de klap daarna extra hard zou aankomen. Ja, het waren misbaksels, en zij woonden in de trollenspiegels en hun slachtoffers. Telkens weer spanden zij hun netten en webben om hun geluk te beproeven. Nee, er was geen groter duivels kwaad dan de trollenspiegel. Het was een ras erger dan demonen en vampieren. Als zij in de buurt waren dan gilden de geesten, spoken en duivelen het uit. Er was niets vergeleken met de trollen. Eens hadden zij de trollenspiegel ontworpen, en sindsdien groeide hun macht.

En allen die nog nooit in de trollenspiegel hadden gekeken, en dachten dat het zo'n vaart niet zou lopen, en dat het gewoon iets onschuldigs was, zouden zich eens op een dag ook bewust zijn .... van het kwaad van de trollenspiegel.

Einde

15. Mijn Vriend, de Slang

horror

In de onderwereld het ergste wat ik ooit had gezien waren de varkensslagers. De varkensslagers werden bestuurd door skeletten met gewaden aan en kappen op hun schedel. Vaak hadden ze hun domeinen in grote kraters. Je zou er depressief van kunnen worden, en dat werd ik dan ook. Ze sloten mij op in een kelder, een soort kerker, waar vanuit ik alles goed kon zien. Ik leefde van mijn eigen kots, en varkensvlees. Dat was de enige manier waarop ik leefde. Wel was het altijd goed om weer wakker te worden. Maar nog steeds denk ik eraan na al die jaren. Eigenlijk sta ik er mee op en ga ik er weer mee naar bed. Het is een trauma. Nog altijd hoor ik het gekrijs van die beesten in mijn hoofd, en nog meer het gekrijs van die skeletten. Het waren eigenlijk half-skeletten met nog een beetje vlees, spieren en vooral pezen. De geur was verschrikkelijk, niet om over naar huis te schrijven, en soms had ik het gevoel dat ik gewoon twee a drie dagen niet wakker werd. Ik wist wel dat ik droomde, maar toch. Dit was de onderwereld, daar ben ik van overtuigd. Het leek wel alsof alles hier varkensslager was of varken, en dan die skeletten met die kappen op. Echt verschrikkelijk. Het rook er echt naar de dood, naar ongewassen wateren, naar ongezouten lucht, en naar dingen die ik hier niet kan beschrijven. Weet je wat voor impact dat op een mens kan hebben ? Maar eigenlijk vraag ik me af of ik wel een mens ben.

Die skeletten met die kappen hadden daar beneden wel de touwtjes in handen. En mijn moeder maar zeggen : Je hebt het maar gedroomd. Ja, dat is waar, maar toch. De dominee zegt dat demonen bestaan, dat de onderwereld bestaat, diep in de grond, waar de doden leven. Mijn moeder zweert bij de kerk zo langzamerhand, maar ze zegt dat de dominee ook niet alles weet. Dat is zo, maar toch.

Zoveel skeletten in een optocht, allemaal met gewaden en kappen, een enge processie. Waar gaan ze naartoe ? Naar hun domein in de krater. Je zou er depressief van kunnen worden, en ik werd het ook .... En bang, verschrikkelijk bang, want zij heersen over hen zonder hoop. Ik had mijn geloof verloren in die tijd, en probeerde mijn hoop in andere dingen te vinden, dus ik was op dat moment hopeloos, en onder hun hoede. Verschrikkelijk. Ik denk er nog weleens aan terug. Daar reden ze dan op hun hoge paarden, en met hun scherpe laarzen maakten ze de huid van die beesten stuk. Verschrikkelijk. Sommige paarden waren gewoon skeletten. En die auto's die ze hadden, en die schepen, die waren gemaakt van skeletten, bottenvoertuigen. Verschrikkelijk. Daar wil je echt niet wezen. En ik was altijd blij als ik wakker werd, maar voor hoelang. De volgende nacht zat me alweer op te wachten. En dan leek het alsof ik voor honderd jaar sliep. Ik kon soms gewoon niet wakker worden, en dan is er niet even een dominee of moeder in de buurt, neen, dan is alles de hel, zelfs de zachte hand.

Maar op een dag kreeg ik in zo'n droom een ontmoeting met een rode slang, en die gaf mij een borstschild met haar, en een prachtig glimmende steen erop, bijna een verblindende steen waardoor alles zacht werd, en toen begon ik ook mooie schone dromen te krijgen, en dat was eigenlijk voor het eerst in mijn leven. Ik werd niet meer zo snel gillend wakker. En weet je wat het mooie was ? Ik kon ook vliegen, dus als er gevaar dreigde dan wipte ik er tussenuit. Maar het had ook nadelen. Ik wilde de onderwereld kennen, en misschien wat kunnen betekenen, en de steen hield mij tegen. Totdat iemand die steen een keer verbrijzelde. Ik kon hem wel omhelzen. Het was een halfskelet, met een verschrikkelijk angstaanjagende bijl. En ik kreeg weer toegang tot de diepere onderwerelden, ja eigenlijk dieper dan ooit. En wat ik daar zag, dat zul je niet geloven. Weinigen geloven me maar. Luister.

Op een dag zat ik aan de zee van bloed, na lang gezeten te hebben aan de rivier van bloed. In de verte kwamen een heleboel zwarte skeletten, heel dun, steeds dichterbij. Het leek wel op een processie. Sommigen droegen hoeden met veren, terwijl anderen kappen op hadden, maar de meesten hadden niets op, en waren gewoon naakte skeletten, soms met een veer hier of daar. Plotseling begonnen ze te grommen en snelden op mij af. Ik dacht : zal ik wegduiken in de diepte of

hier gewoon blijven zitten ? Ze waren de kwaadsten nog niet, en gaven mij een mes. Op het handvat stond een plaatje van een oude vrouw, een fotootje, maar dat rukten ze ervan af, en er scheen bloed van het handvat af te komen, vreemd bloed, bijna een beetje roze doorzichtig. Ik keek naar het mes en toen naar hen. ‘Ja, het is van jou,’ zei één van hen. Ik knikte. Dat was me nu wel duidelijk geworden. Het mes glom. ‘Je zult het nodig hebben,’ zei een ander. Ik wist het. Het was hier gevaarlijk. Ze vertrokken weer, en ik heb ze eigenlijk nooit meer teruggezien, maar het mes bleef bij me. Het mes sprak zelfs. Het bleek een mes te zijn van mijn voorouders, en ik kon zo met hen en de goden spreken. Nu ben ik niet zo gelovig, en al helemaal niet zo familiaal, dus op een goede dag wierp ik het mes ver in de zee van bloed. Dat had ik beter niet kunnen doen, want de zwarte skeletten kwamen uit de zee, en waren des duivels. Toen heb ik het mes weer teruggenomen, en besepte dat er ook goede goden waren en goede families, waar ik deel aan scheen te hebben. Toch vond ik het eng, en later op een markt verkocht ik het voor veel geld. Het ding bleek veel waard te zijn, en later vroeg ik me af of ik er wel goed aan had gedaan het ding te verkopen. In ieder geval voelde ik me beter, en met het geld kon ik veel doen. Het was de eerste keer dat ik geld van de onderwereld in mijn handen had.

Ik leefde er goed van, kocht een bed, een kasteel, ridders, indianen, skeletten, en de hele rimram meer. Ik werd koning van de dood, althans dat dacht ik, want er schenen veel meer koningen hier te zijn. Eigenlijk ging het er allemaal erg vreedzaam aan toe. Iedereen had zijn eigen domein. In ieder geval was het hier het beste om het hoogste van het hoogste te zijn, anders werd er met je gesold. Vreemd genoeg kwam ik hier weinig varkensslagers tegen, en nog veel minder varkens. Ik was diep in de onderwereld. Op een dag werd ik uitgenodigd door een andere koning van de dood, en die liet mij zijn kasteel zien, en vroeg even later of ik met zijn dochter wilde trouwen. Ik zei direkt dat ik niet aan die dingen doe, want stel je voor, dan kun je helemaal niet meer terug, plus dat alles hier levensgevaarlijk was. Mannen waren hier de slaven van de vrouwen.

De koning zelf was ook niet getrouwd, maar een paar van zijn zonen wel, en ik zag hoe ze door hun vrouwen werden toegetakeld. Ik was er zo naar van, dat ik eigenlijk direkt weer wilde vertrekken. Maar de beste man hield mij tegen. Hij liet mij een kamer zien met een soort dodentelevisie, dodenradio en nog wat technische dingen. Dat kende ik nog niet, en hij gaf me wat interessant spul mee. Het was door deze dodenapparatuur dat ik de onderwereld snel nog beter leerde kennen. Ik kon snel wapens bestellen, het beste van het beste, en leerde hoe ik hier zo snel mogelijk de rijkste kon worden, en al gauw was ik de keizer der doden, aangesteld over vele koningen der dood, en ik kreeg mijn eigen domein in een krater. Maar toen kwam ik in aanraking met een probleem. In het domein woonden vele varkensslagers en vele varkens, en dat moest ik op de koop toenemen. Ik deed geen oog meer dicht. Dus via de dodenapparatuur probeerde ik naar een hoger beroep te vissen, maar alles had te maken met varkens en varkensslagerijen. Die varkensslagers hadden de absolute macht, en waren de rijksten van de rijksten. Daar had ik dus helemaal geen zin in, en zo bleef ik de keizer der doden, maar ik kreeg er al snel nachtmerries van. De varkensslagers bezochten mij vaak en commandeerden me dat ik maar zo moest doen en zus moest doen, en zij lieten mij altijd heel duidelijk merken dat zij de touwtjes in handen hadden .... Niet de keizer, maar de varkensslagers maakten de dienst uit. Zo, die zat. En weet je nou wat het ergste was. Hoe langer ik hier bleef, des te meer ik op een varken begon te lijken, alsof er een vloek op me rustte. En ik kon niet meer terug.

Ik dacht : liever een varken dan een varkensslager, maar daar kwam ik snel van terug. Ik ging de oorlog aan tegen die varkens. Ik kocht een heleboel indianen in, skeletten, ridders, en nu zou ik dan de grote varkensslager der doden worden.

En wat kreeg ik ? Uitnodigingen. ‘Welkom in de orde der varkensslagers.’ Ik werd beter behandeld

dan de keizer, werd overladen met kado's, en mocht bij iedereen op visite komen. Ik kreeg en kap met een gewaad, en ik mocht mezelf skelet of halfskelet noemen, en ik had zoveel geld dat ik erin kon zwemmen. En dat deed ik dan ook. Ik scheen me steeds beter te voelen, terwijl anderen steeds depressiever werden. Ik had voor niemand tijd, want mijn nieuwe leven slokte mij helemaal op. Ik ging alleen nog om met andere varkensslagers, en had gevechten met ze. Soms waren er grote toernooien, waar alles om vrouwen ging. De winnaar kreeg dan één of andere belangrijke vrouw mee, maar ik zei al dat mannen hier de slaven van de vrouwen waren, en dat de vrouwen verschrikkelijke dingen met de mannen deden. Daarom ben ik die toernooien gaan ontlopen, want het eindigde toch altijd in de hel. Ik was een ridder, een poortwachter, en dat beviel me het best. Ik bleef op één plaats.

Ze noemden mij de poortwachter van de onderwereld. Ik dacht : het zal wel zo zijn. Heel soms ging ik weleens op uitnodigingen in van andere poortwachters, en zo belandde ik eens in een wel hele diepe krater. Het was het grootste domein wat ik ooit had gezien, en het joeg me schrik aan. De doodslucht die hier hing, verschrikkelijk. Ik kwam hier die rode slang weer tegen, en dat was maar goed ook, want ik raakte met die poortwachter in een verschrikkelijk gevecht. De rode slang redde voor de tweede keer mijn leven, en bracht me terug naar de bovenwereld, waar ik wakker werd. Het was een lange tocht geweest, een tocht die ik niet snel zou vergeten. De nacht erna gaf de rode slang mij een prachtige rode wapenrusting, en nam mij terug, ditmaal om de poortwachter te verslaan. De rode slang en een andere bruin en donker gestreepte doorzichtige slang zorgden ervoor dat dat domein nu van mij was, en dit was voor mij de poort om nog dieper in de onderwereld te komen.

Alles wat ik daar tegenkwam waren verschrikkelijke gevechten tussen poortwachters, en grote toernooien ..... Zij die wonnen kregen geen vrouwen, maar slangen, en toch leek me dat wel wat, want ik had meer met slangen dan met vrouwen. Ik won mezelf een leger van slangen, en kwam steeds dieper in de onderwereld terecht en kreeg steeds grotere terreinen. Ik dacht voorgoed van de varkensslagers af te zijn, maar hier zag ik ze weer. Ditmaal droegen ze vreemde kruizen en vreemde wielen, en waren de meesten geheel in het zwart verpakt : grote en vreemde zwarte pakken, en vreemde grote zwarte kappen, die soms op helmen leken. Waar ik terecht gekomen was wist ik niet. Ze spraken een vreemde taal, en ze bleken geheim gezelschap te hebben van vreemde slangen die in vrouwen konden veranderen. Het vreemde was dat ze niet tegen mij ingingen. Hun geld : slangentanden. Daar betaalden ze mee, en daarmee lieten ze hun werelden gestalte krijgen. Het leek op een vreemd kaartspel, alsof ze een groot spel speelden. Ik moest de spelregels leren kennen. Sommigen hadden rode dobbelstenen, gemaakt van zeldzame slangentanden.

Van een aardig wezen kreeg ik een huis, en hier moest ik beginnen. Het wezen leerde mij over goed voedsel dat hij in een ketel bereidde. Er waren hier ook wel eens toernooien, maar dan draaide alles om geld. Al snel won ik een paar toernooien, en werd de rijkste van allemaal. Ik kon kopen wat ik wilde. Ik baadde in rijkdom, en kreeg de centrale krater. Ik hield me veel bezig met mijn slangen, omdat die toch wel heel belangrijk voor me waren, en hun tanden waren een bron van inkomsten. Ze wisselden die tanden maandelijks, en sommigen dagelijks. Ik begon een slangen-kwekerij, maar dan op vriendschappelijke basis. Slangen waren mijn vrienden.

Ze noemden mij slangenvriend, en ze begrepen wel waarom. Terug naar huis wilde ik niet meer, totdat mijn moeder mij wekte.

Einde

16. Dragodan

Pulp Fiction

Dragodan zit in zijn kasteel wachtende op het antwoord van de prinses. Hij heeft zijn hulp aangeboden aan haar, en nu wacht hij op de opdracht. Dragodan heeft lang gezwoegd voor allerlei duistere heren, en ditmaal is hij blij dat de prinses hem in dienst genomen heeft. Alleen moet hij nog te weten zien te komen welke opdrachten zij voor hem heeft.

Boven de bergen zweven een aantal magische wezens. Ze zijn op weg naar het kasteel van Dragodan met de boodschap van de prinses. Dragodan is erg blij als ze binnen komen. Ze dragen een speciaal zwaard voor hem. 'Waar is dit zwaard voor?'

'Dit is de opdracht van de prinses,' zegt één van de magische wezens. 'Versla de Tundra en trouw met haar.' Dat was wel een erg vreemde opdracht voor Dragodan. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Hij wilde absoluut de draak wel verslaan, of het monster, wat het ook wezen mocht, maar hij wilde absoluut niet met haar trouwen. Hij was een vrij man, en hij wilde een vrij man blijven.

'Oh, maar dan zal de prinses wel iemand anders zoeken om voor haar te strijden,' zegt een van de wezens. 'Ziet u, de prinses wordt namelijk met nachtmerries lastiggevalen door de Tundra, een gedrocht dat 's nachts op haar balkon komt, een gevleugeld monster. Ze heeft iemand nodig die altijd bij haar is.'

'Zeg maar tegen de prinses dat ik de Tundra kan verslaan zodat hij nooit meer terugkomt,' zegt Dragodan.

'Oh,' zegt een van de wezens, 'okay dat is goed. We laten het u weten.'

En na drie dagen zijn de wezens terug, en Dragodan mag komen. Dragodan neemt het zwaard aan, en de magische wezens leggen hem uit waar de Tundra woont. Voor Dragodan is het niet moeilijk het gedrocht te verslaan, want dat heeft hij al zo vaak gedaan. De prinses is hem erg dankbaar. 'Is er dan niets wat ik u als geschenk aan kan bieden?' vraagt de prinses. Maar Dragodan schudt zijn hoofd. Dat hij de prinses blij kon maken was voor hem het mooiste geschenk.

Op een dag krijgt Dragodan weer bezoek van de magische wezens. Ditmaal hebben ze een andere opdracht voor Dragodan. Als Dragodan de opdracht zal vervullen, dan mag hij koning van het rijk worden. Maar dat wil Dragodan niet. Hij wil zijn vrijheid bewaren boven alles. 'Wat is de opdracht?' vraagt hij.

'De prinses heeft haar gouden armband verloren op reis. Kun jij hem terughalen?' vraagt een van de wezens.

Na een lange zoektocht komt Dragodan erachter dat de armband in handen is van een gevaarlijke vogel. Hij trekt zijn zwaard, en wordt bijna geobsedeerd door de prachtige armband met zoveel kleine steentjes die eraan bungelen. Zo'n prachtige armband heeft hij nog nooit gezien. Het wordt een moeilijk en bloederig gevecht met de vogel, een van de moeilijkste gevechten die hij ooit heeft gehad, maar toch slaagt hij erin de armband terug te krijgen, en brengt hem naar de prinses.

'Weer dank je wel,' zegt de prinses. 'Dragodan, ik wil je een goede raad geven. Maak van de

verslagen vogel je nieuwe wapenrusting, en geef ook wat van zijn veren aan mij.' Dragodan doet wat hem gezegd wordt, en maakt van de botten en veren een nieuw pantser. Ook geeft hij enkele veren aan de prinses. De prinses was altijd gesluierd geweest voor Dragodan, maar ditmaal haalt ze haar sluiers weg. Als Dragodan haar ziet wordt hij direkt verliefd op haar, en wil niets lievers dan met haar trouwen en haar koning zijn. Daar had de prinses natuurlijk op gewacht, en zo zal zij koningin zijn.

Maar de raadgevende vogels van Dragodan vinden dat niet zo'n goed idee. 'Laat jezelf niet zo door haar beheksen. Heus, je zal niet tevreden zijn in je huwelijk.' En daarom nam Dragodan zich op een dag vlak voor het huwelijk voor om te vertrekken. Hij ging dieper de onderwereld in, en liet zich leiden door de raadgevende vogels, die hem al raad gaven sinds hij een kind was. In de diepten van de onderwereld vind Dragodan een heleboel vrouwen zoals de prinses, en hij weet dat als hij zijn hart aan hen geeft, dan is zijn leven afgelopen. Hij wil vrij zijn, en doen waarvoor hij geboren is : het vervullen van opdrachten.

Einde

17. De Trollenkoning

Eens, en dat is al heel lang geleden, zwierf ik in de bossen en verdwaalde uiteindelijk. Zo diep was ik nog nooit geweest, en ik wist niet meer hoe ik terug moest komen. Midden in de nacht kwam ik in een trollendorp terecht. Er zijn maar weinigen die het geloven. Echt waar, die trollen die leven net zoals wij : ze vissen, jagen, hebben boerderijen, huizen of hutten met keukens. In ieder geval was het een echte trollenbende. Ik had nog nooit zoveel vuil en puin hoop bij elkaar gezien. Ze leefden daar verwaarloosd, droegen bijna geen klederen, maar wel veel riemen als tuigjes, waar ze hun wapens aan vast konden maken.

Ik bleef er staan, maar ineens werd ik gegrepen. Ik werd van mijn fiets afgetrokken en er ontstond een hevig gevecht. Ik had weleens gehoord dat het niet best was om in de handen van trollen te vallen, dus ik deed m'n uiterste best om weer los te komen, maar tevergeefs. Ze brachten mij voor hun koning, en maakten mij tot een gladiator. Ik moest tegen allerlei enge beesten vechten. Dit tot groot vermaak van de trollen. Ik dacht werkelijk dat ik hier nooit vrienden zou krijgen, en ik moest altijd in een donkere kerker slapen. Maar op een nacht kwam er een trollenvrouw bij me. Ze gaf me wat bloemen, heel lief, en ze zei : 'Wacht tot de sterren uit de lucht zullen vallen om jouw kerker te openen.' Ik dacht dat ik dan zou kunnen wachten tot sint juttemes, want dat zou toch nooit gebeuren. Ik snapte niet wat ze bedoelde, maar plotseling liet ze een glimmende sleutel voor mijn neus bungelen. Door de tralies staarde ik ernaar en naar haar. Ze was heel mooi, en het beetje licht dat er was weerkaatste zo prachtig in haar ogen. Ze liet de sleutel bungelen, alsof ze ermee wilde plagen. 'Zie, ik heb de sleutel van de koning gestolen,' sprak ze. 'Ik kon het niet aanzien hoe ze jou mishandelden, maar ik ben er voor jou, nu, dus kom.' Ze drukte uiteindelijk de sleutel in het sleutelgat en maakte de deur open. Maar daar kwamen al een paar trollenwachters aan, en toen deed ze iets heel doms. In paniek drukte ze mij weer terug in de kerker, en ook zij ging naar binnen, en deed de deur weer op slot. De trollenwachters keken naar binnen en moesten lachen. 'Haha, nu hebben we twee vliegen in één klap. Daar zal de koning blij mee zijn. Ze gristen de sleutel weg en liepen verder. De vrouw begon te snikken. 'Het is allemaal mijn schuld,' zei ze. 'Nu zullen we morgen vast opgehangen worden.' En ja hoor, dat was de bedoeling. Want toen de koning het de volgende dag hoorde moesten we voorkomen. Hij was woedend, maar ook gemeen. Hij lachte gemeen. Hij zei : 'Ophangen die lui.' En zo werden we naar het marktplein geduwd, geboeid, en kregen een strop om onze nek. Nu zou je misschien denken : 'Kerel, hoe ben je daar aan ontsnapt?'

Er kwamen op dat moment net wat vissers terug van een vistocht. Het waren vrienden van de vrouw. Toen ze zagen wat er aan de gang was trommelden ze nog meer van hun vrienden op, en het werd een kleine burgeroorlog, waardoor wij tenslotte gered werden. De koning werd afgezet, en ze wilden dat ik de nieuwe koning zou worden.

Ik kreeg een heleboel vrouwen, omdat dat de gewoonte was. Ook kreeg ik een hele vreemde grote edelsteen waarin een meisje opgesloten zou zitten. Ik vond dat wel wat vreemd dus ik vroeg ernaar. Het bleek een zingende steen te zijn, die eens door een trol was gevonden. Het was een geschenk aan de koning. Ik dacht : Het zal wel goed zijn.

Sinds ik aan de macht was ontstonden er wel vaker relletjes. Trollen waren wat dat aanging erg vechtlustig. Ik wilde hen wel helpen wat liever te zijn naar elkaar, maar sommige trollen waren daar niet al te open voor. Ze wezen me erop dat sommige dingen gewoon moesten gebeuren. Het hoorde zogezegd bij hun algemene ontwikkeling.

Het voel me op hoe weinig protest er tegen mij als koning was. Ze vonden het allemaal best, en het leek allemaal heel natuurlijk te gaan. Toen ik op een dag geen koning meer wilde zijn en verder wilde trekken, kreeg ik van hen een toverpaard en een eenhoorn als dank en afscheid. Terug naar huis wilde ik niet, maar hier blijven ook niet. Dus ik vertrok naar de dieptes van de bossen .... Weer kwam ik hier allemaal trollendorpjes tegen. Ik kon mijn ogen niet geloven. Wat me opviel was dat er hier veel vee gehouden werd, als in fokkerijen, vooral kippen en varkens. Deze beesten werden door de trollen volop geslacht, omdat de trollen hier voornamelijk vlees aten om in leven te blijven. Maar tot mijn grote schrik zag ik ook hoe ze mensen fokten, voor slavenwerk en voor de slacht. En ik wist dat ik eigenlijk op de verkeerde plaats was gekomen. Maar ik had mijn trollenkroon nog steeds. Ik zette hem op, en stapte richting het stadhuis. Al snel merkte ik hoe dom de trollen waren, want ze dachten echt dat ik de koning was, en eigenlijk was ik dat ook nog steeds wel. Ik kwam er ook achter dat ze het allemaal niet zo kwaad bedoelden. Eigenlijk wisten ze niet beter. Ik vroeg me af hoe ze aan al die mensen gekomen waren, maar feit was dat ze die mensen gewoon doorfokten, en ik begon me af te vragen wat ik nu moest doen.

Uiteindelijk ben ik maar gewoon terug gegaan naar de mensenwereld, en heb ik mijn verhaal verteld. Het viel me op hoe weinig men om deze mensen gaf. Mijn verhaal werd gewoon niet geloofd.

Vele jaren later ging ik terug naar de trollenwereld, maar er bleek niets meer van hun wereld over te zijn. Met gemengde gevoelens denk ik aan hen terug.

Einde

18. Eén van Hen

Het mooiste wat je in je leven kan doen is te gaan naar plaatsen waar nog geen mens eerder is gekomen. Diep in de jungles van de immens grote tropische regenwouden loopt een man eenzaam en verlaten, op zoek naar de laatste overblijfselen van wat eens het paradijs was. Een naakte vrouw ziet hem, draait haar gezicht van hem weg, en houdt haar handen ervoor. De man weet dat hij nu erg voorzichtig moet zijn. Zou zij van de Suebche-stam zijn ? Het zou de laatst overgebleven stam van het paradijs zijn. Plotseling is het alsof de vrouw door de bliksem wordt getroffen, en valt neer. De man rent op haar af, en de vrouw houdt haar ogen stijf tegen elkaar.

‘Kus me,’ zegt de vrouw, ‘ik spreek jouw taal.’ Maar als de man het doet, krijgt hij een keiharde klap in zijn gezicht. De woorden ‘kus me’ betekenden hier iets heel anders. Hier werden dezelfde woorden gesproken, maar ze hadden andere betekenissen. De vrouw staat op, en rent weg. Dan begint ze te gillen, en al snel komen er naakte indianen haar tegemoet. Nu moet de man rennen voor zijn leven.

Een man wordt wakker met een bezweet gezicht. Hij ligt in zijn tentje diep in de jungle van het tropisch regenwoud, omdat hij op zoek is naar de laatste stam van het paradijs. Hij rekt zich goed uit, stapt zijn tentje uit, en bekijkt de prachtige vochtige en weelderige jungle die langzaam door het zonlicht overgoten wordt, en een zwoele vorm krijgt door alle weerspiegelingen. De temperatuur speelt hier met licht en schaduw, en de man knijpt even zijn ogen dicht om zichzelf één te maken met deze overweldigende natuur, en om zich te bezinnen op zijn opdracht.

Na een tijdje heeft hij zijn tentje opgerold, en trekt verder. Het is alsof de zon hem lokt, en het pad naar het paradijs hier in vleeselijke gedaante voor hem ligt, een pad waarvan hij altijd dacht dat het onbereikbaar was, enkel zijn fantasie prikkelende. Diep in de jungle hoort hij de kreten van dieren, en hij vraagt zich af of de Suebche-stam nog steeds bestaat. Hij is niet gelovig, maar er wordt gezegd dat deze stam de laatst overgebleven stam van het paradijs is. Hij houdt het erop dat het het laatste stukje paradijs op aarde is, als de overblijfselen van de oertijd. Hij ziet het geloof als een poging om alles wat mooi is te bezitten. Maar dit hier is werkelijkheid, geen fantasie. Het geloof is zo ongrijpbaar, maar hier is alles vlees geworden.

In de verte hoort hij iemand zingen. Hij had hier eigenlijk geen mens verwacht. Hij dacht echt dat de stam zou zijn uitgestorven, maar wilde het toch met eigen ogen bewezen zien. Er kwam weer wat hoop in zijn hart toen hij het gezang hoorde. Hij loopt op het geluid af, en ziet een naakte vrouw in een kleine plas baden. Al snel heeft de vrouw hem in de gaten, en begint te gillen. ‘Wat zijn ze paranoïde?’ dacht de man bij zichzelf, glimlachend. Hij was absoluut niet bang, maar wel voorzichtig. Hij had er wel vertrouwen in dat het goed zou komen, maar de gil bleef als een echo in de lucht hangen. Het was de meest angstaanjagende kreet die hij ooit had gehoord, maar voor hem sprak het meer over de angst van de vrouw. Als zij van de Suebche-stam was, dan had ze nog nooit contact met de buitenwereld gehad.

De man is op zijn hoede. Als hij zich de woede van de stam op zijn hals haalt, dan is het afgelopen voor hem. Voorzichtig pakt hij een geknakte bloem van de grond af, steekt hem in zijn haar, glimlacht even, en houdt dan de bloem weer in zijn hand, alsof hij het de vrouw wil aanbieden. Ook de vrouw lijkt even te glimlachen, maar dan maken haar wenkbrauwen een gevaarlijke beweging, alsof ze van plan is hem aan te vliegen.

‘Heus, ik wil je geen pijn doen,’ fluistert de man zacht. Maar dat hoort ze niet. Ze staat nog te ver weg. Dan rent de vrouw weg. De man weet dat hij nu moet oppassen, want de Suebche-stam zou op alles jagen, en jagers waren ze als de beste. Na lang lopen probeert hij de natuur weer in zich op te nemen. De natuur vertoont een rijkdom die hij niet kent.

De man probeert zich weer te bezinnen op zijn opdracht. Ook bezint hij zich op zijn strategieën. Als de Suebche een zeker geloof hebben, dan zal hij daaraan tegemoet moeten komen, maar daar is niets over bekend. Hij besluit zijn intuïtie te volgen.

Na een tijdje ziet hij in de verte een groep Suebche-meisjes als in een soort dans. Hij herkent het als een jacht-ritueel. Ze gillen heel luid, en hij weet even niet of hij blij moet zijn of niet, dat hij ze nu heeft gevonden. Hij vermoedt dat hij nu dichtbij hun dorp of kamp is.

Een python staart hem aan, hypnotiserend. Bang voor pythons is hij niet. Hij schijnt een kalmerend effect op hen te hebben. Even denkt hij dat hij schrikt, als de python ineens tot hem spreekt. De python heeft een vochtige huid, met de prachtigste patronen en kleuren met hun schakeringen, en weer schijnt het zonlicht ermee te spelen. ‘Waak op, zoon,’ sprak de python. ‘de Suebche hebben geen geloof. Zij leven in een fantasie.’ De man keek op, en merkte dat het toch echt de python was die tot hem sprak. De python bewoog zijn enorme lichaam, en kwam iets dichterbij. Ook de man leek zich te openen, en bewoog iets dichterbij. Toen sprak de python verder : ‘Zoon, zij leven in fantasie, de laatste overblijfselen van een echte fantasie-wereld. Daarom willen ze niets met de buitenwereld te maken hebben, en zullen ze je zeker doden als je dichterbij komt. Maar .... ik kan wel wat voor jou betekenen .... Ik ken de Suebche, en zij kennen mij ....’ De slang sprak bijna slaapverwekkend en heel geheimzinnig.

De man voelde een kracht door hem heenstromen die hij niet kende, iets heel vitaals, maar tegelijkertijd verzwakkend, alsof alle botten in hem doorspietst werden, of zelfs op een vreemde pijnloze manier werden gebroken.

‘Deze fantasie was eens een algehele realiteit,’ sprak de slang ineens veel luider, en zijn lichaam begon te ribbelen en in kracht op te komen. ‘Maar zij die deel hadden aan deze fantasie begonnen de fantasie te verwerpen, en daarom trok de fantasie zich terug, eerst door vulkanen, later door overstromingen. De Suebche hebben zich altijd aan de fantasie vastgehouden, en niet gekozen voor ... het geloof ...’

‘Maar is het geloof dan verkeerd ?’ vroeg de man.

Toen vervolgde de slang : ‘Zij die opgroeiden in het geloof moesten over het pad van geloof teruggaan naar de fantasie, maar velen blijven op dit pad steken, en zijn niet anders dan hun voorouders.’ De ogen van de man begonnen geheimzinnig te glinsteren. ‘Ben jij de slang van het paradijs ? Nee toch ?’

De slang gleed heel voorzichtig over zijn huid, en kreeg langzaam de man in zijn grip. De man was nog steeds niet bang, omdat hij zag dat de slang niets kwaads in de zin had. ‘het geloof verzon haar eigen verhaal. Er zat wel een kern van waarheid in,’ bromde de slang. ‘Er was eens een soort paradijs, de fantasie, waar ik deel aan had. Maar het geloof heeft alles kapot gemaakt. Het paradijs was van mij, maar door het christelijk geloof werd ik afgeschilderd als een indringer die anderen zou weglokken. Het is juist net andersom gegaan. Ik wilde hen dieper erin laten wegzinken.’

De man begon te glunderen. Hier hoorde hij een hele andere kant van het verhaal. Hij zou wel een deel willen zijn van dat overblijfsel van die fantasie-wereld, hier zo diep in de jungles van het tropische regenwoud. De man voelde een enorme opgewondenheid opborrelen, en knuffelde de slang bijna. Hij wist wel dat hij dichtbij de python moest blijven, anders zou hij het niet meer kunnen navertellen.

Plotseling schrikt de man wakker. Was het allemaal maar een droom ? Wel een hele interessante droom, maar was het waar ? De man stapte zijn tentje uit, bekeek de natuur om zich heen die leek te ribbelen in het zonlicht als een zwoele extase die hij nog nooit eerder zo dichtbij had gevoeld, alsof het over zijn huid danste. Hij kneep zijn ogen stijf dicht, om één te worden met deze verlokkelijke, weelderige natuur. Wat kon hij verwachten ? Voor hem lag de nog donkere jungle van het tropische regen-oerwoud, lonkend, alsof het hem wilde omhelzen, wurgen ? Hij wist het niet. Het kon natuurlijk gevaarlijk zijn. De stam waar hij naar op zoek was had geen manieren. Als ze zich door

hem bedreigd zouden voelen, dan zouden ze hem zeker vermoorden.

Opgewonden liep hij verder, nadat hij zijn spullen had gepakt. In de verte hoorde hij wat kreten die van dieren, maar ook van indianen konden zijn. Als het indianen waren, dan zou hij al heel dichtbij zijn. Hij dacht aan zijn dromen, en aan zijn opdracht. Plotseling sprong er een naakte vrouw vanuit een boom op hem. De vrouw had hem al snel in een wurggreep, en stak een soort gifpijlje in hem. Direct legde hij het bijltje, en werd afgevoerd tot in het kamp. Ze legden hem in een wigwam waar hij na een paar uurtjes bijkwam. Ze gaven hem van een vreemd rood sap te drinken. De vrouw was bij hem en aaide hem. Dat was wel een vriendelijk gebaar, maar waartoe? Als ze kanibalen zouden zijn, dan was dat allemaal maar ter voorbereiding van het vlees? Maar goed, hij wist niet of ze kanibalen waren, en probeerde die gedachte snel weer te vergeten.

Hij voelde zich heel wat nu hij eindelijk de Suebche-stam had gevonden, zij die de burens van Adam en Eva geweest waren, in het paradijs. Dit was het laatste stukje paradijs, dat juist zo leefde, door hen. De vrouw glimlachte naar hem. Zou hij het straks kunnen navertellen, of eindigde alles hier? Wilde hij het nog wel navertellen, of wilde hij hier altijd blijven, om te worden als hen? Zijn lichaam trilde. Deze stam had nooit contact gehad met de buitenwereld.

Weer werd er een gifpijlje in hem gestoken, maar ditmaal viel hij niet bewusteloos. Hij werd overspoeld door warme gevoelens, alsof hij door de fantasie werd omhelsd. De vrouw legde haar handen tegen haar borst aan. Deze mensen hielden van de natuur, en hier was deze natuur zuiver.

De stam was heel vriendelijk naar hem, totdat één van de vrouwen een reusachtige vogelspin in haar hand nam, die ze haar hand liet opeten. Toen begon de horror, ook voor hem. Alles eindigde in een nachtmerrie, en gelukkig voor de man was het maar een droom. Hij werd wakker, en wist niet of hij er zo blij mee moest zijn. Want diep van binnen zou hij zijn leven wel willen geven om de laatste stam van het moederparadijs te vinden. Nu had hij weer bot gevangen. Het leek wel alsof het tropische oerwoud met hem speelde. Hij was moe in zijn benen, alsof een vreemd tropisch dier hem had uitgezogen. Hij keek naar zijn been, en zag een klein insect, en een heel klein wondje. Later voelde hij niets dan kracht door zijn benen vloeien, alsof het beestje hem bevrucht had.

Met stevige passen liep hij door. Hij was nu echt toe aan een ontmoeting. Hij hoopte dat als ze hem zouden zien ze hem meteen zouden omhelzen. Zouden hun goden hen niet kunnen vertellen dat hij eraan kwam? Of geloofden ze niet in goden? Misschien waren het wel hele vrije mensen, vol van paradijselijke fantasieën. De man voelde alsof hij van de grond op een boot stapte. Hier waren wat riviertjes, en die riviertjes leken wel vuil, maar vol van de jungle. Dat was beter dan die riviertjes die door fabrieken waren vervuild. Dit was natuuruil. De man besloot te gaan zwemmen, en zag even later wat anaconda's paren in de rivier. Zulke orgieën konden wel enkele dagen duren. Zo bleven ze tenminste van hem af, alhoewel hij niet bang was voor slangen. Hij had altijd iets met slangen. Voor hem was het in ieder geval al een prachtige reis geworden die hij nooit zou vergeten, of hij de Suebche nou zou vinden of niet. Eigenlijk deed het er niet meer zo toe, omdat hij helemaal door de natuur werd opgezogen. Zijn hoofd was ermee doordrenkt als met heerlijk geurende verf, als de bronnen van nieuwe fantasieën. Hier zou hij de rest van zijn leven over kunnen nadenken.

Hij zag de apen in hun bomen, en hij voelde zich intens gelukkig. Voor hem stoeiden wat andere slangen, en ook wat krokodillen kwamen vanaf de oevers in het water. Nu was het oppassen geblazen. Hij bleef doodstil liggen, en probeerde zo letterlijk naar de kant toe te drijven. Even later stapte hij uit het water. Een vrouw met hangborsten staarde hem aan. Ze leek paranoïde, dus de man bewoog bijna niet. Hij wist niet wat hij kon verwachten. Zou ze wegrekken of hem bespringen? 'heus, ik doe je niets,' fluisterde de man. De man voelde veel tederheid en een soort medelijden naar

haar. verder kon hij het niet goed plaatsen. Hij wist ook niet of tederheid wel op z'n plaats was bij dit soort mensen. Dit moesten de Suebche dan zijn. De man stak zijn hand uit, en de vrouw keek naar zijn hand. Natuurlijk kende zij het handenschudden niet, maar de man wist niet wat hij anders moest doen. Toen maakte hij een omhels-beweging in de lucht. De vrouw bleef hem strak aankijken. Hij zag de angst in haar ogen. Zacht begon de man wat te zingen om haar gerust te stellen. De man zag bijna haar hart kloppen. Maar daar kwamen de krokodillen al aan. De vrouw stapte langzaam naar achteren, terwijl de man bleef staan. De man wilde weleens zien wat de vrouw zou doen. Het leek alsof de vrouw er niet om gaf. Net op tijd kon de man omhoog springen om een tak te grijpen. Toen zag hij ineens dat de vrouw glimlachte. Die momenten waren heel kostbaar voor hem.

Een hopeloosheid gleed over de man toen de vrouw hem weer strak aanstaarde, nu van een grotere afstand. Hij had het gevoel dat hij nooit geaccepteerd zou worden. Misschien was hij in hun ogen een gevallene, een verdoemde, iemand die het paradijs ooit had verlaten, en daarom nooit meer toegelaten mocht worden. Misschien was hij wel bestemd te branden in de hel, als ze daarin geloofden. Maar goed, hij kende hun geloof niet. Hij voelde zich een zondaar. Zij waren paradijselijk, en hij was beschaafd, burgerlijk, of misschien alleen een gevangene van de buitenwereld. Wat zou het hem kosten om bij hen binnen te kunnen komen ?

En ging het hem nog wel om de mensen, of ging het hem om de natuur. Hij zou zich goed kunnen vermaken in dit stukje paradijs op aarde zonder de mensen, zonder deze Suebche-stam.

'Suebche,' zei de man. De vrouw glimlachte. Een andere vrouw was erbij komen staan. Ze had een zorgelijke blik, en had een boog met pijlen. Langzaam greep ze één van haar pijlen, wilde schieten, maar de andere vrouw hield haar tegen. De vrouwen werden boos op elkaar, en er ontstond een gevecht. De man wist niet wat hij moest doen. De vechtende vrouwen waren naar elkaar aan het gillen, en rolden over de grond. Nu wist de man hoe de stam met elkaar omgingen. 'Suebche, Suebche,' riep de man. De vrouwen lagen bijna in het water, en ze hadden niet in de gaten dat er krokodillen toesnelden. Plotseling dook de man in het water en greep één van de krokodillen. Als hij dat niet had gedaan dan was het kwaad al geschied. De vrouwen reageerden direkt en stopten het gevecht om voor de rest van de krokodillen dekking te zoeken. De vrouwen keken toe naar het gevecht tussen de man en de krokodil, alsof ze niet begrepen dat de man hun leven had gered. Of misschien gaven ze daar niets om. De man verwachtte wat hulp, maar kreeg die niet, en verdween telkens met de krokodil onder water. Na een tijdje ontsnapte de man, en greep zichzelf weer vast aan de oever. De vrouwen klaptten in hun handen, op een vreemde manier.

'Suebche, Suebche,' zei de man. Hij had de indruk dat de vrouwen het wel interessant vonden. Ze waren net dieren. Volgens de man hadden ze geen hersenen, of waren ze gewoon niet beschaafd opgevoed. Ze wisten misschien niet wat 'hulp' betekende, en 'zorg'. Ze verwaarloosden zichzelf en elkaar. Zo zagen ze er ook uit. Ze waren wilden.

De man bedacht voor zichzelf hoe hij contact kon maken. Weer omhelsde hij de lucht, en de vrouwen deden hem na, maar hij had niet de indruk dat ze wisten wat het betekende. Misschien waren ze niet slecht, maar gewoon erg naief, onwetend. Ze leken op wilde dieren, op beesten, en de man vond er eigenlijk niets menselijks in terug. Zij waren van het paradijs, en voor-menselijk. Zij wisten niet wat mensen waren, omdat ze nooit mensen hadden ontmoet. Misschien was dat de reden waarom ze de man interessant leken te vinden. Maar de man was op zijn hoede, want misschien was hij wel interessant om op hun bord te verschijnen als stukje vlees. Maar ja, dan waren ze wel erg geraffineerd. Als ze op jacht waren en hem als prooi zagen, dan hadden ze hem misschien allang afgeschoten. Ook wilde hij hen het voordeel van de twijfel geven, hoe gevaarlijk dat ook was. Hij

koos ervoor om hen maar te vertrouwen, tot nu toe dan, en zette zijn pogingen tot communicatie voort. Als hij vriendschap met deze twee zou kunnen krijgen, dan was hij al een stuk verder, en zou dat misschien de basis zijn voor verdere vriendschappen.

Opeens werd er schel gefloten, voor de vrouwen een seintje dat ze moesten komen. Ze maakten wat ongemakkelijke gebaren om hem dat duidelijk te maken, en zo renden ze beiden weg. De man besloot maar gewoon te blijven. Misschien zouden ze hier wel terugkomen. Na een tijdje viel de man in slaap tegen een boom.

De volgende dag werd hij wakker door een ritselend geluid. Het was een anaconda. Het begin van een nieuwe dag. De man stond op, rekte zich uit, en ademde de warmte in van een nieuwe dag, direkt al zo heet. Hij voelde er eigenlijk meer voor om naar onbekende diersoorten op zoek te gaan. Het contact zoeken met een stam als deze ging zo moeizaam, alhoewel het eerste lijntje gelegd was. Het gevoel was als een sieraad die in zijn hoofd rinkelde, en die het zonlicht op allerlei manieren weerspiegelde. Het bracht zijn gevoel in een nieuwe staat van opwinding. Hij zag de kleurigste dieren, zoals kikkers, hagedissen, salamanders, overgoten en betoverd door het zonlicht. De vrouwen kwamen niet terug, dus misschien hadden ze hun stam wel ingelicht en kregen ze geen permissie om terug te gaan. Hoe dan ook : ze waren nu op de hoogte. Ze wisten waar hij was, dus nu hing het van hen af. Maar tijd om te wachten had de man niet. Hij was met zoveel dingen bezig, en vond de dierenwereld en plantenwereld net zo interessant.

Een wulpse vrouw stond voor hem met pijl en boog. Ze mompelde wat, richte op hem, en wilde schieten. Net op tijd kon de man wegduiken, en rende weg. De vrouw kwam hem achterna. Misschien zag ze hem voor een dier aan, of misschien waren het kanibalen. Na een tijdje zocht de man veiligheid in een boom. Maar hij zag steeds meer vrouwen onder hem verschijnen. Na een tijdje hadden ze hem gezien, en begonnen te krijsen. Direkt werden er vele pijlen op de man afgeschoten. De man greep een liaan, en kwam op een volgende boom terecht. Dat ging wel snel met zo'n liaan, en al gauw begon hij er handigheid in te krijgen.

In de verte zag hij een dorpje, en omdat hij wist dat de vrouwen hem achterna zaten besloot hij maar gewoon een poging te wagen. Hij rende op het dorp af, in de hoop bescherming te vinden. Een oude man keek hem aan alsof hij de maan zag bloeden. De oude man wist niet wat hem overkwam. In de verte hoorde ze de gillende en joelende vrouwen. De man schoof een dierenhuid opzij en liet de man in zijn hut. Zouden dit weer andere stammen zijn, of gewoon een ander deel van de Suebche. De man wees op de oude man, en zei : 'Suebche'. Ook de oude man zei 'Suebche' alsof hij niet wist wat het betekende.

Dieper in de hut was een ander deel achter een grote lap van dierenhuid. Hier zag de man twee naakte vrouwen liggen. De oude man maakte een gebaar alsof hij de vrouwen aan de man schonk. De vrouwen waren paranoide. Misschien dachten ze dat de man een god was. De twee vrouwen knielden voor de man en hielden zijn handen teder vast. Toen begonnen ze zijn handen te strelen. Ook de oude man knielde. Dus knielen hadden ze wel geleerd, maar wat betekende het voor hen ? Misschien wel iets heel anders.

Even later ging de oude man weg. Eén van de vrouwen wilde met een touw de handen van de man vastbinden, en toen wist de man dat hij aan het verkeerde adres was gekomen. Tenzij hij gewoon niet wist wat dit vastbinden betekende. Was het een ritueel, of waren ze kanibalen, of was dit de manier waarop ze goden begroeten ? Voor de man was het een raadsel. De andere vrouw ging achter hem staan, en het leek alsof de man niet meer wegkon, tenzij hij het abrupt zou afkappen. In die mogelijkheid was hij, als hij het goed begreep. De man liet zich maar vastbinden, zolang hij zijn

benen nog naar had. Ze lieten hem op de grond zitten, en maakten een soort soep wat hij mocht opdrinken. Hij wist dat ook dit gevaarlijk was, want als er slaapverwekkende stoffen in zaten, dan was het afgelopen met hem. Inderdaad zaten er slaapverwekkende stoffen in, maar dat bleek de regel hier te zijn. het was een deel van het voedsel. Zweterig werd hij even later wakker. Ze hadden een deken over hem gelegd, en zijn handen waren nog steeds vastgebonden. De vrouwen lagen bij hem, en waren heel voorzichtig en vriendelijk, bijna goedaardig. Als ze kanibalen waren dan hadden ze hem allang geslacht, dacht de man. Hij voelde een warm branderig gevoel in zijn lichaam, door de soep, en dat voelde niet onprettig aan. De vrouwen waren teder, maar niet opdringerig. Zouden ze denken dat hij een god was, of gingen ze zo met gasten om ? Waarom moesten zijn handen vastgebonden zijn ? De deken was afgetrokken, en met een ander touw wilden ze zijn benen vastbinden. De vrouwen zagen er niet agressief uit, tenzij het een valstrik was. Hij kon zich er alleen niet tegen verzetten. Ze waren al zo aardig geweest, en misschien zou hij hen beledigen als hij het niet zou laten doen. Dan zouden ze hem misschien wegsturen, en kon hij weer helemaal overnieuw beginnen. Toch begon hij bang te worden, en begon meer en meer te zweten, zelfs te trillen. De vrouwen waren hier erg gevoelig voor, en probeerden hem op zijn gemak te stellen, alsof ze geen kwaad in de zin zouden hebben. Toen lag hij daar, vastgebonden aan handen en voeten, als een hopeloze prooi. Hij was nu totaal afhankelijk van hen. Weer gaven ze hem soep te drinken, of was het gewoon een sterk sap ? Weer viel hij in slaap. Ditmaal was het spul veel krachtiger, en in een grotere tent werd hij even later wakker. Hier waren een heleboel vrouwen, en niemand lag bij hem. Ze schenen hem allemaal te negeren. De man probeerde zichzelf los te krijgen, maar zonder succes.

De hele nacht lag hij wakker, en vroeg zich af wat voor spel dit was. Op een gegeven moment was hij het zat, probeerde op te staan, en huppelde de tent uit. Buiten waren mannelijke indianen om een vuur aan het dansen. Ze droegen veelal een heleboel kromme witte of grijze veren. ‘Kan iemand me vertellen wat hier aan de hand is ?’ vroeg de man. De indianen keken verbaasd op. Even later gingen ze door zonder aandacht aan hem te besteden. Hij kon hier niet weg, want dan zou hij een prooi van roofdieren kunnen worden in zo’n situatie. Dus hij ging maar weer terug naar zijn slaapplek. Toen hij de volgende ochtend wakker werd waren de touwen verwijderd. Het leek nu alsof hij een deel van hen was. Niemand gedroeg zich speciaal naar hem. Hij was één van hen.

Einde

19. Het Toverwapen

De indiaanse strijder hakte er op los met zijn mes. Ditkeer was er geen ontsnappen aan, want hij was omsingeld door een groep apen. Geen van de apen gaf snel op, ook al bracht de indiaan hen flink wat wonden toe. Ook al lagen na een tijd veel apen op de grond, de laatste aap greep de indiaan en bracht hem mee in een boom. De indiaan bloedde hevig, en vroeg zich af waarom de aap hem niet verscheurde. In een hoge boomhut werd de indiaan op een bed gelegd. Een vrouw begon zijn rug te masseren. Waarom verbond ze zijn wonden niet als ze zo vriendelijk was ? Haar handen zaten na een tijdje onder het bloed.

‘Ach, dat droogt wel op,’ zei de vrouw. De aap scheurde zijn huid van zich weg en bleek een andere vrouw te zijn. Lachend keken de vrouwen de indiaan aan. ‘Maar ... maar .... wie zijn die andere apen dan ? Ze liggen bloedend op de grond,’ zei de indiaan stotterend. ‘En zou je je handen niet eens wassen ?’ De vrouw met bloed aan haar handen liep de boomhut uit, en dook vanaf een tak in de rivier. Wat een nachtmerrie leek liep op een droom uit. De vrouwen waren hem helemaal niet vijandig gezind.

De man dook haar achterna en ook de andere vrouw. Snel zwommen ze naar de kant, en de vrouwen lieten hem zien dat de apen toch wel echt apen waren. ‘Ik kwam je gewoon redden,’ zei de vrouw. ‘Als ik er niet was geweest, dan hadden de apen je verscheurd. Ik draag toverkrachten. Mijn moeder was een indiaanse elf.’ De man keek de vrouw diep in de ogen, en zag een glinstering.

‘Heus,’ zei één van de vrouwen, ‘je moet niet meer teruggaan naar je stam. Ze maken alleen maar oorlog.’ Maar de indiaan wilde terug, en ging weg na de vrouwen te hebben bedankt.

De vrouwen hadden nog veel te doen. Ze moesten wat dingen in de rivier wassen, en die avond zouden ze naar de indiaanse elvenstam gaan waar hun moeder vandaan kwam. Hun moeder leefde niet meer, maar ze hadden nog steeds contact met haar stam. De twee vrouwen waren halfzusters.

Die avond laat kwamen ze in het kamp van de indiaanse elven aan. Er was veel gezang, en de elven vierden een vreemd feest. Het was een oorlogsfeest, en het zag er erg luguber uit. De elven dronken bloed, en maakten oorlogswapens. De vrouwen waren wel wat gewend, maar ze wilden juist dat al die oorlogen zouden stoppen. Na een tijdje verlieten ze het kamp huilend.

De oorlogselven maakten zichzelf paraat. Ze hadden net een strijd achter de rug en maakten zich al op voor de volgende strijd. Intussen vielen de twee halfzusters elkaar in de boomhut in de armen. Snikkend vertelden ze elkaar hoe afschuwelijk ze al die oorlogen vonden, en dat ze er niet meer tegenkonden. Volgens hen moest er veel meer getoverd worden, en minder gestreden. ‘Als we nu een middel hadden,’ zuchtte de ene vrouw .... ‘Laten we op zoek gaan in de rivier,’ sprak de andere vrouw.

De indiaanse elven waren inmiddels in een bloedig gevecht tegen een andere stam. Die nacht brak er iets in de lucht. De vrouwen hadden iets gevonden, een oude steen op de bodem van de rivier. Maar door de steen werd alles alleen maar erger, want de steen bezat oorlogslust. De vrouwen raakten erdoor betoverd, en gingen terug naar de indiaanse elvenstam. ‘Wij hebben ons bedacht,’ zeiden de vrouwen. ‘Oorlog is goed, anders worden we iemands anders bezit. We moeten vechten voor ons leven. Maak ons tot jullie soldaten.’ En toen begonnen de elven hun harten naar hen te openen en vertelden over zovelen van hun die in andere stammen in slavernij leefden. De oorlog was nodig om hen te bevrijden, en zolang er geen tovermiddeltjes daarvoor waren was dat de enige oplossing. Maar oorlog maakte ook zoveel kapot, en de elven leerden te delen in elkaars lot.

Maar er was één wat oudere elf met een lange baard die altijd zei dat wijsheid en list veel belangrijker waren dan oorlog. Hij vertelde de elven altijd over de grote reis die ze moesten maken in plaats van bij elkaar te hangen voor wraak en oorlog. In zijn ogen mochten de elven alleen een wapen dragen om zichzelf op die reis te verdedigen, maar ze moesten de eenzaamheid ingaan om zo wijs te worden. Oorlog zou veel te veel kapotmaken.

Sommigen vonden wel dat hij gelijk had, maar anderen vonden hem een oude zeur met dromerige ideeën. Toen de vrouwen hem leerden kennen kon de oude elf hen best wel snel weer uit hun betovering halen, en op een dag besloten ze met z’n drieën de grote reis te maken. De oude elf had er zo lang op gewacht dat er iemand met hem mee zou gaan, en nu zouden er zelfs twee meegaan. Hij hoopte dat de rest zou volgen, maar dat gebeurde niet. En zo vertrokken ze met z’n drieën. De indiaanse elvenstam waren blij te zijn verlost van de oude elf.

De elf had in zijn jongere jaren al eerder zo’n reis gemaakt, en was daarna naar zijn stam teruggekeerd om de anderen daarover te onderwijzen. De grote reis zou tovenaars van hen maken,

maar daarvoor moesten ze op een moment wel hun eigen weg kiezen.

De elf zei dat als ze echte tovenaars zouden worden, dan zouden ze pas echt anderen kunnen helpen en bevrijden. Maar eerst zouden ze daarvoor moeten leren verdwijnen en verschijnen, anders zouden ze nog steeds gevangen kunnen worden. De vrouwen hadden wel wat toverkrachten, maar echte tovenaressen waren ze nog niet.

De oude elf zei dat op de vlaktes van de eenzaamheid en vergetelheid vele wilde dieren leefden die ze eerst moesten overwinnen. Deze wilde dieren zouden hun toverkrachten proberen tegen te houden. De elf wilde de vrouwen uitleggen hoe ze moesten jagen, maar de vrouwen vroegen of er geen andere manier was. ‘Nee,’ zei de elf. ‘Je moet de confrontaties aangaan met de heren van de duisternis die in zoveel vormen tot je zullen komen.’ De elf sprak dat de wilde dieren hen onherroepelijk zouden vinden, en dan zouden ze moeten vechten voor hun leven. ‘Het vlees van de zelfverdediging zal je in leven houden. Dat is iets anders dan oorlog, en eigenlijk ook iets anders dan jacht. Op de grote reis mag je een wapen dragen om jezelf te verdedigen.’

De vrouwen vonden de elf erg luguber als ze hem zagen eten van achtergelaten dode wilde dieren, maar toen ze even later met hun eigen ogen zagen hoe gevaarlijk zulke wilde dieren waren begonnen ze het steeds gewoner te vinden. De elf maakte klederen van de afgestroopte huiden, ook om andere wilde dieren af te schrikken, of om hen te laten denken dat hij één van hen was.

De elf leidde hen naar een meer van bloed, waarvan de bodem geheel van vlees was gemaakt. ‘Als je tovenaar wil worden, dan zul je eerst het meer moeten overzwemmen,’ sprak de elf. Dat vonden de vrouwen een beetje teveel van het goede, maar toen ze de elf zagen duiken zwommen ze hem achterna. De velden achter het meer waren branderig, en het ruikte er naar gebraden vlees. Verderop zagen ze hoe de meest gevaarlijke wilde dieren werden gebraden.

‘Is er geen tovermiddel om die noodzakelijke jacht van zelfverdediging te laten stoppen voor een andere oplossing?’ vroeg één van de vrouwen. Maar de elf schudde zijn hoofd. Toveren was in wezen ook gewoon een strijd en een jacht. Er moesten bedreigende dingen overwonnen worden, om daarna getransformeerd te worden. ‘Tovenaar wordt je door gevaarlijke toverbeesten te eten,’ sprak de elf. ‘Zij blokkeren namelijk de weg tot het tovenaarschap en zij dragen alle toverkrachten die eigenlijk van jou zijn.’

‘Maar is dat niet gevaarlijk om zulke toverbeesten te eten? Zijn ze niet giftig, of betoverend?’ vroeg de andere vrouw. ‘Eerst is de strijd van buiten,’ zei de elf, ‘en als je ze gegeten hebt is er een strijd van binnen. Maar beide vormen van strijd zijn belangrijk voor het behalen van tovenaarschap.’

En zo werd de jacht op de toverbeesten een feit, want iedereen wist toen dat aanval vaak de beste verdediging was. Op een bepaald punt moesten de vrouwen en de elf alleen verder, en zo kozen ze alledrie een eenzaam pad. En ze merkten dat toen ze tovenaar werden ze konden verdwijnen en verschijnen, en zo nooit meer een slachtoffer waren. Ook merkten ze dat ze de ander alleen maar konden helpen door hen ook de grote reis te laten maken. Want iemand zal altijd gevangen blijven zolang hij nog niet kan verdwijnen en verschijnen: gevangen in zichzelf. Maar toen ze de eerste fase van het tovenaarschap voorbij waren merkten ze ook dat er hogere toverkrachten waren, en zo ontstond er een geheel nieuwe strijd en daarbij een hele nieuwe jacht, om los te komen van een veel diepere gevangenschap, die van de onwetendheid. En zo waren er dus vele vormen van zelfverdediging die langzaam maar zeker als gewoon werden beschouwd. En zo werden zowel jacht als oorlog twee wapens van de zelfverdediging.

Het op de uitkijk staan, een bezigheid die beide vrouwen en de oude elf begonnen lief te hebben toen ze hun eigen toverkasteel hadden verworven, en hun eigen toverheuvel. Vele toverwapens hadden ze zichzelf bereid, om hun tovenaarschap tot grotere hoogtes te drijven.

Einde

20. Honing

1. Herinnering

1. Jij zou mijn hoofd vasthouden zoals niemand ooit kon doen, en als ik de kloppingen van jouw hart hoorde, kon ik mijn hoofd laten rusten en veilig slapen als de kat op het kussen.
2. Vreemde vrucht komt door, ik ben thuis, mijn hoofd is geheel vernieuwd, ik hoef niet meer tegen mezelf te worstelen. Deze bossen waar ik wandel, deze bomen zo lang en hoog, in deze plaats kan ik schuilen. Daar is ergens een plaats waar ik mijn hoofd kan laten rusten, het is dichtbij jou, waar jouw deken mij bedekt.
3. De dingen die jij me vertelt kalmeren mij, het is als staande op een heuvel van dromen. Jouw pad was over kolen van vuur, maar nu zijn ze als de stappen van het roze vuur .... Ik ben een zwerver nu, wachtende op de dag dat ik je weer zal vinden. Plaats van veren, plaats van vuur, nemende de lasten weg van mij, je leidt me naar de zachte, zachte rivier, als het slaaplied dat je zingt, 4. oh stem van veren, alsjeblieft laat me in. Als het ritme van een lange verloren droom, dring je zacht door. Warme hete schaduw als een deken over me heen, als het kleed van een prins, maar ik ben op de vlucht. Jezusianse roos, zo traumatisch, de herinnering buigt onder deze sneeuw, alsof ik de knop maar niet kan raken, 5. al de rozenlichten willen niet binnenkomen om hier te vechten. Ik kan hun geuren ruiken, de geuren van vermorzelde beenderen, en ik drink van een andere beker. Ik kan het niet aan. Het heeft me gebeten, nu draag ik het merk, een fragiele stroom van rozen glijdt diep naar binnen. Mijn geweten weent, het houdt nooit op, 6. het trilt als de ziel van de bloem. En het bijt me lager, 'k heb nu nog een merk, als een vreemd litteken onderwater. Mijn visioenen verdrinken hier, mijn gevoelens trillen weer, opkomende als een muur van plastik. 7. Als de bliksem stond ze voor me, als het lange licht van de roos, als de wespentraan. Deze lichten van elkaar gebroken, het was een spookschip op de wespiaanse oceaan. Op het wespiaanse schaakbord, engelen komen tot mij. Maar het is allemaal maar een herinnering, het breekt de lichten, en dan gaat het terug in de geschiedenis, 8. als een plaats waar het schuilt, als een plaats waar het brult, als de leeuwen van Jezus. Ik zit vast in een wespiaanse gevangenis, kan me niet bewegen, er is zoveel dat ik mis, maar een parel in mijn hand leidt me door dit dromenland. Door het geluid van de stilte, en de kleur van duisternis, hoor ik altijd jouw zachte stem als een fluistering, of verbeeld ik me het maar.

2.

De Tranen van Esmeralda

1. En dit zijn dan de negen tranen van Esmeralda : De eerste is Tujaja, die als de gele traan is, en de narcis. De tweede dan is Dorga, zij die als de gele morgen is, en ook wel de zevende wordt genoemd. 2. Zij is dan het raadsel van de oude tijden, de hoeder der tranen en de leidsvrouw der heilige en gezuiverde indianen. Zij is het die zeventvoudig zuivert en als de zevende opstaat. 3. De derde dan is Dordada, en zij is de woedende traan, en de traan van oorlog, ja, zij is als het grote pniel en het grote harmageddon van het tweede Jodendom, de heilige oorlog die zij verwachten. De

vierde dan is de vorstin genaamd Eerst, en zij is als de oranje traan, en de schepster der scheppers. 4. De vijfde dan is Desai, moeder van alle pythons, en beschermvrouwe van de maan. De zesde is Porka, zij die Portugal in haar hand houdt, en zij die strijdt in de grote Dordada. De zevende is Solt, en zij is als de tweede spraakverwarring die tot het tweede Babel gaat komen. 5. De achtste dan is Toksarsa, die de brug der natien vormt. En de negende traan is hete vis, die de moeder der wilden is.

6. En zij dan zijn de weefsters van de tepelspiereen en het grote tepelhart, en zij zullen voorzeker de lichaamsanons breken, en de canons der talen. 7. Zij komen voort vanuit de grote Esmeralda, en keren tot haar weder, en ook komt Esmeralda uit haar tranen voort en keert tot hen weder, en dit dan is een groot geheimenis. 8. Ken dan de Esmeralda en haar wezen. Weest vol van haar, en laat de lucht in uw longen voortkomen vanuit haar heilige tepelen als tranende zuurstof, opdat gij met uw hoofd in haar tempelen zult wezen.

3.

Assepoes

1. Ben jij een boom. Ben jij een groene staaf. De zwarte zon heeft jouw genade geschonken. Heb je al diep in de ogen van de staaf gekeken. Ben jij een boom, ben jij een groene staaf, heb je genade van de zwarte zon verkregen. 2. Als een boom was je, staande in de storm, ja, jij droeg ze, al die bladeren, van verborgen dagen. Ben jij een boom, ben jij een groene staaf. 3. Mocht je hem, of haatte je hem. Ben je deel van de groene staaf. Ben je de boom, ben je de groene staaf, of schonk hij je de levenslust, heeft hij jou de militaire macht gegeven, of gaf hij jouw armoede uit een pot. Kom nu gauw, kom nu, en zie wat hij voor je heeft. Al je bomen zullen tot leven komen, zie dan toe of ze je beminnen of verstoten voor eeuwig. Zal hij tot jou komen. Hij stond daar aan je deur, toen jij je opsloot in je kast. 4. Buiten staan zijn geweren in standaarden op het gras, gewoon tussen de huizen, en pakte hij jou, maakte hij jou. Ben je een boom, ben je van groen geluk, heeft zijn zwarte hond je gebeten, of heeft hij jou afgezonderd in verdriet in een diepe kast waar hij je niet zou raken. Wie haalde jou daar vandaan? 5. Wie heeft jou naar de sterren genomen. Boom van geluk, boom van groene kracht, van parelstappen, diep in het zand vond jij je geluk, deelde jij je smarten. Kijk naar omhoog en vang de groene regen op, wanneer de zwarte regen tegen je heeft gestreden. 6. Die zwarte hond, die hij tot je zond, jou naar vervelende plaatsen heeft gebracht. Al die soldaten tegen jou, al die vliegende hoofden, tegen jou, zij zullen altijd tegen je strijden. Ja, altijd heeft hij je gemeded, ja, altijd heeft hij tegen je gestreden, totdat je het verborgene ontdekt, en tot hem vlucht. 7. Als door groen sap beweeg je, door groen sap leef je, op weg naar je boom, zul je eeuwig leven. De rest is reeds verloren. Ik weet, je leeft in bevroren dromen ... ik weet je leeft in parels verborgen ... 8. op de muren loopt hij, naar binnen kijkt hij niet. Boom van groene zon. Zij zullen ons meenemen naar de sterren. Ben je een boom, ben je groen geluk, beloof je de sterren niet te breken, wanneer zij tot je komen, om te vertellen van de verborgenheden, waardoor je je altijd voelde gemeded. 9. Leidt mij tot de rode kap, door de ruiten heen, dieper in de kasten. Kom tot mijn kasten, wees mijn rechter, mijn geweren in standaarden tussen de ruiten en de huizen, en leidt mij weg. 10. Loop rondom mijn muren, loop eroverheen, kijk niet naar binnen, maar naar mij, als het harde in de straten valt, wie bracht jou naar de overkant, wie maakte jou als brandend zand. De littekenen der liefde zijn als vuur. Ben jij een boom, met schuivende letters, in rijen schuiven zij, vol namen en vol reclame ... 11. Ben jij een boom, een stralend geluk ... Wie heeft jou gevonden en wie sloeg jou stuk ... wie gaf jou de kus des doods ... wie offerde jou op het leugen-altaar ... Wie ligt naast jou, wie heeft er verdriet ... die kus van pijn die geeft mij verdriet ... een liefdeslitteken ... wij praten nog steeds met elkaar ... 12. Waar moet ik naartoe ... een judaskus achtervolgt mij ... stervende na de dood, in een liefdesfontein, makende mij puur en rein ... 13. Zij bracht haar geliefde naar het brandende zand .... waar zij hem nogmaals aan de leugen offerde ... een vreemd strand ...

een vreemde molen ... latende het licht door, was mijn oog geen darm in den beginne, maar nu, ik ben zo arm ... een vreemde juweel, zo wreed ... Zij bracht mij naar dat brandende zand, tot een hoge haag, brandend als mijn lot ... Zij bracht mij tot een leugenstrand, mijn woorden verbrand ... 14. Het as nam zij van mijn edelstenen, en zij wierp mij over de kostbare steden ... Zij heeft mij vermoord door een kus ... Zij raakte mij aan in moedertaal, de oplossing zoekend in mijn rode straal .... Zij bracht mij naar een leugenstrand, de aarde is verboden, tot een toren steeg ik op, over brandende treden, kokende van liefde, stralende van sentimenteel lot ... Zij bracht mij naar het leugenstrand, een modderige woning ... 15. Zij bracht mij tot een leugenstrand, een verwelkte woning Zij brengt mij tot de dieptes van het bestaan ... hun steken branden, ongehoord ... Tot stilte zullen wij komen ... over dit scharlaken koord .... Zij maakte in het graf haar woning ... Nog zoveel moet er veranderen, liefste ik hoor je, je bent bij mij ... 16. Houdt vol, we moeten nog even zwemmen, totdat we op het eiland zijn ... met de kussen van pijn ... ik hoor je woorden met mijn hart, en ze cirkelen door mijn lichaam, het maakt me duizelig ... je woorden zijn als vuur ... is er leven in je ... Mijn hart bloeit en groeit ... het brandt mijn kleren naar onderen en opzij ... ze zijn als liefdesarmen ... ze worden zo lang en dun ... en dan neem je me mee ... Ik zie je hart gloeien ... ik zie je kussen bloeien ... als ballonnen in de lucht ... Liefste, huil niet meer ... ik ben bij je .... En de ogen zullen groeien en meerdere kleuren hebben.

4.

Getsemaneh

1. Ik ga kapot van verdriet ... Ik hoor je niet, ik zie je niet, Ik weet niet eens wie je bent ... Pluk de rozen met mij, en laten wij tot het kasteel gaan ... Op de rozen heb ik verhalen geschreven ... Ben jij een boom, een stralend licht ... naar de overkant van Getsemane ... twee slangen, twee honden ... zij hebben jou verslonden .... was 't maar weer nacht ... 2. want deze lichten branden mij, erger dan ik had verwacht ... Ben je een boom, een stralend geluk ... 't is maar waar de dromen bloeien ... 't is maar waar het schip vergaat ... Op de rozen hier heb ik verhalen geschreven .... kun je nu mijn liefste zijn ... 't is bijna voorbij ... Nooit wil ik nog terug naar die vreemde markt ... 3. nooit meer terug naar de panterhand .... laten we zwemmen naar het eiland .... zoveel wachters van getsemane grepen me vast ... Zij maakten van mij een vogel, een boek zonder bladeren, het zaad ligt nog te slapen ... een dromerig verhaal zonder einde ... liefste hou me vast ... de letters traag, en draaien in allerlei golven ... als slangen die glijden tot de zonnehaag ... een hondenhaag .... een zonnehaag .... 4. zij hebben mij gestoken .... De letters gaan hier snel ... je weet het wel, je weet het wel ... de letters gaan hier snel ... Ben je een boom, een stralend geluk ... ben je een boom, een stralend licht ... ik heb je steeds geschreven ... ik hou van jouw gedicht .... in grote letters schreef je mij ... 5. eenmalig bewees jij liefde aan mij .... ben je een boom, een stralend gezicht ... een zonnetje en een gedicht .... op een nachtvlinder vluchtte ik .... Toe, nachtmerrie ga snel voorbij ... ik zwom tot het eiland ... op een nachtvlinder vluchtte ik .... op de zomer wacht ik ... tot de boze droom geheel is uitgewaaid ... Ga snel voorbij oh nachtmerrie, ga snel voorbij, oh pot met vergif, want tot de woning ben ik gekomen ... 6. met haar boeken als bomen, als hoge dromen over een overweldigend licht .... door de vogels zal ik daar komen ... zij komen in mijn dromen ... Door de kamer van het licht ... kwam ik tot dit gedicht ... roze namen beschrijven daar mijn lot, madeliefjes had ik maar nooit naar jullie geluisterd .... boze dromen ga toch weg ... als zaad rijzen ze op ... al die tranen, toch niet voor niets ... 7. Het zijn filmjes, maar waren wij niet op zoek naar goud ? Vandaag heb ik een oud stuk gevonden van een verhaal wat ik eens had geschreven, over konijnen ... IJs golft met lijm, hier achter de woestijnen. Het is bij mij onderhand voor en na, terwijl ze haar vleugels diep binnenin haar verbergt. 8. Gewoonlijks gaf het licht, maar nu is het donker in de nachten, tussen de muren van Jericho ... Als je het aanraakt laat het je nooit meer gaan ... maar je kunt het nooit vasthouden, want het glijdt weg als natte modder ... Het groeit vanuit konijnen ... het is op weg naar je hoofd ....

het is de wereld van sprookjes ... de vertes zijn dichtbij, en nooit beangstigend .... 9. daar waar de angst stierf ..... tussen de muren van jericho .... Het zijn konijnen, vol met nummers .... het vliegt en brandt .... glijdende .... Deze konijnen zijn roze, en bouwen waar ijs met lijm golft ... Er hangen vreemde zaden in bomen, groeiende totdat het voedsel is op harige schalen ... 10. Zijn hoofd is op de munt .... en nu is hij zo ver weg ... maar hij maakte het tot je zakken ... Het is alsof hij overal is, maar je kunt het niet aanraken ... Het is als de witte dag .... Allen achter glas, terwijl er iemand ontsnapt ... kunnen wij ons niet bewegen .... Spugende zand, op weg naar het land, waar ijs golft met lijm ... Zaden van vreemde vruchten ... voor konijnen .... De tranen worden geklutst tot zaad ... daar ... 11. in een vreemde machine .... Haar hoofd is op de munt, maar ze heeft geen vrienden .... daarom huilt ze zo vaak .... Ze hebben het nodig voor hun zaadmachines .... Ze is een vreemde boom, een konijnenboom .... en reist onder de grond ... Ik maak woning waar het konijne oog staart ..... 12. Ik voel tranenmeren ... De munt is hard .... Aan het eind heb ik geen vrienden mee .... vol van tranen ... voelende het glas .... tranen van zand ... Vreemde lijmen hier ... in het land van lijm, waar het ijs golft .... konijnenlijm, dat de tekenfilms spint .... vreemde draaimolens .... 13. brengende je dieper en dieper .... waar zaden zwemmen als vissen .... in het rond branden .... Dit zijn vreemde klokken .... nog steeds het glas van de tijd .... in tranen van zand .... totdat de muis hem geeft ... de vleugels van dementia ... om een kabouter te worden .... vreemde klokken in vreemde wachtkamers .... 14. totdat de deuren open gaan, door de vleugelen van dementia ... vreemde liften in een konijnenkaars .... vreemde veren, vreemde ladders .... in een konijnenlaars .... Deze konijnschoenen reizen op de vleugelen van dementia, als de armen van vreemde klokken, vreemde flessen, waar waterlichten uit voortkomen ... zij bezit een vreemde schoenenwinkel, om de tranen in zaden te veranderen ... 15. totdat het verf geworden is voor de zeeen .... De stukken openen de kranen van het verleden .... Het rode goud laat de gezichten van het verleden zien ... al die bakker's gezichten .... Het is een vreemd ziekenhuis .... met vreemde drankmachines .... al die bakker's gezichten .... bubbels komen uit hun monden, en ik voel het harde glas ... ik kan niet vluchten .... ballerina's naast mij huilen zand .... Zouden hierdoor al die woestijnen komen ? 16. Zij van dementia gaan daar wonen ... Vreemde lichten blaffen tot mij ... Ik lijk wel een schaakstuk van een rood schaakbord ... De banken zijn hier zacht ... Er groeien daar vreemde bomen ... en letters komen voort .... ik kan weer boeken schrijven .... Ze danst in het paarse en roze licht ... 17. ze klutst de tranen tot zaad ... waar lijm golft met ijs ... waar de diepere kleuren uit voort komen als vruchten ... Door diepe misleidingen weten geliefden elkaar te winnen, door verlokkingen ... Zo gaan de wijsheden met elkaar om ... Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels en verhalen ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... kundig bouwden ze hun muren ... maar elkaar bedrogen hebben ze nooit ... 18. Ze spreken waarheid tot elkaar, in goed verpakte flessen ... Spreek tot mij in raadselen, in verhalen ongehoord ... leidt mij door de wildernissen van het leven, waar zoveel oren klaar staan om ons te vereten ... Spreek tot mij in verhalen en gedichten, door omwegen ... We moeten eerst onze wereld bouwen ... Ik voel je hand door je verhaal, ik voel je lippen door jouw raadselachtige taal ... een taal van tranen en van kruizen .... van leugens en van pijnen ... Leer mij die taal verstaan ... Je taal is wild en gevaarlijk ... woest, want je wilt geen indringers ...

5.

De Zachte Steek

1. In het district van de witte chocolade sterrenhemel te Brannan, daar waar de ster is, daar bruist het zilver, de zilveren stem, en daar is de zilveren kamergenoot. Rijst op allen die bevrijd zijn geworden door Brannans, als een dag van verademing. 2. Ja, het vuur achtervolgt u, en de angst, en zeker ook het depressieve, maar gij zijt tot de vruchten daarvan gekomen. Eet hen dan wel, en dringt tot hen door tot het diepere Brannan, daar waar de tijger is, oh bezoeker der raadselen. Gij

hebt de stem gehoord. 3. Zo is hier dan het witte zilver veelvoudig gezuiverd, en schuimen de vlokken met genezing. Oh, blijft dan niet staan in het eerste, maar komt tot het tweede, oh zoon van de geweldige. Zo hebt gij dan gehoord dat chocola de vrucht des doods is. Hier dan is de witte chocolade, en de chocolade van het witte zilver, veelvoudig gezuiverd. Gij dan hebt de angst gekend als een leugenaar. Gij bent op weg naar de muis. Ga tot de muis, opdat gij leve. 4. Klopt aan haar deuren, opdat zij bij u binnenkome om maaltijd met u te hebben. Klopt aan haar deur, aanhoudend en de voet tussen de deur, wanneer zij eenmaal heeft geopend. Dan zal zij alle geheimen met je delen. Tot het diepere Brannan, waar vreemde poeders rondstuiven. Ja, vreemde woestijnen zijn hier, waar de bakkerbomen staan. Autistische helden komen hier. Als een walvis van Brannan voel ik me, zo teder, en zo uitgestrekt, zacht pulserende stralen bij elke beweging, om Brannan langzaam te verwarmen. 5. Walvissen van Brannan, zo wijs en zo zacht, nemen ze je mee naar het land van buitengewone pracht. Als de zee in de woestijn voel ik mij, de Brannan zee. Zoveel zeeën zijn hier, glinsterende in de woestijnen, in Brannans woestijnen waren wij. Ik voel mij rustig en kan weer ademen, alsof ik honderd jaren heb geslapen. Mijn tranen komen langzaam naar boven. Ik kan weer praten. De walvissen zijn hier, zij zwemmen met mij, en zingen met mij. Tot het zachte van Brannan. 6. Hier maak ik mijn woning, en zal ik verder reizen. De warmte spreekt tot mij, een ziedende warmte, geheel troostende mij, zij zijn van het zachte. En zij bracht mij tot deze woestijn. En zij haalde een wespenoog uit mij, en gaf mij het oog van grote visioenen, en ik kwam tot een eiland in de zee. Stekende vissen zwommen hier omheen, maar zij staken slechts in zachtheid, om de visioenen te laten groeien. 7. En ik kwam in een vreemd zachtstekende schelp, en zachte stemmen omringden mij. En de trein was geheel van drop, want het lijden had de dood omgevormd, en vreemde speren, gestoken in een gordelband, waar het strakke speelgoed staat, een vallende hand, totdat het verleden opengaat. 8. Wegen, gij staat op wegen, want gij moet verdergaan. Wolken, gij staat op wolken, want gij moet opstijgen, tot een nieuwe naam. Gij moet spreken, spreken in die nieuwe taal. Opent uw mond, en ik zal hem vullen. Gij moet lopen, lopen over die nieuwe baan. Ik geef een zet, en ben je tot steun. 9. Gij moet ademen, diep ademen, want ik sta hier, en geef het jou, een nieuw verhaal, een nieuwe levenservaring. Komt dichtbij en gaat verderaf. Hier sta ik dan, op een nieuw verhaal, op een nieuwe rug, de zielen gesplitst. Gij kunt twee dingen doen, maar strek u uit tot het derde. Ik heb u veel te zeggen, maar ook raadselen heb ik gegeven. Ik zal u genezen onder mijn vleugelen, en u nieuwe namen geven. 10. Ik zal u uw delen tonen die zo verwrongen zijn en in elkaar vergroeid. Ja, gij had gruwelen gezien, en gij had gruwelen verkondigd, maar dit is een dag van bevrijding. Ik heb u rust gegeven, een eeuwige rust. Ik heb u verteld over bomen en struiken, en hun geneeskrachtige werkingen. 11. Ik heb u geleid tot de geblokte ramen, en de geblokte visioenen. Gij zijt vrij. Ik heb u gehaald tot het dodenrijk, waarin gij nieuw leven hebt verkregen. Ik breng boodschappen van verleden tijden naar boven, en ziet, zij borrelen en dragen genezing, wijsheid en kracht, voor al hen die geloven en waardig spreken op het rechte pad. Ik spreek tot de bergen en de heuvelen, en zaad dale op hen neer tot nieuw gewas. Een nieuwe schepping zal komen, geheel nieuw. 12. De duidelijke zin van het woord zal hersteld worden, en de taal. Ik zal integreren, en het oer zevenvuldig, zij aan zij met armoe, telkens naar boven laten drijven. Tot armoe gezonden zijn wij verbonden. Mijn woorden zijn kracht en wijsheid, als het rode dat van de heuvelen druipt. Een oerstem ben ik, om licht der aarde te verspreiden. Ik heb de zaadspatel tegen de grond gezet, om de aarde te bevruchten. 13. Zij was het dan die sprak : Laat dan de kinderen los, want gij kunt ze niet dragen. Bouwt dan de brug, opdat zij eens kunnen volgen, en zij niet vergaan. Zij leidde tot de Rode Kap, en de verbreking der dobbelsteen. Zo is dan het pad een heilig pad. Spreek dan, want zij is uw stem. 14. Rijs op uit de wildernis, en kleef aan de rotsen, opdat gij het pad zult zien, achter de berg, het groene pad. Zo is dan haar boodschap vol met raadselen. Zij gaf u de twee vleugelen, om tot de genezing te vliegen. Verlies daarom bewustzijn in haar aanwezigheid, opdat zij u een nieuw land geve. 15. Ja, nieuw laag bewustzijn zal als een golf over u komen, en gij zult vliegen als de vogels, tot de steden van het oer. Zij heeft uw gebroken hart geheeld, en de boze lichten verbroken door de lichten der duisternis. Ja, de lichten van het oer zijn

diep in haar. Ook heeft zij uw geest getekend met haar ijslichten, en in u de bloemen laten uitspruiten dat de vuren kan bezweren.

6.

De Nieuwe Bedeling

1. Zaliger zijn zij die tot het huis der bergen komen. Ja, zalig zijn zij, en zaliger. Zij die komen hebben verheerlijkte zielen niet achtergebleven in het huis der pijlen. Zij zijn door het huis der rollende stenen gegaan, en nu zijn zij op weg naar het heilige, waar zij leven van de boom van de rode sappen, die zijn als bloed. Gaat dan voort oh strijders, en leg uw schepen aan bij de eilanden, om binnen te komen. 2. Zij die de juwelen van het huis der diepe rivieren dragen hebben toegang tot het Grote. Zij dan dragen de geheimen der zon, en gaan van kracht tot kracht, daar zij de sieraden van zwakheid volop dragen. En deze sieraden zijn tot verblinding, als de edelstenen der zonnen en de steden. Zij die tot het huis van de diepe rivieren komen zullen ontmoeten om hun geheimen te ontbloten. 3. Ja, zij zal hen omkeren als steden, en hun sieraden ontnemen, opdat zij haar sieraden zullen ontvangen. En zij zal hen brengen tot de grote rechters en het huis van de diepe rivieren, en zij zullen loon naar werken en slapen ontvangen, en zij zullen dromen dromen. Aan jongelingen is het echter gegeven visioenen te ontvangen. 4. Ziet dan, dit is een groot geheimenis. Zij dan zullen buigen, en ziet, dezen zullen hen leiden tot een nieuwe wereld. En dan zullen zij komen tot de poort en door de tunnel ontmoeten, die hen in diepere ontmoeting zal brengen. Voor de rechtstijd zullen zij voor u uitgaan, en u brengen tot de bloemen. Laat uw zielen dan niet beangst zijn. Zij hebben u immers in hun hand, opdat gij niet zult vallen. 5. Blijf niet steken in één huis, want dan zult gij aan het zwaard ten onder gaan, en dan zullen de daken van de andere huizen op u vallen. En ziet, zulk een maaltijd zal groot zijn, als de wilde dieren tot u naderen. Maar gij geheel anders, zijt volgelingen, die als zijn geest is uitgezonden om u te halen en te brengen tot zijn hoge woning. Vergeet dan deze dingen niet, en schrijf hen op de tafelen van uw ziel en geest, opdat liefde over u zal regeren. 6. Wij brengen u de wapens die gij nodig heeft om tot doorbraken te komen. Wij offeren liefde en troost tot u, daar wij daartoe gecreeerd waren, dat is om u liefde en troost te schenken, en genezing aan het einde van de dag. Kent gij dan de dieptes tot hun heerlijkheden. Wilt gij dan koning zijn in de weelde der armoe en de weelderigheid van het stof? Oh gij, verteller der verhalen, 7. gij hebt uw werk goed gedaan. Zij dan zullen u kronen en binnenhalen in hun steden. Zij zullen u zeventvoudig kronen, en zij zullen u de sieraden van uw voorouders geven. Weest dan niet bedroefd, want de dagen van uw bevrijding zijn gekomen. Gezegend zijn dan zij die u zegenen. Zo zult gij dan een nieuwe bedeling intreden, en met de oude bedeling wordt niet meer gerekend. Ja, een geheel nieuw seizoen en tijdperk is aangebroken. En deze harten zullen verschijnen.

7.

Het Vreemde Vizier

1. Kom, de dag is bijna over, kom de nacht wacht op ons, de duisternis zakt naar binnen, de zon wordt meegenomen naar een nachtkasteel hoog in de wolken, om morgen weer ergens anders te verschijnen. 2. Het is tussen jou en mij, een droom hebben wij, zij aan zij. Mijn klederen zijn verscheurd, mijn hart klopt en bloedt, want jij bent zo lang weggeweest, maar nu heb ik jou weer gevonden. 3. Ik stroomde naar jou toe als een rivier. Mijn hart heb je gewonnen, mijn liefde aangenomen, en beantwoord door een fles met een brief erin. 4. Op die brief stond geschreven, waar jij al die tijd bent geweest, in die woning waar wij later zouden wonen, dichtbij de zee, en het strand van witte chocolade. 5. Kom met me mee, de dag is bijna over, kom de nacht wacht op ons, de duisternis zakt door de bomen, de maan kijkt ons nu aan, en zegent onze liefde voor elkaar. 6. De

zon wordt meegenomen naar een nachtkasteel ver weg in onze dromen, om morgen ergens anders te zijn. Laat de nacht wat langer duren, zodat we de nachtzeen kunnen zien, waar witte chocolade je versiert, mijn chocolade vloeit vanuit mijn wonden, als zachte genezing vloeit zij, om jou ook te voeden, om jou ook te sterken, en je de liefdesdrank te geven, als een herinnering diep geweven, waar witte slangen vervellen. 7. Op een hoge berg sta ik, de zee is diep. Ik draag het vreemde vizier, in de zee van chocolade, neem mij mee. Zoveel spiegels staan hier. Zovelen zijn hier gestorven, een vreemde reuk, een doodsgedicht. Ik las het laatst, het nam mij mee. Haar letters stijgen omhoog, ik kan weer ademen en spreken. Ik zoek naar woorden om te vluchten, zachte woorden, die wegzakken, in de zee van chocolade. Zij keek me aan, het boek werd opengeslagen, en leidde mij tot de aardslangen. 8. Een vreemde taal spraken zij, mijn adem werd steeds zachter, en zij haalden de doorn uit mijn stem, een zachte vulkaan. Hier ruik je de zeeparfum, de trappen breken, diepe vergetelheden. Met jou liep ik altijd buiten, met jou ging ik, maar jij bent daar nooit meer geweest. Met het vreemde vizier zag je haar. Zij door honden gebeten, zien alles door het vreemde vizier. Wacht dan op de tongen der morgen, wacht dan op de reis der aardslangen. Langzaam zul je alles weer vergeten, langzaam zul je alles weer herinneren, langzaam zal het je veranderen. 9. De groene staaf dan is diep binnenin, daar waar Spricht eindigt. Ja, want het doel van Spricht is het vrijzetten en overgaan. Zo heeft dan Spricht u overgedragen de groene staaf, volmaakte liefde, slaapliefden en nachtliefden om de poorten te openen. Doornen hebben wij gegeten. Schorpioenen zijn in ons binnengekomen. 10. De stenen kennen wij, en het sap wat erdoor stroomt. Wij hebben slaapliefden gespeeld. Tot vele geheimen zult gij gaan, en water en vuur zal niet over u heengaan. En op dit bot zal een tepel verschijnen, daar waar de doorn was, en deze tepel zal zuiver zijn, en chocola schenken als melk. 11. Wit zal deze chocola zijn, en zij zal tot genezing der zielen zijn. En deze tepel zal heten : zuivere tepel, bringer van zuivere melk. En door de ring zult gij opstijgen met vleugelen en komen tot de velden van de verborgen graven. En op de velden zult gij leven vinden. En gij zult de tepel vinden op de diamant, en gij zult nieuwe melk drinken van het oer. En gij zult de tepelen vinden op het emerald, en gij zult tot de rauwe melk des doods komen, en leven. 12. En als gij tot de tepelen der kristallen komt, zal dat zijn als het opspringen der vlammen. En zo zult gij ook komen, tot de tepelen van het goud en de zilver, en gij zult naderen tot de chocolade-boom, en diepe genezing vinden. En de chocolade zal door uw lichaam stromen, 13. wanneer bloed goud wordt. En door de rode vlammen zult gij weer dromen. En zo zult gij de ring der vlammen werpen, om doorgang te vragen tot het duistere ijs. En zij van het duistere ijs zullen u vrijzetten, en gij zult weten wat de dood is. 14. Maar gij zult zien dat zij alles verbrandt, en gij zult wanhopen. De vulkaan is een bron van leven, een oase in de woestijn, en ontwaakt door tranen in dromen. Sterke drank geeft zij hen daar, om hun angst te stillen. In dromen ontwaakt zij. Zij dan spreekt in raadselen door het woord, en in het geheim heeft zij haar werken. Achter de machtigen der aarde verschuilt zij zich, en roept zij de aardslangen. Zij die haar doorn dragen, diens ogen worden geopend, en na geruime tijd zal daar staan, de vulkaan. Met de giften der planten omhuld zij hen.

21. II Honing

1.

Fuiken

1. En de Heere weet dan dat gij door vele fuiken gaat, door vele bodemloze putten, waarin gij vele malen sterft, totdat het zaad wortel schiet. Zo weet Hij dat gij in de fuiken vele malen uitgestrekt wordt en uiteen gescheurd, opdat gij tot de reuzen komt, hen die lijden in het oer. En zo wordt gij dan ook telkens verpletterd tot steen, ja, tot uw buurman's steen en tot een muur des aanstoots, maar

hebt hierin een welgevallen, omdat het u verbindt met de Heere. Ziet de Heere dan is reus en kabouter, omdat Hij vele malen uiteen getrokken is, ja, verscheurd, en vele malen is verpletterd. Zo is dan hij die de reus en de kabouter verloochend een Godsloochenaar. Gaat dan niet voort met huichelarijen, met godsdienst waarin de Heere geen welgevallen heeft, maar weest dan één met uw kabouterse broeder en uw reuzen broeder, opdat de Heere u niet uitspuwe. Hebt er dan welgevallen in dat gij ver uiteen wordt getrokken,

2. want het leide u tot Spricht, waar gij deel hebt aan de natuur van uw elven broeder. Zij die met deze dingen niet rekenen : De Heere zal niet met hen rekenen. Zij die dan de kleinen en de groten blijven loochenen zullen niet tot Spricht komen. En zij die tot het huis van Spricht zijn gekomen : Zalig zijt gij, want gij zult deelhebben aan de schatten van Zetdonia. De Heere zal u meerdere schatten der reuzen laten zien. Sla hierop dan acht, want dezen wijzen op diepere dingen. Zo is dan uw broeder niet meer of minder dan u, maar gij doet er beter aan de mindere te zijn, opdat uw hart niet door hoogmoed worde aangevreten. Want zo hebben velen hun doel gemist. Ga dan niet voort met uw broeder uitmaken voor zot, terwijl gij zelf de zot bent. Trouwens : Laten alle zotten dit zijn in de Heere, en zo vele zielen behouden. Uw hart kere zich dan naar Spricht, tot de tedere snaren, want de Heere heeft een welgevallen in tederheid, en zal hen harder maken dan steen.

2.

Ezechielieten

1. En de tweede Ezechiel kwam tot zijn tempel, en zijn handen waren vol met ijs, en hij beefde.
2. En zijn tempel was zo vol van de hemelen dat wanneer je door het gat in het midden der tempel ging, je aan de voet van de tweede ezechielietische hel terecht kwam.
3. En dit vuur was een eeuwig vuur, bestemd voor het altaar. En de tempel was vol met bewegende vlammen, dat wanneer je niet de juiste bewegingen en passen maakte, je verzengd werd door vuur.
4. Daarom moesten de Ezechielietische priesters eerst goed geoefend zijn voordat ze dienst konden doen in de tempel, en vaak ging daar jarenlange training aan vooraf.
5. En de Ezechielietische eeuwigheden werden aan de hemelen uitgespreid en het was als licht in de duisternis, en zalig zijn zij die deel hebben aan de Ezechielietische opstandingen.
6. En de tweede Ezechielietische altaren werden geopend, en er streken duiven neer op de tempel.
7. En er kwamen hoge geluiden uit de ark die werden tot vogelen en geestesbindingen des Heeren.
8. En zij die van de Heere waren werden gedreven tot de tweede Ezechiel.
9. En de Heere wandelde tot de Ezechielietische kandelaar, en stak de kaarsjes aan, en weer kwamen er hoge geluiden, en zij waren zacht en openden de deuren der tempel.
10. De lage tonen dan sloten de verschillende deuren.

3.

Jeremieten

1. En de tweede Jeremia kwam voor de Heere met Zijn tempel. En de Heere ontstak in woede en gaf een deel aan de tweede Jeremia. En een zuiverende brandende wind ging door de oude tempel en de nieuwe.
2. En een volk van Jeremieten stond op, en zij waren als geheiligde profeten en als de roofdieren.
3. En zij waren hard, en spraken harde taal, en ook waren zij dwaas, en spraken zij in raadselen.
4. Maar velen onder hen spraken niet, en deden alleen dat wat de Heere hen in instincten doorgaf.

4.

Simsonieten ; De tempel van Simson

1. En Simson zag naar de hemel, en zag een gouden hemel. En de zijnen kwamen tot hem, en hij bracht hen tot een gouden tempel en sprak aldus : 'Zalig zij hen die simsonieten zijn en tot de tweede simsonietische tempel zijn gekomen.
2. En er stond een ark in een brandende woestijn, en daaruit voort kwamen leeuwen,
3. en zij droegen het bewustzijn der mensen in zeven tot twaalf delen.
4. En dit bewustzijn brandde in rood vuur. En van de altaren kwamen haaien die het onderbewustzijn der mensheid droegen in twaalf tot achttien delen, en dit onderbewustzijn brandde in blauw vuur, en de verschijning was aldus verschrikkelijk.
5. En er werden boeken geopend waarin de eerste en tweede simsonietische eeuwicheden en opstandingen waren beschreven, en een luide stem las eruit voor.
6. En dodenrijken, hellen en hemelen openden zich terwijl de boeken werden gelezen, en er kwamen vele stemmen. En de simsonietische hellen van het eerste en het tweede waren als de tantalos en als wijd brullende leeuwen. En nog nooit hadden zoveel hellen naast elkaar bestaan, en zij werden aan de voeten gelegd van de tweede mozes.
7. En simson sprak tot mozes : Nu is dan het einde gekomen, en de deuren van het tweede zullen wijd open staan.
8. En een man genaamd Jodendom had een grote zwarte hoed op die tot aan de hemel reikte.
9. En de Heere keek neer op hem, en daalde tot hem af.
10. En een man genaamd het tweede Jodendom had een grote rode hoed op die tot aan de hemel reikte, en de Heere klom op deze hoed naar de hemel terug.
11. Zo dan zal het tweede Jodendom de Heere tot grote troost zijn, en de weg bereiden tot zijn hemelvaart.
12. En de tweede Simson had een blauwe hoed op die reikte tot de hemel, en velen klommen langs de hoed tot God.
13. En zo zal dan de tweede Simson velen tot zegen zijn.
14. En zijn tempel was die als van een haai, en zijn kandelaar droeg de vlammen der eeuwicheden, en die vlammen waren blauw.
15. En er was een blauwe tepel boven de poort van de tempel, en daaruit voort kwamen tranen. En zij die van de tranen dronken werden bevrijd van het onzuivere jodendom en het onzuivere simsonietische.
16. En de Heere sprak : Keert niet meer terug tot het eerste, maar vindt heil in het tweede.

17. En deuren in de tempel van de tweede simson gingen open, en die deuren leken op oren, en er kwamen nieuwe geluiden als winden die de heiligen zouden leiden.

18. En de tweede simson had ringen die konden spreken, en zij vingden de lichten der zwarte maan op.

5.

De blauwe traan

1. En er begonnen slangen voort te komen uit de blauwe tepel boven de poort, en de kleur begon op roze te lijken, en zij die het zagen kregen darmen als de roofdieren des hemels, van binnen bekleed met tepelen.

2. En de tempel van Metensia begon zich te openen en gaf haar licht.

3. En vanuit putten in de grond begon water voort te komen, en haaien, en zij die zich niet op de hogere verdiepingen van de tempel bevonden werden verslonden.

4. En zo waren er vloedden om de simsonieten te zuiveren, en zij die de sleutelen niet hadden moesten veel lijden.

5. Zij die tot de hogere verdiepingen kwamen moesten volgens strakke zuiveringsvoorschriften hun schoeisel laten zuiveren.

6. En de kledij die zij hadden was van dat wat de hemel geschonken had, en planten werden met rust gelaten.

7. En zij die op de hogere verdiepingen wilden offeren moesten daartoe zeer strenge offervoorschriften hanteren, en dieren moesten absoluut met rust gelaten worden.

8. En op de hogere verdieping was er strijd tegen simsonietische demonen, en deze strijd was fel. En de Heere zond Zijn vuren van Narzia om hen op de altaren te branden, en zij hadden vuur voor zeventig tot tachtig dagen, en enkele altaren zouden voor zeventig tot tachtig jaren branden.

9. En zo maakte de Heere brandhout, brandstof en vuur van de simsonietische demonen, en zij dienden daartoe in de tempelen totdat de tijd en de maat daartoe vol was.

10. En de Heere sprak : Laat dan de traan nu tempel zijn. En ik zag van de uithoeken der hemelen vlamme tranen komen, en zij kwamen tot de blauwe traan, en deze ving de lichten van de blauwe maan op, en diens duisterheden.

11. En zo werd het Tweede gezuiverd en vanuit de traan kwam de Nieuwe Tweede Tempel van Simson voort, en deze was als de blauwe haai.

12. En zij die in de traan binnen kwamen huilden voor duizendachtien dagen, en de Heere sprak : Zalig zij hen die duizendachtien dagen bereiken, want zij zullen de blauwe tepel dragen.

13. En de Heere sprak met het oog op de blauwe tepel in het binnenste van de blauwe traan.

14. En er kwam rook uit de blauwe tepel en veel water, en zij begon vele geheimenissen te

weerspiegelen.

15. En de blauwe tepel sprak, terwijl het donderde en bliksemde, en zij had grote macht over narzia en haar vuren, en zij droeg de sleutels van het tweede narzia, en deze sleutels waren koud.

16. En de lichten van het tweede narzia waren zo fel, dat niemand haar kon aankijken dan de blauwe tepel.

17. En rondom de nieuwe ark stonden de simsonietische serafs van het tweede opgesteld, en hun gezichten waren blauw en paars. 18. En zij waren als trompetten, en zij hadden de verschijning als clowen. 19. Hun bewegingen dan waren als kokend water, en zij werden tot de wereld gezonden om rampen te brengen. 20. Zij dan waren de verderfengelen des heeren en als de engelen des doods, en zij waren simsonietisch en van het tweede.

6.

De Tweede Noach

1. En zij die de blauwe tepelen droegen kregen grote macht over hemelen en aarde, en deze macht was mystiek.

2. En zij waren als de verschijningen van de blauwe zon in zijn kracht.

2. En zij kwamen tot het graf van Criptus, en dit graf was blauw en als de tweede Belcanov. En op dit graf stond een standbeeld met zijn arm gericht op de blauwe zon. 3. En zij dronken van de tranenbeker van Criptus, en diens naam was de tweede Talgamen. 4. En Simson was vol van de Glorie des Heeren. En hij maakte wat gebaren en liep richting het Tweede Zetdonia. 5. En de Heere sprak : Het eerste jodendom was de heer des doods, maar nu zal de tweede simson de heer des doods zijn, en zijn macht zal reiken tot over de muren der hel.

6. En het tweede Jodendom zal zijn als een eekhoorn, hem volgende op de voet. 7. En aan de tweede Simson werd een purperen gewaad gegeven, en hij groeide op als criptus, en werd als een criptusplant. 8. En Metensia begon zich te ontfermen over de eekhoorn en over de tweede Simson, en zij bracht hen tot haar tempel, maar dit was als het eten van oude chocolade, en zij raakte als vergiftigd, maar het werd haar tot zwijm gerekend. 9. En een oude puma ontfermde zich over deze drie, maar ook voor hem was dit als het eten van oude chocolade, en hij raakte als vergiftigd, maar het werd hem tot zwijm gerekend. 10. Zij hadden dan allen van de beker van Criptus gedronken, van de wijn van Zijn kruis, en het werd hen tot zwijm gerekend, en de Heere ontfermde Zich over hen, en bracht hen in een diepe slaap, als de slaap van Criptus.

11. En tot een koning werden dromen gezonden, en hij droomde over de zeven tranen van Metensia. Ook droomde hij over de zeven tepelen van Metensia, en zij werden tot tempelen. 12. En deze tempelen waren als dieren, en deze dieren waren heilig. En toen droomde de koning over de ark van Noach, en de naam van dit schip was Metensia. 13. En Hij zag een tweede ark staan genaamd de tweede Metensia. 14. Want haar Naam is Schip, en zij is gebouwd door de Tweede Noach. 15. En de koning droomde dat er een leger van Noachieten opstond, die zijn paleis en kasteel bestormden, en zij roofden om de metensia te herbouwen. 16. En toen de koning wakker werd, voelde hij zich als een verslagen man. 17. Maar de Heere sprak tot hem : Vreest toch de Noachieten niet, want zij zijn onrein. Gij zult dan de Tweede Noachieten kennen, en zij zullen het Metensia voor u bouwen.

18. En Metensia ontfermde zich over hem, omdat hij troost bracht aan haar hart, en zij gaf hem een groot leger en vele werkers, daar hij zelf de Tweede Noach was. 19. En de Heere sprak : Het bloed dat vergoten was, zal worden tot wijn en sterke drank, en zij zal tot een zondvloed worden. 20. En de tepelen van Metensia werden tot bekers, en zij die daarvan dronken, dronken van haar tranen en werden behoed. 21. En zo waren er dan opstandingen in de nieuwe ark, en de naam van Metensia werd groot in het Tweede Jodendom.

7.

Noachieten

1. En de tweede Noach kwam tot de aarde, en hij was als de oude puma, en bracht een leger voort om Metensia wederom op te richten.

2. En de oude zondvloeden kwamen wederom tot de aarde, en zij waren als de koninginnen van de oude tijden.

3. En de tempel der tweede Noachieten was als een tepel vol met tranen, en ziet, de tranen waren als zoete melk, en zij werden uitgezonden om de afvalligen om te brengen. 4. En Metensia werd als een moeder voor het Tweede Jodendom, daar zij de ontfermster is, en één van haar tepelen was als de witte tepel, overvloeiende van witte chocolade, als de Esmeralda.

5. En Metensia riep de Esmeralda, en zij werd haar tot een tepel. 6. En Metensia riep weer : Esmeralda, Esmeralda. En Esmeralda werd tot een tempel, en veel bloed werd in tranen veranderd, en deze tranen waren rood en zoet.

7. En Metensia zei : Esmeralda, Esmeralda, maker van chocolade, alsjeblijft, vertel mij hoe chocolade wordt gemaakt. 8. En Esmeralda nam wat pijnbrood, en mengde wat eeuwigheden er doorheen, maar zij wilde niets zeggen. 9. En toen zei Metensia weer : Esmeralda, Esmeralda, maker van chocolade, alsjeblijft, vertel me hoe chocolade wordt gemaakt.

10. En zij leidde Metensia tot een graf, waar een eekhoorn speelde, en sprak : chocolade is dan de vrucht van elk graf. 11. En Metensia dan barstte daarop uit in tranen.

8.

1. En ik kwam tot de negen tranen van Esmeralda en haar negen tepelen, en zij waren als tempelen overstromende van zoete melk als chocolade.

2. En zij zette mij vrij van de eekhoorn, en gaf mij een nieuwe eekhoorn.

3. Want vele eekhoorns zijn uitgegaan om de heiligen te misleiden. 4. En het was alsof ik mijn hart liet zuiveren, en Esmeralda bracht mij tot de rode chocolade en de rode marsepein. 5. En de marsepein was als de vrucht van de slaap. En Esmeralda zelf was als een eekhoorn.

9.

Haaienkoning

1. Tot de tweede criptus ben ik gekomen, in het tweede materos verblijf ik, tussen het gebrul der haaien. Ik ben de haaienkoning. Een bloem maakte in mij woning, de tranen van Esmeralda

brachten mij daarals de waslijnen des hemels.

2. De geluidstepels zijn onderwater als ronde oren met ronde gaten, als sprekers van de dood. Zij zijn de engelen die ik vrees, als de haaien des hemels. Ten tijde van de witte haai voelde ik mij geborgen als een kind, maar deze haaien zijn doof, het is alsof de hemelen van koper zijn, van saffier en staal.

3. Na Solt kan niemand mij verstaan, en zink ik in de golven. Alles is doof, en wij zullen de ijstijden opnieuw binnengaan. Ik voel mij als criptus, voel mij als een pasgeborene, voortvloeiende vanuit tepels, als de levende melk.

4. Ik heb het niet verstaan, ik ben een tepelkind. Nu moet ik opgroeien, en tot Toksarsa gaan. Zal het tij nog keren ? Onderwater voel ik mij, terwijl de kooien hun deuren laten klappen. Ben ik binnen of ben ik buiten ? Ben ik vrij of geketend ?

5. Het is de grote ontsnapping, tot de Dorga zal ik gaan. Zij voerde mij aan de leeuwen, en nu ben ik met de haaien. Nog steeds heb ik haar niet verstaan. De wateren branden. Zal het Grote Spanje mij weer slaan ?

6. Zal zij mij weer brengen tot het Grote Portugal ? Ik ben in de grote ontsnapping, een doodskist gemaakt door engelen. Snel bewegen zij door het kasteel. Hun ruggen opgetrokken als de cobra, alle handelingen afgemeten en vastberaden.

7. Tot de grote Paradox zal ik gaan. Zenuwen geweven van de langste tepeldraden, waar tranen en tranenpoeders doorheen stromen. Zij hebben mij gevoerd aan de haaien. Waaruit ontsnap ik eigenlijk ? Ik ben de haaienkoning.

8. Tot Spricht ben ik gegaan. Na Solt is alles doof, en niemand kan mij verstaan. Tot dove haaien ben ik gekomen. Hun dodenboeken heb ik gelezen. Zij zullen alles bevroren. Tot Zetdonia ben ik gegaan.

9. Zij spreken dan langzame taal achterstevoren, opdat lichtflitsen worden geboren. Ja, haaienengelen zijn zij, en criptus is hun haaienkoning. Deuren worden gesloten. Er is geen ontsnapping meer aan. 10. Wij moeten zwemmen door de kooien. Het Grote Spanje komt eraan. Je kijkt recht in de ogen van een haai, maar prins, deze ogen zijn blind. 11. Opgelucht kan ik weer ademen. Tot de Paradox ben ik gekomen. Ze kwamen mij halen. Ik heb hen niet herkend, maar nu kan ik ze eindelijk verstaan, de nieuwe morgen breekt aan. 12. Er zijn rode draken op het strand in de vijfde nachtwake, en een zwarte draak bewakende de haaien, deze vreemde doodskisten. Maar zij allen zijn des Heeren. 13. Tot de Paradox ben ik gekomen, de spiegel des heeren. De cobra spreekt een zuiver woord, en spreekt dan alles achterstevoren, langzaam als de haai. In lichtflitsen worden zij geboren, en worden lang als de criptus. 14. Haaienkoning, zal het Grote Spanje weer komen in de nacht om mij te slaan ? Als een driehoek kwam het tot mij. Tot de vijfde nachtwake leidde zij mij. 15. Deze haaien zijn blind, als de televisie des heeren. Ze zien je niet, en vertonen alle dingen achter glas, als het tantalos des heeren. 16. Deze ogen zijn blind als de witte haai, gekooid achter glas en prikkeldraad. En zo denk je het is mij niet tot last. Nee, de dood zal je niet raken, en het kruis zal van je wegluchten. Als achter glas is zij, als het tantalos des heeren. 17. En het knagen der vrijheid zal je laten denken : was ik maar daar, onder de ketenen des heeren. 18. Het is de Paradox, gemengd zijn wij. Wij lopen buiten en binnen, in de fantasie zijn wij daar en hier. 19. De superster op de televisie, en de god in het boek, om daarna weer anoniem te zijn. 20. Geef je naam niet op, want de haaien, zij brengen jou, op het verkeerde terrein. 21. Een haaienkoning

maakte in mij woning, als de criptus zijn zij. Hongerig tot Sorsion gekomen. Zij wilden hen allemaal zijn. 22. Door de Paradox raakten wij versnipperd, en werden wij als hen. Tot het tweede materos gekomen, na zo lang te zijn geworden. 23. En weer een duik in spricht, met een hoofd als een driehoek, de lijnen achterna, om weer lang te worden. Tot de reuzen kwamen zij. In Zetdonia bevrozen wij.

10.

Reuzen

1. Ik zie een ladder tussen bergen staan, hier kwamen zij van grote naam, hier kwamen zij die wat hadden te vertellen, kijk, daar komen ze aan. Als de nachtspelers zijn zij, als de nachtspelers zijn zij,

2. toe geef mij nog wat wijn. Ik zie een ladder van licht, bliksem in de lucht, het beest slaapt, nu is het veilig, ren, maar als hij beweegt moet je terug. Reuzen in de lucht, als nachtspelers, met hun nachtlatijnen en hun vreemde lakeien, was je maar teruggegaan, nu kan het niet meer,

3. houd vast aan je laatste veer. Maar jij haalt de overkant wel, waar de grote struiken met ogen groeien, ja, waar Rapunzel haar namen heeft, uitgespreid in een koninklijk bad, met kikkers, spinnenwebben en waterplanten, duik diep, ja, zij is het die u riep, om met haar mee te komen. Zij stond op de toren, trek u aan haar haren omhoog, laat haar u brengen tot de reuzenwereld, u brengen tot haar kroost. Daar waar ze liederen spinnen, daar waar de spinnen vandaan komen, de reuzenwereld, grote wereld, grote namen, grote jaren en eeuwen. Als oranje lichten komen zij over de aarde, die engelen van verleden jaren. Groot geworden zijn zij, vanuit de diepe putten kwamen zij, opgesloten zonder licht waren zij zolang,

4. lijdende met hun Christus. En nu staan zij op de poorten, op de muren, om te verkondigen een eeuwig evangelie. Door de fuiken kwamen zij, zonder einde, door de fuiken vertellen zij over de grote spinnen. Klimt op hun rug, alleen in fuiken komen wij tot leven, als een eeuwig kruis, bodemloos kruis. En reuzen komen, reuzen gaan, over de ladders, door de fuiken, kom en volg hen, door de fuik tot eeuwig genaa. Er zijn reuzenschatten in de fuik, magische trappen, om deuren te openen, om deuren te sluiten. Hier kan ik wel jaren over schrijven, maar volg gewoon de raadsels en hun zegels, draai ze om ze te openen, maar weet het is allemaal zeer gevaarlijk, want de armoe staat op de loer, klaar om toe te springen, kabouters die hongerig zijn, en reuzen die misleiders zijn. Wees voorzichtig, let op iedere stap, want weet dat ik eens door die brug zakte, tot een watergevecht met ratten en muizen. Heus, wij komen nooit aan, maar steeds dichterbij. Oren zijn hier doof, stemmen zijn hier uitgedoofd, wachtende tot het overstroomt, diep in de fuiken, een bodemloze put. Zij marcheren op de torens, wolvenkoppen, skeletons, leeuwen met overheilige gewaden, als brandende fakkels in de nacht, zullen ze je verwarmen of verscheuren, weet wat je doet hier, de koning heeft hier alles bedacht. En dan als in een zachte flits, als zacht stromende wateren komende vanuit het niets, nemende jou mee, vanuit de toren waar je zat opgesloten, ze waren je niet vergeten.

5. Het oog van de reus, hier komen de spinnen door naar buiten, hongerig als ze zijn, of ben jij ook hongerig, mijn kind ? Hier is het reuzenlied mijn vriend, achter de piano, zoveel stemmen die naar boven bruisen, kosteloze smaken, zegelen openen zich voor mijn ogen, als paden die wegvagen. Ik heb de sleutel vol met poeders bereikt. Het oog van de reus opent zich, vuur komt voort, en zoveel spinnen, die op mij duiken, op zoek naar zoveel woorden ongehoord. Het is als zakken door een brug, het is als vallen uit een wagen. Raakt de schatten hier niet aan, 't is beter arm te worden, dan te vergaderen een naam. Het oog van de reus sluit zich weer, tranen die rollen, de fuiken hier zijn teer. En je denkt te kunnen ontsnappen, maar dan brult het als een leeuw. Wie heeft toch gezegd dat

zwakte is zo een sterkte. Ik zie het hier voor me liggen. Ik kan me beter niet bewegen, want dan stort alles in.

11.

1. Zoveel tederheid als hier heb ik nog nooit gezien, maar het is verdacht, want alles staat op instorten, als ik wil ontsnappen, dan is daar die gemene lach. Ik zit in een fuik, ik leef in bodemloze putten, niet gevangen door sterkte, maar door zoveel zwakheid, als tralies van het zachte en het zoete, als een reuzenschat, in een reuzenhuis, in een reuzenwereld, zoveel fuiken om me heen. We kunnen elkaar niet bereiken. Jij bent hier en ik ben daar, als ik probeer te ontsnappen, dan raak ik jouw gevoelige snaar. Wij zijn elkaars gevangenissen, een vreemd raadsel, hoe komen we er mee klaar. Kasten staan in de verte, maar wij kunnen er niet komen. We zijn hier opgesloten, in elkaar, een vreemde droom, wij zijn vreemd in elkaar verstrengeld, als struiken in elkaar vergroeid, je laat me bijna stikken. Wat is dit voor boze droom, ik kan niets bereiken, ik ben in een fuik, ik hoor je naam en je stem, maar ik kan je niet helpen, als ik beweeg, dan hoor ik je gegil. Het is een vreemd vuur, ons verscheurende, en dan wordt alles erger, dieper in elkaar, ik voel je pijn, jij bent mijn kruis, maar het is ook goed om hier te zijn. Ik hoor je gillen, jij bent mijn doornenkroon, het geluid maakt me gek, wat kan ik doen, we verpletteren elkaar. Alles wat ik doe doet jou pijn, en alles wat jij doet doet mij pijn, er is geen hoop,

2. tenzij de reuzen genade hebben. Ze zeggen het is een vreemde cocon, een reuzencocon, wat worden wij, en wat wordt jij, en wat wordt ik. Ze zeggen, het is een vreemde vreemde reuzencocon, waar gaan we heen, wat moet er van ons worden, ik voel vleugels branden op mijn rug. Nog even volhouden mijn liefste, want één dag breekt alles stuk. Ik zie onze harten ver weg in en op de kasten, ik zie vreemde spiegels daar, proberende ons te verwarren, het is een raadseldroom, niets is wat het lijkt. En tussen die kasten staan reuzen in mooie kleuren, dragende wonderbaarlijke geuren. Zien zij ons, kunnen zij ons helpen. Het zijn reuzen, engelen van verleden tijd, hun namen verloren, maar ik ben bereid om hun oorsprong op te sporen. Die visioenen zijn te sterk, maar ik kan die kasten niet raken, het is nog steeds verzegeld, en daar staat onze held. Vanuit het zachte en zoete kwam hij, een brandende put, hij gaf ons onze namen en stemmen terug.

22. Zijn Huis Stond In De Weg

Hij staarde eenzaam voor zich uit. Hij miste zijn vrouw, maar wist ook dat hij nooit terug kon naar haar. Ze was te gevaarlijk. Hij poetste zijn schoenen, stond op, en liep toen naar buiten. De tuin was prachtig. Er stond een vrouw tussen de struiken, met een radiatie als van een leeuw, tegelijkertijd zwak. 'Ben je ...,' zei ze verlegen.

'Ben ik wat?' vroeg hij.

'Ben je de nieuwe buurman,' zei ze.

'Oh, ja,' zei hij.

'Mag ik u een hand geven,' vroeg ze.

Hij stak zijn hand uit en liep op haar af. Haar hand voelde zacht aan, en tegelijkertijd stevig.

'Wilt u mijn huis zien?' vroeg ze.

'Zodadelijk,' zei hij, 'Eh, okay, ik loop wel even met je mee nu.'

Ze glimlachte. Ze deelden de tuin samen. Het was een grote tuin. Ze leidde hem tot haar keuken, waardoor ze binnen kwamen. 'Mooi hier,' sprak hij.

Ze glimlachte verlegen.

'Ja, dat hebben wel meerderen gezegd.'

Hij ging op de bank zitten in de kamer. 'Moet u wat koffie met een koekje ?' vroeg ze.

'Nee, doe maar geen moeite,' zei hij.

'Ach ik kan het zo inschenken,' zei ze bijna fluisterend.

Even later zaten ze samen op de bank. Hij dronk van zijn koffie en keek haar aan.

'Wat is dat voor schilderij op de muur ?' vroeg hij.

Het was nogal een ingewikkeld schilderij. Een dame in het zwart, en een naakte man op een stoel met een appel in zijn mond.

'Oh,' lachte ze. 'Dat is ...'

'Toe, zeg het maar,' zei hij.

'Dat is ... Ach, het is een dom varken,' sprak ze.

'En wie is die vrouw ?' vroeg hij.

'Het is geen vrouw, het is een heerser,' sprak ze.

'Zo, zo,' zei hij.

'En wie bent u ?' vroeg ze.

'Roderik,' zei hij.

'Oh, rode Rik,' lachte ze.

'Nee, gewoon Roderik,' zei hij.

'Mijnheer Roderik, u bent een interessante man,' zei ze.

'Ik weet het,' zuchtte hij. 'Dat lijkt altijd zo aan de buitenkant. Maar ik ben tamelijk saai.'

Hij keek naar nog wat andere schilderijen aan de muur. Schilderijen van indianen.

'Vleselijk, hè,' zei ze.

'Wat is vleselijk ?' vroeg hij.

'Nou, al die naakte mannen op schilderijen,' zei ze.

'Ik vind het wel wat hebben,' zei hij. 'Maar als je dat vindt, waarom haal je ze niet weg ?'

'Ik heb geen probleem met vleselijk,' zei ze.

'Ach wat, je bent lief,' zei hij.

'Vind je ?' vroeg ze. 'Het zijn vleselijke varkens. Varkens moeten er ook zijn. Ik heb er geen problemen mee. Ze eindigen toch wel in de pan.'

'Huh,' zei Roderik. 'Dit begint me nu even te duizelen. Indianen zijn varkens ?'

'Nee, niet indianen,' sprak ze, 'mannen zijn varkens.'

'Oh, ja, daar heb je gelijk in,' zei Roderik. 'Vaak wel.'

'Altijd,' lachte ze.

'Oh,' zei Roderik die bijna zijn koffie uitproeste. 'Dus ik ben ook een varken.'

'Tuurlijk,' zei ze zacht. Even kwam haar tongetje naar buiten. Het was een klein tongetje die ze even heel snel liet zien, alsof ze hem plaagde. Een vreemd gevoel gleed over zijn rug.

'Zeg, ik moet weer gaan,' zei Roderik.

'Ach, mijnheer, blijf nog even zitten,' zei ze.

'Nog even dan,' zei Roderik een beetje ongeduldig.

'Ik wil u nog even wat laten zien. Ze ging bij hem op schoot zitten, terwijl hij helemaal rood werd. Toen haalde ze wat foto's tevoorschijn. Foto's van gelakt leer.

'Wat zullen we nu beleven ?' vroeg Roderik. 'Je gaat zo maar bij me op schoot zitten, en laat me foto's zien van gelakt leer.'

'Even doorbijten,' zei ze. Toen liet ze wat foto's zien van bruin leer, en foto's van bloed.

'Dat was het, mijnheer Roderik,' zei ze met een donkere stem. 'Nog een prettige avond.' Ze stond op, en keerde haar rug naar hem. Roderik begon te fronsen. 'Zeg, is er iets niet helemaal in orde in dat hoofdje van je ? Plotseling draaide ze zich naar hem toe, en hij keek recht in de ogen van een doodshoofd waar wormen uitkwamen.

Roderik schrok wakker. Hij had het even niet meer. Hij stapte uit zijn bed en liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij zuchtte hevig. 'De doodstraf staat hierop,' mompelde hij, en liep weer naar zijn bed. Hij greep zijn kussen en ging weer liggen, maar hij kon maar niet in slaap komen. Hevig lag hij te woelen en te zweten. Plotseling barste hij in huilen uit. Hij wist niet wat het was.

Hij woonde hier in zijn nieuwe huis, na de scheiding. De buurvrouw had hij nog niet gezien, terwijl hij hier al een week woonde. Ze hadden een grote gezamenlijke tuin.

De volgende ochtend was hij er vroeg uit. Hij had niet kunnen slapen na die nachtmerrie. Hij was nu wel erg benieuwd wie zijn buurvrouw was. Hij liep de tuin in en ging tussen wat struiken staan. Hij keek door het raam van de buurvrouw naar binnen, maar zag haar niet. Hij begon een beetje zenuwachtig heen en weer te lopen in de tuin. Toen kon hij zich plotseling niet meer inhouden. Hij liep naar de voorkant toe, en belde bij haar aan. Even later deed een vrouw open. Het was een indiaanse vrouw. 'Ik ben de nieuwe buurman,' zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. 'De naam is Roderik,' zei hij.

Ze schudde zijn hand. 'Komt u verder,' zei ze. Hij liep achter haar aan de gang in naar de woonkamer. 'Gaat u maar zitten. Hij ging op de bank zitten. 'Moet u wat drinken?' vroeg ze. 'Nee, dank u,' zei hij.

'Wat leuk dat je je even komt voorstellen,' zei ze.

'Ja, het werd anders wel tijd,' zei hij.

'Ben je een beetje een dromertje?' vroeg ze.

'Huh, hoezo?' vroeg hij.

'Nou, omdat u zo lang heeft gewacht voordat u uzelf kwam voorstellen,' zei ze.

'Ik ga nogal door een moeilijke tijd,' zei hij. 'Ik zit in een verwerkingsproces van een scheiding,' zei hij.

'Oh,' zei ze. 'Dat is inderdaad niet leuk.'

'Het is een rotvak,' zei hij.

'Ja, als je het als in schoolverband bekijkt, inderdaad,' zei ze.

'Ik heb wat lelies in mijn tuin staan, ze bloeien leuk, hè?' vroeg ze.

'Oh ja, ik zag ze,' zei hij. 'Ze zijn prachtig.'

'Ja, wazig,' zei ze. 'Ze zijn zo dromerig, zoals u,' lachte ze.

'Waarom noemt u me alweer dromerig,' vroeg hij.

'Ach, u ziet er zo dromerig uit, zo wazig, alsof u ... Ach, laat maar, u wilt het toch niet horen,' sprak ze.

'Nou ja, dat kan wel kloppen,' zei hij. 'Ik heb vannacht haast niet geslapen. Ik kreeg een nachtmerrie, en toen kon ik niet meer in slaap komen.'

'Waar ging die nachtmerrie over?' vroeg ze ineens met een serieus gezicht.

'Over u,' zei hij. 'Het begon goed, maar eindigde slecht.'

In het kort vertelde hij de nachtmerrie.

Ze zuchtte.

'Ja, een mens kan raar dromen,' sprak hij.

Ze was ineens stil.

'Heb ik u hiermee pijn gedaan door het zomaar te vertellen ?' vroeg hij.

'Eh, nee hoor,' zei ze zacht.

'Maar ik heb u toch niet in verlegenheid gebracht nu hoop ik ?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

'Maar mijn voorouders ...' zei ze.

'Wat ?' vroeg hij. 'Zeg het maar gerust, hoor.'

'Nee, mijn voorouders hebben u die droom gegeven. Het is over .... over,' zei ze.

'Over wat ?' vroeg hij.

'Meesters en meesteressen,' zei ze.

'Onze stam had geen huwelijks-relaties, maar meesters en meesteressen met hun slaven,' zei ze.

Ze liet hem wat boeken zien met plaatjes. 'Hier, het gaat allemaal om vernederingen en leugens,' zei ze.

'Blijf je slapen ?' vroeg ze. 'Dan kunnen we nog wat doorpraten.'

'Gezellig,' zei hij.

Hij kreeg een bed in haar eigen slaapkamer. Zij sliep aan de andere kant van haar slaapkamer. Hij voelde zich wel op zijn gemak bij zo'n gastvrije vrouw.

Ze praatten door tot diep in de nacht, totdat ze beiden in slaap vallen. Weer heeft hij een droom. Hij droomt dat hij in een rustige natuur is. Opeens schrikt hij wakker. Hij merkt dat hij vastgebonden is. De vrouw zit op hem. Ze heeft een klein rood slipje aan, wat in haar bilspleet vastligt. Met haar tenen begint ze met zijn tepels te spelen. 'Wat is hier aan de hand,' kreunt hij.

'Niks zeggen,' zegt ze. Hij probeert zich los te maken, maar hij is te goed door haar vastgebonden. Snel heeft ze haar slipje uit, en drukt haar grote vagina met haar vele schaamhaar tegen zijn gezicht aan. Hij moet even slikken. Hij begint bang te worden, want dit hadden ze niet afgesproken.

'Maak me los, onmiddellijk,' kreunt hij. Maar dan drukt ze haar grote voeten in zijn gezicht.

'Shhhh...', zegt ze. 'Niet zoveel praten.'

'Wat !' gilt hij bijna, terwijl zijn stem overslaat. 'Heb je dit eerst aan mij gevraagd ? Laat me los.' Maar hij had al snel door dat het de vrouw menens was. Haar voeten zijn stevig tegen zijn lippen aangedrukt. Haar voeten hebben een warme, indringende geur, en al snel raakt hij bedwelmd. Hij proeft ze en weet dat hij niet veel in te brengen heeft. Hij legt zich er maar bij neer, hopende dat het alleen maar een sex-spelletje is. Toch voelt hij zich ongemakkelijk, als een gevangene. Hij is geheel aan haar genade overgeleverd. Hij wordt bang dat ze hem misschien wel wat aan zal doen. Hij heeft opeens veel last van zijn buik vanwege de spanning, maar hij durft niets te zeggen. Weer plaagt ze zijn tepels met haar tenen. Een vreemde electriciteit trekt door zijn lichaam. Hij voelt zich opgewonden voelen, maar ook opgewonden van angst en paniek. 'Alsjeblieft,' smeekt hij even later.

'Mannen zijn varkens,' fluistert ze. En dan zegt ze het nog een keer met een zachte stem. Hij herinnert zijn nachtmerrie. 'Wat ga je met me doen ?' vraagt hij fluisterend, maar met een grote paniek in zijn stem. Hij voelde zich in de val gelokt. 'Ik kan alles met je doen,' fluistert ze. Hij ligt naakt, en inmiddels ligt zij achter hem. Met haar tenen gaat ze over zijn tenen. Hij voelt zich als een prooi.

Dan schrikt hij wakker. Het was maar een droom. Het leek zo echt. Ze ligt aan de andere kant van de kamer in haar bed. Hij is onder het zweet. Hij loopt naar haar toe. Hij kijkt naar haar gezicht. Ze slaapt zo vredig. 'Hey,' fluistert hij. Ze opent haar ogen. 'Wat is er ?' vraagt ze.

'Ik heb weer een nachtmerrie over je gehad,' zegt hij. En dan vertelt hij de droom. Ze is inmiddels rechtop gaan zitten. 'Kom bij me zitten,' zegt ze. Dan neemt ze hem in haar armen en probeert hem te sussen. 'Het zijn mijn voorouders weer,' sprak ze.

'Wat willen ze van ons ?' vroeg hij.

Met haar warme lippen kust ze hem. 'Het spijt me zo,' zei ze.

'Je kan er niets aan doen,' sprak hij. 'Ik had wel een heel raar gevoel, een soort van opgewondenheid, maar dat kan ook van angst zijn geweest.'

'Vond je het lekker ?' vroeg ze.

'Je voelde lekker aan, maar ik was ook in paniek. Ik was je gevangene en ik wist niet wat je met me zou doen,' zei hij. Ze drukte hem tegen zich aan. Weer kuste ze hem, en hij kuste haar ook.

'Mijn stam vindt relaties gevaarlijk. Onze stam accepteert alleen zoals jij het droomde,' sprak ze.

'Bedankt voor je warmte en gastvrijheid,' zei hij. Ze glimlachte. 'Je mag wel bij me liggen als je je daarbij veiliger voelt.' Hij knikte een beetje verlegen, en ging bij haar onder de dekens, terwijl ze hem naar zich toetrok. Hij voelde haar warme lichaam, en hij werd wat rustiger. Toch durfde hij niet meer te slapen. Na een tijdje stond hij op. Toen ging hij terug naar zijn huis.

Ze belde hem de volgende dag op om te vragen hoe het met hem was. Hij was nogal stil. Ze begreep hem wel. Hij ging de stad in, door het drukke verkeer. Er hing een vreemde ster aan de hemel, met een vreemd licht. Het licht materialiseerde bijna. De ster leek op twee grote lippen, en die lippen begonnen te bewegen. 'Droom ik ?' dacht hij bij zichzelf. Hij wreef even goed in zijn ogen. Hij voelde zich nat worden, maar het regende niet.

'Aarsom !' werd er geroepen. 'Konika !'

Hij keek om. Waar kwam dat geroep vandaan ? Of misschien hoorde hij het verkeerd ? Hij stond bij het stoplicht. Het stoplicht stond op rood, en hij liep door. Maar het was alsof de grond onder hem in water veranderde. Hij zag een man met een hoed in de golven wegzinken. Hij probeerde ergens aan vast te klemmen, maar er was alleen maar water. 'Help !' riep hij. Hij zakte weg in de golven. 'Ik begrijp hier niets van !' riep hij. Badend in het zweet werd hij wakker. De vrouw lag nog steeds naast hem. 'Alweer gedroomd,' dacht hij bij zichzelf. Haar arm lag op hem, en ze trok hem dicht tegen zich aan. 'Wat is er, jongen,' vroeg ze. 'Je bent helemaal nat.'

'Ik heb weer een nachtmerrie gehad,' fluisterde hij.

'Mijn voorouders moeten je wel hebben,' zuchtte ze. Toen vertelde hij de droom. 'Ik begin mijn grip op de realiteit te verliezen, want die dromen lijken net echt. Ik weet niet meer wanneer ik droom of wakker ben,' zei hij. Ze probeerde hem te sussen. Hij zag haar grote borsten in haar nachtjapon. Hij slikte even. Ze glimlachte. Ze kuste hem. Hij kuste haar terug. Hij was maar wat blij met zo'n gastvrije buurvrouw, maar waarom al die dromen ?

'Ik denk dat ze je ergens voor willen,' zei ze. 'Ze roepen je.'

Hij voelde zich ziek en beverig. Ze maakte wat soep voor hem, en kwam toen weer terug. Hij zat rechtop in bed tegen een kussen aan. 'Wat willen ze van me ?' vroeg hij.

'Ik durf niet meer te slapen,' zei hij.

'Je moet er aan wennen,' zei ze, 'aan die dromen. Het zijn cryptische dromen. Het zijn gidsen.'

'Je bent zo lief voor me,' zei hij. 'Ik heb het maar getroffen met zo'n buurvrouw. Maar ik weet niet of ik nu droom of echt wakker bent.' Ze glimlachte.

De dagen erna werd hij meegesleurd in een net van wilde dromen en nachtmerries. Hij dacht dat hij gek aan het worden was, maar zij hield hem op de been. Altijd sliep ze naast hem, want ze wist dat zij de oorzaak was van deze dromen. Haar voorouders hadden hem op het oog. Ze zagen hem als een goede vangst. Ze hield er van om tegen hem aan te liggen. Voor haar was hij ook een goede vangst.

'Roderik,' zei ze. 'Ik ben je in mijn hart aan het sluiten. Ik waardeer onze vriendschap heel erg.' Roderik knikte. 'Ik heb hetzelfde,' zei hij. 'Ik voel me zo gehandicapt met deze dromen. Ze zijn verwarrend, maar aan de andere kant brengen ze me dicht bij jou.' Ze glimlachte en knikte. 'Het zal wel goed komen,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen over je waken, en zullen het tot een goed eind brengen, of liever gezegd een goed begin.' Hij voelde zich rustig worden. Zij was zijn rust, zijn diepe rust. Het was alsof ze afdaalde in zijn hart. Ze bond hem aan haar.

De nacht erop had hij een droom over grote vrouwen met veren in hun haren, en andere dingen die hij niet begreep. Ze hadden een soort netten in hun haren, maar ook leken het uitvoerige veren. Het was alsof deze netten levensgevaarlijk waren, heel pijnlijk. Hij wist dat hij die netten niet moest aanraken, maar plotseling kwamen ze achter hem aan. Hij schrok, en rende. Hij verborg zich ergens in een grot, maar al snel hadden ze hem gevonden. Hij smeekte hen hem geen pijn te doen. Maar ze namen de netten uit hun haren en wierpen het op hem af.

Hij schrok wakker, en greep om zich heen. De vrouw drukte hem dicht tegen zich aan. 'Weer naar gedroomd?' fluisterde ze. Haar nachtjapon was uit. Ze had alleen een wit slipje aan. Het was warm. Hij voelde zich heerlijk in haar armen. Haar benen gingen over zijn benen, en ze omhelsde hem stevig. Het leek wel alsof hij niet goed kon ademen, alsof hij in de greep van een beest was. Hij vroeg zich af of hij wel helemaal wakker was. Hij begon te schreeuwen in paniek. Plotseling had ze hem nog steviger vast. Het was nu echt net alsof hij niet meer kon ademen. Hij was als in de klauwen van een spin. Grote harige poten waren overal om hem heen. Hij begon te krijsen. De spin begon hem te verscheuren. Verslagen werd hij wakker. Niet wetende of hij echt wakker was. Ze lag naast hem, en had gewoon haar nachtjapon aan. Hij nam haar in zijn armen en legde zijn hoofd tegen haar borst aan. Omdat ze niet wakker werd, en hij ook niets durfde te zeggen, likte hij haar in haar nek. Hij keek nog eens naar haar slapende gezicht, maar ineens veranderde het in een doodskop waar wormen uitkwamen. Hij schrok, en slaakte een kreet. Hij sprong uit het bed met een kussen in zijn armen, en begon te trillen. 'Nee, nee, doe mij dit niet aan!' gilte hij helemaal overstuur. Spinnen kwamen uit haar mond, terwijl het leek alsof hij stierf, alsof de aftitelingen op het einde van zijn leven verschenen. Hij begon te huilen, en stortte neer op zijn knieën, het kussen stevig omhelzende. Hij weende bitter, als een gebroken man. De spinnen maakten een cocon van haar.

Spoedig was ze helemaal bedolven, en toen kwamen de spinnen op hem af. Hij gilte en hilde, smekende of dit op mocht houden, maar de spinnen waren genadeloos. Spoedig was hij bedolven, als onder sneeuw. Was dit zijn graf?

'Moeder!' riep hij. 'Help me!' Hij had het heel erg benauwd. Een man met een hoed stond voor hem. Hij ging aan een bureautje zitten. 'Zeg,' zei de man, 'zijn er nog wijzen in dit land? Of alleen maar gillende imbecielen zoals jij?'

'Zie je dan niet wat er met mij aan de hand is?' riep Roderik. 'Ik ben voedsel voor spinnen.'

'Ach, welnee, joh,' zei de man met de hoed. 'Je moet niet zo dromen. Je moet jezelf niet zo laten meesleuren.'

'Ja, maar ik kan niet anders,' riep Roderik. 'Het overweldigt me!'

'Ach nee, joh, je laat jezelf overweldigen,' zei de man.

'Hoe dan?' vroeg Roderik.

'Ach, nietsnut,' zei de man, en vertrok.

Roderik keek naar zichzelf. Hij was onder de rode poeder. Ook had de man een spoor van rood poeder achter gelaten wat ergens in het niets scheen te verdwijnen. Roderik begon weer een beetje tot zijn zinnen te komen. Was het waar dat hij zich teveel liet meeslepen? Had hij gewoon zijn hoofd wat koeler moeten houden? Maar hij kon niets doen.

Hij hoopte maar dat hij snel wakker zou worden. Na een tijdje wakte zijn buurvrouw hem, en hij zag haar lieve gezicht boven hem. 'Ik dacht dat ik je beter kon wakker maken. Je was zo aan het woelen en in jezelf aan het praten, alsof je in een zwaar gevecht was,' sprak ze.

'Dank je,' zei hij. Toen vertelde hij haar de droom.

'Oh,' zei ze. 'Oh, dat was mijn oom. Hij droeg altijd een hoed.'

'Waarom was hij zo ...' zei Roderik.

'Ach,' zei ze. 'Zo is hij altijd geweest. Trek het je niet aan.'

'Waarom kwam hij ?' vroeg hij.

'Ach,' zei ze. 'Ik weet het niet. Het is nogal een bemoeial, maar dat rode poeder van hem heeft je eruit geholpen. Hij is een helper, alleen hij doet het niet altijd op een leuke en respectvolle manier.'

'Wie waren die spinnen, en die grote vrouwen met die netten in hun haar ?' vroeg hij.

'Oh, ik weet het niet,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen vast wel meer daarover weten. Als het goed is krijg je nog wel uitleg.'

Hij keek strak voor zich uit. Even later liep hij naar de stad, door het drukke verkeer. Hij wilde naar dat stoplicht toe in zijn droom. Hij voelde zich al helemaal in de grond wegzakken. 'Er is hier een zee,' dacht hij. Hij kwam tot de ontdekking dat hij droomde. Een leeuw stond voor hem. Er zat iemand op. Toen vervaagde de leeuw.

'Ik ben de leeuw,' zei een stem. 'Ik ben haar oom, de man met de hoed.'

'Ik ben de trol,' zei een andere stem. 'Ik ben ...'

Maar toen vaagden de stemmen weg. Hij zat in een klein kamertje. Het kamertje bevond zich in een meertje. Toen begon het kamertje ook weg te zakken. Het was alsof hij in een lift zat die met een rotvaart naar beneden ging. Hij gilte. Het was alsof alle stoppen bij hem doorsloegen. Zijn oren leken doof te raken. Plotseling was er een enorme klap. Een vrouw zat voor hem met een sigaret. 'Roken,' sprak de vrouw.

'Waarom ? Wat bedoelt u ?' vroeg hij.

'Voorgeslachtelijke dromen van haar,' zei de vrouw. 'Wij zijn haar voorgelacht. Wij willen je.'

'Willen voor wat ?' vroeg hij angstig.

'Voor het huis,' sprak de vrouw.

'Welk huis ?' vroeg hij.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei ze.

Langzaam werd hij wakker met echoes in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. Zijn buurvrouw lag naast hem. Hij voelde zich ziek, en misselijk. Hij liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij hoopte maar dat hij nu echt wakker was geworden. Maar niets was minder waar. Ze kwam naar hem toe met een leeuwenhoofd. Ze brulde. Hij storte op zijn knieën en begon bitter te wenen. 'Ik denk dat ik gek word,' zei hij. Ze keek hem aan. 'Toe, zeg dat niet,' sprak ze, terwijl ze haar normale gezicht weer kreeg. 'Je droomt. Deze dromen zijn belangrijk.'

'Waar zijn ze belangrijk voor ?' vroeg hij.

'Het zijn gidsen,' zei ze.

'Ik begin moe te worden,' weende hij. 'Word ik ooit nog wakker, of ben ik al dood ?'

'Je bent in de onderwereld,' sprak ze. 'Je bent met de doden, maar zie, we leven.'

'Wie ben je ?' vroeg hij.

'Haar gids, haar tante,' sprak ze.

Plotseling begon de vloer zacht te worden, en hij gleed in de diepte. Hij probeerde zich ergens aan vast te klemmen, maar alles werd vloeibaar. Toen was het alsof hij in een diep gat viel, en hij kwam tussen een plaats met doodskoppen terecht.

'San Win,' werd er gezegd. 'Apulatus Menere.'

Een man kwam naar voren, een indiaan. Hij had veren op zijn hoofd, en stak zijn hand uit. 'Je hoeft niet bang te zijn,' sprak de man. 'Ik ben Zittende Buffalo. Hamma Ontole.'

'San Win,' zei de man weer. 'Zit met me.'

Roderik ging zitten na het schudden van handen. 'Ik ben gestuurd naar jou,' zei de man, 'voor een belangrijke opdracht. Ik moet jou brengen tot de Jungle van de onderwereld. Zoon, ik ben een Mazakka, een Mazakka krijger, van de Mazakka stam, een beruchte stam in de Jungle van de onderwereld, van Ma Oerwoud. Takki Abin.'

'Hesofort Perondeo, Porondeo Amaus,' sprak hij. 'Tutulus Paturu, Klazei Vakantus Opium Opium Opus Spiegandei Spakeius Plego. Plego Fanfort ! Amadeo ! De taal van de onderwereld. Kom dieper ! Hora Marantus ! Afei Vakus ! Fateio Amadei ! Kom dieper ! Luister naar mij !'

Roderik kwam in een trance, en de man nam hem bij de hand, om hem door vele struiken naar de Jungle van de onderwereld te brengen. Er was overal vuur, en hij hoorde gegil.

'Samanteo,' zei de man. 'Orferetus Marateo.' Roderik voelde zich zwak. Hij liep door het vuur, maar het deed hem niet. Er was een soort bescherming om hem heen. Overal waren leeuwen, lange leeuwen. 'De leeuw is de poort tot trol,' zei de man. 'De Jungle van de onderwereld is van de trollen. Het zijn wilde indianen-stammen.'

Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. Hij zakte in elkaar, en wilde opstaan, maar kon het niet. Een groene struik bedekte een poort. Er was een nauwe opening waar ze net doorheen konden. Toen stond hij in de open Jungle. De indianen hadden een groen-bruine huid, maar sommigen hadden rode huiden, veelal roodbruin. Er droop een vreemd groen sap van hun handen. Ze begonnen wild te krijsen en te gillen toen ze hem zagen. Maar hij was onder een bescherming. Ze namen hun speren, maar konden niets doen. Het was alsof er een licht op hen viel.

'Tetaris,' zei de man. 'Slaap.' Toen vielen ze allemaal in slaap. De man liep verder, terwijl Roderik hem volgde. 'Ik noem je Orion, en dit gebied is Orion,' zei de man. Hij nam hem mee in de dieptes

van een grot. Hier groeiden wat bloemen, en het leidde tot een diepe paradijselijke wereld. Veel bloemen waren er overal langs rivieren, en de bloemen hadden wortels die overal weelderig groeiden. Roderik werd er duizelig van. Deze wereld had een hypnotizerend effect op hem. Hij hoorde gegil en gilletjes in de verte. Hij kreeg een vreemd gevoel in zijn onderbuik.

'Meesters en meesteressen, en hun slaven,' zei de man. 'Maar de meesters staan altijd onder meesteressen. Er zijn geen vrije meesters. Zij zijn allen slaven.' Roderik herinnerde de woorden van zijn buurvrouw.

'Puk Holes,' zei de man. De man bleef het herhalen. Roderik zakte in elkaar. De man trok hem weer op. 'Blijf dicht bij me, Orion,' zei de man. Ze moesten over een brug gemaakt van touw, over een rivier. De rivier was heel woest. 'Elip!' riep de man. Een groot spinachtig dier stond aan de overkant van de rivier bij de brug. Het dier kwam bijna hysterisch op hen afrennen, greep hen, en rende terug. 'Azalip,' zei de man. 'Katanga Horeng, Debezewat Karami.'

Het spinachtig dier had een vreemde geur. 'Lik het, Orion, lik hem,' zei de man. Roderik nam een likje. Het was alsof hij een groot stuk vlees, of een vleesmaaltijd had gegeten. Hij voelde zich direct vol. 'Kom,' zei de man. Ze liepen verder. Het vreemde dier volgde hen. 'Azakaaltes,' zei de man. Ze kwamen weer bij een grot aan, bedolven onder bloemen, in een heuveltje. 'Ik breng je hier,' zei de man. 'Nu moet je zelf je pad vinden. Ik moet terug. Loop gewoon door totdat je bij de Mazakka stam bent gekomen. Ik zie je later.' De man rende weg. Roderik zuchtte en liep de grot in. Binnenin de grot waren vreemde vlinders, met zacht licht. Hij liep helemaal door tot de uitgang, en kwam in een kamp terecht. Hier liepen veel indiaanse vrouwen, en mannen zaten op de grond of geknield.

Roderik werd wakker. Zijn buurvrouw lag naast hem. Alweer wist hij niet of hij echt wakker was geworden. Hij keek naar haar lieve, slapende gezicht. Voorzichtig maakte hij haar wakker, en vertelde over de dromen, en hoe bang hij was dat hij nog steeds droomde. 'Ze maken het je wel heel erg moeilijk,' zuchtte ze. Ze nam hem weer heel dicht tegen hem aan, en wreef over zijn rug. 'Ik weet niet meer wat ik moet doen,' fluisterde hij.

'Je kunt niets doen,' zei ze. 'Je moet het gewoon over je heen laten komen als een ervaring.' Hij keek naar haar nachtjapon. Ze had een indiaanse nachtjapon aan.

'De Woogerbommies zijn maskers, oude indiaanse maskers, door de tegenstander gemaakt om onze stam lastig te vallen. Deze maskers eten het bovenlichaam, en nemen het over. Het zijn een soort spinnen, gezichten met weelderige uitsteeksels, netten, als de slangen van het Medusa hoofd,' sprak ze. 'Als je het ziet, verander je in steen, maar onze stam heeft jou de bescherming gegeven. Onze stam heeft de Woogerbommies overwonnen. Zij dragen de overwonnen, verzwakte Woogerbommies als veren in hun haar, als netten, en gebruiken het om hen die dichtbij komen te testen, en om de vijand te bestrijden. De Woogerbommies zijn hun slaven en kampdieren.'

Hoe kan ik de Woogerbommies overwinnen?' vroeg Roderik.

'Door ingewijd te worden in de leefwijzen van de stam,' sprak ze. 'En daar zijn ze nu mee bezig. Wil je verder, of wil je hier stoppen?'

'Verder,' zei Roderik aarzelend.

'Dan ben ik dus je meesteres,' zei de vrouw. 'Onze stam is matriarchisch.'

'Best,' zei Roderik. 'Als dit de enige weg is om door deze dromen en nachtmerries heen te komen om het tot een goed einde te brengen, dan zij het niet anders.'

'Goed,' zei de vrouw. 'Kniel voor me. De Woogerbommies konden ons alleen plagen zolang we in huwelijken leefden, en zolang mannen de leiding hadden buiten een moeder om.'

Hij knielde op de matras voor haar. 'Ik moet je binden,' zei ze. Voorzichtig ging ze achter hem zitten en bond zijn polsen aan elkaar door een touwachtig snoer. Het snoer voelde wel zacht aan, maar het was ook strak. Het deed verder geen pijn, want het was erg flexibel. Zijn armen waren nu achter zijn rug.

'Welkom in onze stam,' sprak ze.

'Mag ik nu weer los?' vroeg hij.

'Nee,' zei ze. 'Nog niet.'

Ze ging weer liggen en trok hem mee. Ze lag achter hem. Ze ging met haar handen onder zijn pyama-shirt, maar even later maakte ze zijn knoopjes los. 'Het moet naakt gebeuren,' sprak ze. 'Dan ben je helemaal van ons, en niet meer van de Woogerbommies, want nu ben je een gevangene van de Woogerbommies. Door onze bescherming heb je het overleefd. Met haar vingers gleed ze over zijn huid. 'Je hoeft niet helemaal naakt,' zei ze. Het is al naakt genoeg. Ik voel je.' Haar handen gleden naar zijn nek. 'Hier komt een halssnoer,' zei ze.

'Is dat echt allemaal nodig?' vroeg hij.

'Ja,' fluisterde ze. Ze stond op, en kwam even later terug met het halssnoer wat ze om zijn nek vastmaakte. Het was een zwart snoer, een beetje bruinig. Ook zat er een steentje aan de voorkant. Hij voelde het halssnoer tegen zijn nek en hals aanliggen, maar het zat niet te strak. 'Vanaf nu noem je mij meesteres of jaagster,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij. Hij vond alles best, zolang hij maar van zijn dromen af zou komen. Nog steeds wist hij niet of hij al echt wakker was geworden. Hij had zich erbij neergelegd dat hij waarschijnlijk nog steeds droomde. Dit kon gewoon niet waar zijn.

'Droom ik?' vroeg hij.

'Zeg : Droom ik, meesteres,' sprak ze streng.

'Droom ik, meesteres?' vroeg hij.

'Als je me nog één keer aanspreekt zonder me meesteres te noemen, dan zal ik je moeten straffen,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij, terwijl de rillingen door hem heen liepen. Hij begon zich ongemakkelijk te voelen. Hij was geheel op scherp ineens, en zou er bijna hysterisch voor zorgen dat hij nu bij alles wat hij zei haar meesteres zou noemen. Hij was bang voor de straf, want wat zou dat kunnen zijn? Hij haalde de meest gekke dingen in zijn hoofd.

Hij probeerde los te wringen, maar dat lukte niet. Hij had dit al wel eerder gedroomd. Hij hoopte

maar dat hij snel zou wakker worden, maar dat gebeurde maar niet. Wat als het echt waar zou zijn ?
Waar was hij toch aan begonnen ?

'Ik wil naar huis,' sprak hij. 'Ik voel me niet op mijn gemak.'

'Geen sprake van,' zei ze. 'Ik kan je nu niet laten gaan. Veel te gevaarlijk met al die
Woogerbommies. Je zou ons kunnen verraden. Nee hoor, komt niets van in.'

Hij zag in dat het haar menens was, maar besepte ook dat dit crimineel was, want ze hield hem tegen
zijn zin gevangen.

'Ik laat de politie komen als je me niet laat gaan,' zei hij.

'Je kunt niets doen, en dat zijn alweer drie regels zonder mij meesteres te noemen. Dat worden
negen slagen met de gesel. Ze trok hem op, en ontblootte zijn rug. Ze pakte ergens een gesel
vandaan, en kwam terug om hem te slaan, terwijl ze met haar andere hand zijn hoofd naar achteren
trok aan zijn haren. Ze sloeg niet hard met de gesel. Het was tamelijk zacht. Ze zei dat dat een
waarschuwing was.

'Ik doe niet meer mee,' zei hij. 'Sla me maar zoveel en zo hard als je wil, maar ik noem je geen
meesteres meer. Bij mij is de lol er allang vanaf.'

Ze begon hem harder te slaan. Ze was inmiddels gaan staan, en stond naast het bed. Ze had hem in
een bukkende houding neergezet. Ze sloeg hem zo hard dat er striemen op zijn rug kwamen. Hij
deed zijn mond niet open. Hij voelde er niet zoveel van, wat voor hem een teken was dat hij nog
steeds droomde. Of hij was in een shock.

Weer trok ze aan zijn haren. 'Je komt niet zo makkelijk af van mij, mannetje,' riep ze. Maar de stem
begon te vervagen, en hij werd wakker. Hij zuchtte van grote verlichting. Tegelijkertijd voelde hij
zich opgewonden, omdat de vrouw van wie hij was gaan houden gelukkig niet degene was waarvan
hij had gedroomd. Hij pakte haar vast en kuste haar. Haar lichaam voelde warm en lekker aan. Hij
drukte zich stevig tegen haar billen aan, en hij werd nog meer opgewonden. Hij was zo blij dat zijn
liefde voor haar niet in haat was veranderd. Ze kreunde in haar slaap, en draaide zich om naar hem.
Spoedig voelde hij haar warme lippen op zijn mond. Hij genoot van haar, meer dan ooit. Hij voelde
haar tong op de zijne. Hij wilde alleen maar meer. Maar was hij wakker, dat was de vraag.

'Je voelt zo lekker aan, schat,' zei ze.

'Jij ook,' zei hij. Hij kreunde zacht. Ze hielden elkaar stevig vast.

'Ik heb zo vreemd gedroomd,' sprak hij. 'Ik ook,' zei ze.

'Waar heb je over gedroomd ?' vroeg hij.

We liepen in het oerwoud, en plotseling waren we omsingeld door hyena's. Ze namen ons mee en ik
kan er niet over praten wat er toen gebeurde. Toen vertelde hij zijn droom.

'Ze moeten je wel weer hebben,' sprak ze. 'Mag ik je mijn liefde laten zien en je laten zien hoe ik
wel ben ?' vroeg ze.

Zijn hart begon hevig te kloppen. Hij wist niet of hij daar wel aan toe was na alles wat hij had meegemaakt met zijn vrouw en met de echtscheiding. Maar aan de andere kant verlangde hij naar haar, en wond het hem op. 'Wil je met me vrijen?' vroeg ze. Even was het stil vanwege zijn aarzeling. Hij kuste haar, en begon de knoopjes van haar indiaanse nachtjapon los te trekken. Ook zij begon zijn knoopjes los te trekken. Ze kusten elkaar heel intiem, en nadat ze elkaars nachtkleren hadden uitgetrokken lagen ze naakt tegen elkaar aan. Toen hij wakker werd was hij niet alleen opgelucht, maar ook diep teleurgesteld en bang. Misschien was hij wel dood, want hij scheen niet meer echt wakker te worden. Hij werd erg wanhopig. Hij had hulp nodig. Hij maakte haar wakker en vertelde haar bijna huilend het verhaal. Ze was direct erg zorgzaam. 'Je bent er zo van in de war, hè,' zei ze. 'Ik kan me dat heel goed voorstellen. Maar heus, je bent echt wakker nu.' Ze kneep hem in zijn arm. 'Au!' riep hij. 'Ik ben wakker!' Hij was de gelukkigste man nu.

'Die dromen dragen een boodschap,' sprak ze. 'Een boodschap van mijn voorouders. Het zou goed zijn om ze op te schrijven.' Hij voelde zich te ziek, en daarom deed zij het voor hem. Ze maakte wat soep voor hem met brood.

De dagen erna begonnen de dromen minder te worden en af te zwakken, en hij herstelde goed. Hij besloot om weer terug te keren naar zijn huis. Hij belde haar nog wel veel. Ook kwam ze hem vaak indiaanse spulletjes brengen, en al snel stond zijn huis er vol mee. Hij voelde zich er goed bij. Ze betekende veel voor hem, maar het kwam niet tot een relatie. Daar zorgden de voorouders voor, en hij wist precies waarom.

Op een nacht had hij weer een droom. Hij viel in het water, en van de kant doken trollen in het water die naar hem toezwommen om hem vervolgens onder water te drukken. Ze probeerden hem te verdrinken. Hij was in doodsangst. Hij verloor zijn bewustzijn, en alles leek wel een eeuwigheid te duren. Hij probeerde weer boven te komen, maar hij faalde, en gleed weg in wanhoop en duisternis, als in een diepe, trage tunnel. Toen ontwaakte hij tussen witte bloemen. Een jongen stond voor hem. 'De witte bloem der trollen,' sprak de jongen. 'Welkom.'

'Welkom waar?' vroeg Roderik.

'Nou gewoon, welkom in de onderwereld der trollen,' sprak de jongen.

'Zo gewoon is dat niet voor mij,' zei Roderik.

'Ach, je bent hier al wel vaker geweest,' zei de jongen.

De jongen legde een keten om de hals van Roderik. 'Meekomen, slaaf,' zei hij.

'Maar ik ben helemaal geen slaaf,' zei Roderik.

'Dat ben je wel,' zei de jongen. 'Ik ben je meester. Ik heb je hier gevangen genomen, tot slaaf gemaakt.'

Roderik probeerde de keten los te maken, maar het had geen zin.

'Het zit op slot,' zei de jongen. 'Noem me meester.'

'Wat als ik je geen meester noem?' vroeg Roderik.

'Dan vermoord ik je,' zei de jongen.

'Ik ben toch al dood,' zei Roderik. 'Ik ben verdronken, weet je nog?'

'Heb maar niet zoveel praatjes,' zei de jongen. 'Zij die voor de tweede keer sterven gaan naar de hel.'

Roderik schrok. Zijn hart begon zwaar te kloppen, en het bloed begon naar zijn hoofd te stijgen. Hij wist dat hij maar beter geen risico's kon nemen. 'Ja, meester,' zei hij.

'Goedzo,' zei de jongen. 'Je begint het al te leren.'

Roderik kon de jongen wel wat aandoen, maar hij wist dat hij voorzichtig moest zijn. Hij wilde het niet erger maken dan het al was. 'Ik leid je tot de meesteres,' zei de jongen.

Met een keten trok de jongen Roderik voort. De meesteres woonde in een wigwam.

'Ah, slaven-vlees,' zei de meesteres.

'Gaan jullie me opeten?' vroeg Roderik bang.

'Nee, veel erger,' zei de meesteres. 'We gaan je uithongeren, en tot de trollen-arena brengen.'

'Alstublieft niet,' smeekte Roderik.

'Noem me meesteres,' zei de meesteres.

'Laat me alstublieft niet verhongeren en naar de arena gaan, meesteres,' smeekte Roderik.

Hij lag aan haar voeten. 'Smeek me om genade,' sprak de meesteres.

'Genade, genade, meesteres,' gilde Roderik.

'Er is geen genade,' zei de meesteres hardvochtig.

'Breng hem naar de kooi, zandtrol,' zei de meesteres.

De jongen trok Roderik direct mee tot een kooi, waar hij ingeduwd werd. Roderik kreeg alleen water, melk en een bloedachtig mengsel. Na een paar dagen was Roderik flink uitgehongerd, en hij voelde zich zwak en moe.

Na een paar weken werd hij tot de arena gesleurd, waar hij tegen uitgehongerde trollen moest strijden. Roderik huilde. 'Genade, genade,' smeekte hij, maar hij wist dat er geen genade was. Al snel stortte hij in, en werd in elkaar geschopt. Na een lange tijd werd hij wakker in de zachte armen van een trollenvrouw. 'Ik zal vanaf nu je meesteres zijn,' fluisterde de vrouw, 'maar alleen hier. Ik ben een arena-meesteres. Ik bereid mijn slaven voor op het gevecht, en neem hen mee naar mijn ruimte na het gevecht.' Roderik was bewusteloos getrapt. Ze depte zijn wonden.

'Waar is dit allemaal goed voor?' kreunde Roderik. 'Vruchtbaarheid,' zei de trollenvrouw. 'Ook zorgt het ervoor dat mannen niet sterker worden dan vrouwen. Daarom hongeren wij hen uit, en laten hen

tegen elkaar vechten in de arena. Het is goede discipline en goede veiligheid.'

'Ik begrijp het,' kreunde Roderik. 'Is er geen andere manier?'

'Nee,' zei de trollenvrouw.

'Hoelang moet dit doorgaan?' vroeg Roderik.

'Voor altijd,' zei de trollenvrouw.

Roderik werd koud en warm op hetzelfde moment. Zijn hart begon sneller te kloppen, en bloed steeg tot zijn hoofd. Hij begon erg bang te worden, en voelde hopeloosheid bezit van hem nemen.

'I... is dit a... alles of is er m... meer?' stamelde Roderik.

'Er is veel meer. Het zal steeds erger worden,' zei de trollenvrouw.

'Wat gaan jullie met me doen?' gilde Roderik. Hij begon zachtjes te wenen, maar de trollenvrouw was meedogenloos.

'Ik ben er goed bij,' dacht Roderik, 'tenzij dit allemaal weer een nachtmerrie is.'

De trollenvrouw begon over hem te zingen, en Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. 'Ik ben er geweest,' dacht Roderik. Hij begon hele erge buikpijn te krijgen.

'Jullie gaan jullie zin niet krijgen!' riep Roderik, terwijl hij zich probeerde los te worstelen. Maar de vrouw was veel sterker dan hem. Snel bond ze hem aan handen en voeten. Roderik voelde zich machteloos. Woest begon hij te brullen. De vrouw pakte een gesel en begon hem te slaan. Ook begon ze hem te schoppen. Na een tijdje gaf Roderik de moed geheel op. Hij kon niet meer. Hij barstte in huilen uit. Weer begon ze over hem te zingen. 'Ze proberen me gek te maken,' dacht Roderik. 'Ze proberen me te programmeren.' Ze streefde hem over zijn buik. Haar hand gleed dieper en dieper. 'Blijf van me af!' riep Roderik. Ze nam hem in haar armen. 'Je hebt niets in te brengen, sex-slaaf,' sprak ze.

'Ik ben geen sex-slaaf!' gilde Roderik.

'Je bent een speeltje,' zei de trollenvrouw, 'niets meer dan dat. En we gaan met je fokken. We hebben meer slaven nodig.'

Het begon te duizelen voor Roderik's ogen. Weer werd hij heet en koud tegelijkertijd, en steeg het bloed naar zijn hoofd, terwijl zijn hart in zijn keel bonkte. Weer probeerde hij zich los te worstelen, maar niets hielp. Hij vocht tegen beter weten in. 'Nooit zal ik een sex-slaaf zijn!' gilde hij. Weer begon ze over hem te zingen, terwijl hij begon te kriesen. Hij wilde haar niet horen. Hij kreeg er hoofdpijn van.

'Stil, sex-slaaf,' zei ze.

Na een tijdje werd hij teruggebracht tot zijn kooi, waar hij in het hooi ging liggen.

Toen werd hij wakker van deze nachtmerrie. Helemaal in paniek belde hij zijn buurvrouw op, en hij

kon direct komen. Ze nam hem in zijn armen, terwijl hij de nachtmerrie vertelde. Ze was nog niet helemaal wakker, dus ze gingen naar haar bed. Hij was erg bang. Hij durfde niet meer te slapen. Hij lag tegen haar aan, en ze probeerde hem tot rust te brengen. 'Kalm maar,' zei ze. 'Ik weet dat het diep gaat.'

'Zijn dit weer je voorouders ?' vroeg Roderik.

Ze knikte.

'Waarom, waarom ?' vroeg Roderik.

'Roderik, dat hebben ze je al uitgelegd. De dreiging van de man is groot,' sprak ze.

'Ja, maar dit is misselijk,' zei Roderik. 'Is er geen andere manier ?'

'Nee,' zei de vrouw.

'Wow,' zei Roderik. 'Ik begin nu een beetje te vermoeden wat er aan de hand is. Ik denk weer dat ik aan de dodendans ben ontvlucht, maar ik ben nog steeds in hun klauwen. Ik ben nog steeds niet wakker !' Hij kneep in zijn arm en voelde niets. Hij keek naar haar, en ze was als een doorzichtige zwarte pop die net iets kleiner was geworden. Toen werd ze nog kleiner. 'Draak !' gilte hij, en sprong uit het bed. De lucht was vol zwart gas nu, en ze begon te exploderen. Spoedig was het huis in de vlammen. Roderik probeerde weg te rennen, maar van alles begon op hem te vallen. Het huis begon in te storten. Toen steeg hij hoog boven de vlammen uit en werd in de zee geslingerd. Hij zag zichzelf in een witte kamer en probeerde de muren te doorbreken, maar het lukte hem niet. De kamer werd steeds kleiner en kleiner, en explodeerde toen. Hij was in de lucht nu. Heel langzaam werd hij wakker in zijn eigen kamer, maar hij vertrouwde het nog steeds niet. Hij kon zich niet bewegen. Trollen kwamen zijn kamer binnen die hem begonnen te slaan met stokken.

'Laat me eruit !' gilte hij. Maar spoedig kon hij ook niet meer spreken. 'Deze wereld is gek,' dacht hij bij zichzelf. Hij wilde niet meer leven. 'Ik word toch wel weer een keer wakker,' dacht hij bij zichzelf.

'De trollen, de trollen, ze komen !' werd er ineens geroepen. 'Deze monsters zullen de wereld overnemen. En het zal alleen maar erger worden.'

Hij lag daar als verlamd. Hij lag daar met een koptelefoon op, met een scheldende stem. Het was een nar, een dictator, op een bandje. Iemand moest die cassette eruit halen. Hij kon niet praten. Hij kon niet bewegen.

Na een tijdje kon hij zich weer bewegen. Hij stond op en liep het huis uit. Zijn huis stond midden op een groot veld waar allemaal wigwams stonden. Deze wigwams hadden een heleboel scherpe uitsteeksels op de top. Vanuit de wigwams werd geroepen : 'Wat moet je hier. Wegwezen jij. We hebben je niet nodig.' Hij voelde zich verworpen, en waar hij dan ook kwam werd hij afgewezen. De hele stad was vol wigwams nu, als een indiaanse stad, maar het was nu als een bosvlakte, als een groot kamp in de natuur. En zijn huis stond in het midden. Misschien dat ze daarom zo boos waren. Zijn huis stond in de weg.

23. De Ring van de Leprechaun

Hoofdstuk 1. De Troon van de Leprechaun

Sonja en Eduard woonden op Flierefluit 16. Hun huis was als een koeienstal, maar wel vol met protserige spulletjes. Er werd in dit huis echt geleefd. Sonja woonde eerst op de Gregorius Laan, maar was later bij Eduard ingetrokken. Ze had een kat genaamd Darmia. Ook had ze een paar parkieten, en zelfs een vleermuis. Rekel heette die. Ze sprak vaak tot Rekel, maar Rekel zei nooit wat terug. Eduard had een oom die vaak langskwam, oom Klaas. Ze konden het erg goed met elkaar vinden.

Er was niet veel met Eduard te beginnen. Hij was nogal koppig en eigenwijs. Hij had een hele andere kijk op het leven dan anderen. Nee, Eduard was nooit voor een karretje te spannen. Sonja was een heel gelovig mens, en ook nogal goedgelovig, en dat botste nog weleens met Eduard, want Eduard trapte nergens in. Eduard was meer paranoïde, heel erg achterdochtig, en daardoor zakelijk. Toegeven deed hij overigens nauwelijks. Sonja hield erg veel van hem, want volgens haar was hij toch een hele warme man. Hij had zijn eigen wereld gecreeerd, en was hierin een gulle gever, erg hartelijk, open en gastvrij, erg mededeelzaam, maar wel verschrikkelijk manipulerend. Het is voor het goede doel, dacht Sonja altijd bij zichzelf. Ze begreep hem wel. Hij was verschrikkelijk perfectionistisch en net, maar sinds Sonja er was, was het huis een zwijnenstal, alhoewel het volstond met kostbare dingen. Hun huis was dan ook echt een hele belevenis.

Sonja stond in de keuken ham te snijden, en daarna kaas, voor de tosti's. Eduard was boven aan het werk. Plotseling werd er gebeld. Het was een dikke man met een bolhoed op. Hij was niet echt dik, maar meer gezet, maar door zijn dikke jas leek het erg dik. 'Wat zullen we nou krijgen,' zei Sonja, toen de man haar een folder aanreikte. 'Hier, voor jou,' zei hij met een hoge stem.

'Wat is dat dan?' vroeg Sonja. 'Bent u een Jehovah's getuige?'

'Nee, veel erger, veel erger,' lachte de man.

'Oh, ik zie het al,' zei Sonja, 'u bent van die nieuwe zaak aan de overkant?'

Er stonden wat religieuze plaatjes op de folder, en wat plaatjes van sprookjesachtige figuren.

'Kom,' zei de man, 'je weet wie ik ben. Ik ben de nieuwe buurman.'

'Ja, maar wat is dit?' vroeg Sonja.

'Lees het gewoon even door, lieve schat,' zei de man.

'Ik ben uw lieve schat niet,' zei Sonja gewiekst. 'En u hoeft me ook niets aan te smeren. Ik ben nu met Eduard, en hij leert mij om voorzichtig te zijn met mensen die dingen aanreiken aan de deur.'

'Maar ik ben je buurman, honey,' zei de man.

'Dat kan wel wezen,' zei Sonja, 'maar Eduard wil dat ik minder naïef ben.'

'Zo, zo,' zei de man, 'je zit aardig bij Eduard onder de plak.'

'Het is voor de veiligheid,' zei Sonja.

'Ha, buurman,' zei Eduard, die net naar beneden kwam lopen.

'Voor de veiligheid hoef je het echt niet te doen,' zei de man. 'Ik ben de veiligheid zelve.'

'Kom binnen, buurman,' zei Eduard. Het bleek dat Eduard de nieuwe burens al had gesproken. Ze hadden een heleboel kinderen, en die kwamen al snel dagelijks bij hen over de vloer. Voor kinderen was het huis van Eduard en Sonja een hele beleving, heel mysterieus ook met al die bijzondere dingen. En rommel maken viel hier echt niet op. Voor kinderen was het een paradijs.

Sonja bleek de folder helemaal vergeten te zijn. De man bleek heel aardig te zijn, en zijn familie ook. Rita was een zakenvrouw. Ze hadden ook een papegaai in huis. Eduard begon een beetje ellende te ruiken. Het was nu altijd zo druk in huis, dus hij ging er vaak vandoor.

Op een dag had Eduard een nieuwe vriendin. Sonja was ontroostbaar, maar ze mocht zijn huis houden. Eduard zou bij zijn nieuwe vriendin intrekken, die extreem netjes was. Ze moest ook niet zoveel van drukte hebben, en leefde een afgezonderd leven. Ze was een soort moderne kluizenaar. Eduard en Sonja bleven nog wel contact houden, en dat maakte het voor hen wat makkelijker om het te verwerken. Ook voor Eduard was het moeilijk de keuze te maken bij haar weg te gaan. Gelukkig hadden ze geen kinderen, maar de kinderen van de burens begonnen Eduard erg te missen, omdat hij toch wel een wonderbaarlijk persoon was. Ze mochten weleens bij hem logeren, en dan ging zijn nieuwe vriendin het huis uit, want die kon absoluut niet tegen kinderen.

Eduard voelde zich als een koning. De kinderen aanbaden hem bijna. Op een dag kwam zijn oude buurman langs, en reikte hem de folder aan. Oh ja, die folder. Die had hij nog nooit gelezen, maar die lag ook nog steeds bij Sonja ergens.

'Wat is het, buurman ?' vroeg Eduard. Er stonden religieuze plaatjes op en plaatjes van feen. Maar ze raakten in gesprek over hele andere dingen, dus Eduard legde de folder opzij. 'Ik geloof niet zo in religie en sprookjes,' zei Eduard. Eduard had zijn eigen wereld, alles anders dan anderen. Eduard was een tamelijk uniek persoon. Bijna tot het punt dat er geen herkenning was. Eduard was bijna van een andere wereld. Hij wilde de folder eigenlijk niet lezen. Zijn haar was netjes gekamd, en hij had een stropdas. De buurman schoot bleek. 'Ik moet gaan,' zei de buurman, en vertrok.

Eduard vroeg zich af waarom de buurman zich zo vreemd gedroeg opeens. Even later kreeg hij een telefoontje dat de buurman een hart-aanval had gehad, en hij was inmiddels overleden. Eduard schrok, en greep het foldertje. Toen legde hij het foldertje weer weg, en belde Sonja. Sonja was erg in paniek, en wilde in het bos wonen.

Een paar weken later verhuisde Sonja naar een boshuisje. Ze kwam hier helemaal tot rust. Soms logeerden de kinderen van de oude burens nog weleens bij haar, maar het werd minder en minder. Sonja wist dat ze zich niet meer teveel aan mensen moest hechten, want dat deed teveel pijn.

Eduard zocht haar vaak op. Ze deden veel samen, en gingen samen op vakantie. Er leek weer een nieuwe liefde te ontpoppen tussen Eduard en Sonja. Maar ze besloten gewoon goede vrienden te blijven. De relatie tussen Eduard en zijn nieuwe vriendin was inmiddels op de klippen gelopen. Eduard en Sonja gingen vaak bramen plukken. Er groeiden veel bramenstruiken achter het huis van Sonja. Eduard hield ervan om in de tuin te werken, en begon allerlei soorten groenten, kruiden en vruchten te verbouwen. De bramenstruiken groeien wild door, om het hele huis heen. Het geeft

hen een gevoel van veiligheid. Het wordt voor Eduard steeds moeilijker om het huis van Sonja te bereiken. Daarom besluit hij bij haar in te komen wonen. Ze raken steeds meer en meer geïsoleerd van de buitenwereld.

Middenin de nacht klopt er een man op hun deur. De man draagt een wapenrusting, en heeft een helm op. Hij zoekt onderdak. Hij zegt dat hij op de vlucht is. Ze laten hem binnen en even later zitten ze om de tafel. De man is op de vlucht voor het leger, en beweert van een andere planeet te zijn. Plotseling zijn er allemaal lichten rondom het huis. Wapens verschijnen voor de ramen, en Sonja en Eduard raken in paniek. De man staat rustig op, en zegt dat het zijn vrienden zijn. Even later zijn er nog veel meer mannen binnen. Ze zien er inderdaad uit alsof ze van een andere planeet zijn, maar tegelijkertijd zijn ze zo menselijk. De man legt een boek op de tafel, en zegt : 'Dit boek zal jullie aarde veroveren.' Het boek heeft een zwarte kaft, maar er staan geen letters op. Dan gaan de mannen weer weg.

Eduard en Sonja durven het boek niet open te doen, en leggen het in een doos onder de kast. De dag erna is de man weer terug, en zo komt hij elke nacht even langs. Op een nacht leest hij hen voor out het zwarte boek. Op de eerste bladzijde staat de titel geschreven : Plan Voor Hen Die Echt Rijk Zijn. Dit gaat dan niet om de rijkdom van geld, maar om de rijkdom van het weten. Het gaat over mensen die weten wat er gaande is, die weten welke machten achter het wereldgebeuren schuilen. Het boek vertelt dat de wereld wordt beheerst door leprechaunen, plaaggeesten van geld, maar dat er een oorlog zal zijn tussen de leprechaunen en de trollen, en dat de trollen zullen winnen. Die trollen komen uit de dieptes van Orion, terwijl de leprechaunen alleen maar op de oppervlaktes leven. Sonja krijgt even de rillingen.

Het zou om een groot kaartspel gaan. De leprechauns met hun kaartendekken tegen de trollen met hun kaartendekken. Zo zouden er goede trollen zijn, en slechte trollen, maar de goede trollen zouden winnen. Daarom was de man naar de aarde gekomen, om de aarde voor te bereiden op die strijd, en om de aarde er goed doorheen te helpen. De man vocht mee aan de zijde van de goede trollen. Hij zei dat het leger in handen was van de leprechauns en de slechte trollen.

De man liet wat kaarten zien in het boek. Die kaarten waren belangrijk in de strijd. Ook liet hij de kaarten zien van de tegenstander, zoals de Leprechaunse Slang. 'Ik ben een wapen,' sprak de kaart, 'uitgezonden om de liefde en de zorg te doven. En dit allemaal om het medische machts-systeem te laten heersen.' Om tegen deze kaart bestand te zijn, moesten er twee kaarten getrokken worden : De Trolse Kabouter en de Trolse Vos. Snel sloeg de man het boek dicht. 'Ik voel het spoken,' zei hij. 'De oorlog is in volle gang.'

'Hoe kunnen we hiertegen bestand zijn ?' vroegen Sonja en Eduard.

'Door mee te delen in het kaartspel,' zei de man.

Ze kregen een helm op, met een vizier, waardoor ze leprechauns konden neerschieten. Ze waren al een deel van de oorlog. De man zei dat herdershonden gematerialiseerde leprechauns waren die een scherp alarm systeem vormden voor het leger op aarde, om alles te beheersen. Het was een gevangenis. De man zei dat op zijn planeet hele andere soorten herdershonden waren die hen zouden helpen in de strijd tegen de leprechauns. Dat waren hemelse herdershonden aan de zijde van de goede trollen. Een paar dagen erna nam hij wat van die herdershonden mee. Zo waren er goede herdershonden en valse herdershonden. Met hun vizier konden ze ook die valse herdershonden uitschakelen, die dus gematerialiseerde

leprechauns waren die de aarde gevangen hielden. De man zei dat hij gestuurd was om die valse herdershonden spuitjes te geven, voornamelijk hun leiders, de alfa's. Dit zou een belangrijk onderdeel van de oorlog zijn, een beroemde sleutel alreeds op de planeet waar hij vandaan kwam. Het vizier maakte heel goed onderscheid tussen valse herdershonden en goede herdershonden. De valse werden blauw op het scherm, en de goeden werden rood. Ook begonnen de blauwen erg te knippen, terwijl de roden stabiel werden. De valse herdershonden taptten energie van een vreemde zon, de zon der wespen, waar reuzen woonden met hele kleine hoofdjes, piepklein. De oorlog was eigenlijk om de wespenzon. Degene die de wespenzon in handen zou krijgen, zou de oorlog winnen. De man vertelde dat hij de hele grote en gevaarlijke gallactische wespenzee moest overzwemmen om tot de aarde te komen. De man zei ook dat de aarde gered zou worden, als de zon der wespen in Orion zou verschijnen. Het werd ook wel de zon der gekken genoemd.

De man zei dat de hyena's van Orion de sleutel waren om de wespenzon onder controle te krijgen, en dat de gnoes van Orion de sleutel waren om de valse herdershonden onder controle te krijgen. Hierdoor zouden de valse herdershonden in gnoes veranderen, als voer voor de hyena's van Orion. De wespenbrug was een belangrijke verbinding hier tussen. Hierover was in het boek geschreven. Ook waren er plaatjes van te zien.

Hoofdstuk 2. De Wortelboom

De wortelboom werd bewaakt door een lange slang. Niemand mocht van die boom eten. De wortels waren hemels, en niet bestemd voor mensen. Alleen de goden konden er van eten. Kinderen ook. De slang bewaarde een eeuwenoude schat : een naakte vrouw. Zij was in deze boom opgesloten. De wortels waren haar vruchten, en brachten dromen en visioenen. Er was ook een andere wortelboom waar men wel van mocht eten, maar deze wortels brachten de dood voort. En in de woestijn verscheen een regenboog, en kinderen hadden een regenboog om hun hoofd. En ze kwamen tot het kasteel van fantasie.

Eduard en Sonja besluiten detective te worden over wat er eigenlijk aan de hand is in het heelal. In deze speurtocht ontmoeten zij Filip, een man met eigenaardige uitvindingen.

Ze vroegen hem of hij afwist van het zwarte boek. Hij kende het niet, maar toen ze hem de verhalen erin vertelden, scheen hij daar veel van af te weten. 'Oh ja,' zei hij. 'Ik kan het heelal aardig traceren met mijn apparatuur. Ik weet precies wat zich daar afspeelt. Die leprechauns bijvoorbeeld, die gematerialiseerde herdershonden, die hebben bazen. Dat zijn de pitbulls. Zij komen van een planeet ver weg waar zij leven met hun stropdassen. Pitbulls met kleren. Zij vergaderen daar. Zij beheersen de aarde.'

Filip had met zijn decodeer-apparatuur ontdekt dat het heelal was onderverdeeld in stierengevecht-velden, die beheerst werden door matador-pitbulls, een hoge vorm van leprechauns, de leidinggevendenden. En deze afschuwelijke wezens werden bestuurd door nog afschuwelijkere wezens : tandartsen. Filip zei dat hij een medicijn had ontwikkeld tegen tandartsen. Hij leidde Sonja en Eduard naar een kamer waar ze op een lange stoel moesten liggen. Sonja en Eduard moesten volgens hem bevrijd worden van zware tandarts-straling. Hij activeerde zijn aparatuur, en verbond Sonja en Eduard met de aparatuur door vreemde draden. De aparatuur begon allerlei signalen te geven.

Het duurde niet zo lang. Tien minuten. En toen leidde Filip hen naar een bovenverdieping waar ze thee met gebak kregen, en daarna koffie. Filip was een aardige man, die overal veel vanaf wist te weten. Ze hadden lange gesprekken over allerlei zaken. Filip was een man die nooit opgaf, en altijd

doorpuzzelde. Hij scheen een heel team te hebben van mensen die altijd weer dingen aan het uitbouwen waren, en nieuwe uitvindingen uitvoerden.

24. De Eeuwige Jachtvelden

Een jongen tekent. Een jongen droomt. Zijn ouders zitten beneden aan tafel. De jongen droomt over indianen. De volgende dag tekent hij een sleutel. De vader vindt de tekening en verscheurt het. De jongen huilt. Het kan vader niet zoveel schelen. De dag erna droomt de jongen weer over indianen. De jongen is ernstig ziek.

Het is alsof niemand de jongen kan benaderen. En niemand kan de jongen beschrijven. De jongen leest een boek over indianen, en heeft een vreemd gevoel in zijn buik, alsof hij een gevangene is. Een gevangene is hij, van zijn eigen ziekte. Hij kan nergens heen, hij kan niet naar school, hij kan zijn dromen niet waarmaken. Hij leeft als in een nachtmerrie van indianen.

Hij ziet de voeten van indianen wild voorbij bewegen als hij bed ligt. En hij kan niets doen, hij is machteloos. Hij kan zich niet eens bewegen, en hij durft het ook niet. Hij is een krijgsgevangene. Maar welke oorlog heeft hij gevoerd? Is hij schuldig, en aan welke wet? Hij weet het niet, hij begrijpt het niet, hij is als een gebodene aan een paal, een oorlogspaal. Een boek van zijn opa ligt naast hem, een boek over Duitsland, over de oorlog. Begrijpen doet hij het niet. En zo leeft hij voort met dat vreemde gevoel in zijn buik, het gevoel een krijgsgevangene te zijn.

In nachtmerries martelen ze hem aan een paal, totdat hij huilt, en dan lachen ze. Hij vindt het ziekelijk, maar hij is zelf ziek. Zouden zij hem ziek hebben gemaakt? En wie zijn het dan? De draak van geweld verscheurt al zijn dromen. Een machteloos gevoel verlamd hem altijd. Niemand heeft oog voor hem, alleen de Duitse jongen van de burens. Die houdt ervan om in uniforms rond te lopen, en neemt het altijd voor hem op.

Op een dag vertelt hij de nachtmerries aan zijn Duitse buurjongen. De Duitser lacht, en is ineens helemaal niet zo lief, maar pakt dan zijn hand. 'Weet je,' zegt hij, 'dat zijn allemaal maar verhaaltjes. Ik denk dat je teveel televisie hebt gekeken en teveel vreemde boeken hebt gelezen. Denk je dat zelf ook niet?' En ja, dat klopte, de jongen keek erg veel televisie, omdat hij ziek was. En ook las hij veel vreemdsoortige boeken over indianen, dus eigenlijk was het heel logisch dat hij zo droomde. 'Stop daar dan eens mee,' zei de Duitse jongen. 'Ga eens andere dingen doen.'

'Maar wat dan?' vroeg de jongen. De Duitser glimlachte. De Duitser gaf hem wat adviezen, maar het werkte niks uit. de jongen was te gehecht aan de televisie en zijn boeken. Het was een verslaving. En de nachtmerries werden alleen maar erger. Wilde indianen voeten die om hem heen dansten, en dan maakten ze zich klaar voor de buffeljacht. En hij realiseerde dat hij de buffel was, en de buffels. Ze wilden hem geheel naar binnen halen, maar voor wat? Ze hadden een feest, om hem. Hij was als een veld vol buffels, ziek, en hij zag de gezichten van dokters in de indianen. Wilden ze hem echt helpen, of was hij voor hen niets anders dan een grote zak met geld. Daar prikten ze de dollars, en het bloed begon te stromen, voor nog meer geld. Hij had altijd het gevoel dat de dokters niets om hem gaven. Alleen zijn Duitse buurjongen gaf om hem.

Het leek wel alsof de dokters hem niet wilden genezen, want dan zou het geld niet meer stromen voor hen. En zo bleef hij ziek en trillerig. De buffeljacht ging door. En ineens zat hij dan zelf op zo'n buffel. Hij wilde niet steken met zijn speer, totdat hij het gezicht van dokters in het dier zag. Toen wilde hij wel steken, toen ging hij het gevecht aan. Indianen hielpen hem, en even later aten ze

gezamenlijk van het jachtmaal.

De varkensjacht was nog wel grootser, toen zag hij ineens gezichten van tandartsen in de varkens, en ja, die hadden hem per slot van rekening ziek gemaakt met hun amalgaam, hun giftige vullingen. Niets dan krenge waren het, en zo bleef hij steken, zoals ze hem ooit langdurig staken met hun boren. Het was nu zijn beurt. En niets kon tegen hem op. De varkens lagen al snel als blauw en gemerkt op de grond, klaar voor de grote slacht. En indianen hielpen hem.

Al snel werd hij stamhoofd, maar het begon hem ook te vervelen. Hij wilde geen koning zijn. Daarom verliet hij de stam voor een andere stam. Hier werd hij als een gevangene behandeld en het was goed zo. Hier was hij een slaaf en zo wilde hij het, hij werd als vuil behandeld. Hier hoorde hij thuis. Hij dacht er niet eens aan te ontsnappen. Ze gaven hem nauwelijks te eten. Hij leefde als een wilde. Hij werd wakker, stond op, ging naar beneden, en vertelde het aan zijn ouders. Zijn vader vertelde hem toen dat hij ook zulke dromen had, zijn hele leven lang al, en dat hij zich er bij neer had gelegd, en er ook niet meer zonder kon. Ineens had de jongen zoveel respect voor zijn vader.

Maar op een dag wilde de jongen niet meer verder leven. Hij zou naar zijn bed gaan en dan gewoon niet meer opstaan. In de hoop naar de eeuwige jachtvelden te kunnen.

25. De Roze Stad

Ik worstelde me uit de blauwe boom, de boom van gekheid, die ons allemaal vasthield. Ik worstelde me uit de blauwe struik. Het was een heel gevecht. Die struik had mij helemaal uitgezogen. Ik strompelde door het blauwe bloemenveld, waar bloemen mij hadden gegrepen. Zij hadden mij meegenomen naar hun hol. Nu rende ik, vrij, om veiligheid te vinden. Ik rende de open wildernis binnen, waar een vrouw mij meenam. Zij bond mij, maar het blauwe kon mij niet meer slaan. Nooit heb ik van het blauwe gehouden.

Ze gaf mij een nieuwe naam en een nieuw leven. Ik liep achter haar aan. Ik was als haar hondje, met een gordel om mijn nek. Ik werd wakker in de golven, en het blauwe schuim zat achter mij aan. Ik moest rennen voor mijn leven. Blauwe honden hadden mij snel gevonden, en beten me, en ik riep, maar niemand hoorde. Iedereen was hier doof. Ze lieten mij gewoon verdrinken in deze hoge golven, maar op de bodem vond ik sterke drank. Ik was een wonderkind.

Ik kwam aan in een veld van rode bloemen. Ik probeerde de blauwe bloemen uit mijn herinneringen te bannen, maar dat ging moeilijk. Ze kleefden aan me. Ik worstelde dagelijks in hun arena's. Ik liep met mijn ziel onder mijn arm, en trollen plaagden mij. Zij hingen mij aan een boom, de boom van zorgen. Zij lachten, en vierden feest. Later namen zij mij naar hun hol. Maar ik was tussen de rode bloemen.

Rode bloemen, zij kunnen mij sussen.

Maar al mijn wonden waren open, en al mijn zonden stonden op mij geschreven. En zij beet in mijn hoofd, de bijtende roos, de rode, als een rode bloem, een bloem met twee kanten. Ik kon het niet uitziften, dus ik ging zitten. Zij stond voor me als een melaatse, vloekende, tierende, met tatoeages. Zij was gelakt van top tot teen, als een brullende dikke vrouw. Zij was als een melaatse, als de lepra koningin, de lepra messias, maar zij was achter glas. Zij was in het zand van een warme dag, waar zij smolt, gillende. Ik heb nog één keer omgekeken, en toen rende ik weg.

Ik was over de heg, tussen de bruine bloemen. Ze waren mooi, met groene bloesem. Ook kauwde ik. Ik was aan het herkauwen, maar toen besloot ik dat niet meer te doen. We waren slaven van het kauwen. Er moest een andere manier zijn, een andere manier.

Nog steeds rende ik voor mijn leven, voor de blauwe bloemen. Ik voelde haar hand, en trok de mijne terug. Ik voelde mijn mond, en de hare. Ik trok de mijne terug. Ik trok mijn tong diep naar binnen. Toen begon ze te gillen.

Achter een roze deur was ze, het blauwe bloed. Achter een groene deken, toen keek ik naar haar. Ik kon er een schilderij van maken. Blauwe bloemen waren om me heen. Ik rende de wildernis in. In de verte hoorde ik het wilde water bruisen. Ik hoorde de zee van een nieuw geluk. Ik werd de varkensjager, op een hoog paard, en velen volgden mij. Ze hadden allemaal nergens om naartoe te gaan.

De jacht begon. Ze sloegen de trommel, een heel leger achter mij aan. Ik was de varkensjager. De jacht was begonnen. De trommels waren stil, lange stilte, dan een slag, en het paard waarop ik zat zaaide vrees. Ik werd stil, en ging naar een kamer in de wildernis om een boek te schrijven. Mijn pen droop. De blauwe boom had gehoopt dat hij mij kon vasthouden.

Ik rende door de blauwe boom, op zoek naar de uitgang. Ik haatte het blauw. Ik zag de bruisende zeeën in de verte, en rende er naartoe, door de wildernis, door de bessen. Zoveel exotische vruchten.

De palmtakken waren lang.

Ik zat tussen het goud.

Ik had haar gevonden, de gouden ballerina. Ik drukte op het knopje, en ze draaide. Toen blies de wind. De wolk van zorgen vertrok. Ik liep binnen in een duistere stad, haar stad, waar haar schaduw op rustte. Ik bracht haar naar huis. Ze zat daar, ze was al snel weer aan het dansen, vrij. Ik keek uit het raam, en zag het verkeer, de stoplichten, en toen stopte alles. Ik stapte uit het schilderij. Ik had een gevecht met de wachter van het schilderij. Het schilderij was mooi, en de wachter ook. Ook het gevecht was mooi. Ik nam foto's. Het waren foto's van een mooie dag. Het waren foto's van een mooie dag aan het strand.

Ik ving haar tranen op in een vaas, en al haar bloed. Ik maakte haar nieuw. Ze was een nieuw mens nu. Ze zat op het paard, als een indiaan, en alle sterren begonnen te vallen. Het was een nieuw schilderij. De woestijn bloeide.

De blauwe boom stond daar.

Blauwe bloemenvelden, zover het oog reikte. Veranderende in zeeën, en dan weer bloemenvelden. Zeeën, bloemenvelden, zeeën. En zij brachten voort de honing, de honing van een nieuwe wereld, een wilde wereld. En ik viel, en zakte door de bodems. En toen was alles in de vlammen.

Ik bleef maar vallen, en het vuur leek dieper te gaan. Het opende de deuren, de deuren van een nieuwe morgen. Het was aan het blaffen.

De blauwe boom, ik zoog aan de honing, en werd wederomgeboren, als een nieuw kind. Ik zoog. De wilde honing had me in de grip, een zee van honing.

Ik klom uit het schip, en toen weer binnenin. Ik greep de blauwe druiven. Alles begon te druipen. Een blauwe vrucht op een schoteltje. Blauwe bloemen hadden ons omringd. Ik zoog.

De blauwe boom groeide hoog. Er groeide een stad op de top. Ik keek naar beneden en had een groot overzicht. Ik keek naar beneden en wilde vliegen. Maar ik bleef in de stad. Ik had andere dingen te doen. Ik ging in de dieptes van de stad, tot de wildernis. Waar blauwe bloemen groeien.

Waar blauwe bloemen groeien, in velden zover het oog reikt, veranderende in zeeën, en dan weer in bloemenvelden. Ik kon weer ademen.

De blauwe ladder, de blauwe boom, blauwe bloemvelden, veranderende in zeeën, en dan weer in bloemenvelden. Ladder naar de wildernis. De ladder leidt tot de konijnen, en dan behouden, tot de roze stad. De blauwe bloemen zullen je niet meer kunnen vinden, maar ze zullen er nog steeds zijn. Langs de kanten van de roze stad zullen ze groeien, aan de waterkanten. Ze zullen je niet meer kunnen horen of zien, ze zullen wegvagen tot in alle eeuwigheden, maar nog steeds zullen ze daar groeien, aan de waterkanten, aan de kanten van de roze stad.

26. De Machine

Het zeewater was glashelder. Je kon er alles doorheen zien. Op de bodem groeiden vele bloemen. Het was bijna een bloemenzee. De branding was schuimend. Zij konden zien vanwege het nachtzicht in hun ogen.

Het zand was gloeiend heet, en een kampvuur brandde in de verte. Er waren grote vissen aan het spit, vissen die anders het eiland zouden hebben verwoest. Het waren vissen die het voor zwemmers onveilig maakten.

Zij die hier gekomen waren wilden niet meer terug. Ze waren met een roeiboort gekomen. Op het eiland leefden kannibalen, maar die hadden ze nog niet gezien.

In de verte zagen ze wat kano's met inboorlingen. Ze vroegen zich af of dat kannibalen waren. Na een tijdje was het een hele vloot. Ze kwamen steeds dichterbij. Ze besloten voor de zekerheid en de veiligheid de wildernis in te gaan. Diep in de wildernis van het eiland was een rivieren gebied. Hier zagen ze ook in de verte een vloot van kano's met inboorlingen.

Plotseling waren ze omsingeld door inboorlingen met speren. Ze vreesden het ergste, dat dit kannibalen waren. Ze werden naar kooien geleid, en kregen toen te horen wat de regels waren. Er moest een god aan het kruis aanbeden worden, de god van de kannibalen. Zijn naam werd niet genoemd, maar aan die god moesten mensen geofferd worden die dan later gegeten werden.

Vanaf die tijd werden ze vetgemest, maar ze spuwden alles uit van de zenuwen. Toen werden ze min of meer uitgehongerd. Hierdoor werden ze ook niet geofferd, en konden vrij op het eiland leven.

Ze voelden er niets voor om die kannibaalse god te aanbidden. Ze hoopten dat ze nu met rust gelaten zouden worden.

Snel kwamen ze erachter dat de kannibaalse god maar een machine was waardoor de inboorlingen werden beheerst.

Omdat ze geen enkel risico wilden nemen zijn ze toen naar het volgende eiland toegegaan.

27. Het Bruine Boek

De slaven waren gepiercet in hun tepels. Ze stonden bevend voor haar. Zij had de macht hun leven geheel in de vernieling te brengen. Niet lang daarna lagen ze aan haar voeten, smekend om genade, maar er was geen genade. Zij moesten hun lot aanvaarden, en gehoorzamen. Zij had veel manieren om hen tot die gehoorzaamheid te brengen, om hen daarvan niet te laten afwijken.

Zoveel middelen had zij om hun leven tot een hel te maken, en dat zou zij ook doen. Er was niets meer wat haar tegen zou kunnen houden. Zij waren alleen met haar, als haar hulpeloze slaven.

Hoeveel ze ook gilden en schreeuwden, het kon haar niks schelen. Ze waren nek-geketend en aan handen en voeten gebonden. Zij overviel hen in hun slaap. Nu was er niets wat haar kon stoppen. Hier had ze lang op gewacht. De wraak was met haar.

Wanneer ze hen riep ging het hen door merg en been. Ze trok hen aan een touw door het zand. Zij was zoveel malen sterker dan hen. Nooit zou een man meer over haar heersen. Lang genoeg had zij in gevangenschap gezeten, maar nu was zij vrij, en zou haar vrijheid verdedigen als een wild beest.

Zij trok hen naar een gebied waar het groene niet was, een gebied van duistere jungles. Alles was hier grauw. De wateren waren van bloed en bruin. Het groene had haar eens geketend, maar nu zou zij alleen maar teruggaan naar het groene om gevangenen te maken. Zij wist dat de aanval de beste verdediging was. Ze zou niet wachten totdat ze weer door een groep mannen overvallen zou worden. Neen. Zij moesten allemaal in gevangenschap gaan voordat dat kon gebeuren.

Zij haatte het groene. Ook haatte zij het blauwe. Nu leefde zij voor eeuwig daar waar het groene en het blauwe niet kon komen. De mannen verbleekten voor haar aangezicht. Zij zou hen uithongeren, en voor eeuwig haar slaven zijn. Zij zou hoe dan ook met hen afrekenen. Zij hadden haar teveel aangedaan. Nu was zij een wild beest. Zij zouden niet veel kunnen doen. Zij was vele malen sterker dan hen. Toen ze jong was, en niet was ontwikkeld tot haar volle kracht konden ze haar nog temmen. Maar nu niet meer. De rollen waren omgedraaid.

Ze lachte, en spotte, terwijl ze de mannen bekeek die op de grond lagen. Ze zou hen voor eeuwig kooien. Voor haar werken zouden ze, zodat ze geen tijd zouden hebben om aan andere dingen te denken. Als hun gedachtes af zouden dwalen, dan zou dat een gevaar voor haar kunnen betekenen. Daarom zou zij hen moeten temmen. Zij zou hen onder hypnose moeten brengen, totaal onder haar macht. Als een roofdier sloop zij tussen haar prooi. Haar mes had ze dicht tegen haar aan, en haar arm was gespannen, alsof ze elk moment kon toeslaan. Zij zou haar eerste offer brengen. Eén man moest sterven voor wat haar was aangedaan.

Ze boog over haar slachtoffers heen, hen uiterst zorgvuldig bekijkende, op zoek naar sporen van angst. De mannen beefden voor haar. Sommigen rolden over de grond, om van haar proberen weg te komen, maar het touw aan hun nek-ketens liet hen merken dat ze nergens naartoe konden. Ze waren van haar, haar bezit. Ook hadden sommigen dunne ketens bevestigd aan hun tepel-piercings. Ketens die terugliepen tot aan haar riem. Zij zouden altijd in paniek leven, gedwongen door pijn om haar te gehoorzamen, en door de pijn die op de loer stond. Ze konden nergens heen.

Ze rook hun lichamen, en genoot van hun angst, zoals ze eens van haar angst genoten. Ze liet hen merken hoe onwaardig ze waren, en vernederde hen op allerlei manieren. Ze lachte en spotte.

Na een tijd had ze haar offer gevonden. Deze man moest voor haar sterven. Ze greep hem bij de keel, en zette haar mes op zijn nek. Langzaam begon ze het mes naar binnen te laten zinken. Het bloed spoot eruit, en ze liet hem helemaal leegbloeden. De man begon luid te gillen, maar lag even later bewusteloos in het zand. Toen sneed ze zijn kop eraf, en trok het op aan zijn haren. 'Dit is wat ik van jullie maak !' schreeuwde ze. 'Hier hebben jullie om gevraagd !'

Ze ging in het zand zitten en huilde. Zoveel herinneringen kwamen naar boven. Dit was de man die haar dit allemaal had aangedaan. Ze was opgelucht nu. Zijn botten zou ze in haar tent hangen. Zijn schedel zou heilig zijn voor haar. Zij zou zijn schedel plaatsen op een paal. Ook zijn scalp spietste ze op een paal. Oorlogsgejoel klonk door de duistere nacht. Hier was het altijd nacht. Het bloed gaf licht, en er was veel vuur. Zo was er een donkere gloed waarin zij voortleefde, waarin zij zich veilig voelde. Hier zou ze bedenken wat ze met de andere mannen zou doen.

Zij konden niets meer tegen haar beginnen, nu ze tot haar volle kracht was uitgegroeid. Haar tranen vielen op de grond, maar spoedig zouden haar tranen niet meer stromen. Zij had al genoeg gehuild in haar leven. Nu zouden de mannen huilen.

Grote tranen vielen op haar voeten. Tranen die niet van haar waren, maar van hen die haar eens hadden opgejaagd, en hadden opgesloten. Zij voerden jacht op haar, en waren daarin geslaagd. In een kerker moest zij leven, voor zo'n lange tijd. In een duistere kooi leerde zij wat het was om een slaaf te zijn, afhankelijk aan de genade van een man. Die man was nu niet meer in leven. Maar al zijn dienstknechten lagen aan haar voeten.

Ze verachtte deze slaven. Zij waren altijd slaven geweest, en nu waren ze haar slaven. Zij zou geen genade of medelijden met hen hebben. In deze duistere nacht moesten zij op hun plaats gezet worden. Hier, in dit nachtgebied, zouden zij weten wie of wat ze waren, en wie ze moesten dienen. Zij zou raad weten met hun trotse borsten. Piercings gingen daarin, totdat de pijn hen dwong hun borsten te laten invallen, dichtvallen zoals zij dat noemde. Zij waren niet meer zo trots, en zij zouden nog minder trots zijn. Daar had zij haar middelen voor. Ook hun borst-piercingen werden soms bevestigd aan lange dunne kettingen, die terugliepen tot aan haar riem. Bij een lichte beweging van haar of hen hadden ze pijn. De pijn dwong hen om aan haar toe te geven. Ze hadden met de verkeerde persoon te maken. Zij zouden haar niet meer kunnen voorliegen.

Als een duister beest met veel prooi stond zij daar in het nachtgebied, naast haar tent. Ze stond daar met bloed aan haar mond, het bloed van een prooidier wat ze een tijd geleden had gevangen en vetgemest voor deze dag. Al deze mannen zouden haar geheim kennen. Ze zou hen voer geven wat hen zou veranderen in vee. Zij had zwarte magie in haar botten. Zij was de koningin van de zwarte magie en voodoo. Zij zou hun hoofden beheersen, en alles omdraaien. Zij zou hen in verwarring brengen, en hen te doen laten geloven dat zij beesten waren, fokvee, niets anders dan dat.

Slachtvee waren zij in haar ogen, en ook zij begonnen dat meer en meer te geloven. Elke dag sprak ze dat op hen in, en zij begonnen zich steeds meer als slachtvee te gedragen. Voodoo was haar naam.

De dag erna vermoordde ze al haar slaven. Nu zou ze haar zusters vrijzetten. Zwaar bewapend ging ze tot de groene en blauwe gebieden, daar waar het daglicht regeerde, en kwam tot hun kerkers,

waar ze een zware strijd begon. Ze onthoofde de geestelijken, en verscheurde hun wetsboeken. Ze daalde neer op hun schedels. Zij brak hun miserabele lichamen, en slachtte haarzelf een weg door de bijna bevroren massa's. Zij waren alreeds zombies. Zij was op weg naar hun leider. Zij bespotte hem al in de verte, en riep zijn naam. In visioenen had zij hem al gezien. Ook hem zou zij breken. Op een hoge rode troon zat hij, met honden aan weerszijden. Hij leefde als in een kooi. Gouden tralies probeerden haar te stoppen. Er heerste hier een verschrikkelijke stank. Even dacht ze dat ze zou bezwijken, en alles was hier zo vol van licht. Ze verlangde naar de duisternis, maar moest eerst met deze persoon afhandelen om haar zusters vrij te zetten.

In haar hart sprak ze wat voodoo spreuken.

Toen hij haar zag veranderde hij in een groen gedrocht. 'Ik ken je !' riep ze bijna gillend. 'Jij bent het groene gedrocht. Jij hebt mijn zusters verkocht ! Waar heb je ze ?' Het groene gedrocht greep haar en begon haar te verscheuren. Hier was zij niet tegen opgewassen. Ze krijste en schreeuwde. Toen hoorde ze de stem van haar zusters. Ze was stervende, maar met haar laatste kracht wilde zij haar zusters vrijzetten. Ze sleepte haarzelf voort tot waar het geluid vandaan kwam, terwijl het groene gedrocht zich in haar had vastgebeten. Moeizaam sleepte ze haarzelf voort. Het groene gedrocht liet niet los, en ze begon steeds meer kracht en bloed te verliezen. Ze kon het groene gedrocht met geen mogelijkheid van haar afkrijgen. Ze kwam aan bij een duister hol, en ging daar naar binnen. In de verte zag ze de kooien, en hoopte maar dat ze die kooien zou kunnen bereiken voordat ze zou sterven. Moeizaam sleepte ze zich voort, en alles ging steeds trager. Ze begon steeds duizeliger te worden, maar het geschreeuw van haar zusters scheen haar een vreemde kracht te geven. Nog nooit had ze deze kracht eerder gevoeld. Met een krijs slingerde ze het beest van haarzelf af, en het spatte tegen een rotspunt aan in het hol. Ze was bedekt met groen slijm. Ergens lag een dierenvel waarmee ze haar wond begon dicht te knopen. Ze strompelde naar de kooien en met haar laatste krachten brak ze de tralies open. Haar zusters waren vrij. Ze namen haar in hun armen, maar niets kon meer baten. Ze was stervende. Ze ijld. Ze was te diep verscheurd. Haar zusters huilden.

De grote Voodoo was niet meer.

De zusters keken elkaar aan. Ze wisten dat ze alleen verder moesten. Voodoo had hen bevrijd, maar ... dat was tegelijkertijd het einde van Voodoo. Het was alsof ze haar nog steeds hoorden krijsen in de verte, maar het gekrijs werd minder, om even later plaats te maken voor doodse stilte. Snel renden de zusters de wildernis in.

Wie zou nu de koningin van de zwarte magie worden ? De zusters wisten niet of ze wel voor zo'n taak opgewassen waren. Ze waren anders dan Voodoo.

Hoe het kon wisten ze niet, maar het groene gedrocht wist hen ook te vinden. Hij begon hen te verscheuren zoals hij deed met hun zuster, en er was niets wat ze konden doen. Ze zouden sterven in deze nacht. Het groene monster nam hun wereld over, en ze kwamen samen met hun zuster in de onderwereld. Zij troonde daar in de onderwereld als de grote Voodoo koningin. Zij verbleekten naast haar. Maar ook hier kwam het groene gedrocht om hen te achtervolgen. Er was geen ontsnapping mogelijk van het groene gedrocht. Ze werden getrokken tot de hel waar ze zouden branden. In het vuur zagen ze elkaar's gezichten, en gilden. Ze smolten weg, totdat ze geheel opgebrand waren, om dieper weg te zinken in een massale leegte. Ze waren tot de afgrond onder de hel gekomen, tot de bodemloze put. Hier zonken ze als in een moeras, een moeras van vergetelheid. Het voelde aan als een nieuwe geboorte. Ze gaven geboorte aan een dochter, een groot strijder. Zij waren door het groene zaad bevrucht. Hun dochter was een groot jager, met de macht om het groene gedrocht te vernietigen. Het groene gedrocht vloog toe op zijn zaad, en verslond het, maar hij werd

er erg ziek van. Hij moest het weer uitspugen.

Een grote gestalte stond voor hem, zijn dochter, een vrouw. Ze was goed bewapend, en begon hem te martelen met de wapens. Hij wist dat zij op zijn vernietiging uit was. Ze had geen medelijden met hem. Er was geen genade. Hij riep tot zijn blauwe meesters, en smeekte hen. Het blauwe gedrocht zou nu komen om hem van zijn pijnigingen te verlossen. Onder het aanroepen van verzen uit een boek die hij nog kende kwam er een blauwe mist. Het blauwe gedrocht was gekomen, de grote vader, die het kind begon te verslinden. Het kind stierf. Nu waren alle sporen van het geslacht van voodoo uitgewist. Het blauwe monster had overwonnen en zong zijn oorlogsliederen. Hij zong van overwinning, en het blauwe nam alle werelden in, als grote zeeën die alles overspoelden.

Er was geen herinnering meer aan Voodoo en haar zusters. Iedereen herinnerde alleen de verzen van een oud boek. De verzen waarmee het groene gedrocht zijn blauwe meesters had opgeroepen. Deze verzen moesten bewaard worden tot in alle eeuwigheden.

Een vrouw keek uit over de zeeën. Zij was opgegroeid met het blauwe boek, en ook met het groene gezag. Maar zij had altijd de visioenen van het bruine in haar hoofd, en die vertelden haar over Voodoo en haar zusters.

Het blauwe moest haar doden, maar kon het niet. Ze werd beschermd door een bruin boek. Het was juist het bruine boek waarin Voodoo en haar zusters hun toevlucht hadden gevonden.

Suzie

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijktbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf. Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten ? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien ?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet ?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen. 'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo ?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak : 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet ?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie ?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze. Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze ?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevluht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bos-fanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars ? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk ?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop ?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn, jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat ?'

vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze, 'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam?' zei ik. 'Wie ben je?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reeenkind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een kluiif,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenueanceerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.' 'Wat als ze me hier komen halen?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze. 'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes? Je bent een beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk?' 'Nou, je kwam me anders

wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat. 'Hoe kom jij hier binnen?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddellijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen?' 'Okay, maar ik vind het niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkbleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geveerd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geïnitieerd, en zo zal jij ook geïnitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu

één van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Ende van het Nederlandse Deel